

၂၀၁၅ခုနှစ်၊ မေလ၊ အတွဲ (၉)၊ အမှတ် (၁၁)

မိုး
သီ

အိမ်

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

2015

သီဟိုဠ်

အောင်စေပိုင် စိစဉ်ဖန်တီးသည်

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ မေလ
အတွဲ(၉)၊ အမှတ်(၁၁)

ဒို့တာဝန်ခံရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	...	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	...	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	...	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုသိန်ရိုး အမျိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ခု

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ခု

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့်
ထုထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း
ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်သိမ့်
စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်
နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ခု

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်၏အကျင့်စာရိတ္တမြင်ယာရေး
အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ
အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါးအား ခိုးသေပြတ်နိုး
လက်ဆယ်ဖြာထိပ်မှာမိုး၍
ရှိခိုးပူဇော်ကန်တော့ပါ၏ ၊

သက်တော်မြှင်တော

အဋ္ဌာနဖေတ် ဘိက္ခုလေ အနုဂဏကသော၊
ယံ ပရူပက္ကဋေယန ဣဏာဂတံ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေယျ၊
အနုပက္ကဋေယန ဘိက္ခုလေ ဣဏာဂတာ ပရိနိဗ္ဗာယန္တိ၊
စတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္တိ မေ ဟောတု သပ္ပဒါ။

မာတိကာ

ဘာသာရေးဘုရားသမိုင်း

- ထားဝယ်ရှင်ကိုးရှင်အစ ကလိန်အောင်ရှင်ဆံတော်က ... မုဒုံစောနောင်ဖေ ၆
- သုံးပါးကပ်ကျော် ဘိုးမင်းခေါင်စေတီတော်. မင်းတိုင်ပင်(မြရောင်မြေ) ၂၇
- ရွှေဟင်္သာကျ တောင်တိုမွေတော်ဘုရား. မေဒုတေသီဆရာမျိုး ၄၆
- လှည်းကူးမြို့ ဆုတောင်းပြည့် ငါးထပ်ကြီးဘုရား ... ကျော်သန်း(တိုင်းရင်းဆေး) ၆၂
- မုပုံမြို့ ဝင်းစိန်တောရ ဖူးမြော်ခွင့်ရ ... မြနန်းရှင် ၇၉
- ရွှေဟောင်းသမိုင်းဝင် ပုဂံမင်းတရားကြီးကောင်းမှု ... မြမရွှေဝေ(ကျမဝေး) ၉၅

ဘာသာရေးသုတ/ရသဆောင်းပါး

- သိကြားမင်းဖြစ်ရန် အကြောင်းတရား ခုနစ်ပါး ... ပေါ်လွင်ဦး(ရေး) ၁၆
- ဗြဟ္မဝိဟာရအဖွင့်(၂) ... မွှာစရိယဦးဌေးလှိုင် ၂၃
- ဘဝနိဂုံး လမ်းခွဲခြင်း၏ အလှတရား ... ကျော်ဆန်းလင်း(ရေးကြီး) ၃၁
- မိမိပြုသော အကုသိုလ်ကံ၏ ပုံရိပ် ... မောင်ထည်ဝါ(ဖော်ဘွယ်) ၃၈
- ဘဝကို အသေသတ်သောစိတ် ... မေတ္တာရှင်ရွှေပြည်သာ ၄၁
- ရန်ငြိုးတွေပြေပါစေ ... ပန်းတနော်နောင်လတ် ၅၃
- မာရ်နတ်(၃) ... မုံရွာနေဇာ ၅၉
- လူချင်းတူသော်လည်း ပါရမီချင်းမတူ ... မင်းဖေမြင့်(မုဒုံ) ၈၄

မန္တန်၊ ဂါထာ၊ ကျင့်စဉ်

- နမောပြန်ဂါထာတော် ... လှစံ(ပညာရေး) ၁၈
- ပိဋကတ်သုံးပုံ ချီးပူဇော်နည်း ... သျှင်ဇော်(သန်လျင်) ၂၂
- ရန်အပေါင်းကိုအောင်စေလို ... ကိုရွှေမြသန်း(သမိုင်း) ၃၅
- ပုဏ္ဏားတော်ပြောတဲ့ ဣစ္ဆာသယနဝင်းဂုဏ်တော် ... ဖိုးသက်နိုင်(ရွှေပြည်သာ) ၅၇
- ရန်သူပြေးစေတဲ့ဂါထာ ... တက္ကသိုလ်အပန်ဇယ် ၇၁
- ကောင်းကျိုးအတွေ့တွေ သမ္မုဒ္ဓေဂါထာတော် ... မောင်တင်ကြွယ်(ပြည်) ၈၈
- ကိုးပါးဂုဏ်တော်ရွတ်ပူဇော် ... ကိုမိုးတင်အောင် ၁၁၅

တိုင်းရင်းဆေး

- ဂမ္ဘီရအပင်နှင့် ရောဂါဆန်းသည့်. ရောမြေကျော်ဝေ ၁၁၇
- ထိခိုက်ပွန်းပဲ့ ချွေးထွက်ဒဏ်ရာ ... နတ်မောက်မှတ်ကျောက် ၁၅၆
- ဆေးလိပ်သောက်သူများအတွက် ... လူစွမ်းမြင့်(နတ်မောက်) ၁၇၆
- အစာလည်းဆေး ဆေးလည်းအစာဖြစ်စေတဲ့ ကိဝီသီး ... ပန်းစကား ၁၈၁
- ပရုပ်ပင်နှင့်ဆေးအသုံး ... ဆရာဦးရွှေထွန်းဝံ(ရွှေလှော်ကလေး) ၂၂၅
- ယိုးမေတို့ နုပျိုစိုပြေဖို့အတွက် ... မိုးဟိန်းကျော်(ဝေးဌာ) ၂၂၉
- အစာအိမ်ရောဂါအတွက် ဆေးနည်းတို့ ... အောင်ဆန်းလင်း(ဘီအေ) ၂၄၂

မာတိကာ

အထွေထွေသုတ၊ ရသဆောင်းပါး

ဦးခိန်တံတားထိပ်က ကျောက်တော်ကြီးဘုရား.....	အဏ္ဏဝါလှိုင်း	၆၅
သတင်းပုံရိပ်များ	မောင်ဝေအေး	၉၂
ဆိတ်ကွယ်ရာဒေသ	သက်လုံ	၁၀၀
ထောင်အတွင်းမှ မလွတ်မကျွတ်ကြသေးသူများ	အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး	၁၀၆
ဗေဒင်နှင့် ကမ္ဘာကျော်ဖြစ်စဉ်များ	နန္ဒာဦးကျော်	၁၃၄
ရက်သရုပ်	ခေတ္တရာဆရာကျော်	၁၅၂
စာအုပ်စင်	သုတအံ့	၁၅၄
ထူးဆန်းထွေလာဤကမ္ဘာ	မောင်လင်းအောင်	၁၈၃
အမှားမခံပါ	ကိုဦး(လွိုင်ကော်)	၂၀၉
လူသားစားငါး	ကိုသက်ရှည်	၂၆၁

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

သင်္ချိုင်းလျော်	ဝင်းကိုဇော်	၁၂၆
ဘိုးနဝင်းနွား	ရာမညမြင့်မိုးရီဆွေ	၁၃၆
အိပ်မက်ထဲမှ ဘာသာရေးပုဂ္ဂိုလ်	မြသိန်း	၁၄၀
ကျွန်ုပ်နှင့်အိပ်မက်စေတမန်တော်များ	ဂါဦးနွန်းကို	၁၅၈
ခေါင်းပြတ်ကြီးတဲ့လား	ညွန့်ဝင်း(နတ်တလင်း)	၁၇၈
ရင်ခွဲရုံမှ စိုးထလာသူ	ရွှေမိုး(ရပ်စောက်)	၁၉၁
စုန်းမြို့တော်နှင့်ယဉ်ယဉ်သော်	စိုင်းမင်းသူ(မန္တလေး)	၁၉၆
ရွှေညောင်ပင်ညီအစ်မ	ဇော်မင်း(ဒဂုံမြောက်)	၂၁၅
ဂန္ထီရဆရာမြနှင့်	နန္ဒာမိုးကြယ်	၂၃၇
အိပ်မက်ချစ်သူ ဝိညာဉ်လူ	မန္တယ်(ကလေး)	၂၄၃
အရေးမပါတဲ့အမှု	တိုးထက်	၂၄၈
မောင်အောင်ကိုမင်းအတွက်	မဟာထွန်း	၂၅၁
သစ်ကနက်ပင်နှင့်ဘိုးတော်	တင်မောင်မောင်(ပေါက်ကုန်း)	၂၅၅
ခြံကြီးမာယာ	ဇလွန်ကျော်ဦး	၂၆၄
မထိမဲ့မြင်	မောင်မြင့်မား(ဗိုလ်ကလေး)	၂၇၀
ဆရာတော်၏ ထူးဆန်းသောမှတ်တမ်း	တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)	၂၇၃

အယ်ဒီတာချုပ်

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

နေလရောင်

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းဒီဇိုင်း

ဟိန်းမင်းဇော်

ကွန်ပျူတာစာမိ

စန်းစန်းထွေး

ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ချိရေး - မိမိလေး၊ ယုန်လေး

ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး - ယဉ်မင်းဆု

မျက်နှာပုံစာလုံးဒီဇိုင်း - ကျော်မင်းမောင်

မျက်နှာပုံပန်းချီ - မောင်မြင့်ဌေး

အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီ

ဝင်းသိန်း၊ မောင်မြင့်ဌေး၊ ရန်နိုင်ဦး၊ သန့်စင်၊

ရဲရင့်နိုင်၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ကျော်ဦး၊ စက္ကူ

ကျော်စိုးညိုနိုး၊ ဆူးထက်အောင်၊ ပညတ်၊

တန်ဖိုး - (၂၂၀၀)ကျပ်

အုပ်ရေး - (၅၀၀)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးညီဇော်ထွန်း (၀၄၃၃၇)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ နှစ်ဆန်းနှင့် ပြန်ချိရေး

အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၆) (၃၁)လမ်း(အထက်)

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၃၀၅၀၄၇၁။

အတွင်းလောင် - ကိုမျိုးညွန့် (A7 Group)

စာအုပ်အုပ် - ဦးတင်လှ

မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဝေါကျင်ယု(ကောင်းစံပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၂၇၉/ခ) ၄၀-လမ်း၊

အမှတ်(၉)ရပ်ကွက်၊ ကျောက်တံတား။

မန္တလေး ထွန်းဦးစာပေ

နဂါးစာပေ

ရှမ်းတောင်၊ ကယား မိလုံနာစာပေ

မော်လမြိုင် ကျော်ကျော်

ပြည် သုခ၊ နေစေး

နေပြည်တော် မြတ်ရွှေတောင်စာပေ

နေပြည်တော်ပျဉ်းမနား ပြုံးဝေလွင်စာပေ

ပဲခူး သဇင်

ဟင်္သာတ တာလေးမောင်

အဆောင်၊ အစီအရင်၊ ယတြာ

- နဝင်းစွမ်းအားဖြင့် သိဒ္ဓိခံယူခြင်း	...	သက်နှင်းဆွေ(ပုပ္ပါး)	၇၄
- ဆောင်ထားသင့်သည့် အဆောင်များ	...	တက္ကသိုလ်အပန်ငယ်	၁၃၂
- ရက်ကြမ်းတစ်ရက်	...	ဝသုန်ဟိန်းထက်	၁၆၅
- ဘေးမသမ်းဘဲ အေးချမ်းတော့မည်	...	သက်နှင်းဆွေ(ပုပ္ပါး)	၁၆၇
- ဘေးရန်ကာကွယ် စီးပွားလွယ်သည်.....	...	မောင်ကျော်(ရဟန္တာ ၈၀)	၁၇၅
- သုခချမ်းသာ ပြည့်ဝစေမည့် စကြာယတြာ	...	အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)	၂၀၆
- အကြံပြုစာမျက်နှာ	...	ခေတ္တရာဆရာကျော်	၂၂၃
- ဆီမီးသုံးတိုင်လာဘ်ငွေမြိုင်	...	အောင်ကောင်းမြ(သာကေတ)	၂၂၇
- ခရီးမသွားခင် နင်းကြမ်းဆင်တဲ့ ဓာတ်ယတြာ	...	တောကျောင်းဘုန်းကြီး(အဖျား)	၂၃၅
- ဗေဒင်နှင့်အလင်္ကာ	...	ကျော်မိုးလွင်(ဝါးခယ်မ)	၂၄၆

အလုံးချပညာရပ်များ

- နာမက္ခရဆန်း	...	ဂန္ထီရဆရာလှမျိုး	၁၀၃
- ၂၀၁၅၊ မေလအတွက် လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝ			
အောင်မြင်စေမည့် (တာ၊ကု၊ဖွင့်)နဝင်းယတြာအစီအရင်များ...		ဆရာမြတ်ထွဋ်ခေါင်	၁၂၁
- ၂၀၁၅၊ မေလ၊ ကောင်းကင်ပြိုဟ် ရပ်တည်မှု			
၁၂ ရာသီ လက်ပိုင်ရှင်တို့၏ နက္ခတ်ကကြမ္မာ	...	ဦးဇေယျာကို	၁၄၃
- ခုနစ်ရက်သားသမီး ကကြမ္မာဟောစာတမ်း	...	သက်နှင်းဆွေ(ပုပ္ပါး)	၁၇၁
- ဘဝပုစ္ဆာအဖြေရှာ ကဏ္ဍ	...	ဆရာတက္ကသိုလ်မိုးမိုးလှိုင်	၂၃၂
- ၂၀၁၅၊ မေလ၊ ၁၂ ရာသီခွင်နှင့် သင့်ကံတရား	...	တက္ကသိုလ်မိုးမိုးလှိုင်	၂၇၇

ဓမ္မဒါန

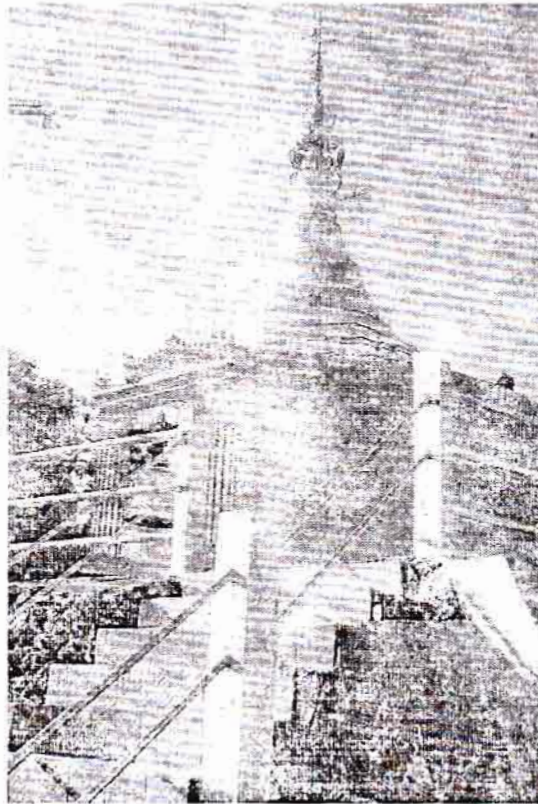
ကလိန်အောင်မြို့ ဆုတောင်းပြည့် ဆံတော်ရှင်ရှိ ရုပ်စားတော်

ထားဝယ်မြို့။

ထားဝယ် ရင်ကိုးရှင်အဝ ရာဇဝိဇ္ဇာအောင် ရှင်ဆီတော်ရာ . . .

|| မုဒုံ စောနောင်ဖေ ||

BURMESE
CLASSIC

သံဖြူရပ်နှင့် ရေးပြိုမှတစ်ဆင့်

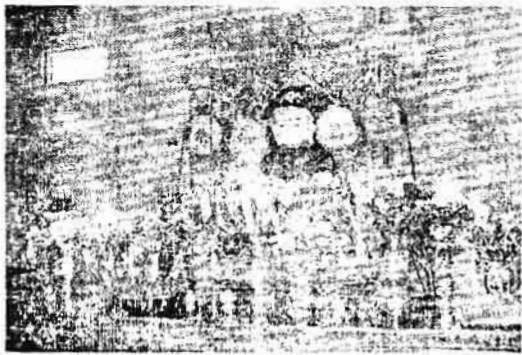
လွတ်လပ်ရေးနေ့ မွန်းလွဲချိန်တွင် အတား မီနီဘတ်စ် သည် အပူဇော်ခံ ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတို့ကို တင်ဆောင် လျက် လာလမ်းခရီးအတိုင်း ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခွာသွားလေ ပြီ။

မုဒုံမြို့၌ ဆွေမျိုးညတိအခံရှိကြသော ရန်ကုန်မှ အပူဇော်ခံ ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးအချို့နှင့် စာရေးသူတို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ နောက် အပျိုကြီး ညီအစ်မသုံးဦး (သန်း၊ အေး၊ မြင့်)တို့မှာ ထိုမီနီဘတ်စ်နှင့် မလိုက်ပါဘဲ နေရစ်ခဲ့ ကြသည်။

စာရေးသူတို့နှင့် ညီအစ်မသုံးဦးတို့မှာ ညအိပ်တည်း

ခိုရာ အိမ်ချင်း မတူညီကြစေကာမူ၊ ဤရက်နေ့နံနက်ခင်းတွင် ခရီးဆက်ကြမည့် ရေဖြူမြို့အထိ လမ်းနှင့် ပန်းတိုင်ချင်း တူညီနေကြသည်။ တူညီရခြင်းအကြောင်းမှာ ရေဖြူမြို့၏ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဒေါ်စောကလျာသည် သူမ ၏ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သော စာရေးသူတို့အား လည်းကောင်း၊ သူမ၏ ဆရာမများဖြစ်သော ထိုညီအစ်မသုံးဦးတို့ကို လည်း ကောင်း ပင့်ဖိတ်ထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မုဒုံ အထက(၁)၏ ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ဖြေဆိုသူဦးရေ (၄၀၀)ဝန်းကျင်တွင် အောင်မြင်မှု ရာခိုင်နှုန်း မြင့်မားသည်။ တစ်နိုင်ငံလုံး အောင်ချက်ရာခိုင်နှုန်းနှိုင်းယှဉ် ရာတွင် တတိယအဆင့်ဖြစ်၍ ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ချီး

မြင့်ဆု (TROPHY)ကို ရရှိခဲ့သည်။ ထိုနှစ်က အောင်မှတ်
စာရင်းအရ ဆေးကျောင်းသို့ (၈)ယောက်၊ အင်ဂျင်နီယာ
ကျောင်းသို့ (၁၂)ယောက် တက်ရောက်ခွင့်ရရှိခဲ့ကြသည်။

ဆေးကျောင်းတက်ရောက်သူ (၈)ယောက်စလုံးသည်
၁၇၄၄ ခုနှစ်တွင် ဆရာဝန်ဘွဲ့လက်မှတ်ကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ကြ
သည်။ မဘုတ်၊ မကလျာနှင့် ဉာဏ်ဝင်း၊ အောင်မျိုးထွန်း၊
ည၊ ကံဌေး၊ မင်းဦးတို့ကို မကြာခဏ ပြန်တွေ့ရသည်။
ကုန်တစ်ဦးကိုကား မတွေ့မချိန်ဖြစ်တော့ချေ။ အမည်ကိုပင်
မသေချာ။

BURMESE
CLASSIC

စာရေးသူတို့ မှန်မှ ထွက်လာကြပြီး နံနက် ၇နာရှိပထမ
သံဖြူရေပိဋိလယ် အပိုင်းကြီးအနီးရှိ ဒေါက်တာ ဦးကံဌေး
ဆေးခန်းနှင့် တိုက်အိမ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကြိုတင်
နှိုးဆော်ထားသည့်အတိုင်း ကံဌေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ရေစို
နံ့ဟင်းခါး၊ လက်ဖက်ရည်တို့ဖြင့် ဂရုစိုက်မှုကို လက်ခံ
သုံးသပ်ကြရသည်။ အနှစ် ၃၀ ကျော်လွန်လာသော ဆရာ
တပည့်တို့၏ နွေးထွေးသော ဆက်ဆံရေး၊ အတန်းဖော်
သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာအချင်းချင်း၏ ပြောမနာ ဆိုမနာ
နှိုးဆော်သော ဆက်ဆံရေးတို့သည် အစားအသောက်တို့တွင်
ခြေအရသာရှိစေပြီး၊ ပို၍ကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံစေ၏။

မုန့်ဟင်းခါးပိုင်းမှ မထမီတွင် ဘားအံမြို့၏ ပြို့နယ်
ဆရာတို့ကြီး ဒေါက်တာ ဦးပုညထံမှ တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်
သည်။ ဆရာမကြီး သန်း၊ ကံဌေး၊ ကလျာတို့နှင့် စကား
ပြောဖြစ်ကြသည်။ သတင်းအချုပ်မှာ အစင်ကျေးရွာနေ
ဒေါက်တာ ဦးဉာဏ်ဝင်းနှင့် အဆက်အသွယ်ရကြောင်း၊
ဆရာမကြီးတို့ကို ရေးမြို့ "ပြည့်စုံရင် စားသောက်ဆိုင်" ၌
ဆယ်စာ ထမင်းကျွေးရန် စီစဉ်ပြီး ဉာဏ်ဝင်း စောင့်နေ
သဖြင့်ကြောင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့အားဖြင့် ထားဝယ်မြို့အတွက် ရေးမြို့ ရှောင်လမ်း

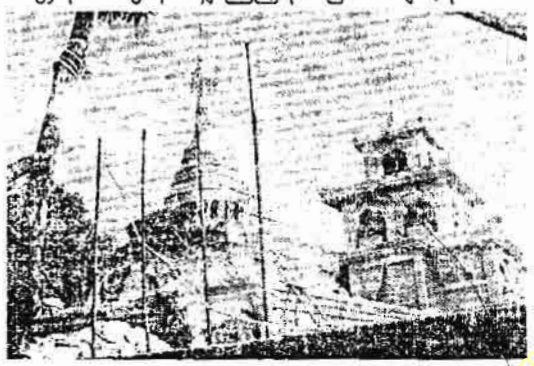
ပေါ်ရှိ ပြည့်စုံရင်ဆိုင်၌ နံနက် ၁၁နာရီကျော်တွင် ဉာဏ်ဝင်း
ညှော်ခံကျေးမွေးသော နေ့လယ်စာ အာဟာရတို့ကို စားသုံး
နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဉာဏ်ဝင်းထံမှ နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာလာတော့
မွန်းတည့်နေပြီ။ ရှေ့ခရီးလမ်းကား တောင်တက်လမ်းပင်။
အမည်သာ ကြားဖူးပြီး စာရေးသူ သံဖြူရေပိဋိ ၌ တာဝန်
ထမ်းရွက်နေစဉ်က ဓားပြအဖွဲ့များ မကြာခဏ ထကြွတတ်
သော "မလွဲတောင်"။

တောင်တက်လမ်းသည် မတ်စောက်ခြင်းမရှိ၊ သို့သော်
အကွေ့အကောက်များ၍ လမ်းကျဉ်းသည်။ လက်ရှိတွင်
တောင်စွယ် မြေမြီခြင်း၊ အကောက်လမ်းကို ဖြောင့်ခြင်း၊
ကတ္တရာခင်းခြင်းတို့ကို ဖြတ်သန်းနေကြရ၏။

မလွဲတောင်အလွန် ကလိန်အောင်သို့အဝင်
စာရေးသူတို့၏ ကားလေးသည် မလွဲတောင်ထိပ်သို့
ဆိုက်ရောက်လာပြီးနောက် မွန်ပြည်နယ်၏ နှုတ်ဆက်ဆိုင်
ဘုတ်အနီး၊ တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီး၏ ကြိုဆို ဆိုင်းဘုတ်ရှေ့
၌ ရပ်နားလိုက်ကြ၏။

ပြည်နယ်နှင့် တိုင်းဒေသကြီးထိပ် နယ်ခြားမျဉ်းဖြစ်
သကဲ့သို့ တောင်ထိပ်ဗျူးပျိုင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ခရီးသည်
အားလုံး အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ကြ၊ ရှုခင်းကြည့်ကြ၊
ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတင်ကြနှင့် ပျော်ရွှင်နေကြ၏။ တောင်ဆင်း
လမ်းသည် ရေဖြူမြို့နယ်အပိုင်ဖြစ်သည်။

ကလိန်အောင် တံတားကြီးနှင့် ကလိန်အောင် တိုက်
နယ်ဆေးရုံသို့ မရောက်သေးမီတွင် ခရီးလမ်း၌ ရာဖူး ကျေး
လက် ကျန်းမာရေးဌာနခွဲနှင့် ကလိန်အောင် ကျန်းမာရေး
ဌာနခွဲတို့ကို ဝင်ရောက်စစ်ဆေးဖြစ်သည်။ ရာဖူးဌာနခွဲမှာ
မကြာသေးမီက ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားသော အဆောက်
အအုံသစ်ဖြစ်၏။ ကလိန်အောင်ဌာနခွဲကိုမူ လာမည့် ဘတ်
ဂျက်နှစ်တွင် အသစ်ဆောက်မည်ဖြစ်သဖြင့် အဟောင်း
အတိုင်းတွေ့ရ၏။ ကံဘောက် တိုက်နယ်ဆေးရုံသွားသော
ကတ္တရာလမ်းခွဲကို မျှော်ကြည့်ရင်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရ၏။

လေက ရှင်းသန့်၊ မြင်ကွင်းကျယ် ရှင်းက ညနေခင်း နေခြည်အောက်မှာ ဝင်းဝင်းဖန်ဖန်။ ပန်းစကား ပွေးရန်က သင်းပျံ့ပျံ့။ လန်းဆန်းရွှင်ကြည်သောစိတ်ဖြင့် စာရေးသူတို့ အားလုံး အာရုံခံနှင့် ဂန္ဓကဋီတိုက်တွင်းရှိ သပ္ပာယ်စွာ ကိန်း ဝပ်ပယ်တော်မူသော မြတ်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို ဖူးမြော်ဦးချ ရှိခိုးကန်တော့ကြသည်။ ဒေသခံ ဆေးဝန်ထမ်းမလေးက ဆုတောင်းပြည့်ပုံ သာကေတို့ကို ပြောပြထားသဖြင့် ကန် တော့ကြသူတိုင်း ဆုတောင်း ဆုယူပြုကြ၏။ ပန်းစည်းများ နှင့် ဖယောင်းတိုင်များကို စေတီတော်ပတ်လည်ရှိ နေ့နံကိုက် ဂြိုဟ်တိုင်အသီးသီး၌ ဆက်ကပ်ထွန်းညှိ ပူဇော်လိုက်ကြ၏။

စေတီတော်တည်ထားပုံမှာ စစ်ကိုင်းကောင်းမှုတော် စေတီနှင့် ကျိက်ထို ကျိက်ထီးရိုးစေတီ ပေါင်းစပ်ထားဟန် ဖြစ်၏ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အောက်ခြေသည် ကောင်းမှုတော်ကဲ့ သို့ လုံးဝန်းသော ထုထည်နှင့် အပေါ်ပိုင်းတွင် ကျိက်ထီးရိုး ပမာ ရွှေစေတီငယ်ကို အထွတ်တင်ထား၍တည်း။ သို့ရာ တွင် ရွှေစေတီငယ်ပုံတော်မှာ ရွှေတိဂုံစေတီတော်အသွင် သဏ္ဌာန်မျိုးပင်။ အောက်ခြေထုထည်၏ အဝန်းမှာ ခန့်မှန်းခြေ အရ ပေ ၉၀-ဝန်းကျင်၊ ထုထည် ကျော့ကလုံး၏ အမြင့်မှာ ၁၈ ပေခန့် ရှိနိုင်သည်။ အပေါ်ပိုင်းရှိ ရွှေစေတီငယ်မှာ ၁၂၈

ကလိန်အောင် ဌာနခွဲ၌ ရောက်ရှိ ကြိုဆိုနေသော ကလိန်အောင် တိုက်နယ်ဆေးရုံ၏ ဝန်ထမ်းငယ် နှစ်ဦးက ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် လမ်းပြခေါ်ဆောင်ကြသဖြင့် စာရေးသူ တို့လည်း “ဆုတောင်းပြည့် ဆံတော်ရှင်စေတီတော်” သို့ ရှေ့ရု လိုက်ပါလာကြသည်။ ဝေဿဝဏ္ဏတောင်တက်လမ်းသည် အတက်ကြမ်းရုံသာမက၊ ကျောက်ခင်းနေဆဲကာလဖြစ်သော ကြောင့် ခရီးမတွင်လှ။

မုခ်ဦး မြေပြန့်ကျယ်မဝင်မီ တောင်ကုန်းမြေ၌ ရဟတ် ယာဉ်ကွင်းနှစ်ခုကို မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ တောင်ထိပ်သည် ပေသုံး ထောင်ဝန်းကျင်မြင့်မားမည်ဟု ခန့်မှန်းမိ၏။ မုခ်ဦးစောင်းတန်း ကား ရှည်ရှည်ထေးထေးမဟုတ်။ ကျယ်ပြန့်သော လှေကားထပ် များဖြင့် ပြေပြစ်သည်။ စေတီတော်ရှင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရန် လှေကားထပ်နည်းနည်းဖြင့် ဦးခေါင်းမော၍ တက်ကြရသည်။ လူက မမောပေမယ့် အသက်ရှူသံက ဟောဟဲ့...ဟောဟဲ့ နှင့် မြန်နေသည်။ ဪ...ဧရာက ဇာတိပြနေပါပြီကော။ အားပါးပါး...သန့်စင်အေးမြလိုက်ပါဘိ။ တောင်ပေါ်

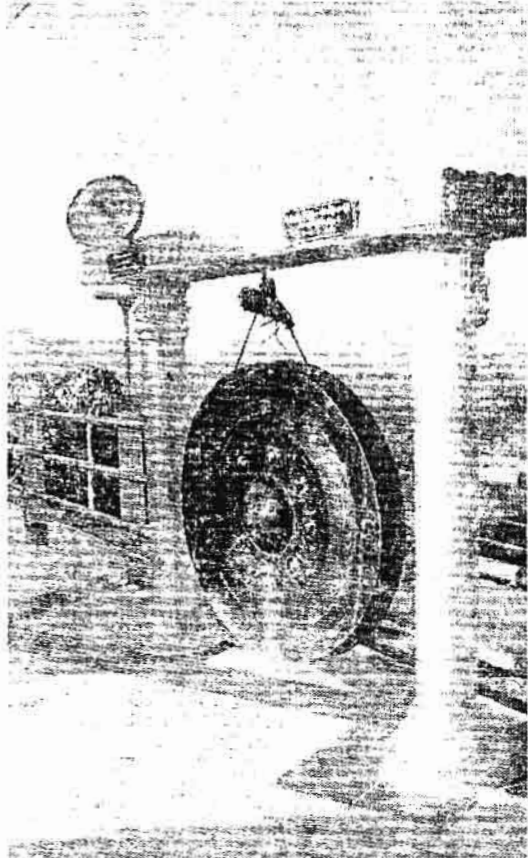

ခန့် ဉာဏ်တော်မြင့်မည်ဟု တွက်ဆမိသည်။ အောက်ခြေ ပတ်လည်၌ တိုးထွက်ပွားကြီးနေသော “ကျောက်ပွား” တို့မှာ များလှ၏။

စေတီတော်၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းရှိ ရင်ပြင်တော်မှာ အထက်နှင့် အောက် နှစ်ထပ်ဆောက်ထားသည်။ အမိုး အကာ မရှိသဖြင့် စတိုးလက်ရန်းမှနေ၍ မျှော်ကြည့်လျှင် မြေပြင်လျှိုမြောင်း၊ ကျောက်ဆောင်စိမ့်စမ်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းတောအုပ် မှတစ်ဆင့် ထိုင်းနိုင်ငံနယ်ခြား တနင်္သာရီတောင်တန်းများ အပေါ်အထိ တမျှော်တခေါ် လွမ်းမောဖွယ်ရှိလှသည်။

တောင်ဘက်ခြမ်း၌ လေကားသုံးထပ်ဆင်းသွားလျှင် အောင်မြေကွက်လပ်နှင့် အထိမ်းအမှတ် အရန်စေတီသုံးဆူ ရှိသည်။ ပုထုဇဉ်များပီပီ စာရေးသူတို့အားလုံး အောင်မြေ၌ ဘုံဝပ်စွာထိုင်ပြီး စေတီ၌ လိုရာဆုပန်ဖြစ်ကြ၏။ အနောက် ဘက်မျက်နှာအရပ်ဝေးတေ၌ ပင်လယ်ရှိပုန်း သီပေမယ် လှမ်းကြည့်၍ မမြင်ရ။

စေတီတော်စောင်းတန်းအရှေ့ဘက်ခြမ်း ရင်ပြင်ပေါ်၌ ခေါင်းလောင်းတစ်လုံးနှင့် မောင်းကြိုးတစ်လုံးကို ယှဉ်တွဲ စိုက်ထူထားသည်။ ထိုစောင်းတန်းအနောက်ဘက်ခြမ်း ရင် ပြင်အဆင်းနေရာ၌ မဟာဗောဓိပင်တစ်ပင်နှင့် အာရုံခံ

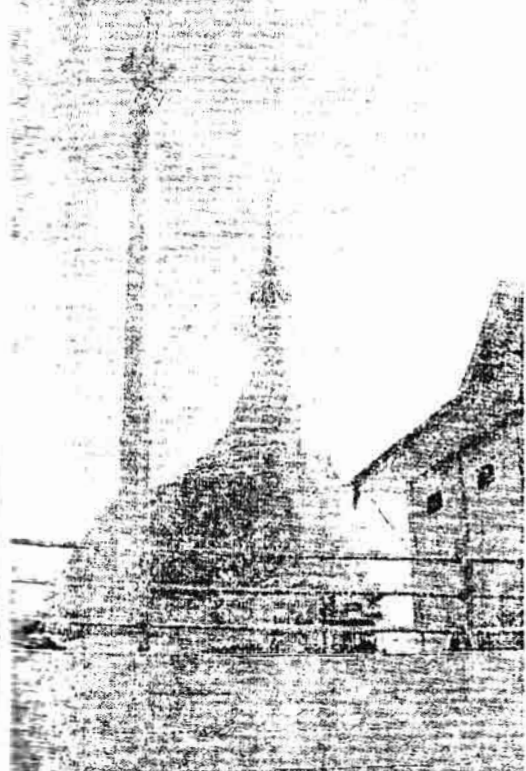
တန်ဆောင်။ ဇရပ်များ ရှိသည်။ တောင်စောင်း၌ တိုင်ရှည် များဖြင့် ရင်ပြင်မြေသို့ မေးတင်ထားသော အဆောက်အအုံ များမှာ အသည်းယားစဖွယ် လေဝယ် လွင့်နေပုံရသည်။

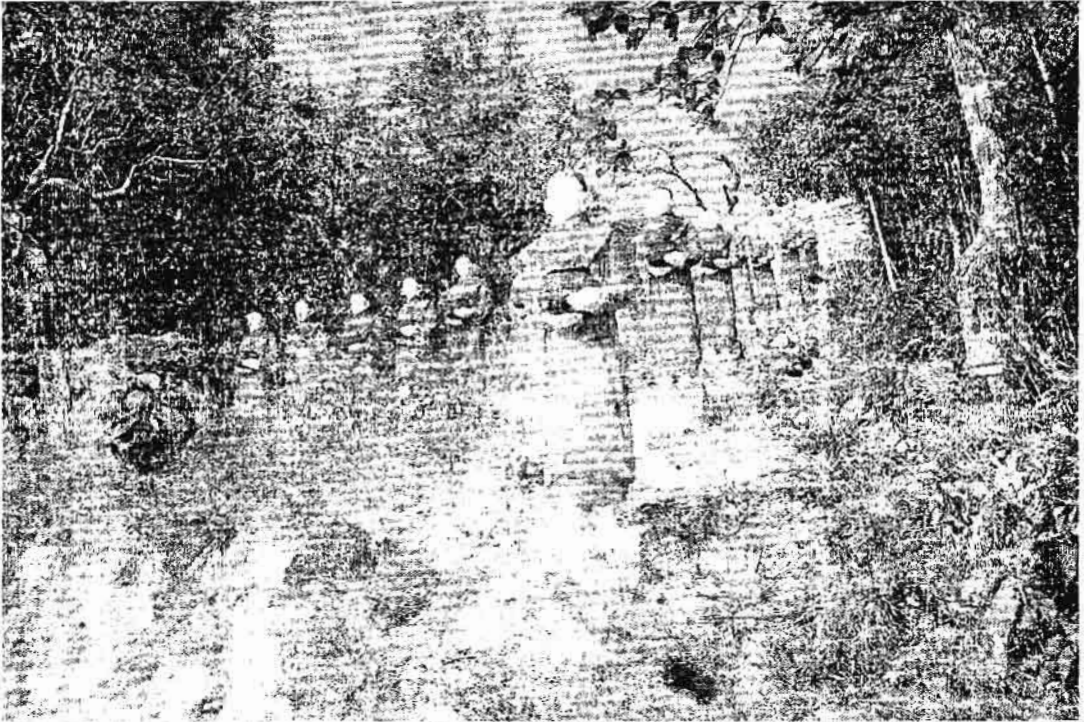
လမ်းပြန်ဆောင်သူ ဝန်ထမ်းငယ်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦး၏ မိခင်သည် ဆရာဝန်ကြီး၏ လူနာဖြစ်သည်။ သူမတွင် ကိုင်ဆောင်လာသော ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ကင်မရာဖြင့် စာရေး သူတို့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးရင်း စေတီတော်၏ ရှေးသမိုင်း၊ ခေတ်သမိုင်းတို့ကို ကြိုကြားကြိုကြား ရှင်းပြ ပြောဆိုသွား လေ၏။ စကားသံမှာ မရှင်းလှ။

ဒေသခံ ထားဝယ်သူလေး စကားသံများ

စာရေးသူ မှတ်သား နားလည်ခဲ့သော စေတီတော် သမိုင်းကား ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကြီး ပွင့်လင်း၍ ဗုဒ္ဓစင်စစ် ကေန့်ဖြစ်တော်မူပြီးနောက် ၁၁-ဝါပြောက်ကာလသို့ ရောက် ရှိလာချိန်၊ ဉာဏ်စကျတော်ဖြင့် ချေချွတ်ထိုက်သူ ဝေနေယျ တို့ကို ရှုကြည့်တော်မူသောအခါ ဝေမိဿကတောင်၊ ဂဝံ ပတေ့ ရသေ့မြတ်၊ ဒုရက နတ်သားနှင့် ကုဗ္ဗလ္လာ နတ်ဘီလူး

တို့ကို မြင်သိတော်မူပါသည်။ ဝေမိဿကတောင်ဝန်းကျင်
ဒေသသည် သာသနာပွင့်လင်းရန် အချိန်တန်ချေပြီတည်း။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် မြသပိတ်တော်ကို ဆောင်ယူတော်မူ
လျက် ဥတ္တရကုရတိုင်းသို့ တစ်ပါးတည်း ဆွမ်းခံကြွတော်မူ
ပါသည်။ ဆွမ်းကိစ္စပြီးစီးရန်အလိုမှာ ကောင်းကင်ခရီးအတိုင်း
ဈာန်ယာဉ်စီး၍ ဝေမိဿကတောင်ထိပ်သို့ ဆင်သက် ရပ်နား
တော်မူပါသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓကို ရှေးဦးစွာ မြင်ရသော ကုမ္ဘဏ္ဍ နတ်ဘီလူး
သည် “ဗုဒ္ဓိယ” အမည်ရှိသော နတ်သစ်သီးကို ဆောင်ယူကာ
မြတ်ဗုဒ္ဓအား ဆက်ကပ်လေသည်။ ဒုတိယအားဖြင့် ဒုရက
နတ်သားမြင်၍ နတ်ဉ့်ဖြစ်သော “ဒုရက” သစ်သီးကို ဆောင်ယူ
လာပြီး မြတ်ဗုဒ္ဓအား လှူဒါန်းလေသည်။ နောက်ဆုံးမြင်သော
ဂင်္ဂပတေ့ ရသေ့မြတ်လည်း မိမိရှာဖွေရရှိထားသော တော
သစ်သီးများကို ဆောင်ယူလျက် ဈာန်ယာဉ်စီးကာ မြတ်ဗုဒ္ဓထံ
၌ ချဉ်းကပ်လှူဒါန်းလေသည်။ ဤသို့လည်း တင်လျှောက်
သေး၏။

“မြတ်စွာဘုရား... တပည့်တော်အား သနားချီးမြှင့်
သောအားဖြင့် ဤသစ်သီးဆွမ်းတို့ကို ဘုဉ်းပေးရန် အလှူခံ
တော်မူပါ ဘုရား”

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ အလှူခံလျက် သစ်
သီးဆွမ်းတို့ကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပါသည်။ ဒကာတို့ လုပ်ကျွေး

သဖြင့် ဆွမ်းကိစ္စပြီးစီးသောအခါ မြတ်ဗုဒ္ဓအား ရသေ့မြတ်
က လျှောက်ကြားခြင်းအမှု ပြုပြန်လေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးမားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား...”

ဤပြည်၊ ဤတောင်၊ ဤတောဒေသသည် ဝေးခေါင်လှ၍ အရှင်ဘုရား ကြွရောက်တော်မူခြင်းမှာ ထူးခြားသော ဂုဏ် ဝိသေသနှင့် အကြောင်းခြင်းရာ ရှိနေမည်ဟု စဉ်းစားမိပါ သည် ဘုရား။ ဤနေရာသည် ရှေးရှေး ဘုရားရှင်များ ကြွ ရောက်တော်မူဖူးသော နေရာဖြစ်ပါသလား။ နောင်သောအခါ ဤနေရာသည် သာသနာတော်ထွန်းကားတည်တံ့ရာ ပြေပြတ်

မဟာဖြစ်နိုင်ပါရဲ့လား အရှင်ဘုရား”

“ရှင်ရသေ့...ရှေးရှေးဘုရားနှစ်ဆူတို့သည် ဤဒေသ သို့ ကြွရောက်ကာ ခြေရာတော်တစ်ဆူစီ ချထား ချီးမြှင့်ခဲ့ဖူး ပေ၏။ ဤနေရာ၌ နောင်သောအခါ “အောင်သာဝတီပြည်” ဟူ၍ တည်ထောင်ပေါ်ပေါက်လာပေအံ့။ အနောက် မဇ္ဈိမ ဒေသမှ ငါဘုရား၏ တရားတော်များတွင် သက်ဝင် ယုံကြည် ကြသော ပညာရှိ များမတ်များ ရောက်လာ ခဲ့စားကြအံ့။ ငါ ဘုရား၏ တပည့်သာဝက ဂန္ဓာရတိုင်းသား ရဟန္တာမထေရ် များ ကြွရောက်လာကြပြီး သာသနာတော်ကို ပြုစုတည်တံ့ စေကြပေလိမ့်မည်”

ထို့နောက် မြတ်ဗုဒ္ဓက ရသေ့၊ နတ်သား၊ နတ်ဘီလူး တည်းဟူသော ဒါယကာ သုံးဦးအား ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ အထူးအားဖြင့် ရသေ့မြတ်အား သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော ကမ္မတ္တန်းတရားကို ဒါန၊ သီလ၊ သဂ္ဂကထာမှ အစပြု၍ မဂ်ဖိုလ်အထိ ဆိုက်ရောက်စေရန် ဒေသနာစဉ်အတိုင်း ဟောပြောတော်မူ၏။ ဒေသနာတော်အဆုံး တွင် ရသေ့မြတ်လည်း သောတာပတ္တိမဂ် ဆိုက်တော်မူပြီး လျှင် နောင်ကာလတွင် အရဟတ္တမဂ်အထိ တက်လှမ်းရရှိ တော်မူပါ၏။

တရားဟောပြီးနောက် မြတ်ဗုဒ္ဓသည် မဏိဥသျှောင် တော်ကို သုံးသပ်၍ ရရှိလာသော ဆံတော်မြတ်သုံးဆူတို့ကို ဇူရကနတ်သားလက်ဝယ်သို့ ပေးအပ်ချီးမြှင့်တော်မူသည်။ ဝေဓိဿကတောင်ထိပ်မှ မြောက်ဘက်အရပ်ဆီရှိ ဝေဿ

ဝဏ္ဏတောင်ထွတ်ဆီသို့ မြတ်ဗုဒ္ဓက လက်ညှိုးတော် ညွှန်ပြလျက် ဤဗျာဒိတ်တော်စကားကို မြွက်ကြားတော်မူပါ၏။

“ဇ္ဇရကနတ်သား...ဤကုမ္ဘဏှာ နတ်ဘီလူးနေထိုင်ရာ ဤဝေဿဝဏ္ဏတောင်ထွတ်ပေါ်၌ ကကုသန်၊ ကောဇာရုံ၊ ကဿပတည်းဟူသော နောင်တော် ဘုရားရှင်တို့၏ ဆံတော်ဓာတ်မြတ်တို့ကို ဆောင်ယူသွင်းနှံ၍ ဌာပနာပြုမြဲဖြစ်ပေ၏။ ယခု ငါဘုရား၏ ဆံတော်ဓာတ်သုဉ်းကျော်လည်း သင် နတ်သားသည် ကုမ္ဘဏှာနတ်ဘီလူးနှင့် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းလျက် ဤတောင်ထိပ်ထက်၌ ဌာပနာသွင်းနှံကြပါလေ”

“ကုမ္ဘဏှာ နတ်ဘီလူး... သင်သည် ငါဘုရားနှင့်တကွ ဆံတော်ဓာတ်တို့ကို ကြည်ညိုသဒ္ဓါဖြင့် ဌာပနာသွင်းနှံမှု ကုသိုလ်စေတနာပြုစေပြီး မကြာမြင့်မီ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ငါဘုရား သက်တော်မြဲခိုက်တွင် သုဝဏ္ဏဘူမိတိုင်၊ သုဓမ္မဝတီ၊ သထုံပြည်၌ သီဟရာဇာမင်းကြီး၏ သားတော်ကြီး အိမ်ရှေ့မင်းသားအဖြစ်ကို ရရှိပေအံ့။ ခမည်းတော် နတ်ရွာစံသောအခါ အိမ်ရှေ့စံသည် ဘာနရာဇာမင်းအမည်ဖြင့် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ဆက်ခံ ဝံ့စံ၍ သုဝဏ္ဏမဟေသီကို မိဖုရားခေါင်

အဖြစ် ဆောင်ယူတင်မြှောက်အံ့။ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံပြီးနောက် တစ်နှစ်မြောက်ချိန်တွင် ဇ္ဇရကနတ်သားသည် စုတေစိတ်ကျ၍ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဝမ်းကြာတိုက်၌ သန္ဓေတည်ကာ ကောင်းစွာ ဖွားမြင်လာပေအံ့”

“ဇ္ဇရကနတ်သား...သင်သည် သထုံပြည်၌ အိမ်ရှေ့စံအဖြစ် ကြာရှည်စွာမနေဘဲ ဤဒေသဆီသို့ စစ်သည်အမတ်များဖြင့် အတူတကွ လာရောက်၍ တိုင်းနိုင်ငံ တည်ထောင်ပေအံ့။ နတ်သားဘဝအမည်ကို စွဲ၍ ဇ္ဇရကတိုင်း အောင်သာဝတီပြည်ဟု သမုတ်ကာ နရုတီမင်းအမည်ဘိသိက်ခံပြီး ဝံ့စံရလတ္တံ့။ သင်သည် ငါဘုရားနှင့်တကွ ဆံတော်ဓာတ်တို့ကို ကြည်ညိုသဒ္ဓါဖြင့် ဌာပနာသွင်းနှံမှု စေတနာကုသိုလ်ကံတို့ကြောင့် နတ်တို့သနင်း သိကြားမင်း၏ ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်းခံရသော သာသနာပြုမင်းတစ်ပါးဖြစ်လာပေအံ့”

ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားပြီးနောက်တွင် ရှင်တော်မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ဒေသစာရီ ပြန်လည်ကြွမြန်းတော်မူ၏။

ကလိန်အောင် (သို့မဟုတ်) အောင်သာဝတီနှင့် ဝေဿဝဏ္ဏတောင်

ကင်မရာမင်း၏ ရှင်းပြစကားများ ခေတ္တရပ်နားသွားချိန်တွင် စာရေးသူက အခွင့်ကောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ စာရေးသူ စဉ်းစားမိသော မေးခွန်းပုစ္ဆာအချို့ကို ထုတ်ဖော် မေးမြန်းခြင်းဖြစ်သည်။

“မြတ်ဗုဒ္ဓ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခဲ့တဲ့ ဝေဿကတောင်ဆိုတာက ဘယ်မှာလဲ”

“ရှေးရှေးဘုရားတို့ ချထားတော်မူခဲ့တဲ့ ခြေတော်ရာတွေက ဘယ်ဒေသမှာ ရှိသလဲ”

“ဇ္ဇရကတိုင်။ အောင်သာဝတီမြို့ဆိုတာက လမ်းမှာ ဘာဘာတို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ အဝေးပြေးယာဉ်ရပ်နားစခန်း၊ အောင်သာဝတီ စားသောက်ဆိုင်ဝန်းကျင်ဒေသမှာ တည်ထောင်ခဲ့တယ်လို့ မှတ်သား နားလည်ရမှာလား”

“ဘာမေးခွန်းတွေက စုံနေတာပဲ”

ဟု ကင်မရာမင်းက ညည်းညူလိုက်သည်။ သို့ရာတွင်

ဇာတိပညာ၊ ဂုဏ်မာနအရေးအခင်းဖြစ်၍ အားတင်းကာ အပြေ
ပေးနေပုံရပါသည်။

“ဝေမိဿကတောင်ဆိုတာက ဟိုး တောင်ဘက်မှာ
ရှိတယ် ဘာဘရဲ့”

ကင်မရာမင်းက အောင်မြေစေတီသုံးဆူအပေါ် လွန်
ကျော်လက် လက်ညှိုးညွှန် ဖော်ပြပါ၏။

“ရှေးရှေးဘုရားတို့ ချထားတော်မူခဲ့တဲ့ ခြေတော်ရာ
တွေကတော့ ရေဖြူမြို့နဲ့ ဝပ်ပိုင်အကွာ၊ နာဘုလယ်ကျေးရွာ
မှာ ရှိပါတယ်ရှင်။ ဘာတို့ ကံစုံပြည့်တဲ့အခါ ဖူးမြော်ခွင့်
ကြုံရမှာပါရှင်”

“အောင်သာဝတီမြို့ဆိုတာက အဝေးပြေးယာဉ်ရပ်နား
စခန်းနဲ့ အဝေးကြီးပါရှင်။ စာပေမှတ်တမ်းများအရ သာသနာ
သက္ကရာဇ် ၁၇၃၊ နဂုတိမင်း တည်ထောင်အုပ်စိုးခဲ့တဲ့ အောင်
သာဝတီမြို့နေရာဟု အခု ကလိန်အောင်မြို့နယ်ခွဲအသေဖြစ်
ပါတယ်ရှင်။ ထားဝယ်ခရိုင်မှာ စာရင်းပေါက်နေတဲ့ ရှေး
မြို့ဟောင်းများအနက် ရှေးအကျဆုံး မြို့ဟောင်းပါရှင်။ သမိုင်း

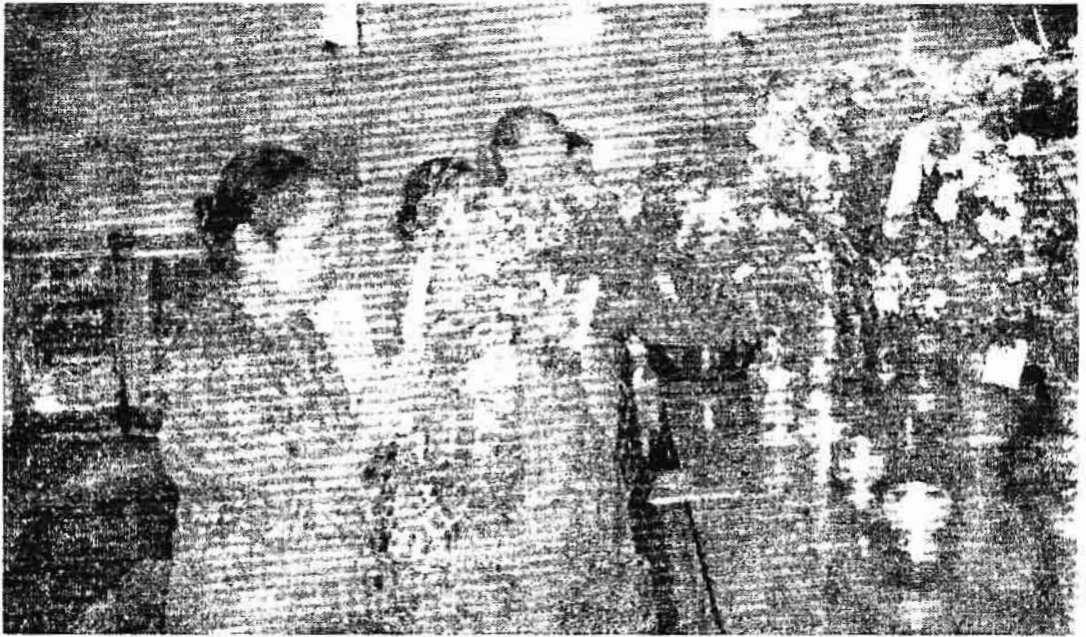
အထောက်အထားပစ္စည်း ကြွင်းကျန်မှု အလွန်နည်းပါးနေတဲ့
အပြင် ခေတ်သစ်ကောင်းကင် ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းအရ ကျုံး
မြို့ရိုး စတဲ့ အမာခံကို မတွေ့ရတူး ဆိုပါတယ်ရှင်”

ဤအဖြေမှ ဆက်၍ ခုရကနတ်သားနှင့် ကုမ္ဘာ့
နတ်ဘီလူးတို့၏ ဆုတောင်းပြည့် ဆံတော်ရှင် (ရှင်ကိုးရှင်
အပါအဝင် ရှင်ဆံတော်)စေတီတည်ခြင်းအကြောင်း မပြတ်
အောင် ပြောပြနေပါသည်။

ထိုနတ်သားနှင့် နတ်ဘီလူးတို့သည် ဆံတော်ဓာတ်
သုံးဆူတို့ကို ဦးထိပ်တင်လျက် သစ္စာဆို၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့ကြ
ကြောင်း၊ ဝေဿဝဏ္ဏ အမှူးရှိသော စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်း
ကြီး လေးပါးတို့ကိုယ်တိုင် နဝရတ်ကိုးပါး ရတနာတို့ဖြင့်
စီခြယ်တင့်တယ်သော ရွှေပန်းတောင်းကိုင်စွဲကာ ရိသေ့စွာ
ဇူးတုပ်၍ ဆံတော်ဓာတ်တို့ကို ခံယူကြကြောင်း၊ နတ်မင်းကြီး
တို့၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ယကွသေန ဘီလူးမင်းသည်
တောင်သမုဒ္ဒရာတွင်း၌ တည်ရှိသော “ပတ္တမြားစေတီကြတ်”
(လုံးပတ်ထွာဆိုနှင့် အလျားတောင်ဆုပ်ပမာဏ)ကို လက်ရ
ဆောင်ကြဦးပေးခဲ့ကြောင်း။

အလွန်ဆန်းကြယ်သော မဏ္ဍပ်ကြီးနှင့် အလယ်ဗဟို
၌ ချထားအပ်သော ရွှေပလ္လင်တစ်ခုကို ထူးခြားစွာ ဖန်ဆင်းခဲ့
ကြောင်း၊ ရွှေပလ္လင်ပေါ်၌ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဆံတော်ရှင် သုံးဆူ
ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူသော ပတ္တမြားစေတီကြတ်တော်ကို
နေရာချထားကြောင်း၊ အလေးချိန် ခွက်နှစ်ရာစီးသော ရွှေသား
စေတီတော်ကို သွန်းလုပ်ပြီးလျှင် နဝရတ်ကိုးပါး ရတနာတို့
ဖြင့် စီခြယ်သပ္ပာယ်ချေလျက် ပတ္တမြားစေတီကြတ်တော်
အပေါ်၌ ပင့်ဆောင်ငုံအုပ်ထားရှိကြောင်း၊ ဤမဏ္ဍပ်ကြီးတည်
ရှိရာ ဝေဿဝဏ္ဏတောင်ကုန်းအရပ်၌ ပတ်ဝန်းကျင်ရပ်ရွာ
မြို့အသေမှ လူများ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှ ဆိုင်ရာ နတ်သား၊
နတ်သမီး၊ နတ်ဘီလူး၊ နတ်ကုမ္ဘာဏ်၊ နတ်ဂန္ဓဗ္ဗတို့က ပန်း၊
ရေချမ်း၊ သစ်သီး၊ ဆီမီးနံ့သာတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အပူ၊

အမှုတ် အဆိုအကတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သုံးလပတ်လုံး ပူဇော်ခဲ့ကြကြောင်း။

“ဟုတ်ပါပြီ သမီးရယ်။ ပတ္တမြားကြွတ်တော်၊ ရွှေစေတီ တော်တို့ကို ဘယ်လို ဌာပနာခဲ့တယ်။ ဗဟိဒ္ဓစေတီတော်ကို ဘယ်လိုသဏ္ဌာန်တည်ဆောက်ပြီး ဉာဏ်တော် ဘယ်လောက် မြင့်တယ်ဆိုတာလေး ပြောပါဦးကွယ်”

“စာပေအရဆိုရင် ဝေဿဝဏ္ဏတောင်ထိပ်မှာ လူသား တွေက အလျား၊ အနံ၊ အတောင် (၃၀)စီ တိုင်းတာပြီး တောက်အတောင် (၄၀)နက်သွားအောင် တူးထားရတယ်။ ကျောက်အင်္ဂါတေတို့နဲ့ နံရံလေးဘက် အောက်ကြမ်းပြင်တို့ ကို သေသပ်ချောမွေ့အောင် လိမ်းကျံ ပွမ်းမံပေးရတယ်တဲ့။ တန်ခိုးကြီးတဲ့ နတ်တွေက ကျောက်စားပွဲကြီးတစ်လုံး၊ နဝရတ်ကိုးပါး ရတနာများ စီခြယ်ထားတဲ့ ထီး၊ တံခွန်၊ ကြက်လျှာတို့ကို ဖန်ဆင်းပေးပါသတဲ့။ ပတ္တမြားကြွတ်တော် (ဆံတော်ရှင်သုံးဆူအဝင်အပါ)နဲ့ ရွှေစေတီတော်ကို ဝေဿ ဝဏ္ဏ နတ်မင်းကြီးတို့ အမှူးပြုပြီး ဒုရကနတ်သား၊ ကုမ္ဘဏ္ဍာ နတ်ဘီလူးတို့ကိုယ်တိုင် ဌာပနာသွင်းနှံကြတယ်။ တစ်ဖန် နတ်မင်းကြီးတို့က ကျောက်ချွမ်း၊ ကျောက်ဖျာများ ဖန်ဆင်းပြီး လုံခြုံစေစပ်စွာ ဌာပနာပိတ်ခဲ့ကြပါသတဲ့။

ဗဟိဒ္ဓစေတီတော်ကိုတော့ ဉာဏ်တော် ၁၅တောင်နီး ပါး မြင့်မားတဲ့အထိ လူရော နတ်ပါ သင့်မြတ်ရာ ကျောက် ငယ်၊ ကျောက်ကြီးအသွယ်သွယ်နဲ့ သယ်ယူရုံတည်ဆောက် ခဲ့ကြတာပါရှင်။ ပြည်စုံလုံလောက်တဲ့အခါ နတ်မင်းကြီးတို့

စွမ်းအားတန်ခိုးကြောင့် ကျောက်တုံးအမျိုးမျိုးဟာ ဆက်စပ် ပေါင်းစုပြီး တစ်ခုတည်းသော ကျောက်လုံးကြီးအသွင် စေတီ တော်သဏ္ဌာန်ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဘိုးဘွား၊မိဘများထံက ကြား ပူးပါတယ်ရှင်”

“အင်း... ကောင်းလိုက်တာ။ သာဓုပါ သမီးရယ်။ လူ၊ နတ်၊ ဘီလူး သုံးပင်လိမ်စေတီတော်ထူးပါကလား”

ရာဇနရုတီ ရှင်ဆံတော်နှင့် တန်ခိုးပြာဠိဟာ

ဗျာဓိတ်တော်နှင့်အညီ မကြာမြင့်မီကာလတွင် ကုမ္ဘဏ္ဍာ နတ်ဘီလူး စုတေ၍ သုဝဏ္ဏတုမိ၊ သထုံပြည်ရှင် သီဟရာဇာ မင်း၏ သားတော်ကြီးအဖြစ် မွေးဖွားလာသည်။ လူလားမြောက် ၍ ဘာနရာဇာမင်းအမည်ဖြင့် ဝိစနိဗ္ဗာန် ဗြဟ္မာ့ဗုဒ္ဓ ဗဟိဒ္ဓဗ္ဗာန် ဝင်စံပြီးနောက် တစ်နှစ်မြောက်တွင် ဒုရကနတ်သား စုတေ ကာ ထိုမင်းမိဖုရား၌ သန္ဓေတည်၏။ ထိုသန္ဓေသား မွေးဖွား ပြီးနောက် လူလားမြောက်ချိန်တွင် သထုံပြည်မှ စွန့်ခွာလျက် တောင်ဘက်အရပ် (ယခု ထားဝယ်ဒေသ) ၌ မြို့သစ် နန်းသစ်တည်ရာတွင် ဝေဿဝဏ္ဏတောင်ခြေ မြေပြန့်ကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

ယခု ကလိန်အောင်မြို့နယ်ခွဲ တည်ရှိရာအရပ်၌ ဒုရက တိုင်၊ အောင်သာဝတီပြည် ပေါ်ပေါက်လာပြီးလျှင် ရာဇာန ရုတီဘွဲ့အမည်ခံယူ၍ အုပ်ချုပ်စိုးစံခဲ့သည်။ နတ်သားဘဝက သွင်းနှံ ဌာပနာခဲ့သော ဆံတော်မြတ်ကို ပူးမြော်လိုသော ဆန္ဒ ပြင်းပြစွာ ရိုက်ခတ်သဖြင့် ရှင်ဆံတော်စေတီအား ရှာဖွေ ရှင်းလင်းခြင်းအမှုပြုလေသည်။ သံယာတော်၊ ဆရာဗဟိ

အရှင်သူမြတ်များ ပညာရှိများနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေး၍ သာသနာတော်နှစ် ၂၄ခု၊ ပြာသိုလဆန်း ၂ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ နေဝန်းပေါ်ချိန်တွင် ဌာပနာတိုက်ဖွင့်တော်မူသည်။

ဌာပနာတိုက်တွင်းရှိ ကျောက်စာပွဲ၌ ကိန်းဝပ်လျက်ရှိသော ရွှေစေတီတော်ထက်သို့ ရတနာစီခြယ် ထီးဖြူတော်ကို ဖွင့်လျက် အုပ်မိုးတော်မူသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်တို့သည် ဆန်ကြယ်ကွန်းမြို့၊ အထူးတင့်တယ်၊ မိုးလယ်ယုက်စပ်၊ ဝင်းလက်လျှပ်စို၊ တန်ခိုးပြာဇီဟာအမျိုးမျိုး ထွန်းပတော်မူပါသည်။ မင်းမိဖုရား၊ မှူးမတ်သူကြွယ်များ၊ ပရိသတ်ရှင်လူ ပြည်သူအပေါင်းတို့လည်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါပြည့်ပြီးစွာဖြင့် ဝမ်းသာ ဦးတိုက်၍ မပြီးနိုင်။ ချီးမွမ်း၍ မရောင့်ရဲနိုင်ဖြစ်ကြ၏။

ထိုနှစ် တပေါင်းလပြည့် အင်္ဂါနေ့တွင် ရတနာစေတီတော်နှင့် ပတ္တမြားကြတ်တော်အသီးသီးကို ဖွင့်ဖော်ကြလျက် ဆံတော်ရှင် ဓာတ်သုံးဆူကို အမွှေးနံ့သာရည် ကိုးမျိုးတို့နှင့် ဆွတ်ဖျန်းသဟယ်တော်မူကြလေသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်အမျိုးမျိုးကို လည်းကောင်း၊ နရုတိမင်းမြတ်၏ ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်၊ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့၏ ရွှေကိုယ်လေး ရုပ်ပုံတော်အသီးသီးကို လည်းကောင်း၊ နရုတိမင်း၊ မိဖုရား၊ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းတို့၏ ရွှေကိုယ်လေး ရုပ်ပုံတော်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ကျောက်စာပွဲ၌ ထားရှိကာ ဌာပနာတော်မူသည်။ ရွှေပန်းခိုင်၊ ငွေပန်းခိုင်၊ ရတနာပန်းခိုင်များနှင့်အတူ အစောင့်အကြပ်အဖြစ် ဝိဇ္ဇာရုပ်များကို အထူးစီမံ ခြံရံထားပြီးမှ ဌာပနာတိုက် ဝိတ်ဖုံးတော်မူစေသည်။

ထားဝယ်ဒေသ၌ နောင်ကာလတွင် မြို့ပြတည်ထောင်အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသော မင်းမြတ်များအနက်မှ ဓမ္မဿနမင်းသည် ကောဇာနှစ် ၁၉၈ ခုတွင်၊ ဓမ္မဝိဇယမင်းသည် ၅၅၈ ခုတွင်၊ ရှင်ဇံမင်းသည် ၈၈၅ ခုတွင် ရှင်ဆံတော် ကျောက်လုံးစေတီတော်မြတ်ကို ပြုပြင်မွမ်းမံတော်မူခဲ့ကြသည်။ ရွှေစေတီကို ထပ်ပိုးတည်ထားခြင်း၊ ရွှေထီးတော်တင်လှူခြင်းအားဖြင့် ကုသိုလ်တော်များ အသစ်ပွားတော်မူခဲ့ကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၊ ကုန်းဘောင်မင်းဆက်ကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သော အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျသည်လည်း ထိုင်းနိုင်ငံသို့ စစ်ချီတက်စဉ် ၁၁၁၆ ခု (အေဒီ ၁၇၄၄ နှစ်)တွင် ဤစေတီ ရှင်ဆံတော်အား ပြုပြင်မွမ်းမံတော်မူခဲ့ဖူးကြောင်း မှတ်တမ်းများအရ သိရှိ ကြည်ညိုရပါ၏။

ခေတ်ကာလကုန်လွန်၍ အေဒီ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်အလွန်ကာလတစ်လျှောက်တွင် သာသနာကို စောင့်ရှောက်သော

သမ္မာဓေဝတို့၏ နှိုးဆော်တိုက်တွန်းချက်အရ လူတို့ နှုတ်ဖျား၌ တဘောင်သီချင်းအဖြစ် သီဆိုကြွေးကြော်စကားများသည် အောက်ပါအတိုင်း ပေးထွက်လာကြတော့သည်။

“ဂန္ဓာလရာဇ်သွေး၊ တရုတ်မြွေ၊ မနေထိုခါ ပေါ်လတ္တံ့”
“ထိုသူကား ပေါ် စေတီတော်၊ ရှိန်စော်တန်ခိုး ထွက်လတ္တံ့”

ထိုတဘောင်သီချင်းနှင့်အညီ ၁၂၈၄ ခု (အေဒီ ၁၉၂၂ ခုနှစ်)တွင် ဂန္ဓာလရာဇ်တရုတ်သွေး၊ တရုတ်မြွေများဖြစ်ကြသော ဘုရားဒါယကာ ဦးခူဂေါင်နှင့် ဇနီး ဒေါ်မြသိန်းမေတို့က ထားဝယ်မြို့၊ မြို့တွင်းရပ်၌ နေထိုင်ပြီး စေတီတော်ပြုပြင်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြလာကြသည်။ ကြခတ်ပင်တိုက်ကျောင်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တတေဇအရှင်သူမြတ်ထံ ခ.စားချဉ်းကပ်လျက် ပြုပြင်ရေးကိစ္စအရပ်ရပ်ကို မေးမြန်းတိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုဆရာတော်ကြီး၏ ဩဝါဒနိဿရည်း နည်းနာတို့နှင့်အညီ ရှင်ဆံတော်စေတီကို အဓိကထား၍ ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့ကြလေ၏။ ၁၂၉၂ ခု (အေဒီ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်) တန်ခူးလပြည့်နေ့၊ နံနက် နေဝန်းပေါ်စအချိန်တွင် ရွှေထီးတော်သစ်ကို အထွတ်တင်လှူ၍ ပူဇော်ပွဲကြီး ကျင်းပခဲ့ကြပါ၏။

ကလိန်အောင် ရှင်ဆံတော်ကား ထားဝယ် ရှင်ကိုးရှင်စာရင်းအပါအဝင်ဖြစ်ရုံသာမက၊ ရှင်ကိုးရှင်စေတီတော်မြတ်တို့၏ အဦးအစ နောင်တော်ကြီးပင်မဟုတ်ပါလား။

“ဟေမာဂီရိ၊ မြို့ကြီး၊ မုတ်ဘိ ရှင်ကိုးရှင်”ဟူသော သံပေါက်လင်္ကာထဲမှ တောင်သုံးတောင်(ဂီရိ)အနက် ဝေဿဝဏ္ဏတောင်ထိပ်ရှိ ရှင်ဆံတော်စေတီပါတည်း။ ထားဝယ်မြို့မှ မြောက်ဘက် ၄၇မိုင်အကွာ၊ ကလိန်အောင် မြို့နယ်ခွဲအနောက်ဘက်၊ ထားဝယ်မြစ်ကမ်းထက်၌ တည်ရှိပါသည်။ ရန်ကုန်-ထားဝယ် ကားလမ်းမဘေးတွင် ဖူးမြင်နိုင်ပါ၏။

ဘုရားပွဲစော်ရက်မှာ နှစ်စဉ် တပို့တွဲလပြည့်နေ့ဖြစ်သဖြင့် ပွင့်လင်းရာသီအလျောက် တစ်ခါတစ်ခေါက်မက လာရောက်ဖူးမြော်ကြပါရန် ဒေသခံတို့က ဖိတ်မန္တကပြုလျက် ရှိကြပါလေသတည်း။

မုခ်စောနောင်ဇေယျ

သိကြားမင်းဖြစ်ရန် အကြောင်းတရား ခုနစ်ပါး

ပေါ်လွင်ဦး (ရေး)

“လိစ္ဆဝိမင်းသား မဟာလီ”သည် သူ၏ စိတ်တွင်း၌ ပြဿနာတစ်ခုကြောင့် ခံစားနေရတာ ကြာပြီဖြစ်၏။ ရင်ထဲတွင်လည်း မတင်မကျဖြစ်နေသည်။ ဤပြဿနာကို အဖြေရှာနေတာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ အဖြေမုန် မပေါ်ပေါက်လာသည့်အပြင် စဉ်းစားတွေးတောရင်းနှင့် လုံးပန်းပန်းလာပြီ။ ထိုအကြောင်းကား သိကြားမင်းဆိုသော တန်ခိုးရှင် နတ်မင်းအကြောင်းဖြစ်သည်။ သိကြားမင်း အမှန်တကယ်ရှိသည်ကို သူယုံ၏။ သို့သော် သိကြားမင်းကို မမြင်ဖူးချေ။ မြတ်စွာဘုရား သိကြားမင်းနှင့် အမေးအဖြေပြုသော “သက္ကပဉ္စသုတ်”ကို ရာဇဂြိုဟ်၏အရှေ့ပိုင်း အဗ္ဗသဏ္ဌာရွာ၏ မြောက်အရပ် ဝေဇီယကတောင် “ဣန္ဒသာလာ” ခေါ် လိုဏ်ဂူ၌ ဟောကြားစဉ် ကြားသိရသဖြင့် လိစ္ဆဝိမင်း မဟာလီရင်ထဲ၌ ထိုဝေဒနာတစ်ရပ် စတင်ပေါ်ပေါက်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သိကြားမင်းဆိုသူ တန်ခိုးရှင် နတ်မင်းကို မိမိနှင့် တကွ မည်သူမျှ မတွေ့ဘူးချေ။ သိကြားမင်းနှင့် တွေ့ဖူးသူကို သူ မကြားဘူးပါ။ သူကိုယ်တိုင် သိကြားမင်းကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော်လည်း မမြင်ဘူးချေ။

သိကြားမင်းနှင့် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား အမေးအဖြေလုပ်သည်ဟု ကြားရသဖြင့် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည် သိကြားမင်းကို ကိုယ်တိုင်မြင်ရ၍ ဟောကြားခြင်းဖြစ်သလား။ ကိုယ်တိုင်မမြင်ဘဲ ဟောကြားနေခြင်းဖြစ်သလားဟူသော သံသယစိတ်ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်တန်ခိုးကြီးသော သိကြားမင်းကို မမြင်နိုင်ပေဟု မဟာလီ ယုံကြည်ထားသည်။

သူ၏ အယုံအကြည်လွဲမှားမှုကို သူ မသိ။ ထို့ကြောင့် ဤအကြောင်းကို သူရင်ထဲတွင် လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်နေ၏။ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မဟုတ်၍လည်း မယုံကြည်နိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြားမင်းကို တရားဟောရာတွင် သိကြားမင်းအား ကိုယ်တိုင်မြင်၍ ဟောကြားခြင်း မဖြစ်နိုင်ဘဲ သိကြားမင်းအား ရည်ညွှန်းပြီး ဟောကြားခြင်းသာဖြစ်မည်ဟု သူထင်၏။ မဟာလီသည် လိစ္ဆဝိမင်းအပေါင်းတို့၏ ဆရာဆိုသော်လည်း သူသည် သာမန် ယုတ္တဝါတစ်ဦးသာဖြစ်သည်။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဆိုသော ဉာဏ်မျက်စိရှိသူမဟုတ်၍ သူ့အား အပြစ်မဆိုသာပေ။ အမှန်တကယ် မြတ်စွာဘုရားက သိကြားမင်း၏ လျှောက်ထားမေးမြန်းချက်အား ဖြေကြားသည်ကို မြင်ရသည်ဟု ပြောဆိုယုံကြည်သူများကို စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုမဲ့သောသူများသာ ဖြစ်သည်ဟု သူ ဝေဖန်သည်။ တကယ်တော့ မဟာလီသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝေဒပညာရှင်များထက် ဉာဏ်ပညာမြင့်သည်ဟု သူ မမြင်ချေ။ သိကြားမင်းအား သက္ကပဉ္စသုတ်ကို ဟောကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် တကယ်မြင်မမြင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားလျှောက်ထားမေးမြန်းလေသည်။

ထိုအခါ ဘုန်းတော်အနန္တ၊ ကံတော်အနန္တ၊ ဉာဏ်တော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားက...
“အသင်...မဟာလီမင်းကြီး၊ ငါဘုရားကိုယ်တော်တိုင် သိကြားမင်းကို မြင်သိရ၏။ သိကြားမင်းဖြစ်ကြောင်း

အကြောင်းတရား ခုနစ်ပါးကိုလည်း ငါတရားသိသည်။
ဟု ဆိုကာ သိကြားမင်းဖြစ်ရန် အကြောင်းတရား
ခုနစ်ပါးကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

သိကြားမင်းဖြစ်ရန် ကျင့်ဝတ် ခုနစ်ပါးတွင် -

- (၁) အမိအဖကို လုပ်ကျွေးပြုစုခြင်းဖြစ်သည်။ အမိ
အဖကို လုပ်ကျွေးခြင်းသည် မင်္ဂလာတရားဟု
မင်္ဂလာသုတ်တွင် ဟောကြားထားလေသည်။
- (၂) မိမိထက် ကြီးသူကို ရိုသေ လေးစားရသည်။
မိမိထက် အသက်ကြီးသူကို ရိုသေလေးစားခြင်း
သည် အဆင်းလှခြင်း၊ ခွန်အားကြီးခြင်း၊ ဉာဏ်
ပညာကြီးခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းအကျိုးတရားများကို
ရရှိနိုင်၏။
- (၃) နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စကားကို ပြောဆိုရမည်။
နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စကားဆိုသည်မှာ မှန်ကန်
အကျိုးရှိ နားဝင်ချိုသော စကားပင် ဖြစ်၏။
- (၄) သူတစ်ပါးအား ကုန်းတိုက်စေသော စကား
သွေးကွဲစေသော စကားကို မပြောဆိုရခြင်းဖြစ်
သည်။ ထို ဝစီဒုစရိုက်ကြောင့် အပါယ်သို့
လာနိုင်သည်။
- (၅) သူတစ်ပါးအား မနာလို ဝန်တိုမှု ကူသော မစ္ဆရိယ
စိတ် မထားရ။ မနာလို ဝန်တိုခြင်းသည် ဆင်းရဲ
တတ်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုဖြစ်သည်။
- (၆) သစ္စာနှင့် ယှဉ်သော စကားကိုသာ ပြောဆိုရ
မည်။ သစ္စာကို ချိုးဖောက်ပြီး မုသားပြောရသူ
အတွက် မကောင်းမှုအကုသိုလ်မှန်သမျှ လုပ်ရဲ
သည်။ မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ရသော ပြောရသော
မုသာဝါဒကံသည် လူသားတို့အတွက် အဆိုးဝါး
ဆုံး အကုသိုလ်ပင်ဖြစ်သည်။
- (၇) လူသားတို့သည် မိမိတို့၏ အမျက်ဒေါသကို
နှိပ်ကွပ်ခြင်းဖြစ်၏။ မိမိတို့ အမျက်ဒေါသကို နှိပ်
ကွပ်ခြင်းသည် သည်းခံခြင်းတရားပင် ဖြစ်၏။
သည်းခံခြင်းတရားသည် ပါရမီ (၁၀)ပါးတွင်
တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ဤတရားခုနစ်ပါးသည် သိကြားမင်းဖြစ်စေတတ်သော
တရားခုနစ်ပါးဖြစ်ကြောင်းကို မဟာလိမင်း ယုံကြည်တော်
မူသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မဟာလိမင်းသည် လိစ္ဆဝီ
မင်းသားတို့၏ ဆရာဖြစ်သည့်အပြင် သစ္စာလေးပါးကို ထိုး
ထွင်းသိနိုင်စွမ်းသော ပါရမီရှင်လည်းဖြစ်သည်။ ကောင်းမှု
ကုသိုလ်ကံနှင့် မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံကိုလည်း ခွဲခြား
သိမြင်၏။ အမိအဖကို လုပ်ကျွေးခြင်းသည် မင်္ဂလာတစ်ပါး

အဖြစ် သူသိနေ၏။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်
ဖခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား အနာဂါမ်တည်စေရန်
လည်းကောင်း၊ မယ်တော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သန္တသီကာ နတ်သား
အား သောတာပန်အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်စေရန် သစ္စာ
လေးပါး မြတ်တရားကို ဟောကြား၍ အမိအဖကျေးဇူးကို
ဆပ်ခဲ့ဖူးသည်။

အမိအဖကို ကျေးဇူးအကန်းဆုံးသူနှစ်ဦးမှာ အဓာ
တသတ်မင်းနှင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် နှစ်ဦးတစ်ပါး ဖြစ်
သည်။ အဓာတသတ်မင်းသည် အဖဖြစ်သူ ဗိဇ္ဇိသာရမင်း
ကို မှုသတ်ခဲ့သော် သောတာပန်အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မည်။ အဖ
ကို သတ်သောကံကြောင့် မဟာအဝီစိငရဲတွင် အပါယ်ကျ
နေ၏။

ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည်လည်း နပျိုစဉ်ဘဝက
မယားဖြစ်သူ မိန်းမဆိုး၏ ကုန်းချောမှုကြောင့် မျက်မမြင်
မိဘနှစ်ပါးကို ခိုးသားယောင်ဆောင်၍ ရိုက်သတ်ခဲ့ဖူးသော
အတိတ်ကံကြောင့် ယခုဘဝ ရဟန္တာဖြစ်သော်လည်း ဝဋ်
ကြွေးအကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးပေးကြောင့် ခိုးသား ငါးရာ၏
ရိုက်သတ်မှု ခံရသည်ကိုလည်း မဟာလိမင်း သိ၏။ မကောင်း
မှု အကုသိုလ်ကံနှင့် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ၏ အဆိုး
အကောင်းအကျိုးလေးကို သူသိသည်။ မုသာဝါဒကံ၏
ဆိုးကျိုးနှင့် သစ္စာပါရမီဖြည့်ကျင့်နိုင်ပါက ပါရမီအလျောက်
ဘုရားဖြစ်လိုလျှင်လည်း ဘုရားဖြစ်နိုင်၏။ အဂ္ဂသာဝက၊
မဟာသာဝကလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ပကတိ သာဝကအဖြစ်လို
လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ နောက်ဆုံး သိကြားမင်းဖြစ်လိုကလည်း
ဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို သူသိရပြီ။

လူသားတို့သည် မိမိတို့၏ အမျက်ဒေါသကြောင့်
ဆင်းရဲခြင်းတရားကိုလည်း မဟာလိမင်း ယုံကြည်သွားခဲ့
သည်။ ဒေါသကို ချိုးနှိမ်ရန် မေတ္တာတရားသာဖြစ်သည်။
ဒေါသကို ဒေါသနှင့် တုံ့ပြန်၍ မရ။ ဒေါသသည်လည်း
အကုသိုလ်ပင်ဖြစ်သည်။ အကုသိုလ်သည် ဆင်းရဲကျိုးကို
သာ ပေးနိုင်၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာအမှန်ကို ပေးနိုင်စွမ်း
မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် မဟာလိမင်းသည် သိကြားမင်းဖြစ်ရန်
ကျင့်ဝတ်ခုနစ်ပါးကို နာကြားပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရား
သည် သိကြားမင်းအား ကိုယ်တော်တိုင် မြင်တွေ့ပြီး
တရားဟောကြားသည်ကို ယုံကြည်သွားကာ ဂေါတမ
မြတ်စွာဘုရားထံ မိမိ၏အမှားကို ဝန်ချတောင်းပန်လျက်၊
ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကား အတုမရှိ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်
လွန်းပါတကားဟု ယုံကြည်ကိုးကွယ်သွားလေသည်။

* * *

ပေါ်လွင်ဦး(ခရီး)

ကျမ်းကိုး ။ မေဃပဒ၊ သတ္တပဉ္စသုတ်။

စာရေးသူနှင့် မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာများတို့သည် သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် သုံးလေးရက်ခန့် သာကောတဗြူ၊ ၇-ရပ်ကွက်၊ အောင်သပြေ (၂)လမ်းထိပ်တွင် ရှိသော “မိုးကောင်းကင်” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဆုံတွေ့ကြမြဲဖြစ်သည်။ ဂန္တီရစာရေးဆရာများ၊ ဗေဒင်ပညာရှင်များ၊ နက္ခတ်ပညာရှင်များ စသည်ဖြင့် စာရေးဆရာအနုပညာ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် ဂန္တီရ ဆရာလှမျိုး၊ ဆရာ ကျော်စော ဟိန်း(နဲ့သာ)၊ လှစံ (ပညာရေး)၊ ဂန္တီရ

ဆရာစံ၊ သမ္ဗန္ဓပဇ္ဇတိ ဆရာကြီးဦးအောင်မြင့် ဗေဒင်ပညာရှင် ဆရာဦးဆန်းဦး၊ ကဗျာဆရာ အောင်သျှင်သူ (မဟာမြေ)၊ ဂန္တီရ စာရေးဆရာ တင်ထူး(လေယျာဝတီ)တို့နှင့်အတူ ရံဖန်ရံခါ ဆရာကြီး ဆင်ဖြူကျွန်း(ဦး)အောင်သိန်းလည်း ရောက်ရှိလာ တတ်သည်။ မလာသောသူများကိုလည်း ဂန္တီရဆရာလှမျိုး ပု ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား ခေါ်ယူလေ့ရှိသည်။ ဆရာကြီး မင်းလှ လှသွင်မှာ အမြဲပင်တိုင်ရှိနေတတ် ပြီး ဆရာမြချစ်(ရွှေတောင်) မှာတော့ အမြဲဖုန်းဆက် ခေါ်ယူရသည်။

လှစံ (ပညာရေး)

စာပေအကြောင်း၊ ဗေဒအကြောင်း၊ ဂန္ထီရအကြောင်း များနှင့် အခြား ဗဟုသုတရဖွယ်အကြောင်းများကို ပြောဆို ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြသည်။ လူစုံလျှင် နှစ်နာရီခန့်ကြာအောင် အချိန်ဖြုန်းတတ်ကြသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် စားပွဲဝိုင်းမှ လူများက နားစွင့်ကာ နားထောင်တတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း စကားဝိုင်းထဲ ဝင်ပါတတ်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်က သဘောကောင်း၍ တော်သေးသည်။ အားလုံးက ဆူဆူညူညူ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်၊ ဆရာကြီး သိပ္ပံမောင်ဝ စကားဖြင့် ပြောရလျှင် ပျော်စရာပျော်စရာ ပျော်စရာကြီးပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူတို့ စကားဝိုင်းသို့ အားလုံးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးဖြစ်သော သာဓကတမြို့၊ ရပ်ကွက်မှ ဘိုးတော် ထွန်းထွန်းဦး ရောက်ရှိလာသည်။ စာရေးဆရာအဖွဲ့အား ဂန္ထီရပစ္စည်းအထူးအဆန်းများကို လက်ဆောင်ပေးပြီး ၎င်း၏ အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြလေသည်။ ထို့နောက် စာရေးသူဘက်သို့ လှည့်၍...

“ဆရာစံကို မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း ကျွန်တော်ရောက်သွားတုန်းက ‘တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုကို ပြောပြချင်တယ်။ ဆရာရေးချင်လည်း ရေးလို့ ရတာပေါ့’ ဟု ဆိုကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

ဘိုးတော် ထွန်းထွန်းဦးသည် မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းမှ မြို့တစ်မြို့နှင့် အလှမ်းကွာဝေးလှသော တဲကြီးကုန်းကျေးရွာရှိ မိတ်ဆွေ ဦးလူလှထံ အလည်ရောက်ခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လှသော သက်ကြီး ခေါင်းချချိန်တွင် အိမ်ခြံဝင်း ကွပ်ပျစ်တွင် အကြမ်းဝိုင်း၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ပွဲနှင့် စကားပြောကြရာ စကားဝိုင်းတွင် ဦးလူလှ၏ မိတ်ဆွေ ရွာခံလူ ဦးသောင်းလည်း ပါဝင်သည်။ အတန်ကြာ စကားပြောပြီးနောက် ဦးသောင်းက...

“မနှစ်က အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု ဘိုးတော်ကို ပြောပြရဦးမယ်။ မနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလလောက်ကပေါ့။ ကိုလူလှက သားတွေ ရှင်ပြုဖို့ မြို့တက် ပစ္စည်းဝယ်မယ်ဆိုပြီး ငွေနှစ်သောင်းလောက်ယူလာတယ်။ ကျွန်တော်ကို အဖော်လာခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အတူလိုက်သွားခဲ့ရတာပေါ့။ ရွာပြင်ရောက်ပြီး ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက် လမ်းလျှောက်မိတော့ သစ်ပင်အောက်မှာ လူသုံးယောက် ထိုင်စကားပြောနေတာ တွေ့ရတယ်။ သစ်ပင်ကို ပီပြီး ဓားရှည်နှစ်လက်ထောင်ထားတာလည်း တွေ့ရတယ်။ တစ်ဖက်

ရွာက နာမည်ကြီး ထောင်ထွက် လူဆိုးတွေဆိုတာ အနားရောက်တော့မှ သိလိုက်ရတယ်။ သူတို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ဟန်မတူဘူး။ ကျွန်တော်တို့လည်း သူတို့ရှေ့ကပဲ ဖြတ်သွားခဲ့တယ်။ နောက်မှ သတင်းကြားတာက ကျွန်တော်တို့ လာမယ်မှန်းသိလို့ ငွေလုမလို့ သူတို့စောင့်နေကြတာတဲ့။ ရွာကိုတောင် လာပြီး စုံစမ်းသေးတယ်ဆိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့သွားတာ ကြာပြီဆိုတာတောင် သူတို့က မယုံကြဘူး ပြောကြတယ်။ အဲဒါ ကိုလူလှက သူ အမြဲ ရွတ်နေတဲ့ ဂါထာတန်ခိုးကြောင့် အန္တရာယ်ကင်းတာလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကူးရေးပြီး အမြဲရွတ်ဖတ် ပူဇော်နေရတယ်”

ဟု ပြောပြသည်။ ထို့နောက် ဘိုးတော် ထွန်းထွန်းက ဦးလူလှဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“ကဲ... ကိုလူလှ၊ ခင်ဗျားရွတ်ဖတ် ပူဇော်နေတဲ့ ဂါထာက ဘာဂါထာလဲ။ ဘယ်သူဆိုက ဘယ်လိုရတာလဲ။ ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ဦးလူလှက အကြောင်းစုံကို ပြောပြခဲ့လေသည်။

မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းရှိ တဲကြီးကုန်းရွာကလေးရှိ ရွာသူရွာသားများသည် ဂိုဏ်း၍ တောင်ယာလုပ်ငန်း လယ်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်သူများဖြစ်ကြသည်။ ရွာ၏ အရှေ့ဘက် နှစ်ပြလောက်အကွာအဝေးတွင် မြို့ကို သွားသော ကတ္တရာလမ်းရှိသည်။ ရွာမှ လာသော မြေသားလမ်းနှင့် ကတ္တရာလမ်း၏ ညာဘက် လမ်းထောင့်တွင် ခရီးသည်များ နားခိုရန် ဇရပ်ကလေးတစ်ခုရှိပြီး ခရီးသွားများသည် ထိုဇရပ်တွင် နားခို၍ မြို့သို့ သွားမည့်ကားကို စောင့်ကြရသည်။ ကားကလည်း ရှားရှားပါးပါး တစ်စီးသာရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါ ကားပျက်နေသဖြင့် မထွက်နိုင်သည်လည်း ရှိတတ်လေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အဝေးရွာမှ လာသော ခရီးသွားများမှာ ထိုဇရပ်ကလေးတွင် ညအိပ်ကြရသည်။

ဇရပ်ကလေး၏ ဘေးတွင် အကြော်တဲတစ်ခုရှိသည်။ ရောင်းချနေသူများကတော့ ကိုခွေးနှင့် မလုံး ဟု ဆိုသော ဥပဓိရုပ် နံချလှသည့် လင်မယားနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင်ပင် တစ်ဖက်ရပ် တဲကလေးထိုး၍ နေကြသည်။ ဤရွာမှ လူများမဟုတ်ဘဲ၊ ရပ်ဝေးမှ လာရောက်နေထိုင်သူများဖြစ်ကြသည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ချောင်းမြောင်းများတွင် သားငါးရှာဖွေလေ့ရှိပြီး ဇနီးဖြစ်သူမှာ

ခရီးသွားများ၊ လယ်လုပ်သားများကို ဘူးသီးကြော်၊ ဘယာကြော်၊ ငါးပေါင်းကြော်၊ ပဲကြော် စသည်ဖြင့် ရောင်းချနေလေသည်။

တဲကြီးကုန်းရွာကလေးမှ နွားကျောင်းသားလေးမောင်လူလှသည် ဤနေရာပတ်ဝန်းကျင်တွင် နွားကျောင်းနေကျဖြစ်သည်။ ထိုဇရပ်ကလေးတွင်လည်း မကြာမကြာ နားနေလေ့ရှိသည်။ အကြော်သည် မလုံးကလည်း ခရီးသွားများအား “အကြော်ကလေး ဘာလေးလည်း ဝယ်စားကြဦး” ဟု မကြာခဏပြောဆိုလေ့ရှိသည်ကိုလည်း အမြဲကြားနေကျဖြစ်သည်။ နှစ်လတွင် တစ်ကြိမ်၊ သုံးလတွင် တစ်ကြိမ် ထိုဇရပ်ကလေးပေါ်တွင် ညအိပ်နားနေသူ တစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစမှာ မနက်မိုးလင်းတွင် သေဆုံးနေကြသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ ထိုအခါ နွားကျောင်းသားလေး မောင်လူလှက ရွာသို့ အမြန်ပြန်ပြေးကာ ရွာသူကြီးကို အကြောင်းကြားရသည်။ ရွာသူကြီးမှ တာဝန်ရှိသူများကို ထပ်ဆင့်အကြောင်းကြားစစ်ဆေးစေပြီး မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးရလေ့ရှိသည်။ သေဆုံးခြင်းမှာ လေဖြတ်ခြင်း၊ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ခြင်းတို့ကြောင့်ဟူ၍သာ မှတ်ချက်ပြုခဲ့ကြရသည်။

ဤသို့ဖြင့် လေးငါးဦးခန့် သေဆုံးပြီးသောအခါ မောင်လူလှစိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးထင်လာသည်။ သေဆုံးသောသူများအား အကြော်သည် မလုံးက သူ၏ အကြော်များကို ဝယ်စားကြရန် ပြောသံကို သူကြားမြဲဖြစ်သည်။ အချို့သောသူများက ဝယ်စားကြသည်။ အချို့က ဝယ်မစားကြ။ မနက်မိုးလင်းလျှင် မည်သည့်အော်ရာမျှ မပေါ်ဘဲ သေဆုံးသူများမှာ အကြော်ဝယ်မစားသူများသာ ဖြစ်တတ်ကြောင်း သတိပြုမိလာသည်။

တစ်နေ့တွင် သေချင်တစောင်း ဖြူဝင်းသော အသားအရည်၊ ပဝါဖြူကို ခေါင်းတွင် ပေါင်းထားပြီး ဇော်လံလည်ကတုံးအင်္ကျီအဖြူ၊ ယောဂီလုံချည်နှင့် တည်ကြည်ခန့်ညားသော ဥပဓိရုပ်ရှိသည့် သူတော်စင်ကြီးတစ်ဦး ထိုဇရပ်သို့ ရောက်လာသည်။ မောင်လူလှအကြောင်းကိုလည်း မေးမြန်း စုံစမ်းပြီး သရဏာဂုံတည်ရန်၊ ငါးပါးသီလမြဲရန်၊ မိဘဆရာသမားများ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မမေ့ရန်တို့ကို ဆိုဆုံးမပြောဆိုသည်။ မောင်လူလှကလည်း သူတော်စင်ကြီးကို အထူးလေးစားကြည်ညိုနေမိသည်။ ထွေရာလေးပါး စကားများ ပြောကြရင်း အရေးကြီးသောကိစ္စကို သတိရ၍...

“အဘိုး... ဒီမှာ ညအိပ်မှာ မဟုတ်လား။ အကြော်သည်ဆိုက အကြော်ကလေးတော့ ဝယ်စားလိုက်ပါ။ အဘိုး

ကို ကျွန်တော်ခင်လို ပြောတာပါ။ ဒီဇရပ်မှာ ညအိပ်ပြီး အကြော်ဝယ်မစားမိတဲ့ လူတွေဟာ မနက်ဆို သေနေတာကိုပဲ တွေ့နေရတယ်။ အကြော်ကလေးတော့ ဝယ်စားလိုက်ပါ အဘိုးရယ်” ဟု အကြော်သည်လင်မယား မကြားအောင်တိုးတိုး ပြောဆိုလိုက်သည်။

အဘိုးကား သူ့စကားကို နားမထောင်။ ချိုင့်ကလေးကို ဖွင့်ပြီး အသင့်ပါလာသော ထမင်းကို လက်ဖက်နှင့် စားနေသည်။ မောင်လူလှကိုလည်း ထန်းလျက်ခဲ သုံးလုံးပင် ပေးလိုက်သေးသည်။ “အကြော်လေးများ ဝယ်စားပါဦး” ဟု ပြောနေသော အကြော်သည် မလုံး၏ အသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ သူ၏ ယောက်ျား ကိုခွေးကတော့ သူတို့နှစ်ဦးကို မကျေနပ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ မောင်လူလှစိတ်ထဲတွင်လည်း နောက်နေ့မနက်ရောက်လျှင် သူခင်မင်ရသော အဘိုးကို ခွဲခွာရတော့မည်ဟု တွေးထင်၍ နေလေသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် မောင်လူလှ စိတ်မကောင်းစွာ ဖြင့်ပင် နွားကျောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ခြေလှမ်းများကလည်း တုံ့နှေးနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဇရပ်နားသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုအခါ သူတော်စင်အဘိုး၏ ဘုရားရှိခိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့နားကိုပင် သူ မယူနိုင်။ ဇရပ်ကလေးဆီသို့ အပြေးကလေးလာ၍ အထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အဘိုးသည် ဆီမီးတိုင်တစ်တိုင်ကို ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင် ထွန်းညှိထားပြီး ဘုရားရှိခိုးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူခင်မင်ရသောအဘိုး မသေပါ။ အကြော်တဲဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ယခင် ဒီအချိန်ဆို အကြော်ဆိုင်ဖွင့်ပြီးနေပြီ။ ယခုကား တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု တွေးကာ အကြော်တဲဘက်သို့ လုပ်၍ကြည့်လိုက်သည်။ အကြော်သည်လင်မယားကား ပိုးလိုးပက်လက်နှင့် အိပ်ပျော်နေသည်ထင်၍ အော်ခေါ်ခိုးကြည့်သည်။ မရ။ အတွင်းသို့ ဝင်၍ လှုပ်ကိုင်ကာ နှိုးကြည့်သည်။ လား...လား... အကြော်သည် လင်မယား၏ အသားများကား အေးစက်တောင့်တင်းနေလေပြီ။ သူတို့ အသက်မရှိကြတော့။

မောင်လူလှ အလုပ်ပိုရပြန်လေသည်။ ရွာသို့ အမြန်ပြန်ပြေး၍ သူကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောရပြန်၏။ ကိစ္စများ ပြီးစီးသောအခါ သူတော်စင်အဘိုးအနီးသို့ သွား၍...

“အဘိုးရယ်... အရင်တုန်းက လူတွေကျတော့ သူတို့ဆီက အကြော်ဝယ်မစားရင် သေကြရပြီး အခုကျတော့ အကြော်ဝယ်မစားတဲ့ အဘိုးက မသေဘဲ သူတို့

လင်မယားပဲ သေနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘိုး”

“မောင်လူလုရေ... အဘိုးကတော့ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ကွယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အဘိုးက ညတိုင်း အိပ်ရာမဝင်ခင် ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေ၊ ပြီးရင် နမောပြန် လို့ ခေါ်တဲ့ နမောတဿ ဂါထာပြန် ကို ပုတီးကိုးပတ်စိပ်ပြီး အိပ်လေ့ရှိတယ်ကွဲ့။ ဒါပါပဲ”

ဟု ပြောသဖြင့်...

“ဒါဆို အဘိုးရဲ့ ဂါထာက စွမ်းလို့နေမှာပေါ့။ အဲဒီ ဂါထာအကြောင်းလေး သားကို ပြောပြပါ။ ရေးလည်း ရေးပေး ခဲ့ပါ။ သားလည်း နေ့တိုင်းရွတ်ဆို ပူဇော်ချင်လို့ပါ”

ဟု တောင်းပန် ပြောဆိုသဖြင့် နမောပြန်ဂါထာ အကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့လေသည်။

အခါတစ်ပါးတွင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် “နတ်ပင်”အောက် တွင် စံနေတော်မူစဉ် “တာတာဂီရိ အမည်ရှိသော နတ်မင်း ကြီးသည် ဘုရားရှင်အား ရိုသေစွာ ဦးခိုက် ရှိခိုးလျက် ကြည်ညိုသဒ္ဓါကို စိတ်တွင် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ နှုတ်မှ “နမော”ဟူ၍ ရွတ်ဆို ရှိခိုးလိုက်သည်။ ထိုအချိန် အနီးတွင် ရှိနေသော အသွရိန်နတ်မင်းကြီးကလည်း ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုလွန်းသဖြင့် “တဿ”ဟု နှုတ်ဖြင့် ထုတ်ဖော်၍ ရှိခိုးပူဇော်ခဲ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးပါးဖြစ်သော ကုဝေရ၊ တေရဋ္ဌ၊ ဝိရုဋ္ဌက၊ ဝိဂပက တို့ ကလည်း မြတ်စွာဘုရားအား ကြည်ညိုသဒ္ဓါစွာဖြင့် “ဘ၊ ဂ၊ ဝ၊ တော” ဟူ၍ တစ်ဦးချင်း တစ်လုံးစီ နှုတ်မှ ထုတ်ဖော် ရှိခိုး ပူဇော်ကြပြန်သည်။ ထိုအခါ ဘိုးတော် သိကြားမင်းက လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်အပေါ် အလွန်ကြည်ညိုသော စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ “အရဟတော”ဟူ၍ ထုတ် ဖော် ရှိခိုးပြန်လေသည်။ ဗြဟ္မာမင်းကလည်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါ လွန်ကဲစွာဖြင့် နှုတ်မှ “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ”ဟု ရွတ်ဆို၍ ရှိခိုး ပူဇော်လေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ နတ်ဒေဝါအပေါင်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာယူအပြီး ကြည်ညိုသဒ္ဓါထက်သန်စွာဖြင့် အသီးသီးနှုတ်မှ ဖွင့်ဟ ရွတ်ဆိုခဲ့သည်တို့ကို အစဉ်လိုက် အဖြစ် “နမော၊ တဿ၊ ဘဂဝတော၊ အရဟတော၊ သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ”ဟု ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အရှင်အရဟံမထေရ်မြတ်သည် ဤနမောတဿ ဂါထာတော်အား ထိုက်သမ္ပံသဘောဖြင့် “နမောပြန်”(နမော

လည်ပြန်)အဖြစ် တီထွင်၍ လူတို့အား အကျိုးဖြစ်အောင် ညွှန်ပြပေးခဲ့လေသည်။

(သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထားဆရာတော်ဘုရား ကြီး ဦးဝါယာမာဘိဝံသ ၏ ပုတီးစိပ်နည်းများ စာအုပ်တွင် လည်း ရွှေအောင်ရေးဆရာတော်၏ “နမောတဿဂါထာပြန်” ဟု ရေးသားဖော်ပြထားလေသည်။)

နမောပြန်ဂါထာတော်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ
ဝပ္ပာတရန္တ ဂဿမော၊ အပ္ပဘတော၊ နတော သဿ ဟဿ၊
သတော တပ္ပဟ ဂနပ္ပာ အဿဒ္ဓတော ဝမော သရ ဘဿ၊
နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ညွှန်းပြခွဲပုံမှာ နမောတဿသည် အက္ခရာ (၁၈)လုံး ရှိသည်။ (၁၈)ကို ပြန်ပေါင်းပါက ၁+၈ = ၉ ဖြစ်ရာ နဝင်း အင်္ဂါနှင့် ညီညွတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အက္ခရာ၏ အစ “န”မှ ခုနစ်လုံးရေတွက်သော် ခုနစ်လုံးမြောက် အက္ခရာသည် “ဝ” ဖြစ်သည်။ “ဝ”မှ ထပ်မံ၍ ခုနစ်လုံးရေတွက်သော် “မ္မာ” ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ ခုနစ်လုံးကောက်၍ အဆင့်ဆင့်ရေတွက်ရာ (၁၈)လုံး ပြီးမြောက်သည်နှင့် ထပ်မံရေတွက်သော် “နမော တဿ”ကို ပြန်လည်၍ ရောက်ရှိသောကြောင့်လည်း “နမော ပြန်”ဟု ခေါ်ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အချို့ကလည်း နမောတဿကို “နတ်ကြီးငါးပါး ရှိခိုးဂါထာ”ဟု ခေါ်ဆိုကြ သည်။

နမောပြန်ဟု ဆိုသည့်အတိုင်း မိမိအား စုန်းကိုက်၊ နတ်တိုက်၊ ပယောဂအမျိုးမျိုး၊ အင်းတိုက်၊ စုန်းစွဲ၊ နတ်စွဲ၊ အပင်းဆွဲများမှ လွတ်မြောက်နိုင်သည့်အပြင် မိမိအား မကောင်းကြံ၍ ပြုလုပ်သူကိုပင် သူ၏ စေတနာက သူ့ကို ပင် ပြန်၍အကျိုးပေးသွားပုံကို တဲကြီးကုန်းရွာ ဖြစ်ရပ်မှန် တတ်လမ်းအရ သိရှိနိုင်လေသည်။

သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့အား မနာလို အမှန်းထား သူများ၏ အတိုက်အခိုက်အန္တရာယ်မှ တန်ပြန် ဖယ်ရှားနိုင် စေဖို့ နေ့ညမပြတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပါရန် တိုက်တွန်း နှိုးဆော်အပ်ပေသည်။

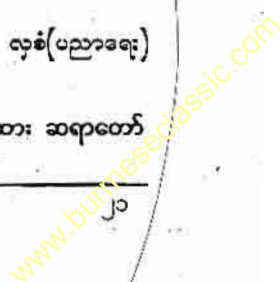
အန္တရာယ်အပေါင်းမှ ကင်းဝေးကြပါစေ

လှစံ(ပညာရေး)

မီငြမ်း ၊ ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်နည်းများ

သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်

ပိဋကတ်သုံးပုံ ရှိခိုးပူဇော်နည်း

◆ သျှင်ထွေး (သန်လျင်) ◆

ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း အလေးထားကြ၏။ ဝိနည်း၊ သုတ္တန်၊ အဘိဓမ္မာတည်းဟူသော ပိဋကတ်သုံးပုံမှာ ဗုဒ္ဓစာပေ၏ အသက်လည်းမည်၏။

မြန်မာနိုင်ငံ၌ ပိဋကတ်သုံးပုံကို အာဂုံဆောင်နိုင်သော အာဇာနည်အရှင်သူမြတ်တို့လည်း ထွက်ပေါ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် တိပိဋကဓရ ဆရာတော်နှစ်ပါး တစ်ပြိုင်နက် ကြည်ညိုဖွယ် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ပိဋကတ်သုံးပုံကို အာဂုံဆောင်နိုင်သော ဆရာတော်အရှင်သူမြတ် တစ်ဆယ့်သုံးပါး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

စာရေးသူ ဝေမျှလိုသည်ကတော့ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ရှိခိုးပူဇော်နည်း ဂါထာပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓက ပိဋကတ်သုံးပုံ ရှိခိုးနည်းကို နောင်လူတို့အတွက် ပူဇော်ရေးသားခဲ့၏။

ပါဠိနှင့် မြန်မာပြန်အနက်ကို ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓ ရေးသား ပူဇော်ခဲ့သည့်အတိုင်း ပြန်လည်ဝေမျှလိုက်ရပါသည်။

ပိဋကတ်သုံးပုံကို အလုံးစုံ သိနိုင်စွမ်း မရှိသော်ငြား၊ ရည်မှန်းပူဇော် ရှိခိုးခြင်းဖြင့် အကျိုးကျေးဇူးများစွာ ရရှိမှာ ကျေနပ်မလွှဲပင်။ ပိဋကတ်သုံးပုံကို အများသူက ရည်မှန်းရှိခိုးပူဇော်နိုင်ရန်အတွက် ရေးသားခဲ့သော ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓအား အကြိမ်ကြိမ် ဦးခိုက်မိပြန်ပါသည်။

စာဖတ်သူများအနေဖြင့် မနက်ဖြစ်စေ၊ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးဖြစ်စေ၊ ဘုရားရှိခိုးရင်းက ပိဋကတ်သုံးပုံကို အနည်းဆုံး တစ်ခေါက်လောက် ရှိခိုးပူဇော်ပါဟု တိုက်တွန်းချင်ပါသည်။

ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓ၏ ပိဋကတ်သုံးပုံ ရှိခိုးနည်း

- * ဝိနည်း ဝိနည်း ဝဇ္ဇေ၊
- သုတ္တန္တသုတ္တန္တစုံ။
- ဂစ္ဆိရ မဘိဓမ္မဉ္စ၊
- ဗုဒ္ဓါဓိကတ္ထ ဒေသနံ။
- * ဒေသနာ သာသနာ ကထာ၊
- သိက္ခာ ပဟာန သမ္ပတ္တိ။
- ဣတိဘောဒေဟိ တိဗ္ဗိမံ၊
- ဝဇ္ဇေ သုဝုတ္တ သဒ္ဓမ္မံ။

အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်။ ဂစ္ဆိရ- နက်နဲသော၊ ဝိနည်း- အထူးထူးအပြားပြားနည်းရှိသော၊ ဝိနည်း- ဝိနည်း ပိဋကတ်ဟု ဆိုအပ်သော၊ ဒေသနဉ္စ- အာဇာနည်အသေအနာတော်ကိုလည်းကောင်း၊ ဂစ္ဆိရ- နက်နဲသော၊ အတ္တသုဝဇ္ဇ- အတ္တစသည်ကို ပြတတ်သော၊ သုတ္တန္တ - သုတ္တန်ပိဋကတ်ဟု ဆိုအပ်သော၊ ဒေသနဉ္စ- ဝေါဟာရဒေသနာတော်ကို လည်းကောင်း၊ ဂစ္ဆိရ- နက်နဲသော၊ ဗုဒ္ဓါဓိကတ္ထ- ပွားခြင်း၊ လွန်ခြင်းသဘောကို ဟောရာဖြစ်သော၊ အဘိဓမ္မ - အဘိဓမ္မာပိဋကတ်ဟု ဆိုအပ်သော၊ ဒေသနဉ္စ- ပရမတ္ထဒေသနာတော်ကို လည်းကောင်း၊ ဝဇ္ဇေဝဇ္ဇာမိ - ရှိခိုးပါ၏။

ဒေသနာစ - အာဇာနည် ဝေါဟာရ ပရမတ္ထဒေသနာတော်ကို လည်းကောင်း၊ သာသနာစ- ယထာပရာဓ ယထာနုလောမယထာ ဓမ္မသာသနာကို လည်းကောင်း၊ ကထာစ- သံဝရာ သံဝရ ဒိဋ္ဌိဝိနိဝေဓန နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒကထာကိုလည်းကောင်း၊ သိက္ခာစ - သိက္ခာကို လည်းကောင်း၊ ပဟာနဉ္စ - တဒဂ်ဂိက္ခန္တန သမုစ္ဆေဒပဟာနကို လည်းကောင်း၊ သမ္ပတ္တိစ - တေဝိဇ္ဇာ ဆတ္တာဘိည စတုပဋိသမ္ဘိဒါဂုဏ်၏ ပြည့်စုံခြင်းကို လည်းကောင်း၊ (တစ်နည်းကား) ပဟာနဉ္စ- အယုတ်တရားနှစ်ပါး ယယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ သမ္ပတ္တိစ- မဇ္ဈိမ ပဋိပတ်၏ ပြည့်စုံခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဣတိဘောဒေဟိ - ဤသို့ အစရှိသော အပြားတို့ဖြင့်၊ တိဗ္ဗိမံ-ဝိနည်း သုတ္တန်အဘိဓမ္မာအားဖြင့် သုံးပါးအပြားရှိသော၊ သုဝုတ္တသဒ္ဓမ္မ- ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်သော သူတော်ကောင်းတရားတည်းဟူသော ပိဋကတ်သုံးပုံကို၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝဇ္ဇေ ဝဇ္ဇာမိ- ရှိခိုးပါ၏။

နေ့စဉ် တစ်ခေါက်ထက် ပို၍လည်း ရွတ်ဆိုပွားများနိုင်ပါသည်။ နေ့စဉ်မပြတ် ပိဋကတ်သုံးပုံအား ရည်မှန်းရှိခိုးပူဇော်ခြင်းဖြင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်း ပြည့်စုံစေမှာ သေချာသည်ဟုလည်း ရဲရဲကြီး အာမခံပါသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် မင်္ဂလာအပေါင်း၊ ငြိမ်းချမ်းမှုအပေါင်း ရရှိခံစားစေမှာ ကျေနပ်မလွှဲပင်ဖြစ်သည်။

သျှင်ထွေး (သန်လျင်)

ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေးလှိုင်
ဗြဟ္မဝိဟာရအစွဉ် ၂

မေတ္တာ လုံးဝ မပွားပို့ထိုက်သူနှစ်ဦး

မေတ္တာ လုံးဝ မပွားပို့ထိုက်သူနှစ်ဦးရှိသည်။ ၎င်းနှစ်ဦးမှာ လိင်မတူသူနှင့် ကွယ်လွန်ပြီးသူ။

လိင်မတူသူတစ်ဦးအား ထပ်ကာထပ်ကာ မေတ္တာပွားလျှင် လောဘ တဏှာရာဂစိတ်ဝင်လာတတ်သဖြင့် လုံးဝ မေတ္တာမပွားရ။

သို့ရာတွင် ထိုစကားသည် စျာန်ရအောင် ပွားများသူများအတွက် ပြဆိုခြင်းဖြစ်၍ ပါရမီကုသိုလ်ဖြစ် ပွားများရာ၌ ပွားများနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယခုအခါ သက်တော်ထင်ရှားရှိသော ဆရာတော်ကြီးများအား မာတုဂါမများ မေတ္တာပွားပို့လျှင် အကျိုးများစွာရနိုင်၏။ ရာဂစိတ်ဖြစ်ဖွယ် မရှိလှ။ ရာဂစိတ်ဝင်နှောက်လာမည်စိုး၍ တားမြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်မဖြစ်နိုင်လျှင် ပွားပို့သင့်သည်ဟု ယူရမည်။

ကွယ်လွန်သူအား မိမိပို့လွှတ်သော မေတ္တာဓာတ်ကို မခံယူနိုင်တော့ပြီ။ အာရုံပြုရန် ထင်ရှားမရှိတော့သဖြင့် မေတ္တာအာရုံလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သေသူများကို မေတ္တာမပို့ရ။ အမှုသာ ဝေရသည်။

ဗြဟ္မဝိဟာရ၏ အနီးရန်၊ အဝေးရန်

- (၁) မေတ္တာ - ကြီးပွားချမ်းသာစေလိုသောစိတ်။
- (၂) ကရုဏာ - ဆင်းရဲမှ လွတ်ကင်းစေလိုသောစိတ်။
- (၃) မုဒိတာ - ချမ်းသာပြည့်စုံနေသူအား ဝမ်းမြောက်နိုင်သောစိတ်။ တရားနှင့် မျှော်မွေနိုင်သောစိတ်။
- (၄) ဥပေက္ခာ - လောဘ၊ ဒေါသ၊ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းမရှိ၊ စာကံမလိုက်၊ မျှတစွာ ကမ္မဿကတာ ရှုမြင်နိုင်သောစိတ်။

သတ္တဝါတိုင်းအား ချမ်းသာစေလိုသော ဆင်းရဲမှ လွတ်စေလိုသော ချမ်းသာသည်ကို ဝမ်းသာနိုင်သောစိတ်ကား အလွန်မြင့်မြတ်လှ၏။ ထိုချမ်းသာစေလိုခြင်း၊ သနားခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်ရုံမျှဖြင့် ကုသိုလ်ရသောစိတ်မျိုးဖြစ်၏။ ထိုစိတ်မျိုး အထပ်ထပ်ဖြစ်ပွားစေရန် ပွား၍ယူရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ထိုစိတ်ထားကလေးများကား သိမ်မွေ့လှ၏။ ဆူးကြား သီးသော ဗူးကဲ့သို့ ဝဲယာအစွန်းနှစ်ဖက် အခက်အခဲရှိနေ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်လွတ်ကာ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါကျရန် အလွန်

အရေးကြီးလှသည်။ မသိမသာ ဆင်တူယိုးမှားဖြစ်နေသော သိမ်မွေ့သည့် အဖျက်အဆီး ရန်သူကို အနီးရန်ဟု ခေါ်ရ၍၊ လုံးဝ ခြားနား၍ ကြမ်းတမ်းသော အဖျက်အဆီးရန်သူကို အဝေးရန်ဟု ဆိုရလေသည်။

အနီးအဝေး ရန်နှစ်မျိုးတွင် အနီးရန်မှာ ပို၍ကြောက်ဖွယ်ကောင်း၏။ ဆင်တူယိုးမှား ပူးကပ်၍ သတ်တတ်သောကြောင့်တည်း။

(၁) မေတ္တာ၏ အနီးအဝေးရန်သူ

မေတ္တာကို ချစ်ခြင်းဟု သာမန်အားဖြင့် မြန်မာပြန်ကြ၏။ ချမ်းသာစေချင်သော အဓိပ္ပာယ်မပေါ်။ တဏှာရာဂချစ်ခြင်း(မိသားစုအချစ် = ဂေဟသီတပေမ) နှင့် ရောထွေး၏။ ထို့ကြောင့် တဏှာချစ် (ရာဂ)သည် မိတ်ဆွေဟန်ဆောင်သော ရန်သူကဲ့သို့ မေတ္တာ၏ အနီးရန်သူမည်၏။

“မေတ္တာယနာမုခေနေ ရာဂေါ ဝဇ္ဇေတိ = တဏှာရာဂသည် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန် အကျိုးစီးပွားလိုလားဟန်ဖြင့် လှည့်စားတတ်၏” ဟု နေတ္တိအဋ္ဌကထာ(ယုတ္တိဟာရဝိဘင်း ၉၀) ၌ ပြဆိုသည်။

မိမိအကျိုးစီးပွားကို မျှော်၍ ပွားသော မေတ္တာလည်း အကျိုးဝင်နိုင်၏။

ဒေါသ-ဗျာပါဒ-တစ်ဖက်သားအား အမျက်ထွက်ခြင်း၊ ပျက်စီးစေလိုခြင်းသည် မေတ္တာ၏ အဝေးရန်သူမည်၏။ ထိုအစွန်းနှစ်ဖက်မှ လွတ်ထွက်အောင် ရှုပွားရသည်။

မိမိအား ဒုက္ခပပေးစေလို၍ စိုးရိမ်ရွံ့ကြောက်၍ ပွားသော မေတ္တာသည်လည်း အဝေးရန်(ဒေါသ)နယ်နိမိတ်မှ လွတ်ကင်းသော မေတ္တာစစ်ဟု မဆိုသာ။

(၂) ကရုဏာ၏ အနီးအဝေးရန်သူ

လောကီအာရုံ(စီးပွား)များ မရခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းကို ပြန်လည်အောက်မေ့၍ နှလုံးမသာယာ ပျန်ခြင်းကို ဒေါမနဿ-သောကဟု ခေါ်၏။ မိဘာသာ ထိုဒေါမနဿ သောကဖြစ်၍ ဖြစ်စေ၊ ဒုက္ခတစ်ဝံ့တစ်ရာနှင့် တွေ့နေရသူကို မြင်ရသောအခါ အပူကူးစက်ကာ ပျန်ကြောင့်ကြခြင်း၊ စိတ်နှလုံးမသာမယဖြစ်ခြင်းသည် သနားသလိုလိုနှင့် သောကဖြစ်နေတတ်၏။

သောက ဒေါမနဿဖြစ်နေသည်ကိုပင် ကရုဏာစိတ်ဟု ထင်မှားနေတတ်၏

ကရုဏာယနာပတိရူပကေန သောကော ဝဇ္ဇေတိ-

သောကသည် သနားစိတ်ဟန် ဆောင်တတ်၏။
ထို့ကြောင့် ကရုဏာ၏ အနီးရန်သူဖြစ်၏။

ကရုဏာဒေါသ

တစ်ဖန် တစ်စုံတစ်ရာ ဆင်းရဲဒုက္ခခံစားနေရသူကို မြင်လျှင် “သေသွားတာကမှ ကောင်းသေးတယ်”ဟု စိတ်ဖြစ်တတ်၏။ ရဟန်းများ “သေခြင်းကို ခိုးကျူးပူ”ဖြင့် ပါရာဇိကကျသည့်အထိ ဖြစ်တတ်၏။

ခေတ်မီ နိုင်ငံကြီးများ၌ သေလုနီးပါး ဝေဒနာခံစားနေရသူအား ဆေးထိုး၍ သေစေတတ်သည်ဟု ဆိုကြရာ ကရုဏာဟန်ဆောင်သော လူသတ်မှုကြီးပင်တည်း။

တစ်စုံတစ်ယောက်က နှိပ်စက်၍ ခံရသော ဝေဒနာရှင်မျိုးကို တွေ့ရလျှင် ဝေဒနာရှင်ကို သနားသလောက်၊ နှိပ်စက်သူအား ပြန်လက်စားချေလိုစိတ် (ဝိဟိသာ) ညှဉ်းဆဲလိုစိတ်ဝင်လာတတ်ပြန်သည်။

ယုတ်စွာအဆုံး ခွေးနှစ်ကောင်ကိုက်ရာ၌ ခံရသောခွေးကို သနား၏။ နိုင်သောခွေးကို ရိုက်လို၏။ ကရုဏာမှ ဝိဟိသာဟူသော ဒေါသကို ပေါက်ပွားစေတတ်သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်သည်ကိုပင် “ကရုဏာဒေါသော”ဟု ကင်ပွန်းတပ်ကာ မြင်မြတ်သော အကျိုးပြု ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်လေဟန် အပြစ်မရှိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကြလေသည်။ အဆိပ်ကို သကြားဖုံးသားသော်လည်း အဆိပ်သည် အဆိပ်သာလျှင်တည်း။ သကြားဖြစ်မလာချေ။ အပြစ်မရှိ၊ အကျိုးရှိသည်ထင်၍ အတင့်ရလျှင် ပို၍ပင် နှစ်နာတတ်သည်။

ယခုအခါ အချို့သော နိုင်ငံကြီးများ၌ ဆင်းရဲသားများ၏ ဘဝဒုက္ခမျိုးစုံကို သနားလာအောင် စာပေ ရုပ်ရှင် စသည်ဖြင့် ထုတ်ပြကြ၏။ ထိုသနားလာသောစိတ်ကို ကြွယ်ဝချမ်းသာသူများအား ဖျက်ဆီးတိုက်ခိုက်ရန် (ဝိဟိသာဒေါသဉာဏာဘက်သို့) လမ်းလွှဲပေးနေကြသည်။ ညှဉ်းဆဲ နှိပ်စက်လိုစိတ်သည် ကရုဏာ၏ အဝေးရန်သူ၊ ဆင်ပွားရန်သူဖြစ်သည်။

(၃) မုဒိတာ၏ အနီးအဝေးရန်သူ

မုဒိတာ ဟူသည် ဝမ်းမြောက်ရခြင်းဖြစ်၏။ သူတစ်ယောက်သားတို့ ချမ်းသာပြည့်စုံမှုကို ကြားမြင်တွေ့သိရသောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နိုင်ခြင်းမှာ ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲ ရသော ကုသိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်နှင့်စပ်သော

လာဘ်လာဘများကို ရှေးက မိမိရဖူး၊ ပြည့်စုံခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်လည်အောက်မေ့၍ ရွှင်လန်းဝမ်းသာမိခြင်း၊ လောလောဆယ် ရရှိနေ၍ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်မိခြင်းသည် မုဒိတာမဟုတ်။ (ဂေဟသီတာ သောမနဿ-ပဟာသ-) ကာမဂုဏ်ဝမ်းမြောက်ခြင်းမျှသာဖြစ်၏။ မုဒိတာ၏ အနီးရန်သူဖြစ်သည်။

မုဒိတာဝိဟာရပုတိရူပေန ပဟာသော ဝေဠဝီကော မဂုဏ်ဖြင့် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် မုဒိတာဖြင့် နေထိုင်ရလေဟန် လှည့်စားတတ်သည်(နေတ္တိ)။

သူတစ်ပါးတို့ (အလွန်အမင်းဖြစ်စေ၊ အထိုက်အလျောက်ဖြစ်စေ) စီးပွားဥစ္စာ ရာထူးဂုဏ်သိန် ပြည့်စုံချမ်းသာနေသည်ကို မြင်သောအခါ “သူတစ်ယောက်သား ကောင်းစားတာ ကိုယ်မှာ မနာလို”ဆိုသည့်အတိုင်း မနာလိုမှု-ဣဿာစိတ် အဝင်မခံရ၊ မိမိရသကဲ့သို့ ဝမ်းသာနိုင်မှ မုဒိတာဖြစ်၏။

လူများစုကား ကရုဏာဖြစ်လွယ်သလောက် မုဒိတာဖြစ်ခဲ၏။

ကြောက်စရာ မနာလိုစိတ်

“ချမ်းသာအောင် လုပ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် လူတို့ဆင်းရဲ၍ချည်းနေကြရပါသနည်း”ဟု သိကြားမင်းအမေးကို ဘုရားရှင် ဖြေတော်မူရာတွင် ထိုဣဿာ(မနာလိုမှု)နှင့် မစ္ဆေရ(ဝန်တိုမှု-နမြောမှု)ကို ထောက်ပြတော်မူလေသည်။

ထိုဣဿာစိတ်သည် မျက်မှောက် ယခုတဝှင့်လည်း အခြွေအရံမရှိ ဆင်းရဲတတ်၍ သေလျှင် အပါယ်လေးပါးသို့ ပို့တတ်၏။ လူပြန်၍ဖြစ်စေကာမူ အခြွေအရံ ဘုန်းကံနည်းပါးသူဖြစ်ရတတ်ကြောင်း (ဥပရိ-စူဠကမ္မဝိဘင်္ဂသုတ်၌) ဟောတော်မူသည်။

“လက်ပြတ်နေသူ ရေဆာလို့မှ ရေခပ်ပေးမည့်သူမရှိတာ ဒီဣဿာကြောင့်ပဲ”ဟု ယင်းအဋ္ဌကထာဆရာက ဖြည့်စွက် မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

မုဒိတာဖြစ်လျှင် ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲ ကုသိုလ်ထူးကြီးရသကဲ့သို့၊ မုဒိတာဖြစ်ရမည့်နေရာ၌ မုဒိတာမဖြစ်စေဘဲ ဣဿာဖြစ်လျှင် မစားရ မသောက်ရ ငရဲကြီးလှသော အကုသိုလ်ကြီးပင်တည်း။

မုဒိတာ၏ အဝေးရန်သူကား အရတိ ။ သူတစ်ပါးကောင်းစားတာ မမြင်လိုခြင်း၊ မနှစ်မြို့နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု (ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ အဋ္ဌသာလိနီတို့၌) ပြဆို၏။ “အရတိ”ဟူသည် “ဣဿာ”ပင်တည်းဟု တစ်ပိုင်းအားဖြင့် ယူသင့်လေသည်။ သို့သော် အရတိ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုကား ထိုမျှ မကသေးချေ။

သူတော်ကောင်းတရား၊ သူတော်ကောင်းအလုပ်တို့၌ ပျော်ရွှင် နှစ်ခြိုက်စွာ မနေနိုင်၊ မကျင့်သုံးနိုင်သည်ကိုလည်း အရတိ ဟုပင် ဆိုရ၍ ထိုသူတော်ကောင်းတရား၌ မပျော်ပိုက်နိုင်မှု ကိုလည်း မုဒိတာ၏ အဝေးရန်သူဟု ဆိုလေသည်။

သူတော်ကောင်းတရား၌ နှစ်ခြိုက်ပျော်ရွှင်နိုင်မှသာ လျှင်လည်း သူတစ်ပါးကောင်းစားတာကို မနာလို မရှိ၊ အလွယ်တကူပင် နှစ်ခြိုက်ပျော်ရွှင် စိတ်သာစိတ်ဝင်နိုင်သော ကြောင့် ယင်းသို့ ပြဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ (အဋ္ဌကထာအဓိပ္ပာယ် များ ခက်ခဲလှ၏။)

(၄) ဥပေက္ခာ၏ အနီးအဝေးရန်သူ

ဥပေက္ခာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ လျစ်လျူရှုခြင်းဖြစ်၏။ လောကဝေါဟာရ အရေးမစိုက်ဘဲ စွန့်ပစ်ထားခြင်းမျိုးဟုတ်။ ကံ၊ကံ၏ အကျိုးကို ဆင်ခြင်ကာ “သူ့ကံနှင့် သူပဲ” ဟု တော်တည့်မှန်ကန်စွာ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်၍ စိတ်ဖြေခြင်းဖြစ် သည်။

ဥပမာ - သားသတ်ရဲသို့ ဆွဲငင်သွားသော တိရစ္ဆာန် ကို မြင်ရသောအခါ သနားစိတ်မွေးသော်လည်း အသက် မသေစေရန် မည်သို့မျှ ကူညီခွင့်မရ၊ ထိုအခါမျိုးတွင် ကမ္မ သာကတာဉာဏ်အမြင်ဖြင့် ထိုသတ္တဝါ၏ ကံအကြောင်းကို သာ ဆင်ခြင်၍နေရ၏။ သို့မှလည်း မှန်ကန်၍ စိတ်ချမ်းသာမှု ကို ရနိုင်ပေမည်။

ဥပေက္ခာ၏ အနီးရန်သူကား မောဟဖြစ်၏။

ယင်း မောဟကိုပင် အညာဏုပေက္ခာ-အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့သော လျစ်လျူရှုမှု”ဟု ခေါ်သည်။ အရေးမစိုက်၊

ဂရုမမူ၊ နမောနမဲ့နေခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ သားဆိုး၊ သမီးဆိုး များအား ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားခြင်းမျိုးကို “ဥပေက္ခာထား လိုက်ပြီ”ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိကြရာ ဗြဟ္မဝိဟာရ ဥပေက္ခာ မဟုတ်၊ “အညာဏုပေက္ခာ”ဟု ဆိုရလေသည်။ မိုက်မဲခြင်း ပင်ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်ရသော ဥပေက္ခာမဟုတ်ချေ။ ထိုသို့ ဆင်တူယိုးမှားရှိခြင်းကြောင့် အနီးရန်သူဟု ဆိုရလေသည်။

ထိုအညာဏုပေက္ခာမှာ ယောဂီများအတွက် အလွန် ထင်ရှား၏။ တိုက်ဆိုင်လာသော အာရုံကို မသိလိုက်မှု၊ အာရုံ ၏ အပြစ်ကို မသိမြင်မှု(မောဟ)ကိုပင် ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရာ၌ မီးဆလိုက်များအားလုံး ပိတ်လိုက်သော အခါ မှောင်ကျသွားသည်နှင့် တူ၏။

“ဥပေက္ခာဝိဟာရ ပတိရူပေန ကုသလေသု ဓမ္မေသု နိက္ခိတ္တ ဆန္ဒတာ ဝဇ္ဇေတိ = သူတော်ကောင်းတရား၌ စိတ်ပျက်လျော့ချ၍ ပြုလုပ်ပွားများလိုသော ဆန္ဒကင်းမဲ့ခြင်း သည် ဥပေက္ခာဖြင့် နေလေဟန်ဆောင်တတ်သည် (နေတ္တိ)။

ဝေးသောရန်သူကား ဥပေက္ခာနှင့် တိုက်ရိုက်ဆန့်ကျင် သော ရာဂဒေါသ နှစ်မျိုးပင်တည်း။

တွေ့ကြုံရသော သတ္တဝါ - အာရုံပေါ်၌ ချစ်မှု၊ မုန်းမှု ပရှိစေရ။ အချစ်-အမုန်းကြားမှ ကံတရားကို ဆင်ခြင်၍ (ချစ်မှု၊ မုန်းမှု နှစ်ခုစလုံး) ဘက်မလိုက်ဘဲ မျှမျှတတ နှလုံးသွင်းနိုင်မှုကို ဥပေက္ခာ ဗြဟ္မဝိဟာရ ခေါ်၏။

ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးတို့တွင် အမြတ်ဆုံး အထွတ် အထိပ်ကျသော ဗြဟ္မစိုရ်တရားဖြစ်သည်။ “ကြိုက်တာ မြင် တော့ လောဘ၊ မကြိုက်တာ မြင်တော့ ဒေါသ”ဖြစ်လေ့ရှိ သော လူတို့၌ ဥပေက္ခာ ဗြဟ္မစိုရ်တရားဖြစ်ရန် မလွယ်ကူ လှချေ။

ရှေ့ဗြဟ္မစိုရ်တရားသုံးပါး ပွားများ၍ ပ-ဒု-တ-စ ဈာန် ရပြီးမှသာ ပဉ္စမဈာန်ခေါ် ဤဥပေက္ခာ ဗြဟ္မစိုရ်တရားကို ပွားများရလေသည်။

လက်တွေ့ ရှုပွားမှသာလျှင် အနီးအဝေးရန်သူတို့၏ သဘောကို အတိအကျအပြည့်အဝ နားလည်နိုင်ပေသည်။ ဈာန်မရသေးသော်လည်း သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ရောက်လျှင် သူ့သဘောကို ခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။

* * *

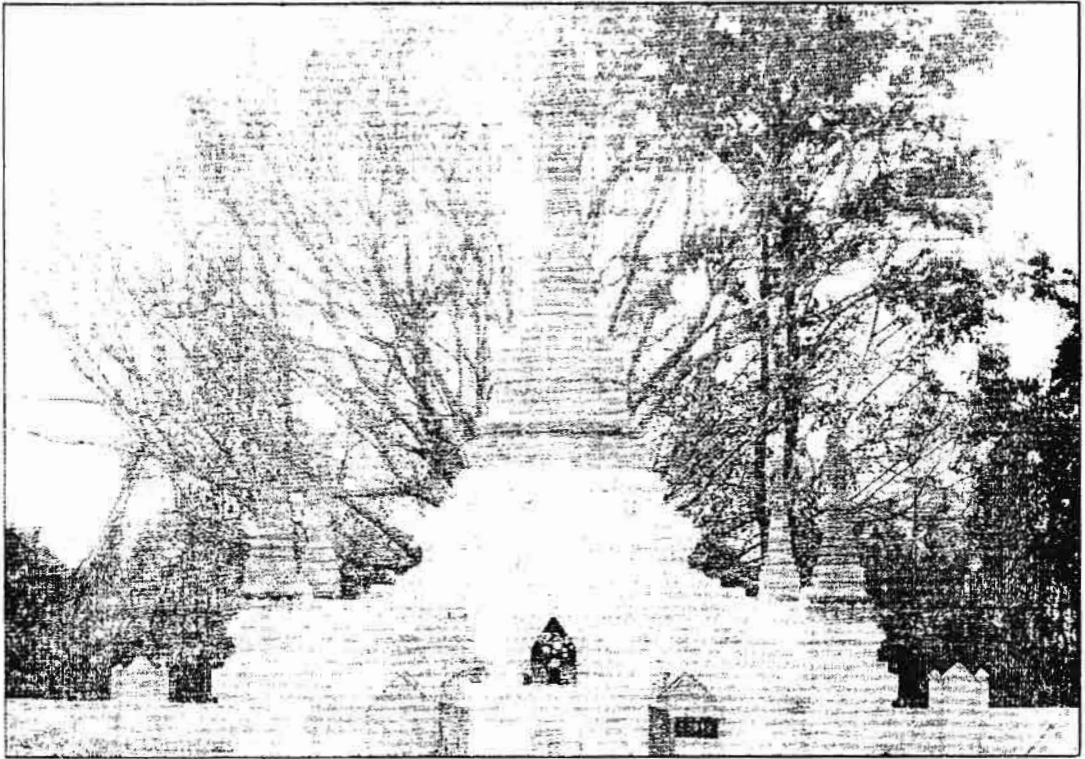
ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေးလှိုင်

(ဆရာကြီး ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေးလှိုင်၏ “မေတ္တာဝါဒ (ဗြဟ္မဝိဟာရအဖွင့်)” စာအုပ်မှ ကောက်နုတ် ဖော်ပြအပ်ပါ သည်။)

ဆုံးပါးတစ်ကျော် ဘိုးမင်းခေါင်စေတီတော်

မင်းတိုင်ပင် (မြရောင်မြ)

“အရှားဘုရား မဖူးပြား၊ ဘီလူးစားလိမ့်မည်”
 ယခင် နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော်ကာလမှ ဤစာကလေးကို ရွတ်ဆိုမိ၏။ ဘာကြောင့် ရွတ်ဆိုကြသည်ကိုတော့ ရှေးလူကြီးများ၏ ပါးစပ်ပြော ရာဇဝင်အရတော့ မှတ်မိပါ၏။ သို့ပေမယ့် ပေထက်၊ ကျောက်ထက် စာများတော့ မရှိခဲ့ပါ။ ဤစေတီသည် အဘ ဘိုးတော် အောင်မင်းခေါင်ကိုယ်တိုင် အရှားယောင်ဆောင်၍ တည်ထားခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မထင်မရှားနှင့် ဖြတ်ကျော် ဖြတ်သွား ကပ်ကျော်ဘုရားဖြစ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။

ရာဇဝင်ရှိခဲ့ဖူးသော ဒေသနေရာများ၌ သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ မဟိန္ဒ သိန္နီရှင်များ စောင့်ရှောက်လေ့ရှိတတ်ပါ၏။ မြန်မာပြည်တန့်တလျား ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ

တည်ထားကိုးကွယ်သည့် စေတီပုထိုးများစွာရှိပါ၏။ ယခုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာ မောင်တည်အေး၊ မောင်လှကြည်၊ မန္တလေးကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးသူရိယတို့ ထိုစေတီရှေ့မှခဦးသို့ ရောက်နေပါ၏။

“ဆရာ မင်းတိုင်ပင်၊ ဒါ ဘာစေတီလို့ ခေါ်သလဲဗျ”
 “ဆရာတည်ရေး... သုံးပါးကပ်ကျော် ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်လို့ ခေါ်တယ်”
 “ဒါဆို ဘယ်သူတည်ထားတာလဲ၊ ပြောပါဦး”
 “ဝိဇ္ဇာခေါင်ချုပ် ဘိုးတော် အောင်မင်းခေါင် တည်ခဲ့တာတဲ့ဗျ။ ဘိုးမင်းခေါင်စေတီလို့လည်း ခေါ်တယ်”
 “ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လိုအထောက်အထားရှိလဲ”
 “ကျုပ်က ဒီရေကြည်မှာ နေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်

ဆိုတော့ ငွေရတုလို ပြောလိုရတယ်။ ဒီဘုရားပွဲဆိုရင် အမြဲ တမ်း လာဆင်နွှဲတာ။ ဟောဒီ ဝါးတောရွာရယ်၊ ရွှေကျောင်း ကုန်းရွာ။ ဒါက စလင်းကုန်းရွာ၊ ဟိုမှာ တောင်ငူရွာတွေက ဒကာ ဒကာမတွေအားလုံး လှူဒါန်းကြတာ။ နှစ်စဉ် တပို့တွဲ လဆို ဗုဒ္ဓပူဇနိယပွဲတော်ကျင်းပတယ်။ နောက်ပြီး ဒီမြို့ပေါ် က ဆရာတော်ကြီးများ ကြွရောက်ပြီး ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်း ကြတာ။ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဟိုသစ် ခြောက်ပင်ရွာက ဦးသောင်းကြည်တို့၊ ဦးခင်သိန်းတို့က ဦးဆောင်ကြတာ။ ခုတော့ သူတို့လည်း ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။ ဒီကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာ မလ္လာပဲထိုးပြီး ပုသိမ်-မုံရွာကား လမ်းမှာ သွာသမျှ ကားတွေကို အလှူခံကြတာ”

“ခုရော အဲဒီလိုပွဲတွေ ကျင်းပသေးလား”

“ကျင်းပတယ် ဆရာတည်။ ကျန်တဲ့ လူကြီးတွေ ဖြစ်တဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေ အလှူရှင်တွေ စုပေါင်းပြီး ကျင်းပ ကြတာ။ ဟိုတုန်းကတော့ ကောင်စီတို့ ဖွဲ့ပြီးရေးအသင်းတို့ က ဦးဆောင်ကျင်းပတာပေါ့နော်”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ဒီဘုရားသမိုင်းကို ဘယ်လိုသိတာ လဲ”

“ဟိုး ရှေးလူကြီးတွေက တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့် ပြောခဲ့ကြတာ။ ဒီလို ဆရာရဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရေကြည်ဆို

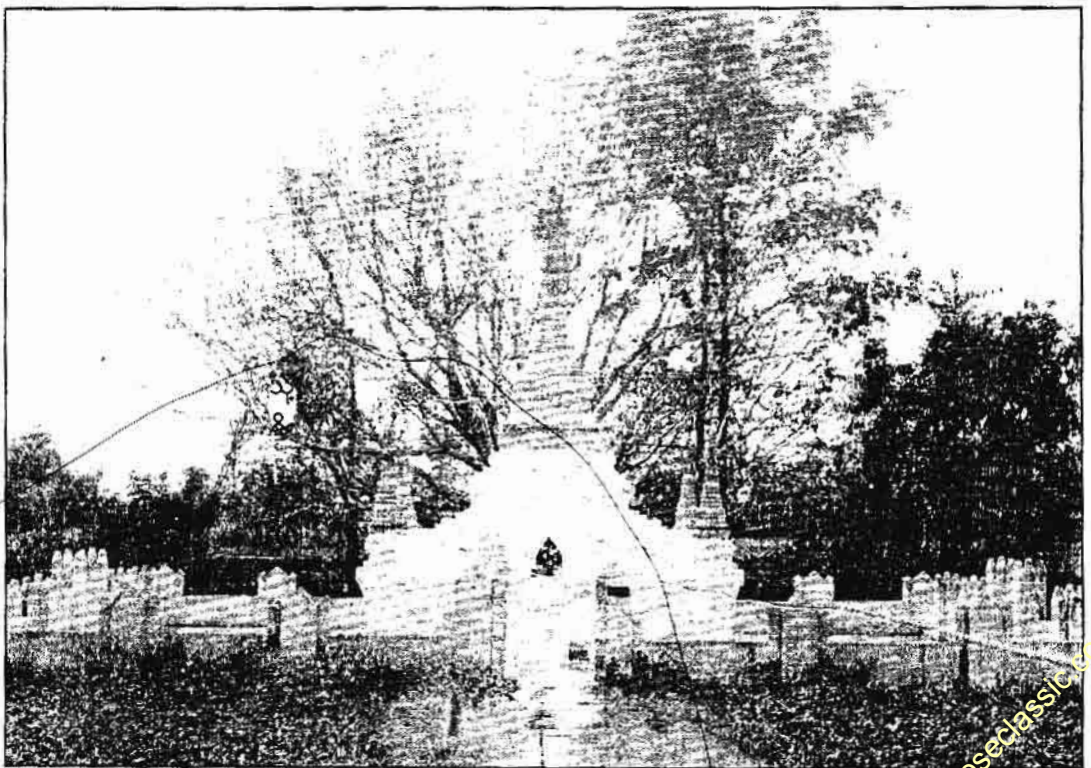
တာ အတိတ်ရာဇဝင်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ရှေးခေတ်က သမုဒ္ဒယော- သနဲ့ ဥမ္မာဒန္တိ မင်းသမီးတို့ရဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပျက်စီး တာ ရှိသလို၊ ကျန်တဲ့ အမွေအနှစ်တွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒါ ဒီနေ့အထိ ထိန်းသိမ်းထားတာပါ”

“ရေကြည်ရာဇဝင်ကရော ဘယ်က ရတာလဲ”

“အတိအကျပြောရရင်တော့ ဆရာကြီး ဦးမာယာ ပြုစု ခဲ့တဲ့ ပုသိမ်ရာဇဝင်ထဲမှာ ပါတယ်။ နောက်ပြီး ခုဆို ဒီပါရုံ စေတီတော်မြတ် ကျောက်စာတိုက်ထဲမှာလည်း တွေ့နိုင်သေး တယ်”

“ဆိုပါဦး၊ ခင်ဗျားရာဇဝင်ကို”

“ပုသိမ် ၃၂ မြို့ဆိုတာ အဲဒီအထဲမှာ ဟိုယခင်က ပန်းတော ဆိုတဲ့ ရွာကြီးတဲ့ဗျာ။ သက္ကရာဇ် ၆၀၂ ခုနှစ်မှာ ပုသိမ်မြို့စား သမုဒ္ဒယောသနဲ့ ဥမ္မာဒန္တိ မိဖုရားလို့ပဲပြောပြော၊ မင်းသမီးလို့ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ ပန်းတောကို ရောက်လာပြီးတော့ ဒီငဝန်မြစ်နဲ့ ရေကြည်ချောင်းက တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေ တော့ လှေဆိုက်တဲ့ နေရာကို “လှေတော်ရုံရွာ”လို့ မှည့် ခေါ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ပဲနင်းကြီး ခန့်ပြီးတော့ အခု ပန်းတော မှာ ထီးနန်းစိုက်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ပန်းတောကနေ “ကျိုက် တမော်”လို့ ပြောင်းခေါ်လာတယ်တဲ့။ နောက် ဒီပါရုံ၊ ထူပါရုံ၊ လှေတော်ရုံ၊ ပဲနင်းကြီး၊ နန်းဦးစေတီတော်မြတ်များကို

တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီနောက် ပန်းတောရေကြည် လို့ပဲ ပြန်ခေါ်ခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်။ အဆိုအရဆိုလျှင် ဝန်ခံရုံရေ ကြည်လွန်းလို့၊ ပန်းပင်တွေ ပေါများလွန်းလို့ “ပန်းတော ရေကြည်”လို့ ခေါ်တာတဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ဒါဆို မွန်နာမည်ကြားနေရတော့ မွန် တွေ နေခဲ့တဲ့ နေရာလို့ ဆိုရမှာလား”

“ရှေးမွန်မင်းများလက်ထက်က ကချီကတမ်း၊ မြန်မာ မင်းများလက်ထက်မှာ ပန်းတောရေကြည် လို့ခေါ်တယ်။ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၉၀၇ ခုနှစ်၊ ခရစ်နှစ် ၁၅၄၅ ခုနှစ် တပင်ရွှေထီးမင်းလက်ထက်က စ.ခေါ်ခဲ့တာ။ ပန်းတောရေ ကြည်ကို မြို့စားများ၊ သူကြီးများက အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြောင်းလည်း သိရတယ်ဗျာ။ သက္ကရာဇ် ၁၁၄၅ ခုနှစ်၊ ပုသိမ် ၃၂ မြို့အဝင် ပန်းတောမြို့၊ သူကြီး နန္ဒရဲခေါင်၊ နံဝတို့ကို မေးတော့ ရာဇ ဘတ္တကြီးစိုးတယ်။ သူ့သား ငနေသာ ကြီးစိုးပြန်တယ်။ ဒီနောက် ငနေသာ မရှိတော့မှ နန္ဒရဲခေါင် ဆက်ခံတယ်လို့ သိရတယ်။

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၆၄ ခုနှစ်၊ ခရစ်နှစ် ၁၈၅၂ အောက်မြန်မာပြည်ကို အင်္ဂလိပ်များ သိမ်းယူပြီးတဲ့နောက် ရေကြည်ကို ပုသိမ်ခရိုင်အတွင်းရှိ မြို့နယ်တစ်မြို့နယ်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်တယ်။ အသုတ်၊ ငါးသိုင်းချောင်း၊ ရေကြည် သုံးမြို့ပေါင်းပြီး ရေကြည်မြို့နယ်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက် တယ်။ နောက် မြို့ပိုင်ရုံးကို ဈေးဟောင်းပိုင်းမှာ စိုက်ခဲ့ တယ်။ အဲဒီတုန်းက မြို့အုပ် ဦးဝိုးအု၊ ဦးခိုတို့ အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြ တယ်။ နောက် ၁၈၇၁-၁၈၇၆ ခုနှစ်ရောက်တော့ ၇၇ပိုင်ခွဲ နှင့်တဲ့ ဝန်ရေကာတာကို ဆောက်လုပ်တယ်။ ဒီတော့ ရေကြည်ဘက်ချောင်းကို ပိတ်လိုက်တော့ ချောင်းကောလာ တယ်။ လှေသမ္ဗန်တို့ မသွားနိုင်တာ ခုအထိပဲ။ အသုံးမဝင် ခဲ့ ချောင်းကောဖြစ်လာတော့ ရေခန်းတဲ့အထိ တိမ်လာ တယ်။ အဲဒါ ကျုံပျော်ချောင်းနဲ့လည်း ဆက်၊ ဇရပ်လှကနေ ဆန်မြစ်ဘက်တောင် ပြန်တက်သွားတယ်ဗျာ”

“ဆရာ မင်းတိုင်ပင်...ငါသိုင်းချောင်းက ဟိုတုန်းက မြို့နယ်ဆို”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာတည်ရယ်။ နောက်...ရေကြည် မင်းပန်းဆက်သွယ်ရေးညွှန်လို ၁၂၆၀ ခုနှစ် (၁၈၉၀ ခုနှစ်)မှာ မြို့ပိုင် ဦးခိုလက်ထက် မြို့ပိုင်ရုံးကို ငါးသိုင်းချောင်းပြောင်းပြီး နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ရေကြည်မှာတော့ ဂါတ်ပဲ ထားခဲ့တယ်။ နောက် ၂၅နှစ်ကြာတော့၊ တစ်ခါ ၁၂၈၅ ခုနှစ်မှာ ငါးသိုင်း ချောင်း ရေကာတာကျိုးတော့ ရေကြည်ကို ရုံးပြန်ရွှေ့ပြီး

ယခုလက်ရှိ မြို့ပိုင်ရုံးကို တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။ ၁၉၀၀ ပြည့် နှစ်မှာ ပန်းတောရေကြည်ကို ဖြတ်ပြီး မီးရထားလမ်းဖောက် တော့ ရေကြည်နဲ့ တစ်မိုင်ကျော်ဝေးတဲ့ နေရာ၊ ဘူတာရုံတဲ့ နေရာမှာ လူတွေ စုလာပြီး မြို့ကွက်တည်ကြတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ဒီ သုံးပါးကပ်ကျော် ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားက ဒီသမိုင်းဝင်နေရာမှာ ဘယ်လိုကြောင့် တည်တာ လဲ”

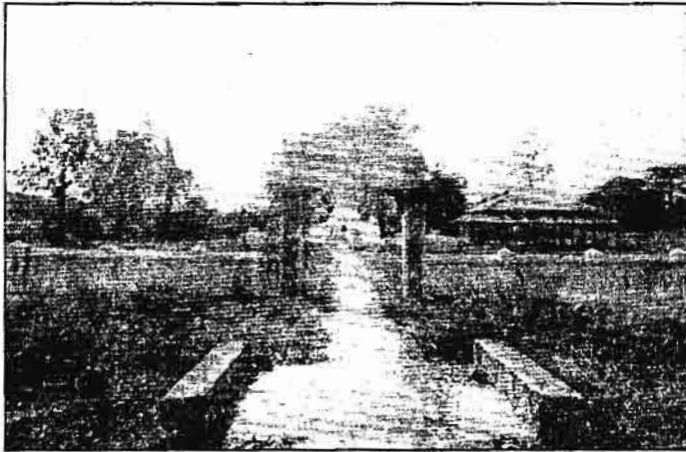
“ဒီရေကြည်မှာ ကုန်းကိုးကုန်း၊ ချောင်းကိုးချောင်း၊ ရိုးကိုးရိုး ရှိတယ်။ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ငှက်ငှက်လည်း ရှိ သေးတယ်။ ခုဟာက ညောင်ငှက်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ။ ကုန်းက လည်း စလင်းကုန်း၊ ရိုးကျတော့ ရွှေကျောင်းကုန်းရိုးတဲ့ဗျာ။ ဘယ်လောက် အံ့သြစရာကောင်းလဲ။ ဓာတ်ပန္နက်ရိုက်ပြီး တည်ထားတာပါ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ အဓိကနေရာပေါ့။ ကဲ... ဒါဆို အရူးဘုရားလို့ ဘာကြောင့်ခေါ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့အဘ ဦးရိတ်၊ ခုဆို ရှိရင် အသက် ၁၀၀ ကျော်ပြီပေါ့။ နောက် ဘကြီး ဦးမောင်အုန်းတို့ ဦးကြီး ဦးသန်းပိန်တို့၊ သရက်တောဆရာတော် ဦးဇနက တို့က ပြန်ပြောပြတာဗျာ။ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောလို့ ကျွန်တော်မှတ် ထားတာပါ”

“ဆိုပါဦး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော်က-ဒီနေရာ လယ် ကွက်ထဲမှာ ပုဆိုးကွက်တုံး၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီပွေ့ကြီးနဲ့ စိပ်ပုတီး ကို လည်မှာ ဆွဲပြီး ဘိုကေ ဆံထောက်နဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ဦး ဟာ ရွှံ့စေးများနဲ့ ပြာသာဒ်၊ ကျောင်း၊ စေတီ၊ စုလစ်မွန်းချွန်း ကနုတ်ပန်းများနဲ့ ပန်းပုထုပြီး သူ့ရွတ်ဆိုတဲ့ စကားကတော့ တဘောင်လိုလို၊ ကဗျာလိုလိုနဲ့ အရူးဘုရား မဖူးပြေး၊ ဘီလူး စားလိမ့်မယ်တဲ့။ ဟားဟားဟား...နဲ့လည်း ရယ်တယ်။ ရွာခူးချုပ်စပ်က ကလေးလူကြီးများက လာရောက်ကြည့်

ကြပြီး အရူးဟုတစ်မျိုး၊ နတ်ပြည်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ဟု တစ်ဖုံ၊ ခုံ
ထောက်ဟု တစ်မှောက်နဲ့ အမျိုးမျိုးဝေဖန်လာကြတယ်။

အဲဒီအဘိုးကြီးက လာသမျှ လူပုဂ္ဂိုလ်များကို အလှူ
ခံပြီး ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတော်ကို ကိုးရက်အတွင်း
ထီးတင်လှူဒါန်းတယ်။ ပြီးတော့ သူကပဲ “ဘုရားလေး
ငယ်ငယ်၊ ကိုးတောင်ပြည့်တည်၊ ငယ်သာငယ် ကယ်ဆယ်
မယ် ဘုရား၊ အရူးဘုရား မဖူးငြား၊ ဘီလူးစားလိမ့်မယ်”
လို တဘောင်ရွတ်ဆိုပြီး “သုံးပါးကပ်ကျော် ဆုတောင်းပြည့်
စေတီတော်” လို့ ဘွဲ့တော်ပေးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီနေ့က
စပြီး သူ ပျောက်သွားတယ်။

နောက်တော့ ဆင်ငြုပ်ကောင်း၊ အုန်းချောင်းဘက်မှာ
ဘုရားတည်နေတယ် ကြားလို့ ရွာခံလူကြီး ဦးအေးမောင်နဲ့
ဦးတုတ်ကြီးတို့ လိုက်ကြည့်ကြတော့ အဲဒီအဘိုးကြီးဖြစ်နေ
တယ်။ နောက်မှ ပုပ္ဖိုးက လာတဲ့ အဘ အောင်မင်းခေါင်မှန်း
သိရတယ်တဲ့”

ဟုတ်လား ဆရာ။ ဒါဆို ဘိုးတော် အောင်မင်းခေါင်
ကိုယ်တိုင် အရူးယောင်ဆောင်တည်ထားတာပေါ့”

“အဲဒီလို ရာဇဝင်ရှိတယ်။ ခုတော့ သုံးပါးကပ်ကျော်
စေတီလို့ပဲ ခေါ်ပါတယ်”

“ကဲ... ဒီတော့ ဝိဇ္ဇာဘိုးတော် အောင်မင်းခေါင်ဘုရား
ဆိုတာ ထင်ရှားသွားခဲ့ပါပြီ”

“မှန်ပါတယ် ဆရာတည်း။ ခု ကျွန်တို့ ဒကာတွေက
သမ္မိပေါက်လို့ ဟို တန်ဆောင်းရယ်၊ ဒီအုတ်တံတိုင်း၊ မှန်ဝ
တွေ လှူကြတာ။ ထူးခြားတာက ဒီဘုရားမှာ အရူးတွေ
အမြဲတမ်း လာနေတာက ပိုထူးခြားတယ်။ အရူးပေါင်းစုံကို
တွေ့ရတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ သူတို့နဲ့ ဆိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်မှာပေါ့

ဗျာ”

◆ ◆ ◆

ဆရာတည်နှင့် ကျွန်ုပ် လမ်းမကြီးပေါ်က ကုက္ကိုပင်
ကြီးအမြစ်ဆုံမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြစဉ် ဆိုက်ကား
ဆရာတွေကလည်း ထိုင်စောင့်နေကြတယ်။ ကျွန်ုပ်ညီ
အောင်ကြီးက ရောက်လာပြီး...

“အစ်ကိုကြီး... ပြန်ရင် အိမ်ဝင်ခဲ့ပါဦး။ အဖေနဲ့
အမေက တွေ့ချင်လို့ မှာလိုက်လို့ပါ”

“အေး... ညီလေး၊ ငါတို့ ပြန်လာမှ ဝင်မယ်”

“ကဲ... ဒကာကြီးတို့ ပြီးကြပြီလား။ မြို့ထဲ သွားကြရ
အောင်။ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ပြီးရင် သွားကြမယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

ဦးလင်း သူရိယ ရောက်လာတော့ နံနက် ၁၀နာရီကျော်
နေပေပြီ။

ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားအား ရိုးရိုး မှန်ဝမှ ပြန်ထွက်ခဲ့
ကြ၏။ ကိုလာကြည် ဆိုက်ကားဖြင့် ရေကြည်မြို့ထဲသို့ ခရီး
နှင်ခဲ့ကြရာ စေတီလေးလည်း မြင်ကွင်းမှ တဖြည်းဖြည်းဝေး၍
ဝေး၍။

ပါရမီရှင်များ လာရောက်ပူဇော်နိုင်ပါစေဟု ရင်ထဲမှ
စေတနာမွန်ဖြင့် ဆုတောင်းနေမိတာတော့ အမှန်ပါ။

ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရိတိဌတု

* * *

မင်းဆိုင်ပင်(မြဲရောင်ခေါ်)

ဘဝနိဂုံးလမ်းခွဲခြင်း၏
အလှတရားများ
ကျော်သိန်းလင်း
(ရှာကြို)

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်

မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၌ ဓုတင်္ဂဓရ တော်ရတော်မူသော အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်သည် ကုမာရကဿပ၊ ဥရဝေလ ကဿပတို့နှင့် ခြားနားစိမ့်သောတူ “အရှင်မဟာ ကဿပ”ဟု ခေါ်တွင်တော်မူခဲ့ကြပါသည်။

ရှင်မဟာကဿပမထေရ် (သို့) ဝိပုလိလုလင်၏ ရှေးဘဝဖြစ်စဉ်များကား ကြည်ညိုဖွယ်၊ လေးစားဖွယ် အကြောင်းအရာတို့ဖြင့် အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ မဟာသာဝကတို့၏ အဦးအမှန်အစ အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်သည် “ဘဒ္ဒကာဝိလာနီ”ဟူသော ကြင်ယာတော်တစ်ဦးအဖြစ် ဘဝများစွာ သံသရာခရီးတို့တွင် အတူယှဉ်တွဲ၍ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ကြပါသည်။

ရှင်မဟာကဿပ (သို့) ဝိပုလိလုလင်နှင့် ဘဒ္ဒကာဝိလာနီတို့သည် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း၌ အတူပေါင်းဖက်ခဲ့ပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်ထူးများကို အကြိမ်ကြိမ်ဆည်းပူးကြလျက် ထိုသူနှစ်ဦး၏ ပစ္စိမာဝတွင် ကပ်ပင်တွဲခဲ့ပြီး ဉာဏ်ယှဉ်ကာ လမ်းခွဲခဲ့ကြသူများဖြစ်လေသည်။

ဝိပုလိလုလင်လောင်းလျာ

လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက်က ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်ထံတော်၌ မဟာနိဿာမထေရ်အား ဓုတင်အကျင့်မြတ်ဆောင်သောအရာ၌ တော်ကဲဘွဲ့ထူးချီးမြှင့်သည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ ထိုမထေရ်ကဲ့သို့ ဖြစ်လိုသော ဆန္ဒကြောင့် ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်ထံ ဆုပန်ခြင်းသည် ဂေါတမ သာသနာတော်၌ “အရှင်မဟာကဿပ”ဟု ထင်ရှားသော ဝိပုလိလုလင်၏ ဘဝအစပင် ဖြစ်လေသည်။

ပဒုမုတ္တရ ဘုရားရှင်ထံ၌ တောဒဂ်ဆုပန်၍ ဘုရားရှင်မုဗျာဒိတ်စကားကို ခံယူပြီးနောက် အသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး သီလကို တောင့်ထိန်းလျက် အထူးထူးသော အလှူဒါနတို့ကို ပေးလှူခဲ့ပြီး၊ ထိုဘဝမှ စုတေသော် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရလေ၏။

ဝိပုလိလောင်းလျာသည် နတ်ပြည်မှ စုတေ၍ ဘဝဟောင်းတစ်ခုက ပြုမှားခဲ့သော မကောင်းမှုကံတစ်ခုကြောင့် မထင်မရှား ပစ္စည်းဥစ္စာနွမ်းပါးသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ ဟင်းသီးဟင်းရွက်အစား ထင်းခွေ၍ ရောင်းချကာ ပင်ပန်းကြီးစွာ အသက်မွေးခဲ့ရ၏။

ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့်လည်း ထိုလင်မယား၌ မွေး မိုး၊ ဆောင်း ဥတုသုံးပါးတွင် ဝတ်ဆင်စရာ

ဟူ၍ အပေါ်ရံ ခြုံထည်တစ်ထည်တည်းသာ ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် “ကောသာဋက”ဟု အမည်တွင်လေသည်။

တစ်နေ့၌ ကောသာဋကသည် ဝိပဿီဘုရားရှင် ဟောကြားသော တရားတော်တို့ကို နာကြားရသဖြင့် စေတနာသဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း နှစ်ဦးမှ တစ်ထည်တည်းသာ ရှိ၍ ခြုံထည်ကို လှူဒါန်းဖို့ရန် ခက်ခဲသော ဝိတက်စိတ်များ ဖြစ်ပွားနေပြန်လေသည်။

ဤသို့ လှူဒါန်းဖို့ ကြံစည်လိုက်၊ ပျက်လိုက်ဖြစ်ကာ ညဉ့်ဦးယံလွန်မြောက်၍ သန်းခေါင်ယံရောက်သော်လည်း ထမြောက် အောင်မြင်ခြင်း မရှိသေးပေ။ နောက်ဆုံး သန်းခေါင်ယံလွန်မြောက်၍ မိုးသောက်ယံသို့ ရောက်သောအခါ သဒ္ဓါစိတ်က မရွှေ့ရစိတ်ကို အနိုင်ရပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရင်း၌ ချထားကာ လှူဒါန်းလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ လှူဒါန်းလိုက်ပြီး သဒ္ဓါရှင်လန်း ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် လက်ယာလက်ကို မြှောက်၍ “ငါအောင်ပြီ၊ ငါအောင်ပြီ”ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ရဲရဲတောက် ကြွေးကြော်လေ၏။ ဤကား မစ္ဆရိယတိုက်ပွဲ အောင်မြင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်တည်း။

ထို့နောက် ကောဏာဂုံဘုရားပွင့်ပြီးနောက် ကဿပဘုရားရှင်ပွင့်တော်မမူမီ ကြားကာလ၌ ဝိပုလိလုလင်သည် ဗာရာဏသီပြည်တွင် သူကြွယ်မျိုး၌ လူဖြစ်လာလေသည်။ ထိုဘဝ၌ သင်္ကန်းမလုံလောက်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓိအား ကိုယ်၌ ဝတ်ရုံထားသော ပုဆိုးကို ဖြတ်၍ လှူတော်မူ၏။ ထိုဘဝ၌ပင် ပါရမီဖြည့်ဖက်ဖြစ်သော ဘဒ္ဒကာဝိလာနီလောင်းလျာသည် ယောင်းမဖြစ်သူအပေါ် အနိုင်ယူလိုစိတ်ဖြင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓိတစ်ပါးအား ဆွမ်းကိစ္စအမှားတစ်ခုကျူးလွန်မိလေ၏။ ထိုအမှားကိုလည်း အချိန်မီ သတိရရှိကာ ပြန်လည်၍ ဒါနကောင်းမှုကို ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးတို့သည် သက်တမ်းဆုံးတိုင် နေ၍ စုတေလတ်သော် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြရလေ၏။

ထိုနှစ်ဦးသည် ကဿပဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော သူဌေးမျိုး၌ အလီသီဖြစ်တည်လာကြလေသည်။ ဘဒ္ဒကာဝိလာနီသည် ယခင်ဘဝက ပစ္စေကဗုဒ္ဓိတစ်ပါးအား ကျူးလွန်မိသော အပြစ်ကြောင့် ရွှေရောင်အဆင်းဖြင့် လှပတင့်တယ်သော ရုပ်ရည်ရှိသော်လည်း သူမ၏ ကိုယ်ရံနံ့သည် မစင်ပုပ်ကဲ့သို့ စက်ဆုပ်ဖွယ် ကိုယ်နံ့ထွက်လေ၏။ ထိုရံနံ့သည် သူမ၏ လက်ဝတ်တန်ဆာများကို ရောင်းချ၍ ကဿပဘုရားရှင်၏ ဓာတုစေတီတော်အား လှူဒါန်းလိုက်သောအခါ၌ ပျက်ပြယ်၍ စန္ဒကူးရန်၊ ကြာပန်းရန်အဖြစ် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထို့နောက် ပိပ္ပလီလုလင်နှင့် ဘဒ္ဒကာပိလာနီလောင်းလျာ နှစ်ဦးတို့သည် ချစ်ခင်ပေါင်းဖက်ကြကာ ဘုရားရှင်အား အသက်ထက်ဆုံး ပူဇော်ကြည်ညိုကြ၍ ထိုဘဝမှ စုတေလေ သော် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြရလေကုန်၏။

ထို့နောက် ပိပ္ပလီလုလင်သည် ဗာရာဏသီပြည်မှ တစ်ယူဇနာကွာဝေးသော အမတ်ရွာ၌ အမတ်ကြီး၏ သား တစ်ဦးဖြစ်လာသည်။ ဘဒ္ဒကာပိလာနီက ဗာရာဏသီပြည်ရှင် မင်း၏ သမီးတော်ဖြစ်၏။ ထိုသူနှစ်ဦး အရွယ်ရောက်လာသော အခါ ပိပ္ပလီလုလင်သည် မင်းအဖြစ်ရ၍ ဘဒ္ဒကာပိလာနီနှင့် ပုံဖက်ကာ ထိုဘဝ၌လည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓိအား ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ယိုက္ခရာများဖြင့် အသက်ထက်ဆုံး အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့လေ သည်။ ထိုနှစ်ဦးကား ကံပင်ထပ်၍ အမြတ်ကုသိုလ်ထူးများ အကြိမ်ကြိမ်ဆည်းပူးခဲ့ကြလေ၏။

နောက်ဆုံးဘဝ

ယင်းသို့ ဘဝပေါင်းအင်္ဂါလီ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ကြ၍ ဤဘဒ္ဒ ကမ္ဘာ၌ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းလာသောအခါ ပိပ္ပလီသည် ကဿပအမျိုးအနွယ်၌ ဖြစ်တည်၍ ဘဒ္ဒကာပိ လာနီသည် ကောလိယအမျိုးအနွယ်၌ ဖြစ်လာလေ၏။ ထို နှစ်ဦးတို့သည် မိဘများ၏ အစီအမံကြောင့် လက်ထပ် ထိမ်းမြားခဲ့သော်လည်း ပါရမီရင့်ညောင်းလာပြီဖြစ်၍ တစ်ဦး နှင့် တစ်ဦးအပေါ် ကိလေသာစိတ် မဖြစ်ပေါ်ကြတော့ဘဲ တစ်မိတည်းဖွား မောင်နှမအရင်းအချာကဲ့သို့ ပြုမူဆက်ဆံကြ ထာ မိဘများ ကွယ်လွန်သည်အထိ ပြုစုလုပ်ကျွေးကြလေ ကုန်၏။

တစ်နေ့သောအခါ ပိပ္ပလီလုလင်သည် တောသို့ သွား ၍ လယ်လုပ်ငန်းခွင်၌ ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်နေစဉ် ထွန်သွားဖြင့် ခွံရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော တိပိုးများအား ကျိုးငှက်တို့ ထိုး ဆိတ် စားသောက်ကြသည်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ကြီးစွာသော ဇိတ်လန့် သံဝေဂဖြစ်ကာ ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ဘဒ္ဒကာပိလာနီဖြင့် လွှဲအပ်ပြီး ရဟန်းပြုရန် စိတ်ကူးကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ ထိုအတူပင် ဘဒ္ဒကာပိလာနီသည်လည်း အိမ် မှ၌ နှမ်း၊ စပါးတို့အား နေလှန်းနေစဉ် နှမ်းတို၌ တွယ်ကပ် နေသော ပိုးမွှားများအား ကျွေးငှက်တို့က ထိုးဆိတ်စား သောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသောကြောင့် သံဝေဂ ဖြစ်သွားကာ လူဘောင်ကို စွန့်ပယ်ပြီး ရဟန်းပြုရန် ကြံစည် လေတော့သည်။

ထိုနှစ်ဦးကား ဘဝသံသရာက ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးခဲ့ သော ပါရမီတော် ရင့်သန်လာ၍လည်း ပိပ္ပလီနှင့် ဘဒ္ဒကာပိ

လာနီတို့သည် ယင်းကဲ့သို့ နိမိတ်တူများကို မြင်တွေ့ရခြင်း ပင် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ လူ့ဘောင်လောက၏ ဝင့်ဆင်းရဲကို တွေ့မြင် မိကာ သံသရာဘေးတို့၏ အပြစ်ကို ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြစ်ပွား လျက် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တိုင်ပင်ထားဘိသကဲ့သို့ သံဝေဂ တရားရကာ ပိပ္ပလီနှင့် ကာပိလာနီတို့သည် တစ်ဦး၏ ဆံ ကို တစ်ဦးက ပယ်၍ နေအိမ်ကို စွန့်ခွာပြီး တိတ်တဆိတ် ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ အတူတကွ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ တောအုပ် တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ပိပ္ပလီ၏ စိတ်တွင် ဆင်ခြင်မိ သည်မှာ “ဤအရှင်မ ဘဒ္ဒိသည် ဤဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းဝယ် အများနှင့်မတူသော တော်ဝင် မိန်းမမြတ် ရတနာတစ်ဦးဖြစ် ချေ၏။ ရဟန်းပြု၍လာသော ငါ၏ နောက်မှာ လိုက်ပါစေ၍ မသင့်လျော်ချေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ တွေ့ မြင်ခဲ့ သော် ဤအရှင်တို့ကား ရဟန်းဖြစ်၍ပင် မပစ်ခွာနိုင်ကြသေး ဟု တွေးတောကာ ကဲ့ရဲ့ပေလိမ့်မည်” ဟု တွေးတောကာ ဘဒ္ဒကာပိလာနီနှင့် လမ်းခွဲရန် အကြံဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

အရှင်နှစ်ပါး လမ်းခွဲကြလေပြီ

ထို့ကြောင့်...

“နမ အချင်းဘဒ္ဒါ... သင်သို့သော မိန်းမမြတ်က တကပ်ကပ် နောက်မှ လိုက်ပါနေသဖြင့် မသင့်လျော်ချေ။ သူတစ်ထူးတို့ မြင်ခဲ့ပါမူ ဤအရှင်တို့သည် ရဟန်းပြု၍မူ လူမှုမကင်းဘဲ ကွေ့ကွင်းခြင်းစာ မတတ်နိုင်ကောင်းသေးဟု တွေးတောပြစ်မှား၍ အပါယ်သို့ လားဘိရာ၏။ ငါတို့ကို မှီ၍ သူတစ်ပါး အပါယ်လေးပါး မလားပါစေနင့်။ သင့်တင့်သော ခရီးဖြင့်သာ သွားပါလေ။ သင့်လျော်ရာ လမ်းခရီးအတွက် သင်ပင် ရွေးချယ်လော့”

ဟု မိန့်ဆိုစကားပြောကြားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဘဒ္ဒကာပိလာနီသည် ဝမ်းနည်းသော အနိပ် အရောင်သန်းပြီး ရှင်ခန်းပြတ်ရတော့မည့်အရေး တွေးမိလျက် အရှင်ပိပ္ပလီကို လက်ယာရစ် သုံးပတ်၊ ပတ်ကာ ရိုသေစွာ ရိုခိုးလျက် ဤသို့ ပန်ကြားစကားဆိုလေပြီ။

“မောင်တော်အရှင်နှင့် မြတ်နိုးစုံမက်ကာ ကမ္ဘာတစ် သိန်းထက်ကပင် တူစုံပေါင်းဖက်၍ ငှက်ဖြစ်သော်လည်း တစ်ကိုင်တည်း နားရပါကြောင်းဖြင့် ဆုပန်တောင်းကာ ကြင်နာကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသော မိတ္တသန္တဝဖြစ်သည်။ ဧကန်စင်စစ် ယနေ့ ပျက်ချေပြီ။ ဤအရာတွင် အရှင်တို့ကား ယောက်ျား ဖြစ်၍ လက်ယာအရပ်မည်ချေ၏။ လက်ယာလမ်းဖြင့် ကြ တော်မူ။ အကျွန်ုပ်တို့ မိန်းမသည် လက်ဝဲအရပ်မည်ရကား

လက်ဝဲလမ်းဖြင့် သွားပါအံ့။

ဟူ၍ မင်္ဂလာတိုက်ကိုင်အကြောင်းတရားနှင့် ကိုယ်ဟူသော လှုပ်လျှံမှုသော ဥပေက္ခာစိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း လမ်းခွဲခဲ့ရလေသည်။

ဪ...ဘဝပေါင်းများစွာ၌ ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပေါင်းဖက်ခဲ့ကြသော ပါရမီဖြည့်ဖက်နှစ်ယောက်တို့၏ ခွဲခွာခြင်းသည် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ချေပြီ။ လောက၌ ခွဲခွာခြင်း အမျိုးမျိုးရှိရာ ရန်လိုပုန်းတီးမှု ခွဲခွာခြင်း၊ သည်းအူပြတ်မှု ပူဆွေးသောကရောက်စေသော ခွဲခွာခြင်း၊ တမလွန်ခရီးဖြင့် ခွဲခွာခြင်း စသည့် ခွဲခွာခြင်းများစွာအနက် ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒကာပိလာနီတို့၏ ခွဲခွာခြင်းကား တုန်းမဲ့ လေးစားစရာ ခွဲခွာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မဟာမြေကြီး တုန်ဟည်းသြဘာ

ထိုအရှင်နှစ်ပါးတို့ လမ်းနှစ်ဖြာခွဲ၍သွားကြသောအခါ သက်မဲ့ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် “ငါကား စကြဝဠာ မြင်းမိုရ်တောင်တို့ကို ဆောင်၍ ထားခိုင်းသော်လည်း ဤအရှင်မြတ်နှစ်ပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ဆောင်ထားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့ပါ” ဟု နှုတ်မြွက်၍ ပြောဆိုတိသကဲ့သို့ ပဲ့တင်သံကြီးစွာ မြည်ဟိန်းလျက် သိမ်သိမ်တုန်အောင် တုန်လှုပ်ပြလေ၏။ ကောင်းကင်ထက်၌လည်း မိုးကြိုးထစ်သောအသံကဲ့သို့ မြည်ဟိန်းလေ၏။ စကြဝဠာ မြင်းမိုရ်တောင်တို့သည် မြေလျှင်လှုပ်သဖြင့် အထက်အထက်သို့ မြင့်၍ မြင့်၍ တက်ပြလေ၏။ ပါရမီရှင်တို့၏ ဘုန်းကံစွမ်းပကားက ကြီးမားလှပါဘိတော်င်း။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကြီးအတွင်း ဂန္ဓကုဋီကျောင်းဆောင်တော်၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူစဉ် မဟာပထဝီမြေကြီးလှုပ်သံကို ကြားတော်မူသဖြင့် ကြည့်ရှုဆင်ခြင်တော်မူလေရာ ပိပ္ပလိနှင့် ကာပိလာနီတို့သည် ငါဘုရားသာသနာကို ရည်ညွှန်း၍ မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော ခွဲခွာခြင်းဖြင့် ထိုနှစ်ပါးတို့၏ ခွဲခွာရာအရပ်၌ နှစ်ပါးလုံးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအစွမ်းကြောင့် မြေတုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်လေပြီ” ဟု ဆင်ခြင်တော်မူလေ၏။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ချီးမြှောက်တော်မူခြင်း

ထိုအရှင်နှစ်ပါးတို့ကို ချီးမြှောက်မှုပြုပုညာ သင့်လျော်တော့မည်ဟု ဆင်ခြင်တော်မူ၍ သံဂါဝုတ်ဝေသော ရာဇဂြိုဟ်နှင့် နာလန္ဒာမြို့၏ အကြားရှိ ပင်ညောင်ပင်အရင်း၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်နေတော်မူ၍ အရှင်မဟာကဿပမထေရ်၏ သဒ္ဓါတရားပြန့်ပြော တိုးပွားစေခြင်းငှာ ဘုန်းတော်၊ တန်ခိုးတော်၊

ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်ကွန့်မြူးလျက်ကြီးဆိုလေ၏။

ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ရှင်မဟာကဿပနှင့် တွေ့ဆုံစေတော်မူ၍ “ချစ်သား ကဿပ... ထိုင်လော့၊ သင်ချစ်သားအား ငါဘုရားသည် အမွေကို ပေးတော့အံ့” ဟု မိန့်ဆိုတော်မူကာ ကျင့်ကြံရမည့် တရားသုံးပါးကို အစဉ်အတိုင်း မိန့်မြွက်တော်မူလေ၏။ အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်သည်လည်း ဘုရားရှင် ဟောကြားအပ်သော တရားတော်မြတ်တို့ကို ရိုသေစွာ ခံယူတော်မူလေ၏။ ဤအဆုံးအမဩဝါဒသည်ပင် အရှင်မဟာကဿပအား ရှင်ပြုခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းခံခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ ဤရဟန်းခံခြင်းမျိုးကို ဤသာသနာတော်၌ အရှင်မဟာကဿပတစ်ပါးတည်းသာ ရတော်မူ၏။ အံ့ဖွယ်အထူးအမြင့် သရဖူရတော်မူသော အရှင်မြတ်ကြီးပါပေတည်း။

ထိုအရှင်မဟာကဿပမထေရ်မြတ်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံတော်၌ ဓုတင်အကျင့် ၁၃ပါးကို ကောင်းစွာ ခံယူ၍ အကျင့်တရားပွားများ ကြီးကုတ်အားထုတ်လေသော် ခုနစ်ရက်လွန်မြောက် ရှစ်ရက်အရောက် အရုဏ်တက်သောအခါ၌ ပဋိသန္ဓိအညှစ်လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ဆိုက်ရောက်တော်မူလေ၏။

အသီးသီး တေဒဂ်ဘွဲ့ခံယူ

ထို့နောက် အရှင်မဟာကဿပသည် ဓုတင်ဆောင်သောအရာ၌ တေဒဂ်ဘွဲ့ရတော်မူ၍ အရှင်မ ဘဒ္ဒိကာပိလာနီထေရ်ရှိသည်လည်း ပုဗ္ဗေနိပါသာနသတိ အဘိညာဏ်အရာ၌ ဖောဒဂ်ဘွဲ့ရရှိခဲ့သော အရှင်မြတ်ကြီးနှစ်ပါးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ရှင်တော် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသာသနာတွင် ထိုမထေရ်အရှင်မြတ်ကြီးနှစ်ပါးကား လောက၌ သင်္ခါရဓမ္မအတိုင်း ခွဲခွာခြင်းတို့ ရှိသောအရာ၌ တုန်းမရ လမ်းခွဲခဲ့ခြင်းမှသည် အမြင့်မြတ်ဆုံးသော ငြိမ်းအေးခြင်းသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရလေပြီတကား။

...

ကျော်ဆန်းလင်း (ခရုကြီး)

ကျမ်းကိုး

- မဟာဗုဒ္ဓဝင် (ဆဋ္ဌမတွဲ) (မင်းကွန်းတိပိဋကဓရ ဆရာတော် ဘုရားကြီး)။
- ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်း (စတုတ္ထတွဲ) (ကျီးသံလေးထပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး)။

ဤလောကကြီးသည် အန္တရာယ်ဘေးရန်အပေါင်းတို့
ဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ မည်သူမဆို ဘေးရန်အန္တရာယ်
ကာကွယ်ရန် နည်းလမ်းများကို အမြဲရှာကြံလျက် ရှိနေ
ကြ၏။

ဘေးအန္တရာယ်ဆိုသည်မှာ အချိန်မရွေး ရောက်လာ
နိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဘေးရန်မရောက်လာမီ ကြိုတင်၍ အကာ
အကွယ်ရှာထားကြရလေ၏။

မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက်
ဆိုသလို အသိဉာဏ်ခေါင်းပါး
အမြော်အမြင်မရှိသော လူ
စားမျိုးမှတစ်ပါး ဘေးရန်
အန္တရာယ်ကာကွယ်ရန်
အစဉ်သတိရှိကြမဖြစ်လေ
သည်။ အသိဉာဏ်ခေါင်း
ပါးသူတို့ကား လာမည့်
ဘေးကို မမြင်၊ လာလိမ့်
မည်ဟု မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ့
ပေါ့တန်တန်နေတတ်ကြရာ
ဘေးအန္တရာယ်တွေသောအခါ
ကျမှ ထိပ်ချမှ ဓားပြမှန်းသိဆိုသလို

ဘေးရန်ကို မရှောင်နိုင်ဘဲ ဘေးရန်ရှေ့မှောက်တွင် ပြားပြားဝပ်
ခံကြရလေတော့သည်။

ဤသို့ မဖြစ်ကြစေရန် မြတ်စွာဘုရားသည် ရန်အောင်
ကြောင်း တရားများကို အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ဟောကြားတော်
မူခဲ့သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် အာဠာပီပြည် အာဠာဝကဗိမာန်၌
သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် လောကကောင်း

ကျီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အာဠာဝက
ဘီလူးက လျှောက်ထား
စဉ်တွင် ရန်အောင်
ကြောင်းတရားကို
ဟောကြားတော်မူ
ခဲ့ပါသည်။ ထို
တရားများသည်
အာဠာဝကဘီ
လူး အတွက်သာ
မဟုတ်၊ လောက
သားဟူသမျှ လိုက်
နာအပ်သော တရား
တော်ဖြစ်ပေသည်။

ပန်းချီဆွဲခြင်း

**ရန်အပေါင်းကို အောင်စေလို
မှန်သော သစ္စာတရားကို ဆို
ကိုရွှေမြသန်း (သမိုင်း)**

မြတ်စွာဘုရား၏ ရန်အောင်ကြောင်း တရားတို့သည် ကား -

* ယုံကြည်မှုနှင့် ပြည့်စုံသော ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို ရှာမှီးနေဆဲဖြစ်သောသူအား -

- (၁) အမှန်အကန်ပြောဆိုခြင်း၊
- (၂) အတတ်ပညာရှိခြင်း၊
- (၃) အစဉ်မပြတ် အားထုတ်သော လုံ့လ ဝီရိယရှိခြင်း၊
- (၄) ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း (အသက်ကိုသော်လည်း စွန့်နိုင်ခြင်း)၊

ဤတရားလေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံခဲ့အံ့။ ထိုသူသည် စင်စစ် ဤဘဝမှ ပြောင်းသွားရသော ဘဝတိုင်အောင်လည်း စိုးရိမ်ခြင်း မဖြစ်ရ။

“အို...အာဠာဝက၊ သင်ကို ငါဘုရား တိုက်တွန်း ၏။ အကယ်၍ ဤလောက၌ မှန်ကန်စွာပြောဆိုခြင်းထက်၊ အတတ်ပညာထက်၊ အသက်ကို စွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်းထက်၊ မပြတ်အားထုတ် လုံ့လ ဝီရိယထက် လွန်ကဲသော တရား သည် ရှိသေးသည်ဟု ထင်မှတ်ပါမှု ငါမှတစ်ပါး ရဟန်းပညာ ရှိ၊ လူပညာရှိများကို မေးမြန်းပါလေဦး။”

ဤသို့ မိန့်တော်မူရာ၌ ဤလေးပါးထက် လွန်ကဲသော တရားများ ရှိသေးသည်ထင်လျှင် ငါမှ တစ်ပါးသော အခြား ပညာရှိများထံ ချဉ်းကပ်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းပါလေဦးဟူသော အချက်၏ လေးနက်ပုံကို သေချာစွာ မှတ်သားထားသင့်ပေ သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားအရာ၌ လိမ္မာတော်မူပုံကို လည်း အထူးဂရုပြုသင့်ပေသည်။

ရန်ဟူသမျှကို အောင်မြင်နိုင်ကြောင်း တရားလေးပါး ထက် အခြား ရန်အောင်ကြောင်းတရား ထူးထူးခြားခြား မရှိတော့ဘူးဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ ဆိုခဲ့လျှင် သီသီးရင်ရင့် အဓိပ္ပာယ်တစ်ဆင့် ပိုလာနိုင်ပေသည်။ အခြား ပညာရှိများ၏ အခွင့်အရေးကိုလည်း ပိတ်ပင်ရာရောက်စေ နိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ငါပြောသော စကားကို မကျေနပ်သေး လျှင် မေးမြန်းစုံစမ်းဖွယ်ရာမှန်သမျှ ကုန်စင်အောင် မေးမြန်း နိုင်သည်။ မေးမြန်းပါလေ။ ထိုသို့ မေးမြန်းစုံစမ်းပြီးမှ ငါပြော သော စကားကို စိတ်ချလက်ချ မှတ်ယူပါဟု ဆိုလိုက်ခြင်း မှာ အလွန်ယဉ်ကျေးသော အသုံးအနှုန်းဖြစ်ပေသည်။

ဤတွင် အလျဉ်းသင့်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ မူဝါဒ မစွဲ လမ်းရာ (၁၀)ဌာနအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြပါဦးမည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကေသပုတ္တိ နိဂုံးသား ကာလာမ အမျိုးသားတို့အား တိကအင်္ဂုတ္တိနိပါတ်တော် ဟောကြားတော် မူခဲ့သည့် မစွဲလမ်းရာ (၁၀)ဌာနတို့သည်ကား -

- (၁) ကလေးဘဝမှစ၍ ကြားနာမှတ်သားခဲ့ရခြင်းဖြင့်

လည်း ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်ဟု အစွဲအမြဲ မယူ ဆကြနိုင်ဦး။

- (၂) ဝိဘာဘိုးဘွား စသည်တို့မှ ဆင်းသက်၍ အဆက် ဆက်မှတ်ယူ လုပ်ကိုင်ရိုးဖြစ်၍လည်း အစွဲအမြဲ မှတ်ယူမထားကြနိုင်ဦး။
- (၃) ဒီဟာက ဒီလိုတဲဟု အခြားတစ်ယောက်ပြောရုံမှ တစ်ဆင့်ကြားမှုဖြင့်လည်း အမြဲမှတ်ယူမထားကြ နိုင်ဦး။
- (၄) ဒီအယူအဆသာ ငါတို့သင်ထားသော ကျမ်းစာ နှင့် ညီတယ်ဟု မိမိတို့ကျမ်းစာနှင့် ညီရုံမျှဖြင့် လည်း အတည်တကျ မှတ်ယူမထားကြနိုင်ဦး။
- (၅) မိမိဘာသာ ကြံစည်ထားသော အရာကိုလည်း ဟုတ်လှပြီ၊ မှတ်လှပြီဟု အစွဲအမြဲယူမထားကြ နိုင်ဦး။
- (၆) အခြားနေရာ(အခြားနိုင်ငံ)တို့၌ သူတစ်ပါးတို့ လုပ်နည်းကိုင်နည်းကို သဘောကျ၍လည်း ဤ နေရာ၌ သင့်လျော်လှပြီဟု အမြဲစွဲယူမထားကြ နိုင်ဦး။
- (၇) တစ်စုံတစ်ခုပြုရာအကြောင်း အထောက်အထား ကို စဉ်းစားရာဝယ် အကြောင်းအထောက်အထား ကောင်း၍ သဘောကျသဖြင့်လည်း အစွဲအမြဲယူ မထားကြနိုင်ဦး။
- (၈) သူပြောသော အယူဝါဒသည် ငါတို့ စဉ်းစား ကျေနပ်ထားသောအယူနှင့် ညီပေသည်ဟု အယူ ဝါဒချင်း တူရုံမျှနှင့်လည်း အစွဲအမြဲယူကြနိုင်ဦး။
- (၉) ဤရသေ့ ရဟန်းကား ယုံကြည်တိုက်သော အထက်တန်း ပုဂ္ဂိုလ်တည်း။ ဤပုဂ္ဂိုလ်စကားကို လေးလေးစားစား မှတ်သားထိုက်သည်ဟုလည်း စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ယူမထားကြနိုင်ဦး။
- (၁၀) ဤရသေ့ ရဟန်းကား ငါတို့ ကိုးကွယ်ထား သော ဆရာဖြစ်၏။ ငါ့ဆရာစကားကို ငါမှတ်သား သင့်သည်ဟုလည်း စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်ယူမထားကြနိုင် ဦး။

ဤတရားတို့ကား အကုသိုလ်တရားတို့တည်း။ ဤ တရားတို့ကား အပြစ်ရှိသော တရားတို့တည်း။ ဤတရားတို့ ကား ပညာရှိတို့ ကဲ့ရဲ့အပ်သော တရားတို့တည်း။ ဤတရား တို့ကို ပြည့်စုံစေအပ်၊ ဆောက်တည်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် အစီးအပွားမရှိခြင်းငှာ၊ ဆင်းရဲခြင်းတုတ်ကုန်၏ဟု သင်တို့ သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သိရှိသောအခါ၌မှ ထိုတရားတို့ကို ပယ်စွန့်ကုန်ရ၏။

ဤတရားတို့ကား အကုသိုလ်တရားတို့တည်း။ ဤ

တရားတို့ကား အပြစ်မရှိသော တရားတို့တည်း။ ဤတရားတို့ကား ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းအပ်သော တရားတို့တည်း။ ဤတရားတို့ကို ပြည့်စုံစေအပ်၊ ဆောက်တည်အပ်ကုန်သည် ရှိသော် အစီးအပွားအလိုရာ၊ ချမ်းသာခြင်းရာ ဖြစ်ကုန်၏ဟု သင်တို့သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သိရှိသောအခါ၌မူ ထိုတရားတို့ကို ပြည့်စုံစေ၍ နေကုန်ရာ၏ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ကာလာမအမျိုးသားတို့အား ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။

ဤသို့ အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောကြားပြသခဲ့ပြီးသော သိမှုနှင့် ကျင့်မှုဆိုင်ရာ လောကအကြောင်း၊ မေ့အကြောင်း များကို ယုံကြည်လေးစား ထောက်ထားသောအားဖြင့် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အမှန်အတိုင်းသိမှုနှင့် အမှန်အတိုင်းကျင့်မှု ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်၍ သူတစ်ပါးတို့အားလည်း အမှန်အတိုင်းသိမှုနှင့် အမှန်အတိုင်းကျင့်မှု ဤနှစ်ခုနှင့် ပြည့်စုံအောင် ကူညီအားပေး ချီးမြှောက်နိုင်ရန်ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်ပါ၍ လောက၌ အမှန်အတိုင်းသိမှုနှင့် အမှန်အတိုင်းကျင့်မှုအပေါ် မူတည်ပြီး အမှန်အကန်ပြောဆိုခြင်း သစ္စာစကားသည် ယခုဘဝ ချက်ချင်းအကျိုးပေးတတ်ပေသည်။ ပေးတတ်ပုံတို့သည်ကား...

- (၁) မြတ်စွာဘုရား ငုံးမင်းဖြစ်တော်မူစဉ်အခါက မှန်ကန်သော သစ္စာစကားကို ဆိုသောကြောင့် ငုံးမင်းနေသော တောအုပ်ကို တောမီးမလောင်၊ ရှောင်ကွင်းသည်။
- (၂) သုဝဏ္ဏသာမ (သုဝဏ္ဏသျှ) သတို့သား မြားမှန်၍ မြားဆိပ်တက်ပြီး သေလုမြေပါးရှိနေသည်ကို မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဗဟုသုက္ခရီ နတ်သမီးတို့ သစ္စာပြု၍ အသက်ချမ်းသာရာရသည်။
- (၃) မေ့သောကမင်းကြီးလက်ထက် ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ဦးမှ မှန်သော စကားကို သစ္စာမိတ္တန်ဆို၍ ဂါဂြိုဟ်ရေ အညာသို့ ဆန်၍စီးသည်။
- (၄) သောတ္တိသေနမင်း နန္ဒာစွဲနေသည်ကို သမ္ဘူလမင်းသမီးမှ မှန်သောစကားကို ဆို၍ ရေသွန်းလောင်းလျှင် နန္ဒာရောဂါပျောက်သည်။
- (၅) ငါးရဲမင်းဖြစ်သောအခါ သစ္စာစကားကို ဆို၍ မိုးရွာစေသည်။ လောက၌ ကံအကျိုးပေးသော အရာကို ချန်ထား၍ သစ္စာဖြင့် မပြီးနိုင်သော အရာမည်သည် မရှိချေ။

မိလိန္ဒမင်းက ရှင်နာဂသေနကို သစ္စာသတ္တိအကြောင်း မေးလျှောက်ရာ ဤသို့ဖြေဆိုတော်မူခဲ့၏။

(က) မှန်သော သစ္စာစကားဖြင့် ရေမျက်နှာပြင်ကိုလည်း ပြေသွားနိုင်၏။ ပညာရှိတို့သည် မှန်သော သစ္စာစကားဖြင့် အဆိပ်ကိုသော်လည်း ပြယ်ပျောက်စေနိုင်ကုန်၏။ မှန်သော သစ္စာစကားဖြင့် မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာ၏။ မှန်သော သစ္စာစကား၌ တည်သော ပညာရှိတို့သည် နိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တနိုင်ကုန်၏။

(၁) မြေပေါ်၌ အလုံးစုံသော အရသာတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုအရသာအပေါင်းတို့ထက် မှန်စွာပြောဆိုသော သစ္စာစကားသည် အလွန်ချိုမြိန်သော အရသာမည်၏။ သစ္စာတရား၌ တည်သော ရဟန်းရှင်လူတို့သည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ သေခြင်း ဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်ကမ်းတစ်ဖက်သို့ လမ်းတက်နိုင်ကုန်ရာ၏ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုလိုရင်းကား အမှန်အကန်ပြောဆိုခြင်း သစ္စာစကားသည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ ဤလောက၌သာ ကောင်းကျိုးပေးနိုင်သည်မဟုတ်သေး။ ပါရမီဆယ်ပါးတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သောကြောင့် နိဗ္ဗာန်တိုင်သောအကျိုးကို ပေးနိုင်သည်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ယူရမည်ဖြစ်၏။

အမှန်အကန်ပြောဆိုခြင်း သစ္စာစကားသည် အရသာတကာတို့ထက် အဘယ်ကြောင့် မြတ်သနည်းဟူမူ လောက၌ ထောပတ်ဆီဦး သားမျိုးငါးမျိုးဟူသော မွန်မြတ်သော အရသာကို စားလျှင် အသွေးအသွား ခွန်အားဗလကို တိုးပွားစေသကဲ့သို့ မှန်သော သစ္စာစကားကို ဆိုသောသူသည် များစွာသော အကျိုးတရားတို့ တိုးပွားသောကြောင့် မှန်သော သစ္စာစကားကို ပြောဆိုခြင်းသစ္စာသည် မွန်မြတ်လှပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရမှ “ကတိသစ္စာ တည်သောခါမှ၊ ဩဇာလေးနက် ပေါ်ဆီတက်၍ နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်၏”ဟု စပ်ဆိုတော်မူခဲ့ပေသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ မည်သည့်အရာမဆို ရန်အပေါင်းကို အောင်မြင်လိုပါလျှင် မှန်သော စကားဖြင့်သာ မှန်ရာကို ပြော၊ မှန်ရာကို လုပ် (ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်၊ လုပ်သည့်အတိုင်း ပြော) ရပေမည်။ အပြောတခြား၊ အလုပ်တခြား မဖြစ်စေသင့်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းတစ်ရပ်အဖြစ် ညွှန်းဆိုလိုက်ပါကြောင်း ဆိုစကားပြုရင်းဖြင့်... ■

* * *

ကိုးစွဲသရုပ်(သမိုင်း)

- မှီငြမ်း - မိလိန္ဒပဉ္စာ
 - တိကအာရုံတ္တိရိပါဠိတော် (မြန်မာပြန်)
 - ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း
 - ဗုဒ္ဓဓမ္မ လောကစာစောင်

မိမိပြုသော

အကုသိုလ်ကံ၏ ပုံရိပ်

မောင်စည်ဝါ
(ဖျော်ဘွယ်)

တောင်ငူသို့လာသည့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏
နံနက်ခင်းအချိန်၊ မြောက်လေပြန်ခ ဟေမန္တ
ဆောင်းဦးကာလဖြစ်၍ နင်းမုန်များက
တဖွဲဖွဲကျနေသည်။ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်
သည်လည်း နင်းမုန်များ၏ ရပ်ပတ်
လွှမ်းခြုံခြင်းကို ခံနေရသည်။
ဘုန်းတန်ခိုးအရာတွင် တေ
ဒဂီရတော်မူသော အရင်မဟာ
မောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်ကြီးနှင့်

အရှင်လက္ခဏာတို့သည် ဆွမ်းခံရန်အလိုရာ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင် ပေါ်မှ ဆင်းသက် ၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ လမ်းခုလတ် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ပြီးတော်မူသည်ကို အရှင်လက္ခဏာက ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရာ...

“အရှင်ဘုရား...ဘယ်လိုအကြောင်းခြင်းရာကြောင့် ပြီးတော်မူပါသလဲ”

ဟု မေးလျှောက်လေ၏။

“အရှင်၏ မေးခွန်းကို ယခုဖြေရန် မသင့်သေးပါ။ ဘုရားရှင်၏ ရှေ့မှောက်ရောက်မှသာ မေးပါလေ”

ဟု အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က ဆိုလေ၏။

ထိုနောက် မထေရ်နှစ်ပါးတို့ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည်ဆွမ်းခံပြီးသကာလ တစ်နပ်စာအတွက် မျှတသောဆွမ်းကို ရရှိသောအခါ သင့်လျော် လျှောက်ပတ်သော နေရာ၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြပြီးနောက် ဘုရားရှင်အား ဖူးပြော်ရန် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားကြလေသည်။ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လျှင် ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးဦးခိုက်ကြပြီး ထိုင်နေကြသောအခါ အရှင်လက္ခဏာက အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကြီးအား ...

“နံနက်ခင်းတုန်းက တပည့်တော်တို့နှစ်ပါး ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာကြစဉ် လမ်းခုလတ်တစ်နေရာ၌ အရှင်သည် အနည်းငယ် ပြီးရယ်ခဲ့ပါသည်။ အဘယ်အကြောင်းအရာကို တွေ့မြင်၍ ပြီးရယ်တော်မူပါသနည်း”

“အရှင်လက္ခဏာ...တပည့်တော်သည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေတစ်နေရာ၌ မြွေပြိတ္တာကြီးကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ငါသည်ကား ဤသို့သော ပြိတ္တာဘဝ၌ ဖြစ်ရခြင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့လေပြီဟု တွေးထင်မိသည်ဖြစ်၍ အနည်းငယ် ပြီးရယ်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်”

ဤကဲ့သို့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က ဖြေကြားလေသော်၊ အရှင်လက္ခဏာက ဆက်၍မေးပြန်လေ၏။

“အရှင်ဘုရားတွေ့မြင်ခဲ့သော မြွေပြိတ္တာသည် အဘယ်သို့သော သဘောရှိပါသလဲ၊ အဘယ်မျှ ပမာဏရှိပါသလဲ”

“အရှင်လက္ခဏာ... တပည့်တော် တွေ့မြင်ခဲ့သော မြွေပြိတ္တာကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာမျှ ပမာဏရှိ၏။ သူ၏ ဦးခေါင်းမှာ လူ၏ ဦးခေါင်းနှင့်တူပြီး အခြား ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ မြွေ၏ ကိုယ်နှင့် တူပါသည်”

“အရှင်ဘုရား...ထိုမြွေပြိတ္တာကြီးသည် အဘယ်သို့

သော ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားနေရပါသနည်း”

“အရှင်လက္ခဏာ...ထိုမြွေပြိတ္တာကြီး ခံစားနေရသော ဆင်းရဲဒုက္ခကား လွန်စွာမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ သူ၏ ဦးခေါင်းမှ မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်၍ အပြီးဖျားအထိ ရောက်သွား၏။ အပြီးဖျားမှ ထွက်သော မီးတောက် မီးလျှံများကလည်း ဦးခေါင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုမြွေပြိတ္တာကြီးသည် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အမြဲမပြတ် မီးတောက် မီးလျှံများ လောင်မြိုက်မှုကို ခံစားနေရသည်”

ထိုသို့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က ဖြေကြားလေသောအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကလည်း...

“ရဟန်းတို့...မောဂ္ဂလာန်၏ ဖြေကြားချက်သည် မှန်ပေ၏။ စင်စစ် ငါသည်လည်း ဤမြွေပြိတ္တာကြီးကို သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ရစဉ်ကပင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ငါ၏ စကားကို မယုံကြည်သူများအား ထောက်ထား၍ ငါသည် ဤအကြောင်းကို ဖော်ထုတ်၍ မဟောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့က မေးလျှောက်ကြသဖြင့် ထိုမြွေပြိတ္တာကြီး၏ အတိတ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ဘုရားရှင်က ပြန်ပြောပြီး ဟောကြားတော်မူလေသည်။

တစ်ရံရောအခါက ဗာရာဏသီမြို့မှ လူအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့မြို့သို့ မကြာမကြာ ဆွမ်းခံကြွလာသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓိတစ်ပါးအတွက် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းတစ်နေရာ၌ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းငယ်တစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်ပေးထားလေသည်။ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓိသည် ထိုကျောင်းလေး၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်လျက် မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံထွက်လေ့ရှိသည်။ မြို့သူမြို့သားများသည် နံနက်၌ လည်းကောင်း၊ ညချမ်း၌ လည်းကောင်း ပန်းနံ့သာ လက်မှာစွဲလျက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓိအား ဆည်းကပ်ပူဇော်ရန် သွားကြကုန်လေသည်။

ဗာရာဏသီမြို့သားတစ်ယောက်သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓိကျောင်းသို့သွားသော လမ်းဘေးရှိ လယ်ကွက်များတွင် ကောက်ပဲသီးနှံများကို စိုက်ပျိုးထားလေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓိထံသို့ သွားရောက်ပူဇော်ကြသော လူအများသည် ထိုစိုက်ပျိုးထားသည့် လယ်ကွက်များကို ဖြတ်သန်းကျော်နင်းသွားကြလေ၏။ လယ်ပိုင်ရှင်က...

“ကျွန်ုပ်၏ လယ်ကွက် သီးနှံခင်းများကို ကျော်နင်းမသွားကြပါနဲ့”

ဟု ဥပတ္တရုပ်ခံ တောင်းပန် တားမြစ်သော်လည်း

မရချေ။ ထိုအခါ လယ်ရှင် ယောက်ျားသည် “ဤအရပ်၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓမရှိလျှင် ငါ့လယ်ခင်းကို နင်းသွားကြမည်မဟုတ်” ဟု စိတ်အကြံဖြစ်လေ၏။ လယ်သမားသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ ဆွမ်းခံကြသွားနေဆဲအချိန်တွင် အိုးခွက်ပန်းကန်များကို ရိုက်ခွဲ ဖျက်ဆီးပစ်ပြီး ကျောင်းဆောင်လေးကို မီးရှို့ပစ်လိုက်လေ၏။ ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်လာသောအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓသည် ကျောင်းကလေး မီးလောင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် အခြားအရပ်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ညနေချမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓကို ဖူးမြော်ရန် လာကြသောလူတို့သည် မီးလောင်ထားသော ကျောင်းကလေးကို တွေ့မြင်ရလေလျှင်...

“ငါတို့အရှင်မြတ်... အဘယ်အရပ်သို့ ကြွသွားလေသနည်း”

ဟု ပြောဆိုကြလေ၏။ အဆိုပါ လယ်သမားမိုက်သည်လည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓထံ လာရောက်ကြသောလူများနှင့် အတူလိုက်သွားပြီး ထိုလူများ၏ အလယ်တွင် ရပ်လျက်...

“ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓရဲ့ ကျောင်းကို ကျွန်ုပ် မီးရှို့လိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါသထွက်နေသော လူတို့သည်...

“ဤသူ၏ ပြုမူကြောင့် ငါတို့သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓအား ဖူးမြော်ခွင့်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေပြီ”

ဟု ဆိုကာ ထိုလယ်သမားမိုက်ကို ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်၍ သတ်ဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။ အဆိုပါ လယ်သမားသည်လည်း သေလွန်သောအခါ အဝီစိငရဲ၌ ကျရောက်ခဲ့ပြီး ဤပထဝီမြေကြီး တစ်ယူဇနာမြင့်တက်လာသည့်တိုင် အဝီစိငရဲ၌ ခံစားရလေ၏။ ထိုအဝီစိငရဲမှ လွတ်မြောက်လာသောအခါ အကျိုးပေးရန် ကျန်ရှိနေသေးသော အကုသိုလ်ကံ၏ စွမ်းအားကြောင့် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ မြွေပြိတ္တာကြီးဖြစ်နေရခြင်းဖြစ်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဤသို့ မြွေပြိတ္တာ၏ အတိတ်ကံအကြောင်း ပြန်ပြောင်း ဟောကြားတော်မူပြီးသော်...

“ချစ်သား ရဟန်းတို့... မကောင်းမှုမည်သည် နွားနို့နှင့် တူ၏။ နွားနို့သည် ညစ်ပြီးစ၌ မူလသဘောမှ ပြောင်းလဲမသွားသကဲ့သို့၊ အကုသိုလ်ကံသည် ပြုလုပ်ပြီးစ၌ ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ မရောက်သေး။ ရင့်ကျက်သွားသောအခါ၌ကား ကံကို ပြုလုပ်သူသည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲဒုက္ခကြောင့် ပူပင်သောကရောက်ရလေ၏”

ဟု မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။
ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားရှင်က...
“နဟိပါပံ ကတံ ကမ္မံ သဗ္ဗံ ခီရံပံ ပစ္စတိ၊ ဒဟန္တံ ဗာလမန္ဓေတိ၊ ဘသ္မတ္ထန္တော ပါပကော”

ဟူသော ဂါထာတော်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့လေ၏။
ဂါထာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကားမှာ “နွားနို့သည် နွားမ၏ နို့တံမှ ညစ်ယူပြီးစ၌ မူလသဘောမှ ပြောင်းလဲမသွားသကဲ့သို့ မကောင်းမှုသည်လည်း ပြုလုပ်ပြီးစ၌ ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ မရောက်သေး။ ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ကား ပြာဖုံးနေသော မီးခဲပမာ ပြင်းပြစွာ လောင်မြိုက်လျက် မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်သူ၏နောက်သို့ အစဉ်တစိုက်လိုက်ပါ၍နေလေ၏” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် မကောင်းမှုဟူသမျှ မပြုလုပ်မီအောင် အစဉ် သတိထားရှောင်ရှားကြရမည်ဖြစ်သည်။ မကောင်းမှုပြုခြင်းအတွက် နောင်အခါ ကာလတစ်ခုတွင် ပြန်လည်ပေးဆပ်ကြရမည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပေးဆပ်ရာတွင် မိမိခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခခံစားပြီး ပေးဆပ်ရမြဲဖြစ်၏။ ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်ပါ။ လှည်းကို ရှန်းဆွဲနေသော နွား၏နောက်သို့ လှည်းဘီးသည် အစဉ်လိုက်ပါနေ၏။ ထိုနွား၏ ခွာရာ ခြေရာတို့ကို လှည်းဘီးသည် နင်း၍ ကြိတ်၍ အစဉ်လိုက်ပါနေ၏။ အကြင်သူတစ်ဦးသည် မကောင်းမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့် ကြံစည်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ထိုမကောင်းမှု၏ ဆိုးပြစ်ဆိုးဒဏ်သည် ထိုသူ၏နောက်သို့ အစဉ်လိုက်ပါမြဲတည်း။

“မကောင်းမှုဟူသမျှ ဝေးဝေးရှောင် ကောင်းမှုမှန်သမျှ ရအောင်ပြု” ■

မောင်ထည်ငါ(ဧပျာ်ဘွယ်)

ကျမ်းကိုး
- ရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်များ (ဓမ္မာစရိယ ဦးမောင်မောင်လေး)။

ဘဝကိုအသေချာတင်သောစိတ် မေတ္တာရှင်ရွှေပြည်သာ

မေတ္တာရှင် ဖောင်ဒေးရှင်း

၂၀၁၃ ခုနှစ်မှစ၍ မေတ္တာရှင် ဖောင်ဒေးရှင်းဟူသော အမည်ဖြင့် အစိုးရဘဏ်တွင် ငွေစုလျက်ရှိသည်။ (၂၅-၅-၂၀၁၄)နေ့အထိ ဖောင်ဒေးရှင်းငွေပေါင်း သိန်း ၁၅၀၀ ခန့် ချို့နေပြီဖြစ်သည်။ နောင်နှစ်ပေါင်း (၂၀)ခန့်အထိ ဆက်ထက်ပြီး အတိုးရော အရင်းပါ စုနေမည်ဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါင်း (၂၀)ခန့် စုလိုက်လျှင် အနည်းဆုံး သိန်းဆယ် သုံးသောင်းခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းထားသည်။ သိန်း

ပေါင်း သုံးသောင်းစုမီလျှင် တစ်လ အစိုးရဘဏ်တိုးငွေ သိန်း(၁၈၀)ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအတိုးငွေများကိုသာ ကျွန်ုပ်လက်လွှဲခဲ့သော ပရဟိတအဖွဲ့က ဆက်လက်ထောက်ပံ့ ကူညီသွားကြပေလိမ့်မည်။

ချမ်းသာသူများကပါ အလှူငွေထည့်ဝင်လာပါက သိန်းပေါင်း ကိုးသောင်းခန့်ရှိခဲ့လျှင် တစ်လအတိုး သိန်း (၅၄၀)ရှိမည်။ ထိုသို့ရရှိပါက မြန်မာပြည်မှ ကိုယ်ကျိုးစွန့် ပရဟိတလုပ်သူများကို ရွေးချယ်၍ မေတ္တာရှင် ပရဟိတ

စံပြဆုကို ချီးမြှင့်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

နှစ်စဉ် ပရဟိတ သုံးယောက်ခန့် ရွေးချယ်ပြီး တစ်ဦးလျှင် သိန်းတစ်ရာခန့် ချီးမြှင့်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ဒေါ်လာများပါ စုလာနိုင်မည်ဆိုလျှင် နိဗ္ဗာန်ဆုကဲ့သို့ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှ ပရဟိတသမားများကိုပါ ချီးမြှင့်လာနိုင်စရာရှိသည်။ နှစ်ကြာလေ ဝုဋ္ဌေများလေဖြစ်သောကြောင့် တစ်ချိန်တွင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှ ပရဟိတသမားများကို မေတ္တာရှင် ပရဟိတ စံပြဆုကို ချီးမြှင့်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

စာရှုသူသည်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ဆန္ဒတူပါက ဖောင်အေးရှင်းထဲသို့ လစဉ်ဖြစ်စေ၊ တစ်ကြိမ်တည်းဖြစ်စေ ပါဝင်လှူဒါန်းနိုင်ပေသည်။ အစိုးရဘက်မှတစ်ဆင့် ဘဏ်အကောင့်ထဲသို့ ထည့်ဝင်နိုင်သည်။ ထည့်ဝင်ရမည့် ဘဏ်အကောင့်နံပါတ်နှင့် လိပ်စာမှာ- S.Z. (၁၅၃)၊ ဦးစိုးတင်၊ ဦးဝေန (မန်နေဂျာ၊ မြန်မာစီးပွားရေးဘဏ်၊ ရွှေပြည်သာမြို့၊ ရန်ကုန်) ဖုန်း ၀၁-၆၁၁၆၂၂၊ ၀၁-၆၁၁၄၅၇ ဖြစ်သည်။

ယခုနှစ် ၂၀၁၃အတွက် မေတ္တာရှင် ပရဟိတ စံပြဆုဥဦး၊ မေတ္တာရှင် သာသနာ့ဟိတဓရ စံပြဆုတစ်ဦးတို့ကို ချီးမြှင့်နိုင်ခဲ့သည်။ ချီးမြှင့်ပွဲကို ရန်ကုန်တိုင်း၊ လှည်းကူးမြို့နယ်၊ မရမ်းချောင်းရွာ၊ အထက်တန်းကျောင်း၊ ကျောင်းဆောင်သစ်ကြီးထဲတွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်သည်။ ကျင်းပမည့်ရက်မှာ (၂၉-၅-၂၀၁၃) ဖြစ်သည်။ မေတ္တာရှင် ပရဟိတ စံပြဆု ရရှိသူဥဦးမှာ -

- (၁) ဦးချစ်စံဝင်း
- (၂) ဦးကျော်သူ
- (၃) ဒေါ်ရွှေဦးကွက်
- (၄) ဒေါ်သန်းမြင့်အောင်
- (၅) ဒေါ်ဖြူဖြူသင်း
- (၆) ဦးအောင်မြင့် (ဖားအံ)
- (၇) ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်ခင်ရီ
- (၈) ဦးတင်မောင်အေး ဒေါ် ကိုငယ်လေး
- (၉) ဒေါ်နန်းကြည်အောင် ဒေါ် မနန်း တို့ဖြစ်သည်။

ထူးထူးခြားခြား မေတ္တာရှင် သာသနာ့ဟိတဓရ စံပြဆုကို ရရှိသူမှာ ပုလောဇာတိ ဒေါ်မြရှင် ဖြစ်သည်။ ပရိယတ္တိ သာသနာတော်အတွက်ရော၊ ပရဟိတအတွက်ပါ လှူဒါန်းနေသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ပရိယတ္တိသာသနာတော်အတွက် လှူဒါန်းသည်က အံ့ဩစရာ၊ ချီးကျူးစရာကောင်းလှသောကြောင့် မေတ္တာရှင် သာသနာ့ဟိတဓရ စံပြဆုကို ချီးမြှင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆုလက်မှတ်နှင့်အတူ ငွေ (၁၀)သိန်းကျပ်ကိုပါ

ပူးတွဲပေးခဲ့သည်။

ဒေါ်မြရှင်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ကျောင်းတက်နေကျသော သံဃာတော်များ နေထိုင်ရန် ကျောင်းမြေအတွက် ဒေါ်လာ ငါးသောင်း မတည်လှူဒါန်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ စာသင်သား သံဃာ(မြန်မာ)များအတွက် လစဉ်နီးပါး ဆွမ်းကို မိခင်တစ်ဦးကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြီး ကျွေးမွေးလှူဒါန်းသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ယဉာသင်နေကြသော မြန်မာသံဃာတော်များက မဇ္ဈိမသံဃာ့မာတာဘွဲ့တံဆိပ်ကို ချီးမြှင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖားအံမှ ဦးအောင်မြင့်ကား နာရေးအသင်းကြီးကို ဖားအံမြို့တွင် စတင်တည်ထောင်သူဖြစ်သည်။ အသင်းကြီးအောင်မြင်လာသောအခါတွင် အခက်အခဲတစ်ခုတွေ့လာရသည်။ ထိုအခက်အခဲကား နာရေးကားများ ပျက်သောအခါတွင် မည်သည့် ဝပ်ရှော့ခံကမှ ပြင်မပေးခြင်းပင်တည်း။

ထိုအခါ ဝပ်ရှော့ခံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးအောင်မြင့်က သူ့ဆိုင်တွင် အခမဲ့ ပြင်ပေးလေတော့သည်။ ထိုအခါတွင် နာရေးကားပြင်သောဆိုင်တွင် ငါတို့ကားတွေ ပြင်လျှင် လာဘ်တိတ်သည်ဟု ယူဆပြီး သူ့ဆိုင်သို့ မည်သည့်ကားမျှ လာမပြင်ကြတော့ပေ။ အံ့ဩစရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပေစွ။ ဗုဒ္ဓဘာသာအများစုကား မိမိလည်း အနစ်နာမခံချင်၊ အနစ်နာခံသူကိုလည်း အားမပေးတတ်ကြပေတကား။

မှန်ကန်သော၊ အကျိုးရှိသောအလုပ်ဟု သေချာလျှင် ချီးမွမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ ကဲ့ရဲ့သည်ဖြစ်စေ မြဲမြံစွာ ဆက်လုပ်သင့်သည်။ ဦးအောင်မြင့်ကား ဆက်လုပ်သည်။ တက်ကျိုးသောအခါ လက်ထိုးပြီး လှော်ခဲ့သည်။ ဝပ်ရှော့ခံပိတ်လိုက်ရသောအခါတွင် ကွမ်းယာရောင်းပြီး နာရေးအလုပ်ကို ဆက်လုပ်သည်။

မိမိ၏အလုပ်သည် ကုသိုလ်အလုပ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ခန္တီ ဥပေက္ခာ၊ နိက္ခမ ဟူသော ပါရမီသုံးခုပါလျှင် ပါရမီထိုက်သောအလုပ် မဟုတ်တော့ချေ။ ပါရမီမှ မထိုက်လျှင် ထိုကုသိုလ်သည် နိဗ္ဗာန်ရဖို့ အထောက်အပံ့ မဖြစ်တော့ချေ။ ခန္တီဟူသည် ပရဟိတအလုပ်အတွက် နောင်ယုက်လာသူမျှကို သည်းခံရခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးကျော်သူတို့၏ နာရေးအလုပ်များကို ယခင်အစိုးရအဖွဲ့က နည်းမျိုးစုံဖြင့် နှောင့်ယှက်ခဲ့ကြသည်။ မြို့ထဲတွင် နာရေးယာဉ်များ မထားရဟု အမိန့်ထုတ်သောကြောင့် မြို့ပြင်သို့ ထုတ်ကြရသည်။ တစ်ဖန် နာရေးအသင်းကြီးကို ကြံဖွဲ့အဖွဲ့သို့ ငွေတံလွှဲပြောင်းပေးရန် တောင်းဆိုကြသည်။

ဦးကျော်သူ၏ အနုပညာလုပ်ငန်းအားလုံးကိုလည်း လုပ်၍ ရေးအောင် ပိတ်ကြသည်။

သဘောထားသေးသိမ်သော အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်း အချို့သူများကလည်း သူတို့ဝိုင်းထဲ ဦးကျော်သူ လမ်းကြူ ဖြစ် ဝင်လာလျှင်ပင် သဘာရာဇာမင်းသားလာပြီဟု မေးငေါ့ကာ ဆူညံသွားကြသည်။ ဦးမြင့်အောင်ကိုလည်း မိသားစုအတွက် ကြည့်သူဟုဆိုကာ အမျိုးမျိုးဝေဖန်ကြသည်။

ပရဟိတလုပ်ငန်းအတွက် အနှောင့်အယှက်များကို သည်းခံခဲ့ပြီး ဆက်လုပ်ခြင်းသည် ခန္တီပါရမီဖြစ်သည်။ ကဲ့ရဲ့ ခြင်း ခိုးမွမ်းခြင်းများကို လျစ်လျူရှုခြင်းသည် ဥပေက္ခာပါရမီ ဖြစ်သည်။ နောက်ဘဝ ချမ်းသာချင်သော လောဘ၊ နာမည် ခြီးချင်သော လောဘကို ပယ်စွန့်ခြင်းသည် နိက္ခမ ပါရမီ ဖြစ်သည်။ လှူဖွယ်ဝတ္ထု၌ တပ်မက်သော လောဘကို ပယ် စွန့်ခြင်းသည်လည်း နိက္ခမပါရမီပင် ဖြစ်သည်။

အထက်တန်းစား ဗုဒ္ဓဘာသာ

မေတ္တာရှင် ပရဟိတ စံပြဆု ရရှိသူများသည် ပါရမီ နှစ်ဆ သော ပရဟိတသမားများဖြစ်ကြသည်။ ယခုပေးသော ဆုငွေများကို ကျွန်ုပ်၏ ဓမ္မပူဇော်မှု သုံးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆွာရှင်ဟောင်ဒေးရှင်းငွေကား ၂၀၃၀ ကျမှသာ အသုံးပြု ညီဖြစ်သည်။

စစ်ကိုင်းမှ တပည့်ဖြစ်သူ ဦးကောဝိဒ တည်ထောင် သော မေတ္တာရှင် ဟောင်ဒေးရှင်းသည်ကား ပစ္စုပ္ပန် ဆောင်ဒေးရှင်းဖြစ်ပြီး ယခု ငွေစုနေသော ဟောင်ဒေးရှင်းကား ဆက်တိုက် ဟောင်ဒေးရှင်းပင်ဖြစ်သည်။ ပစ္စုပ္ပန် ဟောင်ဒေးရှင်း သည် ယခု လောလောဆယ် အသုံးပြုရန်ဖြစ်သည်။ ပစ္စုပ္ပန် ဆောင်ဒေးရှင်းမှ နွမ်းပါးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ၂၄ယောက် ထောက်ပံ့ လှူဒါန်းနိုင်နေပြီဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး ချစ်စံဝင်းသည် လူလောကအပြင်မှာ ပစ် ချစ်သော အနာကြီးရောဂါသည်များကို မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ နှင့် ပထမဆုံး ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့သူ စာရင်းထဲတွင် ပါဝင် နေသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ကူညီထောက်ပံ့သကဲ့သို့ အခြားသူများ ကူညီထောက်ပံ့အောင်လည်း ရေးသားဟောပြော စည်းရုံးခဲ့ သည်။

ကျွန်ုပ်သည်ပင် ဆရာကြီး ရေးသော စာအုပ်များကို ရေးသောကြောင့် အနာကြီးရောဂါသည်များကို ပြုစုစောင့် ကြည့်တတ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာကြီး ရေးသောစာများကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရွှေဦးကွက်နှင့် ဒေါ်နန်းကြည် ဆိုသူတို့ကိုကား ခင်ပွန်းဖြစ်သူတို့၏ ပရဟိတအလုပ်များ

ကို မကန့်ကွက်သည့်အပြင် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ နှစ်များစွာ ကူညီသောကြောင့် ဆုချီးမြှင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်လေး၊ မနန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံကို ဆုချီးမြှင့်ခြင်း အတွက် အချို့သူများမှ နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေကြသည်။ ထို ကြောင့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံအား ဆုချီးမြှင့်ရခြင်းအကြောင်းကို အနည်းငယ် တင်ပြချင်ပေသည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ကျွန်ုပ်၏ အရေးမရှိသော ဒဿနစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး တကယ် အထက်တန်းစား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်လာကြသည်။

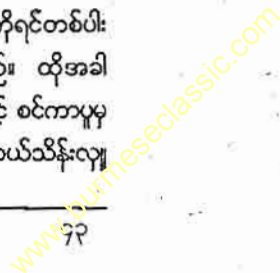
အထက်တန်းစား ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် အောက်တန်းစား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ခြားနားချက်တစ်ခုကို တင်ပြအံ့။ အောက်တန်းစား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ကုသိုလ်မှန်သမျှ မှန်သောအကျင့်ချည်းဖြစ်သည်။ အကုသိုလ်မှန်သမျှ မှားသော အကျင့်ချည်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။

အထက်တန်းစား ဗုဒ္ဓဘာသာကား ထိုသို့ မယူဆ။ ကုသိုလ်သည် မှားသောအကျင့်နှင့် မှန်သောအကျင့်ဟု နှစ်မျိုးရှိသည်။ ထိုအတူ အကုသိုလ်သည်လည်း မှားသော အကျင့်နှင့် မှန်သောအကျင့်ဟူ၍ နှစ်မျိုးပင်ရှိသည်။ သံယုတ် ပါဠိတော်၊ ပဋိပဒါသုတ်အဖွင့်အတိုင်း လူငယ်များပါ နားလည် ရန် လက်တွေ့ သာကေတိဋ္ဌိဖြင့် ရှင်းပြအံ့။ ကုသိုလ်ဖြစ်လျက် မှားသောအကျင့်ဟူသည် မည်ကဲ့သို့ အမှားမျိုးပေနည်း။

ပုဂံမှ ဘုရင်တစ်ပါးသည် ချောက်ကြီးတစ်ခုထဲတွင် စေတီတည်ရန်အတွက် ပြည်သူများကို လပေါင်းများစွာ လုပ်အားပေး မြေဖို့ခိုင်းသည်။ ပြည်သူများမှာ စီးပွားရေးလုပ် ငန်းများ မလုပ်နိုင်တော့သဖြင့် ဗွဲပြာကျကုန်သည်။ ငါ ဘုရား ဒကာဖြစ်ရင် ပြီးရော၊ ငါ ကုသိုလ်ရရင် ပြီးရော၊ တခြားသူ တွေ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟူသောစိတ်ဖြင့် ပြုသောကုသိုလ်သည် မှားသော ကျင့်စဉ်သာဖြစ်၏။

မှန်သော အကျင့်စာရင်းသို့ ဝင်သော ကုသိုလ်ဟူ သည် စ.လှူစဉ်ကတည်းက လောဘသုံးမျိုးကို ပယ်သတ် ပြီး အလှူခံ ချမ်းသာဖို့ အဓိကထား၍ လှူဒါန်းသော ကုသိုလ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ လောဘသုံးမျိုးဟူသည် ဝတ္ထု ပစ္စည်း၌ တပ်မက်သော လောဘ၊ နာမည်ကြီးချင်သော လောဘ၊ နောက်ဘဝ ချမ်းသာချင်သော လောဘတို့ပင် ဖြစ်သည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ်အတွင်းက စာသင်သား ကိုရင်တစ်ပါး နှလုံးရောဂါခွဲစိတ်ဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က သိန်း (၂၀) မတည်ပြီး ဦးကောဝိဒနှင့် စင်ကာပူမှ မေတ္တာရှင် ဟောင်ဒေးရှင်းအဖွဲ့များ စုပေါင်း၍ ဆယ်သိန်းလှူ

လိုက်သောကြောင့် သံဃာတော်တစ်ပါး၏ အသက်ကို ကယ်
တင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဤ ဇီဝိတဓါနုကုသိုလ်အား မှန်သော အကျင့်စာရင်း
သို့ ဝင်သော ကုသိုလ်ပင်ဖြစ်၏။ ကိုယ်ကျိုး၊ ကိုယ်စီးပွား
အတွက် ပြုသော အကုသိုလ်ကား မှာသောအကျင့်စာရင်း
သို့ ဝင်သော အကုသိုလ်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ အများ
အကျိုးအတွက် မလွှဲမရှောင်သာ ပြုရသော အကုသိုလ်
ကား မှန်သော အကျင့်စာရင်းသို့ဝင်သော အကုသိုလ်ပင်
ဖြစ်၏။

၈၈ အရေးအခင်းနှင့် ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ရွှေဝါရောင်
အရေးအခင်းတို့တွင် မိမိတို့စစ်တပ် အာဏာခိုင်မြဲဖို့အတွက်
သံဃာများ၊ ပြည်သူများကို ပစ်သတ်သော အကုသိုလ်ကား
မှားသော အကျင့်စာရင်းသို့ ဝင်သော အကုသိုလ်ပင်ဖြစ်၏။
ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းသည် ဗုဒ္ဓသာသနာကို ဖျက်ဆီးသော ကျေး
လူမျိုးပေါင်း နှစ်သိန်းနှစ်ပါးကို သတ်ဖြတ်ခြင်းသည် မှန်သော
အကျင့်စာရင်းသို့ဝင်သော အကုသိုလ်သာဖြစ်သည်။

သူ မင်းစည်းစိမ်ခံစားဖို့ သတ်ဖြတ်ခြင်းမဟုတ်။
အညှင်းပန်း အသတ်ဖြတ်ခံနေရသော ပြည်သူများကို ကယ်
တင်ရန်အတွက် လောကတွင် အဓမ္မဝါဒကင်းပျောက်ပြီး
ဓမ္မဝါဒပေါ်ထွန်းရန်အတွက် သတ်ဖြတ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။
မှန်သော အကျင့်စာရင်းသို့ဝင်ကြောင်း သက်သေကား ဒုဋ္ဌ
ဂါမဏီမင်းကြီး ကံကုန်သောအခါ လူသက်ဖြင့် ၅၇ ကုဋေ၊
အနှစ် ၆သန်း အသက်ရှည်သော ဟုသီတာနတ်ဘုံသို့
ရောက်ခြင်းကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ အထက်တန်းစား ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်လာကြသော
ကိုဇယ်လေးတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်သည် လှူဒါန်းခွင့်
ကြံ့သည့်အခါ ကုသိုလ်ရဖို့ အဓိကမထားတော့ဘဲ အကျိုးရှိ
ဖို့သာ အဓိကထားတော့သည်။ လူအများစု မသွားချင်သော
မရမ်းချောင်းကို သူတို့နှစ်ယောက် မကြာခဏသွားသည်။
လိုအပ်တာကို လှူကြသည်။

လူ ခါးတောင်းကျိုက်လျှင် ကူလီသာဖြစ်သည်။ ပညာ
ခါးတောင်းကျိုက်မှ ထိပ်ဆုံးသို့ရောက်မည်ဟူသော ဒဿန
ကို ဦးထိပ်ထား၍ မရမ်းချောင်းရွာတွင် အလယ်တန်းမှ
တွဲဖက် အထက်တန်းကျောင်းဖွင့်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးခဲ့
သည်။ ပညာရည်ချွန်ဆုပေးပွဲကိုလည်း နှစ်စဉ် ဦးဆောင်
ကျင်းပပေးသည်။

ပျက်စီးနေသော ကျောင်းဆောင်များကိုလည်း ကိုယ်
တိုင်ပြုပြင်ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းသည်။ တခြားအလှူရှင်များ

ပေါ်လာလျှင်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် အလှူငွေကို လက်မခံဘဲ
မရမ်းချောင်းသို့ ကိုယ်ကားဖြင့် လိုက်ပို့ကာ ကိုယ်ထိလက်
ရောက် လှူစေသည်။ ထို့ကြောင့် မရမ်းချောင်းတွင် လှူဒါန်း
သူများ တစ်စတစ်စ ပိုမိုများပြားလာသည်။

ကျွန်ုပ် မ.တည်ပေးထားသော မရမ်းချောင်း ငွေပေ
သာပင်မှ ငွေများနှင့် ဆရာကြီး ချစ်စံဝင်း၏တပည့် ရွှေဘို
စားသောက်ဆိုင်မိသားစုများ၏ လှူဒါန်းမှုတို့ဖြင့် မရမ်းချောင်း
တံစံရွာလုံး လျှပ်စစ်မီးရအောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ကုန်ကျ
စရိတ်မှာ ကျပ်သိန်း (၇၀၀)ခန့်ဟု သိရသည်။ သူတို့ ဇနီး
မောင်နှံသည် ကျိုက်တက် ချမ်းသာသူများမဟုတ်ကြပေ။

ကန်ထရိုက်အသေးစား လက်ခွဲလေးများသာ လုပ်သူ
ဖြစ်၏။ သူတို့တွင် ကားအကောင်းစားတစ်စီးမှ မရှိချေ။
သာမန် ကားလေးများသာရှိသည်။ တစ်ခါတွင် ဈေးကွာသွား
ပြီဖြစ်သော လင့်ခရူဆာ ကားတစ်စီးဝယ်စီးတော့မည်ဟု
ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြသည်။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ ကားမဝယ်ဖြစ်တော့ဘဲ
မရမ်းချောင်းတွင် ပေ ၃၀၊ ပေ ၁၂၀ နှစ်ထပ်တိုက်ကျောင်း
ဆောင်ကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းလိုက်ကြသည်။ မရမ်း
မရထိုက်သည်ကို မယူရုံဖြင့် လူကောင်းဟု လည်းကောင်း၊
သူတော်ကောင်းဟုသော် လည်းကောင်း မဆိုနိုင်သေးချေ။

လူမှန်ဟုသာ ဆိုနိုင်ပေသည်။ ထိုသူမျိုးသည် လူထွေး
များ ဆင်းရဲစေရန် မလုပ်သောအဆင့်သာရှိသေးသည်။
သားတို့ ချမ်းသာစေရန် လုပ်ဆောင်သောအဆင့်သို့ မရောက်
သေးချေ။ ရသင့် ရထိုက်သည်ကို မယူသောသူသည်
ကောင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သူတော်ကောင်းလည်း ဖြစ်သည်။
ယခု ကိုဇယ်လေးတို့၊ မနန်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်

ပါ။ တကယ်ဆိုလျှင် သူတို့ ပင်ပန်းတကြီးရှာထားသော
ငွေကျပ် သိန်းရှစ်ရာသည် ကားအကောင်းစားဝယ်၍ စီးထိုက်
သည်။ ကားအကောင်းစားကို သူတို့စီးဖို့ ယူထိုက်သည်။
သို့သော် သူတို့ကား မယူခဲ့ကြ။

နှမ်းပါး ကျောင်းသားများအတွက် ပေးဆပ်ခဲ့သည်။
သိန်းပေါင်း ရှစ်သောင်းချမ်းသာသူက သိန်းပေါင်း ရှစ်ရာခန့်
ကို လှူသည်ဆိုလျှင်ပင် ချီးမွမ်းထိုက်သည်မဟုတ်သေး။
သိန်းပေါင်း ရှစ်ထောင်ပင် မချမ်းသာသူက သိန်းပေါင်း ရှစ်ရာ
ခန့်ကို လှူခြင်းကား အလွန်ကြီးမားသော စွန့်လွှတ်ခြင်းပင်
ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မေတ္တာရှင် ပရဟိတ စံပြဆုကို ချီးမြှင့်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤနေရာ၌ ကိုငယ်လေး၊ မနန်းတို့၏ စိတ်
ဓာတ်သည် မေတ္တာရှင် သာသနာဟိတရေ စံပြဆု ရရှိသော
ဒေါ်မြရှင်နှင့် သွားတူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်မြရှင်သည်
စာသင်တိုက်များ၊ ရိပ်သာများ၊ ဘိုးဘွားရိပ်သာများသို့ သိန်း
ပေါင်း သောင်းနှင့်ချီ၍ လှူဒါန်းနေသော်လည်း သူတို့မိသားစု
ကား ဖြစ်သလိုပင် နေကြသည်။

သူတို့နေသောတိုက်မှာ သာမန် နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး
သာဖြစ်သည်။ ကားစီးသောအခါတွင်လည်း သာမန် ဗင်ကား
တစ်စီးမျှသာဖြစ်သည်။ တစ်ခါတွင် သူ့သားက သိန်းတစ်
ထောင်ခန့် တန်သော ကားတစ်စီးဝယ်စီးဖို့အကြောင်း ပြော
သွားသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်မြရှင်က...

“ကားဆိုတာ အခုဈေးတက်ပြီ အခုပြန်ကျတာ။ ဒီနေ့
သိန်းတစ်ထောင်နဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ ကားတစ်စီးဟာ နောက်
တစ်နေ့မှာ သိန်းသုံးရာဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် နှမြောလွန်းလို့
ငါ့လည်ပင်းကို ငါကိုယ်တိုင် ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး သတ်သေပစ်
ထိုက်မယ်။ နှမြောတယ်ဆိုတာ လောကအတွက်၊ သာသနာ
အတွက် ဘာမှမလှူလိုက်ရဘဲ အလဟဿကုန်သွားတာ
ဆို ပြောတာ။ အဲဒီလို အလဟဿ ကုန်သွားမယ့်အစား
စာသင်တိုက်တစ်တိုက်တိုက်မှာ ငွေပဒေသာပင် စိုက်ပစ်
ထိုက်တာက သေချာပေါက် အကျိုးရှိတယ်”

ဒေါ်မြရှင်သည် မင်္ဂလာဒုံတွင် ဒေါက်တာဘွဲ့ရ ဆရာ
ဆော် နှစ်ပါးကို မြေရော ကျောင်းပါ သိန်းလေးထောင်ကျော်
အကုန်အကျခံ၍ စာသင်တိုက် တည်ထောင်ပေးခဲ့သည်။
အခုလည်း ဗဟန်းမြို့ထဲတွင် သိန်းသုံးထောင်နီးပါး အကုန်
ချွှဲ ဒေါက်တာ ဆရာတော်တစ်ပါးကို တိုက်ကျောင်းကြီး
တည်တိုင်ဆောက်ပေးနေသည်မှာ ပြီးတော့မည်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မြရှင်သည် အလှူခံစရာမလိုသောသူဖြစ်သည်။

အလှူခံစရာမလိုသူသည် နှစ်ဦးရှိသည်။ ပထမတစ်ဦးမှာ
အလှူဒါန ဝါသနာမပါသူ၊ နှမြောစေးနည်းသူဖြစ်သည်။ ထို
သူများထံ အလှူခံလျှင် မောရုံသာရှိမည်။ ဘာမှ လှူမည်
မဟုတ်ပေ။ ဒုတိယတစ်ဦးမှာ လိုအပ်သောနေရာကို အမြဲ
ရှာဖွေလှူဒါန်းနေသူဖြစ်သည်။

ဒေါ်မြရှင်မှာ ဒုတိယအမျိုးအစားထဲက ဖြစ်သည်။
လှူရမည့်နေရာကို အမြဲရှာဖွေနေလေ့ရှိသကဲ့သို့ တွေ့လျှင်
လည်း လက်မနှောဘဲ ချက်ချင်းလှူတတ်သူဖြစ်သည်။ ၂၀၁၂
ခုနှစ်က ကျွန်ုပ်သည် ဒေါ်မြရှင်ကို ရွှေပြည်သာမြို့ အမှတ်
(၈)ရပ်ကွက် ဆရာစံ ပန်းခြံဘက်သို့ ခေါ်သွားသည်။

ထိုနေရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးပညာ
ဝံသက “အောင်မေတ္တာ” ဟူသောအမည်ဖြင့် ဘိုးဘွားရိပ်သာ
တစ်ခု တည်ထောင်ထားသည်။ အခု ကုသပေးမည့် ဆေးရုံ
တစ်ရုံကိုလည်း ဆောက်လုပ်နေသည်အား တွေ့ရသည်။

အဘွားတွေ နေစရာအဆောင် မရှိသေးပါ။ ဓနိမိုး၊
ထရံကာ တံထဲတွင် အဘွားများ ဖြစ်သလိုနေကြရသည်။
ယခု ရလာသောငွေလေးဖြင့် အဘွားဆောင်လေး အုတ်မြစ်
ချဲ့ပြုလုပ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကို ရအောင်ပင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို
အချိန်က ကျွန်ုပ်ကျောင်းတွင် ဆွမ်းကပ်ဖို့ ရောက်နေသော
ဒေါ်မြရှင်ကို ကျွန်ုပ်က ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဓနိတံထဲတွင် ချိုင့်စွာ နေနေရသော အဘွားများကို
တွေ့သွားသည်နှင့် ဒေါ်မြရှင်သည် သိန်းငါးဆယ်နှင့် ဘီလပ်
မြေ အိတ် (၁၀၀) လှူသွားခဲ့သည်။ အောင်မေတ္တာ ဘိုးဘွား
ရိပ်သာနှင့်ကပ်လျက် မြေ ၇ဧကထဲတွင် ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်
ဆောက်လုပ်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်မှာ ရက်အတန်ကြာပေ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည်ပင် မြေတစ်ဧကဖိုး သိန်း (၇၀) လှူထား
သေးသည်။ ကထိကဆရာတော်လေးများက သူတို့ကျောင်း
ဝိုင်းထဲသို့လည်း ခေတ္တခဏ ကြွပေးစေချင်ကြောင်း လာ
ရောက်လျှောက်ထားကြသဖြင့် ဒေါ်မြရှင်နှင့်အတူ ကြွသွား
လိုက်သည်။

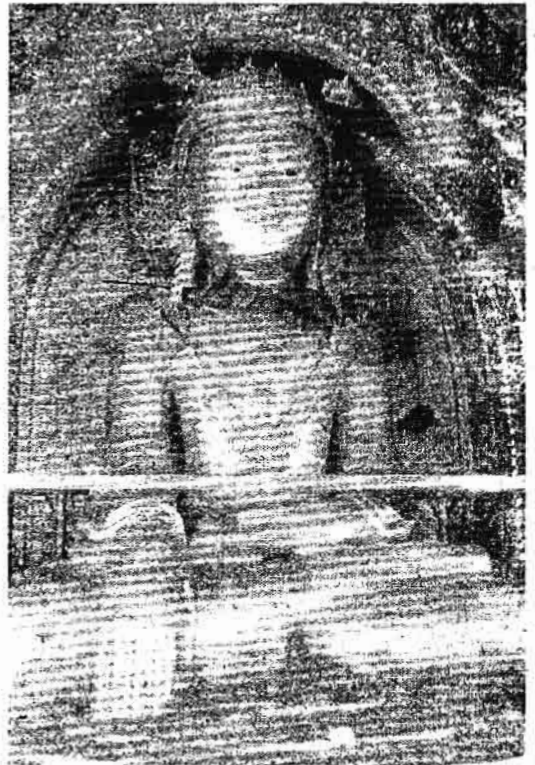
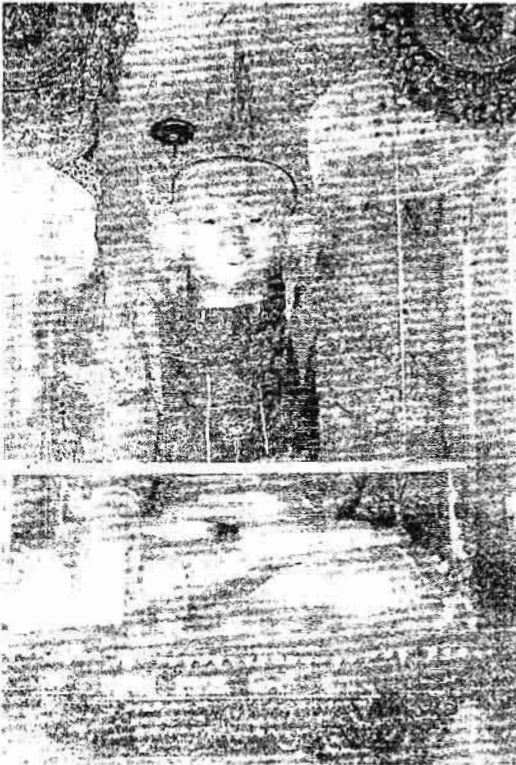
ပေ (၈၀ x ၁၅၀) အကျယ်အဝန်းကျောင်းဆောင်ကြီး
ဆောက်ဖို့သာ စီစဉ်နေကြသည်။ အဆောက်အအုံအတွက်
လှူဒါန်းငွေကား ဆယ်သိန်းပင် မပြည့်သေးချေ။ သာသနာ
အတွက် ကျေးဇူးများနိုင်သည်ကို တွေးဆော်သွားသော ဒေါ်မြ
ရှင်က ကျပ်သိန်း (၅၀၀) ချက်ချင်းလှူသွားလေသည်။

* * *

မေတ္တာရှင်(ရွှေမြည်သာ)

ရွှေမာဏိပရာ တောင်တို့မွေတော်မူရာ ရောက်ဆက်တွဲသတင်းများ

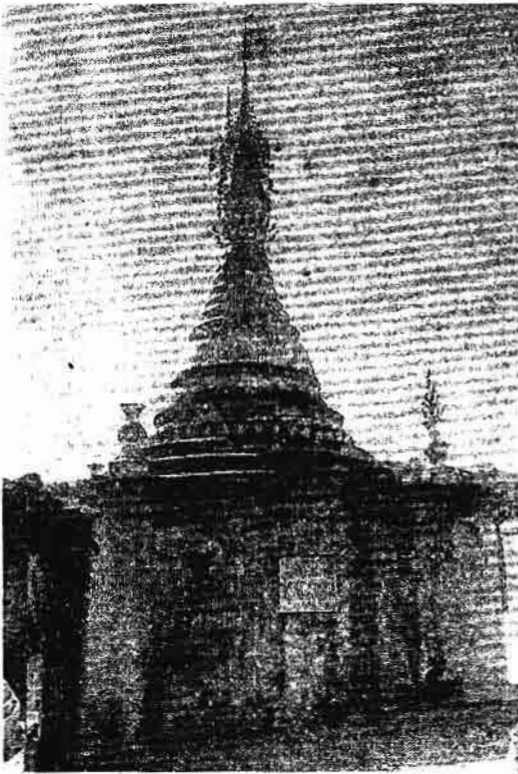
■ ကုမ္ဘာ့သယံဇာတသိပ္ပံ
ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး ■

စာရေးသူ၏ တောင်တိုဘုရားသမိုင်းစုစည်းမှုစာအုပ် ထွက်ရှိလာသောအခါ တောင်တိုဂေါပကအဖွဲ့သို့ ပေးပို့ခဲ့ပါသည်။ထိုအခါ ဦးဆောင်ဆရာတော် ဦးစန္ဒဝံသ(ထီးလင်း)နှင့် တကွ ဂေါပကဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်မြင့်၊ အတွင်းရေးမှူး ဦးညွန့်မောင်လေး၊ အဖွဲ့ဝင် ဦးဖိုးမောင်တို့မှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြပြီးလျှင် ကျန်ရှိနေသော လိုအပ်ချက်များကို ထပ်မံဖြည့်ဆည်းရေးဖွဲ့ပေးပါရန် အကူအညီထပ်မံ တောင်းခံလာခဲ့ကြပါသည်။

ဤသို့အားဖြင့် စာရေးသူနှင့် ဂေါပကအဖွဲ့တို့သည် ကျန်ရှိနေသော အကြောင်းအချက်များကို ဖြည့်စွက်ဆွေးနွေး

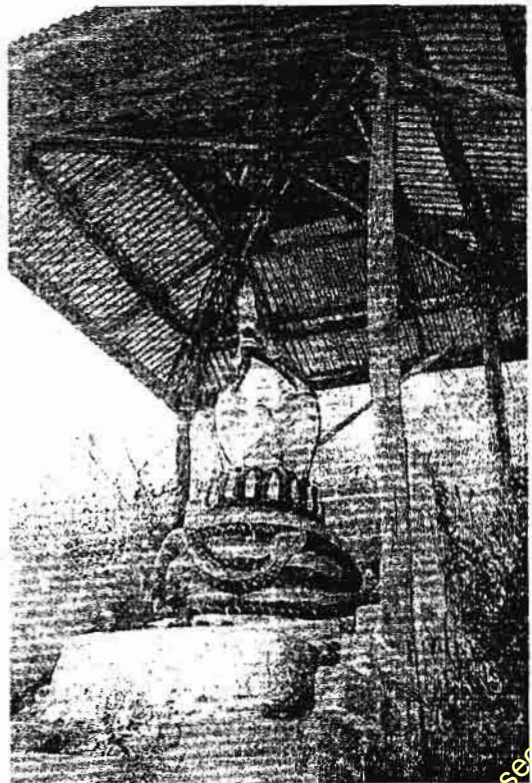
ကြပါသည်။ ဦးစွာလေ့လာဖြစ်သည်မှာ ပထမ ကိုးတောင် ပြည့်စေတီတော်ဖြစ်ပါသည်။ သီရိဓမ္မသောကမင်းကြီး၏ သံပုံစေတီတော်အရှေ့ဘက်တွင် ပထမဦးဆုံးစေတီတည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်မှာ အနော်ရထာမင်းကြီးဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ မြေးတော် အလောင်းစည်သူမင်းသည် ဤအတိုက်ရတောင်သို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ဘိုးလောင်းတော်၊ ဘေးလောင်းတော်တို့၏ သာသနာ့အောင်မြေအစစ်အမှန် ဖြစ်သဖြင့် ဘုရားစေတီတည်ထားမည်ဟူ၍ ရတနာရွှေပန်းတောင်းကို ဓာတ်တော် မွေတော်များ ထည်သွင်းပူဇော်ပြီး မိတ္တန်ဖြင့် လွှတ်တင်လေသောအခါ ရွှေပန်းတောင်းသည်

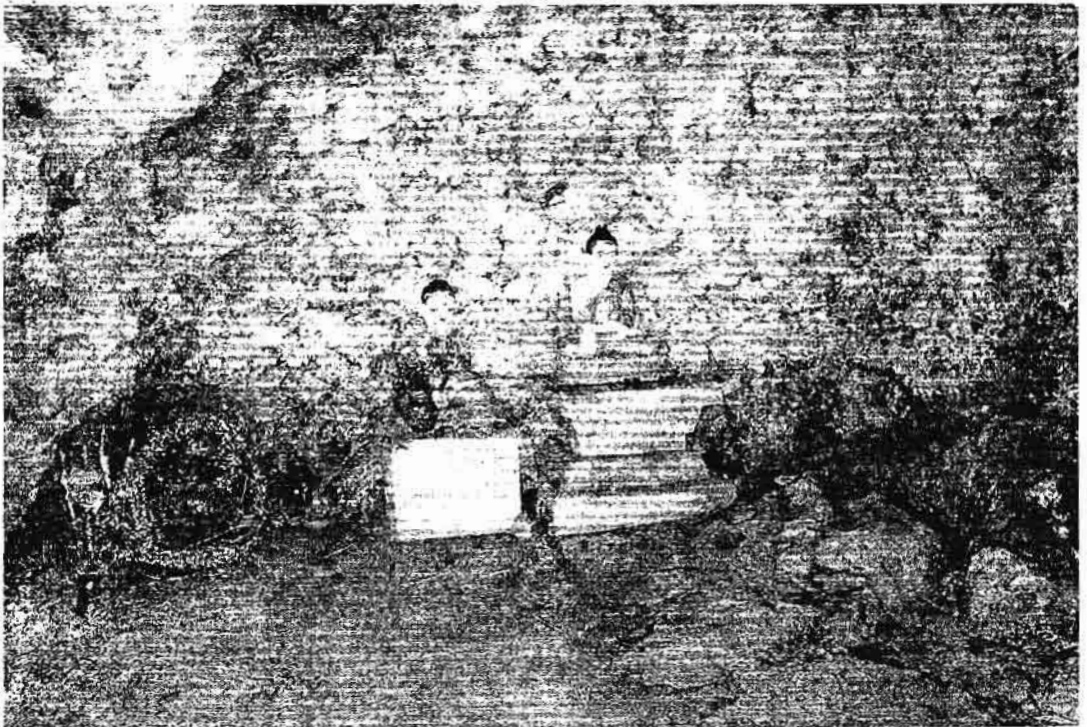

ဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူကြီးများ၏ ချစ်ကြည် ရင်းနှီးစွာဖြင့် ဆွေးနွေးငြင်းခုံ ဖလှယ်မှုများသည် ဝိုင်းဝန်း နားထောင်ကြပေသော လူငယ်များအတွက် ဗဟုသုတ အကြားအမြင်များသာတည်း။

စာရေးသူ လေ့လာဖူးမြော်မိလေသောအခါ မြောက် ဘက် ရုပ်ပွားတော်သည် စူးတော်၌ ပန်းခက်ပန်းနွယ်များ ပါရှိ၍ အလယ်ရုပ်ပွားတော်သည် လက်ယာလက်တော်၌ လက်စွပ်များ ဝတ်ဆင်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုပါ ရုပ်ပွားတော်နှစ်ဆူအနက် တစ်ဆူသည် အလောင်းစည်သူ မင်းကြီး တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ပေသော ရှေးဟောင်းဘုရားကြီး ဖြစ်၍ ကျန်တစ်ဆူသည် ကျိုင်းခမ်းအရှေ့ရွာမှ ဘုရား ဒါယကာ သူဌေးကြီး ဦးဖိုးခင်နှင့် ဘုရားဒါယိကာမ သူဌေး ကတော်ကြီး ဒေါ်စိတို့၏ လွန်ခဲ့သောနှစ် (၁၀၀)ကျော်က တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ပေသော ရုပ်ပွားတော်ကြီးဖြစ်ပေသည်။ တောင်ဘက်အစွန်ဆုံးမှ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ကျောင်းဒကာ ကြီး ဦးပုညက တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြောင်းကို အငြင်းပွား ဖွယ်ရာမရှိပါ။ လိုအပ်သောနေရာတွင် အရန် ရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူ ဖြည့်စွက်တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ဦးပုညမိသားစုတို့သည် စီးပွားဥစ္စာ ဒီရေအလား တိုးပွားလာ

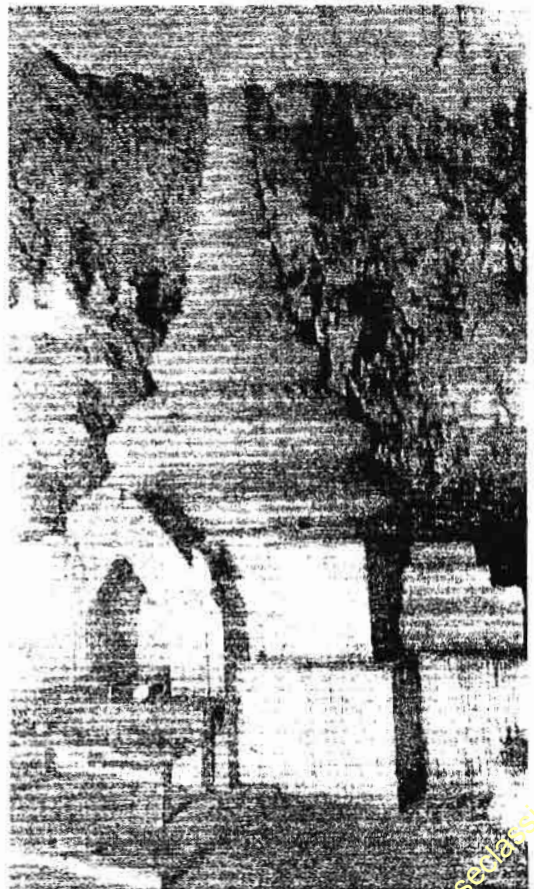
ရွှေဟင်္သာငှက်ကဲ့သို့ ပျံတက်လေသည်။ ဘိုးလောင်းတော် အနော်ရထာမင်းကြီး၏ ပထမစေတီတော်ပေါ်သို့ ဖြတ် သန်းလေသောအခါ ရောင်ခြည်တော်များ လွှတ်လေ၏။ ထိုအခါ ပထမ စေတီတော်မှလည်း ရောင်ခြည်တော်များ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ရောင်ခြည်တော်နှစ်သွယ် ပေါင်းစုံပိပြီး လျှင် တောင်ခမန်းတွင် ကျလေ၏။ ထိုရွှေဟင်္သာကျရာ အရပ်တွင် ဌာပနာတိုက်ကို အနက် (၁၇)တောင်တူးစေပြီးမှ ရတနာကျောက်မျိုး (၇)ပြည်တစ်ခွက်၊ ဓာတ်မွေတော်တစ်ဆူ နှင့်တကွ သွတ်သွင်းပြီးမှ ကျောက်ဖျာကို ယူ၍ လုံခြုံစွာ ဖိတ်ပြီး ဘုရားစေတီတည်ထားတော်မူလေသည်။ ဤနေရာ တွင် အုပ်စုနှစ်စုကွဲ၍ အတွင်းရေးမှူး ဦးညွန့်မောင်လေး ဦးဆောင်သောအုပ်စုမှ မြောက်အရပ်တွင်ရှိသော ရုပ်ပွား တော်ကြီးသာလျှင် အလောင်းစည်သူမင်းကြီး တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့သော ရုပ်ပွားတော်ကြီးဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်း ကောင်း၊ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်မြင် ဦးဆောင်သော အုပ်စုမှ အလယ်ရုပ်ပွားတော်ကြီးသည်သာလျှင် အလောင်းစည်သူ မင်းကြီး တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ရုပ်ပွားတော်ကြီးအစစ် ဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အထောက်အထား အကိုး အကားအသီးသီးဖြင့် ငြင်းခုံကြသည်မှာ ပျော်ရွှင် ရယ်မော

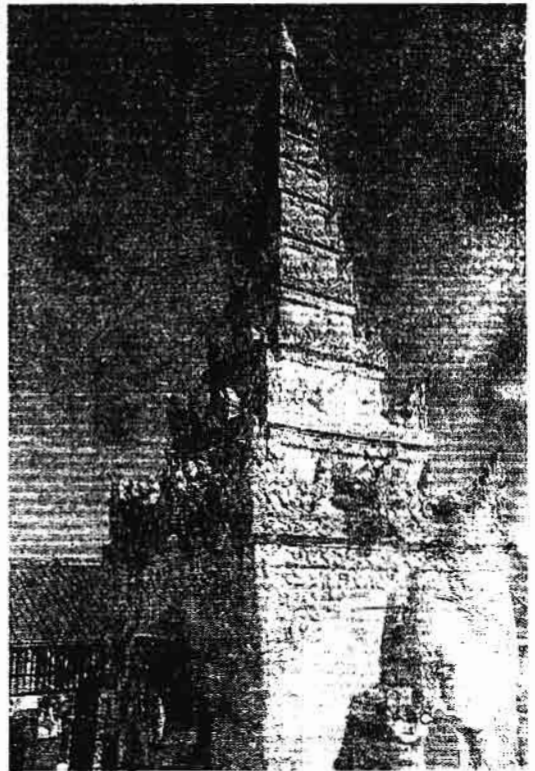
ကြပြီးလျှင် ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့ကြပေသည်။

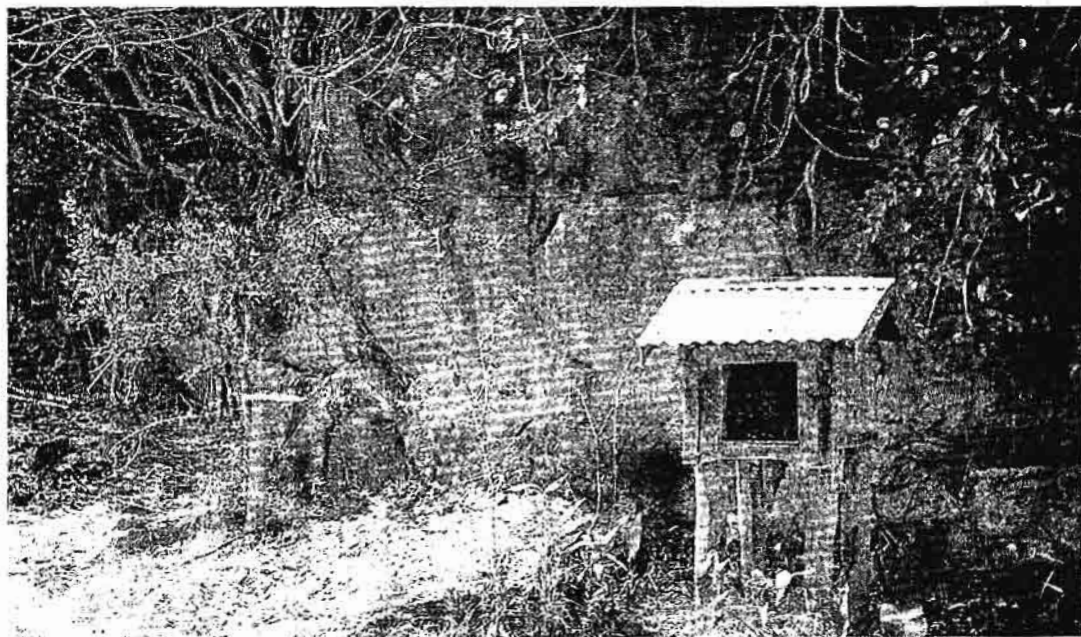
ဘုရားသုံးဆူ ပြည့်စုံပြီးကာမှ ဂန္ဓကုဋီတိုက်တော်ဖြစ်
ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ၏ အယူအဆမှာ ကော
ဗုဒ္ဓေါဆိုသည့်အတိုင်း ပွင့်တော်မူသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်မှာ
တစ်ဆူတည်းသာဖြစ်၍ ဘုရား၏ ကိုယ်စားတော် ရုပ်ပွား
တော်များမှာ တစ်ဆူတည်းသော ဘုရားရှင်ကိုသာ ရည်ညွှန်း
ခြင်းဖြစ်ပါသောကြောင့် အတူတူသာလျှင် ဖြစ်ပါချေသည်။
အသေးစိတ် တွဲမည်တပ် ခွဲခြားဖော်ပြလိုသည်ရှိသော် စာရေး
သူ၏ ယခင်ဆောင်းပါးတွင် ရွှေစောင်းတန်း၊ ငွေစောင်းတန်း၊
ပတ္တမြားစောင်းတန်းနှင့် ရုပ်ပွားတော်သုံးဆူတို့သည် ဗုဒ္ဓ
မြတ်စွာဘုရားသခင် တာဝတိံသာမှ ပြန်လည်ကြွချီလာသော
အထိမ်းအမှတ်ကို ဖော်ဆောင်သည်ဟူ၍ ရည်ညွှန်းထားပါ
လေသောကြောင့် တောင်ဘက် ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ငွေ
တောင်တို့ မွေတော်ရုပ်ပွားတော်ကြီးဟူ၍ လည်းကောင်း၊
အလယ်ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ပတ္တမြားတောင်တို့ မွေတော်
ရုပ်ပွားတော်ကြီးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြောက်ဘက် ရုပ်ပွား
တော်ကြီးကို ရွှေတောင်တို့ မွေတော်ရုပ်ပွားတော်ကြီးဟူ၍
လည်းကောင်း၊ အမှတ်အသားပြု၍ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မည်
ဆိုလျှင် ပိုမိုအကျိုးများပေလိမ့်မည်။ သေချာသည်မှာ ဤ
ရုပ်ပွားတော်ကြီး သုံးဆူကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ပူဇော်

လှူဒါန်းခြင်းအားဖြင့် ဘုရားဒါယကာများကဲ့သို့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပတ္တမြား စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ တိုးပွားမည်မှာ ကောက်ဖြစ်ပါလေ၏။ ညောင်ရွှေမြို့နေ ဦးဘုန်းကြွယ် + ဒေါ်ခင်စိန် မိသားစု U.B.K သောက်ရေသန့်လုပ်ငန်းမှ ငွေကျပ် (၁၀)သိန်းနှင့် ၃၀၀၀ လီတာ ရေသန့်စည်တစ်လုံးလှူဒါန်းပါသည်။

အနော်ရထာမင်း တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူခဲ့ပေသော ကိုးတောင်ပြည့် ပထမ စေတီကို ပထမ စတင်ပြုပြင်လှူဒါန်းပူဇော်သူမှာ ကျိုင်းခမ်းအရှေ့ရွာမှ ဒေါ်ပွင့်ဖြစ်ပါသည်။ လက်ရှိ ဂန္ဓကုဋီတိုက်ကို ၁၃၅၇ ခုနှစ်တွင် တောင်တိုလယ်ခေါင်းရွာ ဒေါ်မေအား အမှူးထား၍ ဦးအောင်သန်း + ဒေါ်သန်းမေမိသားစုကောင်းမှုအဖြစ် တွေ့မြင်ရပါသည်။ ထို့နောက် စာရေးသူတို့သည် တောင်ဘက်အောက်ခြေတွင် ရှိသော အနော်ရထာမင်း တည်ထားခဲ့သည့် မူလ ဟင်္သာကန်ကို ဆက်လက် မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။ ထို့နောက် တောင်တိုပွေတော်ဘုရား၏ မူလ ဂန္ဓကုဋီတိုက်မြောက်ဘက်မှ အောင်မြေနေရာကို ထပ်မံ မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။ ဆက်လက်၍ ဦးညွန့်မောင်လေးမှ ရှေးဟောင်းလက်ရာမြောက် စေတီတော်တစ်ဆူကို မှတ်တမ်းတင်နိုင်ရန် ထပ်မံပြသပေးပါသည်။ စေတီတော်အောက်ခြေမှ စတင်၍ အထက်ဘုံအဆင့်ဆင့်တိုင်အောင် လက်ရာမြောက် ပန်းကနုတ်သရုပ် ဖော်ပုံများကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ပန်းကနုတ်များတွင်

ဝေသန္တရာတတ်တော်ကြီးကဲ့သို့သော ဗုဒ္ဓဝင်သရုပ်ဖော်ပုံများ လက်ရာမြောက်စွာ ပါဝင်ပါသည်။

ဆက်လက်၍ ဘုရားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာကြပြီးလျှင် တစ်ပိုင်းအကွာတွင် ရှိသော မုံတာဝဂူလမ်းပေါ်သို့ ဝါးတောများ ကို ဖြတ်သန်း၍ လျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ မုံတာဝဂူတော်ခြေရင်း တွင် ရှေးယခင်ကာလက ဥစ္စာစောင့်သိုက်နေရာတွင် ရွှေငွေ ငှားရမ်း၍ရရှိနိုင်ပါသည်။ ၁၃၄၆ ခု တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင် မတော်လောဘသားတစ်စုတို့က ၎င်းတောင်ခြေအနောက် ဘက်ပတ်လမ်းအထက်တွင် ရှိသော ဥစ္စာစောင့် သိုက်နန်း ကို တူးဖော်ရန် ကြိုးစားကြရာမှ မိုးကြိုးပစ်ခံခဲ့ရသော နေရာ ကို ဆူးချဲ့တောတို့မှ ဖြတ်သန်းတိုးဝင်၍ တောင်ပေါ်သို့ လေးဖက်ထောက် ကုတ်ကပ်တွယ်တက်ပြီး အရောက်သွား ကာ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းရယူနိုင်ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူတို့၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း ဆူးခြစ်ဒဏ်ရာများ ဗရုဖျစ်သွား ခဲ့ပါလေ၏။

ဤအကျိုးဆက်အတွက် အများပြည်သူ စာဖတ် ပရိသတ်အပေါင်း ဗဟုသုတတိုးပွား၍ သံဝေဂတရား ရရှိ ဆင်ခြင်နိုင်ကြမည်ဆိုပါက စာရေးသူတို့ အပင်အပန်းခံရကျိုး နပ်ပေပြီဟူ၍ ထင်မြင်ယူဆပါသည်။ ဤကဲ့သို့ သိုက်တူး သမားတစ်စု၏ မတော်လောဘကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရွှေငွေ ငှားရမ်းသူတို့မှ သစ္စာဖောက်ဖျက်၍ ပြန်လည် မအပ်နံဘဲ လိမ်လည်ရယူသောကြောင့် လည်းကောင်း ဥစ္စာစောင့်သိုက် နန်း နေရာရွှေပြောင်သွားခဲ့ပါသည်။ “မိုးကြိုးပစ်တန်းက နွေ

ခေါင်ခေါင် နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး မိုးမရွာ လေမတိုက် ဘဲနဲ့ ဝုန်းကနဲ ပစ်ချတာ ထူးဆန်းတယ် ဆရာရဲ့”

ဆက်လက်၍ မုံတာဝတောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတော်၊ နဂါးရုံစေတီတော်၊ အထက်ဝိဇ္ဇာ နှင့် ရဟန္တာပုံတော်များ၊ ရှေးဆရာတော်ကြီးများ တရားထိုင် တော်မူခဲ့သော နေရာများကို ထပ်မံ လေ့လာကြပါသည်။ မြင့်မားကွေ့ကောက် မတ်စောက်ပေသော အုတ်လှေကား အတက်အဆင်းလမ်းများတွင် စာရေးသူ ဒူးမခိုင်သဖြင့် ဦးအောင်မြင့်မှ ဖေးမ တွဲခေါ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျိုင်ခမ်းရွာအဝေး ရှုခင်းကား သာယာလှပလွန်းပေစွ။ အားလုံး ပြီးပြည့်စုံစွာ လေ့လာပြီးချိန်တွင် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်မြင့်နေအိမ်သို့ ပြန် လည်ရောက်ရှိလာကြကာ နေ့လယ်စာစားသုံးကြပါသည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် တောင်ကြီးမြို့ အောင်မေတ္တာ ကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ခုနစ်ရက်သားသမီးများ ကောင်းမှုဖြင့် မှတ်ဦးအရှေ့တောင်ဘက်တွင် ပေ (၂၀)ပတ် လည် ရေကန်တော်ကြီးကို တူးဖော်လှူဒါန်းခဲ့သည်ကို ၂၀၁၃ ခု တော်သလင်းလဆန်းတွင် ထီးလင်းဆရာတော်နှင့် ဂေါဟက လူကြီးများ တိုင်ပင်၍ အများပြည်သူများ သောက်သုံးရေ အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ရန် သံမံတလင်းခင်း၍ ရေကန်ပြုလုပ် ကာ ဟံသာတခွန်တိုင် စိုက်ထူ လှူဒါန်းပါသည်။

ညနေစောင်းအချိန်တွင် ထီးလင်းဆရာတော် ဦးစန္ဒဝံသ မှ စာရေးသူကို တောင်တိုးမွှေတော်ဘုရားကြီး၏ တန်ခိုးတော် ဖြင့် အသက်(၄၀)အရွယ်ရှိ အစ္စလာမ်ဘာသာမှ ဗုဒ္ဓဘာသာ

သို့ အသွင်ကူးပြောင်းလာသူတစ်ဦးဖြင့် တွေ့ဆုံမိတ်ဖွဲ့ပေးခဲ့ပါသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်ကျော်ကာလက အိတ်မနွေတစ်ညမှာ ကျွန်တော် အိပ်မက်မြင်မက်ခဲ့ပါတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း တောင်တိုဘုရားကုန်းတော်ဘက်ကို ရောက်ရှိသွားပါတယ်။ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်ရေဆိပ် စောင်းတန်းသမ်းပေါ်မှာ ရဟန်းတစ်ပါး ထိုင်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် ထက်ထဲမှာ ကွမ်းအစ်အမည်းတစ်လုံးပါလာတယ်။ ရဟန်းတို့ ဦးချပြီး ကွမ်းအစ်ကို ကပ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဒကာကြီး နောက်မကျသေးဘူးလို့ မိန့်ပါတယ်။ ဘာ နောက်မကျသေးဘဲလဲ အရှင်ဘုရားဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံ မကြွသေးဘူးတဲ့။ ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်ဆိုလို့ ကြည့်လိုက်တော့ သမိတ်ပိုက်ပြီး ဘုရားကြွလာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အရှင်ဘုရား... မြတ်စွာဘုရားမှန်း ဘယ်လိုသိနိုင်မလဲဆိုတော့ ခြေလှမ်းလှမ်းတာကို ကြည့်လိုက်တဲ့။ မြတ်စွာဘုရားတို့ ဆည်သည်မှာ ခြေလှမ်းလေးငါးခြောက်လှမ်းထက် ပိုမလှမ်းဘူးတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားဟာ ခြေလှမ်းငါးလှမ်း လှမ်းပြီးတာနဲ့ ဘုရားကုန်းတော်ဘက်ကို ရုတ်တရက် ကြွသွားပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဘုရားရဲ့ ဘယ်ဘက် ခြေတော်ရာကို ဆက်လက်ဖူးတွေ့ရပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒကာကြီးက ဆက်မိန့်တယ်။ ဒကာကြီး ရင်ပူရင် တောင်တို

ဘုရားရဲ့ အလယ်တစ်ဆူရင်ဘတ်ကို ရွှေဆိုင်ကပ်လိုက်ရင် ဒကာကြီး ရင်အေးသွားမယ်တဲ့။ နောက်တော့ ကျွန်တော် နီးလာတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်နေ့ လပြည့်နေ့မှာ တောင်တိုဘုရားကို လာကြည့်တော့ မနွေညက ရဟန်းထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ဘုရားကုန်းပေါ်မှာ ဘုရားရဲ့ ဘယ်ခြေရာကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ရင်သားတော်ကို ရွှေသင်္ကန်းကပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အစွလမ်းဘာသာကနေ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကူးပြောင်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒုလ္လဘ ကိုရင်ကြီးအဖြစ်နဲ့ ၁၀ ရက်စခန်းလည်း ဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ် အခြေခံ ခိုင်မြဲခဲ့ရပြီး (၅)နှစ်တာကာလမှာ အိပ်မက်နဲ့ ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဆိုပြီး တစ်ရက်ကို ပုတီး (၂၇)ကြိမ်စိပ်ပါလို့ အိပ်မက်ပေးလာပြန်တယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဓာတ်ပုံဖို့ဒီယိုလုပ်ငန်းနဲ့ အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စစ်စစ်ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။

(၂၁-၁၂-၂၀၁၅) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၁၁နာရီအချိန်တွင် ညောင်ရွှေမြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးကျော်ဇောလှ၊ ညောင်ရွှေမြို့နယ် စည်ပင်ဦးစီးအရာရှိ စိုင်းအောင်လင်း ဦးဆောင်သောအဖွဲ့ဝင် (၇)ဦးပါဝင်သည့် ကျေးရွာပိုင်မြေနှင့် တောင်တိုဘုရားဝတ္ထုကမြေ ကြီးကြပ်ထိန်းသိမ်း ပိုင်းခြားသတ်မှတ်စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ကို အကျိုးတော်ဆောင် လွယ်မော

ကျောင်းဆရာတော်၊ ကျေးရွာအုပ်စု သံဃနာယက ဥက္ကဋ္ဌ ထီးလင်းကျောင်းဆရာတော်၊ တောင်တိုကျေးရွာ သံဃနာယက ဥက္ကဋ္ဌဆရာတော် အများပြုသော သံဃာတော်များနှင့် တောင်တို တိုက်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ဦးညွန့်မောင်၊ အင်းယျားကျေးရွာအုပ်စု အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ဦးထွန်းအေး တောင်တိုဘုရားဂေါပကဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်မြင့်၊ အတွင်းရေးမှူး၊ ဦးညွန့်မောင်လေးတို့မှ ဧည့်ဝတ်ပြု ကြိုဆို၍ လိုအပ်သည်များကို ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း အတည်ပြု ဆုံးဖြတ်ကြသည်မှာ နေ့လယ် ၁၂ နာရီ ၃၀ မိနစ်တွင် ပြီးစီးပါသည်။

ဤရွှေဟင်္သာကျ တောင်တိုမွေတော်ဘုရားကြီး၏ ဝတ္ထုကမြေအတွင်းမှ ကျန်ရှိသော အခန်းများကို ပြည်စုံလုံလောက်စွာ ရေးသားဖော်ထုတ်၍ စာဖတ်သူတို့ နှစ်သက်မှုတစ်စုံတစ်ရာရရှိစေပါက ဤဆောင်းပါးပြန်ပြောရေးအတွက် အပင်ပန်းခံ ရေးသားဖော်ထုတ်ရကျိုးနပ်ပေပြီဟူ၍ ထင်မြင်ယူဆမိပါကြောင်း။

ဣန္ဒာသယ မဟိဒ္ဓိစေ
ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး

ပန်စာနော်
နောင်လက်
ကျန်ငြိုးတွေ
ပြေပါစေ

အပျိုစင်တွေထဲမှာ ကျွန်မ “သုဒိသီ”က အလှဆုံး၊ မျက်လုံးမျက်တောင်ကအစ မျက်နှာတစ်ခုလုံး လှတယ်။ ကိုယ်လုံးအလှကတော့ ကာလသားတွေအကြိုက်။ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်လတ်လတ် ယောက်ျားလေးတွေရော၊

မိန်းကလေးတွေပါ မြင်သူတိုင်း ကြိုက်ကြတာက ကျွန်မရဲ့ သန်ရှင်းသေသပ် လှပ ရှည်လျားတဲ့ ဆံပင်။ မြင်သူတိုင်းက ကျွန်မရဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကို ကြိုက်ကြပေမယ့် မကြိုက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူနာမည်က “သုစိတ္တာ”။

ပုဏ္ဏားကြီးဇနီးမောင်နှံမှာ “ကိုပုဏ္ဏ”ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကိုပုဏ္ဏက တစ်ဦးတည်းသောသား။ သူတို့နဲ့ အမျိုးအနွယ်တူတဲ့ သူဌေးပုဏ္ဏားလင်မယားမှာလည်း သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သုစိတ္တာ-တဲ့။

ကျွန်မ သုဒိသီက အဲဒီ ကိုပုဏ္ဏနဲ့ သုစိတ္တာ ဆိုတဲ့ သူဌေးလင်မယားအိမ်က ကျွန်မ ဆင်းရဲတော့ ကျွန်မခံရတာပေါ့။ ကျွန်မခံစားရတာတော့ ကျွန်မအသက် ၇နှစ်။

သုစိတ္တာ ဆိုတဲ့ သူဌေးမက ပစ္စည်းဥစ္စာတော်တော် ဂုဏ်မောက်တာ။ ကျွန်မတို့ ကျွန်တွေကို ခိုင်းလိုက်တာများ၊ နားရတယ်ကို မရှိပါဘူး။ အထူးသဖြင့် အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် အခိုင်းခံရတာက ကျွန်မ သုဒိသီ။ အလုပ်လုပ်လို့များ မတော်တဆများမိပြီဆိုတာနဲ့ သုစိတ္တာက ကျွန်မကို ကျွဲလိုနွားလို ရိုက်တာ။ နှိပ်စက်တာ။ ကျွန်တွေအားလုံးမှာ သုစိတ္တာရဲ့ အမုန်းဆုံးခံရသူက ကျွန်မ သုဒိသီ။

အပျိုဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ အဆိုးဆုံးကတော့ သုစိတ္တာက ကျွန်မရဲ့ သေသပ်သန်ရှင်းလှပတဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကို မုန်းနေတာ။ ဇီဝဆံပင်ရှည်တွေရှိလို့ သုစိတ္တာက

ငါ့ကို မုန်းနေတာ ထင်ပါရဲ့။ နိပ်စက်နေတာ ထင်ပါရဲ့လို့ တွေးပြီး ကျွန်မက ကျွန်မ သိပ်မြတ်နိုးတဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေ ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းပေါ်မှာ ကျန်နေတာက ဆံပင် ငုတ်စုစု။

“ဒါ နင်က ငါ့ကို အန်တုတာပေါ့။ ဘာရမလဲ၊ လာခဲ့” ဆိုပြီး ကြိုးရှည်တစ်ချောင်းနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဆံပင်ငုတ်စုစုလေးကို ချည်လို့ သုစိတ္တာက ကျွန်မကို ခေါ်ချင်ရင် နွားကြီးဆွဲသလို ကြီးကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်တာ။ ရိုက်ချင်ရင်လည်း ကြီးကို ဆောင့် ဆွဲယူပြီး ရိုက်တာ။

အဲဒီလို ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ သွားနေရတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ် လို့ သုဒါသီ ဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့ နာမည်ကို လူတွေက မခေါ်ကြ တော့ဘူး။ “ရုဇ္ဈမာလာ”တဲ့။ ရုဇ္ဈမာလာဆိုတာက ကြိုးတန်း လန်းနဲ့ သွားနေရတဲ့ မိန်းကလေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာ။

“ဒီလောက် ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရတာ၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရတာ၊ မသေရဲ စားသောက်ရတာ၊ အပြောအဆို အဆူ အပူခံရတာ၊ အဆဲအဆို အရိုက်အနက် အညှင်းဆဲခံရတာ ငါ မခံနိုင်တော့ဘူး။ သေရင် ဝင့်ကျွတ်တာပဲ။ သေမယ်။ ဘယ်လိုသေရပါ့မလဲ”လို့ ကျွန်မ သုဒါသီ တွေးခဲ့မိတာ အချိန်တိုင်းလိုလိုပါပဲ။

တစ်နေ့တော့ သုစိတ္တာက ကျွန်မကို မြစ်ဆိပ်မှာ ရေခပ်ခိုင်းတယ်။

“ကောင်မရေ... မြန်မြန်သွားခပ်ပြီး မြန်မြန်ပြန်ခဲ့”တဲ့။ ရေခပ်ဖို့ မြစ်ဆိပ်ကို အဆင်းမှာ ကျွန်မ အတွေးတစ်ခုဝင် လာတယ်။ “ဒါ ငါ့အတွက် အခွင့်အရေးပဲ။ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေဖို့ နည်းလမ်းကို ငါသိပြီ”ဆိုတဲ့ အတွေးဝင်ခဲ့တယ်။

သုစိတ္တာ ချည်ပေးထားတဲ့ ကျွန်မဆံပင်ငုတ်စုစုနဲ့ ကြိုးရှည်ကို ဖြည်ယူလိုက်တယ်။ သစ်ပင်ပေါ် တက်ပြီး တစ်ဖက်စကို သစ်ကိုင်းမှာ ခိုင်ခိုင်ချည်လိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့ တစ်ဖက်ကို ကွင်းလျှောလုပ်လိုက်တယ်။ ကွင်းလျှောထဲကို ခေါင်းသွင်းလို့ မြေပြင်ပေါ် ခုန်ချမယ်။ ကြိုးဆွဲချသေမယ်။ ဒီလိုအတွေးစိတ်ကူနဲ့ သစ်ပင်ပေါ် တက်ပြီး ကြိုးတစ်ဖက်စ ကို သစ်ကိုင်းမှာ ခိုင်ခိုင်ချည်ပြီးပြီ။ ကျန်တဲ့ ကြိုးတစ်ဖက်စ ကို ကွင်းလျှောလုပ်ပြီးပြီ။ ဒီလိုလုပ်ပြီး သစ်ပင်ပတ်ဝန်းကျင် မှာ လူရှိမရှိ ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ကြည့်တာက လူရှိရင် သူ ကြိုးဆွဲချ သေမှာကို မြင်ပြီး တားမှာစိုးလို့။

ကြည့်တော့ ကြိုးဆွဲချမယ့် သစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်

တော်မူနေတဲ့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို မြင်တယ်။ မြင်တော့ ကျွန်မဆိုတဲ့ သုဒါသီက...

“ငါ မသေခင် မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့သွားဦးမှ ပါပဲ”

လို့ တွေးပြီး သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းမယ်လို့ ဟန်ပြင်ပါ တယ်။ ဒီအချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားသခင်ရဲ့ ခေါ်သံကို ကြား ရတော့တာပါပဲ။

“သောမံ မူဇ္ဇဟိ ဝါစေဟိ အာလဝိတ္တာ တထာဂတော၊ ရုဇ္ဈမာလာ လေတိမံ ဝေါစ၊ သရဏံ ဂစ္ဆတထာဂတံ”တဲ့။

“ကိုယ့်ဘဝကို အရှုံးပေးပြီး သေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ထားတဲ့ ချစ်သမီး ရုဇ္ဈမာလာ၊ ငါဘုရားရဲ့ ထံတော်ကို လာခဲ့ ပါတော့။ ရှေးဘုရားတို့ကဲ့သို့ လာခြင်းကောင်းတော်မူသော ငါဘုရားကို ဘေးရန်ပယ်ပျောက် ချမ်းသာရောက်အောင် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါလော့”

ဆိုတဲ့ အနက်သက်ရောက်ပါတယ်။

ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်ကို ရောက်အောင်သွားလို့ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးလိုက်တဲ့အခါ ကျွန်မကို မြတ်စွာဘုရား သရဏဂုံတည် စေခဲ့ပါတယ်။

“ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ”လို့ သရဏဂုံ ကိုယ်လုံခြုံအောင် တည်ပြီး တာနဲ့ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးဟာ ဒုက္ခချည်းပါပဲ။ ဒုက္ခ ဆင်းရဲက လွတ်ကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ရောက်မယ့် တရားမြတ်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ရယူခြင်းက သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တယ်လို့ ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆိုဆုံးမ တဲ့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ရဲ့ တရားတော်မြတ်ကို ရိုသေစွာ နာယူရင်း ခန္ဓဉာဏ်ရောက် ဝိသယနာအလုပ်လုပ်ရင်း ကျွန်မ သုဒါသီ ဆိုတဲ့ ကျွန်မလေ သောတာပန်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါ တယ်ရှင်။

သောတာပန်ဖြစ်လာတဲ့ ကျွန်မက မြတ်စွာဘုရားသခင် ရဲ့ တရားအဆုံးအမ နိဂုံးချုပ်တာနဲ့...

“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်အပေါ် အိမ်ကြီးရှင် သူဌေးမ သုစိတ္တာက ဘာလို့ အလွန်အမင်းမုန်းတီးပြီး အမြဲဆဲဆို ရိုက်နှက် နိပ်စက်နေရ တာပါလဲ ဘုရား”

လို့ လျှောက်ထားမေးမြန်းတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက- “ချစ်သမီး...သင်သည် ကဿပမြတ်စွာဘုရားသခင်

လက်ထက်တော်အခါက သူဌေးကတော်ကြီးဖြစ်ပြီး အခု သင့်ကို နှိပ်စက်နေတဲ့ သုစိတ္တာက သင့်ရဲ့ ကျွန်မဖြစ်ခဲ့ဖူး တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မလေး သုစိတ္တာက သင် နှိပ်စက် တာကို မခံနိုင်တာနဲ့ ကသပမြတ်စွာဘုရားကို လှူဖွယ် ပစ္စည်းတွေလှူပြီး နောင်ဘဝမှာ ချစ်သမီးကို ပြန်အနိုင်ရပါ စေ၊ ပြန်နှိပ်စက်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ဖူးတယ်။ အခု သူဆုတောင်းပြည့်လို့ ချစ်သမီးကို တစ်ဖန်ပြန်လည်နှိပ်စက် နေတာပဲ”

ဟု ရှင်းပြပြီး...

“ဝင့်ကြွေးကြောင့် ခံရတာ ချစ်သမီး။ ဝင့်ကြွေးဆိုတာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဝင့်မှာ အမြဲတဲ့။ ဝင့်ကြွေး ကို ဒီဘဝမှာ မပေးဆပ်ရင် နောင်ဘဝတွေမှာ မလွဲမသွေ ပေးဆပ်ရမှာပါပဲ”

ဆိုပြီး ဆုံးမတော်မူပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မ သုဒါသီက “သုစိတ္တာရဲ့ ဝင့်ကြွေးကို ဒီဘဝမှာ ငါအကျေပေးဆပ်တော့မယ်” ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ကို ခိုင်ခိုင်ချချပြီး မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ရိုသေစွာ ရှိခိုး ကန်တော့ပြီး ကြီးဆွဲချသောတော့တဲ့ အိမ်ကြီးရှင်မ သုစိတ္တာ ရဲ့ အိမ်ကို သွက်လက်ဖျတ်လတ်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ပြန် လာခဲ့တော့တာပါပဲ။

အိမ်ပြန်လာတဲ့ ကျွန်မကို မြင်တော့...

“ရေခပ်သွားတာ ကြာပြီ ဘာလုပ်နေလို့ ကြာတာလဲ။ ခေါင်းမှာ ချည်ပေးထားတဲ့ ကြိုးအရည် ဘယ်ရောက်သွား လဲ”

လို့ သုစိတ္တာက ခက်ခက်ထန်ထန်မေးရင်း ဒေါသ ထွက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်လို့ “ကောင်မ... မြန်မြန် လာခဲ့” လို့ ခေါ်ရင်း နှိပ်စက်တော့မယ်အလုပ်မှာ ကျွန်မက မတုန်မလှုပ် မကြောက်မရွံ့ဘဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာ ဘုရားနဲ့ ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ပုံ၊ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားက ရှေးဘဝ ကို ပြန်ပြောပြပြီး ဝင့်ကြွေးရဲ့ ကြောက်စရာကောင်းပုံကနေ၊ အခု ပြန်လာတာ ဝင့်ကြွေးကုန်အောင် ပြန်ဆပ်ဖို့ ပြန်လာ တာပါ။ ကြိုက်သလို နှိပ်စက်ပါဆိုတဲ့အထိ၊ ကြီးဆွဲချသေမိ တော့မယ့်အထိ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာတွေပါမကျန် အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မပြောကြားတဲ့ စကားကို သုစိတ္တာက သေသေ ချာချာ နားထောင်ရင်း ဒေါသထွက်နေတဲ့ သူမျက်နှာမှာ ခက်ထန်မှုတွေ ပပျောက်သွားတာ မြင်ရပါတယ်။ ဒေါသ

ကြောင့် ဝင်းဝင်းလက်နေတဲ့ သူမျက်လုံးတွေကလည်း ညှိုး ဝိန်လာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးပါ တယ်။

“သုဒါသီ... သင်က ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားထံမှာ ကျွန်ုပ် သုစိတ္တာကို ပြန်လည် ရန်ငြိုးထား နှိပ်စက်နိုင်သူ၊ အနိုင်ရသူ ဖြစ်ရပါလိမ့်လို့ ဆုတောင်းခဲ့သလား”

ဆိုတဲ့ အမေးပါပဲ။

ကျွန်မ ဆိုတဲ့၊ သုဒါသီ ဆိုတဲ့ သောတာပန်လေးက လည်း...

“ဆုမတောင်းခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မ သုဒါသီက အရှင်မ သုစိတ္တာရဲ့ ဝင့်ကြွေးကို ဒီဘဝမှာပဲ အကျေပေးဆပ်နိုင်ပါစေ၊ ဝင့်ကြွေးတွေ ကျေပါစေ၊ ရန်ငြိုးတွေ ပြေပါစေ”

လို့သာ ဆုတောင်းတဲ့အကြောင်း အမှန်အတိုင်းဖြေ ကြားလိုက်ပါတယ်။

သုစိတ္တာကလည်း ကျွန်မရဲ့ အဖြေကို ကြားတာနဲ့ -

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ညီမလေးရယ်၊ မမ ကသပ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ ဆုတောင်းမှားခဲ့ပါတယ်။ ဂေါတမမြတ်စွာ ဘုရားဟောကြားဆုံးမတော်မူသလို၊ ဝင့်ကြွေးဆိုတာ သိပ် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ရန်ငြိုးဆိုတာ သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ ဒုက္ခဆင်းရဲနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ဘဝသံသရာလည် စေတယ်ဆိုတာကို မမ သိပါပြီ။ ခုအချိန်က စပြီး ညီမလေး ကို မမ မနှိပ်စက်တော့ပါဘူး။ အတုအလှည့်တွေ ကျေပါပြီ။ ညီမလေးကိုလည်း ကျွန်အဖြစ်က လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက် ပါပြီ။ ညီအစ်မအရင်းလို သဘောထား ပြုမဆက်ဆံပါတော့ မယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ မမသုစိတ္တာအနားမှာ ရှိ နေတဲ့ အိမ်ကြီးရှင် သူဌေးကြီး ကိုပုဏ္ဏကလည်း...

“ညီမလေး သုဒါသီရေ၊ ညီမလေးကို ခုအချိန်က စပြီး ကျွန်စာရင်းက ဖယ်ထုတ်လိုက်ပါပြီ။ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုက်ပါပြီ။ အစ်ကိုကြီးတို့၊ မမတို့ရဲ့ ညီမအရင်းလို နေ ပါတော့”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားသံကို ကျွန်မ ကြားလိုက် ရတော့တာပါပဲ။

ကျွန်မ သုဒါသီနဲ့ မမ သုစိတ္တာတို့လိုပဲ အတုအလှည့် တွေ မထားကြရင်၊ ရန်ငြိုးတွေ ပြေကြရင် သတ္တဝါအားလုံး၊ လူနတ်ဗြဟ္မာအားလုံး အပျော်ဆုံးဖြစ်ကြမှာ သေချာပါတယ် ရှင် ■

ကြော်ငြာနှုန်းထားများ

နောက်ကျောဖုံး	(၄ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၁၅၀,၀၀၀ ကျပ်
အရှေ့မျက်နှာဖုံးအတွင်း	(၄ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၁၀၀,၀၀၀ ကျပ်
နောက်ကျောဖုံးအတွင်းဘက်	(၄ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၈၀,၀၀၀ ကျပ်
အတွင်းတစ်မျက်နှာ	(၄ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၆၀,၀၀၀ ကျပ်
အတွင်းဖြူ/ မဲ တစ်မျက်နှာ	(၁ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၁၅,၀၀၀ ကျပ်
အတွင်းဖြူ/ မဲ မျက်နှာဝက်	(၁ - ရောင်)	-	၅ . ၆" x ၄ . ၅"	၈,၀၀၀ ကျပ်

ဒီဇိုင်းပေးပြီး ဖလင်ကူးလိုပါလျှင် ဖြူ/ မဲအတွက် ဖလင်ကူးခ ပေးစရာမလိုပါ။

၄ ရောင်အတွက် ဖလင်ကူးခ သီးသန့်ပေးရမည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ နှုတ်ခန်းနှင့် ပြန်ချိရေး

အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(ဝဲ)၊ (၃၁)လမ်း(အထွေထွေ)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၇၃၀၅၀၄၇၁။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့၌ လူထူး လူဆန်း ပုဏ္ဏားတော် ပညာရှိ ဆရာကြီး ဦးကျော်ခင်ထံသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြန်ပါလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဆရာကြီးအား အင်ကြင်းတစ်ထောင် ဘဘုန်းကြီး ဦးပညာဝံသနှင့် နန္ဒဝန်ကျောင်းဆရာတော် ဦးယောသီတတို့ထံမှ ကြားသိခဲ့ရသော ဂုဏ်တော်ဂါထာပျံ့အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြန်လည် မြှော်ပြခဲ့လေ၏။

“ဟုတ်တယ် လူကလေး။ ဒီဂါထာဟာ ဣန္ဒြာသယနဝင်းဂုဏ်တော်လို့လည်း ခေါ်သလို၊ ဂုဏ်တော် ဂါထာပျံ့လို့လည်း ခေါ်သကဲ့။ အဲဒီတော့ လူလေး သိလာခဲ့လောက် ပြန်ပြောပြစမ်းပါဦးကွာ၊ နားထောင်ကြည့်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဣန္ဒြာဂုဏ်တော် ဆိုတာဟာ ကာယသိဒ္ဓိ နဲ့လည်း သက်ဆိုင်သလို၊ ဂါထာအစပိုင်းတွေနဲ့လည်း သက်ဆိုင်ပါတယ်လို့ သိခဲ့ရပါတယ် ဆရာ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ လူကလေးရယ်၊ ဆက်ပြောစမ်းပါဦးကွ”

“တိဟံစတောရောထိနံ ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ဟာ ရောဂါသိဒ္ဓိ နဲ့ သက်ဆိုင်သလို၊ သူပြုစားတာနဲ့လည်း သက်ဆိုင်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါလည်း မှန်တာပဲ ကိုရင်ရဲ့၊ ဆေးဝါးကုသတဲ့ နေရာမှာ ဒီဂါထာကို ရွတ်ဆို ကုတတ်မယ်၊ ဆေးတိုက်မယ်ဆိုလို့ နှိုင်း ဆေးစွမ်း ပိုမိုပြီးထက်မြက်သကဲ့။ ဆက်စမ်းပါဦးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ပီသရလောပုသဗု ဆိုတာ နေသိဒ္ဓိ နဲ့ သက်ဆိုင်သလို၊ မုန်းသူတွေနဲ့လည်း အကျိုးဝင်ပါတယ်”

“သိပ်မုန်ပါကွယ်။ မုန်းသူ မရှိ၊ မုန်းသူ ကင်းဝေးနိုင် သလို၊ ပါကင်လိုက်၊ အထုပ်အထည်လိုက် ဝင်နိုင်တယ်လို့ ကိုရင်ကို ကျုပ်ပြောထားခဲ့ပါသကော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သောမ္မာဏ ကရိတ္တာဒွေါ ဆိုတာက တော့ သိဒ္ဓိဖြစ်သလို၊ ဆုလာဘ်နဲ့လည်း သက်ဆိုင်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါလည်း မုန်သကဲ့။ သုဂတော-ကောင်းစွာ ပြောဆို ခြင်းလို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုနိုင်သကဲ့။ ဆက်စမ်းပါဦး”

“ဘသသဝီသဒေတာ ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ဟာ ဘာသာသိဒ္ဓိ ဖြစ်သလို၊ နေနဲ့လည်း သက်ဆိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“သိပ်မုန်ပေါ့ လူကလေးရယ်။ အချို့ ဘတ်စ်ကားတွေ မှာ ဘေးဘာသာတွေ ဝေးကွာစေခိုအတွက် ကားဘေးနှစ်ဖက် မှာ ဘသသဝီသဒေတာ လို့ ရေးထားလေ့ရှိသကဲ့။ ဒီအပိုဒ် ဟာ ငွေရေးကြေးရေးနေသိဒ္ဓိမှာ ပါဝင်ပေမယ့်ရယ်လို့ သူများတကာထက် သူက ပါဆင်ဂျာ ပိုရနိုင်သလို၊ ပိုက်ဆံ လည်း ပိုဝင်နိုင်သကဲ့။ ပီသရလောပုသဗု ဆိုတဲ့ အာနိသင် နဲ့ မတူဘူးနော် လူကလေး။ ဟိုက ပါကင်လိုက် ဝင်တာမျိုး ကို ပြောတာ။ ထိတွေ့ ဘာတွေ ပေါက်တာမျိုးပေါ့ကွာ။ ခု ဂါထာကတော့ ဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပုံမှန်ဝင်သဟေ့။ လုပ်ပါဦး လူလေးရဲ့ နောက်တစ်ပိုဒ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ဂမ္မုဗ္ဗဒ္ဓဒဝဂ ဆိုတာဟာ လောကုတ္တရာနဲ့ သက်ဆိုင်သလို၊ ခြွေရံသင်းပင်းနဲ့လည်း ဆိုင်ပါသတဲ့”

“မုန်လိုက်လေ လူကလေးရယ်၊ မုန်လိုက်လေ။ ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်အကူအညီတွေကို ရရှိနိုင်သလို၊ အစောင့် အရှောက်ကောင်းတွေကိုလည်း ရရှိစေနိုင်သကဲ့။ ဆက်ပါဦး ကွယ်”

“ဝါဒေါနောအဗ္ဗမဝါ ဆိုတာကတော့ ဉာဏ်စဉ်တွေ နဲ့ သက်ဆိုင်သလို၊ မေတ္တာတရားနဲ့လည်း သက်ဆိုင်ပါသတဲ့ ဆရာ”

“အေး၊ ဒါလည်း မုန်သကဲ့။ ဒီဂါထာနဲ့ ကျောင်းသား တွေ စာကျက်ရင် အဆင်ပြေသကဲ့။ လင်ကွဲ မယားကွဲတွေ ကိုလည်း ပြန်လည်စေ့စပ်ပေးနိုင်တယ်။ နောက်ဆုံး အပိုဒ် ကရောကွာ”

“အဝီသုနသာနတိဂုဏ်တော်ဟာ ပိဋကတ်နဲ့ ဆိုင် သလို၊ ရာဇနဲ့လည်း ဆိုင်ပါသတဲ့ ဆရာ”

“အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီဂါထာဟာ ပိဋကတ်သုံးပုံကို နှုတ်ငုံ ဆောင်နိုင်သလို၊ အများပြည်သူကလည်း ချစ်ခင်လေးစား သကဲ့။ နောက်တစ်ခုက ပါရမီဆက်၊ ပဏ္ဌာန်းဆက်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်မှုလည်း ဖြစ်တယ်။ အေး၊ မင်းကို ဘယ်လောက် များ စိတ်ပါဝင်စားမှု ရှိသလဲ၊ ဘယ်လောက်များ လေ့လာ ဆည်းပူးနိုင်သလဲလို့ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တာကဲ့။ ခုတော့ လူကလေးက ဂါထာတော်တွေအားလုံးကို အစစအရာရာ ကွက်တိမြေဆိုနိုင်သလို လေ့လာစူးစမ်းမှုအားလည်း သာလွန် တယ်။ ဆရာကောင်း သမားကောင်းတွေနဲ့လည်း တွေ့ဆုံ ပုံစံ ဆည်းကပ်ခဲ့ရသကဲ့။ အကျိုးရှိလိုက်လေ။ လူလေးကို ကျုပ်ပြောပြရကျိုးနပ်ပါပေတယ်ဗျာ။ သာဓု...သာဓု... သာဓု”

“ဒါထက် ဆရာကြီး သောမ္မာဏကရိတ္တာ ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သုဂတောဂုဏ်တော်ဖြစ်သွား တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် အထောက်အထားရှာလို့ မတွေ့ ဘူး။ အဲဒါလေး ရှင်းပြပေးပါ”

“ဒီမယ်ဟေ့... လူကလေး၊ အခု မင်းရှာလာတဲ့ အထောက်အထားတွေဟာ တော်တော်လေး ပြည့်စုံသကဲ့။ အဲဒီတော့က ဇီလောက်ဆို ကျေနပ်လောက်ရောပေါ့ကွယ်။ သုဂတောဂုဏ်တော် ဆိုတာဟာ စတုတ္ထပိုဒ်ဖြစ်သလို၊ သောမ္မာဏ ကရိတ္တာဒွေါဂုဏ်တော်ဟာလည်း စတုတ္ထပိုဒ် ပဲ ဖြစ်တယ်ဟေ့။ သ-အကွရာနဲ့ စ.ထားတာလည်း ဖြစ် သကဲ့။ ဇီလောက်ဆို ကျေနပ်ပေါ့ကွယ်။ ထပ်ပြီး အတွန့် မတက်နဲ့တော့။ ဒီဂါထာတွေဟာ ရှေးပညာရှင်တွေက နောင် လာ နောက်သားတွေအတွက် အကျိုးရှိမယ်ထင်လို့ ထား ရစ်ခဲ့တာကွယ်။ ဒါကို ငါတို့က လိုက်နာကျင့်ကြံဖို့။ အရေး ကြီးတာက ဂုဏ်တော်ကို ပုံတော်အသွင် ကူးပြောင်းယူတတ် ရမယ်ဟေ့။ ဒါ အဓိကျတယ်။ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“သဘောရော ပေါက်ရဲ့လားဟေ့”

“ပေါက်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ကဲ...ခဏနားမယ်ဟေ့” ■

ပုဏ္ဏားတော်ဆရာကြီး ဦးကျော်ခင်သို့ ဤစာစုဖြင့် ဂါရဝပြုအပ်ပါသည်။

မျိုးသက်နိုင်(ခွေပြည်သာ)

မုံရွာနေ့စာ မာရ်နတ် (၃)

လောက၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာနေ
ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်းသည်ကောင်း၏။
စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ အေးအေး
လူလူ နေထိုင်ရခြင်းသည်လည်း
ကောင်း၏။ လူတိုင်း လိုလား
ကြသည်။ တောင့်တကြသည်။
စီးပွားဥစ္စာချမ်းသာခြင်းထက်
စိတ်ချမ်းသာခြင်းကို ပို၍ အ
လိုရှိကြသည်။ ဥစ္စာနေတွေ
ကြွယ်ဝချမ်းသာပြီး စိတ်မရွှင်
မပျ သောကတွေ ဗရပ္ပဖြင့်
စိတ်ဆင်းရဲ နေရသူတွေ
များစွာရှိသည်။ ထိုအခါ

ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာခြင်း ထက် စိတ်ချမ်းသာခြင်း(စိတ္တသုခ)က ပို၍အရေးကြီးကြောင်း သိမြင်လာကြလေသည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး စိတ်လည်း ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရလျှင်တော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။ လှူချင်တာ လှူနိုင်သည်။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါနိုင်သည်။ သို့သော် ထိုထိုချမ်းသာမှုများကို အမှန်အကန်အတိုင်း ထိန်းချုပ်ပေးမည့် အသိဉာဏ်ပညာရှိဖို့တော့ လိုပေမည်။

ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံနေရသော်လည်း စိတ်မချမ်းသာသူတွေ၊ တဲအိုပျက်မှာ နေရသော်လည်း စိတ်ချမ်းသာစွာ နေနိုင်ရသူတွေမှာ ကိုယ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှုကို အကြောင်းပြု ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းပေတည်း။

မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြား ချမ်းသာခြင်းတရားများ

- * အတ္တမိ ဇာတမိ သုခါ သဟာယာ - မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းရှိခြင်းသည် အရေးကိစ္စပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ချမ်းသာ၏။
- * တုဋ္ဌိ သုခါ ယာ ဣတရိတရေန - ရရှိသမျှသော ပစ္စည်းဥစ္စာနေဖြင့် တင်းတိမ်ရောင်ရဲနိုင်ခြင်းသည် ချမ်းသာ၏။
- * ပုည သုခံ ဒီဝိတ သင်္ခယမိ - ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုထားသူသည် အသက်ကုန်ခါနီး(သေခါနီးအချိန်)၌ ချမ်းသာ၏။
- * သဗ္ဗဿ ဒုက္ခဿ သုခံ ပဟာနံ - ဆင်းရဲအားလုံးကို ပယ်ခြင်းသည်(နိဗ္ဗာန်သည်) ချမ်းသာ၏။

(ဓမ္မပဒ၊ ဂါထာ ၃၃၁)

(တစ်နည်း) ချမ်းသာကြောင်း လေးမျိုး

- * သုခါ ပတ္တေယျတာ လောကေ - လောက၌ မွေးသမိခင် ကျေးဇူးရှင်ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးစောင့်ရှောက်ခြင်းသည် ချမ်းသာကြောင်းဖြစ်၏။
- * ဘထော ပေတ္တေယျတာ သုခါ - ထို့အတူ ကျွေးသဖခင် ကျေးဇူးရှင်ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးစောင့်ရှောက်ခြင်းသည် ချမ်းသာကြောင်းဖြစ်၏။
- * သုခါ သာပညတာ လောကေ - လောက၌ ထင်ရှားရှိကြသော ရဟန်းသံဃာ(သီလဝံသ) ပုဂ္ဂိုလ်တို့

ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးလှူဒါန်းခြင်းသည် ချမ်းသာကြောင့် ဖြစ်၏။

- * အထော ဗြဟ္မညတာ သုခါ - ထို့ပြင် မကောင်းမှုတို့မှအပ ပြုပြီးသူ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ ရဟန္တာတို့ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးမှုတော်ခြင်းသည် ချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်၏။

(ဓမ္မပဒ၊ ဂါထာ-၃၃၂)

(တစ်နည်း) ချမ်းသာမှု လေးပါး

- * သုခံ ယာဝ ဇရာ သီလံ - ကိုယ်ကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်းသည် အိုသည့်တိုင်အောင် ချမ်းသာ၏။
- * သုခါ သဒ္ဓါ ပတိဋ္ဌိတေ - သဒ္ဓါတရား တည်တံ့နိုင်မြဲခြင်းသည် ချမ်းသာ၏။
- * သုခေါ ပညာယ ပဋိလာဘော - ပညာကို ရခြင်း(ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း)သည် ချမ်းသာ၏။
- * ပါပါနံ အကရဏံ သုခံ - မကောင်းမှု ဟူသမျှကို မပြုလုပ်ခြင်းသည် ချမ်းသာ၏။

(ဓမ္မပဒ၊ ဂါထာ-၃၃၃)

ဖော်ပြပါ ချမ်းသာခြင်းအကျိုးပြု ဒေသနာတော်များကို မြတ်စွာဘုရားက မာရ်နတ်အား ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လွန်စွာ မှတ်သားစရာကောင်းပါ၏။

နောက်ခံ ဖြစ်ရပ်မှာ မြတ်စွာဘုရားသခင် ဟိမဝန္တာတောကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မင်းဆိုးမင်းညစ်တို့ အုပ်စိုးမှုအောက်တွင် ပြည်သူလူထုများ ဖိနှိပ်ညှဉ်းဆဲမှုအမျိုးမျိုး ခံကြရသဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးစုံကြုံရပုံကို ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူ၏။

“ပြည်သူလူထုကို မညှဉ်းဆဲ မနှိပ်စက်ဘဲ တရားသဖြင့် မင်းပြု အုပ်ချုပ်ရန် မတတ်နိုင်ကြတော့ပြီလော”

ဤသို့ မြတ်ဗုဒ္ဓ အကြံဖြစ်တော်မူတာကို မာရ်နတ်ကြီးက သိသွားသည်။ မာရ်နတ်ကလည်း ခေသူမဟုတ်ပေတကား။ သို့သော် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏အကြံကို မာရ်နတ် အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူလိုက်ပုံက တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

“ရဟန်း ဂေါတမသည် မင်းလုပ်ပြီး အုပ်ချုပ်လိုဟန်ရှိသည်။ မင်းပြုခြင်းသည် မေ့လျော့ခြင်း ပမာဒတရားတိုးပွားစေသည်။ မင်းလုပ်အောင် အားထုတ်စေအံ့”

ဟူသော အကြံဆိုးဖြင့် ဘုရားရှင်ထံ ရောက်လာသည်။

“မြတ်စွာဘုရားသည် မညည်းဆဲထိုက်သူကို မညည်းဆဲ ချီဝက်ဘဲ မင်းပြုပါစေသတည်း။ ရှင်တော်ဘုရားသည် ဣဒ္ဓိဒီတန်ခိုးနဲ့ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးကို ရွှေတောင်ဖြစ်အောင် နန်းဆင်းလိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတို့ လုပ်ပါမည်”

ဟု မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက...

“ဟဲ့...မာရ်နတ်၊ ဟောဒီ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးတစ်ခု နဲ့ ရွှေဖြစ်အောင် လုပ်ပေးသော်လည်း လူတစ်ယောက် အတွက် လုံလောက်မည်မဟုတ်ပေ။ (ကျေနပ်ရောင့်ရဲမည် မဟုတ်ပေ) တောဘူမက ဝဋ်ဒုက္ခဆင်းရဲကို ကောင်းစွာ ခံမြင်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ အဘယ်သို့ ခံနိုင်သွတ်နိုင်အံ့နည်း။ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိ စသည့် ငါးဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်တည်းဟူသော အပျဉ်တတ်သည့် တရားတွေကို ပယ်ဖျောက်ရန် ကျင့်ရာ၏

(ကျင့်သင့်၏)”

ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။ မာရ်နတ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားက အနောင်အယုဂ်ပေးလာသော မာရ်နတ်အား မာန်မဲကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။

“ဟဲ့...မာရ်နတ်ယုတ်၊ နောက်သို့ ဆုတ်လော့။ သင်၏ အယူအဆကား တခြား၊ ငါဘုရား၏ အဆုံးအမကား တစ်ပါးဖြစ်ချေသည်။ သင်နှင့်အတူ ဓမ္မစကား နိနောပြောဆိုဖွယ် အကြောင်းမရှိ”

မြတ်စွာဘုရားသည် အနောင်အယုဂ်ပေးဖို့ ရောက်လာသော မာရ်နတ်ကို ကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် အစတွင် ဖော်ပြခဲ့သော ချမ်းသာကြောင်းတရားများ (သုံးဂါထာ)တို့ကို ဟောကြားတော်မူပါသတည်း။

နမော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

မုံရွာဇေနဇာ

ကိုးကား ။ ဓမ္မပဒ၊ အဋ္ဌကထာ၊ နာဂဝဂ်၊ မာရဝတ္ထု ။

ရောဂါဆင်းရဲခြင်းကင်းဝေးအောင် “ဘုန်းကြွယ်” သေးကိုသောင်

ဆရာပုဂ္ဂိုလ် ဦးလှလှကြွယ် ငါ

ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းမှန်ဆေး

အာယုဗေဒဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်-2011-Y-008995

ဘုန်းကြွယ်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး အမှတ်(၉၆)၊ ဧရာဝတီလမ်း၊ ၂/(က)ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

စုန်း- ၀၁၆၃၅၅၀၃၊ ၀၉ ၇၃၁၇၀၄၅၂ ၊ ၀၉ ၄၄၈၀၂၁၅၂၅

လှ ည် : ကု : မြို့

ဆုတောင်းပြည့် ငါးထပ်ကြီးဘုရား

■ ကျော်သန်း (တိုင်းရင်းဆေး) ■

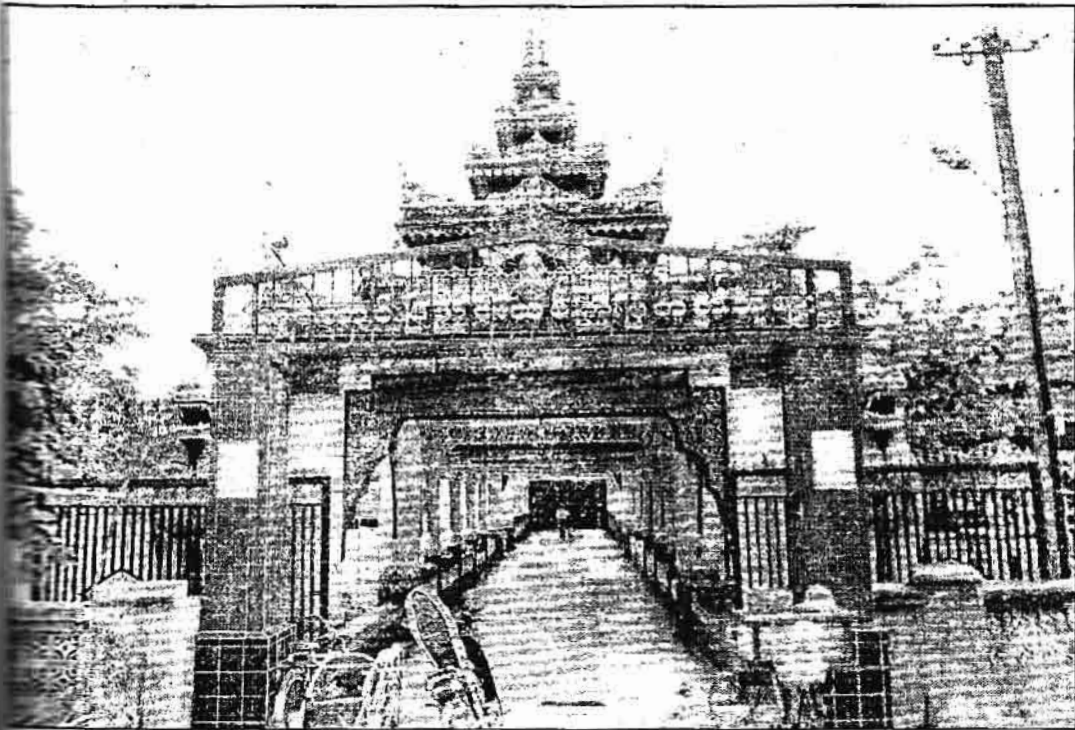
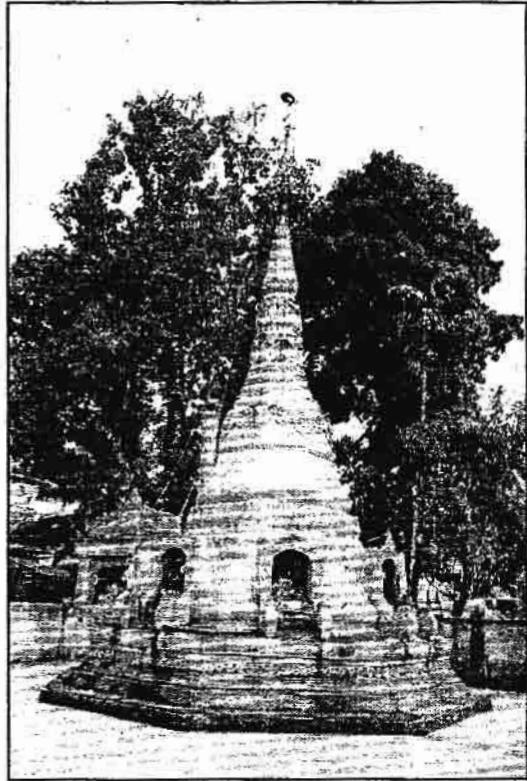

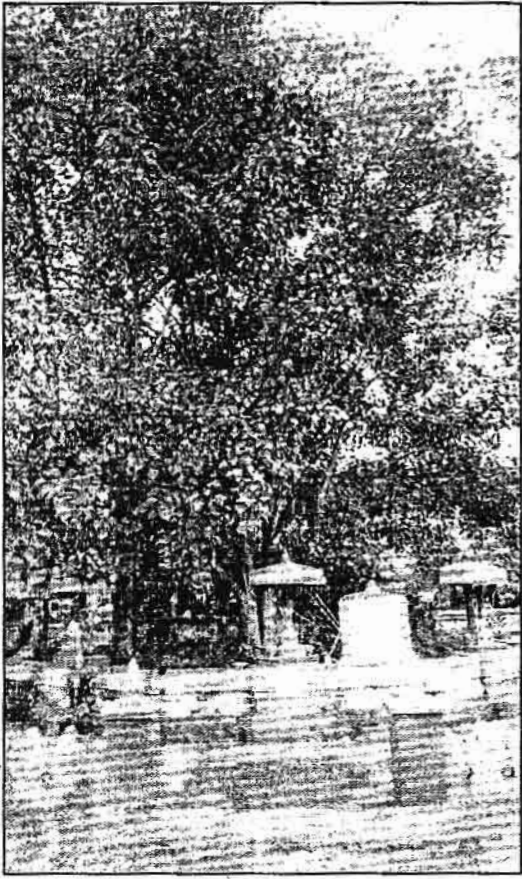
လှည်းကူးမြို့နယ်၊ ကျက်သရေဆောင် တန်ခိုးကြီး ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကို ၁၂၇၂ ခုနှစ်တွင် တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့ရာ နှစ်ပေါင်း(၁၀၄)နှစ်ခန့်ရှိပြီဟု သမိုင်းမှတ်တမ်းအရ သိရှိရသည်။

ဦးခေါင်းတော် မြေခ

ပထမ တန်ဆောင်းတော်ကြီး ဆောက်လုပ်ပြီး၍ သုံးနှစ်ခန့်အကြာ ၁၂၇၇ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ နံနက် ၁၁နာရီခန့်အချိန်တွင် လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ပထမ တန်ဆောင်းတော်ကြီး ပြိုပျက်ရာမှ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကို သံဟင်ဂလန်နှင့် ရိုက်ခတ်မိသောကြောင့် ဦးခေါင်းတော် မြတ်ကျကာ မြေသို့ ခရရာသည်။

ထိုအခါ လှည်းကူး မြို့နယ်သူ မြို့နယ်သားများသည် ကြည်နလုံး မီးကြိမ်အုံးသို့ စိတ်နလုံး ပူပန်မှု ဖြစ်ကြရရာ လေသည်။ ဘုရားဦးခေါင်းတော်ကြီး မြေခရလောက်အောင် ပြိုကျပျက်စီးခဲ့ရသော ၁၂၇၇ ခုနှစ်ကို နောင်လာ နောက်သားတို့ မှတ်သားလွယ်အောင် “အောက်က တိုင်နက်၊ တန်ဆောင်းပျက်”ဟု နေ့နံအလိုက် အမှတ်အသားပြုခဲ့ကြသည်။ အောက်-တနင်္ဂနွေ(၁)၊ က-တနင်္လာ(၂)၊ တိုင်-

စနေနံ(၇)။ နက်-စနေနံ(၇)ဖြစ်၍ ထိုဂဏန်းလေးလုံးသည် သက္ကရာဇ် ၁၂၇၇ ဖြစ်ပြီး တန်ဆောင်ကြီးပြုကျပျက်စီးသည် ဟု ဆိုမှတ်ပြုကြသည်။

အဆိုပါ မြေဧရာသော ဘုရားဦးခေါင်းတော်ကြီးကို မင်္ဂလာဆင်တော်ဖြင့် ဆွဲယူပင့်ဆောင်ကာ ငါးထပ်ကြီး ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး၏ ပရဝဏ်ရှေ့မှောက်မှာစာအရပ်၌ ဌာပနာ၍ ရုပ်မျက်နှာစေတီတော်ငုံကာ ပူဇော်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်မျက်နှာစေတီတော်သည် ငါးထပ်ကြီးဘုရား ဦးခေါင်းတော်မြတ်ကြီးကို ဌာပနာ၍ တည်ထားသော စေတီတော်မြတ်ဖြစ်သည်။

တန်ခိုးကြီးသော စေတီတော်တစ်ဆူဖြစ်သလို ခုနစ် ရက်သားသမီးများသည် မိမိတို့၏ နေနံအလိုက် ဂြိုဟ်ပြေ နံပြေ ယတြာချေကြသဖြင့် ရေမခန်း၊ ပန်းမညှို့၊ ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ ဆီမီးမှအစ အစဉ်မပြတ်ဘဲ ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်စုံကြောင်း သိရသည်။ ယခုအခါ စေတီတော်မြတ်သည် မှန်သင်္ကန်းတပြောင်ပြောင်ဖြင့် တင့်တယ်သပ္ပာယ်လျက်ရှိသည်။

ဆုတောင်းပြည့် ငါးထပ်ကြီး ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး၏

ယိုယွင်းပျက်စီးသွားသော ဦးခေါင်းတော်ကြီးနှင့် လက်ယာဘက် လက်မောင်းတော်ကြီးကို ပြန်လည်ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့ကြသည်။ မွမ်းမံပြင်ဆင်လိုက်သောအခါ ရှေးကထက် ပိုမိုတင့်တယ် သပ္ပာယ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

ဗုဒ္ဓပူဇနိယပွဲတော်

၁၃၃၁ ခုနှစ်တွင် ရတနာဗိမာန်ကျောင်း ဆရာတော်၏ ဩဝါဒဖြင့် ဘုရားပွဲတော်ဖြစ်မြောက်ရေး ယာယီအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းကာ ဗုဒ္ဓပူဇနိယပွဲတော်ကို ပြန်လည်ကျင်းပခဲ့သည်။ ရတနာဗိမာန်ကျောင်းဆရာတော်က ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဦးဘသော်က အတွင်းရေးမှူး၊ အမှုဆောင်အဖြစ် ဦးသိန်းဆွေတို့က ဆောင်ရွက်ကြပြီး အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ရပ်ကွက်ပေါင်းစုံမှ လူများက ပါဝင်အားဖြည့်ထားသည်။ ဗုဒ္ဓပူဇနိယပွဲတော်ကို ၁၃၃၁ ခု တပို့တွဲလဆန်း ၃ရက်နေ့မှ ၅ရက်နေ့အထိ သုံးရက်တိုင်တိုင် ထမနံပွဲတော်နှင့် တွဲဖက်ကာ ရုပ်ရှင်ပွဲ၊ အငြိမ်းပွဲများဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပပါသည်။

စိန်ရတုသဘင်ပွဲတော်

၁၃၄၇ ခုနှစ်တွင် ဂျာနယ်ပြည့်မြောက်၍ စိန်ရတုပွဲတော်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ စိန်ရတုပွဲတော်ကို နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲ ပွဲတော်များနှင့်မတူ၊ တစ်မျိုးခြား စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ဆင်ယင်ကျင်းပကြသည်။

ထို့ကြောင့် စိန်ရတုသဘင် ဗုဒ္ဓပူဇနိယပွဲတော်ကြီးသည် အများပြည်သူတို့၏ ကောင်းမှုကြောင့် မကြာစမှ အထူးစည်ကားခဲ့သလို၊ ငါးထပ်ကြီး ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး၏ တန်ခိုးတော်သည်လည်း ရှေးကထက် ဆထက်ထမ်းပိုးတိုးပြီး ပိုမိုကြီးမြတ်လာလေတော့၏။

လှည်းကူးမြို့သည် ရန်ကုန်-ပဲခူးလမ်းတွင် တည်ရှိသလို၊ ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းမမှာလည်း တည်ရှိနေ၏။ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးသို့ သွားလာကြသည့်အခါတိုင်း လှည်းကူးမြို့ မဟာအတုလသကျ မာရ်အောင် ဆုတောင်းပြည့် ငါးထပ်ကြီး ဘုရားကို ဝင်ရောက်ရစ်နား ပူးမြော်နိုင်ကြပါသည်။ ပူးမြော်ရသူတိုင်း မိမိတို့ လိုလားအပ်သော ဆုအသီးသီး ပြည့်ဝစေရန် တောင်းဆုခြွေပါဟု တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။

ကျော်သန်း(တိုင်းရင်းစေး)

ဦးဝိနိတံတားထိပ်က

အတ္ထဝါလီလှိုင်း

ကျောက်တော်ကြီးဘုရား

အဆုံးခံရပုံနှင့် ဂမ္ဘီရဖြစ်ရပ်ဆန်း

မန္တလေးမြို့ ဦးဝိနိတံတားဆိုလျှင် မသိသူ မရှိပါ။
မြန်မာပင်မက ကမ္ဘာကပင် သိရှိထင်ရှားသော တံတားဖြစ်
၏သည်။ တောင်သမန်အင်းကို ဖြတ်ပြီး မန္တလေး-အမရပူရ
နှင့် ဆက်သွယ်ပေးသော သစ်သားတံတားဖြစ်ပါသည်။
ဆံတား၏ တစ်ဖက်ထိပ်တွင် လူနေရပ်ကွက်များနှင့် ဂူပေ

ဉာဏ်တော်ရှိသော ကျောက်တော်ကြီးဘုရားတစ်ဆူ ရှိပါ
သည်။ ဘုရားကြီး၏ အာရုံခံ တန်ဆောင်းတော်ကြီးနှင့် မနီး
မဝေးတွင် ဆွမ်းစားကျောင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းများ ရှိပါသည်။
သစ်ပင်ဝါးပင်များနှင့် အုပ်စိုက်ထားသဖြင့် ဘုရားနှင့် ကျောင်း
မှာ ပျောက်နေလေသည်။ ဘုရားမှာ စကျင်ကျောက်ဖြင့်

ထုလုပ်ထားသည်။ ရိုးရိုး ထိုင်တော်မူဘုရားဖြစ်ပါသည်။ စကျင်ကျောက်မှာ အဖြူမှ အစိမ်းရောင်သို့ ပြောင်းပြီး သက်ရင့်ကျောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲနေလေသည်။ လူနေရပ်ကွက်နှင့် ဝေးခြင်း။ ကျောက်တော်ကြီးဘုရားနှင့် သာသနိက အဆောက်အအုံများရှိသဖြင့် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မည်သူ မရှိ။ ရဟန်းသံဃာ မရှိပါ။ အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းမှ ဆရာတော်တစ်ပါး လာရောက်စောင့်ရှောက်ပါသည်။

မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းသည် ပဋိပတ္တိနယ်ပယ်၌ အထူးထင်ရှား နာမည်ကြီးလေသည်။ စည်းကမ်းရှိမှု၊ စနစ်ကျမှု၊ ညီညွတ်မှုတို့နှင့်အတူ စာသင်စာချ ပဋိပတ္တိနယ်ပယ်ကို နိုင်ငံခြားသားများပါ လာရောက်လေ့လာသော နေရာဖြစ်ပါသည်။ ဤကျောင်းတိုက်ကြီးကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သော အရှင်ဇနကာဘိဝံသဆရာတော်မှာ စာရေးကောင်း၏။ ဆရာတော်သည် ကျမ်းပြုအကျော်အမော်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာစာအုပ်သည် လူတိုင်းဖတ်သင့်သော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဤ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းမှ အနုနာယကတစ်ပါးဖြစ်တော်မူသော ဆရာတော် ဥူးအဂ္ဂအား ကျောက်တော်ကြီးဘုရားကို စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ပေးသည်။ ဆရာတော်သည် ဦးပိန်တံတားကို ဖြတ်၍ ကျောက်တော်ကြီးသို့ ကြွပြီး သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူသည်။ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းသို့ နေ့စဉ်ကြွ၍ စာချ/စာမအလုပ်ကို လည်းကောင်း၊ စီမံခန့်ခွဲခြင်းအလုပ်များကို လည်းကောင်း လုပ်ကိုင်ပေးပါသည်။ တာဝန်ပြီးဆုံးပါက ကျောက်တော်ကြီးသို့ ပြန်ကြွပြီး သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

မိုးတွင်းကာလ မိုးရေတက်ရေတိုဖြင့် အောင်ပင်လယ်အင်းကြီးမှာ ပင်လယ်ကြီးသဖွယ် ရေတွေဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေ၏။ ရေပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်မှ ဖြတ်၍ ဆောက်လုပ်ထားသော ဦးပိန်တံတားမှာ ရေပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်တွင် လှချင်တိုင်းလှ၊ ကြွချင်တိုင်းကြွ၍ မော်မော်ကြွား၍နေပါတော့သည်။

ဆရာတော် ဥူးအဂ္ဂသည် ဦးပိန်တံတားကို ဖြတ်၍ နေ့စဉ်သွားလာရသည်။ ယနေ့ အမရပူရသို့ ကြွလာရသည်မှာ ၅ ရက်ပြည့်သွားသည်။ ဦးဇနာယက ဆရာတော်များ အနယ်နယ်သို့ ကြွသွားသဖြင့် ကျောက်တော်ကြီးသို့ မပြန်နိုင်ဘဲ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတွင် စီမံအုပ်ချုပ်နေရလေသည်။ ငရက်မြောက်နေ့တွင် တချို့ဆရာတော်များ ပြန်ကြွလာသဖြင့် မိမိနေရာ ကျောက်တော်ကြီးသို့ ပြန်ကြွလာခဲ့သည်။

ဆရာတော်၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ဝဝတုတ်တုတ်၊ အသားမည်းမည်း၊ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပါက ထရိုက်တော့မည်ပုံ

ပေါက်နေသည်။ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ကြမ်းတမ်းသည့် အသွင်သဏ္ဌာန်ပေါ်နေပါသည်။ စိတ်ရင်း အလွန်ကောင်း၏။ စိတ်ထားဖြူစင်ပြီး တစ်ပါးသူကို ကူညီချင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ဝွတ်ထိုးလုပ်တတ်သည့် ညဉ့်ရှိလေသည်။

ဆရာတော် ကျောက်တော်ကြီးသို့ ပြန်မကြွသည်မှာ ၅ရက်ရှိလေပြီ။ ဤသို့ ကျောင်းနှင့် ဆရာတော် ကင်းကွာသောနေ့ရက်တို့တွင် သူခိုးများက မျက်စေ့ကျလေသည်။

တောင်သမန်အင်းမှာ ဧရာဝတီမြစ်မှ လှုံထွက်လာသောရေဖြစ်သဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်အထိ ရှည်လျားလေသည်။ အင်းပြင်၏ ပတ်လည်ဝန်းကျင်တွင် ရွာများ ရှိကြလေသည်။ မကျီးပင်ပုရွာသည် အင်း၏ တောင်ဘက်တွင် ရှိ၏။ မကျီးပင်ပုရွာတွင် သာအေး၊ မောင်မောင်၊ ငပိန်တို့ သုံးယောက်မှာ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ၏။ စားလည်း အတူတူ၊ အလုပ်လုပ်လည်း အတူတူ၊ အရက်သောက်လည်း အတူတူဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ သုံးယောက်သည် မကျီးပင်ပုရွာမှ လှေဖြင့် ရောက်လာကြသည်။ ငါးဖမ်းခြင်း ပြီးဆုံးသောအခါ ဦးပိန်တံတားပေါ်သို့ တက်၍ လမ်းလျှောက်ကြရာ ကျောက်တော်ကြီးဘုရားသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

“မောင်မောင်... ဒီဘုရားကြီးက အတော်ကြီးတာပဲကွ။ ဒီမှာ စောင့်ရှောက်တဲ့သူ ရှိသလား မသိဘူး”

“တို့ ဝင်ကြည့်ရအောင်”
“အေး၊ ကောင်းတယ်”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သည် ဘုရားအနီးသို့ ရောက်လာပြီး ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကြသည်။ အစောင့် တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။ ကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိသော်လည်း ဆရာတော် မရှိပေ။ တံခါးပိတ်ထားသည်။

“ဒီမှာ လူ မရှိဘူးကွ”

“ကျောင်းမှာတော့ ဘုန်းကြီးရှိတယ်နဲ့ တူတယ်။ တံခါးပိတ်ထားတယ်”

“အေးကွ၊ လူ မရှိတာတော့ သေချာတယ်”

“မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ငါးမရ ရေချိုးပြန်ဆိုတာ ရှိတယ်လေ”

“ရေချိုးရမယ်”

“သဘောပြောတာပါ။ လူမရှိတဲ့ ကျောင်းမှာ ရရာပစ္စည်းခိုးယူပေါ့ကွ”

“ဒီမှာ ခိုးစရာ ဘာမှမရှိဘူးကွ”

“မင်းတို့ကလည်း အ့ပါကွာ။ ဒီမှာလေ”

“ဟာ... ဘုရားကြီး”

“မောင်မောင်... မင်း ဘုရားကြီးကို ခိုးဖို့ ကြံနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် အလုပ်နှစ်ခုပြီးမယ်”

“မင်းကတော့ လုပ်ပြီ။ ငါတို့ နားမလည်ဘူး။ ရှင်းပါဦးကွ”

“ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ဘုရားကြီး၊ ဒီတော့ကြီးထဲမှာ ကြည်ညိုမယ်သူ မရှိ၊ ကိုးကွယ်မယ်သူ မရှိဘူးကွ။ ငါတို့ ပင့်ပြီး ငါတို့ရွာကျောင်းမှာ ပူဇော်လိုက်ရင် ငါတို့ကို ရွာသားတွေ၊ လူကြီးတွေက လေးစားမယ်။ ဘုရားဒကာလိုလည်း ခေါ်ကြမယ်”

“ပြီးတော့ကော”

“ကြည်ညိုမယ်သူ မရှိတဲ့ နေရာကနေ ကြည်ညိုမယ်သူ ရှိတဲ့နေရာရောက်မှာမို့ ဘုရားကြီးလည်း ဂုဏ်တင့်တာပေါ့ကွာ”

“မင်းပြောတာတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ဘုရားကြီးကို ဘယ်လိုပင့်ရမှာလဲ”

“လူမှာ အကြံဉာဏ်ဆိုတာ ရှိရတယ်ကွ။ တို့ရွာက ကိုသောင်းတင် ရှိတယ်လေ။ ကိုသောင်းတင်က မန္တလေး ဘုရားကြီးမှာ ဘုရားထုတဲ့အလုပ် လုပ်တယ်။ ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်နေတာ”

“မောင်မောင်... မင်းပြောတာနဲ့ ဒီဘုရားနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ဒီဘုရားကြီးကို ငယ်အောင် ထုခိုင်းမလို့လား”

“ညှပ်ပါကွာ။ ပိန်းလိုက်တာ”

“ကဲ... ပညာရှင်ကြီးရေ ရှင်းပြပါဦး။ ဘယ်လိုဆိုင်တာလဲဆိုတာ”

“ကိုသောင်းတင်က ဘုရားထုတဲ့ ပညာတတ်တယ်။ အနယ်နယ်က ဘုရားလာပင့်တဲ့အခါ ကားကြီး ကားငယ်ပေါ်ကို ဘုရားတင်ပေးရတယ်။ ဘုရားဆင်းတုကို ကားပေါ်တင်တဲ့ ပညာတတ်သေးတယ်”

“အေး၊ ဒါဆို ပြန်ကြည့်ကွာ။ ကိုသောင်းတင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှ စီစဉ်ကြတာပေါ့”

သာအေး၊ မောင်မောင်၊ ငါတို့တို့ သုံးဦးသည် ကျောက်တော်ကြီးဘုရားမှ မိမိတို့ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ရွာသို့ ရောက်သောအခါ ပညာရှင် ကိုသောင်းတင်ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်။ ဘုရားခိုးယူပင့်ဆောင်ရေးကိစ္စ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုသောင်းတင်မှ ဘုရားကြီးကို ပထမ သစ်သားများဖြင့်ချုပ်နှောင်ရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးရသောဆိုင်တွင် ဘုရားပင့်ရန်

သစ်သားဘောင်တန်းတစ်ခုအပိုရှိကြောင်း၊ ဘိုးနတ်များဖြင့် ချုပ်နှောင်၍ သစ်သားတန်းများဖြင့် ကိုင်တွယ် ချည်နှောင်ရလွယ်ကူကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ဇုတ်ယအဆင့်အနေဖြင့် ဘုရားပင့်ရာတွင် အောက်ခံ ဒလိမ့်တုံး နှစ်ခုလိုကြောင်း သစ်သားဖရိုန့်ဖြင့် ချုပ်နှောင်ထားသော ဘုရားကို ဒလိမ့်တုံးပေါ်တင်၍ ကုတ်ဖြင့် တွန်းလိုမိပြီး ရွှေလျှင် လွယ်ကူကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“ကိုသောင်းတင်ရေ... ဘုရားကို ရွှေတာ ဟုတ်ပါပြီလေပေါ့ ဘယ်လိုတင်မှာလဲ”

“ကားပေါ် တင်သလောက်တော့ မခက်ဘူး။ ဘုရားတင်မယ် လေ့ကို သစ်သားတန်းခိုင်ခိုင်ရှိကံပြီး သစ်သားတန်းပေါ်ကို ဒလိမ့်တုံးခံပြီး ရွှေတင်ရုံပဲ”

“ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆို ဘုရားက ကြီးတော့ လှေနှစ်စီး ခတ်မယ်။ သစ်သားတန်းနဲ့ ချုပ်မယ်”

ဘုရားခိုးဖို့ ဆင်ကြ ကြံနေကြသော မောင်မောင်တို့အဖွဲ့ လူစုကြသည်။ လူငယ် (၂၀)ခန့် စုမိကြသည်။ လှေနှစ်စီးဖြင့် ဦးပိန်တံတာသို့ ထွက်ခွာလာကြသည်။ အကာလညသည် မောင်မိုက်၏ သူခိုးတို့၏ အသိစိတ်သည် ပို၍ မှောင်မှိုက်လေတော့သည်။ ဦးပိန်တံတာသို့ရောက်သောအခါ မောင်မောင်၊ သာအေးနှင့် ငါတို့တို့ သုံးယောက် လှေပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ ကျန်သူများ လှေပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

သူခိုးခေါင်းဆောင် မောင်မောင်သည် ဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး လူရို၊ မရို လေ့လာသည်။ အစောင့် ဆရာတော်ရို၊ မရို လေ့လာသည်။ ယမန်နေ့ကအတိုင်း လူသူလေးပါး ကင်းဝေးနေသည်။ ငါတို့က လှေပေါ်မှ လူများနှင့် ပစ္စည်းများကို သွားရောက်ခေါ်ယူခဲ့လေသည်။ ပညာရှင် ကိုသောင်းတင်က မလိုက်ချင်ပါ။ မလိုက်ဖို့ ငြင်းဆန်နေသည်။ သို့သော် မောင်မောင်က အပြောကောင်းသဖြင့် လိုက်လာပါသည်။

ဘုရားသို့ ရောက်သောအခါ မီးအိမ်များထွန်းညှိပြီး အလင်းရောင်အောက်တွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခိုးမှုကို ကျူးလွန်ပါတော့သည်။ ကိုသောင်းတင်၏ စီစဉ်ညွှန်ကြားမှုဖြင့် အသင့်ယူဆောင်လာသော သစ်သားဖရိုန့်ကို ဘုရားကြီးအား မ.၍ ချုပ်နှောင်လေတော့သည်။ မူလီစုပ်ပြီး ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့်ဖြစ်သောအခါ ကြိုးများဖြင့် ချည်ပြီး အပေါ်အမိုးနှင့် ယာယီချည်နှောင်သည်။ ဘုရားကြီးအောက်သို့ သစ်သားတန်းနှစ်ခုသွင်းပြီး ကုတ်ဖြင့် သံလုံးနှစ်လုံးကို ဘုရားအောက်သို့ သွင်းသည်။ နောက် သစ်သားတန်းပေါ်သို့ ကုတ်ဖြင့် ရွှေပေး

ခြင်းဖြင့် ဘုရားကြီးကို ရွှေအောင် ဆောင်ရွက်သည်။ ကြီးဖြင့် အပေါ်မှ အရှင်ထိန်းထားသဖြင့် ဘုရားကြီး ကြွမသွားပေ။ မြေပြင်သို့ရောက်သောအခါ သစ်သားတန်းခံစရာမလိုဘဲ ဒလိမ့်တုံးခံပြီး လိုရာသို့ ကုတ်ဖြင့် တွန်း၍ ရွှေကြလေသည်။ ညသည် ညဉ့်နက်လာသည်။ လူတွေလည်း ခွေးတွေထွက်လာသည်။ ၂နာရီထိုးတော့ လေဆိပ်သို့ ရောက်လာသည်။

ကုန်းပေါ်မှ လေပေါ်သို့ သစ်သားတန်းခံပြီး ဒလိမ့်တုံးခံ၍ တွန်းကြလေသည်။ ဘုရားကြီး၏ ဝန်မှာ အဆမတန်ကြီးနေသဖြင့် ဘေးစောင်းမသွားရန် သတိဖြင့် လုပ်ကိုင်ရလေသည်။ ညအချိန်ဖြစ်ခြင်း၊ လေဖြစ်၍ ထိန်းချုပ်ရန် ခက်ခဲခြင်း၊ ကုန်းပေါ်မှ လေပေါ်သို့ တင်ရာတွင် ဘောင်တန်းသစ်သား မခံနိုင်ခြင်း စသည့် အားနည်းချက်များကြောင့် ဘုရားကြီးမှာ ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားလေတော့သည်။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်သွားကြလေသည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင်တောင် ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်ရသောကိစ္စမှာ ရေထဲကျသော ဘုရားကို ဘယ်လိုမှ ဆယ်လို့မရပါ။ အားလုံး လက်မြှောက်အရုံးပေးပြီး ဘုရားကြီးအား ရေထဲတွင် ထားခဲ့ပြီး မိမိရွာသို့ ပြန်သွားကြလေသည်။

“ကဲ... အဖွဲ့သားတို့ ငါတို့တစ်စု ဘုရားပင့်တာ ဘုရားက တန်ခိုးကြီးတော့ မကြာဘူး”

“ဒါဆို ငါတို့ ဘုရားခိုးတာ မမြောက်ဘူးပေါ့”

“ခိုးမှု မမြောက်ပေမယ့် ပေါက်ကြားလို့ မရဘူး။ ဘုရားကြီးက ရေထဲရောက်နေပြီ။ အားလုံး နှုတ်လုံကြပါ။ ပေါက်ကြားရင် အားလုံး အဖမ်းခံရမှာပဲ”

ဤသို့ဖြင့် မောင်မောင်တို့အဖွဲ့သည် လေလှော်ပြီး ရွာသို့ ပြန်လာကြသည်။

မည်သူမျှ ဤအမှုကိစ္စကို ပါးစပ်က မဟာခဲ၊ မပြောခဲ့ကြပါ။ နှုတ်ပိတ်၍ နေကြလေသည်။

ဆရာတော်သည် ကျောက်တော်ကြီးဘုရားသို့ ပြန်ကြွလာသည်။ ယခုကဲ့သို့ ရက်ရှည် တစ်ခါမှ မကြာဘူးပါ။ ၅ရက် ပစ်ထားခဲ့သဖြင့် သူ့ကျောင်းကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားကြီးကို ဝတ်ချရန် ဝင်လိုက်သောအခါ ဘုရားကြီး မရှိတော့ပါ။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ဘုရားကြီးကို ဘယ်သူက ခိုးသွားတာလဲ။ ဘုရားကြီးကို ဘာလို့ ခိုးရတာလဲ။ မိမိမှာ ဘုရားကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ဤနေရာသို့ လာရောက် စောင့်ရှောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတော့ မိမိတာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ခဲ့

သော ဘုရားကြီး မရှိတော့။ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ သူခိုးများသည် မိမိကျောင်းမှ ပစ္စည်းများကို ယူသွားလျှင် ဒီလောက် စိတ်မဆိုးပါ။ ယခု ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ဘုရားကြီးကို ယူသွားတာ၊ ခိုးသွားတာ၊ အလိုမကျ သောကဖြစ်သည်။ ဒေါသပေါက်ကွဲလာသည်။ ရဲကို တိုင်ရမှာလား။ လူတွေမရှိ၊ သက်သေမရှိ၊ ဘယ်သူ့ကို စစ်ဆေးမှာလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ဖမ်းမှာလဲ။ ဘယ်လိုရှာမှာလဲ။ စဉ်းစားတိုင်း အဖြေက ဝေးနေသည်။

ဒီဘုရားကြီးကို လူတွေ မစောင့်နိုင်တာ ထားတော့၊ နတ်တွေတော့ စောင့်မှာပဲ။ ဘုရားစောင့်နတ်က ဘာလို့ မတားတာလဲ။ ဒီတန်ဆောင်းစောင့်နတ်၊ ကျောင်းစောင့်နတ်တွေ ဘာလို့ မတားကြတာလဲ။ ကွင်းပိုင်တွေ၊ နယ်ပိုင်တွေရှိရင် သူတို့ကရော ဘာလို့ မတားကြတာလဲ။ ဟုတ်ပြီ။ ငါသူတို့ကို အမြဲအမှုဝေတယ်။ ဒီလောက် မေတ္တာရှိ အမှုဝေတာတောင် ဘုရားကို စောင့်ရှောက်ဖော်မရဘူး။ ငါ အပြစ်ပေးရမယ်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ကျောင်းပေါ်သွားပြီး ကိုင်နေကျ ကြိမ်လုံးကို ယူသည်။

“ကဲ...နတ်တွေ၊ နယ်ပိုင်တွေ ငါ့စကားကို နားထောင်၊ ငါသည် ဘုရား၏ သားတော်ဖြစ်သည်။ ငါ့ကိုကွယ်သော ကျောက်တော်ကြီးဘုရားကို မစောင့်ရှောက်သော သင်တို့ကို ငါ ဆုံးမမည်။ ငါ့ထံ လာကြ”

ဆရာတော်၏ အသံသည် ဩဇာအပြည့်ရှိသည်။ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေသဖြင့် ရူးသွားပြီဟု တွေ့သူတွေက ပြောကြမည်။ သို့သော် မည်သူမျှ မရှိ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောနေသည်။

“ဘုရားစောင့်နတ်... ဒီတိုင်ကို ဖက်ထား။ ကဲဟာ...ကဲဟာ...ကဲဟာ”

ကြိမ်ဖြင့် သုံးချက်ရှိက်သည်။ ထို့နောက် ဓမ္မာရုံ၏ အခြားတိုင်တွင် တန်ဆောင်းစောင့်နတ်ကို ခေါ်၍ ရိုက်၏။ အခြားတိုင်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းစောင့်နတ်ကို ရိုက်၏။ ကွင်းပိုင်၊ နယ်ပိုင်တို့ကို ခေါ်၍ ရိုက်၏။ စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်ပြီးမှ ပြန်လွှတ်ပေး၏။

“ကဲ...သွားတော့၊ ငါ့ဘုရားကြီး ဒီကို ပြန်မရောက်မချင်း နေ့တိုင်း အရိုက်ခံရမယ်”

ဆရာတော်သည် ဝိဇ္ဇာဘုန်းကြီးမဟုတ်။ ဝိဇ္ဇာလှိုင်းက ပညာ မတတ်ပါ။ သူ့ဘုရားကြီး အခိုးခံရတာကို အစောင့်နတ်များရှိလျက် အခိုးခံရတာလို နတ်တွေကို စွပ်စွဲပြီး နေ့စဉ် တိုင်တွေကို ကြိမ်နှင့် ရိုက်နှက်နေလေတော့သည်။ ဆရာတော်၏ အပြုအမူသည် အရူးကြီးတစ်ယောက်ပမာ ပါးလှ

က ပြော၊ လက်က ကြိမ်နှင့် တိုင်တွေကို ရိုက်နေလေ၏။

တိုင်တွေ ရိုက်တော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ။ ကြိမ်ဖြင့် တိုင်ကို ရိုက်တော့ ကြာတော့ ကြိမ်မှာ ဖွာလန်ကျဲလာလေသည်။ ဘုရားကြီးက ပြန်မရောက်ပါ။ သူထင်ရာ တစ်ခွက်ထိုးလုပ် တတ်သော ဉာဉ်ကြောင့် လုပ်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရားသူခိုးက သူတို့ကို တိုက်ရိုက် အရိုက်ခံရတာ မဟုတ်။ မမြင်ရသော နတ်တွေကို ရိုက်နေတာ။ ဘယ်လို လုပ် သူခိုးက သိမှာလဲ။ ဘယ်သူကရော့ ပြန်ပို့မှာလဲ။

ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့မရသော ထူးခြားသည့် အဖြစ် အပျက်က ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

မောင်မောင်သည် ဘုရားသူခိုးဖြစ်၏။ ဘုရားခိုးရန် စတင်အကြံပေါ်လှူ၊ စီစဉ်သူ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ ဘုရား ကြီးခိုးတာမှန်ပေမယ့် အထမမြောက်သဖြင့် မချီတင်တဲ့ ဖြစ်နေသည်။ သူခိုးအထမမြောက်သဖြင့် အပြစ်မရှိဟု ဆင်ပေါ့ပေါ့နေထိုင်လာသည်။ သို့သော် ညက အိပ်၍မရ။

အိမ်မက်ထဲတွင် လူနီကြီးနှစ်ယောက်ရောက်လာပြီး မိမိအား နှိပ်စက်လေတော့သည်။ ခြေထောက်နှင့် ကန်လိုက်၊ ခြေထောက်ကို ဆွဲပြီး လဟာပြင်သို့ ပစ်ချလိုက်။ ထင်တိုင်း ထွန်နေလေသည်။ လူနီကြီးနှစ်ယောက်မှာ မိမိအား ဘောလုံး ထန်နေကြသည်။ လေထဲသို့ ပစ်ချကြသည်။ ကြောက်ရွံ့၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ဆွေးတွေထွက်ပြီး ရေသောက်ရ၏။ ဘုရားကို အာရုံပြု၍ အိပ်မက်ဆိုးများ မမက်ရန် ဆုတောင်း၏။ အိပ်ပျော်သွား သောအခါ လူနီကြီးနှစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။ မိမိအား ခြေထောက်မှဆွဲပြီး သစ်ပင်များနှင့် တိုက်၍ အနာ စာရဖြစ်အောင်လုပ်၏။ တစ်ယောက်က ကုတ်ဖဲ့၏။ ပါးစပ် ထလည်း ပြောသေး၏။

“ဘုရားကြီးကို ပြန်ပို့”လို့ ပြောပြီး အိပ်ရာမှ နိုးလာ သည်။ ဆက်မအိပ်ရဲတော့။ အိပ်မက်ထဲတွင် အနှိပ်စက် ခံရတာဟာ ဘုရားစောင်နတ်က လာနှိပ်စက်တာလား။ ငါတို့ ဘုရားခိုးမှုကြောင့် အပြစ်ပေးတာလားဟု စဉ်းစားပြီး နောင်တ နှုတ်နေလေသည်။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ သာအေးထံ သွားသည်။

“သာအေးရေ...သာအေး”

“မောင်မောင်...လာ၊ ငါလည်း မင်းဆီ လာမလို့”

“ငါ ညက အိပ်လို့ မရဘူးကွ။ လူနီကြီး နှစ်ယောက် ကို နှိပ်စက်နေတာ”

“အေး၊ ငါလည်း ဒီလိုဖြစ်နေတာ။ မင်းဆီလာပြော

“ဟော...ဟိုမှာ ငဝိန်ပါလား”

“ဟေ့...မောင်မောင်နဲ့ သာအေး၊ ငါ ညက အိပ် မပျော်ဘူး။ ငါ့ကို အိပ်မက်ထဲမှာ နှိပ်စက်ခံနေရတယ်”

“ငါတို့နှစ်ယောက်လည်း မင်းလိုဖြစ်လို့ အခု တိုင်ပင် နေတာ”

“ငါ ညရောက်မှာ ကြောက်တယ်ကွာ”

“အေးကွ၊ ငါတို့အကုသိုလ်က သေမှ အကျိုးပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အခု မသေခင်က အကျိုးပေးတာ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲကွာ”

ဤသို့ဖြင့် ဘုရားပိုရန် မစဉ်းစားနိုင်ပါ။ ဘုရားပြန်ပို့ပါ က မိမိတို့အား သူခိုးဟု ပြောကြမည်။ ကိုယ်အကြောင်း ကိုယ်ဖော်သလိုဖြစ်မည်။ ဘယ်လိုမှ ပြန်ပို့လို့ မဖြစ်နိုင်ချေ။

သို့သော် ဆရာတော်ကလည်း ရက်ပေါင်းများစွာ ကြိမ် ဖြင့် ရိုက်၏။ အရိုက်ခံရသော နတ်များ၊ ကွင်းပိုင်များက ဘုရားသူခိုးများကို အိပ်မက်ထဲမှာ သွားရောက် နှိပ်စက် ကြလေသည်။ ကြာလာတော့ မောင်မောင်တို့ သုံးယောက် ရူးကြရလေတော့သည်။ ထိုအခါ ဆရာများ ပင်၍ ကုသ ကြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရူးတာမဟုတ်ဘူး။ ညဘက် အိပ်လို့ မရတာ။ ကျွန်တော်တို့ ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်အလုပ်က ဒဏ် ခတ်တာ”

ဤသို့ဖြင့် ရွာလူကြီးများ စုဝေး၍ရောက်လာကြသည်။ မောင်မောင်တို့သုံးယောက် ပြောစကားကို နားထောင်ပြီး တစ်ရွာလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ ရွာထုံးစံအရ တစ်ယောက်ဖြစ်လျှင် တစ်ရွာလုံး ပိုင်းကူညီတတ်သော ဓလေ့အရ မောင်မောင်တို့ကိုစွဲကို ပိုင်း၍ တိုင်ပင်ပြီး ဘုရား ကြီးကို ပြန်ပို့ရေး စီစဉ်ရလေသည်။ တစ်ရွာလုံး လူများ စုဝေးပြီး လှေကြီး၊ လှေငယ်များဖြင့် ဦးပိန်တံတားသို့ ထွက် လာကြသည်။ လှေပေါ်မှ ကျသွားသော ဘုရားကြီးကို ပြန် လည် ဆယ်ယူကြသည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မူလနေရာသို့ ပင့်ဆောင်ပြီး ကုန်တော့ကြလေတော့သည်။ မကြာခင် ဆရာတော်ကြွလာပြီး ရွာသူရွာသားများနှင့် ဘုရား သူခိုးများကို တရားဟောပြီး နှိပ်စက်မှုကို နောင် မကျူးလွန်ရန် တရားဟော၏။ အားလုံး သာဓုခေါ်ကြလေသည်။

“သာဓု ...သာဓု...သာဓု”

ဘုရားကြီးပြန်ပို့ပြီး မောင်မောင်တို့သုံးယောက်လည်း အိပ်ရေးဝဝ အိပ်နိုင်ကြလေတော့သည်။

အဏ္ဏဝါလွှင့်

ပန်းချီဆောင်နိုင်လတ်

ရန်သူပြေးစေတဲ့ ဂါထာ

တက္ကသိုလ် အပန်းငယ်

မယဉ်ထွေးသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်ဖြစ်သည်။ ဦးစီးဌာနတစ်ခုတွင် အထက်တန်းစာရေးဖြစ်၏။ ဥပဒေဘွဲ့ရထားသော်လည်း တရားသူကြီးနှင့် ရှေ့နေလုပ်ရန် စိတ်မဝင်စား။ မိသားစုက စီးပွားရေးပြုလုပ်ကြသည်။ တရားသူကြီးနှင့် ဥပဒေရုံးတွင် လုပ်ပါက နယ်ပြောင်ရွှေတတ်သဖြင့် မိဘများကလည်း ခွင့်မပြုကြ။ မိသားစုနှင့် အိုးမကွာ အိမ်မကွာနေစေချင်ကြသည်။

မယဉ်ထွေး အလုပ်ဝင်ခါစက အောက်တန်းစာရေးဖြစ်သည်။ အထက်တန်းစာရေးဖြစ်လာသည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ရုံးလုပ်ငန်းတွင် ပျော်ပိုက်နေ၏။ မိဘများက အိမ်မှာပင် နားစေချင်သည်။ မယဉ်ထွေးက လက်မခံ။ အလုပ်ရှိက စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသည်ဟု ဆို၏။

မယဉ်ထွေးသည် စိတ်ထားဖြူစင်၍ သဘောကောင်းသူဖြစ်၏။ တစ်ဖက်သားကို ကူညီတတ်သောစိတ်အပြည့်အဝရှိသည်။ ရုံးလုပ်ငန်းများကိုလည်း မခိုမကပ် ဝင်ရောက်အကူအညီပေးရုံသာမက၊ ငွေကြေးကိုပါ အကူအညီပေးတတ်၏။ ဆင်ရဲနွမ်းပါးသော ဝန်ထမ်းများ၏ သားသမီးများကိုလည်း ညာသင်စရိတ်ထောက်ပံ့ပေးသည်။ ဆေးရုံတက်သော ဝန်ထမ်းများရှိပါက ဆေးဖိများ ထောက်ပံ့ပေးရန်ကို နှမြောအွန်တိုခြင်းမရှိ။

မယဉ်ထွေးမှာ အပျိုကြီးသာဖြစ်သည်။ သူရသောဇာတိကို သူ မသုံးလိုက်ရ။ လူမှုရေးကိစ္စများတွင် ကုန်သွားတာချည်းဖြစ်၏။ မိဘများက ချမ်းသာနေလို့ တော်ပါသေးသည်။ လစာမစားရပေမယ့် အလုပ်ပေါ်တွင် သံယောဇဉ်အွယ်နေသဖြင့် မထွက်ဖြစ်ချေ။

ဝန်ထမ်းအားလုံးက မယဉ်ထွေးကို ချစ်ခင်လေးစားကြသည်။ မယဉ်ထွေးနှင့် ပတ်သက်၍ လိုအပ်သော အကူအညီများကို လုပ်ပေးဖို့ ဝန်မလေးကြ။ ရုံးတွင် မယဉ်ထွေးကို ဩဇာမရသောသူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သူက အရာရှိဦးသန်းထွန်းဖြစ်၏။

ဦးသန်းထွန်းသည် ရုံးရှိ ဝန်ထမ်း ငွေစွဲငွေချေးအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌလည်းဖြစ်သည်။ မိသားစုများ၍ လစာမှာ ဖူလုံခြင်းမရှိ စားအိုးကြီးသည်အပြင် သားသမီးများကလည်း ထည်ထည်ဝါဝါ ဝတ်ဝတ်ကြွားကြွားနေတတ်ကြသည်။ ဦးသန်းထွန်းသည် ငွေရှာ၍ မလောက်သဖြင့် မယဉ်ထွေးဆီက မကြာခဏ

ချေးရသည်။ အသွားရှိပြီး အပြန်မရှိပါ။ ပြန်လည်ပေးဆပ်ခြင်းမရှိဘဲ ထပ်၍ထပ်၍ချေးနေတော့သည်။ ချေးငွေနှင့် မလုံလောက်သဖြင့် ငွေစုငွေချေးအသင်းရှိ မယဉ်ထွေး၏ စာရင်းမှ ထုတ်ယူခဲ့သေးသည်။ မယဉ်ထွေးက အထက်လူကြီးဖြစ်နေသဖြင့် အကူအညီပေးသည်အနေဖြင့် ဘာမှမပြော။ ခေါင်းငုံ့ခံနေပြန်ပါသည်။

ချေးငွေက ဆင့်ကဲဆင့်ကဲတိုးလာသည့်အပြင် ငွေစုငွေချေးအသင်းမှ ချေးငွေဖြတ်တောက်ခဲ့သဖြင့် လစာပင်မပါတော့။ စာရင်းချုပ်ကြည့်ပါက ဦးသန်းထွန်း၏ ချေးငွေမှာ သိန်းပေါင်းများစွာဖြစ်၍နေပေပြီ။ မိဘများက လစာမစားရသည့်အပြင် အိမ်မှ ထောက်ပံ့ပေးနေရာသဖြင့် မကြည်ဖြူကြတော့။ အလုပ်မှ ထွက်ခိုင်းသည်။ မိဘများက အမြဲဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသဖြင့် မယဉ်ထွေးတစ်ယောက် ဦးသန်းထွန်းကို လုံးဝအကူအညီမပေးတော့ဘဲ အကူအညီများကို ဖြတ်တောက် ရပ်စဲပစ်လိုက်သည်။

“ရတော့ကတော့ ပြီး၊ တောင်းတော့ မုန်း” ဆိုသလို မယဉ်ထွေးက အရစ်ကျ ပြန်ဆပ်ရန်ပြောတော့ ဦးသန်းထွန်းက အမုန်းတရားတွေ ပွားလာသည်။ အငြိုးတရားတွေ ထားလာ၏။ အလုပ်ကို အကြောင်းရှာပြီး ပညာပြလာသည်။ မယဉ်ထွေး ရုံးသို့ လာချင်စိတ် ကုန်ခန်းသွားအောင် နှိပ်ကွပ်ပြောဆိုညှဉ်းပန်း၏။ နဂိုကမှ နာယကဂုဏ်ခြောက်ပါးနဲ့ မပြည့်စုံသူပို့ နှိပ်စက်ဖို့ ဝန်မလေး။ ဘေးက အကူအညီပေးလာသည့် ဝန်ထမ်းများကိုပါ ရန်ပူလာသည်။ အားလုံးက ဦးသန်းထွန်းကို အရာရှိဆိုးအဖြစ် သတ်မှတ်ဆက်ဆံကြသည်။

သင်္ကြန်ရုံးပိတ်ရက်တွင် အင်းစိန်မြို့၊ ညောင်ပင်သာကျောင်း၌ ဝိပဿနာ ဂုရုတရားစခန်းကို ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် မယဉ်ထွေး သွား၍ တရားအားထုတ်လိုက်သည်။ တရားစခန်းတွင် သီလရင့်ဆရာလေးတစ်ပါးက မယဉ်ထွေးကို ဂီတိတစ်ပုဒ်ပေးလာသည်။ ဆရာလေးက ဂီတိဟာ “ဝေဒိဿာကုဂီတိ” လို့ခေါ်တယ်။ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲနဲ့ ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းကို အလွယ်တကူ ကျော်လွှားနိုင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။

မယဉ်ထွေးသည် တရားစခန်းက ပြန်လာပြီးခိုန့်မှစ၍ ထိုဂီတိကို တစ်နေ့လျှင် အခေါက်ရေ (၉၀) ပုံမှန်ရွတ်ပွားလာခဲ့သည်။ သုံးလခန့်ကြာသောအခါ အရာရှိ ဦးသန်းထွန်းသည် ဌာနဆိုင်ရာ သင်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရ

သည်။ အားလုံးက ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်ရသည်။
တစ်နှစ်အကြာတွင် စိတ်ထားမြင့်မြတ်သော မယဉ်
ထွေးတစ်ယောက် ရုံးအုပ်ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်သွားခဲ့သည်။
မကောင်းသောသူတို့ ဝေးရာအရပ်သို့ လျှင်မြန်စွာ ပြေးစေ
ကုန်သော "ဝေဒါသာကုဂါထာ"ကို အောက်တွင် ဖော်ပြပေး
လိုက်ပါသည်။

ဝေဒါသာကုဂါထာ

ဝေဒါသာကု ကုသာဒါစေ
ဒါယသာဒ ဒသာယဒါ
သာသာဒိကု ကုဒိသာသာ
ကုဒကုဘု ဘုကုဒကု။

ဂါထာအနက်

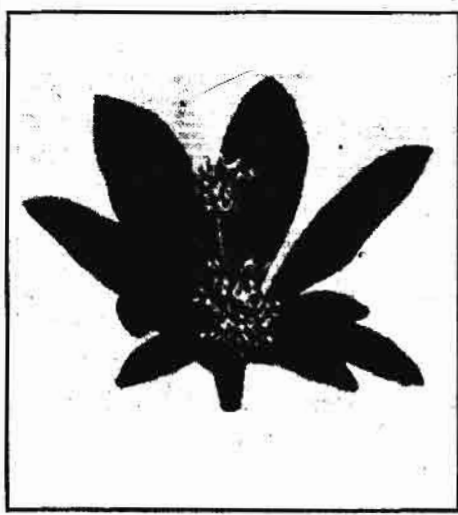
ဝေ-ရန်သူတို့သည်၊ ဒါ-ဝေးသောအရပ်သို့ သာ-လျှင်
မြန်စွာ၊ ကု-ပြေးစေကုန်သတည်း။
ကု - မကောင်းသောသူတို့သည်၊ သာ-မိမိအလိုကို၊
ဒါ-အကြံအစည်ပျက်သောအားဖြင့်၊ ဝေ-ပျောက်စေကုန်

သတည်း။
ဒါ-ဒိန္နစေတနာကြောင့်၊ ယသာ-အခြံအရံအကျော်
အစောတို့သည်၊ ဒ-ပွားများစေသတည်း။
ဒသာ-ဆယ်ပါးကုန်သော ရန်သူတို့သည်၊ ယ-ကုသိုလ်
ဆယ်ပါး တန်ခိုးအားကြောင့်၊ ဒါ-ပျောက်စေကုန်သတည်း။
သာသာ-မက်မောခြင်းရှိသောသူတို့နှင့်၊ ဒိ-ရှည်မြင့်စွာ
ကု-မပေါင်းဖော်ရပါစေသတည်း။
ကုဒိ- အမျက်ဒေါသကြီးသူတို့ကို၊ သာသာ- ဆုံးမ
ဩဝါဒပေးသဖြင့် အောင်ပါစေသတည်း။
ကု-သူတော်ကောင်းတို့နှင့်၊ ဒ-မပြတ်၊ ကု-ဖြစ်ထေ
ရာရာ သံသရာဘဝ၌ ဘု-ပေါင်းဖော်ရပါစေသတည်း။
ဘု-မကောင်းသောသူတို့နှင့်၊ ကု-ဖြစ်လေရာအရပ်တွင်
ဒ-အခါခပ်သိမ်း၊ ကု-မတွေ့ရပါစေသတည်း။

(မယဉ်ယဉ်ထွေးသို့ အမှတ်တရ)

တက္ကသိုလ်အပန်ဆော်

ဝမ်းချုပ်၊ လေချုပ်၊ သွေးတိုးနေရင်
ဆရာဦးရွှေထွန်းဇံ(ရွှေလှော်ကား)ရဲ့

ဘုမ္မရာဇာ
အမှတ်တံဆိပ်

ဝမ်းမှန်ဆေးကို သောက်ကြည့်လိုက်ပါ
ဆေးသောက်ပြီးလျှင် မိုက်နာ၊ မိုက်ရစ်ခြင်းမရှိ
နုံးချည်အားယုတ်ခြင်းမရှိသဖြင့် ယုံကြည်စွာ သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။

ကြော်ငြာခွင့်ပြုချက်အမှတ်-တဆဝက(စာနယ်ဇင်း) ၀၀၁/၀၁၁၅

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်
TMR.011779(1215)

မင်းဂုဏ် - ရွှေလှော်ကား၊ ဆေးတိုက်၊ အမှတ်(၉)၊ လှော်ကား၊ လမ်း၊
မင်းဂုဏ် - ရွှေလှော်ကား၊ ဆေးတိုက်၊ အမှတ်(၉)၊ လှော်ကား၊ လမ်း၊
မင်းဂုဏ် - ရွှေလှော်ကား၊ ဆေးတိုက်၊ အမှတ်(၉)၊ လှော်ကား၊ လမ်း၊

၂၁ ရာစု
ဆရာဦးအောင်မိုးဇော်

EX-စာပေမိမာနီ

အထက်တန်း လက္ခဏာ၊ နက္ခတ္တဗေဒဝညာရှင်

သင်တန်းနည်းပြ

စာရေးဆရာ ဆရာမ ဝေဝေအောင်ထံမှ စာတစ်စောင်-

၁၇

မ. လှိုင်လှိုင် ၁၇/၁၁/၁၇

Handwritten signature

(ခရီးစဉ်)

၁၇၁၄ - ၁၅၀၂ ၁၅၂

မဟာမိတ်

မင်္ဂလာဒုံမြို့

Ph. ၂၅၀၀၄၆

၈၄-၅၁-၃၈၇၇၂

အမှတ် (၁၄)၊ ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရားဈေးတန်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၀၇၆၈၀၈

အလုပ်ချိန် -နံနက် (၈:၃၀) မှ ညနေ (၆:၀၀)

(၁)

မှတ်မှတ်ရရ

ညက သီတင်းကျွတ်
လပြည့်သဖြင့်သည်။
ပြည့်ဝဝ ထွန်းလင်းတော
ပနေသည့် လပြည့်ဝန်းကြ
အောက်တွင် လူတွေက ယ
ညများထက်ပိုပြီး သက်ဝင်စွာ
ရှားနေကြသည်။ နေအိမ်အ
သီးတွင် ထွန်းညှိပူဇော်ထားသည့်
ဆီမီးအလင်းတွေက လရောင်
အပြိုင် စိစိညီညီ လင်းလက်
ကြသည်။ ကျွန်တော့်တွင် အထ
တွေ ဖိစီးနေသဖြင့် သီတင်းကျွတ်
အခါသမယ၏ အလှအပတွေ
အပြည့်အဝခံစားနိုင်စွမ်းမရှိ။ သည်
က ယခင်နှစ်များထက် ပိုပြီး အထ
တွေ များနေခဲ့သည်။ ဘုရားထံ
ကျောင်းကိစ္စတွေသာမက အခြားထု
ရေးကိစ္စတွေကပါ ဝန်းရံနေလေသည့်

သက်တမ်းတွေ

နဝင်းစွမ်းအားဖြင့်

သိဒ္ဓိသံယူခြင်း

ဆောင်းပါးလေးတွေကိုပင် အပတ်စဉ် မှန်မှန်မရေနိုင်တော့။ မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဂျာနယ်တွေအတွက် စာမူ မပေးနိုင်ရုံသာမက အင်တာနက်မှ ဝက်ဆိုဒ်အတွက်လည်း စာမူအသစ်တွေ တင်မပေးနိုင်တော့။ ကျွန်တော် စာမရေနိုင် တာ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့များလားဟု စိတ်ပူစွာ ဖုန်း ဆက်လာကြသည့် ပရိသတ်တွေလည်း ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လက်ပွန်းတတီး ခင်မင်နေကြပြီဖြစ်သည့် နေလအယ်ဒီတာချုပ်နှင့် နေလ စာဖတ်ဝါသနာကို အားနာ နေမိသည်။ သို့သော် စိတ်ပါလက်ပါနှင့် အချိန်ပေးပြီး မရေး နိုင်ဘဲ စာမူတစ်ပုဒ်ကို ပြီးစလွယ် ရေးပေးလိုက်ရမှာမျိုးကို လည်း လုံးဝဆန္ဒမရှိ။ ထို့ကြောင့် စာမရေဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အလုပ်တွေများနေသည့်ကြားမှပင် လောကီပညာကို သင် ကြားပေးရသည့် အလုပ်တစ်ခုကလည်း မလွဲမရှောင်သာ တိုးလာပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် နက္ခတ်ပညာ၊ လက္ခဏာ ပညာ၊ လောကီပညာတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး တပည့်တပန်း တွေနှင့် နေသူမဟုတ်။ နက္ခတ်ပညာဖြင့် ကံကြမ္မာတွက်စစ် အကြံပြုသည့် လုပ်ငန်းကိုပင် တစ်နေ့တွင် သုံးနာရီသာ အချိန်ပေးထားနိုင်၏။ ကျန်အချိန်တို့တွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပုတီးစိပ်နေဖြစ် တတ်သည်။ စာရေးနေဖြစ်တတ်သည်။ ကဗျာရေးနေဖြစ် တတ်သည်။ ပြီးတော့ စာဖတ်နေဖြစ်တတ်သည်။ ထိုသို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နေလာခဲ့သည်မှာ ခုနစ်နှစ်ခန့်ရှိလေပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလများ ရှမ်းပြည်နယ်တွင် နေခဲ့စဉ်ကမူ တပည့်တပန်းတော်တော်များများနှင့် သိုက် သိုက်ဝန်းဝန်းနေဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်တတ်ကျွမ်းသမျှ လောကီပညာရပ်တွေကိုလည်း လက်ဆင့်ကမ်း သင်ပြပေး နေဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ထံမှ ပညာသင်ယူကြသူတွေ ထဲတွင် လူကြီးပိုင်းတွေလည်းပါသည်။ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာ ပညာနှင့် ဆန်းပညာကို ကျိုးကျိုးနွဲ့ သင်ယူခဲ့ကြသူတွေ ရှိ သည်။ ယခုနောက်ပိုင်း ရန်ကုန်မှာ အခြေချ နေထိုင် ထတည်းက အုပ်စုဖွဲ့ ပုံသန်းခြင်းအလုပ်ကို ကျွန်တော် ရှောင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စာရေးလိုသည် ဆန္ဒက အဓိကဖြစ်သည်။

ယခု ကျွန်တော့်ထံတွင် ပညာလာယူနေသူမှာ နေဝင်း မောင်အမည်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ထံပည့်လေး ကိုနေဝင်းမောင်သည် ဘွဲ့ရထားပြီးသူ ခေတ် ပညာတတ်လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကုမ္ပဏီ

ကြီးတစ်ခုတွင် အရာရှိတာဝန်ကို နှစ်တော်တော်ကြာကြာ လုပ်ကိုင်နေခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

ယခုမူ လန်ဒန်တွင် ကျောင်းဆက်တက်ရန် စီစဉ်နေ သည့်အခိုက် သူဝါသနာကြီးရာ လောကီပညာတချို့ကို အချိန်လွှဲ၍ အပြီးအလွှားသင်ယူနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာ...ဘယ်သွားချင်လဲ ဆရာ”

ကျွန်တော်အခန်းမှ ဆင်းသည့်နှင့် နေဝင်းမောင်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ည ၈နာရီပင် ကျော်နေပြီ။

“အချိန်သိပ်မရတော့လို့ ဘယ်မှ မသွားချင်ကြဘူး ဆိုရင်လည်း ပန်းဥယျာဉ်မှာပဲ ထိုင်ကြတာပေါ့ကွာ။ ဆရာ သွားချင်တဲ့နေရာကို ပြောပါဆိုရင်တော့ ကျိက္ကလော့ဘုရား ကိုပဲ သွားချင်တယ်”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ယခုနောက်ပိုင်းနှစ်များတွင် ကျွန်တော်သည် ကျိက္ကလော့ဘုရားကို အလွန်အာရုံကျနေ ခဲ့သည်ဟုပင်ဆိုရမည်။ ဘုရားတစ်ဆူဆူကို တက်ဖို့ စဉ်းစား လိုက်တိုင်း ကျိက္ကလော့ဘုရားကို သွားချင်နေခဲ့တတ်သည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်လောက်ကလည်း ကျိက္ကလော့ဘုရားတွင် တစ်နှစ်တာပတ်လုံး သွားပြီး ပဉ္စန်းရွတ်နေဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

“ရပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဆရာသွားချင်တဲ့ နေရာကိုပဲ ရောက်အောင်သွားကြတာပေါ့”

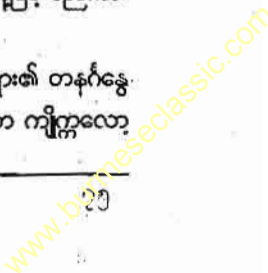
ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ချစ်ခင်စွာ ရိုသေကျိုးနွဲ့မှု ရှိလှ သည့် ကျွန်တော့်တပည့်လေး ကိုနေဝင်းမောင်က သူပါကုန်း ကားလေးကို မင်္ဂလာဒုံဘက်သို့ ဦးတည်လေတော့သည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်သည် လှပ သာယာလှသည့် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ညတွင် ကျိက္ကလော့ စေတီပေါ်သို့ ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ကျိက္ကလော့ဘုရား ပေါ် ရောက်သည်နှင့် အပူငြိမ်း ကျောက်ပြားအတွက် အလှူ ငွေလှူခြင်း၊ ဘုရားဝတ်ပြုခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ အမျှဝေ မေတ္တာပို့သခြင်းတို့ကို နာရီဝက်ခန့် ပြုရလေတော့သည်။ တစ်နေ့လုံး ဗင်ပန်းနှင်းနယ်နေသည်စိတ်တွေသည် ထိုအခါ မှ လန်းဆန်းပေါ့ပါးသွားလေတော့သည်။

(၂)

ညဉ့်နက်စ ပြန်ပြန်ဖြစ်သော်လည်း ကျိက္ကလော့ဘုရား ရင်ပြင်တွင်လည်း ညအချိန် ဘုရားလာဖူးသူတို့ဖြင့် စည်ကား နေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်သည် ဘုရား၏ တနင်္ဂနွေ ထောင့် “အောင်”စေတီလေးအနီးတွင်ထိုင်ကာ ကျိက္ကလော့

စေတီတော်ကြီးကို အားပါးတရ ပူးမြော် ကြည်ညိုနေမိကြ ပြန်သည်။ ကောင်းကင်တွင် လပြည့်ဝန်းကြီးက ရွန်းရွန်းပြပ သာနေ၏။ ခပ်ဖြူဖြူတိုက်ခတ်နေသည့် ည၏ လေပြည်ထဲ တွင် ဆိတ်ဖလူးပန်းရနံ့တို့က ဝေဝေသင်းပျံ့နေသည်။

“ဆရာရယ်... ကျွန်တော် လန်ဒန်မသွားခင် အနှံ့ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ကြီးကို တော်တော်လေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ် အောင် သင်ပေးလိုက်ပါ ဆရာ”

နဝင်းမောင်က လရောင်နှင့် ဘုရားမှ လျှပ်စစ်မီး ရောင်တို့ပေါင်းစပ်ကာ လင်းလင်းချင်းချင်းဖြစ်နေသည့် ည၏ အလင်းရောင်တွင် သူမှတ်စုစာအုပ်လေးကို ဖွင့်ကြည့်နေရင်း ပြော၏။

“အေးပါကွာ။ ဆရာတတ်သလောက်တော့ သင်ပေး လိုက်ပါမယ်။ အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် အင်္ဂလိပ်စာပညာရပ်ကြီးက အလွန်ကျယ်ပြန့်တာကွ။ အလွန်လည်း နက်ရှိုင်းတယ်။ ဆရာတတ်တယ်ဆိုတာက အင်္ဂလိပ်စာပညာရပ်ကြီးရဲ့ အစိတ် အပိုင်းလေးတစ်ခုလောက်ပဲ တတ်တာပါကွာ”

“ဒါပေမယ့် ဆရာရယ်၊ အခု ဆရာ ကျွန်တော့်ကို သင်ပြပေးထားတာလေးတွေကိုက ဘဝအတွက် နည်းနည်း နှောနှော အသုံးတည့်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် တော့ တကယ်ရတနာသိုက်ကြီး ရလိုက်သလိုပါပဲ။ တန် ကြေးမဖြတ်နိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်”

“အေးပါကွာ၊ ပညာကို အဲဒီလို တန်ဖိုးထားတာ ဆရာ လည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

“တန်ဖိုးထားရုံတင် ဘယ်ကမလဲ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အခု စားလည်း ဒီစိတ်၊ အိပ်လည်း ဒီစိတ်ပဲ ဖြစ်နေတာ ဆရာရဲ့။ ညအိပ်လို့ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် အင်္ဂလိပ်စာတိုင်လေးတွေကိုပဲ အိပ်မက်နေတာ ဆရာရေ”

ပြောရင်း နဝင်းမောင်က သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျ စွာ ရယ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် အလွန်ခေတ်မီသော ခေတ်ပညာတတ်လူငယ်လေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့် ပညာတွေကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးသင်ယူနေသည့်အတွက် ပီတိ လည်း ဖြစ်နေမိရ၏။ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်သဖြင့် ပညာ ခွင်တစ်ခွင်လောက် ပြလိုက်သည်တိုင်း လွယ်လွယ်ကူကူ နားလည်သဘောပေါက်သွားတတ်သဖြင့် ကျေနပ်စိတ်လည်း ဖြစ်မိသည်။

“ဒါနဲ့ ဆရာရယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာပညာအရ “နဝင်းနံ” ဆိုတာ က ကျွန်တော်တို့ သိထားတဲ့ ကိုးနဝင်းတို့ ဘာတို့နဲ့ မဆိုင် ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ နောက်တော့ အဲဒါ တွေကို မင်းကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သွားမှာပါ။ ဆရာ အသေအချာခွဲခြားပြီး သင်ပေးသွားပါမယ်”

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေသည့် နေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် ကျိုက္ကလောဘိုးဘိုးကြီးနတ်နန်း ရှိ၏။ ထိုနေရာမှာပင် သူရဿတီခေတ်နန်းလည်း ရှိသည်။ ထို့အပြင် ရာဇဝင်ထဲမှ ထိုင်းမင်းသမီးလေးတစ်ပါး၏ နတ်နန်းလည်း ရှိနေသည်။ လူအချို့က ထိုနေရာတွင် ဆီမီးထွန်းကာ ဂါဝရပြုနေကြ သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုနတ်နန်းများဆီသို့ တွေ့တွေ့ ငေးငေးကြည့်နေမိပြန်သည်။ လေပြည့်အလှူတွင် ဆိတ်ဖလူး နဲ့တွေ့ စီးဆင်းလာသလို ဆည်းလည်းသံတို့က ငြိမ်ငြိမ် ညောင်းညောင်း လူးလွန်လာကြပြန်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာရေ၊ ဆရာဆောင်းပါးတွေ ကိုလည်း ဖတ်ထားတာဆိုတော့ အခု နဝင်းပညာခန်းကို သင်ချိန်က စပြီး နဝင်းအရပ်ကို လှည့်ပြီး ထမင်းစားတာ၊ ပုတီးစိပ်တာ၊ နဝင်းနံ အညွန့်ပန်းတွေလှူတာ၊ နဝင်းဂါထာ ပူဇော်တာတွေကို ယုံယုံကြည်ကြည်လုပ်နေဖြစ်ပြီ”

ကျွန်တော့်တပည့်လေး၏ စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်တို့က ပညာရပ်ဆီသို့ ပြန်ရောက်လာပြန်၏။

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ တကယ် အသုံးချ ကျင့်သုံးမယ် ဆိုရင် အင်္ဂလိပ်စာပညာမှာ အဲဒီ နဝင်းပညာခန်းတစ်ခုတည်းနဲ့ တင် ဘဝကို ထိပ်တန်းရောက်အောင် အောင်မြင်သွားစေနိုင် တယ်ကွ”

“ဒါနဲ့ ဆရာ၊ နဝင်းစွမ်းအားနဲ့ သိဒ္ဓိခံယူလို့ ရတယ် လို့ ဆရာရေးခဲဖူးတယ်နော်။ သိဒ္ဓိရဖို့ကိစ္စမှာ အဲဒီ နဝင်းက တကယ်စွမ်းတာလား”

ကျွန်တော်သည် မြန်မာနဝင်းလောကီပညာတွေကို လွန်စွာ စိတ်အားထက်သန်၍ သိချင်တတ်ချင်နေသည့် ကျွန်တော့်တပည့်လေး ကိုနဝင်းမောင်ကို ကြည့်ပြီး သဘော ကျနေမိ၏။ သူသည် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ကို ဝတ်ထား ၏။ သူ့အသွင်အပြင်အမူအယာအားလုံးက ခေတ်ပညာတတ် အင်ဂျင်နီယာလူငယ်တစ်ဦး၏ အသွင်အပြည့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် အလွန်နက်နဲလှသည့် ဂန္ထီရပညာ၊ လောကီယအတတ်ပညာတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက် သင်ယူနေ ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အသွင်အပြင်နှင့် လက်ရှိ သင်ယူနေသည့် ပညာတို့က ထပ်တူညီမျှမရှိ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာ တုန်းက ကျွန်တော်သည်လည်း ကျွန်တော့်ဆရာထံတွင် သူပုံစံမျိုးနှင့်ပင် လောကီပညာတွေကို အငမ်းမရ သင်ယူနေ

ခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုအဖြစ်တို့ကို တွေးမိကာ အားပါး တရ ပြုံးမိပြန်၏။

“ဘာပြုံးနေတာလဲ ဆရာ”

“ဘာမှ မပြုံးပါဘူးကွာ။ အခု မင်းနဲ့ ဆရာနဲ့ မြန်မာ့ ရိုးရာလောကီပညာတွေ သင်နေတယ်ဆိုတာကို မြင်တဲ့သူ တိုင်းက ဘယ်သူမှ ယုံမှားမဟုတ်ဘူးကွ။ တို့နှစ်ယောက် လုံးရဲ့ ပုံစံတွေကလည်း အဲဒီလို ထင်စရာမှ မရှိတာကွ။ အဲဒါကို တွေးမိလို့ ပြုံးလိုက်မိတာပါ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် ဆရာရေ။ ခုနေ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေသာ ကျွန်တော်တို့ ဒီပညာတွေကို သင်နေ တာ သိရင် သိပ်အံ့သြကြမှာ”

ပြောရင်း နေဝင်းမောင်က သဘောကျစွာ ရယ်ပြန် သည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်သည် အင်္ဂ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ကြီးမှ “နဝင်း” နှင့် ဆိုင်သော ပညာခွင့်တို့ကို အသေးစိတ် ပြောနေမိကြပြန်သည်။

“အခု ဆရာပြောပြမယ်နဝင်းက ပိုအရေးကြီးတယ် ကွ။ လောကီပညာမှာ သိဒ္ဓိပြီးမြောက်ဖို့အတွက် ရေလဲ အမျိုးမျိုးနဲ့ သုံးနိုင်တဲ့ နဝင်းပညာခွင့်ပဲ”

ကျွန်တော်စကားကို သူ စူးစိုက်နားထောင်နေ၏။

“ပြောရရင်တော့ ဂန္ဓာရီလိုင်းမှာ အဓိကကျတဲ့ သောတစ်ချောင်းလည်းဖြစ်တယ်။ ဒီနဝင်းကို စနစ်တကျ သုံးတတ်ရင် သိဒ္ဓိ မဟိဒ္ဓိလမ်းမှာ ထွက်ရပ်ကိစ္စပြီးမြောက်တဲ့ အထိ စွမ်းအားကြီးမားတယ်လို့ ဆရာကြီးတစ်ဦးက အတိ အကျမိန့်မှာခဲ့ဖူးတယ်”

“ဪ...ဟုတ်လား ဆရာ။ လောကီကိစ္စတောင် ပြီးနိုင်တယ်ဆိုတော့ ဘဝအတွက် အောင်မြင်ဖို့၊ ကြီးပွားဖို့ အတွက်တော့ ဘာမှထွေးနေဖို့ မလိုတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘော ပေါ့ ဆရာ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် လူ့ဘဝမှာ ခက်တာ တ လျှို့ဝှက် နည်းပညာတစ်ခုခုကို အတိအကျသိဖို့က ဆော်တော်ခက်ခဲတာပဲ။ အဲဒီထက် ပိုပြီးခက်ခဲတာက အဲဒီလို ဆူဆူသိထားတဲ့ ပညာရပ်ကို စနစ်တကျ လက်တွေ့ကျင့် ဆုံးနိုင်ဖို့ကျတော့ ပိုပြီးခက်ခဲတော့တာပါပဲကွာ”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် နေဝင်းမောင်၏ မျက်နှာက တွေ့တွေလေးဖြစ်သွားကာ...

“ဆရာပြောတာ ဟုတ်တယ် ဆရာ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးဖွဖွပြောလေသည်။

“အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် ဆရာကိုယ်တိုင်လည်း နည်း စနစ်ကောင်း၊ ပညာကောင်းတွေ ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပန်းပန်း ရှာထားခဲ့၊ ရထားခဲ့ပြီး၊ မကျင့်သုံးနိုင်သေးတာတွေ အများ ကြီး ရှိနေသေးတာပါပဲကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိထားသင့်တာ လေးတွေကို သိထား၊ တတ်ထားတာလည်း ကောင်းတာပါပဲ။ လက်တွေ့ အသုံးချနိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားရမှာပေါ့။ အခု ဆရာပြောပြမယ် နဝင်းက ကိုယ့်မွေးနံ့အလိုက် လူတစ်ဦးစီ ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် နဝင်းဂဏန်း၊ နဝင်းကိန်းကို ပြောပြမှာကွ”

“ဟုတ်လား ဆရာ။ ကိုယ်ပိုင်နဝင်း ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးဘူး ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ဒီပညာခန်းကို သိတဲ့လူနည်းတယ်။ လူတော်တော်များများက ကိုးနဝင်းကိုပဲ သိကြ၊ သုံးကြတာ များတယ်။ ကိုယ်ပိုင်နဝင်းသုံးတတ်တာ တော်တော်ကို နည်း တယ်။ ဒီလိုကွ တနင်္ဂနွေသားသမီးတွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်နဝင်းက (၉) ဂဏန်းပဲ။

တနင်္လာသားသမီးတွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်နဝင်းက (၁၁) ဂဏန်း။

အင်္ဂါသားသမီးတွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်နဝင်းက (၁၃) ဂဏန်း။

ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ ရာဟုအတွက်က (၈) ဂဏန်း။

ကြာသပတေးအတွက်က (၃) ဂဏန်း။

သောကြာအတွက်က (၅) ဂဏန်း။

စနေအတွက်က (၇) ဂဏန်း။

အဲဒါ ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေအတွက် ကိုယ်ပိုင် ဂဏန်းတွေပဲ။ “နဝင်းအရင်” လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ သုံး တတ်ရင် ထွက်ရပ်ကိစ္စအထိ ခရီးရောက်နိုင်တယ်လို့ မှတ်သားရဖူးတယ်”

“ဒါနဲ့ ဆရာ၊ အင်္ဂဝိဇ္ဇာပညာခန်းနဲ့ ဘယ်လို ဆက်စပ် တာလဲ”

“အလွယ်ပြောရရင်တော့ သာစည်း ပင်းယကြီးအတွဲ တွေဟာ နဝင်းအရင်ကြီးတွေပဲပေါ့ကွာ။ ဟောဒီမှာကြည့်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ယူပြီး တနင်္ဂနွေသားသမီးများနှင့် စနေသားသမီးများအတွက် နမူနာ ရေး၍ ပြလိုက်ရ၏။

စကားကောင်းနေကြရင်းနှင့်ပင် ဘုရားပေါ်တွင် လူတွေ ရှင်းသွားတာကို သတိမပြုမိကြ။ လက ပိုပြီးထိန်ထိန်သာလာ ၏။ ဆိတ်ဖုလုံးနဲ့တွေ ဖွမ်းထုံနေသည့် ည၏ လေပြည်လေး က ပို၍အေးအေးမြမြရှိလာသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်အဖွဲ့ ကျိက္ကလောစေတီ

တော်မြတ်ကြီးကို အားပါးတရဖူးမြော်ပြီးနောက် ကားကလေးဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အိမ်များမှ ဆီမီးများ ထွန်းညှိပူဇော်နေကြသေးဆဲဖြစ်ရာ ညက ပိုပြီးလှပနေသည်။

“အဲဒီ နဝင်းဂဏန်းအတိုင်း ပုတီးစိပ်ရမှာလား ဆရာ”

ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနေရင်းမှ နဝင်းမောင်က မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ကိုယ့်နဝင်းဂဏန်းအတိုင်း ပုတီးစိပ်တာ၊ ဂါထာရွတ်တာတွေ ပြုလုပ်ရင် ပိုပြီးထိရောက်နိုင်တယ်။ ဥပမာကွာ၊ ဗဟာဝေဒဗ္ဗမန္တာန်လိုမျိုး၊ ပဌာန်း ၂၄ပစ္စည်း ဥဇ္ဈေသနိဇ္ဈေသတော်ကြီးလိုမျိုး ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်အတွက် ဆရာရေးခဲ့တဲ့ ရုက္ခမူဂါထာတော်ကြီးလိုမျိုး၊ ဂါထာတော်တွေကို နေ့စဉ်နံနက် ကိုယ့်နဝင်းဂဏန်းအခေါက်အရ အတိုင်း ရွတ်ပွားပူဇော်သွားရင် အစွမ်းအာနိသင် ဖြန့်ဖြန့်ထိရောက်နိုင်တာပေါ့။ ကျန်တာကတော့ ကိုယ်ဉာဏ်ရှိသလို သုံးပေတော့”

“အတော်ပဲ ဆရာရေ၊ ကျွန်တော်က ၂၅ရက်နေ့ မွေးတာဆိုတော့ ခုနစ်ဂဏန်းက ကျွန်တော့်မွေးဂဏန်းပဲ။ ကျွန်တော့်နဝင်း အရှင်ဂဏန်းကလည်း ခုနစ်ဂဏန်းပဲ။ တော်တော်တိုက်ဆိုင်နေတာပဲ။ ဒီနေ့က စပြီး မေတ္တာသုတ်ကို နေ့စဉ် (၇)ခေါက်ရွတ်သွားရမယ်။ ပုတီးစိပ်ရင်လည်း (၇)ပတ်စိပ်သွားရမယ်။ ဒါမှ ဖြန့်ဖြန့်သိဒ္ဓိပေါက်မှာ”

“လန်ဒန်ကို ကျောင်းသွားတက်မယ့်ကောင်က သိဒ္ဓိပေါက်ချင်သေးတာပဲလားကွာ”

“နေသိဒ္ဓိတို့၊ ပီယသိဒ္ဓိတို့ ပေါက်ချင်တာပေါ့ ဆရာရယ်”

ဟု ပြောရင်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနှင့် ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနေလေတော့သည်။

(၃)

“နဝင်း” ကိစ္စသည် လွန်စွာ ကျယ်ပြောလှပါသည်။

အင်္ဂုလိပညာရပ်ကြီးကလည်း လွန်စွာနက်ရှိုင်းလှပါသည်။

ထိုသို့ ကျယ်ပြန့် နက်နဲလှသည့် ပညာရပ်ကြီးများမှ ကျွန်တော်ဉာဏ်မီသမျှ (သင်ယူမှတ်သားခဲ့ရသမျှ)တို့မှ နဝင်းအရှင်ဂဏန်းခေါ် ကိုယ်ပိုင်နဝင်းဂဏန်းအကြောင်းကို အရိပ်အမြွက်မျှ တင်ပြလိုက်ပါပြီ။ ခုနစ်ရက်သားသမီးများ မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင် နဝင်းဂဏန်းအရေအတွက်နှင့် ကိုက်ညီအောင် ဂါထာရွတ်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်ခြင်းတို့

ဖြည့်ကျင့်နိုင်ပါသည်။ အခြား လောကီမှုကိစ္စတို့ကိုလည်း ဉာဏ်ရှိသလို သုံးစွဲနိုင်မည်ထင်ပါသည်။

အကယ်၍ ပရိတ်တော်၊ ဂါထာတော်တို့ ရွတ်ပွားပူဇော်လိုသောသူများ အင်္ဂုလိပညာဖြင့် နှိုင်းချင်၍ ဂါထာရွတ်လိုပါက မိမိတို့မွေးနံ အင်္ဂုလိတိုင်၏ နဝင်းနံဂါထာ၊ ပရိတ်တို့ကို မိမိတို့နှင့် ကိုက်ညီအောင် ရွေးချယ်ရွတ်ပွားနိုင်ရန်လည်း တစ်ပါတည်း တင်ပြလိုပါသေးသည်။

၁-တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက် (နဝင်းနံမှာ ကြာသပတေး) = မေတ္တာသုတ်၊ ပဌာန်း၊ ဘဂဝါဂုဏ်တော်၊

၂-တနင်္လာသားသမီးများအတွက် (နဝင်းနံမှာ သောကြာ) = သမ္မုဒ္ဓေ၊ သရဏဂုံ ၃ဝ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ

၃- အင်္ဂါသားသမီးများအတွက် (နဝင်းနံမှာ စနေ) = နမောဗုဒ္ဓဿ၊ နမောလေးပိုင်း၊ နာကိုးတန်ဂါထာ။

၄-ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်(နဝင်းနံမှာ တနင်္ဂနွေ) = အရဟံဂုဏ်တော်၊ အရဟံ ဗဟိန္ဒုဇယံဂါထာတော်၊ အောင်ခြင်းရှစ်ပါးဂါထာတော်။

၅-ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက် (နဝင်းနံမှာ တနင်္လာ) = ဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊ ဂုဏ်တော်ကွန်ခြာ။

၆-သောကြာသားသမီးများအတွက် (နဝင်းနံမှာ အင်္ဂါ) = ဇယစက္ကောဂါထာ၊ ဇယန္တောဗောဓိယာမူလေဂါထာ။

၇-စနေသားသမီးများအတွက်(နဝင်းနံမှာ ဗုဒ္ဓဟူး) = လောကဝိဇ္ဇာဂုဏ်တော်၊ ရုက္ခမူဂါထာတော်။

၎င်းဂါထာ၊ ဂုဏ်တော်တို့ကို “နဝင်းအရှင်” ဂဏန်းနှင့်အညီ ပုတီးပတ်ရေစိပ်ခြင်း၊ ဂါထာရွတ်ခြင်း ပြုနိုင်ပါသည်။ ဥပမာ-စနေသားသမီးများသည် ရုက္ခမူဂါထာတော်ကြီးကို နေ့စဉ် (၇)ခေါက် ရွတ်ပွားအဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း။

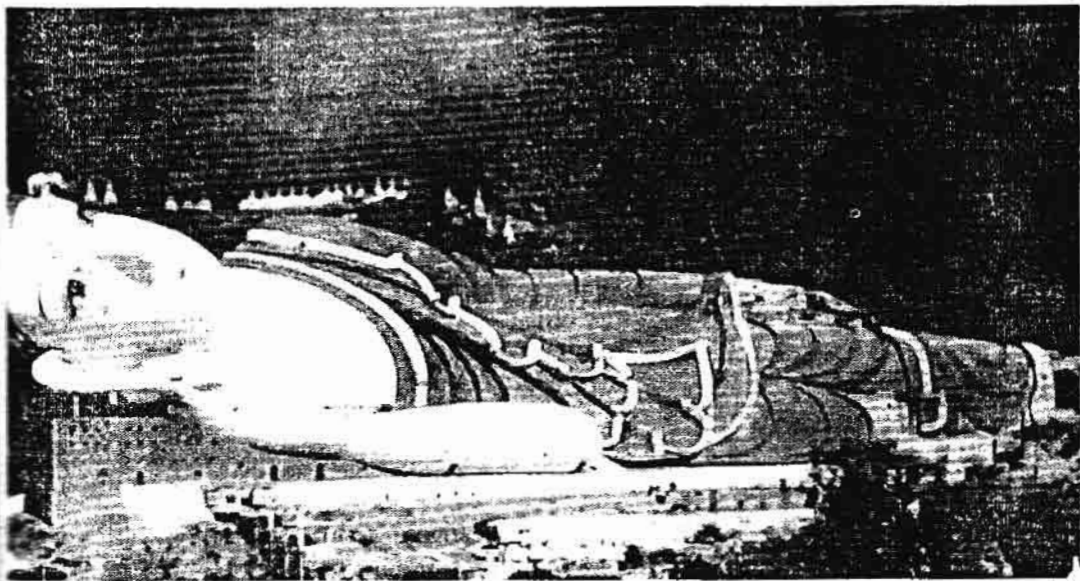
တနင်္လာသားသမီးများသည် သမ္မုဒ္ဓေဂါထာတော်ကို နေ့စဉ် (၁၁)ခေါက်ရွတ်ပွားခြင်း၊ ပုတီး (၁၁)ပတ်စိပ်ခြင်း။ စသည်ဖြင့် ဉာဏ်ရှိသလို နဝင်းနံဂါထာနှင့် နဝင်းဂဏန်း ချိန်ဆပြီး ကျင့်သုံးကာ နေသိဒ္ဓိ၊ ပီယသိဒ္ဓိပြီးမြောက်ကာ လောကီ၊ လောကုတ္တရာအကျိုးစီးပွားများ ပြည့်စုံနိုင်ကြပါစေသတည်း။

အားလုံးသတ္တဝါချမ်းသာပါစေ

သက်နှင်းဆွေ-ပုဗ္ဗိုး

မုဒုံမြို့ ဝင်းစိန်တောရ ဗုဒ္ဓမြော်ခွင့်ရ

မြန်းရှင်

မြန်မာနိုင်ငံတစ်နံတစ်လျားတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်
တိပိဋကံ စာတော်တော်၊ ဗုဒ္ဓတော်၊ ရုပ်ပွားတော်များစွာ ကိန်းစပ်
စုစည်းတော်မူပါသည်။ ထိုအတူ ဘုရားရှင်၏ သာသနာအမွေ
သံဃာတော်အရှင်မြတ်များကလည်း သူနုနု၊ သူဌာနု
နုရသေအသီးသီးတွင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် သာသနာတည်တံ့
နိုင်ပြန်ပွားစေရန် ဆိုင်ရာ စာတန်မိတ်များအရ သာသနာ
တော်အား ပွင့်ပေါ်ထွန်းစေပါသည်။

မွန်ပြည်နယ်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင် သက်တော်ထင်
ရှားရှိစဉ် ရှစ်ဝါမြောက်ကာလက ကိုယ်တော်တိုင်ကြွချီ
သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ပြီး သာသနာပြု ရသေ့များ၊ ဝိဇ္ဇာဘိလူး
တို့အား အနာကတ် သာသနာပွင့်ပေါ်ထွန်းမည့် ဘူမိနက်သန်
ဓမ္မဟာအမှန်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိ၍ ဆံတော်များ ပေးဝေငှခဲ့
သည်။

ထိုဆံတော်များ ပူဇော်ရာ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီ၊

ကောလာသစေတီ၊ ကျိုက်ထီးဆောင်း၊ ငင်းကျိုက်၊ ဇွဲကပင်၊
ကျိုက်ကွမီး၊ ကျိုက်သလွဲ၊ မဲလံ ဆံတော်၊ သဗ္ဗသိဒ္ဓ (နားလဘို)
တောင် စသဖြင့် သာသနာ (၂၅၀၀)ကာလ မေးမှိုန်ရာမှ
ယခု သာသနာ ၂၅၅၈ ကာလကျော်တွင် ရောင်ဝါလင်းခဲ့ပေ
ပြီ။

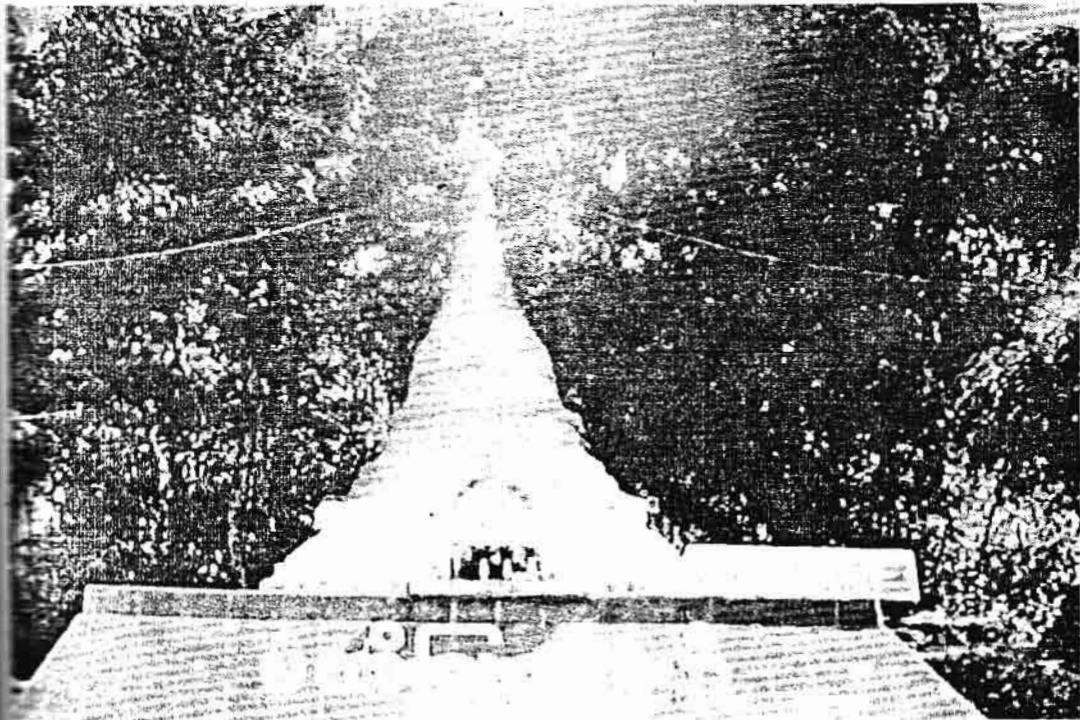
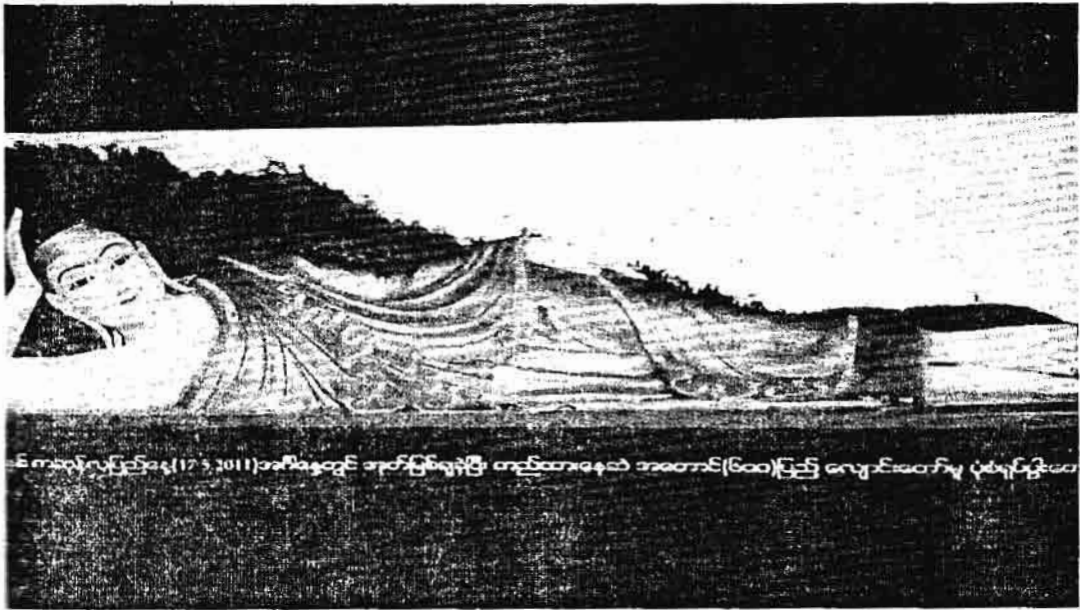
မော်လမြိုင်မြို့ရောက်လျှင် မုဒုံမြို့သို့ မရောက်ဘဲ
မနေနိုင်။ မော်လမြိုင်မြို့တောင်ဘက် ၁၈ မိုင်အကွာမှာ မုဒုံ
မြို့တည်ရှိပြီး မီးရထားလမ်း၊ ကားလမ်းပေါက်ရာမြို့ ဖြစ်ပါ
သည်။

ဝင်းစိန်တောရသည် တန်ခိုးကြီးဘုရားစာရင်းဝင်ဖြစ်ရာ
ဘုရားဖူးကားများနှင့် အမြဲစည်ကားလို့ နေပါသည်။ ဝင်းစိန်
တောရ သာသနာ့မြေ မှန်ဦးမှ စတင်ဝင်ရောက်သည်နှင့်
လက်ဝဲဘက်မှာ ရဟန္တာ (၅၀၀) ရုပ်တုတော်များ၊ ဆွမ်းခံ
ကြွချီရာ ပုံတော်ရုပ်တုများကို ကြည့်ညိစွာ ဖူးတွေ့ရသည်။

စာရေးသူက ဝင်းစိန်တောရဟု ဘာကြောင့် မှည့်ခေါ်
သနည်းဟု တွေးမိခဲ့သည်။ ဝင်းစိန်ဟူသော ဝေါဟာရမှာ
မွန်ဘာသာအရ “ဆင်လူးအိုင်” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ ရှေး
ကာလ တောတောင်ထူထပ်ရာဒေသဖြစ်ခဲ့ပြီး တောတိရစ္ဆာန်

များ ရှိခဲ့မည်။ ဆင်များ ကျက်စားပျော်မြူးခဲ့ရာ အိုင်ကြီး
တည်ရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။ ဝင်းစိန်တောရ သာသနာ့
ပြေအား နိုင်ငံတော်မှ (၄၉၉.၆၂) ကေ ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။
ဝင်းစိန်တောရသို့ ဝင်လာစဉ် လက်ယာဘက်တွင်

ဆရာတော်ဘုရား တရားပေါက်ပြောက် အောင်မြင်ရာ အောင်
မြောက်တွင် “မရှိမရှုပ်စေတီတော်”တည်ထားပါသည်။ စေတီ
အရပ်တွင် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တကေသရ၏ ရုပ်တုတော်ရှိပါ
သည်။

ဆရာတော်သည် လျောင်းတော်မူ “ဇိနသုခ ရန်အောင်
ချီးသာ” အတောင် (၄၀၀)ပြည့် ရုပ်ပွားတော်ကြီးအား

၁၃၅၃ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆုတ် ၁၀ရက်နေ့တွင် အုတ်မြစ်ချခဲ့
ပြီး ယနေ့အထိ ဦးစီးတည်ထားလျက်ရှိပါသည်။

လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်အား မျက်နှာစာအရေ
ဘက်မှ ဝင်ရောက်ဖူးနိုင်ရန် စတီးလက်ရမ်း၊ လှေကားအခိုင်
အမာအား ရေလွှာလျှော့စီး ရေကန်အား ဖြတ်ကျော်ဆောက်
လုပ်ပေးထားသည်။ ဂေါပကရုံးအနီးတွင် လျောင်းတော်မူ

အနောက်ဘက်တောင်ကုန်းသို့ သွားနိုင်ရန် ဆိုင်ကယ် ကယ်
ရီဖြင့် ပို့ဆောင်ပေးပါသည်။

ဦးခေါင်းတော်အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ထားသော
“နေရဟန်” အနေအထားမှာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရား
တော်မြတ်ကို ဟောကြားနေပုံဖြစ်ပြီး အမြင့်ပေ (၁၁၀)
အထက် အထပ် (၈)ထပ်၊ အခန်းပေါင်း (၁၈၂)ခန်းဖွဲ့စည်း
ထားသည်။ အထပ်တိုင်းတွင် ၃၁ဘုံဌာနအလိုက်ဖွင့်ဖော်ပြ
ပြီး ဗုဒ္ဓဝင်ရုပ်လုံးကြွများနှင့် နိပါတ်တော်များ ဖွင့်ဖော်ထုဆစ်
ထားပုံက အသက်ဝင်လှပါသည်။ ပန်းချီကားများနှင့် ခင်းကျင်း
ပြသထားသည့် ဗုဒ္ဓဝင်ပြခန်း အခန်းပေါင်းရာကျော် ပြီးစီး
နေပါပြီ။

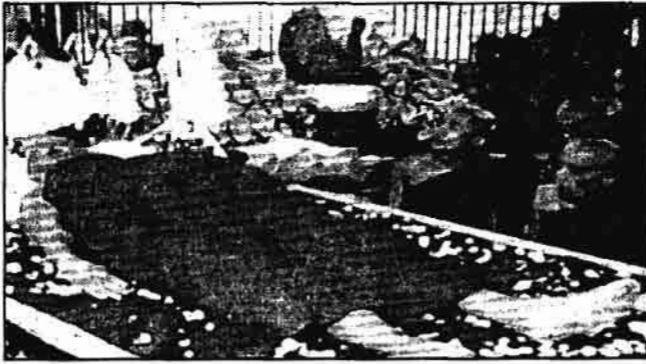
ဝင်းစိန်တောရ သာသနာ့မြေအတွင်း၌ အောင်လင်း

စေတီတော်၊ စိတ်နိုင် ရုပ်ပိုင်စေတီတော်၊ ဗဟုဒေဝ၊ ခန္တီ
စေတီတော်အပါအဝင် စေတီပုထိုးပေါင်း (၄၅၀)ကျော်တည်
ထားပြီးဖြစ်သည်။

ကလျာဏီသီဟိုဠ်၊ ဘုမ္မိရာဇာဓိရာဇ်၊ ဓာတ်ဆေးကန်
ကျောင်း၊ ဝတ်ကျောင်းတော်၊ စလောင်းပုံကျောင်း၊ မဏိဩ
ကျောင်း စသည့် သာသနာ့အဆောက်အအုံ (၃၀)ကျော်
ရှိသည်။

သံဃာတော်အပါး (၄၀)၊ သီလရှင်အပါး (၃၀)နှင့်
ယောဂီလုပ်သား (၁၀၀)ကျော်နှင့် လုပ်အားပေးများလည်း
စဉ်ဆက်မပြတ် လုပ်အားဒါန လာရောက်ပေးလှူလျက်ရှိ
ပါသည်။ ရေရရှိနိုင်ရန် တာတမံများ တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး
ရေအားလျှပ်စစ်ကို သုံးစွဲလျက်ရှိပါသည်။

ဝင်းစိန်တောရ သာသနာ့မြေအတွင်းဝင် ဗျိုင်းငှက် ရုပ်တုတော်အဓိပ္ပာယ်မှာ လူတို့၏ ခွဲရခြောက်ပါးမှ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်မှု ဖြစ်ပျက်တရားတို့ကို အာနာပါနသတိဖြင့် စောင့် ကြည့်စေရမည့် သဘော။ ကတွတ်ပေါက်ဝတွင် ဗျိုင်းအစာ ကောက်ယူသည့်သဘော ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဝင်းစိန်တောရအဝင် မုခ်ဦးထက်တွင် မြတ်စွာဘုရား လောင်း တောထွက်တော်မူသည်ပုံ၊ တရားအလုပ်လုပ်ရာ တွင် ကိလေသာတရားအား ဖြတ်တောက်ကြရန် ပြသထားပုံ ဖြစ်သည်။

ဇိနသုခရန်အောင်ချမ်းသာ လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွား တော်သည် အရိမေတ္တယျမြတ်စွာဘုရားရှင် ဦးခေါင်းတော် အနောက်ဘက်ထား လျောင်းတော်မူ၍ ဝေနေယျအပေါင်း အား နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားတော် ဟောကြားတော်မူ သည့် “နေရဗာန်”ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဆရာတော်မှာ တနင်္လာသားဖြစ်၍ ကျားရုပ်ထုနှင့် ဆရာတော်ပုံတော် ပူဇော်သည်။ ထိုပုံတော်အနီးတွင် “မတူ လျှင် မတုန့်”ဆိုသည့်သဘော တူကြီးကိုဆောင်ထားသည့် “ဇိုင်ဒရ”ပုံတူဖြစ်သည်။ ဇိုင်ဒရမှာ ဆရာတော်အား နေ့ည မပြတ် အမြဲမပြတ် ပြုစုစောင့်ရှောက်နေသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ဝင်းစိန်တောရဆရာတော် အဘိဓဇ အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိက ဘဒ္ဒန္တကေသရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မပြီး ပြတ်သေးသည့် သာသနာ့ဂုဏ်များ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခွင့် ရရန် ပြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၁ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၄ရက်၊ (၃-၃-၂၀၁၀) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ အန္တိမ ဈာပနပွဲအား ကျင်းပခဲ့ပါသည်။

သာမန်လူအတွေးနှင့် လိုက်မမီသော ဝိဇ္ဇာဓာတ်ကြီး များက အံ့ဘနန်းဖြစ်ပေသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ခုနစ် နှစ်သားသမီးများ၏ အကအအောင် ရည်ရွယ်၍ ဆောင်ရွက် တော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ခေတ်ကာလ ကမ္ဘာကြီးသည် ကပ်ရောဂါဘေး၊ စစ်ဘေး၊ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များနှင့် ကြုံတွေ့ကြလျှင် ကာကွယ်နိုင်ရန် စားနပ်ရိက္ခာ၊ ဆန်ရေစပါး ပေါကြွယ်ဝစေ ရန်အတွက် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ အန္တိမ ဈာပနပွဲကျင်းပခြင်းဖြစ် သလို ရေကြည်ရေနောက် ပြောင်းလဲခြင်း ဝိဇ္ဇာဓာတ်သဘော ဖြစ်ပေရာ ဇိနသုခ ရန်အောင် လျောင်းတော်မူရုပ်ပွားတော် ကြီး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှေ့တွင် အတောင် (၆၀၀)ပြည့် လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူတည်ရန် ဆရာတော်ကြီး သက်တော် (၇၀)ပြည့်ကာလတွင် ပနွက်ချပေးခဲ့ပါသည်။

ဝင်းစိန်တောရဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ၁၃၇၅ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၄ရက်၊ (၆-၁၁-၂၀၁၃) ခုနှစ်၊ စနေနေ့တွင် ထိုင်းနိုင်ငံ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကျန်းမာရေး အတွက် ထိုင်းဘုရင်တင်မတော်အဖွဲ့မှ ကထိန်သင်္ကန်းတော် များ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း၊ ထိုင်းဘုရင် နန်းသုံးပစ္စည်းအမျိုး ပေါင်း (၅၀)ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း၊ ဘတ်ငွေ (၂၅)သိန်း လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။

ဝင်းစိန်တောရ ဆရာတော်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာ တဖြည်းဖြည်းပေးမိန့်သွားမှာ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ရတနာ သုံးပါးအား နှောင်းလူများ မေ့ပျောက်မည်စိုးရိမ်ခြင်း၊ ဂုဏ် တော်ကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားရှင်အား သတိရစေရန် ရည်ရွယ်၍ ဝင်းစိန်တောရ သာသနာ့နယ်မြေ မှာ သာသနာ့မှတ်တမ်းများ ဖွင့်ဖော်ပေးခြင်းဖြစ်ရာ ဝင်းစိန် တောရ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သာသနာ့အရိပ် ခိုလှုံကာ သံဃာတော်အရှင်မြတ်များ၊ သီလရှင်များကလည်း ဝိုင်းကူ သာသနာပြုရုံမက ဒကာ၊ ဒကာမများကလည်း လက်တွဲ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိကာ မြင်တွေ့ ပူဇော်ခွင့်ရခဲ့သမျှ ကုသိုလ်မျှဝေလိုက်ရပါတော့သည်။

မြနန်းရှင်

အခါတစ်ပါး၌ သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
တွင် မြတ်စွာဘုရားသခင် သီတင်းသုံးနေတော်
မူသောအခါ၌ ရဟန်းအပေါင်းတို့
သည် မြတ်စွာဘုရားမှ ဟော
ကြားမည့် တရားတော်ကို နာ
ကြားရန် စောင့်ဆိုင်းနေတော်
မူကြစဉ် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်
လောကီအာရုံ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို စွန့်ခွာ၍
ရသေ့ ရဟန်းပြုပြီး တောတောင်၌
နေထိုင်ကာ တရားအားထုတ်ခဲ့သည့်
အကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုနေ
ကြစဉ် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကြွ
လာသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က
တပည့်သာဝကတို့အား မည်
သည့်အကြောင်းအရာများကို
ပြောဆိုနေကြကြောင်း
မေးမြန်းတော်မူရာ၌
တပည့်သာဝကတို့မှ

မင်းဝေဋ္ဌိဒို (ဇုဒုံ)

လူချင်းတူသော်လည်း ပါရမီချင်းမတူ

မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ နက္ခမ္မပါရမီအကြောင်းပြောဆိုနေကြကြောင်း လျှောက်တင်ကြပါသည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဤသည်အဖြစ်ကို ယခုဘဝတင်သာမဟုတ်ဘဲ၊ ရှေးယခင် ဘဝပေါင်းများစွာကလည်း ဇနီး သားသမီး ဥစ္စာစည်းစိမ်ချမ်းသာများကို ခွန်လွှတ်ပြီး ရသေ့ ရဟန်းပြုကာ တောထွက် တရားအားထုတ်ခြင်း နက္ခမ္မ ပါရမီကို များစွာဖြည့်ကျင့်ပြုလုပ်လာခဲ့ဖူးကြောင်းကို မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

ဤသည်နှင့် ပတ်သက်၍ ရှေးအခါက မာဂဓတိုင်းတွင် မင်း၏ သားတော်တစ်ပါးရှိပါသည်။ ၎င်း၏ အမည်မှာ “အရိန္ဒာမ” ဖြစ်သည်။ ယင်းမြို့တွင်လည်း ပုဏ္ဏားသားတစ်ယောက်ရှိပြီး၊ ၎င်း၏ အမည်မှာ “သောနက” ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ တစ်နေ့သောအခါ၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ အတူတူ ပညာသင်ကြားရန် သွားကြပါသည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ဂုနစ်ကြာမျှ ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီးနောက် အပြန်ခရီးတွင် ဗာရာဏသီမြို့သို့ ရောက်ကြသောအခါ၌ ပုဏ္ဏားများ၏ နက္ခတ်ပွဲတော်တစ်ခုနှင့် ကြုံဆုံကြရသည်။ ပဗ္ဗာန်းရွတ်ဆိုဖတ်ပွဲသို့ တက်ရောက်ကြပြီး နှစ်ဦးသော ပညာသင်တို့အား ဧည့်ခံကျွေးမွေးကြသည်။ ဧည့်ခံပွဲတွင် နိမိတ်ဖတ်ပွဲလည်း ရှိ၏။ ထိုစဉ်တွင် “အရိန္ဒာမ” မင်းသားသည် တစ်နေ့သောအခါ၌ ဗာရာဏသီတွင် မင်းအဖြစ် ဖြစ်လာလတ္တံ့ဟု ဆိုထားသဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ဂရုစိုက် ကျွေးမွေးပြုလာကြသည်။ တစ်ဦးသော သူငယ်ချင်း ပုဏ္ဏား၏ သားဖြစ်သူ “သောနက” အား စစ်သူကြီးအရာဖြစ်မည်ဟု နိမိတ်ဖတ်ထားရာ၊ ၎င်းအား သာမန်အားဖြင့်သာ ပြုစုပေးသည်။

အထက်ပါတို့ကို နိမိတ်ဖတ်ကြားထားပါသဖြင့် ပုဏ္ဏားသားဖြစ်သူ “သောနက” မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ အိပ်မရဘဲ ခြစ်နေရရှာသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ပြန်အလာတွင် နှစ်ဦးသားတို့မှာ ဥယျာဉ်တစ်ခု၌ တည်းခိုနေကြစဉ် “အရိန္ဒာမ” မင်းသားသည် ကျောက်ဖျာတစ်ခုပေါ်၌ အိပ်စက်၍နေသည်။

ထိုအချိန်အခါတွင် ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် နတ်ရွာသို့ သွားရာ ခုနစ်ရက်သာရှိသေး၍ မင်းဖြစ်ထိုက်သူကို ရှာဖွေရန် မျှမတ်များက နန်းတော်တွင် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ဖုဿရထားစေလွှတ်လိုက်ရာ အရိန္ဒာမမင်းသားရှိရာ

ဥယျာဉ်တော် ကျောက်ဖျာသို့ ရထားဆိုက်ခဲ့သဖြင့် မျှမတ်တို့က မင်းသားအား နန်းတက်ရန် လျှောက်ထားတောင်းပန်လာကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပုဏ္ဏားသားဖြစ်သူ “သောနက” လည်း ဥယျာဉ်တော်အတွင်းတစ်နေရာမှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက်ရှိနေပြီး တရားမှတ်နေပါသည်။

အရိန္ဒာမမင်းသား မင်းဖြစ်လာမည်ကို သောနက ကြားသိရသောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေလျက် ရှိပါသော်လည်း၊ ၎င်းသည် တရားမှတ်နေရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ကြည့်ပြီး နေရာက ရွက်ရင့်များ ရင့်ခြောက်ပြီး ကြွေကျကာ ရွက်နုများ ပြန်လာရခြင်း၊ ယင်းမှသည် ရွက်ရင့်ပြန်ဖြစ်လာရခြင်းကို ကြည့်ပြီး သတိသံဝေဂ တရားရလာပါသည်။ လူတို့မှာလည်း ငယ်ရွယ်ကနေ ကြီးပြင်းလာရပြီး အိုရဲနာရဲ၊ သေရခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်လာရသည်။

မင်းသား အရိန္ဒာမသည် မင်းဖြစ်သည့်အခါမှာ မိမိ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သောနကကို ဥယျာဉ်တွင်း မျှမတ်များအား ရှာပုံတော်လွှတ်ခဲ့သော်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်က သူ၏ သူငယ်ချင်းအား ရှာပေးနိုင်သူ၊ သတင်းပေးပို့နိုင်သူအား ဆုငွေတစ်ထောင်ချီးမြှင့်မည်ဟု တစ်တိုင်းပြည်လုံးတွင် ကြေညာလိုက်သည့်အပြင်၊ သူငယ်ချင်း၏ အကြောင်းအရာပါ ဖော်ပြသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စပ်ဆိုစေ၍ ရှာပုံတော်ကြီးလုပ်ဆောင်ခဲ့ရပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါ၌ ကလေးတစ်ယောက်သည် တောထဲသို့သွား၍ ထင်းခွေရင်းနှင့် ယင်းသို့ စပ်ဆိုထားသော သီချင်းအား သီဆိုလာခဲ့သည်ကို ဘုရင်၏ အစေအပါးတစ်ဦးက ကြားသိရသဖြင့် ဘုရင်ထံသို့ သတင်းပေးပို့လာရာတွင် ဘုရင်က ထိုကလေးအား ခေါ်စေပြီး အကြောင်းစုံကို မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့သည်။ ထိုကလေးက ဤသီချင်းသီဆိုရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို မသိရှိရပါ။ သို့သော်လည်း မိဘများက သီဆိုနေခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မိမိကလည်း သီဆိုလာရခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း သီချင်းအဆိုအရ ဘုရင်၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သောနကကို တွေ့လျှင် တွေ့ရှိသူ၊ သတင်းပေးပို့နိုင်သူဖြစ်က ဆုငွေတစ်ထောင်ပေးမည်ဟု ဆိုထားပါသည်။ ထိုငွေကို ရချင်လိုသော သီဆိုလာရပါသည်ဟု ဘုရင်ထံ တင်ပြလျှောက်ထားပါသည်။

ထိုကလေးက ဘုရင်၏ သူငယ်ချင်း သောနကမှာ ဥယျာဉ်တွင် ဘုန်းကြီးဝတ်ဖြင့် တရားထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရကြောင်း၊ သွားရောက် ကြည့်လှည့်ပါဟု ဘုရင်အား

လျှောက်ထားပါသည်။ ဘုရင် အရှိန္ဒာမကလည်း မိမိ၏ သူငယ်ချင်းကို တွေ့လိုသည့်ဆန္ဒ ပြင်ပြလျက်ရှိသဖြင့် ဥယျာဉ် သို့ သွားရောက်ကြည့်ရာ တွေ့ရှိလာရသဖြင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်နေရပါသော်လည်း။ သူငယ်ချင်းမှာ သစ်ပင် အောက်တွင် တစ်ဦးတည်း အဖော်ဆွေမျိုးမရှိဘဲ အိမ်ရာမဲ့ ဖြစ်ကာ စားရမဲ့ဘဝဖြင့် လှည့်လည်၍ လိုက်လံတောင်းစား နေရသည့်အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရ သဖြင့် ဤသို့ မဖြစ်သင့်ပါဟု ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်နေမိပါသည်။

သူငယ်ချင်းဘုရင်က သူငယ်ချင်း သောနကမှာ ရဟန္တာ ဖြစ်နေသည်ကို မသိဘဲဖြစ်နေပါသည်။ သောနက ရဟန္တာက ပစ္စည်းဥစ္စာများသည် ကိုယ်ပိုင်ဟူ၍ မရှိပါ။ မဂ်တရား၊ ဖိုလ် တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားများသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်သည်ဖြစ်၏။ ထို့ ကြောင့် ဘာမျှမရှိပါဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မွဲတေပြီး အထီး ကျန်ဖြစ်နေသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပြောနေစရာမလိုပါ ဟု ဘုရင်အား ပြောလာပါသည်။

သနားစရာ ဆင်းရဲဖြစ်နေသူ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ မကောင်း မှု ဒုစရိုက် (၁၀)ပါးကို ကိုယ်တိုင်လုပ်နေသူများ။ သဘော တူညီချက်ဖြင့် သူများအား စေခိုင်းမှုပြုနေသူများ။ အခြားသူ များ မကောင်းမှု ပြုလုပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်နေရခြင်း အတွက် ဝမ်းသာခြင်းဖြစ်နေမိသူများသာလျှင် သနားစရာ ဆင်းရဲစရာဖြစ်နေရပါသည်။ ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် တောင်းစားသူ၊ ဆင်းရဲသူသာဖြစ်နေကြောင်း သောနက ရဟန္တာက ပြောကြားရာ၊ ဘုရင်က ငါ အရှိန္ဒာမ ဘုရင်ဖြစ်

နေကြောင်းကို သောနက မသိဖြစ်နေပါရောသလားဟု စိတ်ထဲတွင် သံသယဖြစ်နေမိပါသည်။

သောနက ရဟန္တာက ပြန်လည်၍ အမိန့်ရှိသည်မှာ ဘယ်နေရာမှာပဲ ရောက်ရောက်၊ ဘယ်လိုပဲ နေရ နေရ တရားဖြင့် နေပါက စိတ်ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်နေရပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ကိလေသာအပူကင်းရကြောင်း၊ စိတ်အေးချမ်းသာ ပူကိုသာလျှင် ဖြစ်ရကြောင်း၊ စိတ်ထဲက ပေါ်လာသမျှသော အာရုံများကို ဖြစ်ပျက်မှုဖြင့် ရှုရှားများနေပါက စိတ်ချမ်းသာရာ ရပါသည်ဟု မိန့်ကြားလာသည်။ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လှည့် လည်သွားလာနေရပါသော်လည်း ချမ်းသာခြင်းအပြည့်ဖြစ်နေ ရသည် မိန့်ပါသည်။

ဘုရင်ကလည်း စည်းစိမ်ချမ်းသာအပြည့်ရှိပြီး ပစ္စည်း ဥစ္စာ စိန်ရွှေတန်ဖိုးများ ပေါကြွယ်ဝကာ အခြွေအရံများဖြင့် ပြည့်စုံနေပါက ပျော်စရာကြီးပါဟု ဘုရင်က သူငယ်ချင်း ရဟန္တာအား ဆိုပြန်ပါသည်။

တစ်ဖန် သောနက ရဟန္တာကလည်း ကာမဂုဏ် အာရုံများကို လိုက်စားလျှင် တဏှာကျွန်ဖြစ်ရချေသည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ ဆက်လက်၍ သူငယ်ချင်း သောနက ရဟန္တာက သံဝေဂရစရာကောင်းသော ဥပမာတစ်ခုကို ဘုရင်အား ပြော ပြပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲတွင် ဆင်ဆေးတစ် ကောင်သည် ရေပေါ်မှာ မျော၍လာရာ၌ ကျီးတစ်ကောင် သည် အစာရှာထွက်လာရင်းနှင့် ဆင်သေကို တွေ့ရသော အခါ၌ ငါသည် ကံကောင်းလေစွ၊ ဆင်ကို စီးနင်းရခြင်း အဖြစ်သည်လည်းကောင်း၊ အစာကို အခြားတွင် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ကုန်းပေါ်တက်၍ ရှာစရာမလိုတော့သောအဖြစ်သည် လည်းကောင်း၊ ရေငတ်ပါကလည်း ရေသောက်ရန် အသင့် ရရှိနေပြီဖြစ်သည့်အတွက် အဆင်ပြေလိုက်လေခြင်းဟု ဆို ပြီး ဆင်သေကြီးကို လိုက်၍စီးလာရာတွင် နောက်ဆုံး၌ ဆင်သေကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း မျောသွားရာ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်ဘဲ လေလှိုင်းရိုက်ခတ်ကာ ဆင်သေကြီးမှာ မြုပ်သွားပါတော့ သည်။

ကျီးမိုက်ကြီးသည် လောဘရမ္မက်တဏှာကြောင့် သေရခြင်းဖြစ်ဘိသကဲ့သို့၊ ဘုရင်ကြီးမှာလည်း ဤသို့ဖြစ်ရ ချေမည်။ ထိုအတွက် ဘုရင်ကြီးအနေဖြင့် စဉ်းစားကြည့်စမ်း ပါဦးဟု သူငယ်ချင်း ရဟန္တာက ဆိုလာပါသည်။ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်ဖြစ်နေသော သမုဒ္ဒရာပင်လယ်ထဲသို့ ဇာဇာကို

မက်မောကာဖြင့် ကျီးမိုက်ကဲ့သို့ မဖြစ်စေဘဲ၊ ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့စမ်းပါဟု တရားစကားမှာကြားလိုက်ပါသည်။

ဤသို့ မှာကြားသည့်စကားကို သူငယ်ချင်း ဘုရင်ကြီးက လိုက်နာခြင်းပြုမည်။ မပြုမည်မှာ အသင်မင်းကြီး၏ ဘာဝန်သာဖြစ်ပေသည်ဟု မိန့်မှာပြီးနောက် သောနက ရဟန္တာသည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပြန်ကြွသွားပါတော့သည်။ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်သူ အရိန္ဒာမက “ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ငါ့ဆက်တော်သူမဟုတ်ဟု ထင်လာမိခဲ့သည်မှာ မှားလေစွဟု ဆိုသည်။ ယခုမှာမူ အလွန်တရာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပါသည်ဟု ချီးမွမ်း၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဘုရင်က ငါနှင့်အတူ လူအပေါင်းတို့ သည်လည်း ဘယ်တော့သေရမည်ကို မသိရှိနိုင်ကြောင်း၊ သည် ကာမဂုဏ် အာရုံတို့ကို လိုက်လံ ခံစားနေပါလျှင် ဘဝလွတ်မြောက်ခြင်းတည်းဟူသော တရားများကို မည်သည့်အခါမျှ ရဟန်းတော်များမဟုတ်ကြောင်း သတိ သံဝေဂ ဘုရားတော်ကို ရရှိသွားပြီး ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် စည်းစိမ် နှစ်သား ဥစ္စာပစ္စည်းများကို စွန့်လွှတ်ကာ ရဟန်းပြု၍ တော

နက်ကြီးထဲသို့ နက္ခမ္မပါရမိတည်းဟူသော တောထွက်ခြင်း အမှုကို ပြုခဲ့ပါပေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အထက်ပါ ဝတ္ထု ဇာတ်ကြောင်းကို အကြောင်းရင်းခံပြုပြီး အောက်ပါ ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြုထားလျက် လုပ်ဆောင်သွားကြရန် လိုအပ်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါတော့သည်။

တစ်ရက်ကုန်ပြန်၊ ငါ့ရုပ်နာမ် သေရန်ရှိပါတော့သည်။

- မအိုခင်က မြတ်ဒါနပြုမှ တော်တော့မည်။
- မနာခင်က မြတ်ဒါနပြုမှ တော်တော့မည်။
- မသေခင်မှာ မြတ်ဓမ္မကျင့်မှ တော်တော့မည်။

မင်းပေမြင့်(မူဒ်)

ရည်ညွှန်းတရား

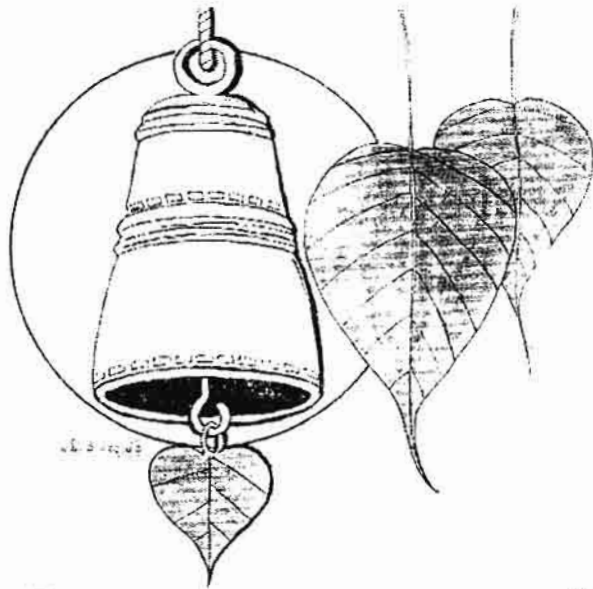
- ဒေါက်တာ အရှင်ပညာသီဟာလကာရ သီတဂူပါမောက္ခ ဟောကြားတော်မူသော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်။

ဆရာကြီးရာဇာဇော်ဝင်း (LL.B.)

ရင်သွေးငယ်များနာမည်ပေးခြင်းကပ်ပွန်းတပ်ရက်အခမဲ့ဧည့်ပေးခြင်း၊ ရှေးမှမပျက် နာမည်လှလှလေးများရွေးချယ်ပေးခြင်းရင်သွေးငယ်များဘဝတစ်သက်တာဟော စာတမ်းကဗျာစာအုပ်များနာမည်ရွေးခြင်းကုန်အမှတ်တံဆိပ်များအောက်ခံအရောင်စာလုံး များကုမ္ပဏီဖွင့်ပို့အချိန်နာရီနေ့ရက်များမြန်မာဇာတာအင်္ဂလန်ဇာတာမြန်မာ ဟောစာတမ်းအင်္ဂလိပ်ဟောစာတမ်းနိုင်ငံခြားဖုန်းနံပါတ်များအတွက်နာမည်ပေးခြင်း စသည့်နာမည်ပေးပါရစေရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ (ဥာဏ်ပူဇော်ခရိုင်၀၀၀၀ကျပ်) သံတမန်ဝန်ထမ်းအင်္ဂလိပ်နာမည်နှင့်မိဘနာမည်တွဲဖက်၍ အထူးဆောင်ရွက် ပေးခြင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပိခင်များခွဲစိတ်မွေးဖွားမည့်ရက်ကောင်းရက်မြတ်ကို နာရီပုံနှိပ်စက္ကန့် အပါအဝင်လိုအပ်သောယဉ်ကျေးမှု OGCဆရာဝန်နှင့်တိုင်ပင်ပြီးပါက ဆက်သွယ်နိုင်သည်။ လူကြီးများအတွက်ရက်လနစ်ပိုင်းခြားထားသောဟောစာတမ်း များ လက္ခဏာဖြင့်ဟောခြင်း ဝါတ်ပုံဖြင့်ဟောခြင်း ပေးသက္ကရာဇ်ဖြင့်ဟောခြင်း အကြားအပြင်ဖြင့်ဟောခြင်းနိုင်ငံခြားသဘောသားများလည်းကောင်းကောင်းရစေရန် နိုင်ငံခြားသားများပိုမိုရောက်သည်နှင့်တိုင်အဆင်ပြေစေရန်ချစ်သူမောင်နှံများ စုံတွဲဇာတာစစ်ဆေးခြင်းအကြောင်းပြန်ရစေရန်အမှုခိုင်/မခိုင်ပညာရေးထူးချွန်မှုရှိ/ မရှိဖိပ်ထောင်ရေးတွင်အနှောင့်အယှက်များဖယ်ရှားပေးခြင်းရုပ်ရည်ချောမော သော်လည်းအဆင်မပြေဖြစ်နေသည်လူပျိုကြီးအပျိုကြီးများကပွင့်အောင်ပြုလုပ် ခြင်းအိပ်ခြံကားရောင်းထွက်စေရန်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းအင်းပညာပို့ဇာအစီအရင် ပညာဓာတ်စိုက်ဓါတ်ဆင်ပညာများဖြင့်ဆရာထံရောက်လျှင်သင်အောင်မြင်စေရ မည်ဟုမှတ်ပါ။ (နှုတ်ဟောဥာဏ်ပူဇော်ခရိုင်၀၀၀၀ကျပ်) နာမည်ပေးခြင်းနှင့်ဟောစာတမ်း များ ပို့နေအပ်လျှင်မနက်ဖန်ရမည်နယ်သို့ VPLဖြင့်လည်းကောင်းဘဏ်မှငွေလွှဲ လျှင်ချက်ချင်းပို့ပေးမည်နယ်မှမွေးသက္ကရာဇ်နေရပ်လိပ်စာဖော်ပြ၍ပေးပြန်နိုင်ပါ သည်ရန်ကုန်မြို့အတွင်းနာမည်ပေးခြင်းနှင့်ဟောစာတမ်းများကိုငွေကြေးပေးစရာမလိုပို့ပေး မည်ဖုန်းသစ်ဆက်လိုက်ပါက(၃၅)မြေညီထုပ်(၈၇)လင်းမက်လာတောင်ညွှန်ပြန်ပါ။

မြို့(ပိတ်ရက်မရှိ) 01- 394727, 399426, 09-73009994, 09-73078260, 09-5152521

ကောင်းကျိုးအထွေထွေ သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာတော်

မောင်တင်ကြွယ် (ပြည်)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅နှစ်ကျော် ၃၀ခန့်က ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူမှာ လုပ်ငန်းခွင် အဆင်မပြေမှု၊ ဗိသားစု ပြဿနာ၊ လူမှုရေးအခက်အခဲတို့ အများဆုံး ကြုံဆုံခဲ့ရသော ကာလဖြစ်သည်။ အငြိမ်းစားယူခွင့်ကလည်း ပထမအကြိမ် လျှောက်ထားခြင်း အပယ်ခံထားရသည်မို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်လျှောက်ထားဆဲ။ ရ.မရမှာ သိပ်မသေချာလှ၍ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျဆင်းနေသည်။

မလွဲရောင်သာသော လူမှုရေးကိစ္စရပ်များမှာ အများအယွင်းမရှိရန် ဆောင်ရွက်နေသော်လည်း စိတ်က မပါလှ။ ဘုရားတရားကိစ္စသည်ပင် တာဝန်ကျေရုံလေးလုပ်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် စိတ်လေလေဖြင့် ပေါင်းတည် မဟာအောင်မြေကျောင်းသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဆရာရင်းဖြစ်သော ဦးပွင့်၊ ဦးသုမနက “နင်က အညံ့ထဲ ရောက်နေတာကိုး။ ဖြစ်သမျှ ခါးစည်းခံရမှာပဲ။ အဆင်မသင့်ရင် အချုပ်ထောင်တန်းကျနိုင်တယ်။ ဘုရားတရားမပေါ့နဲ့။ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာကို ပုတီးစိပ်။ အချိန်ရရင် ရသလို သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာကို ရွတ်ပွားနေ” ဟု ဆုံးမပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ လျော့နည်းခဲ့သော ဘုရားတရားအလုပ်ကို ပုံမှန်အချိန်ထား၍ လုပ်ခြင်း၊ စိတ်ညစ်ညူးသည့်အခါ သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာကိုပင် ခုနစ်ခေါက်၊ ကိုးခေါက်၊ သက်စေ့ရွတ်ပွားသရဏ္ဍာယ်ခြင်းတို့ကို နေ့စဉ်ပြုဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ကြောင့်လည်း လေနေသောစိတ်တို့ အတန်ငယ် တည်ငြိမ်မှု ရလာခဲ့သည်။ အငြိမ်းစားထွက်ခွင့်ကိစ္စမှ လွဲ၍ အခြားသော လုပ်ငန်းခွင်ကိစ္စတို့ အဆင်ပြေ ချောမွေ့လာသည်။

သည်တုန်းက လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်သော စာပေလုပ်သားအဖွဲ့တွင် စာရေးသူက ငြိန့်နပ်အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်သဖြင့် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် စာဆိုတော်နေ့အခမ်းအနား၊ စာပေဟောပြောပွဲများအား အဓိကနေရာမှ တာဝန်ယူနေရသည်။ သာမန်ကာလများတွင် ဌာနတာဝန်လည်း မလစ်ဟင်း၊ လူမှုရေးကိစ္စများလည်း မပျက်ကွက်အောင် ဆောင်ရွက်၍ ရသည်။ စာပေဟောပြောပွဲချိန်ရောက်လျှင်မူ ဌာနတာဝန်မှ ခွင့်ယူရသည်။

စာရေးသူ ခွင့်ယူထားသည့် ရက်တစ်ရက်တွင် စာရေးဆရာ ပန်းချီဆရာ စောရွှေမြတ်က နံနက်စောစောရောက်

လာသည်။ စာရေးသူက သူ့အား ဘုရားရေးရှိ “ရွှေနှင်းဆီ” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ညှိပ်သည်။ နံနက် ၈နာရီ၌ ဓာတ် လှေကားအတက်လက်မှတ် သက်စေ့ဝယ်လျှက်က ဓာတ် လှေကားဖြင့်ပင် ရွှေဆံတော်စေတီကုန်းတော်ပေါ်သို့ နှစ်ဦး သား တက်ဖြစ်သည်။

ဘုရားတွင် တစ်နာရီခန့်နေပြီး လမ်းရှည်လမ်းစာပေ နှစ်သားဥက္ကဋ္ဌ ဦးမြရွှေအိမ်သို့ သွားကြသည်။ သည်နေ့က ဦးမြရွှေအိမ်သို့ ချိန်းထားသည့်နေ့ဖြစ်၍ သုံးဦးသား အမှတ်(၁)ကျောင်းသို့ သွားရသည်။ ပညာရေးမှူး ဆရာကြီး ဦးကျော်စိုးက သူတပည့် ဆရာတစ်ဦးနှင့် တွေ့ပေးသည်။ စာဆိုတော်နေ့အထိမ်းအမှတ် အလံငယ်လေးများ ရောင်းရ သော လက်ခံရရှိချိန်မှာ နံနက် ၁၀နာရီကျော်ဖြစ်သည်။

စာရေးသူက ဥက္ကဋ္ဌအား ငွေများ အပ်ပြီးနောက် စော ချစ်မြတ်နှင့်အတူ သုခစာပေတိုက်သို့ သွားသည်။ အသစ် ဆောက်ရှိနေသည့် မဂ္ဂဇင်းများတွင် မိမိတို့ စာမူများ ပါမပါ ကြည့်သည်။ ဆိုင်က ကမလေးတွေက ဘယ်မဂ္ဂဇင်းမှာ ဘယ် သူလည်သည်ကို ကြည့်ပြီး သိပြီးမှ ဝမ်းသာအားရ သတင်း မေးသည်။ မိမိပါသည် မဂ္ဂဇင်းကို လှန်၍ ကြည့်နေရသည်။ သည်သို့ဖြင့် စာအုပ်ဆိုင်မှာပင် နေ့လယ် ၁၁နာရီထိုးသွား သည်။

သည်နောက် နေ့လယ်စာကို လမ်းဘေးဆိုင်မှာ ဝင် နေရာရင် ဆယ်နှစ်နာရီခွဲ ဝင်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ပြီး နောက် ညနေ ၃နာရီခွဲ၊ ရုပ်ရှင်ရုံက အပြန်တွင် ကဗျာဆရာ ဦးညွန့်ဇော်နှင့် တွေ့၍ သုံးဦးသား လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဆိုင်ဖြင့်ပြန်သည်။ သူတို့ ဖြိုသစ်သားများ စုပေါင်း ကဗျာ အုပ်အတွက် ဆွေးနွေးကြရင်း ည ၇နာရီအချိန်မှ လူစုခွဲ ဖြစ်တော့သည်။

စာရေးသူ၏ သည်နေ့တစ်နေ့တာ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ် ချိန်းအရံ၊ နေရာ၊ တွေ့ဆုံသည့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ လုပ်ဖြစ်သည့် အရာတို့ကို အသေးစိတ် တင်ပြခဲ့ခြင်းတွင် သာမန်အားဖြင့် ဆုံးခြားမှုဟု မဆိုနိုင်ပါ။

သို့ရာတွင် စာရေးသူ၏ ခွင့်ယူထားသည့် ရောဝတိမြစ် အစကမ်းရှိ ဌာန၊ အိမ်ထောင်သည်လိုင်း၌ အိမ်ဖောက် နေထိုင်ခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ ဖောက်ထွင်းခံရသည့် အိမ်ရှင် အိမ်သားက နှစ်ဦးစလုံး ဝန်ထမ်းဖြစ်၍ ထိုနေ့နံနက် ၆နာရီ မှစ၍ အလုပ်သွားသည်။ အိမ်၌ ကျောင်းသားကလေး အိမ် အသုံးအဆောင်များ၊ ကလေးက ၉နာရီမှာ ကျောင်းသို့ သွား သည်။ အလုပ်မှ ထမင်းစားချိန် ၁၁နာရီတွင် အိမ်ရှင်

လင်မယား ပြန်လာတော့ အိမ်မှ ပစ္စည်းအချို့ ပျောက်ဆုံး နေသည်။

အိမ်ဖောက်ထွင်းခံရသည့် လင်မယားက အိမ်နီးနား တစ်ဝိုက် လိုက်လံ စုံစမ်းသည်။ စုံစမ်းမှုအရ မသင်္ကာဖွယ် လူမှာ စာရေးသူဖြစ်နေခဲ့သည်။ စာရေးသူ၏ ဌာနသို့ သွား ရောက်စုံစမ်းသည့်အခါ စာရေးသူက ဌာန၌ ရှိမနေ။ ခွင့်ယူ ထားသည်။ သည်တော့လည်း မျက်မြင်အသိသက်သေနှစ်ဦး ဖြင့် စာရေးသူအမည်တပ်ကာ ရပ်ကျေး ကောင်စီရုံးတွင် အမှုဖွင့် တိုင်ကြားသည်။

သို့ကြောင့်လည်း ကဗျာဆရာနှစ်ဦးနှင့် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှ လမ်းခွဲအပြန် အိမ်အဝင်တွင် အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။ စာရေးသူတို့ ကောင်စီရုံးရောက်တော့ ည ၉နာရီအချိန်ဖြစ် သည်။ မျက်မြင်သက်သေဆိုသည့် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး က ရုံးခန်းထဲ အသင့်ရောက်နေသည်။ စာရေးသူ ထိုင်ခုံလွတ် တွင် ထိုင်မိချိန်၌ အမျိုးသားသက်သေကို “သူဟုတ်သလား” ဟု မေးသည်။ အမျိုးသား သက်သေက “သူ မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ သွားပုံလာပုံတူတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ မြင်ရင် မှတ်မိပါ တယ်”ဟု ထွက်ဆိုသည်။

နောက် အမျိုးသမီးသက်သေကို မေးသည်။ သူမက ချက်ချင်းမဖြေသဖြင့် စာရေးသူအား ရုံးခန်းအပြင်ထွက်စေ ပြီး မေးမြန်းသည်။ သူမအဖြေကတော့ ရှင်းပါသည်။

သူမြင်လိုက်သူမှာ စာရေးသူအမှန်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ ရှိချိန်က နံနက် ၁၀နာရီသာသာပင်ရှိပြီး အထုပ်တစ်ထုပ် ကို ထမ်း၍ လက်က ရေဒီယိုကြီးတစ်လုံးအား ပိုက်လာ ကြောင်း၊ သူ့အိမ်ခြံရံလမ်းမှ ဖြတ်သွားသည်ကို အိမ်ပေါ် ၌ သူတိုင်နေခိုက် မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အကွာအဝေးအား ဖြင့် ဝါးတစ်စုံကန်ခန့်ပင် မကွာကြောင်း အတိအကျထွက်ဆို သည်။

သည်နောက် စာရေးသူအား စစ်မေးသည်။ စာရေးသူ က တစ်နေ့တာ မိုးလင်းမှ အဖမ်းခံရသည့်အချိန်အထိ အချိန် နေရာ၊ အတူရှိနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အသေးစိတ် ပြောပြ သည်။ စာရေးသူအား စစ်ဆေးပြီးချိန်က ည ၁၀နာရီဖြစ် သည်။ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌက အိမ်ထောင်သည်လိုင်း သူငယ်ချင်း တစ်ဦးဦးအိမ်မှာ အိပ်ဖို့ပြောသည်။ အချိန်မရှိ၍ အိမ်ထောင် သည်လိုင်းသို့ မသွားချင်။ တရားရေးအဖွဲ့မှ ဦးလှဌေးအကူ အညီဖြင့်ပင် စက်ရုံဝ ဂိတ်ကြီးကင်းမှာ သွားအိပ်သည်။

စာရေးသူ၏ ကံကြမ္မာက ဆိုးဝါးလေ့။ နောက် နှစ်ရက် အကြာတွင် ပန်းတောင်းရဲနှင့် ပြည်နယ်မြေခံ နယ်ထိန်းရဲ

တို့ ပြည်အိမ်သို့ သဲလွန်စ လာရောက်ရှာဖွေခြင်း ခံရပြန်သည်။ အိမ်က စာရေးသူ၏ မိခင်ကြီးနှင့် ဇနီးတို့မှာ မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်။ စာရေးသူကလည်း ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်ဖြစ်လာသည်။

စာရေးသူ၌ ဘုရားတရားမှတစ်ပါး အားကိုးရာမရှိ။ ဤတွင် စာရေးသူ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုပြုမိသည်။ ကျွန်ုပ် သည် သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းကို ကာယကံအားဖြင့် မဆိုထားဘိ။ မနောကံအားဖြင့်ပင် ပြစ်မှားကျူးလွန်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ ကာယကံရှင်နှင့် မျက်မြင်သက်သေတို့ အထင်လွဲမှားခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဤသစ္စာစကား မှန်ကန်ခဲ့ပါက အမှန်တရားသည် ကျွန်ုပ်တို့က မှ ရပ်တည်၍ အမြန်ဆုံး ပြဿနာများ ကင်းရှင်းရပါလိုက်ဟု သစ္စာပြုလိုက်သည်။ သည်နောက် သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာတော်ကြီးကို အဓိဋ္ဌာန်တင်၍ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ရွတ်ပွားထုံးဖြင့် ခြင်းတို့ကိုသာ ပြုမိသည်။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာ အငြိမ်းစားယူရန် ထွက်ခွင့်အခွင့် အရေးလမ်းစပေါ်လာသည်။ နယ်ဘက် အမှုအခင်းကင်းရှင်း

ကြောင်း ထောက်ခံစာသာ လိုနေသည်။ စာရေးသူ ရင်ဆိုင်နေရသည့် မသင်္ကာမှု အဓိက မျက်မြင်သက်သေမှာ ဆင်တံ၌ မရှိတော့။ မိသားစုလိုက် ထွက်ပြေးသွားကြသည်ဟု သိရသည်။

ဤသို့ဖြင့် စာရေးသူ အမှုမှ ကင်းလွတ်ကာ ပန်းတောင်းရဲစခန်းမှ အမှုအခင်းကင်းရှင်းကြောင်း ထောက်ခံစာ ရခဲ့သည်။ အငြိမ်းစားယူခွင့်က ဒုတိယအကြိမ်တွင် ချောမွေ့၍ ပြင်ဆင်ခွင့် လစာပြည့် ခွင့်သုံးလ ရသည်။ ခွင့်ခံစားစဉ် တစ်လမပြည့်မီ မြို့နယ် သမသင်းအမှုဆောင် ၅နေရာ လူ ၆၀ ကျော် ယှဉ်ပြိုင်သည့်အထဲမှာ တစ်နေရာရခဲ့သည်။

ဤအကြောင်းတရားသည် စာရေးသူ၏ မှန်ကန်မှုနှင့် သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာတော်ကြီး၏ အစွမ်းဟုသာ စာရေးသူက ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

စေတနာမှန်လျှင် ကံကောင်းမည်

* * *

မောင်တင်ကြွယ်(ပြင်)

(၂၀၁၅)ခုနှစ်အတွက် အလုပ်အကိုင်ကိစ္စ

အထူးယတြာအစီအရင်

▶ အလုပ်လျှောက်ထားခြင်း/ရေးဖြေ-လူတွေ ဖြေဆိုခြင်းတွေမှာ လွယ်ကူစွာ အောင်မြင်ရွေးချယ်ခံရပြီး အလုပ်အကိုင် အမြန်ဆုံး ရရှိစေဖို့ ▶ လက်ရှိအလုပ်အကိုင် နေရာဌာန မြို့ရွာဒေသမှာပဲ ဆက်လက်ကြာရှည်ခိုင်မြဲစွာ လုပ်ကိုင် ရစေဖို့ ▶ မိမိဆန္ဒရှိသော အလုပ်အကိုင်နေရာဌာန မြို့ရွာဒေသကို ခက်ခဲကြန့်ကြာခြင်းမရှိဘဲ အမြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့ လုပ်ကိုင်ရစေဖို့ ▶ အလုပ်အကိုင်မှာ အမြန်ဆုံး ရာထူးအဆင့်တိုးတက် ရရှိစေဖို့ ▶ လက်ရှိကြုံတွေ့နေရတဲ့ လုပ်ငန်းခွင် အဆင်မပြေမှုတွေ၊ အတိုက်အခံ အနှောင့်အယှက် အခက်အခဲ၊ အစွပ်အစွဲ၊ အတိုင်အတော၊ အစစ်အဆေး ပြဿနာတွေ အမြန်ဆုံး အဆင်ပြေချောမော ကျော်လွှားအနိုင်ရပြီး ပြတ်သွားစေဖို့။

ဆရာကြီး ဦးပိုင်ဇအောင် (ဝိဇ္ဇာဘွဲ့)(လက္ခဏာပေဒင်ပညာသုတေသီ)

ဟောခန်းလိပ်စာ - တိုက်(၄၀) (B-1)-မြေညီထပ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာထိပ်၊

ဦးဝိစာရလမ်း၊ (၄၁)ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

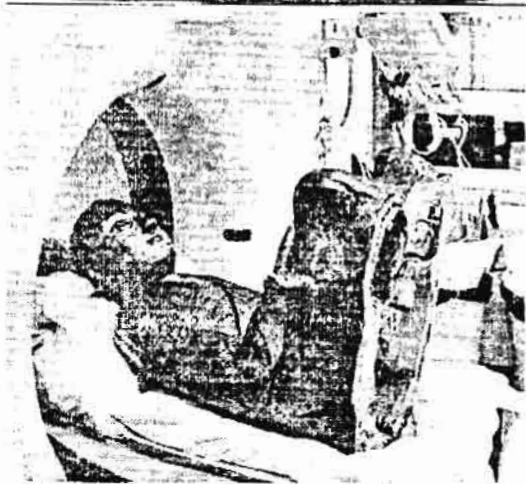
☎ - ၀၉-၂၅၀ ၇၇၃၆၃၆ ၀၉-၇၃၁၄၇၀၂၄၊ ၀၉-၅၀၉၃၈၉၁

မွေဒါန

တောလောသရန်နှင့်
အောင်တော်မူ ခြတ်စွာဘုရားရုပ်ပွားတော်
ညာမျက်လုံးတော် ပွင့်တော်မူပုံ
ဓန္ဒလေးမြို့။

သတင်းပုံရိပ်များ

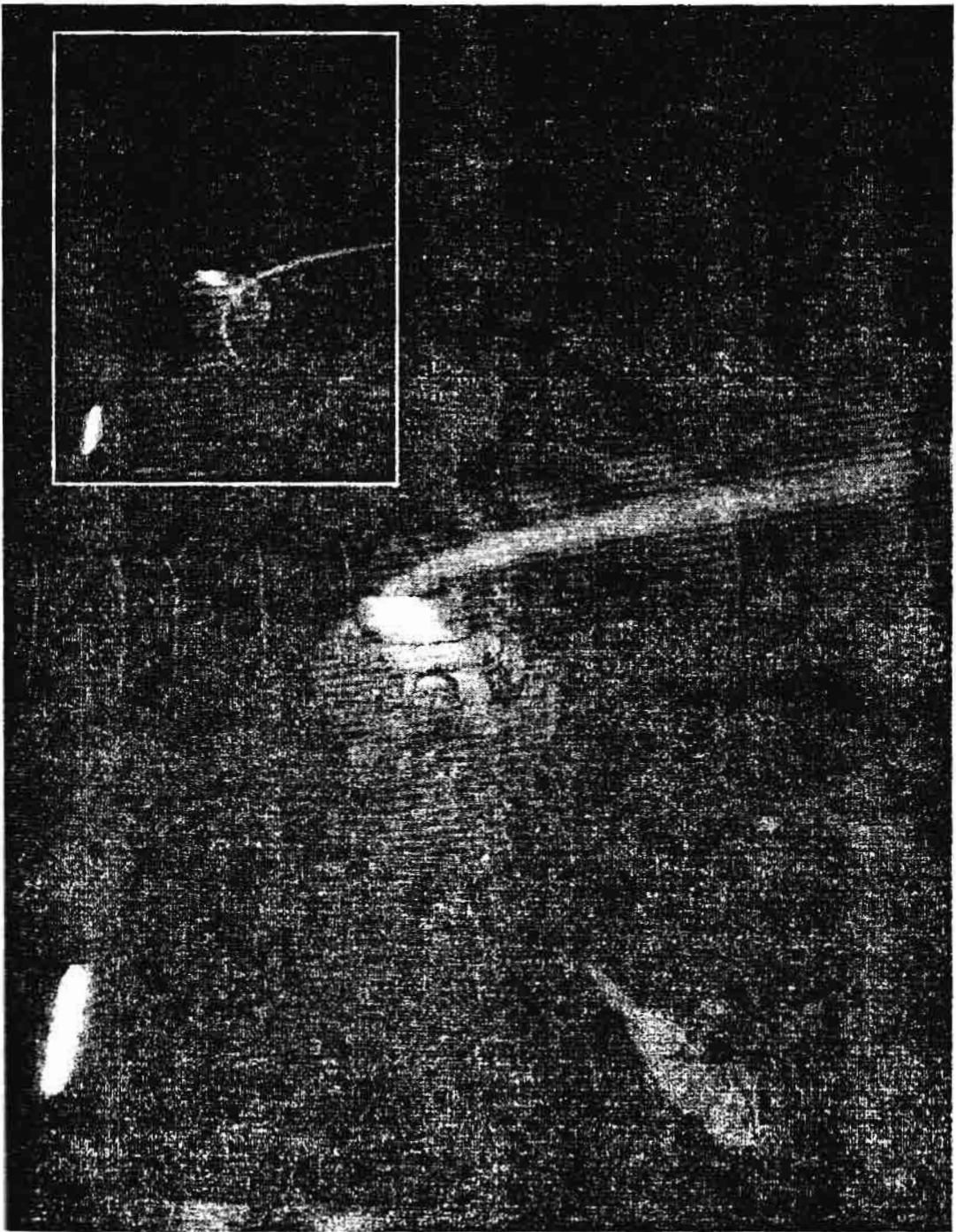
မောင်ဝေအေး

ဒီတစ်ပတ် သတင်းပုံရိပ်ကိုတော့ နယ်သာလန်နိုင်ငံ မှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးရဲ့ ဆင်းတုတော် အကြောင်းနဲ့ စ.ချင်ပါတယ်။

နယ်သာလန်နိုင်ငံ Drent museum မှာ အဲဒီ ဆင်းတုတော် ရှိပါတယ်။ ရဟန်းတစ်ပါးရဲ့ ဆင်းတုတော် သက်တမ်းဟာ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်သက်တမ်းရှိပါပြီ။ အဲဒီဆင်းတုတော်ကို CT scan ဖတ်ကြည့်ရာမှာတော့ ရုပ်ပွားတော်အတွင်းမှာ ရဟန်းတော်ရဲ့ ရုပ်ကြွင်းတည်ရှိနေတာကို ပုံပါအတိုင်း တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

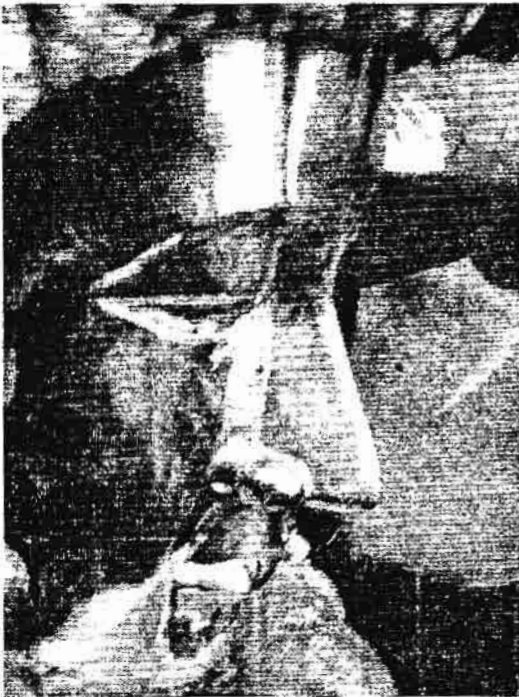

ဒုတိယတစ်ပုဒ်ကတော့ လူမှုကွန်ရက် စာမျက်နှာ
တော်မှာ (၂၃-၂-၂၀၁၅) ရက်နေ့က ကျွန်တော်ဖူးတွေ့လိုက်
တဲ့ ဘုရားရောင်ခြည်တော်ကွန်မြူပြီး နဂါးများ လာရောက်
နေကြတဲ့ ပုံရိပ်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရားကတော့ တိုက်ကြီးမြို့မှာ ရှိတဲ့ “သစ်တစ်ပင်
တောင် နဂါးရုံဘုရား”ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နဂါးရုံဘုရား ရောင်
ခြည်တော်ကွန်မြူပြီး နဂါးတွေ လာရောက်ဦးခိုက် ဖူးမြော်
တဲ့ ပုံရိပ်တွေကို ကူးယူဝေမျှပေးလိုက်ပါတယ်။

နောက်ဆုံး သတင်းတစ်ပုဒ်ကလည်း လူမှုကွန်ရက်
စာမျက်နှာပေါ်မှာ ထင်ရှားသွားစေခဲ့တဲ့ သတင်းပဲ ဖြစ်ပါ
တယ်။ မန္တလေးက မဟာလောက ရန်နိမ် အောင်တော်မူ
မြတ်စွာဘုရား ညာမျက်လုံးတော် ပွင့်တော်မူတဲ့ သတင်းပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။

မတ်လ ၆ရက်နေ့ တစ်နာရီခွဲအချိန်က စပြီး မျက်လုံး
တော် ပွင့်တော်မူလို့ ဘုရားဖူးများ အထူးစည်နေပါတယ်။

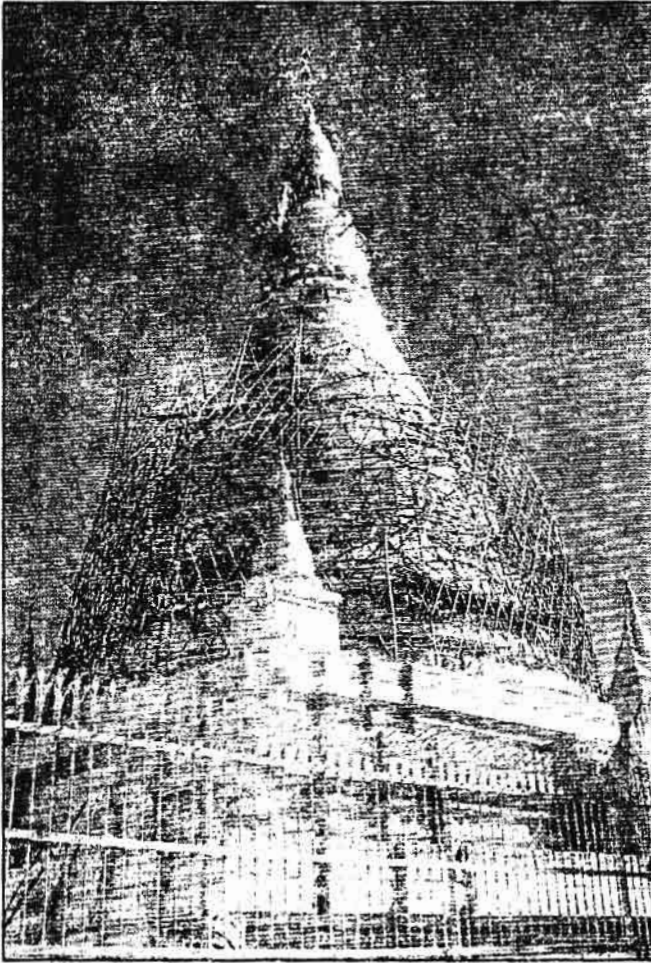
မဟာလောက ရန်နိမ် အောင်တော်မူဘုရားဟာ နှစ်
ပေါင်း ၁၅၀ သက်တမ်းရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဘုရား
တစ်ဆူပါ။ မူလ ဘုရားဒါယကာကတော့ သီပေါမင်းတရား
ကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ယခုလက်ရှိ တည်နေရာကတော့ မန္တလေးတိုင်းဒေသ
ကြီး ချမ်းအေးသာစင်မြို့နယ်၊ ပြည်ကြီးမျက်နှာရပ်၊ ၂၈ လမ်းနဲ့
၂၉လမ်းကြား၊ ၆၃လမ်းမှာ ရှိပါတယ်။ အများသူငှာ ဖူးမြော်
ကြည့်ညှိနိုင်ဖို့ ထပ်ဆင့်ဝေမျှပေးလိုက်ရပါတယ်။ ■

မောင်ဖေအေး

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ပုဂံမင်းတရားကြီးကောင်းမှု မဟာလောကရုံသီ အိမ်တော်ရာစေတီတော်

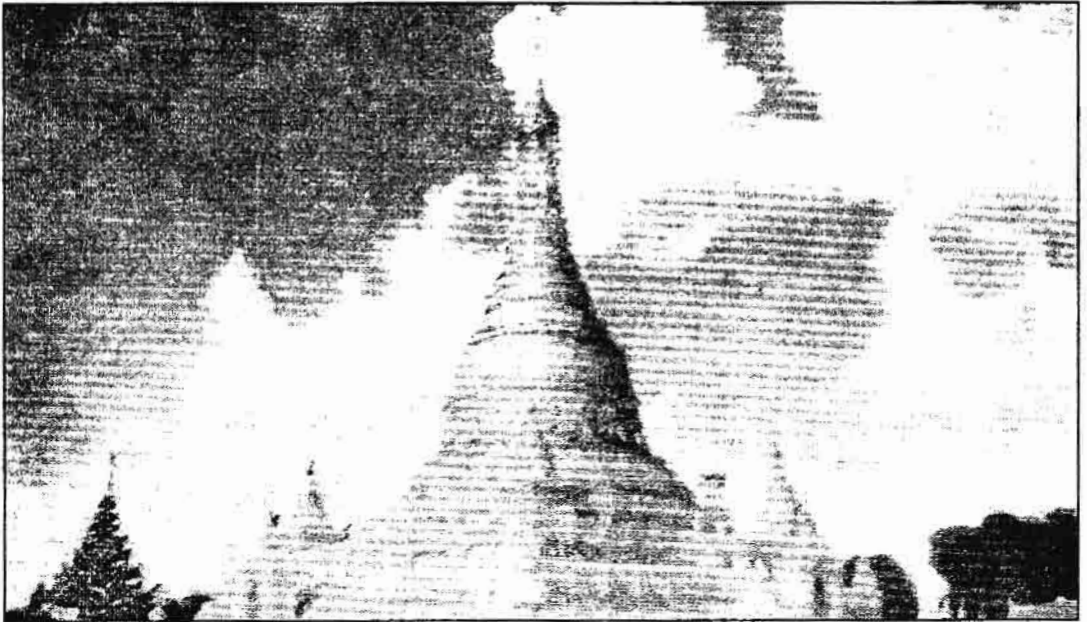
၊ မြမူဂေါ (ကျုံမင်း) ၊

ရှေးအခါ ရတနာပုံ မန္တလေးမြို့တော်ကြီးသည်
မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း ဧရာဝတီမြစ်နှင့် ရှမ်းကုန်းမြေပြင်တို့
အကြား မြေပြန့်လွင်ပြင်အကြားတွင် တည်ရှိပါသည်။ ရန်ကုန်
မြို့မှ (၄၃၀)မိုင်ကွာသော ကားလမ်းဖြင့် လည်းကောင်း၊
(၃၈၆)မိုင်ကွာသော မီးရထားလမ်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ လေ
ကြောင်းခရီးစဉ်ဖြင့် လည်းကောင်း အလွယ်တကူသွားလာ
နိုင်သော မြို့ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ ခရီးလမ်းများ ပိုမိုပြေပြစ် စည်ပင်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာပင် သွားနိုင်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ရတနာပုံ မန္တလေးမြို့ကြီးသည် ယခုအခါ နှစ်သက်တမ်း ရာကျော်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ပိုမိုစည်ကားမှုများက

အံ့မခန်းရှိလာပါသည်။ မန္တလေးမြို့ နန်းတည် ဘဝရှင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးကား ခရစ်နှစ် ၁၈၅၇ နှစ်တွင် မြို့သစ်တည်ထိုးနန်းစိုက်ခဲ့ပြီး မြို့တော်အင်္ဂါ ခုနစ်ပြာဖြစ်သော မြို့တော်၊ ကျုံးတော်၊ စေတီတော်၊ ကျောင်း၊ ပိဋကတ်တော်တိုက်၊

သုဓမ္မာဇရပ်များကို တည်တော်မူခဲ့ပါသည်။

မန္တလေးမြို့ကြီးအတွင်းအပြင် အရပ်လေးမျက်နှာတွင် လည်း မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ ကုသိုလ်တော်များသာမက၊ မင်း အဆက်ဆက်၏ ကုသိုလ်တော် သာသနိက အမွေခံဘုရား၊ ဧတိ၊ ဂျ၊ ပုထိုး၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်၊ ကန်များကို တင့်တင့်တယ် တယ် ဝင့်ထယ်စွာ လှူဒါန်းခဲ့သောကြောင့် နောင်ခေတ်အခါ ၌ မန္တလေးမြို့တော်ကြီးတွင် သမိုင်းဝင်ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ များစွာတည်ရှိနေသော မြို့တော်ကြီးအဖြစ် ကမ္ဘာသို့တိုင် ဂုဏ်ဝင့်ထယ်နေသော မြို့ကြီးလည်း ဖြစ်ပါ သည်။

မြန်မာတို့၏ အထွတ်အမြတ်ထားရာ စေတီဘုရား အလွန်ပေါများသော မန္တလေးမြို့ကြီးသည် သာသနာဂုဏ် ဆောင်မြို့ကြီးလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ပြီးတွင်းမြို့ပြင် လေးရပ် အစ်ခွင်မှာသာမက၊ တောင်ထွတ် တောင်စွယ်များပေါ်တွင် လည်း စေတီဘုရားများ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ များစွာတည်ရှိ ထိန်းဝပ်နေပါသည်။ ဘုရားဖူးရောက်ကြသူများအဖို့ တစ်ခါ နှစ်ကြိမ် ပြည့်စုံစွာ ဖူးနိုင်ခြင်း မဖြစ်နိုင်လောက်အောင်ပင် စေတီဘုရားများ အလွန်ပေါများလှပါသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် မန္တလေးမြို့သို့ အခါခါရောက်ခဲ့ပြီး

သော်လည်း မဖူးရသေးသော စေတီဘုရားများ ရှိနေသော ကြောင့် ယခုတစ်ခေါက်တွင် ဦးစားပေး ဖူးမြော်ရန် စေတီ ဘုရားများကို ရွေးထားပါသည်။ သို့ပါ၍ ဦးစွာဖူးရန်ဖြစ်သော မန္တလေးမြို့၊ ချမ်းအေးသာင်မြို့နယ်၊ သီရိဟေမာအရှေ့ရပ် ရှိ ကုန်းဘောင်ခေတ် အမရပူရ စတုတ္ထနန်းစံ သီရိသုဓမ္မ တိလောကပဝရ မဟာရာဇာတိရာဇာ ပုဂံမင်းတရားကြီး တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူခဲ့သော မဟာလောကရံသီ အိမ် တော်ရာစေတီတော်ကြီးသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ပါသည်။

စေတီတော်ကြီး၏ ဝန်းကျင်သည် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လှ ပါသည်။ အေးချမ်းသောကြောင့် ဘာဝနာပွားများလိုသူများ အတွက် အလွန်ကောင်းမွန်သော ဘုရားရှိပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားဖူးအပြီး သီလိသမျှကို ဥပါသကာများထံ စုံစမ်းလိုက် သောအခါ လက်ကမ်းကြော်ငြာစာရွက်ကလေးကို ပေးလာ သည်။ ဥပါသကာကြီးများကလည်း သီရိပြီးသမျှကို စိတ် ရှည်စွာ ပြောပြပါသည်။ သို့ပါ၍ ကျွန်မ ရေးသားပူဇော်ရမည့် ဤစေတီတော်၏ သမိုင်းကြောင်းသည် ပိုမို၍ ခိုင်မာသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

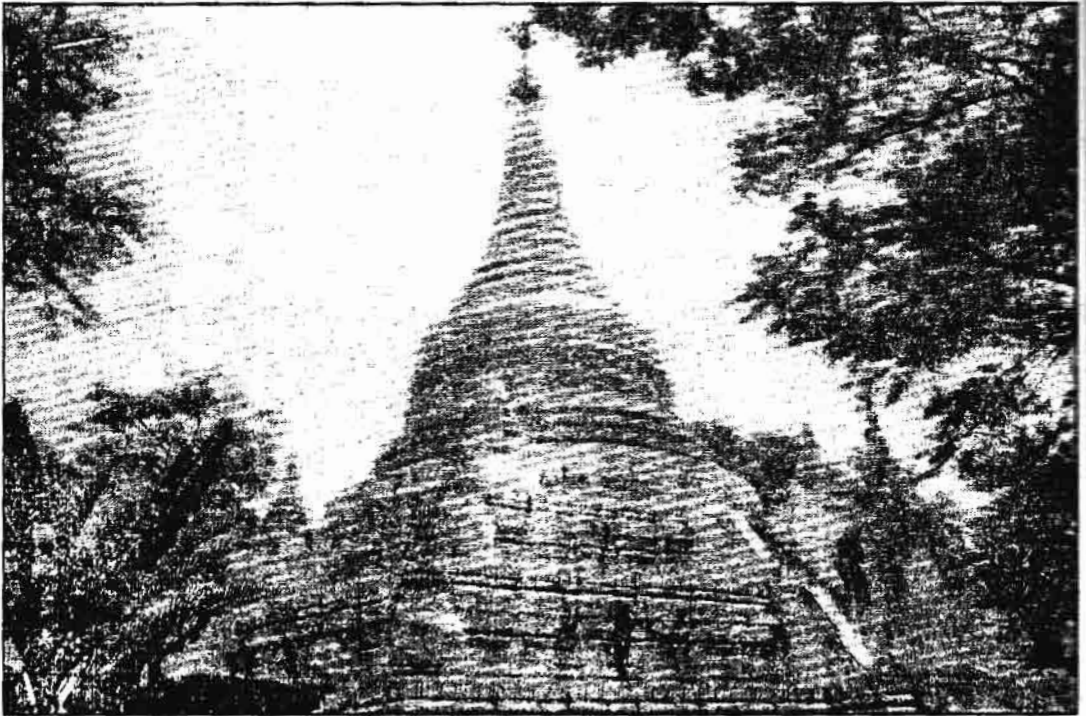
စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ မူလ ဒါယကာမှာ ကုန်းဘောင် ခေတ် အမရပူရ စတုတ္ထနန်းစံ သီရိသုဓမ္မ တိလောကပဝရ မဟာရာဇာတိရာဇာဘွဲ့တော်ခံ ပုဂံမင်းတရားကြီးပင် ဖြစ်ပါ

သည်။ မင်းကြီးသည် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၀၉ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၃ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ကိုယ်တော်တိုင် မြေပန္နက်ချ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပ၍ စေတီတည်ရန် စတင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် အုတ်မြစ်ချမင်္ဂလာအခမ်းအနားကို သက္ကရာဇ် ၁၂၀၉ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၀ရက်နေ့တွင် ရွှေအုတ်၊ ငွေအုတ်၊ ကြေးနီအုတ်တို့ဖြင့် မင်းကြီးကိုယ်တိုင် အနီးကပ်ကြီးကြပ် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ပါသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၂၀၉ ခုနှစ်၊ နှောင်းတန်းခူးလဆန်း ၁၃ရက် နေ့တွင် ပထမ ဌာပနာတိုက်ကြီး ပြီးခဲ့၏။ နှောင်းတန်းခူးလဆန်း ၁၄ရက်နေ့တွင် ရွှေသားဖြင့် ပြုလုပ်သည့် မဟာဗုဒ္ဓဝင်အခန်း (၉၆)ခန်း၌ သင်္ဂြိုဟ်တော် မွေတော်များ

မင်းကြီးအဖို့ ကိုယ်တိုင်တည်ထားခဲ့သော စေတီတော်ကြီးအား လွန်စွာကြည်ညိုရင်းစွဲရှိစွာဖြင့် ဘွဲ့တော်ဆက်ကပ်ရန် တွေးတွေးဆဆ စဉ်းစားခဲ့ပြီးသောအခါ ဖခမည်းတော် ရွှေဘိုမင်း ခေါ် သာယာဝတီမင်းတရားကြီး ယာယီ ယတြာပြုလုပ်စဉ်က သားတော် ပုဂံမင်းသား စံနေတော်မူခဲ့သော အိမ်တော်ရာနေရာအား ဗိမိ ပုဂံမင်းတရားကြီးအဖြစ် အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်တော်ရာနေရာကို စေတီတော်ကြီးတည်တော်မူပြီး လောကသုံးပါးအား အရောင်အဆင်းအလင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောအားဖြင့် “မဟာလောကရံပီ အိမ်တော်ရာ စေတီတော်”ဟု ဘွဲ့တော်ကပ်လှူပူဇော်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ရွှေသားငွေသား ဆင်းတုတော် (၁၂၀၀) ကျော်နှင့် ရွှေသားဖြင့် သွန်းလောင်းသော ဘေးလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော်တို့၏ ရုပ်ထုသဏ္ဌာန်တော်တို့ကို စေတီတော်ကြီး၏ အရှေ့မျက်နှာစာမှစ၍ ဌာပနာသွင်းမင်္ဂလာ ကျင်းပတော်မူခဲ့ပါသည်။

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၁၀ ပြည့်နှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၆ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသည့် ရွှေထီးတော်ကို မင်းတရားကြီးကိုယ်တော်တိုင် ထီးတော်တင်မင်္ဂလာ ဆင်ယင်ကျင်းပ လှူဒါန်းပူဇော်တော်မူခဲ့ပါသည်။

စေတီတော်ကြီးမှာ ခန့်ထည်လှပါသည်။ စေတီတော်ကြီးအား လုံးတော်ပြည့် ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူထားပြီး အရန်စေတီများကိုလည်း ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူထားသောကြောင့် ရွှေသားရွှေရောင်ဝင်းပြောင်နေပါသည်။ စေတီတော်ကြီး၏ အတိုင်းအတာများကိုလည်း သိလို၍ မေးမြန်းလိုက်သောအခါ ဤသို့တွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါသည်။

- * ဖိနပ်တော်မှာ အချင်းသံတောင် ၆၂ တောင် ဖြစ်
- * အရပ်တော် ၅၉ တောင်၊
- * ထီးတော်အရှည် ၉ တောင် ၁မိုင်၊

* ထီးတော်အဝ ၄ တောင်၊

* ဘုံအဆင့် ၇ ဆင့်၊

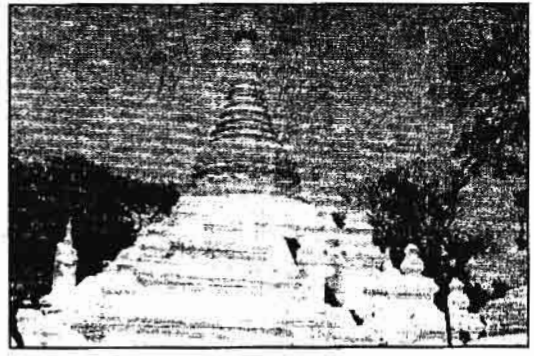
* စိန်ဖူးတော်ကြီးအမြင့် ၁၁လက်မ၊ လုံးပတ် ၁ပေ
နှင့် ၁လက်မခွဲရှိ သလင်းကျောက်လုံးတော်ကြီးကို ဘော်
သားတွင် ရွှေသားကွပ်ပြီး အမြင့် ၁ ပေ၊ ၄ လက်မခွဲရှိသော
စိန်ဖူးတော်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

စေတီတော်ကြီးအား ဝန်းရံထားသော စေတီရန်များမှာ
လေးဆူရှိပါသည်။ အရန်စေတီများ၏ တည်ရာအရပ်ကို
လေ့လာမေးမြန်းလိုက်သောအခါ...

တနင်္ဂနွေထောင့်ရှိ အရန်စေတီတော်သည် ပုဂံမင်း
ဘုရားကြီး၏ အလယ် နန်းမတော်မိဖုရား၊ စလင်းမြို့စား
သီရိတိလောက အတုလ ရတနာဒေဝီ တည်ထားသော
ကောင်းမှုတော်ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂါထောင့်ရှိ အရန်စေတီတော်သည် ပုဂံမင်းဘုရား
ကြီး၏ ခမည်းတော် သာယာဝတီမင်းဘုရားကြီး၏ မိဖုရား
မိတ္ထိုးတော် စလေမြို့စား မိဖုရားတည်ထားသော ကောင်းမှု
တော်ဖြစ်ပါသည်။

စနေထောင့်ရှိ အရန်စေတီတော်သည် ပုဂံမင်းဘုရား
ကြီး ငယ်ရွယ်စဉ်က အချီတော်၊ အချောတော်အဖြစ် စောင့်

ရှောက်ခဲ့သည့် အထိန်းတော်ကြီးဖြစ်သူ တောင်ပြန်ကြီးမြို့
ဟင်္သာတမြို့စားတည်ထားသော ကောင်းမှုတော်ဖြစ်ပါသည်။
ရာဟုထောင့်ရှိ အရန်စေတီတော်သည် ပုဂံမင်းဘုရား
ကြီး၏ အိမ်တော်ပါ ကျွန်တော်ရင်း ကျီဝန်အတွင်းဝန် မင်းကြီး
မဟာ သက်တော်ရှည် တည်ထားသော ကောင်းမှုတော်ဖြစ်
ပါသည်။

အိမ်တော်ရာ စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ကျယ်ဝန်းလှ
သော သာသနိကမြေကို အမြင့် (၁၀)ပေ၊ ထု ၄ပေခွဲနှင့်
ပတ်လည်အရှည် (၇၀၀)ပေရှိသော မဟာရာဇ်တံတိုင်းကြီး
အဖြစ်လည်း မင်းကြီးက လူ့ဒါနသတ်မှတ်ပေးခဲ့ပါသည်။
ရှေးအစဉ်အဆက်ကပင် ရှိနေခဲ့သော ယဉ်ကျေးမှု အနု
လက်ရာများဖြင့် စံခြယ်ထားသော စောင်းတန်းကြီး ၄သွယ်၊
ရတနာယရ (၁၄)ခန်း၊ မွေဗိမာန်တော်ကြီးနှင့်အတူ ပြာသာဒ်၊
အာရံခံ၊ လှေကိုပါ နှောင်းလှူ အလှူရှင်များကိုယ်စား ယနေ့
ယခု အလှူရှင်များက ပြုပြင်လှူဒါန်းထားပါသည်။

စေတီတော်ကြီး၏ စနေထောင့်ရှိ မဟာရာဇာဓိရာဇ်ကြီး
အတွင်း၌လည်း ထူးခြားသော သက္ကမုနိ မဟာရာဇဂူပွားတော်
နှင့် မြောက်ဘက်စောင်းတန်းအနီးရှိ ဂန္ဓကုဋီတိုက်အတွင်း
မှ ပွင့်တော်မှ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကိုလည်း ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည်
မှာ အမြင်ဆန်းနေပါသည်။

မဟာလောကရံသီ အိမ်တော်ရာစေတီတော်ကြီး၏
ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်ပွဲတော်မှာ ရှေးအစဉ်အလာအရ သီတင်းကျွတ်
လဆန်း ၁၁ရက်မှ ၁၃ရက်နေ့အထိ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ
ကျင်းပနေပါကြောင်း သိခဲ့ရ၍ ပွဲတော်ရက်တွင် တစ်ခါ
တစ်ခေါက် ဖူးမြော်နိုင်ရန် ကြိုးစားဦးမှာ ဖြစ်ပါကြောင်း
ရေးသားပူဇော်လိုက်ပါသည်။

မြေခွေ(ကျမခေး)

ဆိတ်ကွယ်ရာဒေသ

သက်လုံ

ဆိတ်ကွယ်ရာဟူသည်မှာ လူသူလေးပါးကင်းဝေးခြင်း၊ တစ်ယောက်တည်း ထီးထီးဖြစ်ခြင်း၊ မမြင်ကွယ်ရာဖြစ်ခြင်း ဟူသော အဓိပ္ပာယ်များ ရှိလေသည်။ ဆိတ်ကွယ်ရာဟူသည် စိတ်ကို များစွာလုံ့ဆော်ပေးတတ်သောအရာဖြစ်သောကြောင့် စိတ်တန်ခိုးကို တိုးတက်အောင် ကြံဆောင်လိုသူမှန်သမျှ သည် ထိုဆိတ်ကွယ်ရာကို များစွာအလိုရှိကြ၏။ ဆိတ်ကွယ် ရာ၏ အကျိုးကျေးဇူးအမျိုးမျိုးကို အထူးထူးအပုံပုံ ချီးကျူး ပဋ္ဌာနာများ ပြုခဲ့ကြလေပြီ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်ကား လွယ်လင့်တကူ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ဖြင့် မထောက်ခံနိုင်ပါပေ။ ယင်းသို့ မထောက်ခံနိုင်ခြင်းကား ဆိတ်ကွယ်ရာ၏ သတ္တိ ကို အသိအမှတ်မပြုလိုသောကြောင့် ယဟုတ်။ ဆိတ်ကွယ်ရာ တွင် တန်ခိုးသတ္တိထူးကဲစွာ ရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဆိတ်ကွယ်ရာဟူသည် ကောင်းမှုရေးအတွက် စိတ်တည်ငြိမ် မှအင်အားကို ပေးသကဲ့သို့ပင်၊ မကောင်းမှုရေးအတွက်လည်း ပျိုးထောင်ပေးတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်စိတ်ကို ကိုယ်နိုင်နင်းပြီးသူများအတွက် ဆိတ်ကွယ်ရာသည် ဆေး တစ်လက်ဖြစ်သည့်နည်းတူ၊ ကိုယ်စိတ်ကို ကိုယ် မနိုင်သေး

သူများအတွက်ကား ဆိတ်ကွယ်ရာသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ရာ အန္တရာယ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ချေ၏။

ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မြင်မြင်သမျှ လူတိုင်းအား ဆိတ်ကွယ်ရာကို ရှာပြီး ချဉ်းကပ်လော့ဟူ၍ ထောက်ခံ အကြံပေးခြင်း မပြုဝံ့ပါချေ။ လောကတွင် လုပ် ရှားသွားလာနေကြသူ ရာခိုင်နှုန်းအတော်များများသည် သာမန် လူများသာဖြစ်ကြ၏။ သာမန်လူများသည် မိမိတို့၏ စိတ်ကို မိမိတို့ မနိုင်နင်းကြသူများဖြစ်သည်။ သာမန်လူတိုင်း ဆိတ် ကွယ်ရာကို ချဉ်းကပ်ခဲ့သော် ကြီးမားသော အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေနိုင်ပေ၏။ စိတ်ကို မနိုင်သေးသူအဖို့ ဆိတ်ကွယ်ရာ သည် မကောင်းမှုကို မပြုချင် ပြုချင်အောင် လုံ့ဆော်ပေး တတ်သည်။ မာရ်နတ်သားသည် လက်ရုံးတစ်ထောင်နှင့် တကွ ဆင်ပြောင်ကြီး စီးလာသည် ဆိုခြင်းကို ယုံကြည်နိုင်သူ မှာ ယခုခေတ်တွင် တော်တော်ရှားပေမည်။ သို့သော် ယင်း မာရ်နတ်သားကို လူတိုင်းလိုလိုပင် ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ တွေ့ကြုံ ပူးလေပြီ။

မိမိ၏စိတ်တွင် မကောင်းမှုကို ကျူးလွန်လိုသော ဆန္ဒ

ပေါ်ပေါက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မာရ်နတ်သား ဝင်ရောက်လာပြီကို သိရတော့သည်။ လက်ရုံးတစ်ထောင်ရှိသူ ပီပီ နည်းလမ်းပေါင်းတစ်ထောင်နှင့် စိတ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်တတ်၏။ ဆင်ပြောင်ကြီးကို စီးထားသူတို့ တွန်းလှန်ရန် ခက်ခဲလှသည်။ စိတ်ထဲသို့ မာရ်နတ်ဝင်ရောက်လာပြီဆိုလျှင် သာမန်လူကို မဆိုထားဘဲ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးများပင် ကြီးစွာသော ဝီရိယနှင့် တိုက်ထုတ်ပစ်ရကြောင်း၊ ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ ရှင်မောဂ္ဂလားနဝမ်းသို့ မာရ်နတ်ဝင်ခြင်းအခန်းတွင် အကျယ်ရှုနိုင်လေသည်။ ဆိတ်ကွယ်ရာဟူသည် မာရ်နတ်သား ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် မာရ်နတ်ကို တိုက်ခိုက်ရန် လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့်ပြီးဖြစ်သော သူအဖို့ကား မာရ်နတ်သားနှင့် တွေ့ဆုံတိုက်ခိုက်ရန် ဆိတ်ကွယ်ရာကို ရှာဖွေရပေလိမ့်မည်။ မိမိစိတ်ကို မိမိ မနိုင်သေး၍ မာရ်နတ်သားကို မတိုက်ခိုက်နိုင်သေးသော ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ သာမန်လူများအတွက်မှာမူ ဆိတ်ကွယ်ရာကို အထူးဂရုစိုက်ရမည်။ ဆိတ်ကွယ်ရာကို ရှောင်ကြဉ်နိုင်မှ မာရ်နတ်နှင့် ကင်းဝေးမည်။

သို့ဖြစ်လျှင် ဆိတ်ကွယ်ရာကို မည်သို့ရှောင်ကြဉ်ပါအံ့နည်း။ ရုပ်ဝတ္ထုဖြစ်သော ဆိတ်ကွယ်ရာဒေသကို ရှောင်ရှားခြင်းသည် လွယ်ကူပါသေး၏။ သို့သော် ထိုဆိတ်ကွယ်ရာဒေသသည်ပင် တစ်ခါတစ်ရံ ခဲယဉ်းတတ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ လူသူလေးပါး ကင်းဝေးမှ ဆိတ်ကွယ်ရာဒေသမဟုတ်သော လူသူအပြည့်ရှိလျက်က ဆိတ်ကွယ်ရာဒေသဖြစ်နေသည်ကို နေရာပေါင်းများစွာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရတတ်သေး၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူတစ်သိန်းရှိနေပါစေ၊ ယင်းလူတို့သည် မိမိကို လုံးဝ ဂရုမပြုကြဟုဆိုလျှင် လူများစွာရှိသည့်ကြားက မိမိသည် ဆိတ်ကွယ်ရာသို့ ရောက်နေပြီဟု ဆိုရမည်။ ရှောင်ကြဉ်ရ ပို၍ခက်ခဲသော ဆိတ်ကွယ်ရာကား စိတ်ထဲတွင်ရှိသော ဆိတ်ကွယ်ရာဒေသပင်ဖြစ်သည်။ စိတ်သည် အာရုံပြုစရာ၊ လုပ်ကိုင်စရာမရှိဘဲ အားလပ်နေလျှင် စိတ်၏ ဆိတ်ကွယ်ရာပင်ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် အလုပ်မရှိ၊ အားလပ်နေသော ဦးနှောက်သည် မာရ်နတ်၏ အလုပ်ဖြစ်သည်ဟူသော စကားပုံတစ်ခုရှိလေသည်။ ယင်းသည်ကား စိတ်၏ ဆိတ်ကွယ်ရာသည် အန္တရာယ်ပေးတတ်ကြောင်းကို ဖော်ပြခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

ရုပ်ဝတ္ထုဖြစ်သော ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်ဒေသကို ရှောင်ကြဉ်ရသည်မှာ လွယ်ကူသေးပါသော်လည်း စိတ်၏ ဆိတ်ကွယ်ရာကို ရှောင်ကြဉ်ရခြင်းကား ခက်ခဲလှပေ၏။

များစွာသောသူတို့သည် စိတ်၏ ဆိတ်ကွယ်ရာကို မရှောင်နိုင်။ ပက်ပင်းတိုးတိုးနေကြသဖြင့် မကောင်းမှုအကြံအစည်များ၏ မျိုးစေ့ကို လက်ခံမှန်းမသိ လက်ခံလိုက်မိကြရလေသည်။ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်မှ ရရှိလိုက်သော မကောင်းမှုမျိုးစေ့သည် ရှင်သန်ကြီးတွားလာသော် လူသည် မကောင်းမှုကို ဝစီကံ၊ ကာယကံအလျောက် ကျူးလွန်မိကြရတော့၏။ စိတ်၏ ဆိတ်ကွယ်ရာကား များသောအားဖြင့် အိပ်ခန်းအချိန်တွင် ဖြစ်တတ်၏။ အချိန်ကျ၍ အိပ်ရာဝင်သော်လည်း မျက်စိက သိပ်မအိပ်ချင်သေးလျှင် ယင်းအချိန်သည် စိတ်၏ ဆိတ်ကွယ်ရာအချိန်တည်း။ ဤကား ကျွန်ုပ်တို့ မကြာခဏ ကြုံရတတ်သောအချိန်ကိုသာ အဖော်ပြုရခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နေ့လုံးတွင် ဤအချိန်တစ်ချိန်တည်းသာ စိတ်၏ ဆိတ်ကွယ်ရာရှိသည်ဟု မယူဆသင့်ပေ။ အခြားသောအချိန်များတွင်လည်း စိတ်၏ ဆိတ်ကွယ်ရာကို ကျွန်ုပ်တို့ မကြာခဏပင် တွေ့တတ်ကြ၏။ စိတ်သည် အားလပ်နေပြီဆိုလျှင် ဆိတ်ကွယ်ရာပင်ဖြစ်တော့၏။

ထို့ကြောင့် ဆိတ်ကွယ်ရာကို ရှောင်ကြဉ်လိုသူတို့သည် မိမိ၏ စိတ်၊ မိမိ၏ အာရုံကို အလုပ်ပေးထားရလေသည်။ အလုပ်ပေးရာတွင်ကား စာဖတ်ခြင်း၊ ပညာကို ကြံဆတွေးတောခြင်း၊ ကောင်းသောအမှုအတွက် အာရုံပြုခြင်း၊ တရားဓမ္မတို့ကို ကြားနာ နှလုံးသွင်းခြင်း စသည်တို့ကို စိတ်၏ အခြေအနေကို လိုက်၍အလုပ်ပေးထားရလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ဆိတ်ကွယ်ရာသည် ကွယ်ပျောက်သွားရလေသည်။ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ် ကွယ်ပျောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မာရ်နတ်ကျက်စားရာဒေသ ကွယ်ပျောက်ရတော့သည်။ မာရ်နတ်သည် စိတ်တန်ခိုးကို တိုက်ဖျက်တတ်သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်တန်ခိုး တိုးတက်ချင်သူတို့အဖို့ မာရ်နတ်ကို မောင်းနှင်ပစ်ရန် ဆိတ်ကွယ်ရာဒေသကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရပေလိမ့်မည်။

ယခုအထိလောက် ဖတ်ရှုခဲ့ပြီဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ရေးသားလိုသည့် ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ မကောင်းမှုပြုလုပ်သည့် ဆိတ်ကွယ်ရာဒေသကို ဆိုလိုကြောင်း သိလောက်ပေပြီ။ သူတော်ကောင်းတို့အဖို့မှာကား မကောင်းမှုကို မပြုလုပ်တော့ပြီဖြစ်၍ သူတို့အတွက် ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ ကောင်းမှုပြုလုပ်ရာ ဆိတ်ကွယ်ရာသာ ဖြစ်လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူသာမန်များအတွက်သော် စိတ်ကို မနိုင်သေးသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆိတ်ကွယ်ရာကို ရလျှင် ကောင်းမှုပြုလုပ်ရာ ဆိတ်ကွယ်ရာ ဖြစ်သည်ထက်၊ မကောင်းမှုပြုလုပ်ရာ ဆိတ်ကွယ်ရာပင် ဖြစ်

သွားတတ်ပေသည်။ ဆိတ်ကွယ်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်လက်ဖော်ပြရမည်ဆိုလျှင် မူဆလင်ဘာသာရေးကျမ်းတွင် “ကောင်းမှုကို ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ ပြုလုပ်ပါ။ မကောင်းမှုကို လူသူလေးပါးရှေ့တွင် ပြုလုပ်ပါ” ဟူသော စကားတစ်ရပ်ရှိပေ၏။ တိုတိုကလေးနှင့် များစွာပြည့်စုံသော စကားပင်ဖြစ်သည်။ ထူးခြားကောင်းမွန်ပြီး မှန်ကန်မှုကို ဖော်ပြသော စကားရပ်တိုင်းတွင် ရှုထောင့်သည် တစ်မျိုးတည်းမရှိ။ အမျိုးမျိုးပင် ရှိရ၏။ ထိုနည်းတူစွာပင် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် မူဆလင်ကျမ်းလာ စကားရပ်တွင်လည်း နားလည် လက်ခံစရာ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးရှိပေ၏။ ယင်းသို့သော ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးထဲမှ တစ်ခုသော ရှုထောင့်သည်ကား ဆိတ်ကွယ်ရာအသုံးချနည်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုစကားက ညွှန်ပြထားသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်နာကြမည်ဆိုသော် မကောင်းမှု ပြုကျင့်ကြသော ကျွန်ုပ်တို့၏ အကျင့်သည် ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီးလျှင် မကောင်းမှုများ လျော့ပါး၍ ကောင်းမှုများ တိုးပွားလာမည်မှာ မှချပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာတွင်လည်း “အရဟံ” ဟူသော စကားတစ်ရပ်ရှိ၏။ ယင်း “အရဟံ” ကို အဓိပ္ပာယ်သုံးမျိုးဖြင့် ဖွင့်ဆိုအကျယ်ခဲ့ရာတွင် တစ်ခုသော ဖွင့်ဆိုချက်သည်ကား “အ-ရဟံ” ဟူ၍ ပုဒ်ဖြတ်ပြီးလျှင် အဓိပ္ပာယ်သော်ကား “မကောင်းမှုပြုလုပ်ရာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိသော ဘုရားသခင်” ဟူ၍ဖြစ်၏။ ဤသည်လည်း ဆိတ်ကွယ်ရာ၏ အန္တရာယ်ကို တစ်နည်းတစ်ဖုံလွယ်ဝိုက်၍ ပြသထားခြင်းဟု ယူဆနိုင်ပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းမှုကို စေ့ဆော်တတ်သော အာရုံကို မနှိမ်နင်းသမျှကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆိတ်ကွယ်ရာကို “အန္တရာယ်ဒေသ” အဖြစ် မြင်အောင်ရှုပြီး ရုပ်ဝတ္ထုအားဖြင့် စိတ်ကွယ်ရာဒေသ၊ စိတ်အာရုံဖြင့် ဆိတ်ကွယ်ရာဒေသများကို လုပ်ငန်းအားဖြင့် စည်ကားရာ ဒေသများဖြစ်လာအောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးသင့်ပါကြောင်း ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

သက်လုံ

“ အာစရိယဂုဏ် အဟံ ဝန္တာမိ ”

ဂန္ထိရဆရာလှမျိုး (B.Sc) လယ်ပြ(ခြမ်း)

ဂန္ထိရအမည်ခွဲ - အောင်ကောင်းမြ (သာကေတ)

(၇)နေ့သားသမီးများ ဘဝတစ်သက်တာ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်နှင့် အကျိုးပေးလုပ်ငန်း၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ တစ်နှစ်တာဆောင်ရန် ရှောင်ရန်နှင့် လုပ်ငန်းစီးပွားအခြေအနေ ကြိုတင်သိထားစေရန်၊ ဆန်းကျမ်း + သက္ကတ ပညာရပ်များဖြင့် ညှိနှိုင်းတွက်ချက်ပေးမည်။ ချစ်သူအိမ်ထောင်ဘက်များအတွက် မင်္ဂလာနဝင်းနှင့် မင်္ဂလာအစီအရင်၊ နဝင်းမာတ်ယတြာအဖြေရှာ (ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး)၊ ကံပွင့်လာဘ်ပွင့် အန္တရာယ်ကင်း အစီအရင်များ အထူးဆောင်ရွက်ပေးမည်။

(၁)နှစ်စာ ဟောစာတမ်း၊ ကလေး၊ ဆိုင်၊ လုပ်ငန်း အမည်ပေး၊ မင်္ဂလာအခါရွေး (မွေးဖွားမည့်ရက် ရွေးခြင်း) စနစ်တကျတွက်ချက်ရေးသားပေးမည်။ ရပ်ဝေးမှ မေးလိုက် ငွေကြိုတင်ပေးဖို့၊ ကိုယ်တိုင်လာလိုပါက ကြိုတင် ဖုန်းဆက်သွယ်ပါ)

ဟောခန်းလိပ်စာ

အမှတ် (၁၇)၊ အောင်သပြေအနောက် (၁)လမ်း၊ ၇/အရှေ့ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့။

ဖုန်း - ၀၉၄၂၀၁၄၇၈၆၉

လမ်းညွှန်

၃၅၊ ၆၅၊ ၃၂၊ ရွှေဧည့်သည်(၂)၊ ၄၈(အထူး)၊ ၁၇၃၊ ၂၁၆၊ ၅၇၊ ၁၄၆၊ ၈၉၊ ၄၆(စိမ်း)၊ ၁၈၁ ကားများစီး၊ တာမွေ-သန်လျင်-ကျောက်တန်း-ခရမ်း-သုံးခွကားများစီးပါက (၈)ဂီတိမှတ်တိုင်ဆင်းပါ။
၃၄၊ ၆၂၊ ၁၀၆ ကားများစီးပါက ဓမ္မာရုံမှတ်တိုင်ဆင်းပါ။

၂၀၁၅၊ မေလအတွက်

နာမက္ခရာဆန်း အထူးဟောစာတမ်း

(ဂန္ထိရ ဆရာလှမျိုး (B.Sc))

တနင်္ဂနွေအက္ခရာ

(အ၊ အာ၊ ဣ၊ အိ၊ အီ၊ ဥ၊ ဥ၊ ဇ၊ ဩ) စသည့် "အ"အသံထွက်နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေအစုလိုက်ဝင်မည်။ နေအိမ်သို့ ဘုရား၊ ရဟန္တာ ရုပ်ပွားတော်၊ စာတ်တော် ကြွလာပါက ကောင်းသောနိမိတ်ဖြစ်သည်။ အောင်သာလေထိထိုးပါ။ စက်ပစ္စည်း၊ ဆိုင်၊ စိန်၊ စာအုပ် စသည့် အင်္ဂါနိပစ္စည်းများ ထွက်မည်။ အင်္ဂါနှင့် သောကြာ ခရီးသွား၊ လုပ်ငန်းစတင်၊ ခေါင်းလျှော်တာကအစ ရှောင်ပါ။ ပညာရေးအခက်အခဲ ကြုံတွေ့ရမည်။ အကြီးအကဲတစ်ဦးမှ အကူအညီရမည်။ လုပ်ငန်းသစ် ပြုလုပ်ရမည်။ အကျိုးပြုသောအလုပ်ဖြစ်မည်။ ကွဲကွာနေသော ချစ်သူနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ အိမ်ထောင်ဖက် ကျန်းမာရေးညံ့မည်။ ထိဝါသနာပါက (၂)အစ (၄)အဆုံး ထိုးပါ။
ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနံထောင့်တွင် ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်လှူပြီး ရေသက်စေသပွယ်ပါ။

တနင်္လာအက္ခရာ

(က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င)နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် လုပ်ငန်းအသစ်ပြုလုပ်ရခြင်း၊ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း၊ လုပ်ငန်းနေရာပြောင်းရွှေ့ခြင်းတို့ ကြုံတွေ့မည်။ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေ၊ ဆရာသမားနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေအစုလိုက်ဝင်မည်။ ဤလတွင် မိမိအလုပ်ထက် သူတစ်ပါးအလုပ်ကိစ္စများ ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေရတတ်သည်။ လူမျိုးခြား နိုင်ငံခြား၊ မင်းစိုးရာဇာကိစ္စနှင့် ဖတ်သက်၍ ပြဿနာဖြေရှင်းရတတ်သည်။ အင်္ဂါ+သောကြာနံပါသောအမည်များကို သတိထားပေါင်းပါ။ လူမှုရေးအရုပ်အထွေး ဖြစ်ရောင်ပါ။ အစာမကြေ လေရောဂါ၊ ဝမ်းရောဂါခံစားရတတ်သည်။ ထိဝါသနာပါက (၂၄၈)ပါသောကဏန်းကို ရွေးထိုးပါ။
ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနံထောင့်တွင် ခရေ (၆)ညွန့်လှူပါ။ အဖြူရောင်ကြက်လျှာ (၁၂)လက်လှူပါ။

အင်္ဂါအက္ခရာ

(စ၊ ဆ၊ ဇ၊ ဈ၊ ည) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် ပုံမှန်အလုပ် ဆက်လုပ်နေခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ စပ်တူရှယ်ယာမလုပ်ပါနှင့်။ ဝန်ထမ်းအလုပ် ဆောင်ပြေမည်။ လစာဝင်ငွေတိုးမည်။ အထက်လူကြီး ဆရာသမားထံမှ အကူအညီရမည်။ အသွားအလာဆင်ခြင်ပါ။ ဆန် ဆီ စက်၊ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ၊ ခင်ပွန်း အောက်လက်ငယ်သား ဓုက္ခပေးတတ်သည်။ ခင်ပွန်းအငယ်အနောင်းကိစ္စဖြစ်မည်။ နှုတ်ထုတ်ပါက လာဘ်ငွေများ ဝင်မည်။ အစာမကြေ လေရောဂါ၊ အအေးမိ ဖျားနာရောဂါ ခံစားရမည်။ ဘာသာရေးအဓိဋ္ဌာန်တစ်ခု ဆက်မကွက်ဆောင်ရွက်ပါ။ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ကား အရောင်းအဝယ် အဆင်ပြေမည်။ ထိဝါသနာပါက (၂)အစ (၄)အဆုံး ထိုးပါ။
(၂)အဆုံးထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနံထောင့်တွင် ခရေ (၆)ညွန့်၊ ရေသက်စေ သပွယ်ပါ။ ကြက်လျှာအဖြူ (၁၂)လက်လှူပါ။ နေ့စဉ် လောကဝိဒူရဏ်တော်ကို ပုတီးစိပ်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးနံအကွရာ

(ယ၊ ရ၊ လ၊ ဝ၊ ဋ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် မမျှော်လင့်သောငှေ အစုလိုက်ဝင်မည်။ ကား၊ ကျောက်မျက်ရတနာ၊ ကုမ္ပဏီ၊ ငါးလုပ်ငန်း၊ ကွမ်းသီးကွမ်းရွက်၊ ငွေထည်ပစ္စည်း စသည့် တန်ဖိုးရှိသောပစ္စည်းအရောင်းအဝယ် အဆင်ပြေမည်။ ရေလုပ်ငန်း၊ ရွှေ၊ လှေ၊ ငါး၊ ယွန်းထည်၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း စသည့် ငှက်ပျံပစ္စည်းဝင်ခြင်း၊ ကောင်းကျိုးပြုခြင်း ကြုံမည်။ နေအိမ်သို့ ဘုရား၊ ရဟန္တာပုံတော်၊ ဓာတ်တော်၊ ရုပ်ပွားတော်ကြွလာပါက အောင်ဘာလေထိထိုးပါ။ (၂၄၈)ကိန်းဂဏန်းတွေ ကောင်းကျိုးပေးမည်။ အလှူမကုသကိစ္စဆောင်ရွက်ရမည်။ ကွဲကွာနေသော ချစ်သူနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။

ကောင်းကျိုးပြု ယတြာ - ရာဟုထောင့်တွင် ရေသက်စေ သပ္ပာယ်၊ ရေတော်ကပ်လှူ။ ခရေ(၆)ညွန့်လှူပါ။ ဘုရားတစ်ဆူ၏ ရင်ဘတ်တော်အား ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပါ။

ကြာသပတေးနံအကွရာ

(ပ၊ ဖ၊ ဗ၊ ဘ၊ မ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် အဆိုးအကောင်း ခွန်တွဲနေမည်။ ဝင်ငြိမ္မာပစ္စည်း ပြန်ထွက်၊ ထွက်ငြိမ္မာပစ္စည်း ပြန်ဝင်မည်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ရင်ရမည်။ ကွဲကွာနေသော မိသားစု၊ ဆွေမျိုး ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ ရွှေငွေရတနာပစ္စည်း၊ ရေလုပ်ငန်း၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း၊ လက်ဖက်၊ အဖျော်ယမကာ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်မည်။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ ပြုလုပ်ပါ။ သူတစ်ပါးလာအပ်သော ငွေ ပစ္စည်း လက်ခံမထားရ။ အပေါင်ခံခြင်း မပြုလုပ်ရ။ လူလိမ် ကလိမ်ကကျစ်တွေ့ရတတ်သည်။ ဆီး၊ မျက်စိဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။ ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ကြံရည် ကြံသကာဆွမ်း ကပ်လှူပါ။ နံနက်-ည သောက်တော်ရေ နှစ်ကြိမ်ကပ်လှူပါ။

သောကြာနံအကွရာ

(သ၊ ဟ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် အကြံအစည်လွှဲချော်တတ်သည်။ တစ်ယူသန် တစ်ငွေတိုင်းပြုလုပ်ခြင်း ရှောင်ပါ။ မြုပ်နေသောငွေ၊ အရင်းအနှီး ပြန်ပေါ်လာမည်။ လူမှုရေး ပရဟိတအလုပ်၊ နိုင်ငံရေး အသင်းအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရမည်။ အပြောင်းအရွှေ့ကိန်း မကောင်းသေး ပါ။ အပြိုင်အဆိုင် အခက်အခဲကြားမှ အောင်မြင်မှု ရရှိမည်။ လောင်းကစား၊ အပျော်အပါး၊ အရက်သေစာရှောင်ပါ။ အိမ်မှာနေရင်း အမှုပြဿနာပေါ်မည်။ မိခင်၊ အစ်မ၊ အဒေါ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးထံမှ အကူအညီရမည်။ လူငယ်များ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျကိန်း ရှိသည်။ ဆီး၊ မျက်စိ၊ သွေးသားနှင့်ဆိုင်သော ဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီး သားသမီးရတနာရမည်။ ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - ရွှေတိဂုံ၊ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားနှစ်ဆူ အာရုံပြု။ နံနက်-ည ရေတော်ကပ်၊ ကြံရည်လှူ၊ ယပ်ခတ်ပေးပါ။

စနေနံအကွရာ

(တ၊ ထ၊ ဒ၊ ဓ၊ န၊ ဌ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်သွယ်သောအလုပ် ဆောင်ရွက်ရမည်။ မင်းမှုထမ်းများ လစာဝင်ငွေတိုးမည်။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း၊ အလုပ်သမားအခြေအနေ တိုးတက်လာမည်။ လူကြီး၏ မျက်နှာသာပေးခြင်း၊ အလေးထားခြင်း၊ ခံရမည်။ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေ၊ ချစ်သူ၊ လူကြီးနှင့် ပြန်ဆုံရမည်။ ခရီးဝေးသွားကိန်း မကောင်းသေးပါ။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို အဆင်ပြေသောကြာနေ့ အထူးရှောင်ပြီး ပြုလုပ်ပါ။ တန်ဖိုး၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံများ ကောင်းသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေအစုလိုက် ဝင်ကိန်းရှိသည့် အလှူမကုသကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမည်။ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး ဆီးရောဂါဆိုင်ရာ ဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - ခွေးသတ္တဝါကို ဆိတ်သားဟင်းရည်၊ ဆိတ်ရိုးဟင်းဖြင့် ထမင်းကျွေးပါ။ အင်္ဂါ၊ သောကြာ ညနေဘက် နှစ်ကြိမ်ကျွေးလိုက်ပါ။

ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒ ပြည့်စုံကြပါစေ။
www.burmeseclassic.com

ထောင်စွင်းမှ
မလွတ်မကျွတ်ကြသေးသူများ

အငြိမ်းစား ထောင်အရာရှိတစ်ဦး

2013

နေစေး

စာပေမှ

သတင်းကောင်းပါးဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်

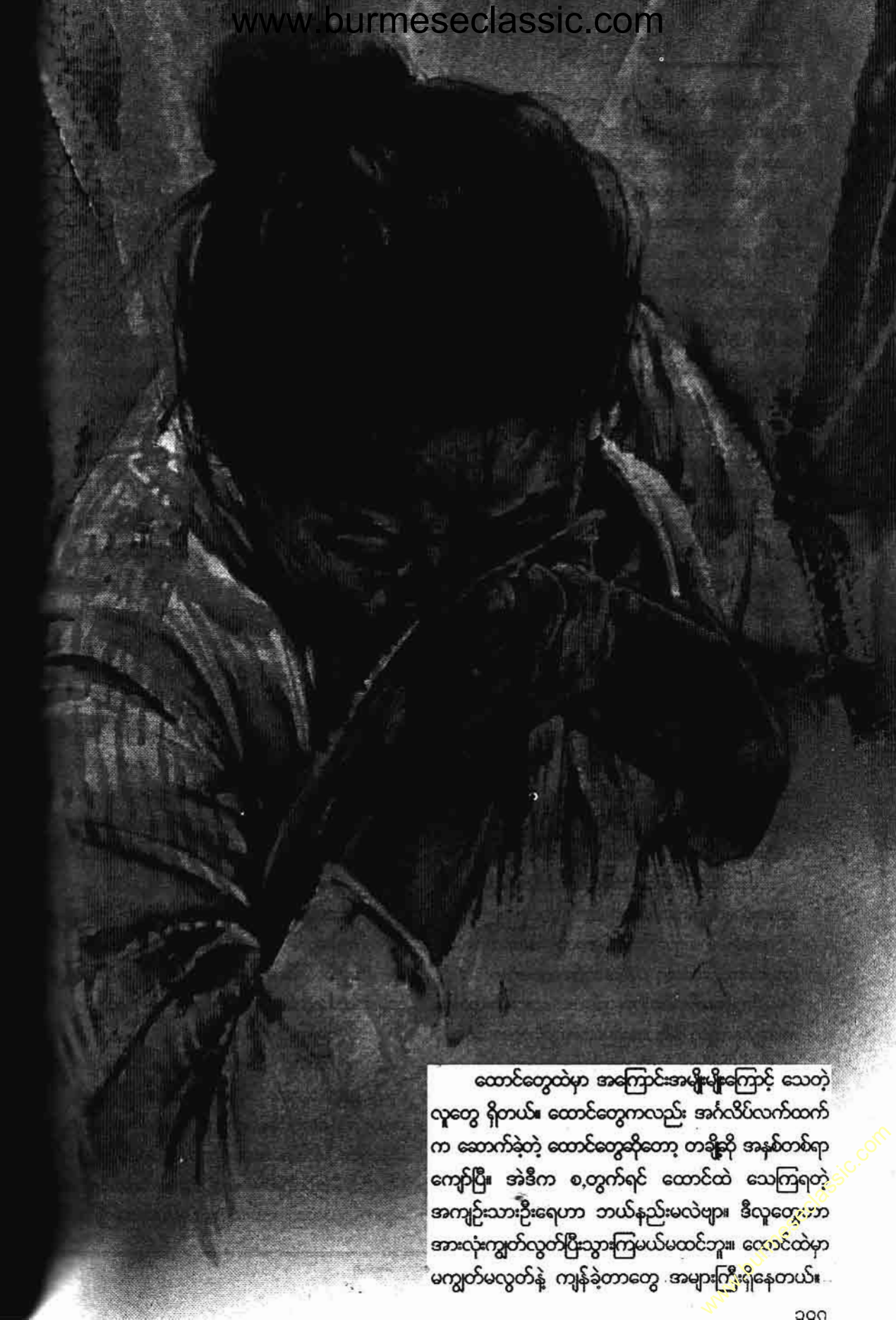
မြို့ရွာကျေးလက်၊ ရပ်ကွက်၊ ကျောင်း၊ ရုံး၊ တပ်တွင်း စာကြည့်တိုက်
လိုသူများ၊ မိမိအိမ်တွင် စာအုပ်အစုအဝေး ဖွင့်ပြီး အိမ်တွင်းစရိတ်
ငွေရှာလိုသူများ၊ တစ်ဆင့်စာအုပ် ပြန်လည် ရောင်းချလိုသူများအား
နေစေး စာပေနှင့် အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်ပါရန် လေးစားစွာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်
သည်။

လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထု၊ ရုပ်ပြ၊ ကာတွန်း၊ ဘာသာပြန်၊ သိုင်း၊
စာ၊ ရသ၊ ပုံပြင်စာအုပ်များ စုံလင်စွာနှင့် လကျော်၊ တိုက်ကျစာအုပ်များ၊
စာအုပ်အဟောင်းများ၊ အသစ်များ လက်လီလက်ကား ဖြန့်ချိရောင်းချ
နေပါသည်။

ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာ

- အိမ်ရင်း - အမှတ်(၁၉၅)၊ (၃၂)လမ်းအထက်၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
☎ - ၀၀-၂၅၄၆၂၅
- အိမ်ခွဲ(၁) - အမှတ်(၄)၊ ကန်လမ်း၊ ထွန်းသီရိရှပ်ရှင်ရှံရှေ့၊ ပြည်မြို့။
☎ - ၀၉ ၅၃၁၃၃၁၄၊ ၀၉ ၅၃၇၀၅၅၄
- အိမ်ခွဲ(၂) - အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊ အ.လ.က-၁၁(ကျောင်းရှေ့)၊ ရှမ်းပြည်နယ်၊
တောင်ကြီးမြို့။ ☎ - ၀၉ ၅၁၁၂၀၇၀
- အိမ်ခွဲ(၃) - အမှတ်-၅/၆(B) ခရိုင်ရဲတိုက်တန်း၊ မိုလ်ချပ်လမ်း၊ မကွေးမြို့။
☎ - ၀၉ ၈၆၂၁၀၆၄

ထောင်တွေထဲမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သေတဲ့
လူတွေ ရှိတယ်။ ထောင်တွေကလည်း အင်္ဂလိပ်လက်ထက်
က ဆောက်ခဲ့တဲ့ ထောင်တွေဆိုတော့ တချို့ဆို အနှစ်တစ်ရာ
ကျော်ပြီ။ အဲဒီက စ,တွက်ရင် ထောင်ထဲ သေကြရတဲ့
အကျဉ်းသားဦးရေဟာ ဘယ်နည်းမလဲဗျာ။ ဒီလူတွေဟာ
အားလုံးကျွတ်လွတ်ပြီးသွားကြမယ်မထင်ဘူး။ လောင်ထဲမှာ
မကျွတ်မလွတ်နဲ့ ကျန်ခဲ့တာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်။

ထောင်တိုင်းလိုလို တစ္ဆေသရဲတွေ ရှိတယ်ဆိုတော့ မကျွတ်မလွတ်ကြလို့ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ မကျွတ်မလွတ်ကြသလဲ။ ထောင်ထဲမှာ သေသွားတိုင်း သေသွားတိုင်း အမိန့်ပြန်တမ်းနဲ့ ထောင်က လွှတ်လိုက်ပြီး သွားလိုရာသွားလို့ ဆိုလျက် ထောင်လွှတ်လက်မှတ်ကို သူ့အခေါင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာပဲ။

ဒါပေမယ့် သေတဲ့ ဘယ်အကျဉ်းသားကိုမှ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ အလေ့အထ လေ့ထုံးစံအတိုင်း ဆွမ်းသွတ်ခံကြတာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။ ဒီနေ့အထိ မရှိဘူး။ ပြန်တမ်းအမိန့်ထုတ်ပြီး ထောင်လွှတ်လက်မှတ်ကိုသာ အခေါင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာပဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ မကျွတ်မလွတ်တဲ့သူတွေဟာ ထောင်တိုင်းမှာ ရှိတယ်။ တစ္ဆေ သရဲ ပြိတ္တာတွေဖြစ်ပြီး ရှိနေကြသေးတယ်။

စာရေးသူ မန္တလေးထောင်မှာ တွေ့တဲ့ အတွေ့အကြုံကလေးတစ်ခုကို တင်ပြချင်ပါတယ်။

တစ်နေ့ ထောင်ထဲက တိုက်ထဲမှာ ထားတဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် အချိန်မတော် ထအော်တယ်။ အသံနက်ကြီးနဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အသံကြီးနဲ့။ ဘာဖြစ်သလဲလို့ ဝန်ထမ်းတွေက ပြေးပြီး သွားမေးတော့ အဲဒီအကျဉ်းသားက ချက်ချင်းမပြောနိုင်သေးဘူး။ မောပြီး အသက်ကို လှပြီး ရှူနေရတယ်။ လက်ကာပြပြီး ရေပေးပါ... ရေပေးပါလို့ တောင်းတယ်။ ဒါနဲ့ အမှုထမ်းတွေက ရေခပ်ပြီး ပေးလိုက်တော့ ရေကို တစ်ဝကြီးသောက်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီအခန်းထဲမှာ မနေရဲဘူး။ တခြားအခန်းကို မြန်မြန်ရွှေ့ပေးပါလို့ လက်အုပ်ကလေးချီပြီး တောင်းပန်ရတယ်။

မနက်မိုးလင်းတော့ စာရေးသူ အဲဒီအကျဉ်းသားကို သွားတွေ့တယ်။

“မင်း... ညက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ တစ်ထောင်လုံးကို ဆူသွားတာပဲ” ဆိုတော့ အဲဒီအကျဉ်းသားက...

“ကျွန်တော်အိပ်ပျော်နေတုန်း အကောင်မည်းမည်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဖိပြီး လည်ပင်းအတင်းညှစ်တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ရုန်းလို့မရဘူး။ အော်တော့လည်း ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်တယ်။ ရုန်းလို့ မရ၊ အော်လို့ မရဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမှုထမ်းတွေ ရောက်လာတော့ သူထွက်ပြေးသွားတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော် ရုန်းနိုင်အော်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီအခန်းမှာတော့ မနေရဲဘူး ဆရာကြီးရယ်။ သနားသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တခြားအခန်း

ရွှေ့ပေးပါ”

တဲ့။ စာရေးသူက...

“မင်း သွေးလေချောက်ချားရင်လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ ညအိပ်ရင် ဘုရားလေး ဘာလေး ရှိခိုးအိပ်ပေါ့ကွာ။ တိုလည်း တစ်ခါတလေ သွေးလေချောက်ချားပြီး ဖြစ်တတ်တယ်”

ဆိုတော့ အဲဒီအကျဉ်းသားက...

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်လည်ပင်းကို ညှစ်ပြီး မရုန်းနိုင်အောင် လုပ်တာ။ သရဲ တစ္ဆေပဲ ဖြစ်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီလိုမဖြစ်ခင် ကျွန်တော့်အခန်းတွေက ဖြူဖြူကြီးတွေ၊ မည်းမည်းကြီး ဖြတ်သွားတာကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ နောက်ပြီး မကြားဘူး။ အခန်းသော့ကို ဆွဲတဲ့ အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်က အမှုထမ်းများ သော့ဆွဲကြည့်သလားလို့ ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေတာ။ လူရိပ်လူကဲလည်း မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်တော် ဒါနဲ့ မြဲအိပ်မယ်လို့ လုပ်နေတုန်း ကျွန်တော့်အခန်းထဲ လေတွေ ဝင်လာပြန်တယ်။ အပြင်မှာ လေမတိုက်ဘဲ လေဝင်လာတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ထထိုင်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ မကြာဘူး ဆရာကြီးရယ်။ လေက ငြိမ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်အိပ်မည်လုပ်တုန်း လေပြန်တိုက်လာပြန်တယ်။ ထေမတိုက်ခင် လေချွန်သံလိုလိုလည်း ကြားရတယ်။ အဲဒီမကြာခဏဖြစ်တယ်။ ဒီနေ့ညကတော့ ဖြူဖြူမည်းမည်းကြီး အထဲရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို အတင်းဝင်လုံးတယ်။ လည်ပင်းညှစ်တယ်။ ကျွန်တော်က ရုန်းတယ်။ အော်တယ်။ ကျွန်တော်အော်တော့ ပါးစပ်ပိတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော် ဒီအခန်းမှာ မနေရဲတော့ဘူး။ တခြားအခန်းကိုသာ ပြောင်းပေးပါ”

“မင်းက ဘာအမှုနဲ့ ထောင်ကျတာလဲ”

“ကျွန်တော် လူသတ်မှုပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ။ လူတစ်ယောက်ကို သတ်တယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့၊ ဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ” လို့ မေးကြည့်တယ်။

“ကျွန်တော်က မြစ်သားမြို့နယ်ကပါ။ ကျွန်တော်က လူပျို၊ ရွာမှာ သူရင်းဇာလုပ်တယ်။ ရွာက ကြီးလည်း ငြိမ်တယ်။ ကျွန်တော် သူရင်းဇာလုပ်တဲ့အိမ်မှာ သားဖြစ်သူက မိန်းမရတာ မကြာသေးဘူး။ ကြာတော့ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော် ရင်းနှီးနီးနီးဖြစ်သွားတယ်။ သူတို့က ငရုတ်စိုက်တာလေး နောက် ဝယ်လည်း ဝယ်တယ်။ ငရုတ်ကို အခြားအကျဉ်း

တယ်။ ပွဲစားလည်း လုပ်တယ်။ တစ်နေ့ အဲဒီပွဲစားရဲ့
မန္တလေးသွားတယ်။ သူမိန်းမ ကျွန်ရစ်ခဲ့တယ်။ လူသူ
နဲ့ ငိုချုပ်ခါစမှာ အဲဒီအမျိုးသမီးတစ်ယောက်တည်း အခန်း
ထဲမှာ ရှိတာနဲ့ ကျွန်တော်ဝင်သွားမိတယ်။ အဲဒီအမျိုး
သမီးကို အဓမ္မကြံ့ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း သူ့ယောက်ျား
ပြန်ရောက်နေတာ မသိလိုက်ဘူး။ အခန်းထဲ ဝင်လာတော့
ကျွန်တော်နဲ့ ပက်ပင်းတီးတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို သတ်
သံဆိုပြီး စားရှာနေတုန်း ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အနား
နဲ့ ရဲတဲ့ သံတွဲရွင်းကို ယူပြီး သူ့ခေါင်းကို တစ်ချက်ရိုက်ပြီး
ချက်ပြေးခဲ့တယ်။ မနက်ကျတော့ သေသွားတယ်လို့ ကြား
ရတယ်။ ပထမတော့ ရှောင်နေသေးတယ်။ တစ်လလောက်
နောက်မှာ ရွာခဏပြန်လာတုန်း အဖမ်းခံရပြီး လူသတ်မှုနဲ့
ဆောင် (၁၀)နှစ် ကျတယ်။”

“မင်း...သူများကို သတ်ပြီး ထောင်ကျလာတော့
ပြီးမှ ဝင်လည်မှာ ကြောက်နေတာလား။ ပြန်ဝင်လည်ရ
အောင်လည်း မင်းကို ပြန်သတ်မယ်သူက လူပြည်မှာမှ
နဲ့တော့တာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်းကို သတ်လို့ ရမှာလဲ”
လို့ ဆိုတော့...

“သူက ကျွန်တော့်ကို သူ မကျေဘူး၊ မကောင်းဆိုးဝါး
ဝင်နဲ့ လာပြီးသတ်မယ်ဆို သတ်လို့ရတယ် ဆရာကြီး”

“အေးအေး၊ မင်း ခေါင်းအေးအေးထားကွာ။ မင်းရတဲ့
အရာစားတွေ များများရွတ်ပေး”

လို့ မှာခဲ့ရတယ်။

ထောင်ထဲမှာ မကျွတ်မလွတ်တွေက များရတဲ့ကြားထဲ
ပြင်က မကျွတ်မလွတ်သူကလည်း အထဲဝင်ပြီး သတ်
လို့ လာတယ်တဲ့ဗျာ။

အများအားဖြင့်တော့ စိတ်ဓာတ်မခိုင်တဲ့သူတွေ အဖြစ်
ကြတယ်။ သူတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေက သူတို့ကို
ပြန်ခြောက်နေတယ်။ ထောင်ထဲမှာ စိတ်တွေ ကယောင်
ချက်ချားဖြစ်ကြတာ တော်တော်များတယ်။ တချို့ တိုက်
ခံ ဆည်းထားရတယ်။ လူမြင်ရင် ပုန်းနေတယ်။ ထောင့်မှာ
ချက်ကပ်နေတယ်။

မိန်းမထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသူတစ်ယောက်တွေဖူး
တယ်။ သူလည်း ခုလိုပဲ စိတ်တွေ ချောက်ချားပြီး ကြောက်
တယ်... ကြောက်တယ်နဲ့ အော်နေလို့ တိုက်ခန်းထဲ ခွဲပြီး
ဆည်းထားရတယ်။ သူ့အမှုက သူ့ယောက်ျားကို သတ်လိုတဲ့
စုံစမ်းကြည့်တော့ သူ့မှာ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ သူ့

ယောက်ျားက မူးလာရင် သွေးဆိုးတယ်။ အိမ်မှာ ရှိတာတွေ၊
အိုးတွေ ခွက်တွေကို ရိုက်ခွဲတယ်။ မိန်းမကို မတရား နှိပ်
စက်တယ်။ သူ့ယောက်ျားပြန်လာရင် အနားက အိမ်တွေက
ဆူသံညံ့သံ ငိုသံတွေနဲ့ ရိုက်နှက်သံတွေကို ကြားနေကြရ
တယ်။ အဲဒါ တစ်ခါတလေမှ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ နေ့စဉ်လိုပဲတဲ့။

အဲဒီလိုလုပ်ပြီး မူးမူးနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ မနက်မိုး
လင်းတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ စောစောထပြီး ထမင်းချက်၊
ဟင်းချက်၊ အဝတ်တွေ လျော်နေတယ်။ မိန်းမလဲခွည်တောင်
လျော်ပေးနေတယ်တဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင်တဲ့အဆုံး အနားမှာ
ရှိတဲ့ စားနဲ့ ခုတ်မိတာ သေသွားလို့ ထောင် ဥနစ်ကျနေတာ
တဲ့။

ရောက်စက သူ့အကြောင်းအား ထောင်မှူးမကြီးကို
ပြောပြတယ်တဲ့။ ခုတော့ လင်ကလည်း မရှိတော့ဘူး။
ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း သူ့ဘီတာတွေက ခေါ်ထားတယ်။
လင်သေသွားတာလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ သမီးနှစ်ယောက်
လည်း မတွေ့ရတော့ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ပြီး အခုလို
စိတ်ဖောက်သွားတာတဲ့ဗျာ။

စာရေးသူက တစ်နေ့ အကျဉ်းသူ လူသစ်တစ်ယောက်
ကို တွေ့တယ်။ အဲဒီမှာ အဲဒီအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ပြီး ပြီးစိစိလုပ်နေတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ထောင်မှူးမကို မေး
ရတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးက စိတ်မှ နဲ့ရဲလား။ စပ်ဖြူ ပြီးစိစိ
နဲ့ ငါ့ကို ဘာများထင်နေတာလဲ မသိဘူးဆိုတော့ ထောင်မှူးမ
က...

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး၊ ရောက်ကာတည်းက ဒီအတိုင်း
ပဲ။ သူက အမျိုးသမီးအချင်းချင်းဆိုရင် မျက်နှာက ဆူပုပ်နေ
တာပဲ။ စကားလည်း ကောင်းကောင်းမပြောဘူး။ မျက်နှာမှာ
တော့ သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့ ပန်းကိုလည်း မရရအောင်
ရှာပြီး ပန်တယ်။ ယောက်ျားတွေနဲ့ တွေ့ရင် သူ့မျက်နှာက
ပြုံးပြီး အနားသွားကပ်တယ်။ ဂီတိတိလုပ်တယ်။ မိန်းမ
ထောင်ထဲ ဆရာဝန်နဲ့ ဆေးမှူးတွေလာရင် သူ ချက်ချင်း
အနားရောက်သွားပြီး ပြန်ကြည့်နေတယ်။ ဆရာဝန်ကို ဂီတိတိ
လုပ်ပြီး ဟိုဟာပြော ဒီဟာပြောနဲ့ ဖင်နာတယ်။ ခေါင်းနာ
တယ်။ ဗိုက်နာတယ်ဆိုပြီး ဆေးတောင်းတယ်။ ပထမတော့
ဆရာဝန်က သူ့အကြောင်းမသိတော့ လက်ကလေးကိုင်
သွေးစမ်းကြည့် နှာကြပ်ကလေးနဲ့ ရင်ဝထောက်ကြည့် အဲဒီ
လိုဆို သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေတာပဲ။ သူ့ကို အကျဉ်းသူတွေက

တော့ အဲဒါ လင်တရားလို ခေါ်တယ်ဆိုပြီး ပြောနေကြတယ်”

“သူက ဘာမှုနဲ့ ထောင်ထဲ ရောက်နေတာလဲ”

လို့ မေးကြည့်တော့ ထောင်မှူးမက...

“ခိုးမှုနဲ့ ထောင်ထဲရောက်နေတာ။ သူ့အမေနဲ့ အစ်မက မကြာခဏ ထောင်ဝင်စာလာကြတယ်။ သူတို့က ပြောတယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ရတော့ သူ့ယောက်ျား ကားတိုက်ခံရပြီး သေသွားတယ်။ ကလေးက အဲဒီတုန်းက အခါလည်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့ယောက်ျားသေခါစကတော့ အတော်စိတ်ထိ ခိုက်ပြီး ပူဆွေးဒုက္ခ အတော်ရောက်တယ်။ သုံးလေးနှစ်လောက်ရှိတော့ သူ့ယောက်ျားကို မေ့တော့တော့ဖြစ်သွားတယ်။ ပူဆွေးနေတာတွေလည်း ပျောက်သွားပြီး တစ်နေ့တစ်နေ့ကို အဝတ်အစားတွေ သုံးလေးခါ လဲတယ်။ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးမိတ်ကပ်တွေ မပြတ်လူးတယ်။ ပန်းပန်ပြီး အပြင်ထွက်၊ ထွက်သွားလို့ သူ့ကိုပဲ ဝိုင်းပြီး စောင့်နေကြရတယ်။ ကြာတော့ သူ့ကို နေ့တိုင်း စောင့်ကြည့်နေကြရတော့ အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက်ဖြစ်ကြရတယ်။ ဒါကြောင့် အမှုရှာပြီး ခိုးမှုနဲ့ ထောင်ထဲ ထည့်ထားတာ”

တဲ့။

ကောင်းဗျာ။ ကျုပ်တို့ထောင်က အရှေ့ကြည့်တဲ့ ထောင်မဟုတ်ဘူး။ ဒုစရိုက်သမား ရာဇဝတ်ကောင်တွေ၊ သူခိုးလူဆိုးတွေကိုသာ လက်ခံထားတဲ့ ထောင်။ ဘယ်နှယ်ဗျာ။ အရှေ့ကို သူတို့ မနိုင်တာနဲ့ ခိုးမှုနဲ့ ဂါတ်တိုင်ပြီး ထောင်ထဲလာဖို့ထားရတယ်လို့။

အေးလေး သူတို့က နားမလည်တော့ အခုလို ထောင်ထဲ အမှုရှာပြီး လာထည့်တာပေါ့။ အမှန်မှာ အရှေ့ထောင်ရှိတယ်။ စိတ္တဇဆေးရုံလို့လည်း ခေါ်တယ်။ စိတ်ဝေဒနာရှင်တွေ ထားတဲ့ ဆေးရုံလို့လည်း ခေါ်တယ်။

“သူတို့အိမ်က ထောင်ဝင်စာလာရင် ငါ့ဆီ ခေါ်ခဲ့။ အကျိုးအကြောင်း ငါပြောပြမယ်”

ဆိုတော့ ထောင်မှူးမက...

“အခု အပြင်မှာ ထုတ်ထားရမလား။ တိုက်ထဲမှာပဲ ထားရမလား” တဲ့။

“တိုက်ထဲထားရင် သူ့စိတ်ပိုဆိုးသွားမယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ ထားလိုက်”

လို့ မှာခဲ့ရတယ်။

နောက်တစ်နေ့ ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့တော့ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ကို...

“မနေ့က ကျွန်တော် မိန်းမထောင်ထဲ ရောက်တယ်။ စိတ်ရောဂါသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ ယဉ်ယဉ်ကလေး ရှုနေတယ်ဆိုပါတော့ ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့တော့ ပြုံးစိစိလုပ်ပြတယ်။ စိတ်ရောဂါသည်ကလေး အသက်ကလည်း ၂၅နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ လင်က ငယ်ငယ်နဲ့ ဆုံးသွားတော့ မပြေနိုင်ဘဲ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားတာတဲ့။ အဲဒါဆို ကျွန်တော်တို့ထောင်အနေနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးကို စိတ္တဇဆေးရုံကို ပို့လိုရတယ် ဆရာ။ အဲဒါကြောင့် ဆရာ ဆေးစာကောင်းကောင်းရေးပေးပါ”

လို့ ဆရာဝန်ကို ပြောတော့ ဆရာဝန်က ...

“ဟုတ်တယ် ထောင်ပိုင်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားရင် အနားမှာ ရစ်သီရစ်သီနဲ့ သနပ်ခါးအဖွေးသာ။ ပန်းဆွေတစ်ခေါင်းလုံး ပန်ပြီး မခွာတော့ဘူး။ အင်္ဂလိပ်လိုကတော့ ဟစ်စတီးလီးယားပေါ့။ ဗမာလိုကတော့ လင်တရားဆီ ထောင်ပိုင်ကြီးရယ်” တဲ့။

သူ့ကို ခေါ်ပြီး နားကြပ်ကလေးနဲ့ ဟိုထောင်ထဲ ဒီထောက် ထောက်လိုက်ရင် ကျေနပ်ပြီး ပြုံးလို့ဗျာတဲ့။

ထောင်မှူးလေးဘဝတုန်းက ဟင်္သာတထောင်ထဲ အမျိုးသမီးထောင်ထဲမှာ အမျိုးသမီးအကျဉ်းသူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးက ည ၉နာရီ ၁၀နာရီနဲ့ အမြှုပ်တစ်စီနဲ့ တက်ပြီး သတိမရတော့ဘူး။ ဒီထောင့် ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာဝန် သွားပြီးကြည့်ရတယ်။ ဆရာဝန်က နားကြပ်ကလေးနဲ့ ဟိုထောက် ဒီထောက် ထောက်ကြည့်တယ်။ လက်ကလေးကိုင်ပြီး သွေးစမ်းကြည့်တယ်။ ကလေးကိုင်ပြီး လှုပ်ကြည့်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲဗျာ။ သတိရလာတယ်။

တစ်ခါတော့ဗျာ။ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ည ၁၂နာရီလောက်မှာ တက်နေတယ်လို့ သတင်းပို့တာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ထောင်ဆရာဝန် ဝင်ကြည့်တယ်။ ဆရာဝန်လည်း နားကြပ်ကိုင်ပြီး ဟိုထောက် ဒီထောက် ထောက်တယ်ဗျာ။ လက်ကလေးကိုင်ပြီး သွေးစမ်းတယ်ဗျာ။ အတက်က မထူးဘူး။ ဘေးက အမျိုးသမီးတွေလည်း ဝိုင်းပြီး နှိပ်ပေးနေကြတယ်။ ယက်ခတ်တဲ့သူက ခတ်ပေး။ လက်ခွဲကြား နှိပ်တယ်လို့ ပြောတဲ့သူက ပြော။ လက်ချိပ်လို့လည်း ပြောတယ်။ အတက်က မကျဘူး။ တက်နေတာလည်း အတော်ကြာပြီ။ နာရီဝက်လောက်ရှိနေပြီတဲ့။ ဆရာဝန်လည်း အမျိုးသမီးလုပ်ကြည့်တယ်။ မရဘူး။ ဆရာဝန်က လက်လျှော့

သဘောနဲ့...

“ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ စုံနေအောင် ကျွန်တော်လုပ်ပြီးပြီ”

ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်နား ကပ်လာပြီး ...

“ဆရာ ထောင်မှူး... သူ အခုလို တက်နေတာ ခြားပြီး ပါးစပ်က အမြှုပ်တွေလည်း ထွက်နေတယ်။ ဆရာမနဲ့ ဆေးထိုးပေးတာလည်း အတက်မကျဘူး။ ကျွန်မ တွေးမိတာကတော့ သူတက်နေတဲ့ ရောဂါဟာ ဗမာလိုဆို “တိုနာ” ဆိုသေးတယ်။ အဲဒီ တိုနာဆိုရင် ဘာဆေးနဲ့မှ ကုလို့ မရဘူး။ နိမ့်နားမှာ ဖြစ်သလို ယောက်ျားတွေမှာလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ နိမ့်နားမှာဖြစ်ရင် ယောက်ျားရဲ့ ဟိုအမွှေးနုတ်ပြီး မီးမြှိုက်၊ သူ့နားခေါင်းဝမှာ ရှူလို့ရအောင် တွေ့ပေးလိုက်။ ဒီလိုဆို ချက်ချင်းပျောက်တယ်။ ဒီရောဂါက ဒီလိုကုမှ ရတယ်။ သိသလောက်တွေ ကုလို့မှ မရဘူး”

တဲ့။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က အတူပါလာတဲ့ သံကြပ်ကြီးကို ခေါ်ပြီးပြောလိုက်တော့ သူ့အမွှေးနုတ်ပြီး ဆေးပေးတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးကို ခေါ်ပေးတိုက်တော့...

“ဆရာကလည်း ဒီအတိုင်းရှူလို့ ဘယ်ရမလဲ။ မီးရှို့ပြီး ရှူခိုင်းရမှာ။ မီးခြစ်လေး ပေးဦးမှပေါ့”

တဲ့။ ဒီတော့ ကဲ... ဆရာ တပ်ကြပ်ကြီးရေ ပိုမယ်ပိုတော့ ရောက်အောင်သာ ပို့ပေးတော့လို့ ဆိုလိုက်တော့ သံကြပ်ကြီးက သူ့မှာ ပါလာတဲ့ မီးခြစ်ကို ပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ကြည့်နေကြတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးက ပေးလိုက်တဲ့ အဲဒီအမွှေးကို မီးရှို့ပြီး တက်နေတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ နားဝမှာ သွားတွေပေးလိုက်တယ်။ မကြာဘူးပဲ အဲဒီအမျိုးသမီး သတိရပြီး ချက်ချင်းပြန်ထိုင်တယ်။

ထောင်တွေမှာ အဲဒီလို ဂန္ထရဆန်ဆန်တွေ အများကြီး တွေ့ရတယ်။ သူတို့ဆီက ရတဲ့ ဆေးမီးတို့တွေလည်း ဆောင်တော်ရခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝါသနာပါတော့ ထားတယ်ဗျာ။

စာရေးသူ မန္တလေးထောင်မှာ သေဒဏ်ကျ အကျဉ်းသုံးယောက်ကို ကြိုးပေးခဲ့ရတယ်။ သူတို့သုံးယောက်လည်း သင်းသင်းက။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို လာလာတွေ့နေမိတာ မဟာရာက ပြောတိုင်းစာရေးကြီး သူတို့ဦးလေးအရင်။

ရမည်းသင်းကတော့ ဘယ်သူမှ မလာကြဘူး။

သူတို့သုံးယောက်ကို မနက် ငှနာရီခွဲမှာ ကြိုးပေးလိုက်တယ်။

တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ရှိတော့ အဲဒီ သူဦးလေး မဟာရာက ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ရုံးခန်းထဲ ခေါ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက “ထောင်ပိုင်ကြီး... ကျွန်တော့်တူတွေ ရှိသေးလား”တဲ့။ ကျွန်တော်က “မရှိကြတော့ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ရက် နှစ်ရက်ကပဲ မနက် ငှနာရီခွဲမှာ ကြိုးပေးလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားဆီ အကြောင်းကြားမလို့” ဆိုတော့ သူက...

ကျွန်တော်ထင်တယ်။ သူတို့ မရှိကြတော့ဘူးလို့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် အဲဒီနေ့က မနက်ပိုင်းမှာ အိပ်မက်မက်တယ်။ သူတို့ညီအစ်ကိုတွေ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်ဆီ ရောက်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တော့ ဦးလေး... ကျွန်တော်တို့ လွတ်လာကြပြီလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လန့်နိုးသွားတယ်။ ငါတို့တွေတော့ မရှိကြတော့ဘူးထင်တယ်လို့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နံနက် ငှနာရီခွဲတိတိပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လာပြီး စုံစမ်းတာပါ”

တဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း...

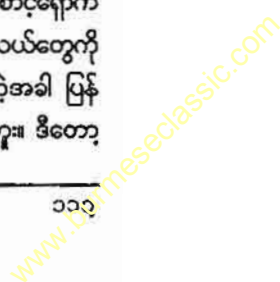
“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ သူတို့ ဝင်ရှိလို့ ခံကြရတာပဲလို့သာ သဘောထားလိုက်တော့”

လို့ နှစ်သိမ့်စကားပြောလိုက်ရတယ်။

ထူးဆန်းတာက သူတို့ကို အဲဒီမနက် ငှနာရီခွဲတိတိမှာ ကြိုးပေးတယ်။ အဲဒီအချိန် ငှနာရီခွဲမှာပဲ သူတို့ ဦးလေးဆီ ရောက်သွားကြတယ်ဗျာ။ ဆန်းကြယ်တယ်ဗျာ။ ဝိညာဉ်က ချက်ချင်းရောက်သွားတယ်။ သူတို့ကလည်း အဲဒီဦးလေးကိုပဲ စွဲလမ်းနေကြတာ။ စွဲလမ်းဆို သူတို့ ကြိုးကျကတည်းက ဘယ်ဆွေမျိုးကမှ လာကြတာမဟုတ်ဘူး။ မဟာရာက ဒီ ဦးလေးပဲ မကြာခဏ လာတွေ့တာကို စွဲလမ်းပြီး အသေမဖြောင့်ဘူး။ သေသေချင်း ဦးလေးထံ ရောက်သွားကြတယ်။

အဲဒီ ဦးလေးကလည်း...

“ထောင်ပိုင်ကြီးဗျာ၊ စိတ်တော့ မကောင်းဘူး။ သူ့အဖော်ကလည်း အတော်ဆိုးတာ။ သူတို့မိဘတွေ သူတို့ငယ်ငယ်မှာ ဆုံးသွားကြတယ်။ အဲဒီအခေါ်က ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေးမယ်လို့ သူတို့မိဘတွေရဲ့ ခြံတွေ၊ အိမ်တွေ၊ လယ်တွေကို မောင်ပိုင်းစီးထားတယ်။ တူတွေက ကြိုးလာတဲ့အခါ ပြန်တောင်းကြတာပေါ့။ အဲဒါ အခေါ်က ပြန်မပေးဘူး။ ဒီတော့

အဒေါ်ကို ဝိုင်းပြီး ခုတ်သတ်ကြတာ”

စာရေးသူက...

“သူတို့ကတော့ ကျွတ်လွတ်သွားမယ်လို့ မထင်ဘူး။ သူတို့အစွဲအလမ်းကြောင့် ခင်ဗျားဆီ ရောက်လာကြတာ။ မကျွတ်ကြဘူးလို့ထင်တယ်။ ခင်ဗျား သူတို့ကို ဆွမ်းကျွေး လှူဒါန်း အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်ပါဗျာ”

လို့ အကြံပေးလိုက်တယ်။ စာရေးကြီးကလည်း...

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရှိပြီးသားပါ။ ရက်လည်တဲ့နေ့ ကျွန်တော် မစ္စရာအိမ်မှာ ဘုန်းကြီးငါးပါးလောက် ပင့်ဖိတ် မယ်။ ဆွမ်းကျွေးမယ်။ သင်္ကန်းပရိက္ခရာလှူမယ်။ ပြီးတော့ သာဓုခေါ်နိုင်ဖို့ အမျှအတန်းပေးမယ်” တဲ့။

“ထောင်ကတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ရက်လည်ဆွမ်းမကျွေးနိုင်ဘူး။ ကျွတ် လွတ်သွားအောင် အမျှအတန်းလည်း မဝေနိုင်ဘူး။ သူတို့ သာဓုလည်း ခေါ်လို့ မရဘူးပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ အခုလိုလုပ် မယ်ဆိုတာ ကြားရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ထောင်ကတော့ အမိန့်ပြန်တမ်းနဲ့ ထောင်လွှတ်လက်မှတ်နဲ့ ဒီနေ့က စပြီး ထောင်မှ လွတ်လိုက်ပြီ။ အသင်သွားလိုရာ သွားနိုင်ပြီလို့ ပါးစပ်က ပြောပြီးလွှတ်လိုက်ရတာပဲ။ ဒီလို စာလေးပေးလေး နဲ့ ပါးစပ်က ပြောလွှတ်လိုက်လို့ရရင် ထောင်ထဲမှာ ဘာ တစ္ဆေသရဲမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ခု ထောင်ထဲမှာ သေလို့ မကျွတ်မလွတ်တဲ့သူတွေ အများကြီးဗျာ။ လုပ်ပါ။ ကောင်းပါ တယ်။ ရက်လည်ရင် စာရေးကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ဆက်ဆက် သာ လုပ်ပါ”

လို့ တိုက်တွန်းလိုက်ရတယ်။

ထောင်တွေမှာ အဲဒီ သရဲ တစ္ဆေ ပြဿနာတွေ ကလည်း ရှိတယ်။ မကြာမကြာ ထောင်ထဲမှာ ညအချိန် မတော် ညှိထားတာမဟုတ်ဘဲ အကျဉ်းသားတွေ လန့်လန့် ပြီး ပြိုင်တူ ထထအော်ကြတယ်။ တစ်ခန်းတည်းက အော် တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ထောင်လုံး အကျဉ်းသားတွေ တစ်ချိန် တည်း တစ်ပြိုင်တည်း အော်ကြတာ။ အိပ်နေရင်း အော်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး အော်ကြတယ်။ အော်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်အိပ်သွားကြတယ်။ သွားကြည့်ရင် သူတို့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ။ ဆန်းတော့ ဆန်းတယ်ဗျာ။

မနက်မိုးလင်းလို့ သူတို့ကို သွားမေးကြည့်ရင် သူတို့ ဘာမှမသိတော့ဘူး။ သူတို့ကတောင် ပြန်မေးသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အော်သလားတဲ့။ ထောင်ထဲမှာ သေပြီး မကျွတ်

မလွတ်ဘဲ ရှိနေနသေးတယ်။ အဲဒီ မကျွတ်မလွတ်တဲ့သူတွေ ဟာ မကြာခဏဆိုသလို အရိပ်အရောင်ပြတယ်။ နေထဲ မိုးချုပ်ဆို ပိုဆိုးတယ်။ ကိုယ်ရောင်ပြတယ်။ ထောင်ပိတ် တန်းစီရင် ဝင်ထိုင်တယ်။ ထောင်ဖွင့် တန်းစီရင်လည်း ထဲ ထိုင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ညနေ ထောင်ပိတ်ရင် လူပိုနေ လို့ တော်တော်နဲ့ ထောင်ပိတ်လို့ မရဘူး။

ဟင်္သာတမှာတုန်းက ထောင်မှူးလေးဘဝ၊ ကြီးတိုက် ထဲမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သီးခြားတိုက်။ အပြစ်ဒဏ်တိုက် ထဲက အခန်းတစ်ခန်းမှာ အကျဉ်းသားအချင်းချင်း ရန်ကြီး တယ်။ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် သံချွန်အထိုးခံရလို့ သေ သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း သံချွန် ပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တယ်။ အမိန့်ပြန်တမ်းလည်း ထုတ်ပြီး သွားလိုရာ သွားနိုင်ပြီဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။ သူက မကျွတ် ဘူးဗျာ။ မကြာခဏ အရိပ်အရောင်ပြတယ်။ ကိုယ်ရောင်ပြ တယ်။ ထူးဆန်းတာက ည ထောင်ပိတ်ရင် သူ့အခန်းထဲ သူပြန်ဝင်သွားတယ်။

အဲဒီအခန်းထဲ တခြားအကျဉ်းသားထည့်တယ်။ အဲဒီ အကျဉ်းသားကို သူက အပိုးမှူးလုပ်ပြတယ်။ ခြောက်တယ် လှန့်တယ်။ ကိုယ်ရောင်ပြတယ်။ ဒီတော့ လန့်လန့် ထအော်တယ်။ အဲဒီအကျဉ်းသားက သူ ဒီအခန်းရောက် ကတည်းက အခုလို မကြာခဏ အလုပ်ခံရတယ်ထဲ တစ်နေ့ သူ့အိပ်နေတုန်း သူ့အိပ်ရာနားမှာ ငုတ်တုတ်ကြီး လာထိုင်နေတယ်။ သူ့နံရံ မှုတ်ဖိဖွင့်လိုက်ချိန် အထင်သမား တွေလိုက်ရတော့ လန့်ပြီး အော်တာ တစ်ထောင်လုံး ကြား ရတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေလည်း ပြေးလာကြတယ်။ သူမေးတော့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြတယ်။ အဲဒီအခန်းမှာ သူ့ကို မထား ပါနဲ့။ တခြားအခန်းကို ပို့ပေးပါ။ အဲဒီအခန်းမှာတော့ မနေန တော့ပါဘူးလို့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် တောင်းပန်တာ နဲ့ တခြားအခန်းထဲ ရွှေ့ထားလိုက်ရတယ်။

ထောင်ထဲမှာ သေတဲ့ အကျဉ်းသားတွေက မကျွတ် မလွတ်ဘဲ ထောင်ထဲမှာ နေကြတာ များတယ်။ သူတို့နေရာ သူတို့အခန်းတွေထဲမှာ အချိန်တန်ရင် ပြန်ပြန်ဝင်နေကြ တယ်။ ထောင်ဖွင့်လိုက်ရင်တော့ သူတို့လည်း အကျဉ်းသား တွေနဲ့ အတူရောပြီး အလုပ်ဆင်းကြတယ်။ တောင်ယာထဲမှာ တဲ့သူက သွား။ အလုပ်ရုံသွားတဲ့သူက သွားနေကြတယ်။ ထမင်းချက် ပိုကြီးမှာ တာဝန်ကျရင်လည်း အဲဒီသွား အလုပ်လုပ်နေကြတာပဲဗျာ။

တစ်ခါ ပုသိမ်ထောင်မှာတုန်းက ထမင်းချက်

ဖိုကြီးမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အကျဉ်းသားက ထမင်းအိုးကို ယောက်မနဲ့ မွှေနေတုန်း ယောက်မကို လာလာဆွဲတယ်။ အကျဉ်းသားတွေ ကျွေးဖို့ ထမင်းကို အစောကြီးထဲချက်ကြ ရတာ။ ည ၁နာရီ၊ ၂နာရီလောက်က ၈ချက်ရတာ။ လာလာ ပြီး ယောက်မကို ဆွဲတော့ ထမင်းချက်အကျဉ်းသားက သိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလက သူတို့နဲ့အတူ ထမင်းချက် တဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်သေသွားတယ်။ အဲဒီကောင် မလွတ်မကျွတ်လို့ သူတို့နဲ့ အတူလာပြီး ထမင်းဝင်ချက်နေ တာပဲဆိုပြီး သူက သူငယ်ချင်းရေ...တို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ကွာ။ တို့ပြုတဲ့ ကောင်းမှုအတွက် မင်းကို အမျှပေးဝေပါ တယ်ကွာ။ မင်း သာဓုခေါ်ပြီး ကျွတ်ရာလွတ်ရာကို သွားပါ တော့လို့ဆိုပြီး အမျှ...အမျှ...အမျှလို့ ပေးဝေလိုက်တယ်။ အဲဒီအကျဉ်းသား ကျွတ်လွတ်သွားသလားမသိဘူး။ နောက် မလာတော့ဘူးဗျာ။

ကျွတ်လွတ်သွားတဲ့သူတွေ ရှိသလို၊ မကျွတ်မလွတ် သေးတဲ့သူတွေလည်း ထောင်တွေမှာ ရှိနေကြတုန်းပဲ။ တချို့ ဆိုရင် အပါယ်လေးဘုံမှာ ရောက်နေသလား မသိဘူး။ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဆိုပြီး ဘုံလေးဘုံရှိတယ်လို့ သိရတယ်။

ပြိတ္တာဘဝမှာမှ မကျွတ်မလွတ်ရင် ကြာလာတဲ့အခါ အသူရကာယ်ဘုံကို ရောက်သွားတယ်။ ပြိတ္တာအကြီးစားပေါ့။ သူ့အဆိုက နတ်များကဲ့သို့ အစိုးရမှု၊ မြူးတူးပျော်ပါးမှု စသည် ဖြင့် မတောက်ပနိုင်သော ပြိတ္တာအကြီးစားကို အသူရကာယ် လို့ ခေါ်တယ်။ သူတို့နေထိုင်ရာ သမုဒ္ဒရာပင်လယ်၊ တော တောင် စိမ်းကြီးမြိန်ကြီး လူသူသွားလာလို့မရတဲ့ နေရာတွေ ကို အသူရကာယ်ဘုံလို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ သူတို့မှာ ဘုံ သီးခြား မရှိဘူးတဲ့။

ထောင်တွေထဲမှာ သေကြရတဲ့ အကျဉ်းသားတွေဆို တာလည်း ကျွတ်ဖို့ လွတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ထောင်မှာ သေတော့ ထောင်က အမျှအတန်းဝေမှ သူတို့ သာဓုခေါ်နိုင် ပြီး ကျွတ်လွတ်ကြရမှာ။ အကျဉ်းထောင်ဥပဒေကလည်း အင်္ဂလိပ်က လုပ်သွားတာ။ အဲဒီ ဥပဒေထဲမှာ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်သေရင် မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးတမ်း စဉ်လာ ယဉ်ကျေးမှုမလေ့အရ ဘုန်းကြီးပင့် ဆွမ်းကျွေး အမျှအတန်းပေးဝေရမယ်ဆိုတာ မပါဘူး။ ထောင်လွတ် လက်မှတ်ကလေး အခေါင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာပဲ။ တစ်ခါ တလေ ထောင်လွတ်လက်မှတ်တောင် ပါသွားရဲ့လား မသိ ဘူး။ ဒါကြောင့်များလားမသိ၊ ထောင်တွေမှာ မကျွတ်မလွတ်

တဲ့သူတွေ၊ သရဲ၊ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ ၈၊တာတွေ အများကြီး ရှိ တယ်။

၈၈ အရေးအခင်းတုန်းက အင်းစိန်တောင်မှာ အကျဉ်း သားတွေ ဆူတယ်။ အိပ်ဆောင်တွေကို မီးရှို့တယ်။ အလုပ် ကြီးဘက်မှာ ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ကိုလည်း မီးရှို့ခံရတယ်။ အုတ်ရိုးကို ကျော်ပြေးဖို့ ကြိုးစား ကြတယ်။ တံခါးကြီးကို အသေခံ ဝင်စီးပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ တာဝန်အရ ပစ်ရခတ်ရတယ်။ ကျွန်တော် တို့လက်ချက်နဲ့ အကျဉ်းသား သုံးဆယ် လေးဆယ်လောက် သေတယ်။ နောက် သူတို့အချင်းချင်း ရန်ငြိုးရန်စတွေကြောင့် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး၊ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ သတ်ကြ ဖြတ်ကြလို့ ၅၀ လောက်သေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သလောက် စာရင်းပြုစုကြည့်တော့ အရေးအခင်းကာလ ထောင်ဆူတုန်း က ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသား ၁၀၀ နီးပါးလောက် သေ တယ်။

အဲဒီ သေတဲ့ အကျဉ်းသားတွေဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ မှန်းတောင် မသိရဘူး။ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကြီးတွေနဲ့၊ ရီမန် တွေနဲ့ ထောင်ဝရမ်းတွေနဲ့ စစ်ရအောင်ကလည်း ထောင်ကို အကျဉ်းသားတွေ မီးရှို့တုန်းက အဲဒီ အရေးကြီးတဲ့ မှတ်ပုံတင် စာအုပ်တွေအားလုံး မီးထဲ ပါသွားတော့ ဘယ်လိုမှ စစ်လို့ မရဘူးဗျာ။

ကျွန်တို့ အကျဉ်းသားတွေကတော့ ပြောတာပဲ။ ဘယ် သူကို ဘယ်ဝါက သတ်လို့ ဘယ်သူသေတယ်၊ မျှော်စင်က ပစ်တဲ့ သေနတ်ကြောင့် ဘယ်အကျဉ်းသား သေတယ် စသည်ဖြင့်တော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြတာပဲ ရှိတယ်။ တရားဝင်ဖို့အတွက် ဘာအထောက်အထားမှ မရှိ တော့ဘူးဗျာ။

အရေးအခင်းပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒါကို မစဉ်းစားနိုင်ကြဘူး။ သေတဲ့ အကျဉ်းသားကို သိရင်တော့ အနည်းဆုံး ထောင်လွတ် လက်မှတ်ကလေးပေးပြီး အမိန့် ပြန်တမ်းနဲ့ ထောင်ကနေ သွားနိုင်ပြီ။ ထောင်ထဲမှာ မနေနဲ့ တော့၊ သင်လိုရာ သွားတော့လို့ အမိန့်ပြန်ပေးနိုင်တာပေါ့။ အမိန့်ပြန်တမ်း ထုတ်ပေးရုံနဲ့လည်း ကျွတ်ပြီ လွတ်ပြီလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ။ အပြင်မှာ ဘုန်းကြီးပင့်၊ ဆွမ်းသွတ်၊ အမျှဝေတာတောင် မကျွတ်မလွတ်တဲ့သူတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ။ ထောင်ထဲမှာလည်း ရှိမှာပေါ့။

နောက်တစ်ချက်က သေသူတိုင်း အမျှမရပါဆိုတာ

လည်း ဖတ်ဖူး ကြားဖူးတယ်ဗျာ။

ဤပစ္စုပ္ပန်လောကမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် သေဆုံး၍ တမလွန် နောင်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားသောအခါ ထိုသူကို ရည်မှန်း၍ ကျန်ရစ်သူတို့က ကုသိုလ်ပြုကာ အမျှ ပေးဝေလျှင် ထိုသူထံ ရောက်မရောက်နှင့် ပေးဝေသော အမျှတို့ကို ထိုသူတို့ ခံစားရ မခံစားရတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော် ဇာဏှာသောဏီသုတ်၌ ဘုရားရှင်က တိကျစွာ ဟောတော်မူခဲ့တာ တွေ့ရပါတယ်။

ဇာဏှာသောဏီ ပုတ္တကကြီးက ဘုရားထံ ချဉ်းကပ်၍ သေသူအတွက် ရည်မှန်းပေးလှူသော အလှူအဖို့ကို သေသူတို့ ရ.မရ လျှောက်ထားရာ ဘုရားက...

* ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးပြု၍ ငရဲဘုံ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံရောက် သူများ။

* ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးပြု၍ နတ်ဘုံ၊ လူဘုံရောက်သူများ အတွက် အမျှပေးဝေကာ အမျှမရနိုင်။

* ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးပြု၍ ပြိတ္တာဘုံသို့ ရောက်သော သူတို့သာ အမျှပေးဝေကာ ရရှိခံစားနိုင်တယ်။ ကုသိုလ်ကံပြုသောသူတို့ကလည်း ကုသိုလ်အဖို့ ရရှိခံစားရတယ်ဟု ဘုရားရှင်က ဟောကြားခဲ့ပါ တယ်။

အမျှပေးဝေရာတွင် သီလမရှိသော ဒုဿီလကို လှူ ပြီး အမျှပေးဝေလျှင် အမျှကုသိုလ်မရနိုင်ဟု ဆိုပါတယ်။ သို့အတွက် အမျှပေးဝေရာတွင် သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ လှူပြီး အမျှပေးဝေမှသာလျှင် အမျှကုသိုလ်ရနိုင်ပါတယ်။

ပြိတ္တာဘုံသို့ ရောက်ရသော ပြိတ္တာတို့ဘဝဟာ အစား ဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲ၊ အဝတ်ဆင်းရဲဘဝဖြင့် ဒုက္ခကြီးစွာ ခံစားရသူများဖြစ်တယ်။ သို့အတွက် သူတို့အတွက် ကုသိုလ် ပြုသူက ဆွမ်း၊ ဆေး၊ ရေ လှူ၍ အမျှပေးဝေပါလျှင် အစာအာဟာရ ပြည့်စုံစွာ ခံစားရသောဘဝသို့ ရောက်ရှိနိုင် ပါတယ်။ သင်္ကန်း စသည်များ လှူ၍ အမျှပေးဝေလျှင် အဝတ်အစားပြည့်စုံစွာ ရရှိခံစားကြရတယ်။ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်၍ လှူဒါန်းအမျှပေးဝေပါကလည်း ဘုံဗိမာန်ရရှိ ခံစားရတယ်ဟု ကြားဖူး၊ ဖတ်ဖူးပါတယ်ဗျာ။

တချို့ ထောင်ကြီးတွေဆို ထောင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများ စွာက ရှိခဲ့တဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေ ရှိပါတယ်။ ညောင်ပင်ကြီး များ၊ သရက်၊ ကုက္ကို၊ မန်ကျည်း၊ ထနောင်း စတဲ့ အပင် ကြီးတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ထိုအပင်ကြီးတွေဟာ သူတို့ အတွက် ပြိတ္တာ အသူရကာယ်ဘုံကြီးများကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါ

တယ်။ အသူရကာယ်များဟာ မလွတ်မကျွတ်ကြဘဲ အသူ ရကာယ်ဘဝဖြင့် နှစ်ပေါင်း ရာချီပြီး ရှိနေကြရတယ်။

ထောင်ထဲမှာရှိသော နှစ်ကြီး ပြိတ္တာ အသူရကာယ် များကိုတော့ မည်သူမျှ ကျွတ်အောင်၊ လွှတ်အောင် လုပ်နိုင် ကြမည်မထင်ပါ။ ပြိတ္တာအကြီးစားကို အသူရကာယ်လို့ ခေါ် ပါတယ်။

အထက်နတ်တို့အောက် ယုတ်ညံ့သော၊ သေးသိမ် သော စတုမဟာရာဇဝင် နတ်အမျိုးအစားတစ်မျိုးဖြစ်ပြီး အသူရကာယ် (၅)မျိုးရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။

- (၁) ပေပစိတ္တအသူရာ
- (၂) ဝိနိပါတိက အသူရာ
- (၃) ဝေမာနိက အသူရာ
- (၄) လောကန္တရိတ်အသူရာ
- (၅) ကာလကဋ္ဌိက အသူရာ

ဤငါးမျိုးတွင် ပေပစိတ္တအသူရာ၊ ဝေမာနိကအသူရာ တို့မှာ စတုမဟာရာဇဝင်နတ်၌ အကျုံးဝင်ပါတယ်။ ထိုအသူရာ တို့သည် ယခင်က တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ နေပါတယ်။ နောက်မှ သိကြားမင်းနှင့် စစ်ဖြစ်၍ စစ်ရှုံးပြီး မြင်းမိုရ်တောင် ခြေရင်း၌ နေကြရတယ်။

လောကန္တရိတ် အသူရာတို့ဟူသည် နတ်ဟူသော အသူရကာယ်မှ ကင်းကြသော အသူရာတို့ဖြစ်ကြပါတယ်။ ယင်းတို့သည် ငရဲဝတ်အကြား၌ တည်ရှိကြပါတယ်။

ကာလကဋ္ဌိက ပြိတ္တာအသူရကာယ်တို့သည်လည်း နတ်ဖြစ်ကြောင်းမှ ကင်းကုန်သောကြောင့် ကာလကဋ္ဌိက အသူရာဟု ခေါ်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါတယ်ဗျာ။

အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ကိုးပါးဂုဏ်တော် ရွတ်ပူဇော်

ကိုးပါးတင်အောင်

နေ့စဉ် နေ့တိုင်း အားထားကိုးကွယ်ရမယ့် ဘုရား၊
တရား၊ သံဃာ။

နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ပြုလုပ်နေရမယ့် ဒါန၊ သီလ၊
ဘာဝနာ။

နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ကျင့်ကြံပွားများနေရမယ့် အနိစ္စ၊
ဒုက္ခ၊ အနတ္တ။

ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်တဲ့ တရားအစုဆိုတာ
ဘာသာတရားကို လေ့လာလိုက်စား ကျင့်ကြံပွားများသူအဖို့
သည်အလုပ်တွေကို ဦးစားပေးလုပ်ရမှာ အမှန်ပါပဲ။

လူ့ဘဝဆိုတာ ရှင်ခြင်း မမြဲ၊ သေခြင်း မြဲတဲ့ ဘဝကြီး
ပါ။ ကိုယ်သေခဲ့ရင် ကိုယ့်နောက်ကို ဘာတွေများ ယူသွားကြ
မှာတဲ့လဲ။

မနေ့ရလို့ သေကြသောအခါ

ကိုယ်နောက်ကိုများ ဘာများပါမှာ

ကိုယ်ပြုငြားကံများ သူတို့ပါ။

ကိုယ်ပြုလုပ်လိုက်တဲ့ ကောင်းကံ မကောင်းကံတွေက

သာလျှင် ကိုယ့်နောက်ကို အရိပ်ပမာ ကပ်လိုက်လာမှာပါ။
ဒါကြောင့်ပို့ လူဖြစ်နေခိုက် ဘဝမှာတော့...

လူဖြစ်လာကြ လောကဏှိပုံ

ကံကောင်းထောက်လို့ ဗုဒ္ဓတွေကြုံ

ကြိုးစားလိုက်ကြ ခွမ်းအားအကုန်

သံသာစက် ထွက်ရပ်နိဗ္ဗာန်ဘုံ

လို့ ဆိုထားခဲ့တယ်လေ။

သေရက်မဦးခင်မှာ တရားဦးကိုတော့ အထူးသတိပြု
ပြီး ကျင့်ကံကြိုးကုတ်ရမှာပါပဲ။ ခက်တာက လူတွေမှာက
လည်း အမိုက်ကြီး ငါးပါးနဲ့ စခန်းသွားနေကြတော့ အသေ
မဦးခင်မှာ ဉာဏ်အရင်ဦးအောင် ဘယ်သူမှ မကြိုးစားချင်
တော့ပါဘူး။ အမိုက်ကြီးငါးပါးဆိုတာကလည်း...

ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးကို မသိတဲ့ အမိုက်ကြီး

တရားကို မသိတဲ့ အမိုက်ကြီး

အကြောင်းအရာကို မသိတဲ့ အမိုက်ကြီး

လက္ခဏာရေးသုံးပါးကို မသိတဲ့ အမိုက်ကြီး

သန္တိစခန်းကို မသိတဲ့ အမိကကြီး
အနှစ်ကျန်မှ အစစ်အမှန်ဖြစ်လေတော့ သည်လို
အမိကကြီးမျိုးတွေ မဖြစ်မိအောင် ကိုယ်ကတော့ ရှောင်
ကွင်းရမှာပဲလေ။

အမိကပြောချင်တာကတော့ အမိကကြီး ငါးပါးကို
ရှောင်ကြဉ်ကြဖို့ဆိုတာကိုပါ။ အမိကကြီးငါးပါးကို ရှောင်
ကြဉ်နိုင်ပါမှ တရားဆိုတာကို ရမှာကိုး။

တရားဆိုတာ မဝေးပါ
ကိုယ်မှာ အမြဲရှိပါတယ်။
တရားနှင့် ပျော်
တရားချော်က

သေသော် ဓုက္ခရောက်တတ်တယ်။

တရားဆိုတာ အကျိုးနှင့် အကြောင်း၊ အဆိုးနှင့်
အကောင်း၊ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ဆက်စပ်နေခဲ့ရင် ဒါဟာ
တရားအစုပါပဲ။

ဓမ္မမိတ်ဆွေများကိုလည်း ကျွန်တော် ကျင့်ကြံကြိုး
ကုတ်ရှာဖွေလို့ ရရှိထားတဲ့ တရားအစုကလေးကိုလည်း ဓမ္မ
ဒါနပြုပါရစေ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားဟာ တန်ခိုးတော်အနန္တ၊ ဂုဏ်တော်
အနန္တ၊ ဉာဏ်တော်အနန္တ၊ ကံတော်အနန္တတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေ
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ။

ကျေးဇူးရှိအံ့၊ ကျေးဇူးဆပ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်
အခု ဖော်ပြမယ့် ဂါထာတော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေခဲ့ရင်
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးဆပ်နေတာနဲ့ အတူတူပါ
ပဲ။

တချို့ကလည်း မေးကောင်း မေးကြပါလိမ့်မယ်။

အဲသည် ဂါထာတော်ကို ပုတီးစိပ်လို့ရော မရဘူးလားလို့ပေါ့
လေ။ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂါထာတစ်ပုဒ်ဆုံမှ ပုတီးတစ်လုံး
ချရမှာပါ။

ပုတီးစိပ်ခဲ့ရင်လည်း တစ်နေ့ကို တစ်ပတ်လောက်
စိပ်နိုင်ရင် ပိုကောင်းပါတယ်။ ပိုပြီးစိပ်ရင်တော့ ပိုပြီးကောင်း
တာပေါ့။

ဤဂါထာတော်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ရည်မှန်းပြီး
ရွတ်ဖတ်ပူဇော် ပုတီးစိပ်ရခြင်းဖြစ်တဲ့အတွက် ဘုန်းတန်ခိုး
ကြီးခြင်း၊ ဩဇာအာဏာသက်ရောက်ခြင်း၊ အောင်မြင်မှုတွေ
ရရှိခြင်း၊ ရောဂါဘယကင်းဝေးခြင်း စတဲ့ အကျိုးထူးတွေကို
ခံစားရမှာပါ။

ဂါထာတော်က လိုရင်းကို ချုပ်ပြီး အနှစ်ထုတ်ထားတဲ့
ဂါထာပါ။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ မဖော်ပြတော့ပါဘူး။
ဓမ္မမိတ်ဆွေများလည်း သိပြီးသားပါ။

ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးဂါထာတော်
အရဟံ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နော၊
သုဂတော၊ လောကဗိဇ္ဇ၊ အနုတ္တရော ပုရိသ ဒမ္မသာရဏီ၊
သတ္တာဒေဝ မနုဿာနံ၊ ဝုဒ္ဓေါ၊ ဘဂဝါ။

အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါလာရိုးထုံးစံမရှိပါဘူး။ လာ
ခဲ့ရင်လည်း အကျိုးမဲ့တဲ့ အခွင့်အရေးတွေပဲ ဖြစ်မှာပါ။

မိမိနှင့် ကံထိုက်လို့ ရောက်လာခဲ့တဲ့ သည်ဂါထာတော်
ကိုဖြင့် နေ့နေ့ညည ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပါလို့ အရေးခံစိတ်ဖြင့်
တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

နုလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ
* * *

ကိုးမိုးတင်အောင်

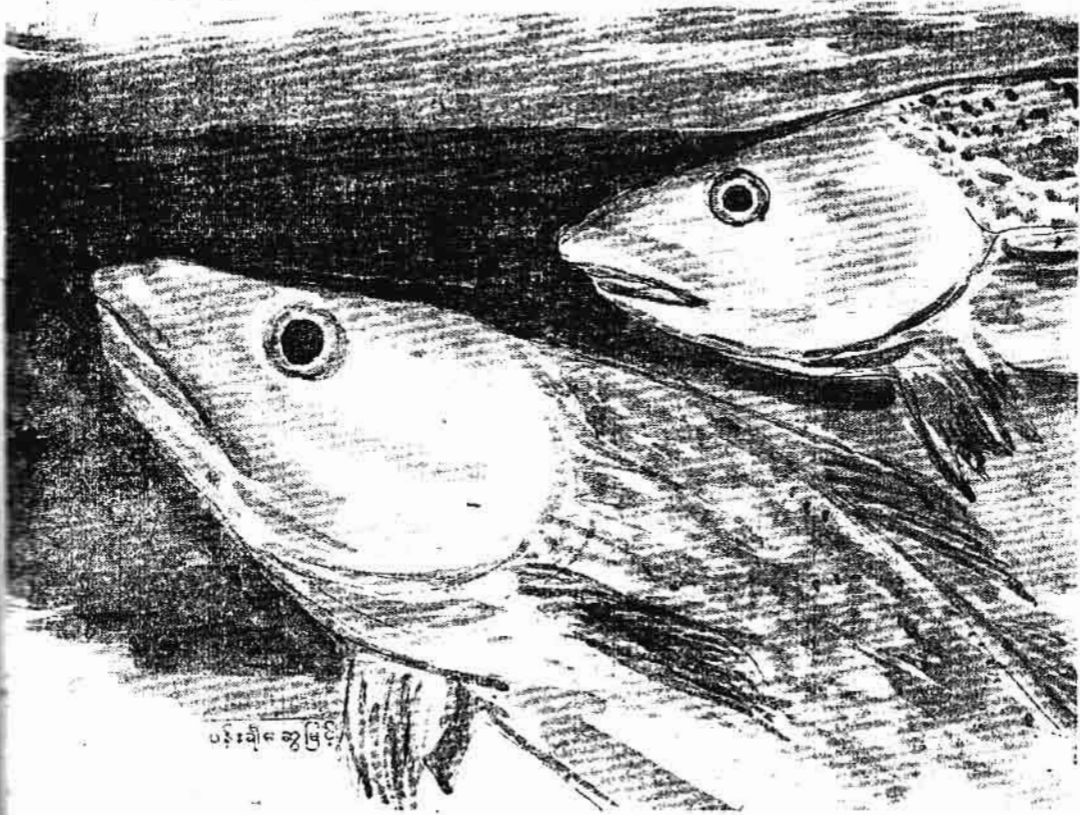
အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ရုံးခန်းနှင့် ဖြန့်ချိရေး
အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၁) (၃၁)လမ်း(အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၇၃၀၅၀၄၇၁။

မာဝင်း

ဂန္ထီရလမ်းနှင့် ရောဂါဆန်းသည့်
ဆီးကျောက်ကို အထူးကြောက်စရာမရပေ

ရောဂါကျောက်ဝေ

ပန်းချီဆွဲမြင့်

စာရေးသူသည် ရတနာပုံ-၂လမ်း၊ ပထမအကန့်၏
အကျိုးဆောင်အဖွဲ့တွင် ပါဝင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ စာရေး
သူ ထိုရုပ်ကွက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ပင် ကျော်ခဲ့
သဖြင့် ထိုရုပ်ကွက်၏ လမ်းများသည် မိုးရာသီတွင် ရေကျော်
သော အနီပိုင်းလမ်းများဖြစ်ကြသလို ပတ်ဝန်းကျင် လူနေမှု
နည်းလမ်းသည်လည်း အားရကျေနပ်ဖွယ် မရှိလှပေ။ လူနေအိမ်
နည်းပါးသော်လည်း ခြံလွတ်များ ကြီးမားသော ရုပ်ကွက်ဖြစ်
သည်။

တစ်နေ့တွင် လူငယ်သုံးဦး ခေါင်းဆောင်ပြီး မညီညာ
သောလမ်းမှ အုတ်ခဲများကို ဖယ်ရှားပြီး ညီညာအောင် ပြုပြင်

ကြသည်။

စာရေးသူသည် ထိုလူငယ်တစ်စုထံသို့ သွားရောက်
ပြီး ...

“မောင်ရင်တို့...လမ်းပြုပြင်တာကတော့ ကောင်းပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးရာသီအတွက် စိတ်မချရသေးဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလမ်းကြီးကို ပြုပြင်ချင်တယ်။ ဒီနှစ်
ကွန်ကရစ်လမ်း မဖြစ်တောင်မှ အုတ်ကျက်မြေလမ်းကလေး
ဖြစ်အောင်တော့ ကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့”

ဟု မောင်ကျော်မင်းဇော်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေက လုပ်အားနဲ့ ဦးဆောင်

ပေမယ့် ဦးတိုဘက်က ငွေအားနဲ့ ဦးဆောင်မှ ဒီလမ်းက ဖြစ်မြောက်မှာပါ”

ဟုလည်း မောင်ထွန်းထွန်းက ပြောသည်။

“ဒီလိုပါ။ အခု ကျွန်တော်တို့ လုပ်တာက စေတနာတိုင်း နဲ့ပါ။ တစ်ပိုင်တစ်နိုင်ပေါ့ အစ်ကိုရာ။ တစ်အိမ်ကို အနည်းဆုံး ငွေငါးသောင်း မတည်ပြီး ထည့်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ပေ ၇၀၀ လောက်ရှိတဲ့ ဒီလမ်းလေးက ကွန်ကရစ်လမ်းလေး ဖြစ်သွား နိုင်မှာပါ။ အဲဒီအတွက် အလှူခံလည်း ထွက်သင့်ရင် ထွက် ရမှာပေါ့ အစ်ကိုရာ”

ဟု ကိုမောင်မောင်က ပြောလေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သုံးဦး၏ ဆန္ဒနှင့်အတူ ရပ်ကွက် အတွင်း အစည်းအဝေးလေးတစ်ခုကို လုပ်ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် လမ်းအတွက် ထည့်ဝင်ငွေသည် ထင် သလောက် ဖြစ်မလာပါ။ သုံးလေးခြံရှိတဲ့သူကလည်း ငွေ ငါးသောင်းလောက်ထည့်ပြီး စီးပွားရေးမပြေလည်ဟု ဆိုသလို အချို့ကလည်း သုံးသောင်း နှစ်သောင်း တစ်သောင်းဆိုသော ငွေကို ပါးစပ်ထည့် ထည့်ကြသည်။ လမ်းပြုပြင်ရန်အတွက် ငွေတောင်းခံသောအခါ နေ့ရွှေ၊ ညရွှေဖြင့် လများပင် ထပ်ဆိုင်းခိုင်းကြပါသည်။

အမာခံများ ထည့်ဝင်သော ငွေငါးသိန်းလောက်ဖြင့် လမ်းကို စတင်ပြုလုပ်ပါသော်လည်း ငွေအခက်အခဲကြောင့် လမ်းကို ရပ်ဆိုင်းထားကြရပါသည်။ ထိုငွေကြေးကောက်ခံမှု ဖြင့် လမ်းအကျိုးတော်ဆောင်အဖွဲ့နှင့် ရပ်ကွက်အတွင်း ငွေ ထည့်ရန် ကျန်သူများ မကျေမလည်ဖြစ်ကြရပါသည်။

ဤတွင် စာရေးသူအား ထိုရပ်ကွက်အတွင်း အနေကြာ သူတစ်ဦးမှ ဤကဲ့သို့ ပြောပြပါသည်။

“ဦးကျော်ဝေ . . . ခင်ဗျားက စာရေးဆရာဆိုတော့ ဒီရပ်ကွက်အကြောင်းကို သိအောင် ကျွန်တော်ပြောပြမယ်။ ဒီရပ်ကွက်နဲ့ ဒီလမ်းက လူနည်းစုဖြစ်သလို၊ လူတွေကလည်း စည်းလုံးမှု မရှိကြပါဘူး။ သာရေးနာရေး ငွေကြေးကိစ္စနဲ့ဆို ရင် အတော်လက်ပေါက်ကပ်တယ်ဗျာ။ အခုလည်းကြည့်လေ၊ ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ မိုးတွင်းမှာ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့တောင် ကိုယ် မြေမဖို့ချင်တဲ့ လူတွေ။ ဗွက်ထဲ ဗြသွားနေကြတာ။ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့သူကလည်း နေတတ်သလို နေကြ တယ်။ မရှိဆင်းရဲသားကလည်း ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလိုစား တွေပဲ။ အချို့အိမ်တွေဆိုရင် အိမ်သာဆောက်ထားပေမယ့် ကျင်းမတူးကြဘူး။ ယင်မလုံတဲ့ မြေပေါ်အိမ်သာတွေ ဆောက် ပြီး ယင်တလုံးလုံးနဲ့ ပြောမယ်သူ့ မရှိကြပါဘူး။ ကျန်းမာရေး

အတွက် အထူးမကောင်းတဲ့ လက္ခဏာတွေပဲ။ မိုးတွင်းမှာ မြက်နှုတ်ခမ်းဘေး အိမ်သာဆောက်ထားသူတွေနဲ့ မခြာ တူနေတာပေါ့။ ရပ်ကွက်လူကြီးကို အကြောင်းကြားတော့ လည်း လူကြီးက အမှန်းမခံဘူး။ ပြောထားတယ်လို့ ပြော တာပဲ။ ကြွင်းမရှိတဲ့ အိမ်သာတွေက နေပြနေပေါ့။

အလှူခံရုံထွက်ပြီး အလှူခံရတဲ့ ငွေလေးနဲ့ လုပ်ပြီ တော့လည်း သူနေရာ၊ ကိုယ်နေရာခွဲခြားပြီး ဝေဖန်အဖြစ်တစ် ကဲ့ရဲ့ကြတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ကောင်းအောင်လုပ်လုပ် အကောင်းမထင်ကြပါဘူး။ အများအပြင်မှာ အကောင်းမထင် ပေမယ့် ဒီလမ်းလေးကိုတော့ အကျိုးဆောင် လူတစ်စုတော့ မဆိုးအောင် လုပ်ကြရမှာပေါ့။ ဒီကြားထဲ အိမ်ရှေ့ အိမ်နားကလည်း ပြဿနာတစ်မှောင်ပါပဲ။ အိမ်ကားနေတဲ့သူ ကလည်း လမ်းအတွက် ငွေမထည့်ချင်လို့ အိမ်ရှေ့ကို ထို အိမ်ရှေ့ကလည်း ငွေမထည့်ချင်လို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတော့ အကျိုးတော်ဆောင်အဖွဲ့က အခက်တွေ့ကြရတာပေါ့။ ခေါ်လိုက်ရတဲ့ အစည်းအဝေးကလည်း ထပ်တလဲလဲ။ တစ် လာလည်း ဒီလူတွေ၊ တစ်ခါလာလည်း ဒီလူတွေ။ ငွေကြေး ထည့်ရမယ်သူက အစည်းဝေးမတက်ဘူး။ မှန်မှန်တက်တာ က လမ်းအကျိုးတော်ဆောင်တွေ။ ဟိုယခင်က ဘယ်ထိ စည်းလုံးလို့ မရပေမယ့် အခုတော့ လုပ်လက်စ လမ်းဆောက် ကိုတော့ ပြီးအောင် မေတ္တာနဲ့ စောင့်ပြီး လုပ်ကြရမှာပဲ။

ဟု ပြောသောအခါ စာရေးသူကလည်း . . .

“ဆရာက အရာရာကို မေတ္တာထားပြီး ပြောပေး၊ ငွေကြေးထည့်ရမယ်သူတွေက လမ်းအတွက် သမ္မတရဲ့သဘာယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာကို မတွက်ဆနိုင်ပါဘူး။”

ဟု ပြောသောအခါ ဘဏ္ဍာထိန်း ဦးစိန်သန်းနှင့် အတူ ရေးမျိုး ဦးတင်ဦးတို့ကလည်း . . .

“ဦးကျော်ဝေ ပြောတာကို လက်ခံပါတယ်ဗျာ”

“ဪ . . . ဒါထက် မောင်ကျော်မင်းဇော်တစ်ယောက်ရော မတွေ့မိပါလား။”

ဟု စာရေးသူမှ ဦးသောင်းညွန့်ကို မေးလိုက်မိသည့် ဦးသောင်းညွန့်က . . .

“ကျော်မင်းဇော် နေမကောင်းဖြစ်နေတာ တစ်ခါ လောက် ရှိနေပြီဗျာ။ ဟိုရက်တွေက လမ်းအတွက် လုပ်ပေးပြီး ပန်းဖျားဖျားသလိုဖြစ်ပြီး အခုတော့ ဆီးထွက် မပေါက်နိုင်တော့ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားက ဆေးပြီးတိုင်း ပန်းဖျားပြီး စာအတိုအထွာလေးတွေ ရေးနေတော့ ဆေးနည်းများရှိရင် ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

ဟု ပြောသောအခါ...

“ဆီးကျောက်တည်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆေးပြီးတို
တွေကတော့ အများအပြားရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ
လည်း လုပ်ကြည့်ပါ။ တကယ်လို့ မထူးခြားရင် အများပြော
တာလည်း လုပ်ကြည့်ပေါ့ဗျာ”

ဟို ဆိုသောအခါ ဦးသောင်းညွန့်က...

“ဦးကျော်ဝေပြောတဲ့ ဆေးနည်းကိုလည်း လုပ်ကြည့်
ဏယ်။ သူများတွေပြောတဲ့ ဆေးနည်းတွေကိုလည်း လုပ်ကြည့်
ဏယ်ဗျာ။ အဓိက ပျောက်ဖို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်သား ကျော်မင်း
ဆီက ဆီးပေါက်ချင်ပေမယ့် ဆီးက မထွက်တော့ စိတ်ညစ်
ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ အော်တောင်ငိုရပါတယ်ဗျာ။ သူ ခရီးထွက်
ဏယ်ဆဲဆဲမှာ ဆီးရောဂါက ဖြစ်ပေါ်လာတော့ သူ့စီးပွားရေး
လည်း ခက်ခဲတာပေါ့”

ဟု ဦးသောင်းညွန့်က ပြောသည်။

ထိုစဉ် မောင်ထွန်းထွန်းရောက်လာပြီး စာရေးသူတို့
ဦးအနား စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လျက် ဦးသောင်းညွန့်အား

“ဦးလေး... ကျွန်တော် ကျော်မင်းလေးကို ဆေး
ဆွဲခွက်လောက် တိုက်ချင်တယ်။ ကျွန်တော်ဆေးက ဆီး
ကျောက်တည်သမားတွေအတွက် ပထမတန်း ကောင်းတဲ့
ဆေးပါ။ ဘာဆေးနဲ့မဆို တွဲသောက်လို့လည်း ရပါတယ်။
တည် မရှိစေရဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ လက်တွေ့သုံးတဲ့
ဆေးပါ။ အခု ကျော်မင်းလေး အိမ်မှာ ရှိလား”

ဟု မေးပြီး ထွန်းထွန်းက ထွက်သွားသောကြောင့်
ဆေးနည်းကို ကျွန်တော် မမေးလိုက်ရပေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်က ထွန်းထွန်းအား
ဆေးနည်းကို မေးမြန်းလေသောအခါ...

“ဆေးနည်းက လွယ်ပါတယ် ဦးရယ်။ ကျွန်တော်တို့
ဆီးချက်စားတဲ့ ငါးတွေရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ အလိုအလျောက်
ဆီးပေါက်နဲ့တော့ ကျောက်ခဲလေးတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီကျောက်
ခဲတွေကို ငါးဟင်းစားရင်းနဲ့ ဖယ်ထားပြီး ဆေးကြော
ထားလည်းရတယ်။ ဆီးရောဂါသမား ဆီးမပေါက်နိုင်သူ
ကျောက်တည်ပြီး ဆီးပေါက်မရသူတွေကို ဆန်ဆေးရည်နဲ့
ကျောက်ကို သွေးပြီး တိုက်ပေးရင် ဆေးသောက်ပြီး
တစ်နာရီအတွင်းမှာ ကျောက်မရှိတော့ဘဲ လွယ်ကူ
သွားပြီး ကျောက်ရှိတဲ့သူကတော့ ဆီးနဲ့အတူ ကျောက်
တို့ထွက်ပြီး အစအနများ ပါလာတယ်။ အဲဒီတော့မှ

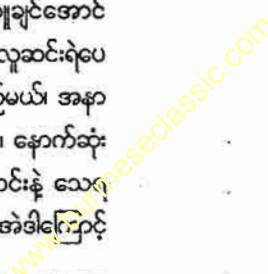
ဆီးကို အားရပါးရသွားရတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကျော်
မင်းလေးကို အခု အဲဒီဆေးတိုက်ပြီး မကြာမီအချိန်မှာပဲ
ဆီးလမ်းကြောင်းထိပ်မှာ ဆီးစေ့လောက်ရှိတဲ့ ကျောက်
ထွက်လာတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျောက်က တစ်ဝက်
တစ်ပျက်နဲ့ တစ်ဆိုနေတော့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်က ကျော်မင်းလေးကို ချုပ်ပြီး ဆေးပျိုးဆရာ
ဦးကျော်ထွန်းမင်းက ဇာနည်နဲ့ ဆွဲနုတ်ထုတ်လိုက်မှ အဲဒီ
ကျောက်နောက်မှာ အောင်းနေတဲ့ ဆီးပုပ်၊ ဆီးဟောင်းတွေ
က ဒလဟော ထွက်ကျလာတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျော်မင်း
လေးလည်း ရယ်နိုင်တော့တယ်။ အဲဒီတော့ ရောဂါသက်သာ
ပြီး ပျောက်သွားတယ်လို့ပဲ ဆိုရတော့မှာပေါ့”

ဟု ထွန်းထွန်းက အားရပါးရပြောပြပါသည်။ စာရေး
သူက...

“ထွန်းထွန်းပြောတဲ့ ငါးခေါင်းထဲက ကျောက်ဆိုတာ
ဘယ်လိုငါးမျိုးကို ဆိုတာလဲ”

“ဦးက လမ်းအကြောင်းကနေ ဆေးပြီးတိုအကြောင်း
ဆက်ပြီး စာရေးဆရာပီပီ ဆောင်းပါးရေးဦးမလို့ထင်တယ်။
ပြောပြပါမယ်။ ဆောင်းပါး ပါလာရင် ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း
ပြဦးနော်။ ဒီလို ဦးရေ၊ ငါးရဲခေါင်းထဲမှာ များသောအားဖြင့်
ကျောက်တွေ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ တစ်ခု နှစ်ခုတော့ ပါပါ
တယ်။ ငါးရဲခေါင်းချဉ်ရေဟင်း ချက်စားတဲ့အခါမှာများ တွေ့ခဲ့
ရင် အဲဒီကျောက်ကို သိမ်းထားပါ။ ရောဂါဝေဒနာရှိသူတွေ
တွေ့ရင်လည်း ဒါနပြုပေးလိုက်ပေါ့။

ကျော်မင်းလေးက ဆီးမပေါက်နိုင်တဲ့ ရောဂါဖြစ်နေပေ
မယ့် အခု ပြုပြင်နေတဲ့ လမ်းအတွက် စိတ်မပြောင့်ပါဘူး။
သူ စ.ခဲတဲ့ လမ်းကလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ အပြီးသတ်
လုပ်ကိုင်သွားမယ်လို့ ပြောနေတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း
သူ့ရောဂါက အနာနဲ့ ဆေး တွေ့သွားတာပေါ့။ လမ်းအလျှံဆို
တာ အထူးအားဖြင့် မွန်မြတ်လှပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေက
လည်း ခဏခဏပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ငါ့သားတဲ့၊ ဘယ်နေရာ
မှာပဲဖြစ်ဖြစ် လမ်းပြုပြင်နေတာတွေရင် မင်း ကြည့်မနေနဲ့၊
ဝင်ရောက်ကူညီပြီး လုပ်ကိုင်ပေး။ အလျှံငွေလည်း ထည့်
ပေး။ မလျှံချင်တဲ့သူ ရှိတောင်မှ ကိုယ်က လျှံချင်အောင်
အားပေး။ အဲဒီလို လျှံပေးတဲ့သူဟာ ဒီဘဝမှာ လူဆင်းရဲပေ
မယ့် စေတနာမဆင်းရဲတဲ့အတွက် အသက်ရှည်မယ်၊ အနာ
ရောဂါကင်းမယ်၊ မချို့မဲ့ စားရ သောက်ရမယ်။ နောက်ဆုံး
ထွက်သက်အထိ မတွေ့မဝေတဲ့နဲ့ အသေကောင်းနဲ့ သေရ
မယ်။ အဲဒါ လမ်းလျှံရတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့်

ကျွန်တော်လည်း တတ်နိုင်သရွေ့တော့ လှူပါတယ်။ ကျွန်တော် သမ္မိမပွဲပါဘူး။ ကံစီမံရာပေါ့။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲ ပြောပြော ဘယ်တုန်းကမှ မထင်မှတ်ခဲ့တဲ့ လမ်းကလေးက အခုတော့ အကောင်အထည်ပေါ်ပြီပေါ့။ အလှမ်းမဝေးတဲ့ လမ်းကလေးကို ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ကြည့်ပြီးတော့ ပီတိတွေ တစ်လှေကြီးဖြစ်ခဲ့ပါတယ် ဦး။”

ဟု ထွန်းထွန်းက အားရပါးရပြောပြသလို နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြီး ဦးသောင်းညွှန်ကလည်း...

“ဦးကျော်ဝေက ကျွန်တော်တို့ထက်စာရင် ငယ်ပါသေးတယ်ဗျာ။ ဒီလမ်းထဲကို အရင်ဆုံး ခြေချခဲ့တာက ကျွန်တော်တို့ ဆရာ ဦးဝင်းမောင်တို့ ဦးစိန်သန်းတို့ပါ။ အသက်အရွယ်တွေက ၇၀ ကျော်တွေဖြစ်နေပြီ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြီးမှ ငယ်မှ ငါးကြင်း ငါးသိုင်းလောက်ပါပဲဗျာ။ မကြာခင် သေမင်းနိုင်ငံကို ခြေလှမ်းရတော့မယ်သူတွေပါဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

စာရေးသူသည် ၎င်းတို့၏ ပြောဆိုဝေဖန် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ဆောင်းပါးရေးရန် စိတ်ကူးရမိလေသည်။ လမ်းအတွက်ပဲ ရေးရရင် ကောင်းလေမလား။ သို့တည်းမဟုတ်

ဆီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆေးပြီးတိုပဲ ရေးရမလားလို့ အကြံအိုက်နေစဉ် ကျောင်းဆရာ မောင်ဇော်လင်းနိုင်က လမ်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အကြံပြုလေသည်။ ထို့နောက် လမ်းအကျိုးတော်ဆောင် မောင်ထွန်းထွန်းကလည်း သူ၏ ငါးခေါင်းထဲက ကျောက်ကြောင့် ဆီးကျောက်ထွက်သည့် အကြောင်းကို ကြော်ငြာလိုသဖြင့် ဆေးပြီးတိုရေးရန် အကြံပြုလေသည်။

စာရေးသူလည်း သူတို့နှစ်ဦး ကျေနပ်စေရန်အတွက် လမ်းအကြောင်းနှင့် ဆေးပြီးတိုပါ ပူးတွဲပြီး အဆင်ပြေစေဖို့ “ဂန္ထီရလမ်းနဲ့ ရောဂါဆန်းသည့် ဆီးကျောက်ကို အထူးကြောက်စရာမလိုပါ”ဟုသာ ခေါင်းစဉ်ပေးပြီး ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပါတော့သည်။

(သေချာစွာ တွေးကြည့်လျှင် လမ်းနှင့် ဆေးပြီးတိုအကြောင်းက တခြားစီပါ။)

ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်သည့်အတွက် အမည်နာမများကို အမှန်အတိုင်းရေးသားထားပါသည်။

ဧရာခမြဲကျော်ခေ

ဆု တောင်း ပြည်

ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တဗေဒ ဗလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓရီဗေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

ကလောင်ခွဲ - ကာလီဒါချ်(မြန်မာပြည်)

- ▷ ယတြာ စာတ်ရိုက်စာတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ▷ ဘဝရှေ့ဆောင်လမ်းညွှန်အတိုင်ပင်ခံသည်။
- ▷ နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီမှ (၉)နာရီအတွင်း အာမဲ့ ဖုန်းဖြင့် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

ဗေဒင် ☎ - ၀၁-၅၄၀၇၂၀၊ စုံစမ်းရေး ✉ - ၀၉-၃၁၀၂၂၈၁၆၊ ၀၉-၂၅၀၃၆၁၅၄၁

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ မေလအတွက်

လိုအပ်ဆန္ဒပြည့်ဝ အောင်မြင်စေမည်

(ကာ၊ ကု၊ ဖွင့်) နဝင်းယတြာအစီအရင်များ

ဆရာ မြတ်ထွဋ်ခေါင် (မြန်မာရိုးရာဗေဒပညာရှင်)

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်တွင် သီဟိုဠ် (၉)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ ဒိဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို ဉာဏ်ရွတ်ဆိုကာ လိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- အိပ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - စနေနေ့ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ကံကော် (၉)ညွန့် သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၁နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ပျဉ်းမ (၉)ညွန့်၊ ထီးနီ (၉)လက်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၁၀နာရီမှ ၁၂နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၅)ခု၊ ကြက်လျှာ (၅)လက်နှင့် ရေသက်စေ့တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး လိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ကိတ်မုန့် (၁)ခု၊ ပြိတ်တံခွန် (၉)လက်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် - မွေးနေ့တွင် ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆပ်ပြာ (၅)တုံး လှူပါ။
- အိပ်ရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် သရက်သီး (၅)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်/ ကားရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ပျဉ်းမ (၁၉)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်း ထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းများပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- အိမ်ကြမ္မာ - (၅)ထိပ်စီးကို (၅)နောက်ပိတ်နှင့် (မ)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် သရက်သီး (၂)လုံးနှင့် ဆူးတံခွန် (၁)လုံးတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- အိပ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ရဟန်းတစ်ပါးကို နန်းကြီးသုပ်လှူဒါန်းပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့ညနေ ၄နာရီခွဲမှ ၆နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် နင်းဆီ (၉)ပွင့်နှင့် ပြိုဟ်တံခွန် (၉)လက်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - တနင်္လာနေ့ ညနေ ၄နာရီခွဲမှ ၆နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ဆီးညွန့် (၈)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကားတစ်စုံတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် သပြေ (၆)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် - မွေးနေ့တွင် ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆန်(၉)လုံးလှူဒါန်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် လက်ဖက် (၉)ကျပ်သား၊ တံခွန်လုံးအဝါ (၉)လုံးတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- အိမ်/ကားရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ဇော်စိမ်း (၈)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်း ထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၂)ထိပ်စီး (၄)နောက်ပိတ်နှင့် (တ)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း မွေးနေ့ထောင့်တွင် ထန်း (၁၀)ညွန့်၊ ဒူးရင်းယို (၉)ကျပ်သားတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး လိုရာဆုတောင်းပါ။
- အိပ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - သောကြာနေ့ ညနေ ၄နာရီခွဲမှ ၆နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ရေသက်စေ့နှင့် ဆီမီး(၉)တိုင်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် အုန်းယို (၉)ခုနှင့် ရေသန့်ဘူး (၉)ဘူးကို သွားရောက်လှူဒါန်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၁၀နာရီခွဲမှ ၁၂နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် သရက်ညွန့် (၉)ညွန့်နှင့် ဆီမီး (၉)တိုင်၊ ရေသက်စေ့တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - တနင်္လာနေ့ညနေ ၄နာရီခွဲမှ ၆နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ခရေ (၉)ညွန့်နှင့် ရေသက်စေ့တို့ကို လှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ပုတီး(၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် - သောကြာနေ့မနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ သောကြာထောင့်တွင် သရက်သားနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ပုတီးတစ်ကုံးကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း မိမိအိမ်ရှေ့၌ ဖြတ်လာသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ငွေ (၉၀၀)ကျပ်လှူပါ။
- အိမ်/ကားရောင်းလိုလျှင် - ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် နွားနှိတ်ခွက်နှင့် နင်းဆီပန်း(၉)ပွင့်ကို လှူဒါန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၉)ထိပ်စီး (၉)နောက်ပိတ်နှင့် (န)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် အုန်း (၉)ညွန့်လှူဒါန်း၍ ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - စနေနေ့ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ရေသက်စေ့လှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး(၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ကံ့ကော် (၁၅)ညွန့်လှူဒါန်းပြီး အရပ်ဂုဏ်တော်ကို ပုတီး (၁၈)ပတ်စိပ်ပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္လာထောင့်တွင် ကိတ်မုန့် (၉)ခုလှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် မေမြို့ပန်း (၉)ညွန့်၊ ထီးနီ (၉)လက်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် - သောကြာနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ပိတောက် (၂၉)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကား(၃)တံတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၅)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်/ကား ရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း သီဟိုဠ် (၆)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၃)ထိပ်စီး (၄)နောက်ပိတ်နှင့် (န)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ကံ့ကော် (၉)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - စနေနေ့ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် သီဟိုဠ် (၉)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ဇော်စိမ်း (၉)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ဆီးယိုနှင့် ကိတ်မုန့်သွမ်းလှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် လောကသေ (၉)ညွန့်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ ၄နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း အင်ကြင်း (၉)ညွန့်ကို တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၉)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်/ ကားရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ဆီး (၉)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းများပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၅)ထိပ်စီး (၅)နောက်ပိတ်နှင့် (မ)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - သောကြာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီခွဲအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ထန်း (၉)ညွန့်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော် (၉)ခေါက်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
- အိပ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - တနင်္လာနေ့ ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီခွဲအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ရေသက်စေ့လှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီခွဲအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ဆီး(၈)ညွန့် သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး အရဟံဂုဏ်တော်ကို ပုတီး(၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီခွဲအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ အင်္ဂါထောင့်တွင် ရေသက်စေ့သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီခွဲအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် ထန်းလျက် (၉)ကျယ်သာ၊ နင်းဆီ (၉)ပွင့်၊ ထီးနီ (၉)လက်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီး - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီခွဲအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ဇီဝါ (၉)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကား (၉)စုံကို လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီခွဲအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ဇော်စိမ်း (၈)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ် / ကား ရောင်းလိုသော် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီခွဲအတွင်း ရွက်လှ(၉)ညွန့်ကို တရောင်ကပ်ပွန်းနှင့် ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၆)ထိပ်စီး (၆)နောက်ပိတ်နှင့် (သ)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီခွဲအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ရာဟုထောင့်တွင် အုန်းသီးတစ်လုံးကို အလုပ်၍ ရွက်လှ(၄)ညွန့်ကို ထိပ်ဝတွင် စိုက်ပြီး ဂြိုဟ်တံခွန်(၉)လက်နှင့်အတူ လှူဒါန်းပါ။
- အိပ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - စနေနေ့ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီခွဲအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် မီးသက်စေ့သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီခွဲအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ကံကော် (၁၅)ညွန့် သွားရောက်လှူဒါန်း၍ အရဟံဂုဏ်တော်ကို ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၁၀နာရီခွဲမှ ၁၂နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္လာထောင့်တွင် ပေါင်မုန့် (၉)ခုကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီခွဲအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် ပုလဲပန်း (၉)ညွန့်၊ ထီးနီ (၉)လက်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီး - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီခွဲအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ပိတောက် (၂၉)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကားတစ်စုံလှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီခွဲအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၅)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ် / ကားရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီခွဲအတွင်း သီပေါ (၂၁)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းများပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၇)ထိပ်စီး (၇)နောက်ပိတ်နှင့် (ထ)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

* * *

ကြွေးငြာဆောင်းပါး တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင် 1111YR 007860
ထုတ်လုပ်ခွင့်လိုင်စင် 2/2009 တဆထလ(တိုး) ၁၀၂၄

ဆီးရောဂါမှန်သမျှ သက်သာပျောက်ကင်းချမ်းသာစေရမည် ကိန္နရီ ကိန္နရီ အမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆေးဆေး

လဆန်းပိုင်းရောက်တိုင်း လေထွန်ကုန်းတွင် ရှေးဟော် စာရေးဆရာများ ဆုံကြသည်။ ကိုမင်းဆွေ၊ ကိုသီဟ၊ ကိုကျော်လှိုင်ဦးတို့ကို တစ်ပိုင်းတည်းတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုမင်းဆွေက...

“လာ...ထိုင်၊ ကိုတော်ရဲနိုင်၊ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ၊ ခုပဲ ခင်ဗျားအကြောင်းပြောနေကြတာ။ ခင်ဗျားက တိုင်းရင်းဆေး အတွေ့အကြုံရှိသူဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာအတွက် အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ။”

“ဘဝတူ ရှေးဟော်တွေအတွက် တတ်နိုင်သလောက် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီပေးဖို့ အသင့်ပါပဲဗျာ”

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ဆီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်စဉ်တူသလိုလိုနဲ့ နည်းနည်းကွဲပြားနေတယ်ဗျ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ဆီးရောဂါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖြစ်စဉ်လက္ခဏာတွေ ပြောပြမယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုလက္ခဏာတွေ ခံစားနေတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပါမယ်။ နေပူမှိုးရွာမရောင်သွားတဲ့သူတွေ အပူအစပ် အဖန် ချုပ်စာတွေ လွန်ကဲစွာ စားတဲ့သူတွေ၊ မေထုန်မှ လွန်ကဲသူတွေ၊ အညောင်းတိုင်မှ ဖျားတဲ့သူတွေဟာ ဆီးပူညောင်းကျ ရောဂါဖြစ်တတ်တယ်။ ဆီးပူညောင်းကျရောဂါလက္ခဏာတွေက ကျင်ချောင်းအတွင်း ပိုးကောင်လေးများ သွားနေသလို ရွှံ့စွပ်ဖြစ်ပြီး ယားတတ်တယ်။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာရင် ဆီးထဲမှာ ကစီရည်လို ကျလာတတ်တယ်။ ရေသောက်နည်းတဲ့သူတွေ အပူအစပ်စားလွန်း တဲ့သူ၊ သုက်ထိန်းတဲ့သူတွေ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါဖြစ်တတ်တယ်။ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါလက္ခဏာတွေက ဆီး မကြာခဏ သွားပေမယ့် ဆီးတစ်စက်တစ်စက်ကျတတ်ပြီး ဆီးသွား အားမရခြင်း၊ ဆီးကျန်ခြင်း၊ ကျင်ချောင်း ယားယံခြင်း၊ လက္ခဏာတွေ ခံစားရတတ်တယ်။ ဆီးအောင့် ဆီးချုပ်ရောဂါကို အခြေခံပြီး သည်းခြေ လေ ဒေါသနှစ်ပါးကြောင့် သလိပ်ဒေါသလွန်ကဲတဲ့ ထွင်ငယ်နဲ့ သုက်ဓာတ်တွေဟာ ကျောက်ကပ်က စပြီး ဆီးအိမ်တိုင်အောင် တော်ရည်လိုဖြစ်တဲ့ရောဂါကို ဆီးကျောက်ရောဂါလို့ ခေါ်တာပဲ။ ကျောက်တည်ရောဂါဖြစ်တော့မယ်သူရဲ့ ဆီးဟာ ဆိတ်ကျင်ငယ်ရည်လို အနံ့ဆိုးခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်တင်းရောင်ခြင်း၊ ဆတ်ခဲစွာ ဆီးသွားရခြင်း၊ ဆီးသွားစဉ် နာကျင်ခြင်း၊ အစားအစာစားချင်စိတ်မရှိခြင်း စတဲ့ လက္ခဏာတွေရှိနေတတ်တယ်။ ကဲ- ဆဲဗျားတို့ ဘယ်လိုခံစားနေကြရတယ်ဆိုတာ ပြောပြကြပါ။”

ကိုမင်းဆွေက ဆီးပူညောင်းကျရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူကြောင်း၊ ကိုသီဟက ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူပြီး ကိုကျော်လှိုင်ဦးက ဆီးကျောက်တည်ရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူကြောင်း ပြောပြကြပြီး...

“ကဲ - ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဆေးစားပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုတော်ရဲနိုင် ညွှန်ပြပေးပါဦး။”

“ခုလောလောဆယ်တော့ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ်ကြက်လည်ဆေးဆေးကို နီးစပ်ရာ မြန်မာဆေးဖျိုးစုံဆိုင်များမှာ အယ်ယူသောက်လိုက်ပါ။ ကိန္နရီဝတ်ဆေးတိုက်က ထုတ်တဲ့ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆေး ဆီးဆေးပြားဟာ ဆီးချိုရောဂါ၊ ဆီးကျောက်တည်ရောဂါ၊ ဆီးဝါ၊ ဆီးနီခြင်း၊ ဆီးအလွန်နည်းခြင်း၊ ဆီးအလွန်များခြင်း၊ ဆီးမထိန်းနိုင်ခြင်း၊ ဆီးကျင့် ဆီးအောင့်ခြင်း၊ ဆီးလမ်းကြောင်းပိတ်ပြီး ဆီးသွားနိုင်ခြင်း၊ ဆီးပူညောင်းကျဖြစ်ခြင်း၊ သုက်လွှတ်မြဲခြင်း၊ ဆီးရောဂါကြောင့် ဖျက်စီးမှု ပြုစေခြင်းနဲ့ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါတွေကို သက်သာပျောက်ကင်းစေတယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဆရာ ဦးလှိုင်မြိုင်က ကြက်လည်ဆေး ဆီးဆေးထုတ်လုပ်တဲ့အပြင် အကြောရောဂါနဲ့ ဆီးရောဂါတွေကို ဦးစားပေးကုသနေတာဆိုတော့ အဲဒီ ဆရာ ဦးလှိုင်မြိုင်ရှိတဲ့ ကန္တရဝတီဆေးတိုက်ကို သွားပြီး ဆရာနဲ့တိုင်ပင် ဆေးစား ဆေးကုသရင် ခင်ဗျားတို့ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေ ထိထိရောက်ရောက် သက်သာပျောက်ကင်းသွားမှာပါ။ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆေး ဆီးဆေးရဲ့ ဆောင်ပုဒ်လည်း မှတ်ထားဦးဗျို့။ ဆီးရောဂါမှန်သမျှ ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေရမည်... ကိန္နရီ...တဲ့ဗျ။”

ပင်ရင်းဌာန - ကန္တရဝတီဆေးတိုက်
အမှတ် (၇၄၁)၊ ဓနသိဒ္ဓိလမ်း၊ (ဂ)ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ် (ကမ္ဘာအေး)၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း- ၀၉-၅၁-၆၈၇၉

သဒ္ဓါင်းပျော်

ဝင်းဂျီဇော်

သဒ္ဓါင်းကုန်းသို့ ကျွန်တော် အသက် ၁၃နှစ်အရွယ်တွင် ပထမဆုံး ရောက်ဖူးခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကွယ်လွန်သူ အဘွား၏ အသုဘကို လိုက်ပို့ရသဖြင့် သဒ္ဓါင်းသို့ ကျွန်တော်ရောက် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မြို့မှ လှပသော သဒ္ဓါင်းကုန်းလေးကို ပထမဆုံးရောက် ဖူးစဉ်ကတည်းကပင် ကျွန်တော် သဘောကျခဲ့ပီပဲသည်။ ဦးပြုံးချိုလမ်းမ ၏ အဆုံးတွင်ရှိသော သဒ္ဓါင်းကို ကျွန်တော်တို့မြို့နှင့် ချောင်းငယ်လေး တစ်ခုက ခြားထားသည်။ ပေ ၃၀

လောက်ကျယ်သည့် ချောင်းလေးပေါ် တွင် သစ်သားတံတားလေးတစ်ခုကို တောင့်တောင့်တင်းတင်းပြုလုပ်ထားရာ အသုဘလှည်းနှင့် အသုဘလိုက်ပို့သူ များက ထိုတံတားလေးပေါ်မှ ဖြတ်ကာ သဒ္ဓါင်းအတွင်းသို့ ဝင်ကြရသည်။ သဒ္ဓါင်းတွင် မည်သည့်အကားအရံမျှ မရှိသော်လည်း ဓနိပင်တန်းများက ဝိုင်းပတ်ထားသဖြင့် စည်အိုသဖွယ်ဖြစ် နေသည်။ ချောင်းလေး၏ ဘေးနှစ်ဖက် မှ သစ်ပင်များက တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်

ကိုင်းချင်းဆက်နေအောင် ညွတ်နေကြ သဖြင့် နေပြောက်မထိုးဘဲ အေးမြစေ ပေသည်။

တံတားလေးကို ဖြတ်လျှင် သည်နှင့် အမျိုးသား ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီး၊ သပိတ်မှောက် ကျောင်းသား ဟောင်း ဆရာကြီး ဦးဘမူကျောက် စ တိုက်ကို တွေ့ရသည်။ ကျောက်စာတိုက် ၏ ဘေးတွင် အမိုးအကာမလုံခြုံတော့ သည့် မြေစိုက် ဇရပ်အုံကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ဇရပ်အလယ်တွင် သရဏာ တင်မည့် လှသောအလောင်းများ ထား ရန် ပြုလုပ်ထားသည့် အုတ်ခုံတစ်ခု

သည်။

အုတ်ကျိုးများသာ ခင်းထားသည့် သင်္ချိုင်းလမ်းလေး၏ ယာဘက်တွင် အုတ်ဂူများက လမ်းဘေး စီတန်းထားရှိနေကြသည်။ ပြေပုံမို့မို့လေးများက ဂူများ၏ နောက်တွင် ရှိနေသည်။ တွယ်လွန်သူတို့၏ နာမည်များကို ရေးထားသည့် သစ်သားမှတ်တိုင်များ ထိပ်လည်း တွေ့ရသည်။ အချို့က ဆောင်မတ်လျက်၊ အချို့က ယိုင်နဲ့ထွက်၊ အချို့ လဲကျနေလျက်။ လမ်းဆေး၏ ဝဲဘက်ခြမ်းတွင် ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်းနှင့် အစ္စလာမ်သုသာန်တို့ ရှိနေကြသည်။ ခရစ်ယာန်နှင့် အစ္စလာမ်သုသာန်ကြားတွင် ညှိမျှင်းနေသော အုတ်ပင်ကြီးအောက်၌ တံကြီးတစ်လုံး ထူထောင်တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း သန်းဌေး၏ မိဘများ ပိုင်သော ခင်သန်းမြင့် ဆေးလိပ်ခုံမှ အလုပ်သမားများ ဆေးရိုးလှော်သည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ ခင်သန်းမြင့်ဆေးလိပ်ခုံက မြို့ထဲတွင်ရှိပြီး ဆေးလိပ်လိပ်သည် ဆေးရိုးများကို မြို့ထဲတွင် လှော်မရသောကြောင့် ပြို့အပြင် သင်္ချိုင်းတွင် ဆေးလှော်လျော့ကြရသည်။ ဆေးရိုးများမှ ထွက်လာသည့် အနံ့များက အနံ့အိပ်ခြေမရှိသော သင်္ချိုင်းတွင် နေထိုင် လွှင့်တက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြသဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ ထိခိုက်မှု မရှိသကဲ့သို့၊ မည်သည့်ပြဿနာမှ ဖြစ်ပေါ် မရှိပါချေ။

ထိုစဉ်က ဧရပ်တွင် အင်္ကျီဝတ်သည့် လူများကို တွေ့ရသည်။ အလေးတွေကိုလည်း ကျွန်တော်မြင်ခဲ့သည်။ သူတို့သည် သင်္ချိုင်းလုပ်သားများဖြစ်ကြကြောင်း နောင်အခါမှ ကျွန်တော်သိခဲ့ရပါသည်။ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ပထမဆုံးရောက်

ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ မြို့ထဲမှ အသုဘချတိုင်း ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် ကြိုလျှင် ကျွန်တော်လိုက်ပို့လေ့ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သင်္ချိုင်းသို့ တစ်လ တစ်ခါ၊ နှစ်လ တစ်ခါဆိုသလို ကျွန်တော်ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ သွားရခြင်းကို ငယ်စဉ်ကပင် ကျွန်တော် အဘယ်ကြောင့် သဘောကျမိခဲ့သည်ကိုကား မပြောတတ်ပါချေ။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ကျွန်တော်မိဘများ ကိုးကွယ်သော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ အပတ်စဉ် သွားလေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်က ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ကျောင်းသို့လာကြသော ကလေးများကို မုန့်များကျွေးလေ့ရှိရာ ကလေးဘဝ မို့ မုန့်စားရသော ဆရာတော်ကျောင်းသို့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ကြီးလာချိန်တွင် ဆရာတော်သည် ပရောဂကုရာတွင် နာမည်ကျော်ကြားသည့် ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်မှန်း သိလာခဲ့ရပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆရာတော်ကို စိတ်လိုလက်ပါ များစွာ အကူအညီပေးခဲ့ပါသည်။ ဆေးထောင်၊ ဆေးဖော်ခြင်းမှသည် အင်းချိုခြင်း ဆေးပေါက်ခြင်းများကို ဆရာတော် ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း စိတ်ဝင်စားစွာ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းဖြေပြီး ကျောင်းပိတ်ထားချိန် တစ်ရက်ဝယ် ဆရာတော်က ကျွန်တော်အား...

“ဝင်းဇော်ဇော်...မင်း သင်္ချိုင်းကုန်းကို အသုဘပို့ ရောက်ဖြစ်သေးလား” ဟု မေးရာ တစ်ခါမှ မမေးဘူး

သော မေးခွန်းဖြစ်သဖြင့် ဆရာတော်က ဆေးဖော်ရန် ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို သင်္ချိုင်းတွင် ကျွန်တော်အား သွားရာ ခိုင်းမည်ထင်မိပါသည်။

“မရောက်ဖြစ်ပါဘူး ဘုရား။ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ပါလဲ ဘုရား”

“အေး၊ ညနေ နေအေးရင် သင်္ချိုင်းကုန်းသွားကွာ၊ သုသာန်ဆရာတော်ကို မနက်ဖြန် ဒီမှာ နေ့ဆွမ်းလာစားပါလို့ သွားလျှောက်။ မနက်ဖြန် မင်းလာပင်မယ်လို့လည်း လျှောက်ခဲ့”

သင်္ချိုင်းသို့ ကျွန်တော် မကြာမကြာရောက်ခဲ့သော်လည်း သုသာန်ဆရာတော်ရှိသည်ကို ကျွန်တော် မသိခဲ့။ သင်္ချိုင်းတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်း ကျွန်တော် မတွေ့မိခဲ့။

“တပည့်တော် သုသာန်ဆရာတော်ဆိုတာ မသိဘူး ဘုရား”

“မသိလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ဟိုရောက်ရင် မင်းတွေ့လိမ့်မယ်။ ဝါးတလေးမှာ သီတင်းသုံးနေတယ်”

ကျွန်တော်အံ့သြသွားပါသည်။ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ကျွန်တော် မကြာမကြာရောက်သော်လည်း ဝါးတလေးကို သတိမမူမိခဲ့ပါချေ။ သင်္ချိုင်းသို့ တစ်ခါမှ မကြုံသည့် ဆရာတော်က မည်သို့သိနေပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးလိုက်မိပါသည်။

“ဆရာတော်သူငယ်ချင်းလား”

ဟု ကျွန်တော် လျှာရှည်လိုက်ပါသည်။

“သွားသာ လျှောက်ခဲ့ပါကွာ။ မနက်ကျတော့လည်း မင်းပဲ ဆိုက်ကားနဲ့ ပင့်လာခဲ့”

“မှန်ပါ ဘုရား”

ဆရာတော် ဆွမ်းစားပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော် ဆရာတော်အနားတွင် သွားထိုင်နေလိုက်ပါသည်။ ဆရာတော်ခိုင်း

လျှင် အသင့်လုပ်ပေးနိုင်ရန်ဖြစ်ပါ၏။

“ဓတင်ဆရာတော်တစ်ပါးရောက်နေတယ်ကွ။ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ တစ်ပါးတည်း ခြံထဲ ဆွမ်းခံကြ၊ ရသမျှ ဘုဉ်းပေးပြီး တရားအားထုတ်နေတဲ့ သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးကွ”

သင်္ချိုင်းသို့ တစ်ခါမှမသွားသည့် ဆရာတော်က မည်သို့သိနေပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော်စဉ်းစားမိလိုက်ပါသည်။

“ဆရာတော်က ဇာယလုံလုပ်သိတာလဲ ဘုရား”

ဆရာတော်က ခပ်ဆတ်ဆတ် လေသံဖြင့်...

“သိတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြန်ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ ဆက်မမေးဖြစ်ခဲ့တော့ပါ။

ညနေပိုင်း နေအေးချိန်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သင်္ချိုင်းသို့ လမ်းလျှောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ရောက်သွားချိန်တွင် ဆေးရိုးလှော်ပြီး ပြန်ကြတော့မည့် ခင်သန်းမြင့်-ဆေးလိပ်ခုံမှ အလုပ်သမားများကို တွေ့သဖြင့် သုသာန်ဆရာတော်အကြောင်း မေးလိုက်ပါသည်။

“ဦးလေး... သုသာန်ဆရာတော်ကျောင်းက ဘယ်နားမှာလဲဗျ”

“ဟေ... သုသာန်ဆရာတော်ကျောင်းဆိုတာ ဒီမှာ မရှိပါဘူးကွ”

ကျွန်တော် ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဆရာတော်လွှတ်လိုက်လို့ပါ”

“ငါတို့တော့ မသိဘူးကွ။ ဇရပ်ထဲကသူတွေကို သွားမေးကြည့်ကွာ”

ကျွန်တော် ဇရပ်ထဲသို့ ဝင်သွားရာ မည်သူမှ မတွေ့ရသဖြင့် တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့် လုပ်တော့မှ သင်္ချိုင်းအစပ် ခနီတန်းဘေးတွင် ဝဲတ

လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း မြေပုံများ၊ ဂူများကြားကို ဖြတ်ကာ၊ ထိုဝါးတဲလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။ လေက တဖြူဖြူတိုက်နေပြီး သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပေသည်။ ကျွန်တော် တဲရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကာ တဲအတွင်းသို့ ကြည့်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် မှာပင် တဲအတွင်းမှ အသံတစ်ခုထွက်လာပါသည်။

“အထဲလာ... ဒကာ”

ကျွန်တော် တဲထဲသို့ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သက်တော် ၅၀လောက် ဟု ခန့်မှန်းမိသည့် ဆရာတော်တစ်ပါး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆရာတော်ရှေ့သို့သွားကာ ရိုသေစွာ ဦးချလိုက်ပါသည်။ တဲအတွင်းတွင် ဘာမှ မရှိဘဲ ပြောင်ရှင်းနေပါသည်။ ခြေရင်းတွင် သပိတ်တစ်လုံးနှင့် ရေခွက်တစ်ခွက်တို့ မှောက်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

“ကိုင်း... ဆိုကွာ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

တည်ငြိမ်လှသည့် ဆရာတော်အသံက ကြည်လင်လှသည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဆရာတော်က ဆွမ်းဖိတ်ကြားကြောင်းနှင့် ဆရာတော် ကြွလာရမည့်ကျောင်းကို လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

“မနက်ဖြန်ကျတော့ တပည့်တော် ဆိုက်ကားနဲ့ လာပင့်ပါ့မယ် ဘုရား”

“အေး၊ ရတယ်ကွာ၊ လာမပင့်နဲ့တော့။ ဘုန်းကြီး ကိုယ့်ဘာသာ ကြံခဲ့မယ်လို့သာ ဒကာဆရာတော်ကို လျှောက်လိုက်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

ထိုအချိန်မှာပင် ဆရာတော် ကျောင်းဘေးမှ ရေလောင်းချသံ ကြား

လိုက်ရပါသည်။

“သင်္ချိုင်းထဲက ကပ္ပိယကြီးရေလာခပ်ပေးနေတာ”

“မှန်ပါ ဘုရား တပည့်တော် ပါဦးမယ်”

“အေးအေး၊ သွားတော့ ဒကာ ဆရာတော်မျက်နှာကို ဖူးရသည့်မှာ အေးချမ်းလှပါ၏။ သုသာန်တော်ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်လည်းဝင်စား၊ ကြည်လည်း ကြည်မိခဲ့ပါတော့၏။

ဆွမ်းစားနေသော ဆရာတော်နှစ်ပါးအား ကျွန်တော် ဘေးမှ ယခင်ခတ်ပေးနေသဖြင့် ဆရာတော်နှစ်ပါးစကားပြောနေသည်ကို ကြားနေရပါသည်။

“ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဆွမ်းစားကြတဲ့ ဖိတ်မန္တကပြုပါတယ် ဘုရား”

“အခါသင့်ရင် ကြွပါမယ်။ ဥပုသ်နေ့တိုင်းရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးဘူး”

“တပည့်တော်ကျောင်းမှာ ဆွမ်းကွမ်းပြည့်စုံလို့ပါ ဘုရား”

“ကောင်းပါတယ် ဦးဇင်း၊ ဆွမ်းဝတ်က ရှိသေးတယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို ချီးမြှောက်ရာလည်း ကျွန်တော်တယ်”

“ဘယ်နယ်က ကြွလာပါသလဲ ဘုရား”

“နယ်အနံ့ပါပဲ ဦးဇင်း”

“မှန်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်နယ်သူနယ်သားများကိုလည်း မြှောက်ခဲ့ပါဦး ဘုရား”

ဆရာတော်နှစ်ပါးပြောစကားကို လျှို့ဝှက်မူတွေ များနေသလိုပဲ ကျွန်တော် အလုံးစုံ နားမလည်ခဲ့ဘဲ ကျွန်တော်ဆရာတော်က အားပုဂ္ဂိုလ်ကို သုသာန်တော်ဆောင်

ဆည်သို့ သိရှိနေပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမများကို ချီးမြှောက်ပါဦးဟု လျှောက်ထားပါသည်။

ဆွမ်းစားပြီးချိန်တွင် အာဂန္တုဆရာတော်က ကျွန်တော်အား...

“ဒကာ... သင်္ချိုင်းရောက်ရင် ကျောင်းကို ဝင်ခဲ့ဦး”

ဟု အမိန့်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်သွားမိသည်။

“ဒကာက သင်္ချိုင်းပျော်တစ်ယောက်ပဲလေ”

ဆရာတော်စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဝိညာဉ်အံ့အားသင့်သွားရပါသောသည်။

သင်္ချိုင်းကို သဘောကျသော၊ ထူထောင်ဟု ထင်သော အေးချမ်းသည် ယူဆသော ကျွန်တော်ကို ဆရာတော်က “သင်္ချိုင်းပျော်”ဟု ဆိုနေပါပြီ။

“ဒကာ... ဓတင်ဆိုတာ သိလား”

“တပည့်တော် ဂယနဏ မသိပါဘူး ဘုရား”

“ကိလေသာတို့ကို ခါထုတ် နှုတ်ဆီးတတ်လို့ ဓတင်လို့ခေါ်တယ်။ နှုတ်ဆောင်ရလို့ အလိုနည်းခြင်း၊ နှုတ်လွယ်ခြင်း၊ ကိလေသာခေါင်းပါးခြင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ နေခြင်း၊ ကိလေသာတို့ကို ဖျက်ဆီးသောအကျင့် ကျင့်ခြင်း အားထုတ်သော ဝီရိယရှိခြင်း၊ သဘောတို့က ပြုစုမွေးမြူလွယ်ခြင်း၊ အကျိုးကျေးဇူး ခုနစ်ပါးကို ရစေခြင်း”

ဆရာတော်က ကျွန်တော်ကို အားပေးကြောင့် ဓတင်တရားဟောခဲ့ခြင်းကို ထိုစဉ်က ကျွန်တော် မသိခဲ့။

“ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာမှာ ဓတင် ၁၃ ပါးရှိတယ်လို့ ဖွင့်ဆိုထားတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ သောသာနိကင်္ဂလို့ ခေါ်တဲ့ သုသာန်ဓတင်က ၁၁ ပါးမြောက် ဓတင်ဖြစ်တယ်။ သုသာန်ဓတင်ဆောင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်က သုသာန်မဟုတ်သော အရပ်ကို ပယ်စွန့်ပါ၏လို့ ဖြစ်စေ၊ သုသာန်၌ နေခြင်း၊ ကျင့်ဝတ်ရှိသော ရဟန်း၏ အကြောင်းအင်္ဂါ သမာဓိန စေတနာကို ဆောက်တည်ပါ၏လို့ ဖြစ်စေ၊ နှုတ်က ရွတ်ဆိုပြီး ဆောက်တည်ရတယ်”

ဟု အစချီကာ သုသာန်ဓတင် ကျင့်ပုံအစီအရင်၊ သုသာန်ဓတင်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်သုံးမျိုး၊ ဓတင်ပျက်ပုံ၊ ဓတင်အကျိုးအာနိသင်တို့ကို ဟောပြောခဲ့ပါသည်။

(ဤနေရာတွင် စာမလေးစေရန် ချန်လှပ်ခဲ့ပါသည်။ သုသာန်ဓတင် အပြည့်အစုံကို မဟာစည်ဆရာတော် ဘုရား ပြုစုသော ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ မြန်မာပြန် ပထမတွဲတွင် အသေးစိတ် လေ့လာနိုင်ပါသည်။)

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်ကို ဆရာတော်က ကြည့်နေကာ...

“ဒကာက တစ်ချိန်မှာ စာရေးဆရာဖြစ်မယ်သူမို့ သုသာန်ဓတင် အကြောင်းတွေ ပြောခဲ့ရတာဖြစ်တယ် ဒကာ”

ဆရာတော်က တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဤစာကို ရေးမည့် ကျွန်တော်အား ဓတင်အကြောင်း ရှင်းပြပေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ထိုစဉ်က ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ခဲ့။ ဉာဏ်မမီခဲ့ပါချေ။ ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်သည် စာဖတ်ရန်သာ ဝိသနာပါခဲ့ပြီး စာရေးရန် ဝိသနာမရှိခဲ့ပါချေ။ သို့သော် အရွယ်ရောက်

လာချိန်တွင် လူ့ဘဝတွင် သေခြင်းမှ လွဲ၍ မည်သည့်အရာမျှ သေချာမှုမရှိကြောင်း၊ ဘဝဟူသည် အချိန်နှင့်အမျှ ပြောင်းလဲနေကြောင်း၊ နားလည်ခဲ့ရပါသည်။ တစ်ချိန်က စာရေးရန် ဝိသနာမပါခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ ကျွန်တော် စာတွေရေးဖြစ်နေပါပြီ။

ဆရာတော်အရှင်သူမြတ်သည် နယ်တကာမှ သင်္ချိုင်းများတွင် လှည့်လည် သီတင်းသုံးလျက် သုသာန်ဓတင် ဆောင်ကာ တရားအားထုတ်ခဲ့သည်။ မြို့တစ်မြို့၊ ရွာတစ်ရွာတွင် ကြာကြာမနေဘဲ လူအများမှ ဓတင်ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်များကို သိလာကြပြီး ချဉ်းကပ်လာချိန်တွင် အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားမြဲဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော် ဝါနစဉ် ပထမဆုံး ဓတင်ဆောင်ခဲ့စဉ်က အညာဒေသမှ ရွာလေးတစ်ရွာ၏ သင်္ချိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်က ကြောက်တတ်သူတစ်ဦးဖြစ်ပေရာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် အာရုံများ မကြံ့ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းကာ သုသာန်ဓတင်ကို ဆောင်ခဲ့ပေသည်။

သစ်ပင်ကြီးများ၏ အရိပ်များမှီးကာ မှောင်မိုက်နေသည့် သင်္ချိုင်းသို့ ရောက်ချိန်တွင် ည ၁၀နာရီကျော်ခွဲလေပြီ။ ညဉ့်အလွန်မနက်သေးသော်လည်း ထိုစဉ်က ယခုခေတ်ကဲ့သို့ မီဒီယံရုံများ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ မရှိသေးသဖြင့် ရွာမှ လူများ စောစော အိပ်ရာဝင်ကြပြီဖြစ်သဖြင့် တစ်ရွာလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သင်္ချိုင်းမှ သစ်ပင်များ၏ အကင်းအခက်များက လေနှင့်အတူ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသည်ကို လရောင်မှန်ပျပျအောက်တွင် မြင်ရသည်မှာ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ပေရာ လာခဲ့သည်မှာပင် မှားပြီလော
ဟု တွေးမိတော့သည်။ သို့သော် မိမိ
ရည်ရွယ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်
ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်အတွက်
ကြောက်ပင်ကြောက်ခြားလည်း “ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် အာရုံများ မမြင်ရ၊
မကြားရ၊ မကြုံရပါစေနှင့်”ဟု ဆု
တောင်းကာ မြေပုံမိုတစ်ခု၏ လေ
အောက်အရပ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။
တရားအားမထုတ်မီ ပရိတ်ဖြစ်သည့်
မေတ္တာပို့ခြင်း၊ အမျှဝေခြင်းတို့ကို ဦးစွာ
ဆောင်ရွက်သည်။ မိမိဆရာတော်၏
မိမိဆရာတော်၏ “သုသာန်ဓုတင်
ဆောင်ရင် မလွဲမသွေကြုံရမယ်၊
မကောင်းတဲ့ အာရုံမှန်သမျှကို မသိမ်း
ဆည်းဘဲ ပယ်သတ်ရမယ်”ဟူသည့်
မိန့်မှာချက်ကို နှလုံးသွင်းကာ ဤ
သုသာန်တွင် ဆယ်ရက်တိတိ ဓုတင်
ဆောင်ရန် စိတ္တန်လိုက်သည်။ ပြုဖွယ်
ပရိတ်ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပြီးသည်
နှင့် မရဏာနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို
စတင်စီးခြင်းလိုက်ပါသည်။

တရားထိုင်၍မှ မကြာမီ ညည်း
ညူအော်ဟစ်နေသော အသံများကို
အဝေးတစ်နေရာမှ ကြားလိုက်ရသည်။
အသံများက တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာ
ပြီး ဦးဇင်းလေးအနားတွင် ဆူညံနေ
တော့သည်။ အလွန်ဆိုးရွားသော အနံ့
များကလည်း နှာခေါင်းအတွင်းသို့ တိုး
ဝင်လာသည်။ ဦးဇင်းလေးက သည်းခံ
ကာ တရားကို ဆက်မှတ်နေသည့်တိုင်
ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထလာမိ
သည်။ မျက်စိကို မဖွင့်ဘဲ တရားကို
သာ မှတ်နေသော်လည်း တရားကို
ဆက်မှတ်၍မရနိုင်အောင် အသံတွေက
ဆူညံကာ၊ အနံ့တွေကလည်း ဆိုးရွား
လွန်းလှသဖြင့် မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်နှင့် မည်းမည်းအကောင်များ

မိမိပတ်လည်တွင် ဝိုင်းနေသည်ကို
ဦးဇင်းလေး တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

အကောင်တွေက လူတွေလား၊
ခွားတွေလား၊ လူတစ်ပိုင်း ခွားတစ်ပိုင်း
တွေလားဟု ဦးဇင်းလေး မခွဲခြားနိုင်။
အချို့က ခေါင်းမပါ၊ အချို့က ခေါင်းသာ
ပါပြီး ကိုယ်လုံးမပါ၊ အချို့က လူခေါင်း
မှာ ကောက်ကောက်ကွေးကွေးချို့များ
ပေါက်နေသည်။ အားလုံးသည် အရုပ်
ဆိုး အကျည်းတန်လွန်းလှသည့်အပြင်
ခန္ဓာကိုယ်များက အချိုးမကျဖြစ်နေကြ
သည်။ တိုတိုရှည်ရှည်၊ လေးထောင့်၊
အဝိုင်း၊ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံအကောင်များ
က ဝိုင်းအုံကာ အော်ဟစ်နေကြသည်။
အချွန်အတက်တွေပါသော အကောင်
များကိုလည်း တွေ့နေရသည်။

သို့သော် အကောင်အားလုံးက
ဦးဇင်းလေးကို မတိုးမထိကြ။ အာရုံက
ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလွန်းသဖြင့်
ဦးဇင်းလေး တရားမရှူနိုင်တော့ပြီ။ ထို
အခိုက်မှာပင် ဆရာတော် သင်ပြခဲ့ဖူး
သည့် အချက်တစ်ခုကို ရုတ်တရက်
အမှတ်ရလိုက်သည်။

“အမျှလိုချင်တဲ့ ကောင်တွေ
လည်း အများကြီးရှိတယ်။ ပဋ္ဌာန်း
တရားကို ရွတ်ဖတ်ပြီး အမျှဝေ”

ဦးဇင်းလေးက မျက်စိကို မှိတ်
ကာ ပဋ္ဌာန်းဥဒ္ဓေသ နိဒ္ဓေသကို နှုတ်မှ
ခပ်ဖွဖွအသံထွက်ကာ ရွတ်ဖတ်လိုက်
သည်နှင့် အကောင်များ နောက်သို့
အနည်းငယ် ဆုတ်သွားကြသည်။
ဆူညံနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းငြိမ်သွား
သည်။ အသံများ လျော့သွားရာမှ
မကြားရတော့သည့်တိုင် ဦးဇင်းလေး
မျက်စိကို မဖွင့်ဘဲ ပဋ္ဌာန်းတရားကို
ဆက်လက် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေ
လိုက်သည်။ ပဋ္ဌာန်းတရားကို ရွတ်ဖတ်
နေကျမို့ နာရီဝက်အတွင်း ပြီးဆုံးသွား

ပြီး အမျှအတန်းဝေလိုက်သည်နှင့်
အားလုံးပျောက်ကွယ်သွားကြပေတော့
သည်။

မိမိထံမှ ပဋ္ဌာန်းတရားနာလိုကြ
၍ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ဆင်ခြင်မိပြီး
ပဋ္ဌာန်းရွတ်ပြီးနောက် ဆက်လက်
တရားရှုခဲ့ရာ နောက်နေ့ အရုဏ်တက်
သည်အထိ အေးချမ်းစွာ တရားမှတ်
နိုင်ခဲ့ပေသည်။

“သင်္ချိုင်းပေါင်းစုံမှာ ကြုံရတဲ့
အကောင်တွေကတော့ ပြောလို့ မဆုံး
နိုင်ဘူး ဒကာရေ၊ တစ်ခါတလေတော့
လည်း သံသရာအဆက်ဆက်က
ဆွေမျိုးတွေက ဘုန်းကြီး အမျှဝေတာ
ကို သာဓုခေါ်ချင်လို့ လာတာဖြစ်မယ်
လို့ တွေးမိပြီး တရားဟောမည်၊ လာ
ကြကုန်လော့ဟု ဖိတ်ပြီး ပရိတ်ပဋ္ဌာန်း
တွေ ရွတ်ပေးရတာလည်း ရှိတယ်။
မေတ္တာပို့ အမျှဝေလိုက်ရင် အချို့က
လည်း တစ်ခါတည်းပျောက်သွားတယ်။
အချို့ကလည်း မပျောက်ဘဲ ရှိနေသေး
တတ်တယ်။ ပျောက်သွားပြီးတော့
လည်း အာရုံအသစ်တွေက ထပ်၊ထပ်
ရောက်လာတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်
သတ္တဝါအနန္တလို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့
တာပေါ့”

“အရှင်ဘုရားကို ရန်ပြုတာတွေ
ဘာတွေရော ရှိဖူးလား ဘုရား”

“ရန်ပြုချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးကို မကြာ
မကြာတွေ့ရတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့်
ဘုန်းကြီးကိုတော့ သူတို့ ထိလို့မရဘူး
ဘုန်းကြီးက မေတ္တာများများပို့ရတာ
ပေါ့။ တစ်ခါက တရားထိုင်နေတဲ့ နေရာ
မှာ ကျင်းကြီးလာတူးပြီး နောက်သို့
တွန်းချ တွန်းချွန် ပြောနေသံတွေ ကြား
နေရတယ်။ ဘုန်းကြီးလည်း မေတ္တာပဲ
ပို့နေတာပဲလေ။ ဖော်တော်ကြာတော့

တွန်းချလို မရဘူးကွဆိုတဲ့ အသံကြားရပြီး ပျောက်သွားတော့တာပဲ”

“အကုသလ ဝိပါက-အကုသုလရဲ့ အကျိုးက တကယ်ကြောက်စရာကောင်းလှပါတယ် ဒကာ။ မစားရမသောက်ရတဲ့ ပြိတ္တာတွေလည်း ရှိရဲ့။ နေ့စံပြီး ည ခံရတဲ့ သတ္တဝါတွေကိုလည်း ကြံခဲ့ရဲ့။ ကြီးမားလွန်းလှတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်ဝန်ထမ်းထားရတဲ့ အကောင်တွေလည်း တွေ့ခဲ့ရဲ့။ အားလုံးဟာ ရွံစရာ ကြောက်စရာတွေချည်းပါပဲ”

ဆရာတော်က သုသာန်ပျော်ဟု အမည်ပေးခဲ့သည့် ကျွန်တော်သည် သင်္ချိုင်းသို့ သွားရသည်ကို ပျော်မွေ့သကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း၊ သုသာန်

တောင်ဆောင်နိုင်သည်အထိကား ပါရမီမရှိခဲ့ပါချေ။ ညအချိန်မတော် သုသာန်တွင် တစ်ယောက်တည်း တရားထိုင်လောက်သည်အထိလည်း သတ္တိမရှိခဲ့ပါချေ။ နောက်ပိုင်းတွင် တစ်လတစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက် ဆိုသကဲ့သို့ ဆရာတော်ရှိရာ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်အတွေ့အကြုံများကိုလည်း မေးမြန်းမိခဲ့ပါသည်။

တစ်ခုသော ဆောင်းဦးပေါက်တစ်ရက်၌ ဆရာတော်ထံ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်သွားရောက်ခဲ့ချိန်တွင် ဆရာတော်၏ တံကျောင်းအတွင်း ဆရာတော် မရှိတော့ပါချေ။ ဆရာတော်ကို ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုနေ

သော သင်္ချိုင်းအတွင်းမှ အဘိုးအိုကို မေးကြည့်ရာ...

“အဘလည်း ဆရာတော် ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိလိုက်ရပါဘူးကွာ။ အကာကြီး... ကျုပ်သွားပြီဆိုတဲ့ စာရွက်လေးတစ်ရွက်ပဲ သူတဲထဲက တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

ထိုနေ့မှစ၍ သင်္ချိုင်းပျော် ဆရာတော်အား မတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ယနေ့တိုင်ဖြစ်လေရာ သင်္ချိုင်းပျော် ကျွန်တော်တစ်ယောက် သင်္ချိုင်းတွင် မပျော်နိုင်ခဲ့တော့ပါပြီ။

* * *

ဝင်းတို့စော

(၂၀၁၅)ခု နှစ်သစ်အတွက်

ဈေးဆိုင်လုပ်ငန်းများကိစ္စ အထူးယတြာအစီအရင်

- ▶ ရေရှည်စီးပွားတိုးတက်အောင်မြင်ကြီးပွားစေမယ့် ဆိုင်နာမည်ကောင်းရွေးချယ်ပေးဖို့။
- ▶ နေ့စဉ် ဈေးဦးပေါက်ကောင်း ရောင်းကောင်းရောင်းသွက် ငွေဝင်လာဘ်ရွှင်ဖြစ်စေဖို့။
- ▶ ဆိုင်မှာ ဖောက်သည်ဟောင်းများမြဲပြီး ဖောက်သည်သစ်များ တိုးပွားရရှိလာစေဖို့။
- ▶ ဆိုင်မှာ ဝန်ထမ်းဟောင်းများမြဲပြီး ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးအဆင်ပြေစေဖို့။
- ▶ ဆိုင်အတွက် ဝန်ထမ်းဟောင်းများ အမြန်ဆုံးရှာဖွေရရှိဖို့။
- ▶ ဆိုင်မှထွက်သွားသော ဝန်ထမ်း အမြန်ဆုံးပြန်လာစေဖို့။
- ▶ ဒိုက်ရန်ပြဿနာ အမှုအခင်း၊ ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်၊ အခိုးအခုတ်၊ အလုအယက်၊ အလိမ်အညာကင်းရှင်းစေဖို့။

ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်(ဥပဒေဘွဲ့)(လက္ခဏာဗေဒင်ပညာသုတေသီ)

အမှတ်(၈၄၃)၊ ဦးဝိစာရလမ်း၊ (၃၄)ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်။

- ၀၉ ၃၀ ၁၇၈၀၇၅၊ ၀၉ ၇၃၀ ၀၅၉၂၄၊ ၀၉ ၂၅၂ ၃၀၆၆၇၅၊ ၀၉ ၅၀ ၆၂၈၄၃

နေ့စဉ် နံနက်(၇)နာရီမှ ညနေ(၄)နာရီအထိ ဟောခန်းဖွင့်သည်။

ယုံကြည်အားကိုးမှသာ လာခဲ့ပါ။

ဆောင်ထားသင့်သော အဆောင်များ

တက္ကသိုလ် အပန်ငယ်

တစ်နေ့တွင် ဆို-က-ရေး-တီးပြိုင်ပွဲအတွက် သီချင်းတိုက် လေ့ကျင့်နေကြစဉ် ဆရာကြီး ဦးဆန်နီသည် နေအိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ ဆရာကြီးမှာ ဘာသာခြားမှ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းလာသူဖြစ်ပြီး ဗေဒင်ပညာကို အထူးတတ်ကျွမ်းသူဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် နေပြည်တော်သို့ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးကိုယ်စားပြု သွားရောက် ယှဉ်ပြိုင်ပေးရမည့်သူနှစ်ဦးရှိ၏။ ဆရာကြီးက ထိုနှစ်ဦးကို အဆိုပညာ၌ စည်းဝါးတကျဖြစ်စေရန်နှင့် ဆိုဟန်ကောင်းမွန်စေရန် သင်ကြားပေးနေစဉ် ကျွန်တော်က...

“ဆရာကြီး...သင်ကြားပြသပေးရုံနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး။ သူတို့အတွက် အဆောင်ကလေး ဘာလေးလုပ်ပေးဦးမလျော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကြီးက တပည့်များ ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိရန်အတွက်...

“ကိုယ်အား ကိုယ်ကိုးပြီး ကြိုးစားလို့ ဆရာတာကို အရည်အချင်းလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးစရာ မလိုဘူး။ ထင်ပေါ်ရင် စင်တော်က ကောက်မှာပဲ”

ဟု ပြန်ပြောရာ ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး...

“မဟုတ်သေးဘူး ဆရာကြီး။ ခေတ်ကာလက ပြောင်းသွားပြီ။ ယခုခေတ်မှာ ပံ့ပိုးကူညီမှုက အရည်အချင်းထက် အရေးကြီးတယ်။ အောင်မြင်မှု ရရှိဖို့က ငွေ (သို့မဟုတ်) အစောင့်အရှောက်ရှိဖို့ လိုတယ်။ အဆောင်လက်ဖွဲ့တွေကို ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ နည်းလေးရှိရင်သာ ညွှန်ပြပေးပါ”

ဆရာကြီးသည် ခေတ္တ တွေဝေသွားပြီး အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက် မတတ်သာသည့်အဆင့်၌ ဆောင်ထားရန် ကျောက်နှင့် ဆောင်ထားသင့်သော အရပ်များ အကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။ စာဖတ်သူများ အလွယ်တကူ

မှတ်သားထားနိုင်ရန် ဇယားဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

နေ့သား	ဆောင်ရမည့်ကျောက်	ဆောင်ရမည့်အရုပ်	ထုလုပ်ရမည့်အသား
တနင်္ဂနွေ	သန္တာ	ကြွက်	အောင်မဲဖြူ
တနင်္လာ	စိန်	ပူး	ကသစ်
အင်္ဂါ	ပုလဲ	နဂါး	စွယ်တော်
ဗုဒ္ဓဟူး	ကြောင်	ဂဠုန်	ဝင်အူ
ကြာသပတေး	မြ	ကျား	မင်းကွတ်
သောကြာ	နီလာ	ခြင်္သေ့	သစ်ဆိမ့်
စနေ	ဂေါ်မုတ်	ဆင်	ဇူးရင်း
ရာဟု	ဥဿပယား		

ခုနစ်ရက်သားသမီးများသည် ဖော်ပြထားသော နေ့နှင့် သက်ဆိုင်သော ကျောက်များကို လက်ဝတ်ရတနာပြုလုပ်၍ ဆောင်ထားရမည်။

ဥပမာ - တနင်္ဂနွေသားတို့သည် သန္တာကျောက်ကို လက်ဝတ်ရတနာပြုလုပ်၍ ဆောင်ရမည်။ တနင်္လာသားတို့သည် စိန်ကို လက်ရတနာပြုလုပ်၍ ဆောင်ရမည်။ အင်္ဂါသားတို့သည် ပုလဲကို ဆင်မြန်းထားရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ ဆောင်ထားပါက ရွှေ၊ ငွေဝင်ခြင်း၊ ရန်အောင်နိုင်ခြင်း၊ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းခြင်းနှင့် ရောင်းပန်း ဝယ်ပန်းဖွင့်ခြင်း စသည့်အကျိုးများ ခံစားရပါမည်။

ဆောင်ရမည့်အရုပ်ကို သစ်သားလက်တစ်ဆစ်ဖြင့် ထုလုပ်ရမည်။ ဥပမာ - တနင်္ဂနွေသားသည် အောင်မဲဖြူသားလက်တစ်ဆစ်ကို ကြွက်ရုပ်ထုလုပ်ရမည်။ တနင်္လာသားသည် ကသစ်သား လက်တစ်ဆစ်ကို ပူးရုပ်ထုလုပ်ရမည်။ အင်္ဂါသားသည် စွယ်တော်သားလက်တစ်ဆစ်ကို နဂါးရုပ်ထုလုပ်ရမည်။

အရုပ်ထုလုပ်ပြီးပါက အဆိုပါ အရုပ်ကို ဘုရားစင်ရေ

၌ ယန်းကန်ပြားတစ်ချပ်တွင် ထည့်ပြီး ဆီမီးပူစေ၍ အောက်
ပါ ဂါထာကို အခေါက်တစ်ထောင်ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်ရမည်။

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

(၁) အတ္တရသ မဟာဒေဝါ
သုခိတာစ ပသိဒ္ဓိယော
အသီတိ မဟာသာဝကာ
သဗ္ဗဇယံ၊ ဒဒန္တမေ။

(၂) နရာဒေဝါစ ဗြဟ္မနော
ယက္ခာ နာဂါစ ဂရုလဠာ
တေဝိဒိသွာ ပိယံမယု
ပုတ္တံ မမေဝ သိနေဟာ။

အနက်အဓိပ္ပာယ်

(၁) သုခိတာ - ချမ်းသာအောင် ဆောင်နိုင်ကုန်သော၊
အတ္တရသ မဟာဒေဝါ - တစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်ကုန်သော
နတ်မင်းကြီးတို့သည် လည်းကောင်း၊ ပသိဒ္ဓိယော - အထူးထူး
အပြားပြား စီးပွားချမ်းသာကို ပြီးစေကုန်သော၊ အသီတိ
မဟာသာဝကာ - ရှစ်ကျိပ်သော မဟာသာဝက ရဟန္တာအရှင်

မြတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ မေ - ကျွန်ုပ်အား၊ သဗ္ဗဇယံ-
အောင်ဆုဟူသမျှကို၊ ဒဒန္တ - ပေးတော်မူကြပါစေကုန်
သတည်း။

(၂) နရာစ - လူတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဒေဝါစ-
နတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ယက္ခာစ - ဘီလူးတို့သည်
လည်းကောင်း၊ နာဂါစ - နဂါးတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဂရု
လဠာစ - ဂဠုန်တို့သည် လည်းကောင်း၊ တေဝိ - ထို လူ၊
နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ ဘီလူး၊ နဂါး၊ ဂဠုန်တို့သည်လည်း၊ မယု-
ကျွန်ုပ်အား၊ ပိယာ - မြတ်နိုးချစ်ခင်ကြကုန်သည်၊ ဗြဟ္မ-
ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။ ပုတ္တံ - မိမိ၏ သားကို၊ သိနေဟာ
ဣဝ - ချစ်ခင်ကြသကဲ့သို့၊ မမ - အကျွန်ုပ်အား၊ ပိယာ-
မြတ်နိုးချစ်ခင်ကြကုန်သည်၊ ဗြဟ္မာ - ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။

ဂါထာစုပ်ပြီးသော အရပ်ကို ရွှေချ၍ တစ်သက်လုံး
ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် ရန်အောင်မြင်ခြင်း၊ လာဘ်လာဘပေါများ
ခြင်း၊ စီးပွားချမ်းသာပြည့်စုံ၍ လူချစ်လူခင်ပေါများစေတတ်
ကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

* * *

တက္ကသိုလ်အပန်းငယ်

ထွန်းတောက်

တောနက်ထဲက ဂျာမရသော နတ်ဇာတ်ကြီး

အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတိုများ

လူသူမရောက်နိုင်လောက်အောင်
နက်ရှိုင်းသော တောနက်ကြီးထဲက၊ နားမလည်နိုင်သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့်
အံ့သြထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်၊
ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာများ ပါဝင်သည်.....။

မြန်မာ့ရေး - အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်စာပေ
အမွတ် - ၂၀၂၊ လမ်း - ၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁ ၇၁၃၈၃၊ ၀၉ ၄၂၁၀၅၆၃၅၄

ဗေဒင်ပညာ၊ လက္ခဏာပညာ စသည့် ဘဝရှေ့ရေး ကိစ္စများကို ကြိုတင်ဟောပြောနိုင်သော ပညာရပ်မျိုးကို မယုံကြည်သူများရှိသလို၊ ယုံကြည်ကိုးစားသူများလည်း ရှိကြသည်။ သို့သော် ဗေဒင်၊ လက္ခဏာ စသည့် ပညာရပ်တို့သည် လူလောက၏ ရှေးအကျဆုံးသော အတွေးအခေါ်ဆိုင်ရာ ပညာတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ မည်သူမျှ မငြင်းနိုင်ပေ။

ဤပညာရပ်သည် လူသားတို့အတွက် ဆောင်သင့်၊ ရှောင်သင့်၊ အကျိုးရှိစွာ သုံးစွဲတတ်လျှင် မိမိအတွက် အကျိုးရှိနိုင်သောကြောင့်လည်း ယနေ့ထက်တိုင် မကွယ်မပျောက် တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အတွေးအခေါ်များ လွတ်လပ်စွာ ပွင့်လင်းမြင်သာမှု ရှိလာသော ယနေ့ခေတ်တွင် ခေတ်လူငယ်များ ပို၍လူလတ်

လိုက်စားလာကြသည်ကို တွေ့ရှိလာရပေသည်။ ဤအယူအဆ အတွေးအခေါ်များကို လက်ခံလာကြသည်။ လက်တွေ့နှင့် ချိန်ထိုး ဆန်းစစ် ကြည့်ရှုလာကြသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ခေတ်အမီဆုံးဆိုသော အမေရိကန်နိုင်ငံကို ကြည့်ပါ။

အမေရိကန်၏ ပထမဦးဆုံး ရေချသော အဏုမြူ ရေပုံသင်္ဘောကို စကော်ပီအို(Scorpio) ဟု နာမည်ပေးခဲ့သည်။ ဤနာမည် ဘယ်က စ.ခဲ့သနည်း။ လေ့လာဆန်းစစ် ကြည့်ရှုပါက ဗေဒင်ပညာထွင် ရာသီ (၁၂)ခွင် ရှိ၏။ အဋ္ဌမ မြောက် ရာသီကို စကော်ပီအို (မြိစ္ဆာရာသီ)ဟု ခေါ်သည်။ နာမည်၏ အမှတ်အသားမှာ အဆိပ်ရှိသော ကင်းမြီးကောက်၊ ထင်းမလက်မည်းဖြစ်၏။

ဤရာသီ၏ ဓာတ်သဘောမှာ “ရေ” ရာသီဖြစ်၏။ အဋ္ဌမ မြောက် အိမ်သည် ဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် ဆိုင်သည်။ အားလုံးကို ခြံ၍ ကြည့်လျှင် ရေရာသီ၏ အစောင့် ကင်းမြီးကောက်ဖြင့် ဖျက်ဆီးအံ့ဟု ကြိမ်းဝါး၍ ပေးလိုက်သော “စကော်ပီရီ” နာမည်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤအဏုမြူ ရေပုံသင်္ဘော နာမည်သည် ဗေဒင်သဘောဖြင့် မကင်းကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဆက်၍ ဆန်းစစ်ကြည့်ဦးမည်ဆိုပါက စကော်ပီအို သင်္ဘောကို သင်္ဘောသားပေါင်း ၉၉ ယောက် ပေးထားသည်။ (၉-၉) သည် ၁၈ ရ၍၊ ထပ်ပေါင်းလျှင် ၉ ရသည်။ ၉-၁၈ သည် ၈၈ သည် ဗေဒင်သဘောအရ အင်္ဂါဂြိုဟ်ဖြစ်၏။ ဤသင်္ဘောမှာ ရန်ပြုခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း၊ သန်မာခြင်း၊ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းသဘောများဖြစ်၍ မြိစ္ဆာရာသီ(Scorpio) ၏ အစောင့်ဂြိုဟ်လည်းဖြစ်၏။

ဤအယူအဆများဖြင့် တွက်ချက်ပေးထားသော စကော်ပီအို နာမည်နှင့် သင်္ဘောသားအင်အား (၉၉)ယောက် သည် မှန်ကန်သော်လည်း၊ ကင်းမြီးကောက်သည် ရေတွင် နှစ်စားပျော်ပါးသော သတ္တဝါမျိုးမဟုတ်သောကြောင့် သင်္ဘောနှင့် တိုက်ဆိုင်မှန်ကန်မှု မရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သင်္ဘောသင်္ဘော စကော်ပီအိုသည် စပိန်ပြည်အနောက်ဘက် အလွန်ပင်လယ်ပြင်အောက်တွင် နစ်မြုပ်လျက် သင်္ဘော အားလုံးပါ သေဆုံးခဲ့ကြရလေသည်။

ဤဖြစ်ရပ်သက်သေမှာ ကမ္ဘာမှာ ခေတ်အမီဆုံးဆို အမေရိကန်နိုင်ငံပင်လျှင် ဗေဒင်အယူအဆများကို ချစ်သမ်းရှာ၍ လက်ခံကြောင်း သိရှိနိုင်ရန်နှင့် သဘောမမှန်ကန်လျှင် ရေရှည်မခံကြောင်း လက်တွေ့ပေါ်

လွင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။

အမေရိကန်၏ လက်မှတ်သို့ လွှတ်တင်သော ပထမဆုံး အပိုက် ဆန်းစစ်ကြည့်ရှုမည်ဆိုပါက အပိုလို-၁၁ (APOLLO-11) ဟု နာမည်ပေးခဲ့သည်။ ပစ်လွှတ်သော ရက်မှာလည်း ဇူလိုင်လ ၂၀ ရက်နေ့ဖြစ်၏။ ဗေဒင်သဘောအရ ကြည့်ရှုမည်ဆိုပါက အပိုလိုဆိုသည်မှာ “နေ” ဖြစ်၍ လေဟာပြင်၏ အရှင်သခင်ဖြစ်ပြီး အောင်မြင်မှု၊ ကျော်ကြားမှုကို ပေးသည်။

နံပါတ် (၁၁) ဂဏန်းကို ပေါင်းလျှင် (၂) ဂဏန်းရ၍ “လ” ဆိုသော ဗေဒင်အမှတ်အသားဖြစ်၏။ ဇူလိုင်လမှာ (လ) နှင့် ဆိုင်သော ရာသီကာလဖြစ်၏။ ၂၀ ရက်နေ့မှာ (၂) ဂဏန်း ဖြစ်၍ “လ” ကို ဆိုလိုသည်။ အားလုံးခြံ၍ ကြည့်လျှင် “လ” ကို အောင်မြင်ခြင်းသဘောများကို ဓာတ်ရိုက်၍ လွှတ်လိုက်သော နာမည်ပင်ဖြစ်၏။ ဤအယူအဆများ မှန်ကန်သောကြောင့် အပိုလို-၁၁ သည် “လ” ပေါ်သို့ အောင်မြင်စွာ ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့၏။

ရန်ကုန်မြစ်အတွင်း ဂျပန် ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးနှင့် တိုက်မိ၍ နစ်မြုပ်သွားခဲ့သော “တိုးအေး” သင်္ဘောကို မှတ်မိကြပေဦးမည်။ ခရီးသည်ပေါင်းများစွာ သေဆုံးခဲ့ကြသည်။

“တိုးအေး” ဆိုသော နာမည်ကို ကြည့်ပါ။ “တိုး” မှာ စနေနံ မီးခဲဓာတ်ဖြစ်၍ “အေး” မှာ တနင်္ဂနွေနံ မီးဓာတ်က ဓာတ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဓာတ်သဘောမှာ မီးဓာတ်ပင် ဖြစ်၏။ ရေပေါ်တွင် လှုပ်ရှားသွားလာနေသော ရေနံနှင့် ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းတစ်ရပ်ကို မီးဓာတ်အမည်ပေးခဲ့သည်။

ဓာတ်သဘောအရ မီးနှင့် ရေသည် အဓိကကျသော ရန်ဘက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မီးနှင့်ရေ ဖိလာဆန်ကျင်ရှိလျက် သောကြောင့် “တိုးအေး” ဟူသော မီးဓာတ်စိုးမိုးသော သင်္ဘောသည် ရန်ဖြစ်သော ရေတွင် နစ်မြုပ်ပျက်စီး၍ သေကြေဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

နန္ဒာဦးကျော်

BURMESE
CLASSIC

ကိုးနဝင်းနွား

ဇာမဉ္ဇုဖြူမျိုးဆွေ

ဆောင်းအကုန်လွန်မြောက်လို့
နွေဦးကို ရောက်ခဲ့သော နေ့တစ်နေ့၊
နံနက်စောစော လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့
ရာ ရထားလမ်းအတိုင်း ဖြတ်တိုက်လာ
တဲ့ လေနအေးလေကို တစ်ဝကြီး ရှု
ရှိုက်ရင်း ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလိုက်၏။
လမ်းလျှောက်ပြီးအပြန် ထုံးစံအတိုင်း

“မိတ်ကြိုက်ကဖီ” ဆိုင်မှာ အိမ်ကြာကွေး
နှင့် လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်ရန်
ဆိုင်တွင်းဝင်ခဲ့၏။ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့ဆိပ်
တစ်ခွက်မှာသောက်ရင်း သတင်းစာ
ကောက်ဖတ်မည်အပြုတွင် ဆိုင်တွင်းသို့
မောင်မှတ် ဝင်လာတာကို တွေ့ရပြီး-
“ဟာ...ဆရာတောင် ရောက်

နေပြီပဲ။ ဘာသောက်မလဲ၊ မှာပြီး
လာ”

“အေး၊ မှာပြီးပြီ၊ ခုတစ်ထော
မင်းကို မတွေ့တာ တစ်ပတ်လောက်
ပြီ၊ ဘယ်သွားနေလဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာရေ၊ ငါ
လောက ခရမ်းသုံးခွတက်က အေး
အစ်ကို နာရေးလိုက်ပို့ပေးရလို့ ပျော်
နေတာ”

စားပွဲထိုးလေး လာချမှောက်
လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ရင်း သတင်း
စာဖတ်မိ၏။

“ဆရာ...ဟဲ့...မသိတာ

မေးချင်လို့”

မရဲတရဲနှင့် မေးလိုက်၏။

“ဘာများလဲကွ၊ ကဲ...မေး...”

မေး”

“ဒီလို ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်က ဦးလူပု ဆရာတိုက်နဲ့ မိလို့ ဆုံးသွားတာတဲ့။ သူတို့ပြောတော့ တိုက်နွားနဲ့ အတိုက်ခံရတာတဲ့။ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်လား ဆရာ”

“အင်း...ဒီပညာတွေက ရှိတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့ တိမ်ကောလာပြီ။ ဆရာကိုယ်တွေ့လို့ ပြောရမှာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း သိပ်ရစေ ဆရာရယ်”

မောင်မှတ်ကတော့ လုပ်ပြီ။

စာရေးသူ (ရယ်က) ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က စာရေးလေး မောင်မှတ်အား ပါးမှာ ပါလာသည့် မွေးရာပါ အမှတ်ကြီးကြောင့် “မောင်မှတ်” ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ တချို့ကလည်း မောင်မှတ်သည် မေးသမျှကို စာအုပ်နှင့် လိုက်မှတ်တတ်သောကြောင့် “စာအုပ် မောင်မှတ်” ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

“အင်း... ဒီလိုကွ၊ ဆရာ ခပ်အသေတုန်းက ဂန္ထီရပညာတွေကို ထိသနာပါတော့ ဆရာတွေ တော်တော် ခံအောင် တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့တဲ့ ဆရာက ဆရာချစ်တဲ့။ ပုတီးနဲ့ နှိုးမှာနေတယ်။ အင်္ဂါယတ်ပညာလည်း တွမ်းတယ်။ တပည့်တွေလည်း ပေါတယ်။ ရဟန်းရှင်လူ တော်တော်များတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဆရာလည်း ပါတယ်ပေါ့။ တစ်နေ့ ဆရာရယ်၊ သိမ်ရေဂံက ဦးသူရိယရယ်၊ ဦးမောင်တင်ရယ်၊ ရွှေဆောင်ပြ ဦးခန္တီရယ်တို့ သိမ်ရေဂံ တောင်တစ်လုံးကျောင်းကို သွားကြတယ်”

သိမ်ရေဂံဘူတာရဲ့ အနောက်ဘက်လယ်ကွင်းရှိ တောင်တစ်လုံးရွာ

ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ခရီးနှင်ခဲ့၏။ ကျောင်းရောက်ပြီး ကပ္ပိယကြီး တည်ခင်းသော ရေနေ့ကြမ်းနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်ကို အရင်လွှေလိုက်၏။ ဆွမ်းခံကြွပြီး ကျောင်းပြန်ကြွလာသော ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီး ဦးဥတ္တမမှ...

“ဟား... ဆရာချစ်တို့ပါလား။ ဒီတစ်ခါ လူနဲ့ပဲ။ ကောင်းတယ်။ မတွေ့တာ ကြာတော့ သတိရနေတယ်။ အားလုံး ကျန်းမာကြတယ်မဟုတ်လား”

“မှန်ပါ။ ကတွတ်ရွာက ဦးစိန်တစ်ယောက်တော့ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး ကြားတယ် ဘုရား”

“အင်း... အသက်တွေလည်း ကြီးပြီဆိုတော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါဘူးပေါ့လေ။ ကဲ... ဒကာတို့ နားလိုက်ကြဦး။ ကျောင်းမှာတော့ ဟင်းပေါင်းတော့ စားရမှာပလေ”

ဆရာတော်က အမိန့်ရှိပြီး ဘုရားခန်းဝင်သွားတော့သည်။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီး တစ်ရေးတမော အိပ်လိုက်ကြ၏။

ည ရေနေ့ကြမ်းပိုင်းမှာ လူစုံတုန်း ဦးမောင်တင်က အငယ်ဆုံးဖြစ်သော စာရေးသူအား ကိုးနဝင်းနွားအကြောင်း ဆရာချစ်ကို မေးခိုင်း၏။ စာရေးသူမှ ဆေးပြင်းလိပ်ခဲနေသော ဆရာချစ်ကို မရဲတရဲမေးလိုက်၏။

“ဆရာကြီး... အခုလို စုံတုန်း ကိုးနဝင်းနွားအကြောင်းပြောပြပါလား”

“အင်း၊ ဒီအရပ်က ကြခတ်ဝါးပေါတော့ လုပ်ပြရတာပေါ့။ နေ့လည်းကောင်းတယ်။ ဒီည လပြည့်ညလည်း ဖြစ်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ လုပ်မယ်ဆိုလည်း ဝါးရှာထွက်ရမယ်။ ဒီတော့ ဘယ်သူလိုက်မလဲ”

ဆရာချစ်အမေးကို သိလိုစိတ် ပြင်းပြသော စာရေးသူက...

“ကျွန်တော်လိုက်မယ်”

ပြောပြီး ထလိုက်စဉ် ဆရာချစ်

က စားမောက်တစ်လက်ကိုင်ပြီး ရှေ့က ထွက်သွားတော့သည်။

လမ်းကို ဖြတ်ကူးနေတဲ့ ဝါးကို တွေ့သဖြင့်...

“ငါတပည့်... ဒီဝါးကို လမ်းကူးဝါးလို့ ခေါ်တယ်။ နောက်ပြီး ပခုံးပေါ် ဇော်ထမ်းကျအောင် ခုတ်ရတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဝါးကို ပခုံးတွင် ထမ်းပြီး စားမောက်နှင့် ထွက်လိုက်၏။

“နဝင်းနွားထိုးရန် ဝါးရသဖြင့် ကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ကျောင်းတွင် စောင့်နေသော တပည့်များကလည်း ဆရာချစ်အနား ပိုင်းလာတော့သည်။ ဆရာချစ်က ကြခတ်ဝါးကို နီးပြာလိုက်၏။ ရလာသော နီးကို နီးပတောင်းခွက် နှစ်ခွက်ထိုးရ၏။ ကျန်တဲ့ ဝါးကို နွားထိုးရမယ်။ ဒီနေရာမှာ သတိထားရမှာက အတိုက်နွားနဲ့ အခဲနွားရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်”

နွားထိုးပြီး နှစ်ကောင်ကို ရွေးရသည်။

နောက်ထပ် ခေါပတောင်းခွက် ထဲတွင် ငှက်ပျောရွက်ခင်းပြီး ထမင်းဖြူနီ သုံးဆုပ်စီ ထည့်ထားရ၏။

“ဒီနွားတွေကို အခဲနှင့် အတိုက်ခွဲရတယ်။” ကြည့်ထား

ပြောပြောဆိုဆို နွားရပ်ကို ခေါပတောင်းပေါ် မြှောက်ပစ်လိုက်ရာ တိုက်နွားက မတ်တတ်ရပ် လေးဘက်ကျ၏။ အခဲနွားက တုံးလုံးလဲပြီး ကျသွား၏။

“ဒီနွားက အတိုက်။ ဒီနွားက အခဲ။ မှတ်ထားနော်”

ပြောပြီး အတိုက်နွားကို ခေါပတောင်းထဲ ထည့်ပြီး ဂါထာရွတ်လိုက်၏။ ၃၇အုပ်ပြည့်မှ ကျောင်းခြံရှေ့တွင် ချီပြီး လွှတ်ရမည်။ အထူးအရေးကြီးတာက အခဲနွားလည်း ရှိရမည်။ နို့မဟုတ်ရင် ဆရာကို ပြန်ထိတတ်၏။ ဒီ

ကိုးနဝင်းနွားက သိပ်အန္တရာယ်များ
တယ်။ နွားလွှတ်ချိန်ကလည်း လူခြေ
တိတ်မှ လွှတ်ရမယ်။ နီမဟုတ်ရင် ကံ
နိမ့်သူ ခံရတတ်တယ်။

ဆရာချစ်လည်း ပြောရ လုပ်ပြ
ရတာ မောသွားသဖြင့် ရေနွေးကြမ်းငဲ့
သောက်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ခဲနေပြန်၏။
လူခြေတိတ်သွားမှ...

"ကဲ... ဒီလောက်ဆို လွှတ်လို့
ရပြီ"

ပြောပြောဆိုဆို ကျောင်းခြံဝသို့
ခေါ်ပတောင်းနှစ်ခုကိုင်ပြီး ထွက်လာခဲ့
၏။ စာရေးသူနှင့်အတူ ကျန် တပည့်
များလည်း လိုက်ကြည့်ကြ၏။ ခံနွားကို
ခြံဝတွင် ထားပြီး တိုက်နွားကို ဂါထာ
ကြုံးပြီး လွှတ်လိုက်၏။

"ကဲ... ကျောင်းပေါ်က စောင့်
ကြည့်ကြရအောင်။ နွားသွားတာ တွေ့
ရမယ်"

ပြောပြီး ကျောင်းဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြ
၏။ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း စောင့်
ကြည့်နေကြ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ
ပြေးသွားသော ခြေသံကို ကြားလိုက်
ရ၏။ ရွာ၏ အရှေ့ဘက် လမ်းအတိုင်း
ခွေးဟောင်သံကြားရ၏။

"နွားက အရှေ့ဘက် ရောက်
သွားပြီ။ ခွေးဟောင်သံ ကြားလား"

တပည့်တွေအားလုံး ကြားကြ၏။
နောက် တောင်ဘက်၊ အနောက်ဘက်၊
ပြောက်ဘက် ခွေးအူသွား။ အတော်
ကြာမှ ကျောင်းခြံရေမှာ ဝါးလုံးနှစ်လုံး
ရိုက်တဲ့အသံ ပြောင်ခနဲ ကြားလိုက်ရ
၏။

"ဟော... နွားပြန်ရောက်ပြီ လာ
သွားကြည့်ရအောင်"

ကျောင်းခြံရေတွင် ခေါ်ပတောင်း
ပေါ်၌ နွားနှစ်ကောင် ခေါင်းချင်းဆိုင်
ဝုခွတ်ဟန် တွေ့ရ၏။ ဆရာချစ်မှ နွား
နှစ်ကောင်လုံးကို ခါးလယ်မှ စားနှစ်ချက်
ခုတ်ဖြတ်လိုက်၏။ နီးသုံးချောင်းနှင့်

ထိုးထားသော နွား နီစ ရေတွက်ကြည့်
ရာ ကိုးခုထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

"ဒီမှာကြည့်၊ နီစ ကိုးခုတွေရတဲ့
အတွက် ကိုးနဝင်းနွားလို့ ခေါ်တာပေါ့။
သူ့ကို လွှတ်ရင် ဆရာစုတ်တွေ၊
အောက်လမ်းဆရာတွေ သေပေတော့"

"ဟာ... ကြောက်စရာပဲနော်"

"အေး... အခုလည်းပဲ လမ်းမှာ
မကောင်းဆိုးဝါးတွေ၊ စုန်း၊ ဖုတ်၊ သရဲ
တွေ၊ အောက်လမ်းဆရာတွေနဲ့ တွေ့
ရင် အသေပဲ"

ဆရာချစ်က ပြောပြီး အတိုက်
နွား ချိုးဖျားမှာ အမည်းစွဲသဖြင့် အသေ
အချာ စစ်ဆေးရော...

"စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ နွားချိုးမှာ
အမည်းစွဲတယ်။ မနက်ကျရင် တစ်ခုခု
ကြားရလိမ့်မယ်။ ဒီ နီတွေ ဟိုး ခြံပြင်
ကို သွားပြီး မီးရှို့ ဖျက်ဆီးလိုက်ကြ၊
ကြားလား"

ပြောပြီး ကျောင်းဘက် ထွက်
သွား၏။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး"

ဆရာချစ် ပြောတဲ့အတိုင်း နီများ
ကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီးပြီးမှ ကျောင်းဘက်
ပြန်ခဲ့၏။ တစ်ညလုံး တော်ရုံနှင့် အိပ်
မပျော်သဖြင့် မိုးထိန်ထိန်လင်းမှ နီး
တော့သည်။

မျက်နှာသစ်ပြီး ရေနွေးပိုင်း ထိုင်
လိုက်စဉ် သက်ပျောက်ဆွမ်း လာပို့
သော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် မျက်ရည်
စက်လက်ဖြင့် ဆရာတော်အား လျှောက်
တင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

"မနက်ဘက်က အကောင်းကြီး
ပါ ဘုရား။ တပည့်တော်မကိုတောင်
ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ဖို့ ပြောသေးတယ်။
ညဦးပိုင်းက သူ့သားကို ဆုံးမနေသေး
တယ်။ ဒီမနက် အိပ်ရာက မထလို့
သွားကြည့်တော့ အိပ်ရာထဲမှာ ဒဏ်ရာ
တွေနဲ့ လဲနေတာ တွေ့ရတယ်။ အညှီ
အမည်းတွေ စွဲနေတာပဲ ဘုရား။ တပည့်

တော်မလည်း အစိမ်းသက်သက်ကြီး
ဖြေမနိုင်ဖြစ်ရပါတယ် ဘုရား"

ပြောရင်း မျက်ရည်များ မဆည်
နိုင်တော့ဘဲ ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

"အင်းလေ... သတ္တဝါတစ်ခု
ကံတစ်ခုပေပဲကိုး။ ဒကာကြီးလည်း သူ
တတ်တဲ့ ပညာနဲ့ ပယောဂတွေ ကူပြီး
လူ့အသက်တွေကို ကယ်ခဲ့တာပဲလေ။
ဒီတော့ ကောင်းရာသုဂတိ လားလား
ပါ။ တရားနှင့် ဖြေပေါ့ ဒကာမကြီး"

ဆရာတော်ကို လျှောက်သံ ကြား
ရတော့ ညက အဖြစ်အပျက်ကို သင်္ဃာ
ရမိတော့သည်။

"နွားချိုးဖျားမှာ အမည်းစွဲနေ
တယ်။ ဘယ်သူ့ကို ဓမ္မပေးခဲ့သလဲ
မသိဘူး"

ဟု ဆရာချစ်ပြောခဲ့တဲ့ စကား
အရ ဒီ ပယောဂဆရာနှင့် သက်ဆိုင်
လေမလား။ ဟုတ်တန်ပါဘူးလေ။
နောက်မှ မေးကြည့်တော့မယ်။

"တကယ်တော့ မကောင်းသူနဲ့
သမ္မု မိမိပြုသမ္မု ကံ၊ မိမိခံရတာတင်
များပါတယ်။ နောင် သံသရာမဆို
ဘူး။ လတ်တလောပဲ ခံရတယ်လေ။
မောင်မှတ်ရေ"

"ဟာ... ဒါဆို ကိုးနဝင်းနွား
တကယ် ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ
နော်"

"ဒါကြောင့် ဒီပညာတွေထဲ
ထိန်းသိမ်းထားဖို့ လိုတာပေါ့"

"ကျေးဇူးတင်တယ် ဆရာ
ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသော
မောင်မှတ်၏ ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး

"လောကကြီးမှာ မင်း မသိတာ
တွေ အများကြီး... အများကြီး"

* * *

ရာမည ဇွန်လ ၁၃

ကေသီပန်
 တိုင်းရင်းသားဝါး
 ထုတ်လုပ်ရေး

ကေသီပန်
မြတ်သုခ
 အမှတ်တံဆိပ်
အသိကျသေး

ပတ်ချက်
ပိန်ဆေး
 ပတ်ချက်

တိုင်းရင်းသားဝါးထုတ်လုပ်ရေး
 TMR 008397(0314)

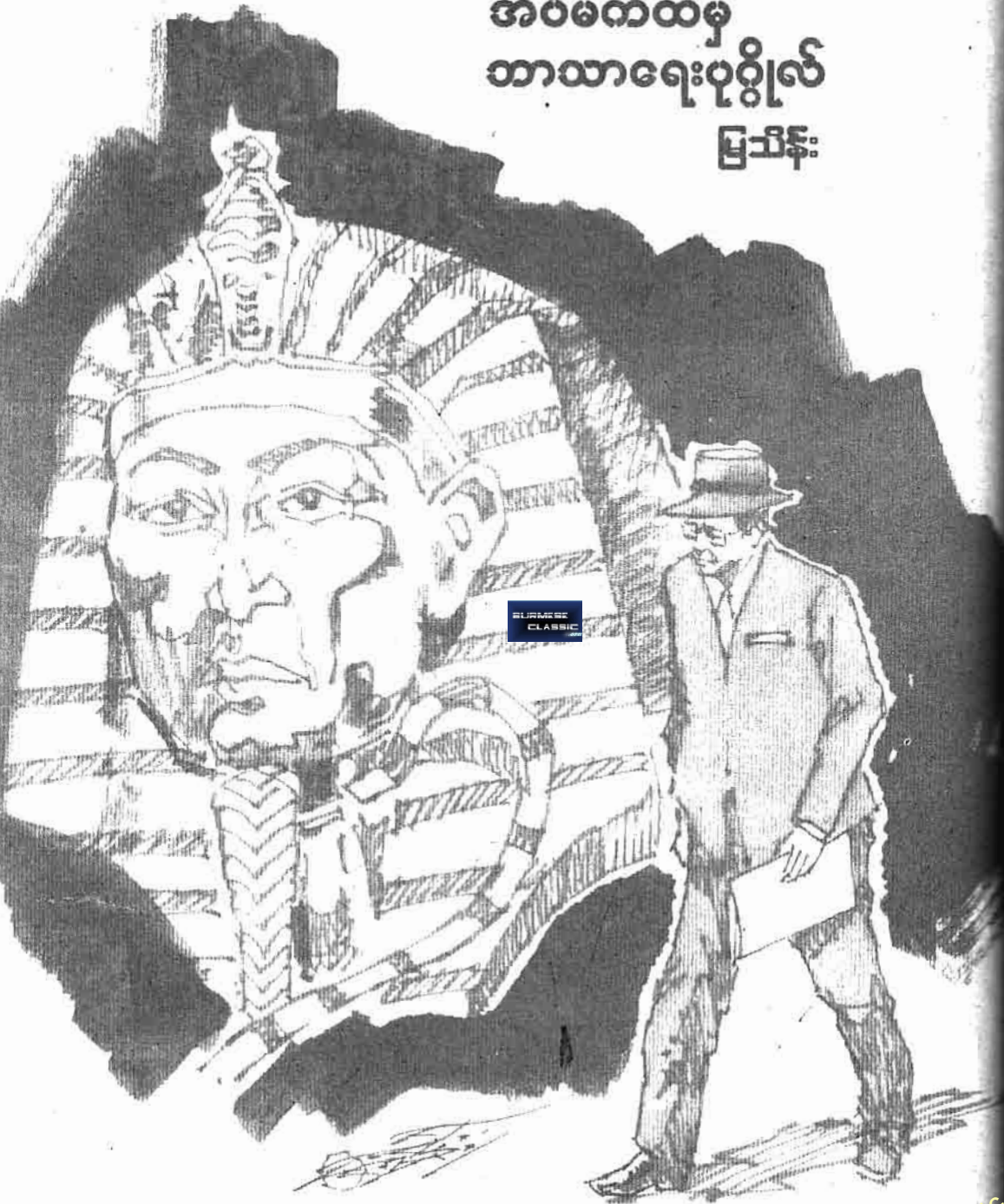
အဝလွန်၍ စိတ်ညစ်နေသူများ နှင့်
 မိုက်ပူခါးတုတ်၍ အလိုမကျဖြစ်နေသူများအတွက်
 သွေးထဲမှ မလိုအပ်သော အဆီများကို ဖယ်ထုတ်ပေးပြီး
 ဆူပြီးနေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို အသိကျကျစ်လျစ်လှပ သွားစေရမည်။

- ကေသီပန်သွေးပုပ်ချသေး
- ကေသီပန်ဝမ်းပျော့အကြောပြေသေး
- ကေသီပန်သေးပရုတ်သိ
- မင်းသုခ ခေါင်းကြည်ရပ်ပေါ့သေး
- ရွှေသွေး သူငယ်နာရင်လူးသေး
- ထူးရှယ် ဒဏ်ကျေလိမ်းသေး
- မြတ်သုခ အသိကျသေး

မြတ်ချမ်းသာသေးတိုက်
 အမှတ် ၇၇၊ ဓမ္မသောင်းလမ်း၊ ဓမ္မသောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အိပ်မက်ထဲမှ ဘာသာရေးပုဂ္ဂိုလ် မြသိန်း

ဒေါက်တာ ဟားမင်းသည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ပင်ဆီဗေးနီးယား တက္ကသိုလ်မှ အဆီးရီးယားယဉ်ကျေးမှု ကို လေ့လာနေသော ရှေးဟောင်း

သုတေသီတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် “ရှေးခေတ် ဘေဘီလုံ ကမ္ပည်းစာတန်းများ” စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေရန် ကြိုးပမ်းနေစဉ် သူ စုဆောင်း

ထားသော ရှေးဟောင်း ကျောက်ပြာများထဲမှ မဟူရာ ကျောက်ပြာအထဲ အခန့်ခပ်ပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသည့် ကမ္ပည်းစာများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အထူး

အကျ မဖော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

နှစ်ပါးမြို့ဟောင်းရှိ ဘဲလံဘုရား ကျောင်းပျက်ထဲမှ ရာဇဗွေတွေရှိခဲ့သော အဆိုပါ မဟာရာဇာကျောက်ပြားအကွဲအစ နှစ်ခုမှာ လက်စွပ်ကွင်းမှ အကွဲအစဖြစ် ၏။

အကွဲအစနှစ်ခုကို စိတ်ရှည်ရှည် ထား၍ ဆက်စပ်ပြီး။ ထိုအကွဲအစများ ပေါ်၌ ရေးထိုးထားသော စာများမှာ မပြည့်မစုံ၊ မဟိမသဖြစ်နေသောကြောင့် ဒေါက်တာ ဟားမင်းသည် အဓိပ္ပာယ် အမှန်ကို ဖော်ထုတ်၍မရ။

ညဉ့်နက်လာလေပြီ။
ဒေါက်တာ ဟားမင်း ပင်ပန်းနေ လေပြီ။ သူ့ဇနီးက အနားယူပါဟု ပြော သည်။ သို့သော် ရှေးဟောင်းသုတေသီ က...

“မနက်ဖြန်မှာ ငါစာအုပ်ကို ထုတ်ပေးမယ့်သူ လာရင် စာမူအပြည့် အစုံပေးမယ်လို့ ငါ ကတိပေးထား တယ်။ ဒီ ရှေးဟောင်းလက်စွပ်ကွင်းထဲ က ကမ္ဘာ့စာအဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ထုတ် ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး အလုပ်ကို ဆက်လုပ်၏။

ဒေါက်တာ ဟားမင်းသည် မှန် ဘီလူးဖြင့် မဟာရာဇာကျောက်ကွဲစများပေါ် မှ ကမ္ဘာ့စာများကို ထပ်ကြည့်လိုက် ပြန်သည်။ ဤသို့ကြည့်ရင်း သူ့မျက်လုံး များ စင်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ သည် စားပွဲပေါ်၌ သူဦးခေါင်းကို တင် ရင်း အနားယူလိုက်စဉ် မှေးခနဲ အိပ် ပျော်သွားလေတော့သည်။

ရှေးခေတ် ဘောဘီလုံဝတ်စုံ ဝတ် ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သည်။ အဘိုးအိုက သူ့ကို ပြုံးပြ ပြီး အဖြူရောင်အဝတ် ဝတ်ထားသော

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က...

“သဗ္ဗိ... ကျွန်ုပ်နှင့် လိုက်ခဲ့။ သင့်ကို ကျွန်ုပ်ကူညီမယ်”
ဟု ပြောသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ပြောစကားကို ဒေါက် တာ ဟားမင်း နားလည်သည်။ ဒေါက် တာ ဟားမင်းသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိဘဲ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နောက်မှ လိုက်သွား သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဖုန်ထူသော လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားကြသည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူသူကင်းမဲ့နေသည်။

လမ်းနံဘေး ဝဲယာတစ်လျှောက် ၌ ကျောက်သားများဖြင့် ဆောက်လုပ် ထားသော အဆောက်အအုံအပျက် များကို တွေ့ရသည်။ အတန်ကြာသော အခါ သူတို့သည် အလွန်ကြီးမားသော အဆောက်အအုံပျက်ကြီးတစ်ခုရေညှိ ရောက်ရှိလာသည်။

ရှေ့မှ သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုအဆောက်အအုံပျက်ကြီးထဲသို့ ဝင်

သွားသောကြောင့် ဒေါက်တာ ဟားမင်း သည်လည်း လိုက်ဝင်သွားသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် လောကားထစ် များမှတစ်ဆင့် အခန်းကြီးတစ်ခန်းထဲ သို့ ဝင်သွားသည်။ ထိုအခန်းမှာ အလင်း ရောင် အားမကောင်း။ သို့သော် အခန်း ထဲရှိ ပစ္စည်းများကိုမူ ဒေါက်တာ ဟားမင်း မြင်ရသည်။

“အခု ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေတာလဲ”

ဟားမင်းက မေးသည်။

“ယူဇဇေးတီးနဲ့ ထိုင်းဂရစ်မြစ် အကြားမှာ ရှိတဲ့ နှစ်ပါးမြို့က ဘဲလံ ဘုရားကျောင်းကို ရောက်နေတာ။ ဒီ ဘုရားကျောင်းဟာ အကြီးဆုံး ဘုရား ကျောင်း”

အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောသည်။

“ကျွန်ုပ်က ဒီဘုရားကျောင်းမှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရတဲ့ ဘာသာရေးပုဂ္ဂိုလ်”
အဝတ်ဖြူနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က ပြော သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီဘုရားကျောင်းရဲ့ အဖိုးတန် ရတနာတွေ ထားတဲ့ အခန်း ကို သင်သိမှာပေါ့”

ဘာသာရေးပုဂ္ဂိုလ်က ပြီးလိုက် သည်။

“ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့”ဟု ပြော သောကြောင့် ဒေါက်တာ ဟားမင်း လိုက်သွားသည်။

ဘုရားကျောင်း၏ အတွင်းကျကျ အခန်းငယ်တစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသော ကြောင့် ဟားမင်းသည်လည်း လိုက် ဝင်သွားသည်။

အခန်းမှာ သိပ်မကျယ်။ အလင်း ရောင်ကလည်း အားမကောင်း။ အခန်း ထောင့်တစ်နေရာတွင် သစ်သားဖြင့် ပြု

လုပ်ထားသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ဘာသာရေးပုဂ္ဂိုလ်က ထိုသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ကျောက်သံပတ္တမြားများနှင့် ပြည့်နက်နေသည်။

“သင့်ဆီ ရောက်နေတဲ့ မဟူရာ ကျောက်ကွဲစတွေဟာ တစ်ချိန်က ဒီသေတ္တာထဲမှာ ရှိခဲ့တာပေါ့။ စာတန်းရေးထိုးထားတဲ့ အဲဒီ မဟူရာကျောက်ဟာ “ကူရီဂျူး” ဘုရင်က ဒီဘုရားကျောင်းကို လှူခဲ့တာပေါ့။ ဒီဘုရားကျောင်းမှာ ရှိတဲ့ “နိနစ်” နတ်မိမယ်ရုပ်ထုမှာ နားဆွဲတပ်ဆင်ပေးဖို့ ဘုရင်က အမိန့်ပေးတော့ ကျုပ်တို့ ဘာသာရေးပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကူရီဂျူးဘုရင် လှူခဲ့တဲ့ အဖိုးတန် မဟူရာ ကျောက်လက်စွပ်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး နားဆွဲလုပ်လိုက်ရတာပေါ့။ အဲဒီလို ခွဲခြမ်းလိုက်တော့ မဟူရာကျောက်လက်စွပ်ပေါ်မှာ ရေးထိုးထားတဲ့ စာတွေလည်း တစ်ကွဲစဖြစ်ကုန်တာပေါ့။”

“ဘုရင်ကြီး ကူရီဂျူး မူလပထမ ရေးထားတဲ့ စာကို ကိုယ်တော်မှတ်မိသလား။ ပြန်ပြောနိုင်ပါ့မလား။”

ဒေါက်တာ ဟားမင်းက မေးသည်။

ထိုဘာသာရေးပုဂ္ဂိုလ်သည် အနီးရှိ ဖုန်ထူနေသော ကျောက်နံရံတွင် လက်ညှိုးဖြင့် ရေးဟောင်း ဆူမားရီးယန်းစာဖြင့် စာရေးလိုက်သည်။ ဖုန်များပေါ်တွင် စာလုံးများ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာသည်။ ထိုစာလုံးများကို ဒေါက်တာ ဟားမင်း ဖတ်နိုင်သည်။

နီနစ် နတ်မိမယ်အတွက် ကူရီဂျူးဘုရင် လှူခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစာကြောင်းကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် ဒေါက်တာ ဟားမင်းသည် ဖီလာဒဲလ်ဖီးယားရှိ သူ၏အိမ်သို့ ဘာသာရေး

ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်သွားသည်။

သူ၏ စားပွဲပေါ်တွင် ရှိသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်၌ “နဘူကနက်တ” ဟူသော စာကြောင်းရှိသည်။ ထိုစာကြောင်းကို အီဂျစ် ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များကို လေ့လာခဲ့ကြသည့် ပညာရှင်နစ်ဦးမှ ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ -

“နဘူး - ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ကို ပန်းရံသမားအနေဖြင့် ကာကွယ်ပါ။”

ဟူ၍ဖြစ်သည်။ အနီးရှိ ဘာသာရေးပုဂ္ဂိုလ်က “နဘူကနက်တ” စာကြောင်းကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်၍-

“နဘူရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ကျွန်ုပ်၏ နယ်ပယ် နယ်နိမိတ်ကို ကာကွယ်ပါ။”

ဟူ၍ဖြစ်တယ်ဟု ပြောပြီး ဒေါက်တာ ဟားမင်းအနီးမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ဒေါက်တာ ဟားမင်းသည် သူမေးခန့် အိပ်ပျော်သွားခိုက် အိပ်မက်ထဲ

တွင် ဘာသာရေးပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တွေ့ရပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ပြောစကားများကို ချက်ချင်း မှတ်သားထားလိုက်သည်။

သူ ဖော်ထုတ်၍ မရသော နဘူကနက်တ၏ အဓိပ္ပာယ်အမှန်ကို သူ သိလိုက်ရ၍ သူ အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကျွန်ုပ်၏ နယ်ပယ်နယ်နိမိတ်ကို ကာကွယ်ပါ။”

ဟူသော နဘူကနက်တ၏ အဓိပ္ပာယ်အမှန်ကိုလည်း အီဂျစ်နှင့် ဘေဘီလုံ ရေးဟောင်း သုတေသီတို့သည် လက်ခံလိုက်ကြ၏။

ဒေါက်တာ ဟားမင်းသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ က ဖြစ်ရပ်ကို အဘယ်ကြောင့် အိပ်မက်မက်ရသည်ဆိုသည်ကို သိပ္ပံပညာရှင်များသည် ပဟောဋ္ဌိဖြစ်နေကြ၏။

ဖြဲသိန်း

(Frank Edwards ၏

Stranger than Science မှ Do Dreams come true.)

၂၀၁၅၊ မေလ၊ ကောင်းကင်ဂြိုဟ်ရပ်တည်မှု

(၁၂) ကုသိလဂ်ပိုင်ရှင်တို့၏ ကွက်စာကြည့်ပုံနှင့် ဖွဲ့စည်းပုံတို့ကို ဝင်ထွက်ချိန်များ

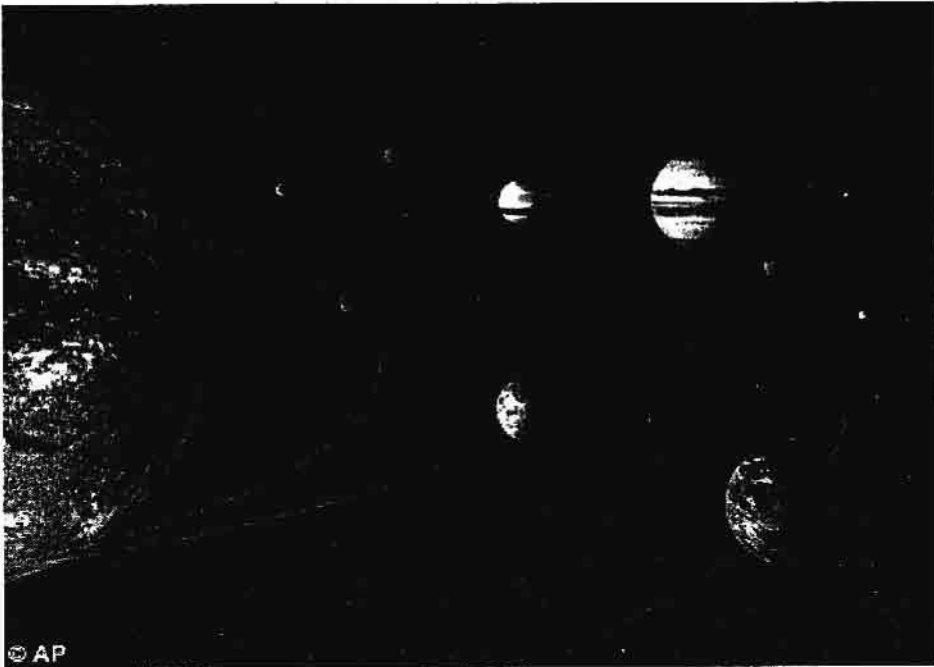
ဦးဇေယျာကို B.Sc(D.S.A)
မြန်မာနိုင်ငံနက္ခတ်သိပ္ပံအဖွဲ့
နိုင်ငံတကာရေးရာနက္ခတ်သိပ္ပံသင်တန်းကျောင်း

၂၀၁၅၊ မေလ၊ ကောင်းကင်ဂြိုဟ်ရပ်တည်မှု

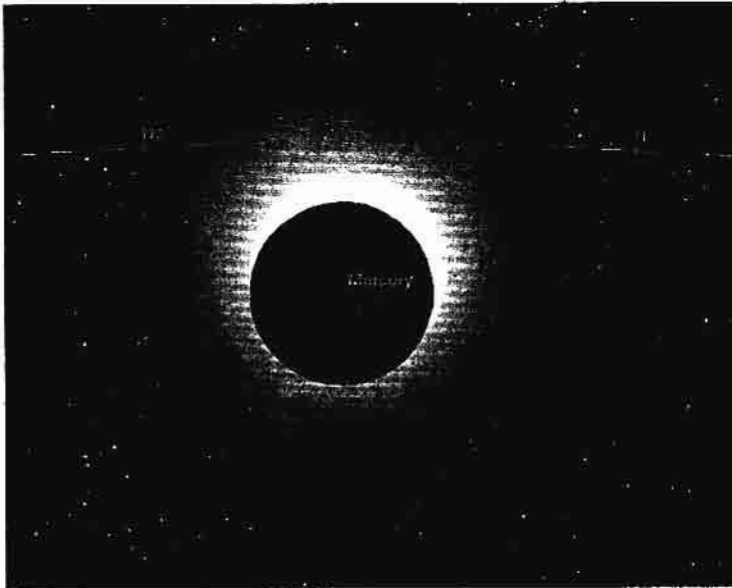
၂၀၁၅၊ မေလ၏ ကောင်းကင်ထက်၌ မိဿရာသီရောက် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် မေ ၁၆ရက်နေ့တွင် ပြိဿရာသီသို့ ပြောင်းရွှေ့ဝင်ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး မိဿရာသီမှ အင်္ဂါဂြိုဟ် မေ ၄ရက်နေ့တွင် ပြိဿရာသီသို့ ပြောင်းရွှေ့ရပ်တည်ပါမည်။ ပြိဿရာသီမှ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် မေ ၂၀ရက်နေ့တွင် ဂြိုဟ်ပတ်လမ်းကြောင်းအတွင်း ဖောက်ပြန်သွားလာပါမည်။ ကြာသပတေးဂြိုဟ် ကရကင်ရာသီ၌ ရပ်တည်နေပြီး စနေဂြိုဟ် ဗြိစ္ဆာရာသီတွင် ဖောက်ပြန်သွားလာနေပါလိမ့်မည်။ ရာဟုနှင့် ကိတ်ဂြိုဟ်များ ကန်နှင့် မိန်ရာသီများအတွင်း တည်ရှိနေ၍ ယူရေးနပ်စ်ဂြိုဟ် မိန်ရာသီနှင့် နက်ပကျွန်းဂြိုဟ် ကုမ်ရာသီတွင် တည်ရှိနေပြီး ပလူတိုဂြိုဟ် ဓနရာသီအတွင်း ဧပြီ ၂၂ရက်နေ့တွင် ဖောက်ပြန်ရပ်တည်နေပါလိမ့်မည်။

မေ ၅ရက်နေ့၊ မြန်မာစံတော်ချိန် ည ၁၀ နာရီ ၂၄မိနစ်တွင် လနှင့် စနေဂြိုဟ်များ နီးကပ်စွာ ပူးယှဉ်သောဖြစ်စဉ် မြန်မာပြည်၏ အရှေ့ဘက် ဦးကောင်းကင်တွင် ဖြစ်ပေါ်ပါမည်။ လ၏ အလင်းအား ၉၇ရာခိုင်နှုန်းခန့်ရှိပြီး လ၏အောက်ဘက် နားတွင် စနေဂြိုဟ်အား သေးငယ်သော ကြယ်ပွင့်အဝါသဏ္ဌာန်ဖြင့် တွေ့မြင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ တောင်အာရှနိုင်ငံအချို့နှင့် ဩစတြေးလျနိုင်ငံများတွင် နိုင်ငံရေးပိုင်း၊ အစိုးရပိုင်း၊ ထူးခြားသည့် အပြောင်းအလဲများဖြစ်ပေါ်လာပါမည်။ မေ ၁၀ရက်နေ့တွင် ကြာသပတေးဂြိုဟ် ကမ္ဘာ့ဘေးဖက်ဂြိုဟ်ပတ်လမ်းကြောင်းထဲ ရောက်ရှိပြီး ကမ္ဘာ့မြင့် တိုက်ရိုက်တစ်တန်းတည်း ကျရောက်သောဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပေါ်ပါလိမ့်မည်။ နေ့လယ် ၁၂နာရီ ၂၄မိနစ်တွင် ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ပေါ်ပြီး ဂျပန်နှင့် ကိုရီးယားနိုင်ငံများအတွက် လျှင်အန္တရာယ်ဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်။ မေ ၂၃ရက်၊ နံနက် ၈နာရီ ၅၁မိနစ်တွင် စနေဂြိုဟ် ကမ္ဘာ့ဘေးဖက်ဂြိုဟ်ပတ်လမ်းကြောင်းထဲရောက်ရှိပြီး ကမ္ဘာ့မြင့် တိုက်ရိုက် တစ်တန်းတည်း ကျရောက်သောဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပေါ်ပါလိမ့်မည်။ ဘရာဇီးနိုင်ငံအရှေ့ပိုင်းနှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံအရှေ့ပိုင်း၌ ငလျင်၊ မုန်တိုင်းအန္တရာယ်များ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။ မေ ၃၁ရက်၊ နံနက် ၅နာရီ ၃၈မိနစ်တွင် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် နေနှင့် ကမ္ဘာကြားရှိ ဂြိုဟ်ပတ်လမ်းကြောင်းထဲ ရောက်ရှိပြီး ကမ္ဘာ့မြင့် တိုက်ရိုက်တစ်တန်းတည်းကျရောက်သောဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပေါ်လာပါမည်။ မြောက်ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ပေါ်ပါမည်။ ဖြစ်စဉ်အား ကမ္ဘာမှ မြင်တွေ့ လေ့လာခွင့်မရှိပါ။ အမေရိကန်နှင့် ဥရောပ ဆေးကြောင်းလိုင်းများ၌ လေကြောင်းအန္တရာယ် ထူးခြားဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။

© AP

ကြာပတေးနှင့် စနေဂြိုဟ်များ ကမ္ဘာဘေးဘက် ဂြိုဟ်ပတ်လမ်းထဲ ရောက်ရှိနေပုံ

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် နေနှင့် ကမ္ဘာကြားသို့ လမ်းကြောင်းတည်မတ်စွာ
ရောက်ရှိနေပုံ

ARIES

မိသလင်

မထင်မှတ်ထားသော အခွင့်အရေးကောင်းများ ပေါ်ထွက်လာမည်။ ဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်း ပုံဖော်မှုများတွင် မျှော်မှန်သည်ထက် ပိုမိုအောင်မြင်မှုများ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိချိန်။ ပြည်ပကြွယ်ဝမှုများ လင်းလက်တောက်ပချိန်။ အောင်မြင်မှုလမ်းမများထက် ပျော်ရွှင်သောနေ့ရက်များ ကျော်ဖြတ်ရချိန်။ ရွေးချယ်ရန် ခက်ခဲသည့်အခွင့်အရေးအမျိုးမျိုး ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်။ အမည်နှင့် ဂုဏ်သတင်း ထင်ရှားကျော်ကြားပြီး စိတ်ပင်ပန်းမှုများ ယှဉ်တွဲ၍ ကံကောင်း အောင်မြင်မှုများ ဖန်တီးပုံဖော်နိုင်မည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ စီးပွားဖြစ်ထွန်းမည့်အခွင့်အရေးကောင်းများ ပေါ်ထွက်လာချိန်။ ငွေကြေးအကျိုးပေးကံ ကောင်းမွန်ပြီး ထိကစမ်းပေးသင့်ချိန်။ ပညာသင်ကြားသူများ ပညာရေးတွင် အတိုက်အခံကြာမှတိုးတက်အောင်မြင်ချိန်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အေးချမ်းတည်ငြိမ်သော မိသားစုဘဝ ဖန်တီးတည်ဆောက်ခွင့် ရရှိချိန်။ ချစ်သူများ မိမိ၏ ချစ်သူဖြင့် အရာရာနားလည်မှုများ ရရှိနေမည်။

TAURUS

ဗြိသလင်

ကံတော ကောင်းမွန်သော်လည်း စိတ်အလိုမကျမှုနှင့် စိတ်ပင်ပန်းမှုများ ယှဉ်တွဲ တွဲဖက်နေတတ်သည်။ အကောင်းဆုံး အကျိုးခံစားခွင့်များ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ပြန်လည်ဆုံစုံသွားတတ်သည်။ လူမှုရေးနယ်ပယ်တွင် ထူးခြားစွာ ထင်ပေါ်ကျော်စော၍ မျက်နှာပွင့်လန်းသော ကာလဖြစ်သည်။ မိမိဘဝတိုးတက်မှုများအတွက် တည်ဆောက် ဖန်တီးခွင့်ရရှိသော်လည်း စိတ်လေလွင့်မှုများပြားပြီး လုံ့လအာရုံစိုက်မှု နည်းပါးနေတတ်သည်။ မိသားစုစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ၌ ဆုံစုံနစ်နာမှုများ တွေ့ကြုံမည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ အလုပ်အတွက် ပင်ပန်းမှုများပြားပြီး မျှော်မှန်ထားသော အခွင့်အရေးများ နစ်နာဆုံးရှုံးတတ်သည်။ ပညာသင်ယူများ ပညာရေးကံ ကောင်းမွန်သော်လည်း လုံ့လ ဝီရိယစိုက်ထုတ်မှု လျော့နည်းမှုကြောင့် အခွင့်အရေးကောင်းများ ဆုံးရှုံးမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ မိသားစုအရေးကိစ္စများ၌ စိတ်ပင်ပန်းမှု များပြားချိန်။ ချစ်သူများ တိမ်မြောက်ပြာ ကောင်းကင်အောက် အနာဂတ်ရက်များ လုပ်နေချိန်။

GEMINI

မေထုန်လင်

ကံတောမြင့်မားတိုးတက်မည့် အချိန်ကာလဖြစ်ပြီး ကောင်းမွန်သော အဆက်အသွယ်ကောင်းများတွေ့ကြုံလာမည်။ လုပ်ငန်းတွင် ကြိုးစားသလောက် အကျိုးခံစားရမည်။ မိသားစုနှင့် ပတ်သက်၍ ကံကောင်းမှုများ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရတတ်။ လုပ်ငန်းနေရာအပြောင်းအလဲဖြစ်စဉ်များ တွေ့ကြုံ၍ အကျိုးရှိမည်။ ငွေကြေးအာရုံလိုက်အပိုလိုက် ရရှိတတ်ပြီး ထိကစမ်းပေးသင့်ချိန်။ အခွင့်အရေးသစ်များ လက်ဝယ်ရောက်ရှိလာမည်။ မှန်ကန်စွာ တွေးခေါ်ဆုံးဖြတ်နိုင်မည့် အချိန်ကာလ။ လုပ်ငန်းတာဝန်များအတွက် ဘုန်းကံအရှိန်အဝါ မြင့်မားတိုးတက်ချိန်။ မျှော်လင့်ခြင်းအလင်းရောင်များ ထွန်းလင်းတောက်ပချိန်။ ကြိုးစားမှု၏ အသီးအပွင့်များ ဝေဆာဖြစ်ထွန်းချိန်။ လိုအင်ဆန္ဒများ မဖန်တီးဘဲ ပြည့်စုံလာမည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ ကောင်းသော အဆက်အသွယ်များရရှိပြီး လုပ်ငန်းသစ်များ တိုးချဲ့ဆောင်ရွက်ရမည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ကံတော အထွဋ်အထိပ်အောင်မြင်ချိန်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ ငွေကြေးစီးပွားတိုးတက်မှုများကြောင့် ပဋိပက္ခနည်းပါးချိန်။ အချစ်ရေးကံတော လှပလင်းလက်မည့် အချိန်ကာလ။

CANCER

ကရကင်လင်

ကြိုးစားသော ဘဝကံအပြောင်းအလဲများ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရချိန်။ အရာရာ၌ ရွှေ့ရောင်အခွင့်အရေးများ ရွေးဖွားပေါ်ထွန်းလာတတ်သည်။ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကောင်းသော ခရီးဝေးများ သွားလာရတတ်သည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားအသေနှင့် လူမျိုးခြားများ ကောင်းကျိုးပြုချိန်။ ဘုန်းကံဩဇာအရှိန်အဝါ မြင့်မားတိုးတက်၍ အခွင့်အရေးကောင်းများ အလိုအလျောက် ပေါ်ထွန်းဖြစ်တည်လာချိန်။ မိမိရည်မှန်းချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်များ ထူးခြားစွာ ပြည့်ဝ အောင်မြင်ချိန်။ မှန်ကန်သည့် အသိဉာဏ်စွမ်းအားထူးများ ရရှိနေချိန်ဖြစ်သည့်အတွက် အရာရာကို ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာ ဖန်တီးပုံဖော်သင့်ချိန်။ လုပ်ငန်းရှင်များ ကြိုးစားသော ဘဝကံတိုးတက်ပြောင်းလဲမှုများ တွေ့ကြုံလာမည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ပညာရေးကံတော လှပလင်းလက်ထည့်ဝါနေချိန်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ ရွှေ့ရောင်မိသားစု သုခချမ်းသာနေ့ရက်များစွာ ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်မည်။ အချစ်ရေးကံ ကောင်းမွန်၍ ချစ်သူဖြင့် ပျော်ရွှင်မှုများ ဖန်တီးပုံဖော်ခွင့်ရရှိမည်။

www.burmeseclassic.com

LEO

သိဟ်လင်

ငွေကြေးကံ ကောင်းမွန်သောကာလဖြစ်ပြီး ပါးနပ်လိမ္မော်စွာဖြင့် မိမိလိုအပ်ဆန္ဒများကို ဖန်တီးခွင့်ရရှိမည်။ မိမိ၏လုပ်ငန်းတွင် အလိုအလျောက် ဘုန်းကံအရှိန်အဝါပြည့်စုံလာမည်။ အကြီးအကဲ မိဘဆရာသမားများ၏ စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ထူးခြားသည့် ပြောင်းလဲမှုများ ရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်ရမည်။ မိသားစုတွင် အိမ်ခြံမြေ ယာဉ်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ အကျိုးအမြတ်ရရှိနိုင်သည်။ အတိုက်အခံ အနှောင့်အယှက်များ အောင်မြင်ပြီး စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းမှုများ လက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိလာမည်။ ထိပါက်တတ်သော ကာလဖြစ်သည့် အတွက် ကြာသပတေး၊ စနေနေ့များ ထိက်စမ်းပေးပါ။ လုပ်ငန်းရှင်များ အကျိုးအမြတ် ထူးခြားစွာ ရနိုင်ပြီး ဘဝက မြင့်မားတိုးတက်လာမည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ဘာလုပ်လုပ် ကံထနေမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အေးချမ်းသာယာမှုများ မွေးဖွားရင်သန်ချိန်ဖြစ်ပြီး ချစ်သူများ ထာဝရချစ်ခြင်းလမ်းများ ထက် ရင်ခွန်သံများ စည်းချက်ကိုင်ညီနေမည်။

VIRGO

ကန်လင်

အခက်အခဲများ ပြင်းထန်နေတတ်ပြီး ဆောင်ရွက် ကြိုးပမ်းမှုများ၌ အဆင်မပြေမှုများ ရင်ဆိုင်ရမည်။ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရသည့် အကြောင်းကိစ္စများ သတိပြု ဆင်ခြင်ပါ။ ကျန်းမာရေးအညံ့နှင့် မတော်တဆ ထိခိုက်စေရန်ရှိမှုများ တွေ့ကြုံတတ်သည်။ မတော်တဆ ထိခိုက်မှုများ သတိပြုပါ။ အမှုပြဿနာရပ်စဲ ဝန်ရံနေတတ်သည်။ အတိုက်အခံပဋိပက္ခများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့ကြုံလာမည်။ မိသားစုဖြင့် အဆင်မပြေမှုများ ပြင်းထန်ချိန်၊ မိမိကြံစည် ကြိုးပမ်းမှုများ၌ မကြာခဏ လွဲချော်မှုများ ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ လုပ်ငန်းနှင့် စီးပွားရေးပိုင်း နှစ်နာပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုများ ရင်ဆိုင်ရပြီး ရုံးရောက်-ထိန်း ရောက် ပြဿနာကြုံမည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ပညာရေးကံတတာ မှေးမှိန်၍ ကောင်းကျိုးမပြုသော ကာလ။ အိမ်ထောင်ရှင်များ မိမိအိမ်ထောင်ဖက်ဖြင့် အရာရာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ရတတ်သည်။ ချစ်သူများ အမှန်းမီးတောက် ပဋိပက္ခများ လောင်ကျွမ်းပြီး ဝေဒနာနေခွဲများ ဖြတ်ကျော်ရချိန်။

LIBRA

တူလင်

ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော်လည်း မိသားစုဖြင့် အစစအရာရာ သဘောထား ကွဲလွဲနေမည်။ အိမ်ခြံမြေယာဉ်ကိစ္စများအတွက် အတိုက်အခံ အနှောင့်အယှက်ကြုံမည်။ အရာရာထိ ရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိတွေ ပြည့်ဝနေချိန်ကြောင့် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်၏ အနီးဆုံး ဆုံမှတ်တွင် ရှိနေသောကာလ ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းများ တိုးတက်အောင်မြင်သော်လည်း ပြဿနာအတိုက်အခံများ ယှဉ်တွဲနေမည်။ ထိပါက်သကဲ့သို့ ငွေကြေးအများအပြားရရှိတတ်သော ကာလဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ ပြဿနာအခက် အခဲအချို့ ရင်ဆိုင်ရသော်လည်း လုပ်ငန်းတွင် အကျိုးအမြတ် ထူးခြားစွာ ရရှိမည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ပညာရေးကံကောင်းမွန်၍ အမည်နှင့် ဂုဏ်သတင်း ထင်ရှားကျော်ကြားချိန်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ ငွေကြေးကိစ္စများကို အကြောင်းပြု၍ အတိုက်အခံကြုံမည်။ ချစ်သူများ အချစ်ရေးကံတတာ ကောင်းမွန် ၍ အနာဂတ် ရည်မှန်းချက်များ ဖန်တီးပုံဖော်ခွင့်ရရှိမည်။

SCORPIO

ဗြိစ္ဆာလင်

စိတ်သောက များပြားရသောကာလဖြစ်သည်။ ငွေကြေးတွင် အတိုက်အခံများ တွေ့ကြုံ၍ ဆုံးရှုံးနှစ်နာမှု များ ယှဉ်တွဲနေမည်။ ကျန်းမာရေးတွင် အပူအဖျားနှင့် ကိုက်ခဲမှုရောဂါများဖြစ်ပွားတတ်သည်။ လုပ်ငန်း သစ်၊ နယ်ပယ်သစ်တွင် နေထိုင်လှုပ်ရှားရန် အပြောင်းအလဲများ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်ခန့်မှန်းဝေခွား လာမှုများ တွေ့ကြုံတတ်ပြီး အတိုက်အခံ ကြုံတတ်သည်။ အဆက်အသွယ်ကောင်း အခွင့်အရေးကောင်း များရရှိသော်လည်း အကျိုးမရှိနိုင်ပါ။ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်မှုများ လွှမ်းမိုးနေချိန်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဘာသာ ရေးပိုင်း အလေးထား ဆောင်ရွက်သင့်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ ငွေကြေးကြေးမြီကိစ္စများအတွက် သောက များရမည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ကြိုးစားအားထုတ်မှု ကောင်းမွန်သော်လည်း လွဲချော်မှုများ အိမ်ထောင်ရှင်များ ဆွေမျိုးသားချင်းကိစ္စများအတွက် နားလည်မှု လွဲချော်မည်။ ကိုယ်ချစ်သူကို အရင်တုန်း ကထက် ပိုမိုတုံ့ သံယောဓဉ် နောင်ကြီးများ ငြိတွယ်နိုင်သော ကာလဖြစ်သည်။

SAGITTA

RUS

နေလင်

ငွေကြေးအကျိုးပေးကံ အထူးကောင်းမွန်၍ ထိက်စမ်းသင့်သော အချိန်ကာလဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းတွင် ကြီးမားသော အကျိုးအမြတ်များ ဖန်တီးရယူနိုင်မည်။ လူမှုရေးပိုင်းဆိုင်ရာ အထောက်အပံ့ အကူအညီ ကောင်းများရရှိပြီး ကောင်းကျိုးတရားများ ပေါ်ပေါက်တွေ့ကြုံလာမည်။ အဆင်ပြေ တိုးတက်အောင်မြင် မှုများ ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိမည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စများ၌ ရာထူးတန်းဆင့်အရှိန်အင်မြင့်မားတိုးတက်မည့်ကာလ ဖြစ်သည်။ အကြီးအကဲ ဆရာသမားများထံမှ အထောက်အပံ့ အကူအညီကောင်းများ ရရှိလာမည်။ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရမှုများ တွေ့ကြုံတတ်သည့်အတွက် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆောင်ရွက်မှု ရှောင်ကြဉ်ပါ။ လုပ်ငန်းရှင်များ မထင်မှတ်ထားသည့် ကြွေးမြီအဟောင်းများ ပြန်လည်ရရှိတတ်သည်။ ပညာသင်ကြား နေသူများ ပညာရေးကဏ္ဍများ၌ စိတ်သောကများပြားသောကာလ။ အိမ်ထောင်ရှင်များ မိမိတို့ ရည်မှန်းချက်များ ဖန်တီးပုံဖော်ခွင့်ရရှိမည်။ ချစ်သူများ အသေးအဖွဲ့ ကတောက်ကဆ ပြဿနာများ ကြီးထွား၍ အမှန်ပင်ပဏ္ဍများ ပြင်းထန်လာတတ်သည်။

CAPRI

CORN

မကာရလင်

ကံကောင်းကြီးပွားမည့် အခွင့်အရေးကောင်းများ လက်ဝယ်ရောက်ရှိ၍ မိမိ၏ ဘုန်းကံအရှိန်အင် တိုးတက်မြင့်မားသော ကာလဖြစ်သည်။ မိမိနှင့် မိသားစုအတွင်း စီးပွားဥစ္စာတိုးတက် ကြီးပွားမည့် ကာလဖြစ်သည်။ ရွှေရတနာနှင့် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းများ စိတ်တိုင်းကျ ရရှိပိုင်ဆိုင် သုံးစွဲရမည်။ အိမ်ခြံမြေယာဉ်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ငွေကြေးပိုင်း အကျိုးရှိမည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားဒေသများနှင့် ပတ်သက်သော လုပ်ငန်းကိစ္စများအတွက် ကောင်းသော အဆက်အသွယ်ကောင်းများရရှိ၍ တိုးတက် အောင်မြင်မည်။ အဆင်ပြေ ကုမ္ပဏီအဖွဲ့အစည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ငွေကြေးရရှိမှုကံ ကောင်းမွန်၍ ထိပေါက်သက်သို့ ငွေကြေးအများအပြားရရှိတတ်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ ကြီးပွားအောင်မြင်တိုးတက် မှုများ အလွယ်တကူ တည်ဆောက်နိုင်မည်။ ပညာသင်ကြားသူများ ကံတော အထူးမြင့်မားသည့် ကာလဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ ငွေကြေးကိစ္စများကြောင့် ပင်ပန်းကြုံရမည်။ ချစ်သူများ မိမိ ချစ်သူဖြင့် ဆုံတွေ့ခွင့်များ နည်းပါး၍ အဝေး၌ နေထိုင်ရသော ကာလ။

AQUARIUS

ကုမ်လင်

စိတ်ပန်းပွားမှုများကြား ငြိငွေစိတ်ပျက်သော စိတ်ဓာတ်ပြိုလဲမှုများအတွက် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရန် လိုအပ် သည်။ မိမိဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်းမှုများတွင် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများ၏ အတိုက်အခံပြုခြင်း ခံရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးအညံ့နှင့် ထိခိုက်အဖျက်ရရှိမှုများ၊ ခွဲစိတ်မှုများ ခံယူရတတ်သော ကာလဖြစ်သည်။ မိမိကြံစည်ဆုံးဖြတ် သုံးသပ်ချက်များတွင် လူမှုရေးအားနာမှုများကြောင့် လုပ်ငန်းပိုင်း ဆုံးရှုံးပျက်စီးမှု များ ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။ လူမှုရေးထိန်းကန်မှုများအောက် မိမိဝတ်သတင်းပိုင်း ထိခိုက်ကျဆင်းတတ် သည်။ ဝန်ထမ်းတာဝန်ထမ်းရွက်သူများ လုပ်ငန်းကိစ္စများအတွက် အကျိုးခံစားခွင့် နည်းပါးမည့်ကာလ ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ လူမှုရေးပြဿနာများကြောင့် လုပ်ငန်းပိုင်း ကြီးမားသည့် ဆုံးရှုံးမှုများ တွေ့ကြုံနိုင်သည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ပညာရေးတွင် စိတ်ပါဝင်စားမှု အားနည်းမှုကြောင့် ရည်မှန်းချက်များ လွဲချော်နေမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်တွင်းရေးအခက်အခဲများကြောင့် သောက များရမည်။ ချစ်သူထံမှ အနာဂတ် ခရီးလမ်းမများ လျှောက်လှမ်းရန် အားအင်သစ်များ ရရှိလာမည်။

PISCES

မိန်လင်

လူမှုရေးအရှုပ်အရှင်ပြဿနာများကြား ဓုက္ခရောက်ရတတ်သည်။ မိမိဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်းမှုများအတွက် ကံကြမ္မာမှ မျက်မှသာမပေးသော ကာလဖြစ်သည်။ အခက်အခဲတိုက်ဖွဲ့မှုများကြား စိတ်ရှည် သည်းခံ၍ အခြေအနေသစ်များအတွက် လေ့လာစောင့်ကြည့်သင့်သော ကာလဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းတွင် အကြီး အကဲများကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ပင်ပန်းမှုများ တွေ့ကြုံရတတ်သည်။ ဝမ်းနည်း ပတ်သက်သော ကျန်းမာရေးအညံ့နှင့် ဦးခေါင်းပိုင်းဆိုင်ရာ ကိုက်ခဲမှုများ တွေ့ကြုံတတ်သည်။ ခရီးသွားလာမှုနှင့် ယာဉ်အန္တရာယ်များ သတိပြုပါ။ မိသားစု၌ အိမ်ခြံမြေတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ငွေကြေးပိုင်း နစ်နာဆုံးရှုံးမှု များ တွေ့ကြုံတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းတာဝန်ထမ်းရွက်သူများ လုပ်ငန်းပိုင်း အနာဂတ်အယုက်များကြောင့် နေရာဌာနအပြောင်းအရွှေ့များ ပေါ်ပေါက်တွေ့ကြုံနိုင်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ အလုပ်အတွက်၊ ငွေကြေးကိစ္စများအတွက် အဆင်မပြေမှု များပြားနေမည်။ ပညာသင်ကြားသူများ ပညာရေးပိုင်း စိတ်လေလွင့်မှု များပြားတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များနှင့် ချစ်သူများအတွက် မေတ္တာရေးပိုင်း အေးချမ်းတည်ငြိမ် ပြောင်းလဲမှုများ တွေ့ကြုံ၍ အနာဂတ်ရက်များ လုပ်နေမည်။

၂၀၁၅၊ မေလ၊ မွန်းတည့်နက္ခတ်ဝင်ထွက်ချိန်များ

ကမ္ဘာကြီးပေါ်၌ လက် (၁၂)လက်ဖြင့် လူတန်းစား (၁၂)ပိုင်းခွဲခြားပြီး မိမိတို့မွေးဖွားချိန် ကောင်းကင်မွန်းတည့်အရ အလင်းအား ထွန်းတောက်သော နက္ခတ် (၁၂)လုံးဖြင့် မိမိတို့၏ အရေးကြီးကိစ္စများ စီရင်ဆောင်ရွက်လျှင် ထူးခြားစွာ အကျိုးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ချက်ကြောင့် နက္ခတ်သိပ္ပံအဖွဲ့မှ လက်တွေ့ သုတေသနပြုလုပ်ပြီး အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုနိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ နေသိပ္ပံနက္ခတ်တစ်လုံးတည်းအား လူသားအားလုံးမှ အသုံးပြု ဆောင်ရွက် နေခြင်းသည် အခြားသော နက္ခတ်များကို လျစ်လျူထားသည်နှင့် တူနေပါသည်။ အဘိဓိနက္ခတ်အပါအဝင် နက္ခတ် အသီးသီးတို့သည် ကောင်းကျိုးများ ဖန်တီးပေးနိုင်ပြီး မိမိတို့မွေးဖွားချိန်အတိအကျဖြင့် စစ်ဆေးတွက်ချက်ပါက လူအသီးသီး အတွက် နက္ခတ် (၂၈)လုံးအား တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးပြုနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ယခုဖော်ပြချက်တွင် မွေးဖွားချိန် ၂၈နီကို လက်တစ်လက် အဖြစ် သတ်မှတ်၍ လက် (၁၂)လက်အတွက် နက္ခတ် (၁၂)လုံးဖြင့် တွက်ကိန်းဆင်ထားပါသည်။ နက္ခတ် (၁၂)လုံးသည် လက်တစ်ခုချင်းအလိုက် စွမ်းအားအမြင့်မားဆုံး မွန်းတည့်နက္ခတ်များသာဖြစ်ပြီး သိပ္ပံနည်းကျ (Modern Astrology) နက္ခတ်ပညာရပ်စနစ်တွင် ဖော်ပြထားသော နက္ခတ္တသိပ္ပံပညာရှင်များ၏ စံနှုန်းပြုထားသည့် အလင်းအားကို စံပြုထားပါသည်။ နက္ခတ်တစ်လုံးပိုင်ဆိုင်မှုကို ၁၃ ဇီကရီ ၂၀မိနစ် သတ်မှတ်ထားသော်လည်း ခြွင်းချက်အနေဖြင့် အဆိုပါ နက္ခတ်၏ ရှေ့ နောက် ၄ ဇီကရီအတွင်း ကျရောက်မည့်အချိန်များကို မွန်းတည့် နက္ခတ်၏ ဝင်ချိန် ထွက်ချိန်များအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပါသည်။

မိမိတို့မွေးဖွားချိန်လက် အလွယ်တကူရှာဖွေနိုင်ရန်အတွက် လက်ရာ ဖွေ့နည်းဇယားအား ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးထားပြီး လအလိုက်အလိုက် ပျမ်းမျှ နေထွက်ချိန်များအပေါ် မူတည်၍ နှစ်နာရီလျှင် လက်တစ်လက် နှုန်းဖြင့် လက် (၁၂)လက်အတွက် အလွယ်တကူ ကောက်ယူနိုင်ပါသည်။ ဥပမာ - ဧပြီ ၁၃ မှ မေ ၁၃ အတွင်း နံနက် (၅:၄၅) မှ (၇:၄၅)နာရီ အတွင်း မွေးဖွားသူတစ်ဦးသည် မိဿလက်ပိုင်ရင်ဖြစ်ပြီး ယင်းနေ့နံနက် (၉:၄၅) မှ (၁၁:၄၅) နာရီအတွင်း မွေးဖွားပါက မေထုန်လက်ပိုင်ရင်ဖြစ် သွားပါလိမ့်မည်။ လက်သတ်မှတ်ရာတွင် ၁၂ရာသီစက်ဝန်းအတွင်း မိဿမှ မိန်အထိ အစဉ်အတိုင်းသတ်မှတ်ထားပါသည်။

မိမိတို့၏ မွေးဖွားချိန်လက်များအား လက်ကောက်ယူမှု ဇယားတွင် ဦးစွာရှာဖွေ၍ မွန်းတည့် နက္ခတ်တို့၏ နေ့စဉ် မွန်းတည့်မတ်ချိန်များတွင် လောကီ၊ လောကုတ္တရာအရေးကိစ္စများ ကြံစည်ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် အကျိုးထူးများ ရရှိလာပါလိမ့်မည်။ လစဉ် မွန်းတည့်နက္ခတ်များအပေါ် စန်း(တနင်္လာ) ဖြတ်သန်းသည့်နေ့များအား ယှဉ်းသားပေးထားပြီး အဆိုပါ နေ့ရက်တို့သည် လတစ်လအတွင်း အနည်းဆုံး တစ်ရက်မှ အများဆုံး နှစ်ရက်ထိ ကြုံတွေ့နိုင်ပါသည်။ လက်အသီးသီး အတွက် မွန်းတည့်နက္ခတ်များ မွန်းတည့်ချိန်နှင့် စန်း(တနင်္လာ) မွန်းတည့်ချိန်များ ထပ်တူဖြစ်သည့်ရက်များသည် လတစ်လအတွက် အကောင်းဆုံး နေ့ရက်အချိန်အခါများဖြစ်ကြသည်။ အဆိုပါ နေ့ရက်အချိန်အခါများ၌ ထိက်စမ်းခြင်း၊ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ခြင်း၊ အရေးကြီးကိစ္စ စီမံဆောင်ရွက်ခြင်း၊ အိမ်ခြံမြေယာဉ်ကား ဝယ်ယူရန် စာချုပ်များ ချုပ်ဆို ခြင်းတို့အား ဉာဏ်ရှိသလို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

ဦးဇေယျာကို (B.Sc)(D.S.A)
နက္ခတ်သိပ္ပံအဖွဲ့

[illegible]

ဒါဝဗျူဟာသဘောတရား		စင်္ခာပုဂံ ဝေပညာသဘောတရား		ဝေပညာ မတ်သုတ္တန်သဘောတရား		မတ်သုတ္တန်ပုဂံသဘောတရား	
ဗျူဟာ	လက်	ဗျူဟာ	လက်	ဗျူဟာ	လက်	ဗျူဟာ	လက်
၆:၃၀မှ ၈:၃၀	ဓနု	၆:၄၀မှ ၈:၄၀	မကာရ	၆:၃၀မှ ၈:၃၀	ကျပ်	၆:၁၀မှ ၈:၁၀	ပိန်
၈:၃၀မှ ၁၀:၃၀	မကာရ	၈:၄၀မှ ၁၀:၄၀	ကျပ်	၈:၃၀မှ ၁၀:၃၀	ပိန်	၈:၁၀မှ ၁၀:၁၀	ပီယ
၁၀:၃၀မှ ၁၂:၃၀	ကျပ်	၁၀:၄၀မှ ၁၂:၄၀	ပိန်	၁၀:၃၀မှ ၁၂:၃၀	ပီယ	၁၀:၁၀မှ ၁၂:၁၀	မြို့သူ
၁၂:၃၀မှ ၁၄:၃၀	ပိန်	၁၂:၄၀မှ ၁၄:၄၀	ပီယ	၁၂:၃၀မှ ၁၄:၃၀	မြို့သူ	၁၂:၁၀မှ ၁၄:၁၀	မေထွန်
၁၄:၃၀မှ ၁၆:၃၀	ပီယ	၁၄:၄၀မှ ၁၆:၄၀	မြို့သူ	၁၄:၃၀မှ ၁၆:၃၀	မေထွန်	၁၄:၁၀မှ ၁၆:၁၀	ကရကဏ်
၁၆:၃၀မှ ၁၈:၃၀	မြို့သူ	၁၆:၄၀မှ ၁၈:၄၀	မေထွန်	၁၆:၃၀မှ ၁၈:၃၀	ကရကဏ်	၁၆:၁၀မှ ၁၈:၁၀	သီဟို
၁၈:၃၀မှ ၂၀:၃၀	မေထွန်	၁၈:၄၀မှ ၂၀:၄၀	ကရကဏ်	၁၈:၃၀မှ ၂၀:၃၀	သီဟို	၁၈:၁၀မှ ၁၉:၁၀	ကန်
၂၀:၃၀မှ ၂၂:၃၀	ကရကဏ်	၂၀:၄၀မှ ၂၂:၄၀	သီဟို	၂၀:၃၀မှ ၂၂:၃၀	ကန်	၂၀:၁၀မှ ၂၂:၁၀	တု
၂၂:၃၀မှ ၂၄:၃၀	သီဟို	၂၂:၄၀မှ ၂၄:၄၀	ကန်	၂၂:၃၀မှ ၂၄:၃၀	တု	၂၂:၁၀မှ ၂၄:၁၀	မြို့သူ
၂၄:၃၀မှ ၂:၃၀	ကန်	၂၄:၄၀မှ ၂:၄၀	တု	၂၄:၃၀မှ ၂:၃၀	မြို့သူ	၂၄:၁၀မှ ၂:၁၀	ဓနု
၂:၃၀မှ ၄:၃၀	တု	၂:၄၀မှ ၄:၄၀	မြို့သူ	၂:၃၀မှ ၄:၃၀	ဓနု	၂:၁၀မှ ၄:၁၀	မကာရ
၄:၃၀မှ ၆:၃၀	မြို့သူ	၄:၄၀မှ ၆:၄၀	ဓနု	၄:၃၀မှ ၆:၃၀	မကာရ	၄:၁၀မှ ၆:၁၀	ကျပ်

	မိဿလင်		ငြိဿလင်		မေထုန်လင်		ကရကဋ်လင်		သိတ်လင်		ကန်လင်	
နက်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်
၁	ဝမ်း : ၃၀	တူး : ၀၂	ဝမ်း : ၀၈	တူး : ၃၈	ဝမ်း : ၂၉	တူး : ၅၉	ဝမ်း : ၀၂	တူး : ၃၉	ဝမ်း : ၀၅	တူး : ၃၈	ဝမ်း : ၅၃	တူး : ၂၆
၂	ဝမ်း : ၂၆	တူး : ၅၈	ဝမ်း : ၀၄	တူး : ၃၄	ဝမ်း : ၂၅	တူး : ၅၅	ဝမ်း : ၀၃	တူး : ၄၅	ဝမ်း : ၀၁	တူး : ၃၄	ဝမ်း : ၄၉	တူး : ၂၂
၃	ဝမ်း : ၂၂	တူး : ၅၄	ဝမ်း : ၀၀	တူး : ၃၀	ဝမ်း : ၂၁	တူး : ၅၁	ဝမ်း : ၀၉	တူး : ၄၁	ဝမ်း : ၅၇	တူး : ၃၀	ဝမ်း : ၄၅	တူး : ၁၉
၄	ဝမ်း : ၁၉	တူး : ၅၀	တူး : ၅၆	ဝမ်း : ၂၆	ဝမ်း : ၀၇	တူး : ၄၇	ဝမ်း : ၀၅	တူး : ၃၇	ဝမ်း : ၅၃	တူး : ၂၆	ဝမ်း : ၄၁	တူး : ၁၅
၅	ဝမ်း : ၁၅	တူး : ၄၆	တူး : ၅၂	ဝမ်း : ၂၂	ဝမ်း : ၀၃	တူး : ၄၃	ဝမ်း : ၀၁	တူး : ၃၃	ဝမ်း : ၄၉	တူး : ၂၂	ဝမ်း : ၃၇	တူး : ၁၁
၆	ဝမ်း : ၁၁	တူး : ၄၂	တူး : ၄၈	ဝမ်း : ၁၈	ဝမ်း : ၀၉	တူး : ၃၉	ဝမ်း : ၀၇	တူး : ၃၇	ဝမ်း : ၃၁	တူး : ၄၅	ဝမ်း : ၃၃	တူး : ၁၇
၇	ဝမ်း : ၀၇	တူး : ၃၈	တူး : ၄၄	ဝမ်း : ၀၄	ဝမ်း : ၀၅	တူး : ၃၅	ဝမ်း : ၀၃	တူး : ၂၆	ဝမ်း : ၄၁	တူး : ၀၄	ဝမ်း : ၂၉	တူး : ၀၃
၈	ဝမ်း : ၀၃	တူး : ၃၄	တူး : ၄၀	ဝမ်း : ၀၁	ဝမ်း : ၀၁	တူး : ၃၁	ဝမ်း : ၀၅	တူး : ၂၅	ဝမ်း : ၃၇	တူး : ၁၁	ဝမ်း : ၂၅	တူး : ၁၉
၉	တူး : ၅၉	ဝမ်း : ၃၁	တူး : ၃၆	ဝမ်း : ၀၆	တူး : ၅၇	ဝမ်း : ၅၇	ဝမ်း : ၄၆	တူး : ၁၆	ဝမ်း : ၃၃	တူး : ၀၇	ဝမ်း : ၂၁	တူး : ၅၅
၁၀	တူး : ၅၅	ဝမ်း : ၂၇	တူး : ၃၂	ဝမ်း : ၀၂	တူး : ၅၄	ဝမ်း : ၂၃	ဝမ်း : ၄၂	တူး : ၁၄	ဝမ်း : ၂၉	တူး : ၀၃	ဝမ်း : ၁၇	တူး : ၅၁
၁၁	တူး : ၅၁	ဝမ်း : ၂၃	တူး : ၂၉	တူး : ၅၈	တူး : ၅၀	ဝမ်း : ၀၉	ဝမ်း : ၃၈	တူး : ၁၀	ဝမ်း : ၂၅	တူး : ၅၉	ဝမ်း : ၁၃	တူး : ၄၇
၁၂	တူး : ၄၇	ဝမ်း : ၁၉	တူး : ၂၅	တူး : ၅၄	တူး : ၄၆	ဝမ်း : ၁၅	ဝမ်း : ၃၄	တူး : ၀၆	ဝမ်း : ၂၁	တူး : ၅၅	ဝမ်း : ၁၉	တူး : ၄၃
၁၃	တူး : ၄၃	ဝမ်း : ၁၅	တူး : ၂၁	တူး : ၅၀	တူး : ၄၂	ဝမ်း : ၁၂	ဝမ်း : ၃၁	တူး : ၀၂	ဝမ်း : ၁၈	တူး : ၅၁	ဝမ်း : ၁၅	တူး : ၃၉
၁၄	တူး : ၃၉	ဝမ်း : ၁၁	တူး : ၁၇	တူး : ၄၆	တူး : ၃၈	ဝမ်း : ၀၈	ဝမ်း : ၂၆	တူး : ၁၈	ဝမ်း : ၁၅	တူး : ၄၇	ဝမ်း : ၁၂	တူး : ၃၅
၁၅	တူး : ၃၅	ဝမ်း : ၀၇	တူး : ၁၃	တူး : ၄၃	တူး : ၃၄	ဝမ်း : ၀၄	ဝမ်း : ၂၂	တူး : ၁၄	ဝမ်း : ၁၁	တူး : ၄၃	တူး : ၅၈	ဝမ်း : ၃၁
၁၆	တူး : ၃၁	ဝမ်း : ၀၃	တူး : ၀၉	တူး : ၃၉	တူး : ၃၀	ဝမ်း : ၀၁	ဝမ်း : ၁၈	တူး : ၁၁	ဝမ်း : ၀၆	တူး : ၃၉	တူး : ၅၄	ဝမ်း : ၂၇
၁၇	တူး : ၂၇	တူး : ၅၉	တူး : ၀၅	တူး : ၃၅	တူး : ၂၆	တူး : ၅၆	ဝမ်း : ၁၄	ဝမ်း : ၄၆	တူး : ၀၂	တူး : ၃၅	တူး : ၅၁	ဝမ်း : ၂၄
၁၈	တူး : ၂၄	တူး : ၅၅	တူး : ၀၁	တူး : ၃၁	တူး : ၂၂	တူး : ၅၂	ဝမ်း : ၁၁	ဝမ်း : ၄၂	ဝမ်း : ၅၈	တူး : ၃၁	တူး : ၄၆	ဝမ်း : ၂၁
၁၉	တူး : ၂၁	တူး : ၅၁	ဝမ်း : ၀၇	တူး : ၂၇	တူး : ၁၈	တူး : ၄၈	ဝမ်း : ၀၆	ဝမ်း : ၃၈	တူး : ၅၄	တူး : ၂၇	တူး : ၄၂	ဝမ်း : ၁၆
၂၀	တူး : ၁၆	တူး : ၄၇	ဝမ်း : ၀၃	တူး : ၂၃	တူး : ၁၄	တူး : ၄၄	ဝမ်း : ၀၂	ဝမ်း : ၃၄	ဝမ်း : ၅၁	တူး : ၂၃	တူး : ၃၈	ဝမ်း : ၁၂
၂၁	တူး : ၁၂	တူး : ၄၃	ဝမ်း : ၀၉	တူး : ၁၉	တူး : ၁၁	တူး : ၄၁	ဝမ်း : ၀၅	ဝမ်း : ၃၁	ဝမ်း : ၄၆	တူး : ၁၉	တူး : ၃၄	ဝမ်း : ၀၈
၂၂	တူး : ၀၈	တူး : ၃၉	ဝမ်း : ၄၅	တူး : ၁၅	တူး : ၁၆	တူး : ၃၆	ဝမ်း : ၅၅	ဝမ်း : ၂၇	ဝမ်း : ၄၂	တူး : ၁၅	တူး : ၃၁	ဝမ်း : ၀၄
၂၃	တူး : ၀၄	တူး : ၃၅	ဝမ်း : ၄၁	တူး : ၁၁	တူး : ၁၂	တူး : ၃၂	ဝမ်း : ၅၁	ဝမ်း : ၂၃	ဝမ်း : ၃၈	တူး : ၁၂	တူး : ၂၆	ဝမ်း : ၀၁
၂၄	တူး : ၀၁	တူး : ၃၁	ဝမ်း : ၃၇	တူး : ၀၇	ဝမ်း : ၅၈	တူး : ၂၄	ဝမ်း : ၄၇	ဝမ်း : ၁၉	ဝမ်း : ၃၄	တူး : ၀၈	တူး : ၂၂	တူး : ၅၆
၂၅	တူး : ၀၅	တူး : ၂၈	ဝမ်း : ၃၃	တူး : ၀၃	ဝမ်း : ၅၄	တူး : ၂၄	ဝမ်း : ၄၃	ဝမ်း : ၁၅	ဝမ်း : ၃၁	တူး : ၀၄	တူး : ၁၈	တူး : ၅၂
၂၆	တူး : ၀၂	တူး : ၂၄	ဝမ်း : ၃၁	ဝမ်း : ၅၉	ဝမ်း : ၅၁	တူး : ၂၁	ဝမ်း : ၃၉	ဝမ်း : ၁၁	ဝမ်း : ၂၆	တူး : ၁၁	တူး : ၁၄	တူး : ၄၈
၂၇	တူး : ၀၄	တူး : ၂၁	ဝမ်း : ၂၆	ဝမ်း : ၅၅	ဝမ်း : ၄၇	တူး : ၁၇	ဝမ်း : ၃၅	ဝမ်း : ၁၇	ဝမ်း : ၂၂	ဝမ်း : ၅၆	တူး : ၁၁	တူး : ၄၄
၂၈	တူး : ၀၄	တူး : ၁၆	ဝမ်း : ၂၂	ဝမ်း : ၅၁	ဝမ်း : ၄၃	တူး : ၁၃	ဝမ်း : ၃၁	ဝမ်း : ၁၉	ဝမ်း : ၅၂	တူး : ၁၆	တူး : ၁၄	တူး : ၄၁
၂၉	တူး : ၀၄	တူး : ၁၂	ဝမ်း : ၁၈	ဝမ်း : ၄၈	ဝမ်း : ၃၉	တူး : ၀၉	ဝမ်း : ၂၇	ဝမ်း : ၁၅	ဝမ်း : ၄၈	တူး : ၁၃	တူး : ၁၇	တူး : ၃၆
၃၀	တူး : ၀၄	တူး : ၀၈	ဝမ်း : ၁၄	ဝမ်း : ၄၄	ဝမ်း : ၃၅	တူး : ၀၅	ဝမ်း : ၂၃	ဝမ်း : ၁၁	ဝမ်း : ၄၄	တူး : ၁၃	တူး : ၁၅	တူး : ၃၂
၃၁	တူး : ၀၄	တူး : ၀၄	ဝမ်း : ၁၁	ဝမ်း : ၄၁	ဝမ်း : ၃၁	တူး : ၀၁	ဝမ်း : ၁၉	ဝမ်း : ၅၁	ဝမ်း : ၁၇	တူး : ၁၁	တူး : ၅၅	တူး : ၂၈

နက်	တုလင်		ခြံဇွာလင်		မနုလင်		မကာရလင်		ကုန်လင်		မိန်လင်	
	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်
၁	၁၈ : ၁၂	၁၈ : ၄၄	၁၉ : ၂၀	၁၉ : ၅၂	၂၂ : ၄၂	၂၃ : ၁၂	၂၂ : ၄၃	၂၃ : ၁၃	၁၁ : ၁၇	၁၁ : ၅၁	၀၄ : ၂၀	၀၄ : ၅၅
၂	၁၈ : ၀၈	၁၈ : ၄၀	၁၉ : ၁၇	၁၉ : ၄၈	၂၂ : ၃၈	၂၃ : ၀၈	၂၂ : ၃၉	၂၃ : ၀၉	၁၁ : ၁၃	၁၁ : ၄၇	၀၄ : ၁၇	၀၄ : ၅၁
၃	၁၈ : ၀၄	၁၈ : ၃၆	၁၉ : ၁၃	၁၉ : ၄၄	၂၂ : ၃၄	၂၃ : ၀၄	၂၂ : ၃၅	၂၃ : ၀၅	၁၁ : ၀၉	၁၁ : ၄၃	၀၄ : ၁၃	၀၄ : ၄၇
၄	၁၈ : ၀၀	၁၈ : ၃၂	၁၉ : ၁၀	၁၉ : ၄၀	၂၂ : ၃၀	၂၃ : ၀၀	၂၂ : ၃၁	၂၃ : ၀၁	၁၁ : ၀၅	၁၁ : ၃၉	၀၄ : ၀၉	၀၄ : ၄၃
၅	၁၇ : ၅၇	၁၈ : ၂၉	၁၉ : ၀၆	၁၉ : ၃၆	၂၂ : ၂၆	၂၃ : ၅၆	၂၂ : ၂၇	၂၃ : ၅၇	၁၀ : ၀၁	၁၁ : ၃၅	၀၄ : ၀၅	၀၄ : ၃၉
၆	၁၇ : ၅၃	၁၈ : ၂၅	၁၉ : ၀၂	၁၉ : ၃၂	၂၂ : ၂၂	၂၃ : ၅၂	၂၂ : ၂၃	၂၃ : ၅၃	၁၀ : ၅၈	၁၁ : ၃၁	၀၄ : ၀၁	၀၄ : ၃၅
၇	၁၇ : ၄၉	၁၈ : ၂၁	၁၈ : ၅၈	၁၉ : ၂၈	၂၂ : ၁၈	၂၃ : ၄၈	၂၂ : ၂၁	၂၃ : ၅၁	၁၀ : ၅၄	၁၁ : ၂၇	၀၃ : ၅၇	၀၄ : ၃၁
၈	၁၇ : ၄၅	၁၈ : ၁၇	၁၈ : ၅၄	၁၉ : ၂၄	၂၂ : ၁၄	၂၃ : ၄၄	၂၂ : ၁၆	၂၃ : ၄၆	၁၀ : ၅၁	၁၁ : ၂၃	၀၃ : ၅၃	၀၄ : ၂၈
၉	၁၇ : ၄၁	၁၈ : ၁၃	၁၈ : ၅၁	၁၉ : ၂၁	၂၂ : ၁၁	၂၃ : ၄၁	၂၂ : ၁၂	၂၃ : ၄၂	၁၀ : ၄၆	၁၁ : ၁၉	၀၃ : ၄၉	၀၄ : ၂၄
၁၀	၁၇ : ၃၇	၁၈ : ၀၉	၁၈ : ၄၆	၁၉ : ၁၆	၂၂ : ၀၆	၂၃ : ၃၆	၂၂ : ၀၈	၂၃ : ၃၈	၁၀ : ၄၂	၁၁ : ၁၅	၀၃ : ၄၅	၀၄ : ၂၀
၁၁	၁၇ : ၃၃	၁၈ : ၀၅	၁၈ : ၄၂	၁၉ : ၁၂	၂၂ : ၀၂	၂၃ : ၃၂	၂၂ : ၀၄	၂၃ : ၃၄	၁၀ : ၃၈	၁၁ : ၁၁	၀၃ : ၄၁	၀၄ : ၁၆
၁၂	၁၇ : ၂၉	၁၈ : ၀၁	၁၈ : ၃၈	၁၉ : ၀၉	၂၁ : ၅၈	၂၂ : ၂၈	၂၂ : ၀၁	၂၃ : ၃၁	၁၀ : ၃၄	၁၁ : ၀၇	၀၃ : ၃၇	၀၄ : ၁၂
၁၃	၁၇ : ၂၅	၁၇ : ၅၇	၁၈ : ၃၄	၁၉ : ၀၅	၂၁ : ၅၄	၂၂ : ၂၄	၂၁ : ၅၆	၂၂ : ၂၆	၁၀ : ၃၁	၁၁ : ၀၄	၀၃ : ၃၄	၀၄ : ၀၈
၁၄	၁၇ : ၂၁	၁၇ : ၅၃	၁၈ : ၃၀	၁၉ : ၀၁	၂၁ : ၅၁	၂၂ : ၂၁	၂၁ : ၅၂	၂၂ : ၂၂	၁၀ : ၂၆	၁၁ : ၀၁	၀၃ : ၃၁	၀၄ : ၀၄
၁၅	၁၇ : ၁၇	၁၇ : ၄၉	၁၈ : ၂၆	၁၈ : ၅၇	၂၁ : ၄၇	၂၂ : ၁၇	၂၁ : ၄၈	၂၂ : ၁၈	၁၀ : ၂၂	၁၁ : ၅၆	၀၃ : ၂၆	၀၄ : ၀၁
၁၆	၁၇ : ၁၃	၁၇ : ၄၅	၁၈ : ၂၂	၁၈ : ၅၃	၂၁ : ၄၃	၂၂ : ၁၃	၂၁ : ၄၄	၂၂ : ၁၄	၁၀ : ၁၈	၁၁ : ၅၂	၀၃ : ၂၂	၀၃ : ၅၆
၁၇	၁၇ : ၀၉	၁၇ : ၄၁	၁၈ : ၁၈	၁၈ : ၄၉	၂၁ : ၃၉	၂၂ : ၀၉	၂၁ : ၄၁	၂၂ : ၁၁	၁၀ : ၁၄	၁၁ : ၄၈	၀၃ : ၁၈	၀၃ : ၅၂
၁၈	၁၇ : ၀၅	၁၇ : ၃၇	၁၈ : ၁၄	၁၈ : ၄၅	၂၁ : ၃၅	၂၂ : ၀၅	၂၁ : ၃၆	၂၂ : ၀၆	၁၀ : ၁၁	၁၁ : ၄၄	၀၃ : ၁၄	၀၃ : ၄၈
၁၉	၁၇ : ၀၁	၁၇ : ၃၃	၁၈ : ၁၁	၁၈ : ၄၁	၂၁ : ၃၁	၂၂ : ၀၁	၂၁ : ၃၂	၂၂ : ၀၂	၁၀ : ၀၆	၁၁ : ၄၁	၀၃ : ၁၁	၀၃ : ၄၄
၂၀	၁၆ : ၅၈	၁၇ : ၃၁	၁၈ : ၀၇	၁၈ : ၃၇	၂၁ : ၂၇	၂၁ : ၅၇	၂၁ : ၂၈	၂၁ : ၅၈	၁၀ : ၁၆	၁၁ : ၃၆	၀၃ : ၀၆	၀၃ : ၄၁
၂၁	၁၆ : ၅၄	၁၇ : ၂၆	၁၈ : ၀၃	၁၈ : ၃၃	၂၁ : ၂၃	၂၁ : ၅၃	၂၁ : ၂၄	၂၁ : ၅၄	၁၀ : ၁၂	၁၁ : ၃၂	၀၃ : ၀၂	၀၃ : ၃၆
၂၂	၁၆ : ၅၁	၁၇ : ၂၂	၁၇ : ၅၉	၁၈ : ၂၉	၂၁ : ၂၉	၂၁ : ၄၉	၂၁ : ၂၁	၂၁ : ၅၁	၁၀ : ၀၉	၁၁ : ၂၈	၀၃ : ၀၉	၀၃ : ၃၂
၂၃	၁၆ : ၄၇	၁၇ : ၁၈	၁၇ : ၅၅	၁၈ : ၂၅	၂၁ : ၂၅	၂၁ : ၄၅	၂၁ : ၂၇	၂၁ : ၅၇	၁၀ : ၀၅	၁၁ : ၂၄	၀၃ : ၀၅	၀၃ : ၂၈
၂၄	၁၆ : ၄၃	၁၇ : ၁၄	၁၇ : ၅၁	၁၈ : ၂၁	၂၁ : ၂၁	၂၁ : ၄၁	၂၁ : ၂၃	၂၁ : ၅၃	၁၀ : ၀၁	၁၁ : ၂၁	၀၃ : ၀၁	၀၃ : ၂၄
၂၅	၁၆ : ၃၉	၁၇ : ၁၀	၁၇ : ၄၇	၁၈ : ၁၇	၂၁ : ၁၇	၂၁ : ၃၇	၂၁ : ၁၉	၂၁ : ၄၉	၁၀ : ၀၆	၁၁ : ၁၆	၀၃ : ၀၆	၀၃ : ၂၁
၂၆	၁၆ : ၃၅	၁၇ : ၀၆	၁၇ : ၄၃	၁၈ : ၁၃	၂၁ : ၁၃	၂၁ : ၃၃	၂၁ : ၁၅	၂၁ : ၄၅	၁၀ : ၁၂	၁၁ : ၁၂	၀၃ : ၁၂	၀၃ : ၁၇
၂၇	၁၆ : ၃၁	၁၇ : ၀၂	၁၇ : ၃၉	၁၈ : ၁၁	၂၁ : ၁၉	၂၁ : ၃၁	၂၁ : ၁၁	၂၁ : ၃၁	၁၀ : ၀၉	၁၁ : ၁၁	၀၃ : ၁၁	၀၃ : ၁၃
၂၈	၁၆ : ၂၆	၁၆ : ၅၈	၁၇ : ၃၄	၁၈ : ၀၆	၂၁ : ၁၆	၂၁ : ၂၆	၂၁ : ၀၇	၂၁ : ၂၇	၁၀ : ၀၁	၁၁ : ၀၇	၀၃ : ၀၇	၀၃ : ၀၉
၂၉	၁၆ : ၂၂	၁၆ : ၅၄	၁၇ : ၃၁	၁၈ : ၀၂	၂၁ : ၁၂	၂၁ : ၂၂	၂၁ : ၀၃	၂၁ : ၂၃	၁၀ : ၀၆	၁၁ : ၀၇	၀၃ : ၁၁	၀၃ : ၀၅
၃၀	၁၆ : ၁၈	၁၆ : ၅၁	၁၇ : ၂၇	၁၇ : ၅၈	၂၁ : ၀၈	၂၁ : ၁၈	၂၁ : ၀၉	၂၁ : ၁၉	၁၀ : ၀၃	၁၁ : ၀၃	၀၃ : ၀၃	၀၃ : ၀၁
၃၁	၁၆ : ၁၄	၁၆ : ၄၆	၁၇ : ၂၃	၁၇ : ၅၄	၂၁ : ၀၄	၂၁ : ၀၄	၂၁ : ၀၅	၂၁ : ၁၅	၁၀ : ၀၁	၁၁ : ၀၁	၀၃ : ၀၁	၀၃ : ၀၁

မြန်မာလဆန်း ၅ရက်နှင့်

မြန်မာလဆုတ် ၅ရက်

ရက်သရုပ်အဟောများ

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

မြန်မာလဆန်း ၅ရက်မွေးသူများ ရက်သရုပ်ဟာ
“စိန်တစ်လုံးတည်းပါသော လက်စွပ်ပုံ” ဖြစ်တယ်။

ပရိယာယ်သဘောမှာ ကြွက်ခံနိုင်ခြင်း၊ လွတ်လပ်ခြင်း၊
ပွပေါက်တိုးခြင်း၊ အရလိုက်ငွေဝင်ခြင်း၊ ပညာဉာဏ်ရင့်ကျက်
ခြင်း၊ အများက အထင်ကြီးခြင်း၊ ခေါင်းမာတတ်ခြင်း၊ အပြောင်း
အလဲများခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ဘဝင်မြင်ခြင်း၊ စသော သဘော
တရားတို့အောက်တွင် ရှိပါတယ်။

ဤရက်မွေးသူဟာ သုခမျိုး၊ ဒုက္ခမျိုးကို ကျော်ဖြတ်
ပြီးမှ ကြီးပွားသော ကံပါသူဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ကြုံတွေ့နိုင်သော လောကဓံ
ကို ခံနိုင်ရည်ရှိသူဖြစ်ပါတယ်။ အေးဆေးစွာ နေလိုသူဖြစ်
တယ်။ ကြိုးစားသူလည်း ဖြစ်တယ်။ ကုန်သည်ပွဲစားအလုပ်

မျိုး၊ အရောင်းအဝယ်အလုပ်မျိုးနဲ့ အကျိုးပေးတတ်သူဖြစ်
တယ်။ ကြိုးစားနိုင်လေလေ ဘဝမှာ ကြီးပွားအောင်မြင်လေ
လေဖြစ်ပါတယ်။

ဒီရက်မွေးသူများမှာ အလုပ်ကို စိမ့်ကိန်းချ မလုပ်သင့်
ပါ။ လျှင်မြန်စွာလုပ်၍ မြန်မြန်ပွပေါက်တိုးမည့်အလုပ်များထဲ
ပိုကောင်းနိုင်ပါတယ်။

မိမိကိုယ်ကိုသာ ယုံကြည်မှု လွန်ကဲနေမယ်။ တစ်ဖန်
သူကို ပုံမှန်သာရှိမယ်။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးများနဲ့ စပ်ပြီး
အထင်မကြီးရှိတတ်တာကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် အိမ်ထောင်
ရေရှည် ကသိကအောက်ကြုံနိုင်ပါတယ်။ သို့သော် သည်းခံနိုင်မှု
နဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေထိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ပညာဉာဏ်ကောင်းခြင်း၊ စိတ်အတွေးကောင်းခြင်း
လုံ့လရှိခြင်းတို့ကြောင့် ဘဝက မြင့်မားလာတတ်ပါတယ်။
တစ်ပါးသူအပေါ် မရက်စက်ချင်သော်လည်း အညာတာမဲ့စွာ
ရက်စက်ရခြင်းကိစ္စများကို လုပ်ဆောင်ရတတ်ပါတယ်။
တစ်ပါးသူကို မုန်းခဲပြီး၊ မုန်းမိပြီဆိုလျှင် လှည့်မကြည့်တတ်
တော့ပါ။ မိမိကို ဩဇာပေးရင်လည်း မခံတတ်ပါ။

လွတ်လပ်စွာ နေလိုမယ်။ လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်
တတ်မယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ယုံကြည်ချက်အတိုင်းသာ
လုပ်ဆောင်မိတာကြောင့် ခေါင်းမာသလိုဖြစ်မယ်။

ဘဝတွင် ငွေကြေးအရလိုက်အမြဲလိုက်ဝင်နိုင်သော

ထံရှိပါတယ်။ ကြီးပွားကံပါပါတယ်။ အများက အထင်ကြီး
အတိအကျကံ ပါနေပါတယ်။

ပြီးတော့ စကားပြောရာတွင်လည်းကောင်း၊ အိပ်မက်
အလုပ်လုပ်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များကို
ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။

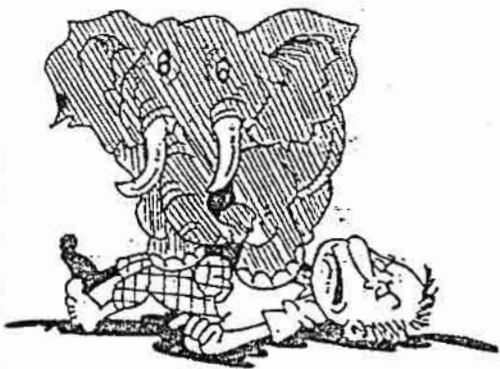
ဘဝကအပြောင်းအလဲများတတ်တာတော့ ရှိပါတယ်။
စိတ်နှစ်ခွဲ မဖြစ်အောင် ထိန်းသင့်ပါတယ်။ ဘာကိစ္စမှာပဲဖြစ်
ဖြစ် ပြတ်ပြတ်သားသားရှိသင့်ပါတယ်။ အဲဒါ ကံကောင်းပါမယ်။

ဒီရက်ဖွားတွေဟာ ဒုက္ခဆိုရင် ဘယ်လိုပုံစံပဲဖြစ်ဖြစ်
ခိုင်ရည်ရှိနေခြင်းကိုက အောင်မြင်နိုင်မှုရဲ့ အခြေခံကောင်း
တွေ ဖြစ်နေပါတယ်။

ထိပါကိုင်နိုင်ခြင်း၊ အလုပ်မှ ဝင်ငွေကောင်းရခြင်း၊
အစ်ချက်တည်းနှင့် ပွပေါက်တိုးခြင်းများ ရှိနိုင်ပါတယ်။
စိတ်ဆွေကောင်းရှိဖို့ လိုတယ်။ ဒီရက်ဖွားများ မိတ်ဆွေကောင်း
နဲ့ပါက ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း တောက်ပြောင်မှုတွေ
ကြောင့် ဒိတ်ဒိတ်ကျ ဘဝကမြင့်မားပါလိမ့်မယ်။

မြန်မာလဆုတ် ၅ရက်မွေးသူများ ရက်သရပ်မှာ
လူကို နင်းထားသော ဆင်ကြီးပုံဖြစ်ပါတယ်။

ပရိယာယ်သဘောမှာ ဝန်ပိုင်ခြင်း၊ မှန်မှန်နှင့် မြန်မြန်
ခွက်ဆောင်ခြင်း၊ အေးဆေးခြင်း၊ ပေးသည့်တာဝန်ယူရခြင်း၊
ချောက်ကျခြင်း၊ အပိန်ခံရခြင်း၊ တာဝန်ကျေခြင်း၊ ထိပ်တန်း
ရောက်နိုင်ခြင်းဟူသော သဘောတရားတို့အောက်တွင် ရှိပါ
တယ်။

ဒီရက်ဖွားတွေဟာ အများအကျိုးကို ဆောင်တတ်ကြ
တယ်။ ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားကိုလည်း တွက်ဆနိုင်တတ်ကြသူ
များသာ ဖြစ်တယ်။

ဘဝတွင် အေးအေးဆေးဆေး နေလိုစိတ်ရှိပါတယ်။

မည်သူ့ကိုမှ ပြဿနာလုပ်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့်
ဘဝတစ်ကွေ့၌ ပြဿနာပေါ်တတ်ခြင်း၊ အမှုကိစ္စဖြစ်တတ်
ခြင်းများ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မလိုလားအပ်သော
ကိစ္စများ ရှုပ်ထွေးရတတ်တာကြောင့် ဖြေရှင်းရတတ်တယ်။

စေတနာကောင်းသူဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်အပေါ် မကောင်း
သူများကို တွေ့ရနိုင်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေ၊ ဒါမှ
မဟုတ် အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ ချောက်ချမှုတွေကြောင့်
စိတ်ညစ်ရတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘဝမှာ အပေါင်းအသင်း
မှန်သမျှအပေါ် ကြည့်ဆက်ဆံသင့်တယ်။

ကြီးလေးသော တာဝန်ယူရခြင်းတွေ ရှိမယ်။ အထက်
က ပေးသော တာဝန်တွေကို မပေါ့ဆသင့်ပါ။ လေးနက်
တည်ကြည်စွာ လုပ်သင့်ပါတယ်။

ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် နှေးနှေးကွေးကွေးမလုပ်ဘဲ ပုံမှန်ဖြစ်
စေ၊ မြန်မြန်ဖြစ်စေ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၍ လုပ်ဆောင်သင့်ပါ
တယ်။ ဒါမှ အောင်မြင်လိမ့်မယ်။

ရပ်ကွက်အကျိုး၊ လူအကျိုး၊ ပြည်အကျိုးတွေကို
ထမ်းဆောင်ရခြင်း၊ အစိုးရအလုပ်ကို လုပ်ရခြင်း၊ ကြီးလေး
သော တာဝန်ဝတ္တရားများ ရှိခြင်းတွေ ရှိပါမယ်။ လုပ်ကိုင်ရာ
ဝန်းကျင်မှာတော့ လူသိများနိုင်ပါတယ်။

တစ်ခုတော့ သတိပြုပါ။ မိမိအနေဖြင့် တစ်ပါးသူများ
နှင့် ဆက်ဆံရာမှာ ဖြစ်စေ၊ မိသားစုကိစ္စများကို စွမ်းဆောင်
ရာမှာ ဖြစ်စေ၊ မိမိကို ခုတ်လုပ်၍ အမြင့်တက်သွားသူများ၊
ချောက်ချသူများ၊ နင်းကန်ကျော်တက်သူများ၊ ကိုယ်အပေါ်
တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ကြသူများ ရှိတတ်ကြောင်း၊ ခေါင်းထဲ
မှာ ရှိနေဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဖော်ပြပါ အချက်ကို သတိထားရင်း ပြောသမျှ ပြောင်
မပြောင်မို့၊ အပေါင်းအသင်းများကို လွန်လွန်ကဲကဲ ပုံပြီး
မယုံကြည်ဖို့၊ နှေးနှေးကွေးကွေး တုံ့ထိုဘာဝေ မလုပ်ဖို့
အရေးကြီးလှပါတယ်။

ဒီလို လိုက်နာနိုင်ရင်တော့ လဆုတ် ၅ရက်ဖွားတွေဟာ
ထိပ်တန်းရောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဧည့်သည် ဆရာကျော်

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်စာအုပ်စင်

သုတအံ့

ကလောင်စုံ

မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင်များ

စာရေးဆရာ ဆရာတော် မုံရွာ နေဇာက စုစည်းပြီး ကလောင်စုံတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်များအကြောင်းကို ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

ရဟန်းစာဆို၊ စာရေးဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီး ၅၂ဦးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးများအကြောင်းကို အားပါးတရ ဖတ်ကြရမှာပါ။ ဆောင်းပါး၊ အက်ဆေးနှင့် ကဗျာသာမက ဝတ္ထုတိုများကိုပါ စုစည်းထားပါတယ်။

လူတိုင်းတွင် ကျေးဇူးရှင်များ ရှိကြသည်။ မိမိလည်း ကျေးဇူးရှင်များ ရှိပေသည်။ ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်အောင် ငွေအား၊ လုပ်အား၊ လှူဒါန်းကြသူများကိုလည်း ဆရာတော် မုံရွာ နေဇာက ကျေးဇူးမှတ်တမ်းရေးထိုးပေးထားပါတယ်။ ကျေးဇူးသိတတ်သူများ ရေးသားထားတဲ့ ကျေးဇူးရှင်များအကြောင်းတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖတ်ရသူတိုင်း ဘဝအတွေးအကြံများစွာရပြီး သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ကြမှာပါ။

“မျိုးဆက်သစ်” စာပေက ထုတ်ဝေပြီး တန်ဖိုးမှာ ၅၀၀၀ ကျပ်ဖြစ်ပါတယ်။

ညီလေးငယ် (လယ်တော်)

ဝိညာဉ်ပျော် စံအိမ်ကြီး

ညီလေးငယ် (လယ်တော်)မှာ ဂန္ထီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားနေသော ကလောင်ရှင်တစ်ယောက်ပါ။ ဂန္ထီရဆန်းတို့ သူ့အရေးအသားတွေကိုလည်း ပရိသတ် အတော်အတန်သိပြီးထားဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီစာအုပ်ကတော့ ဂန္ထီရဆန်းဆန် ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းထုတ်ဝေထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

“ဝိညာဉ်ပျော် စံအိမ်ကြီး” နှင့် ဂန္ထီရ ဝတ္ထုတိုများ လို့ အမည်ပေးထားပါတယ်။ ဝိညာဉ်ပျော် စံအိမ်ကြီး၊ ငှက်ပျော့မယ်ချစ်သူအပါအဝင် စိတ်ဝင်စားစရာ ထူးဆန်းတာတွေကို ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ထားတဲ့ ဝတ္ထုတို ၁၃ပုဒ်တိတိ ပါဝင်ပါတယ်။

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်အပါအဝင် တခြားမဂ္ဂဇင်းများမှာ ရေးသားခဲ့တဲ့ ဝတ္ထု တိုများပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ညီလေးငယ် (လယ်တော်) ပြောပြတဲ့ ဂန္ထီရဆန်းဆန် လူ့ဦးကဆန်း ကြယ်တဲ့ အကြောင်းအရာများကို ပရိသတ်များအဖို့ တစုတစည်းတည်း ဖတ်ရှုရမှာပါ။

“အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်” က ထုတ်ဝေဖြန့်ချိပြီး စာအုပ်ရောင်းစျေး မှာ ၁၅၀၀ ကျပ်ဖြစ်ပါတယ်။

ကောင်းထက်ညွန့် မူကြိုအဆင့်သင်္ချာ

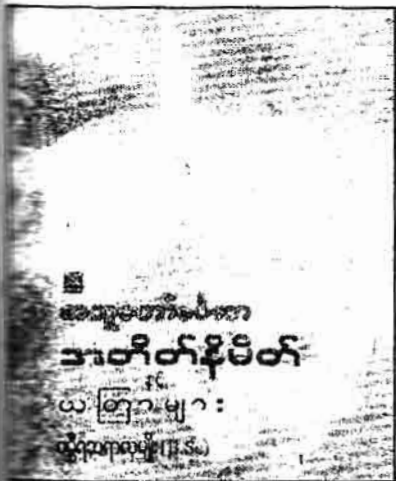
ကလေးများအတွက် သုတရသ ဖတ်စရာစာအုပ်ရှားပါးနေတဲ့ အချိန်
ခါမျိုးမှာ ကောင်းထက်ညွန့်က ကွက်လပ်တစ်ခုကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ပါ
တယ်။ မူကြိုအဆင့် သင်္ချာစာအုပ်ကို အရောင်စုံစုံသုံးပြီး ကလေးတို့စိတ်
ကြိုက် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်ပါတယ်။

မူကြိုအဆင့် သင်္ချာဆိုပေမယ့် ပြီးစလွယ်လုပ်ထားတာမျိုး မဟုတ်ပါ
ဘူး။ နိုင်ငံတကာ သင်ရိုးညွှန်းတမ်းများနဲ့ ကိုက်ညီအောင် ပြုစုရေးသားထား
တာ တွေ့ရပါတယ်။

• ဒီစာအုပ်ကို ကိုင်ပြီး အလယ်တန်းပညာတတ်မြောက်ထားသူ
တစ်ယောက်ကတောင် မူကြိုကလေးများကို သင်ကြားနိုင်အောင် အားထုတ်
ထားပါတယ်။

သင်္ချာစနစ် အခြေခံ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်ဆွေးနွေးရင်ကျက်လာစေရန်၊ တွေးခေါ်နိုင်စွမ်း ပွဲပြီးတိုးတက်လာစေရန်၊ ကျိုးကြောင်း
ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း၊ မြင်မှားစေရန်နှင့် ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်စွမ်း၊ မြင်တက်စေရန် ရည်ရွယ်ပြုစုထား သည်ဟု ကောင်းထက်ညွန့်က
ဆိုထားပါတယ်။

“ကောင်းစာပေ”က ထုတ်ဝေသလို၊ ရောင်းဈေးမှာလည်း သင့်တင့်တဲ့ ဈေးနှုန်းဖြစ်တဲ့ ၁၈၀၀ ကျပ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂန္ထီရ ဆရာလှမျိုး အယူတော်မင်္ဂလာ

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ပရိသတ်များအတွက် ဂန္ထီရ ဆရာလှမျိုး ()ရေးတဲ့
စာအုပ်တစ်အုပ်ထွက်ရှိလာပါတယ်။ စာအုပ်အမည်ကတော့ “အယူတော်
မင်္ဂလာ အတိတ်နိမိတ်နှင့် ယတြာများ”ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အကောင်းနိမိတ်၊ အဆိုးနိမိတ်၊ ကျိုး၊ ကြောင်၊ ကြွက်၊ ခွေးတို့နဲ့
ပတ်သက်တဲ့ နိမိတ်၊ နေ့နံအလိုက် ဆိုင်တဲ့ နိမိတ်များကိုသာမကဘဲ၊ လူ
ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ နိမိတ်၊ ငွေရလာဘဝင် နိမိတ်၊ အိပ်မက်များအကြောင်း
ကို ပြည့်စုံအောင် ရေးပြထားပါတယ်။

ခရီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နိမိတ်၊ ခုနစ်ရက်သားသမီးများ သက်ရောက်နှစ်အလိုက် နိမိတ်များကိုသာမကဘဲ၊ ဆိုးဝါးတဲ့
အမက်ယတြာ အတိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးများအတွက် ယတြာများကိုပါ စာဖတ်သူတွေ အသုံးတည့်စေဖို့ ဖော်ပြထားပါတယ်။
“မဇ္ဈိမ စာပေ”က ထုတ်ဝေထားပြီး တန်ဖိုးမှာ ၁၀၀၀ ကျပ်ဖြစ်ပါတယ်။

ထိခိုက်ပွန်းပဲ့ သွေးထွက်ဒဏ်ရာ ပိုးမဝင်စေရန်

နတ်မောက် မှတ်ကျောက်

ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စဉ်သွားလာလှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ခလုတ်တိုက် ပွန်းပဲ့ ပေါက်ပြဲ သွေးစို့ ထွက်လာခြင်း၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ အသားငါးများကို ခုတ်ထစ် လှီးဖြတ်ရာမှ ဓားထိ ဓားရှ သွေးထွက် ဒဏ်ရာရခြင်း၊ ကျောင်းသား လူငယ်များ ခဲတံချွန်ရာမှ ဓားမြက်၍ သွေးထွက် ဒဏ်ရာရခြင်းများ စသည့် မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ဘဲ သွေးထွက်ဒဏ်ရာ ရရှိတတ်ပါသည်။

သာမန် ပွန်းပဲ့ သွေးစို့ဒဏ်ရာသည် မဆိုသာရုံဖြစ်သော်လည်း ထိုအရေပြား ပွန်းပဲ့မှုမှ မလိုအပ်သော ဗိုင်းရပ် အင်းဆက်ပိုးများ ဝင်ရောက်ခြင်းကြောင့် မေးခိုင်းပိုးများ ဝင်ရောက်ပြီး ကြီးစွာသော အန္တရာယ်များ ဖြစ်တတ်သဖြင့် ပိုးမဝင်စေရန် အမြန်ဆုံး ကာကွယ်ကုသသင့်ပါသည်။

မြို့မှာတော့ အလွယ်တကူ အရက်ပျံ့ ပွတ်လိမ်းလိုက်လျှင် ပြီးသော်လည်း ဆေးရုံဝေး၊ ဆေးခန်းဝေး၊ ဆေးဝေးသော တောကျေးလက် တောထဲတောင်ထဲတွင်တော့ အောက်ပါအတိုင်း အမြန်ဆုံး ပြုလုပ်ရပါသည်။

ရှားပင်မှ အရွက်ကို ခူးယူပြီး ညက်စွာ ကြိတ်၍

ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာပေါ် အံ့ပေးထားပါ။

တမာပင်မှ အရွက်ခူးပြီး ညက်စွာ ကြိတ်၍ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာပေါ် အံ့ပေးပါ။

ကုက္ကိုရွက်ကို ခူး၍ ညက်စွာ ကြိတ်ပြီး အံ့ပေးသော ဆေးရွက်ကြီးငုံသူပါလျှင် ၎င်းဆေးရွက်ကြီးကို ခြေပြီး အနာပေါ် ဖြူးပေးထားပါ။

အထက်ပါ တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ထိခိုက်ပွန်းပဲ့ သွေးထွက်ဒဏ်ရာပေါ် ပြုလုပ်ပေးထားလျှင် နာရီဝက်အတွင်း အနာဒဏ်ရာ ခြောက်သွေ့သွားပြီး ပိုးမဝင်နိုင်တော့ပါ။ နောက်တွင် ဒဏ်ရာခြောက်သွေ့နေပြီး အနာမယဉ်းဘဲ ပျောက်ကင်းသွားပါမည်။

ကျေးလက်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည့်ဘဝက လက်တွေ့အသုံးပြုခဲ့ရသော မြန်မာ့ရိုးရာဆေးနည်းလေးများကို အမှတ်တရ ရေးသားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နတ်မောက် မှတ်ကျောက်

* နက္ခတ္တဗေဒသည် ကျယ်ပြန့်၍ အကျိုးအကြောင်း ဆက်နွယ်ခိုင်လုံသော အကြောင်းအရာများပေါ်တွင် အခြေခံထားသည်။

* ဂြိုဟ်၊ နက္ခတ်၊ ကြယ်၊ တာရာများအကြားတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ဥပဒေသများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကမ္ဘာ၊ လူသတ္တဝါများအကြားတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော အင်အားများပင်ဖြစ်သည်။

* နက္ခတ္တဗေဒ သိပ္ပံပညာရပ်သည် လူသားတို့၏ အတိတ်ကံနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာ ဗဟုသုတကို ရှာဖွေသိရှိနိုင်ပြီး အတိတ်ကံကို ကြုံကြံခံ၍ အသစ်အသစ်သော ကံများကို မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို နည်းပေးလမ်းပြပြုလုပ်ထားခြင်းဖြင့် ကံကြမ္မာဘီးအဝန်းအဝိုင်းမှ လွတ်မြောက်စေနိုင်သည်။ (ဗြိဟဇ်ဇာတကကျမ်း)

၂၀၁၅ အတွက် ဟောစာတမ်း မှာယူနိုင်ပါသည်။

(တက်မှ ငွေကြိုပို့ရန်လိုပါသည်။ ဟောစာတမ်း အိမ်အရောက်ပို့ပေးမည်။
စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ငွေရေးကြေးရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အမှုအခင်းပြဿနာ၊
ယတြာအစုံပါမည်။ ကလေးအမည်ပေး၊ လှုပ်ငန်းနာမည်ပေး၊ မင်္ဂလာရက်ရွေး၊
ခွဲခွဲကလေးမွေးရက်ရွေး မှာယူနိုင်သည်။)

ခေတ္တရာဆရာကျော်

(အာကာသနက္ခတ္တဗေဒ ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်)

သုံးကြိမ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏
အေးချမ်းတည်ငြိမ်သော တရားအရိပ်
အာဝိဿအောက်ဆီသို့ နောက်တစ်ကြိမ်
ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့ပြန်ပြီ။ ရင်ထဲ၌ အတိုင်းမသိ
ပီတိဖြစ်ကာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယောဂီ
ဆိုတာ မေးပြီး တရားအမှတ်မပါဘဲ
ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက်ငေးကြည့်နေ
မိသည်။

သာယာကြည်နူးစို့ ကောင်း
တဲ့ ရေကန်ကြီးပါလား။
ထိုရေကန်အလယ်တွင် စွန်
တူးတူး ပွင့်လန်းလျက်ရှိသော ကြာ
ကြာနီ၊ ကြာပန်းရောင်းစုံကလေး
တသီတတန်း။ ကြာပန်းများနား၌
လွှားပျံ့သန်း ကူးခတ်လျက်ရှိကြ
ဘဲငန်း၊ စစ်စလီနှင့် ဟင်္သာမောင်နှံ
ကလည်း ကန်၏အလှကို တင့်သော
တင့်၊ ဝင့်သထက် ဝင့်အောင် ပျံ့
နေသယောင်။ ကြည်လင် စိမ်း

ဝါဠိနှင့်
ကျွန်ုပ်နှင့် အိပ်မက်စေတမန်တော်များ

ပြင်ထဲမှာလည်း ရွှေဝါရောင်
သို့မဟုတ် ငါးကြိုး ငါးငယ်အသွယ်
ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစေဖို့ဖြင့်
အတိအကျနဲ့နေကြသည်။ နတ်ပြည်
မို့ဆိုလို့ လက်ငင်းချက်ချင်း
အသွားသည့်အလား နှလုံးအိမ်
အလိုက်ရ၏။

“သောကီ... အမှတ်ကွာနေပြီထင်

“ဧည့်...”
သောကီတို့ကို ကြီးကြပ်စောင့်
ရှု ဆရာလေး(သီလရှင်)တစ်ပါး

သောကီကို ခပ်ဖွယ်လှမ်းကိုင်ရင်း
သတိပေးလိုက်သော စကားကြောင့်
သဘာဝအလှတရားအောက်၌ ကျွန်မ
ပြားပြားမှောက်လျက် အမှတ်သညာ
အောက်က စိတ်ထွက်ခွာသွားခဲ့ရသည်
ကို သတိပြုမိကာ ချက်ချင်းပင် ပိန်မှု၊
ဖောင်းမှုဆိုသို့ သတိကပ်လိုက်၏။

အရာအားလုံး ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း သဘောတရားကြားမှ ရှန်းမထွက်နိုင်မှု ကို ဆင်ခြင်နဲ့လုံးသွင်းရင်း ဆွမ်းစား ဆောင်ဆိုသို့ အမှတ်သတိဖြင့် လျှောက် လှမ်းလာခဲ့သည်။

အသက် ၂၂ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ကျွန်မသည် လောကီရေးရာတို့ကို စိတ်ပါဝင်စားသကဲ့သို့၊ လောကုတ္တရာ ရေးကိုလည်း နိုင်သလောက် အားထုတ် ရန် စိတ်သန်သူဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော် ကြီးများ ဟောကြားလမ်းပြတော်မူသော တရားတော်များကို နာယူလေ့ရှိရုံသာ မက၊ အားလပ်ချိန်များ၌ တရားရိပ်သာ ဝင်ကာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ် တော်တိုင် ဟောကြား လမ်းပြတော်မူ ခဲ့သည့် အတိုင်းမသိ ကြီးမားကျယ်ပြန့် လှသော နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ် ဖြစ်သည့် ဝိပဿနာတရားတော် ကျင့် ကြံအားထုတ်မှုများကို ဉာဏ်စွမ်း ကိုယ်စွမ်းရှိသလောက် ပွားများဆောင် ရွက်ရန် စိတ်အားသန်သူလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ တိုက် တွန်းမှုဖြင့် ပဲခူးတိုင်းအတွင်းရှိ (---) ဇိုင်သာသို့ နှစ်စဉ် သင်္ကြန်ပိတ်ရက်တိုင်း သွားရောက် အားထုတ်ခဲ့သည်မှာ ယခု နှစ်ဆိုလျှင် သုံးနှစ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ ပါရမီ ဓာတ်ခံ အားနည်းနေသောကြောင့်ပေ လား မပြောတတ်၊ တရားထူး တရား မြတ်ကို ဒိဋ္ဌ မသိမြင်ရသေးပေမယ့် စိတ်တည်ငြိမ် အေးချမ်းခြင်းတည်းဟူ သော အကျိုးကျေးဇူးထူးကိုတော့ အတော်အသင့်ရရှိခဲ့ပြီ။ တရားအား ထုတ်ခြင်းသည် အကျိုးရှိလှပါပေ၏။

ယခုနှစ်သည် ယခင်နှစ်များနှင့် မတူ၊ တမူထူးလေသည်။ ယခင်နှစ်များ က ကျွန်မအပါအဝင် ကျွန်မ၏ မိခင်၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ယဉ်ယဉ်နှင့် သူမ၏ မိခင်၊ စုစုပေါင်း လေးယောက်သား သင်္ကြန်အခါတိုင်း ရိပ်သာဝင်လေ့ရှိ

သော်လည်း ယခုနှစ်၌မူ နှစ်ဖက်လုံး၏ ဖခင်များကပါ ကျွန်မတို့၏ တိုက်တွန်း မှုကြောင့် ရိပ်သာဝင်ရန် စိတ်ပါခဲ့ကြ သည်။ သင်္ကြန်ပိတ်ရက်ကို အကျိုးထူး ကျန်အောင် အသုံးချရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ ပုံရ၏။

“သုံးထပ်ဆောင်မှာတော့ မလုပ် ပါနဲ့ကွယ်။ အန်တီတို့က အဘွားကြီး အရွယ်တွေပါ။ အများနဲ့ ရေချိုးဖို့ အိမ် သာသွားဖို့ မလွယ်လို့ပါ သမီးတို့ရယ်။ တတ်နိုင်ရင် ကူညီကြပါဦး။”

ကျွန်မတို့သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို VIP တွေဟု သဘောထားတတ်ကြသူ များမဟုတ်ပါ။ အချမ်းသာကြီး ချမ်းသာ လှသူများ မဟုတ်ကြသလို၊ နေရာ တကာ ကြီးကျယ်တတ်သူတွေလည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဗုဒ္ဓဝင်စာအုပ် ထဲက ရဟန်းတော်တွေ ကျင့်ကြံအား ထုတ်သလို၊ တောရိပ်ပင် ခိုလှုံချင်ကြ သူများဖြစ်ပေမယ့် သစ်တစ်ပင်အောက် တွင် နေပြောက်အထိုးခံပြီး တရားကျင့် ကြံရန်မဆိုထားနှင့်၊ ဤကဲ့သို့ ဆွမ်း ပွားပြည့်စုံပြီး အမှိုးအကာ အဆင်ပြေ သော ရိပ်သာကြီးမှာတောင် ယောဂီ ဆောင်ကို ရွေးနေရသေးသည်။ မရွေး ခဲ့လည်း မဖြစ်ပါချေ။

တရားအားထုတ်ခြင်းသည် လွယ်မယောင်နှင့် ခက်၊ တိမ်မယောင် နှင့် နက်သောအလုပ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့ကျန်ထိုင်ကာ စင်္ကြန်လျှောက် ၍ တရားရှုမှတ်ရာသည်မှာ အပြင်ပန်းက ကြည့်လျှင် သက်သာသည်ဟု ထင်ချင် စရာရှိပေမယ့် ကိုယ်တို့၏ အားထုတ် ကြည့်သည့်အခါမှ အလွန်ပင်ပန်းသော အလုပ်ဖြစ်မှန်း သိခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ ပင်ပန်းရသည်မှာလည်း မိမိ၏ စိတ် ကြောင့်သာဖြစ်သည်။

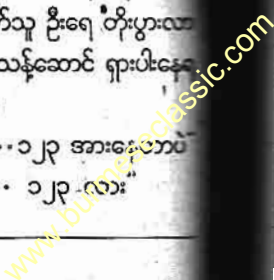
တစ်နှစ်ပတ်လုံး စက္ကန့်ဝက် လောက်ပင် ငြိမ်ငြိမ်မနေခဲ့သော စိတ်၊ တစ်နည်းဆိုရသော် မြက်ခင်းပြင်ကျယ်

တွင် ပြေးလွှားခန့်ပေါက်နေသော မြင် ရိုင်းပမာ သွားလိုရာသွား၊ လွှင့်လိုရာ လွှင့်နေခဲ့သောစိတ်ကို တစ်နေရာတည်း တွင် တည်ရှိနေစေရန် ထိန်းချုပ်ထား ရခြင်းလောက် ပင်ပန်းသောအလုပ်မျိုး ကို ကျွန်မတစ်သက် အခြားမတွေ့ခဲ့ဘူး ပေ။ အနုပညာသမားပီပီ ယခင်က တွေးချင်ရာတွေ၊ ငေးချင်ရာငေးခဲ့သော ဒဏ်ချက်တွေကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ခံရ ခက်နေခြင်းလားတော့ မသိ။ ထိုသို့ တစ်နေ့ကျန် တရားအားထုတ်ပြီးသည့် နောက် ညအိပ်ရာဝင်သည့်အခါ၌ လူ မှာ ကိုင်ရိုက်ထားသကဲ့သို့ ပင်ပန်းနေခဲ့ ပြီ။ သို့ကြောင့် အေးအေးလူလူ အိပ် စက် အနားယူလိုသည်။

သုံးထပ်ဆောင်ဆိုတာက သီး သန့်နေထိုင်၍မရ။ ဟောခန်းကြီးနှင့် တူပြီး အိမ်သာနှင့် ရေချိုးခန်းများက လည်း နားနေသူ လူဦးရေထက် နည်း ပါးသောကြောင့် အနည်းငယ်တော့ အဆင်မပြေ။ ပိုဆိုးသည်က ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၏ မိခင် သက်ကြီးပိုင်းတွေ ရဲ့ အသက်အရွယ်က ၆၀ ကျော်များ ဖြစ်ကြရာ လူငယ်များနှင့် တိုးကာ ဆွေ ကာ ရေချိုးရန် မလွယ်ကူချေ။ ထို့ ကြောင့် သီးသန့်ဆောင်လေးကို လိုချင် မိ၍ ယခုကဲ့သို့ တောင်းဆိုနေရခြင်း ဖြစ်၏ ။

သက်ကြီးပိုင်းများလည်း ဖြစ် နှစ်စဉ် ဝင်နေကျ ယောဂီများလည်း ဖြစ်သဖြင့် စာရေးမလေးများက အားနာ ဟန်တူပါသည်။ စာရင်းတို့ထားသော စာအုပ်ကို ဟိုလုန့် သည်လုန့်လုပ်ကာ သီးသန့်ဆောင် လွတ်လိုလွတ်ငြား နှာ ဖွေနေကြသည်။ ယခင်နှစ်များထက် တရားအားထုတ်သူ ဦးရေ တိုးပွားလာ ၍ ယခုလို သီးသန့်ဆောင် ရှားပါးနေရ ခြင်းဖြစ်ပါမည်။

“ဪ... ၁၂၃ အားလုံးလာပဲ”
“ဟင်... ၁၂၃ လား”

စာရေးမလေးတစ်ဦးက အဆောင်နံပါတ်(၁၂၃)အားနေကြောင်း ပြောလိုက်၍ ကျန် စာရေးမလေးက အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်သည့် အခါ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ထုညှပ်ကြည့်ကြလေ၏။ သူတို့၏ပုံစံက အများတစ်ခုကို ကျွန်လွန်လိုက်မိသည့် အလား။ ထိုအချက်ကို ကျွန်မက လွဲပြီး ကျန်မိသားစုဝင်များက သတိပြုမိပုံ မရ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ၏ မိခင် မေမေက အဆောင်နံပါတ် (၁၂၃) ထွတ်နေပြီကြားသည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကာ စာရေးမလေးနှစ်ဦး၏ အမူအရာများကို ဂရုမစိုက်အားတော့ဘဲ -

“ဒီလို အဲဒီအဆောင်ပဲ ပေးလိုက်ပါလားကွယ်”

“ဟို...ပေး...ပေးလိုတော့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲ...ဟိုလေ အဲဒီအဆောင်က နည်းနည်းတော့ ချောင်ကျလို့”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ အန်တီတို့က တရားလာအားထုတ်တာပဲ။ နေရာကောင်းစရာမလိုပါဘူး။ သီးသန့်ဆောင်ဖြစ်ရင် တော်ပါပြီ။ အိမ်သာနဲ့ ရေချိုးခန်း မလှရင် အန်တီ အဆင်ပြေပါပြီကွယ်”

“ကေသီ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ပေးသာ ပေးလိုက်ပါလား။ အန်တီကြီးတို့အတွက် အဆင်ပြေမှာပါ”

စာရေးမလေး နှစ်ဦးက တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်စစ်စစ်ကာ မေးမြန်းလိုက်ကြပြီး နောက်ဆုံးတွင် မိခင်ကြီး၏လက်သို့ အဆောင်နံပါတ် (၁၂၃)၏ သော့ကို အပ်လိုက်တော့သည်။

အဆောင် (၁၂၃)က ချောင်ကျလှသည်တော့ မဟုတ်။ စင်္ကြန်လျှောက်လမ်းဘေးတွင် တည်ရှိပြီး ထိုအဆောင်

၏ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် အဆောင်တစ်လုံးစီရှိ၏။ အဆောင်၏ နောက်၌ လျှို့ဝှက်ကြီးရှိပြီး တစ်ဖက်ရှိမတော့နှင့် ကပ်၍နေသည်။ ထိုနေရာမှာ ရိပ်သာ၏ နယ်နိမိတ်အဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားသောနေရာဖြစ်ပြီး ခြံစည်းရိုး(သွပ်နန်းကြိုး) ကာရံထား၏။

“ဪ...ဒါကြောင့် ချောင်ကျတယ်လို့ ပြောတာဖြစ်မယ်။ တောအစပ်နားမှာ ဆောက်ထားလို့ကိုး။ ဒီမှာလေ၊ ခြံစည်းရိုး သွပ်နန်းကြိုးတိုင်တွေ။ ရိပ်သာရဲ့ အစွန်ဆုံးနေရာပေါ့”

သူငယ်ချင်း၏ မိခင်က ပတ်ဝန်းကျင်သို့ စူးစမ်းအကဲခတ်ရင်း ဆိုသည်။ တောစပ်ဖြစ်သော်လည်း ခြံစည်းရိုးလုံလုံခြုံခြုံ ကာရံထားသည်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အဆောင်များတွင် မိမိတို့ကဲ့သို့သော ယောက်ျားများ ရှိနေခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ စိုးရွံ့စိတ်တော့ မဖြစ်မိ။ ဤရိပ်သာက နှစ်စဉ် ဝင်နေကျရှိ စိတ်ထဲ၌ အထူးတထွေ ခံစားမိခြင်းမရှိဘဲ တရားအားထုတ်ရန်သာ စိတ်ရည်လန်နေခဲ့သည်။ ရိပ်သာ၏ သဘာဝအတိုင်း ရေမီးအဆင်ပြေပြီး ဆိတ်ငြိမ်တိုးတိတ်နေ၏။

ကျွန်မ၏ မိခင်ကြီးသည် ပထမဆုံးနေ့၌ပင် ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်ခဲ့သည်။ ဤနေရာတွင် သွေးလေချောက်ချားသောကြောင့်၊ သို့မဟုတ် အိပ်ရာအပြောင်းအလဲကြောင့် မြင်မက်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကို သက်သေသက္ကာရဖြင့် ဖော်ပြရသော် မိခင်ကြီးသည် အိပ်မက်မက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူမ တစ်ခါတစ်ရံ မြင်မက်သော အိပ်မက်များမှာလည်း အပြင်လောကနှင့် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ဆက်နွယ်နေသည်ချည်း။ ယခုလည်း ရိပ်သာဝင်ခဲ့သည့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အိပ်ရာဝင်သည့်အခါ တရား

အမှတ်ဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားတတ်သော သူမသည် ဤတစ်ခေါက်၌ နားလည်ရခက်သော အိပ်မက်တစ်ခုကို အခန်းဆက်တတ်လမ်းပမာ မြင်မက်ခဲ့ရလေသည်။

အသားအရေတွေက ဝင်းဝင်းလက်လက် ဖြူဖြူစင်စင်ရယ်။ ရုပ်ရည်တွေကလည်း ခေလတုတာ မဟုတ်ဘူး။ ယနေ့ ခေတ်စားနေတဲ့ ကိုရီးယားမင်းသမီးလေးများလို ချစ်စဖွယ် နှစ်သက်စဖွယ်။ ဝတ်စားထားပုံကတော့ ရှယ်။ ဂါဝန်ရှည်၊ ဂါဝန်တိုလေးများနဲ့ လှချင်တိုင်း လှလို့၊ သူတို့တစ်တွေက ခေတ်ပေါ် အကတွေ၊ ခေတ်ပေါ် သီချင်းတွေနဲ့ ဟောခန်းကြီးထဲမှာ က၊နေ၊ ပျော်နေကြတယ်လေ။

မိခင်ကြီးပြောသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်က ဤမျှသာ။

(ထိုအိပ်မက်အကြောင်းကို ရိပ်သာမှာ နှိမ့်တုန်းက ပြောပြခြင်းမဟုတ်ဘဲ အိမ်အပြန် ကားပေါ်ရောက်မှ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းပြောရင်း ပြောပြဖြစ်ခြင်းသာဖြစ်၏။)

အိပ်မက်အကြောင်းကို ဇာတ်လမ်းဆင်၍ ရေးပြရသော် အိပ်မက်ထဲ၌ သူမသည် တိုက်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားခါး ထိုအိမ်ထဲမှ လှပချောမောသော မိန်းမပျိုလေးများ ပြေးထွက်လာကြကာ၊ သူမကို အိမ်ထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ အိမ်ထဲတွင် မိန်းမပျိုလေးများစွာရှိနေကြပြီး သီချင်းဆိုသူက ဆို၊ ခုန်ပေါက်က၊သူက က၊နေကြ၏။ မိခင်ကြီးကိုလည်း “အတူ ကဦးမလား”ဟု ခေါ်တော့ သူမက “ရှစ်ပါး သီလနဲ့မို့ က၊လို့ မဖြစ်ဘူး”ဟု ငြင်းလိုက်ကြောင်း၊ ထိုသို့ အခြားသူများက ခုန်နေသည်ကို ငေးကြည့်ရင်း အိပ်မက်က လန်နီလာခဲ့ကြောင်း ဆိုသည်။

မိခင်ကြီး၏ အိပ်မက်က အခန်းတကြယ်ကြီးတော့ မဟုတ်။ သာမန်

အိပ်မက်သမားတစ်ယောက်အဖို့ မကြာခဏမက်ဖူးသော အိပ်မက်မျိုးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခုတော့ မိခင်ကြီးမှ မြင့်မက်၍သာ ဆန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယမြောက်နေ့ည

ဒုတိယမြောက်နေ့ညတွင်လည်း ပထမနေ့က အိပ်မက်နှင့် တစ်ထေရာတည်းတူသည့် အိပ်မက်တစ်ခုကို မိခင်ကြီး မြင်မက်ပြန်သည်။ ပထမနေ့က အတိုင်း အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားပြီး အခြားသူများ ပျော်ပါးခုန်မြူးနေကြသည်ကို ထိုင်ကြည့်ရင်း အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့၏။ အိပ်မက်မက်ခဲ့သော မိခင်ကြီးအတွက် တစ်ထေရာတည်းတူသော အိပ်မက်တစ်ခုကို နှစ်ရက်ဆက်တိုက် မြင်မက်ရခြင်းသည် နာမ်လောကသားများနှင့် သက်ဆိုင်နေလေမလားဟု တွေးချင်စရာဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

“ဆန်းတော့ ဆန်းတယ်။ ခပ်ချောချော မိန်းကလေးတွေ။ ဝတ်စားထားတာကလည်း ထီးဆန် နန်းဆန် မဟုတ်ဘဲ ခေတ်ပေါ်ပုံစံမျိုး။ ကနေတာကလည်း အခုခေတ် က.ပုံ က.ဟန်အတိုင်းပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိပ်မက်ကို နှစ်ညလုံးလုံး မြင်မက်ခဲ့လဲ မသိ”

မိခင်ကြီးမိဖုရား စိတ်ထဲက ထိုသို့ တွေးရင်း အိပ်မက်အပေါ် စိတ်ရောက်သွားခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစဉ်က မိခင်ကြီး အိပ်မက်မြင်မက်သည့် အကြောင်းကို ကျွန်မတို့ မသိ။ ယောဂီများဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တိုင်ပင်နှီးနှောပြောဆိုရန် အချိန်မရှိသည်က တစ်ကြောင်း၊ နောက်ပြီး အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြမိပါက ကျွန်မတို့ စိတ်ချောက်ချားမည်ကို “စိုးရိမ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ မိခင်ကြီးက ထိုအိပ်မက်နှင့် ပတ်သက်၍ လေသံမျှပင်မဟုတ်ချေ။

တတိယမြောက်နေ့ည

တတိယမြောက်နေ့ညတွင်တော့ မိခင်ကြီးသည် အစွန်တွင် မအိပ်ဝံ့တော့ဟန် ရှိ၏။ တစ်ဖက် တောအုပ်ကို အဖွဲ့လမ်းလွန်နေ၍ ယခုကဲ့သို့ ထူးထူးဆန်းဆန်းအိပ်မက်ကို ထပ်တလဲလဲ မြင်မက်နေခြင်းဖြစ်မည်ဟု သူမကိုယ်သူမ သံသယဝင်လာပုံရသည်။ သို့ကြောင့် နေရာချင်း ချိန်းကာ အိပ်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး...

“သမီး... အမေ အစွန်မှာ အိပ်ရတာ အေးလို့၊ အတွင်းထဲ ဝင်ချင်တယ်။ အဲဒါ သမီးနဲ့ နေရာချင်း လဲချင်လို့”

ဟု ပြောခဲ့သည်။
“လဲချင်ရင် လဲလေ အမေ၊ သမီးအစွန်မှာ အိပ်လို့ရပါတယ်”

မေမေနှင့် ကျွန်မ နေရာချင်းလဲကာ အိပ်ခဲ့သည်။ နေရာချင်းချိန်းကာ အိပ်စက်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်မသည် အစွန်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ကျွန်မနံဘေးတွင် ပြတင်းပေါက်ရှိနေပြီး လေဝင်စေရန်အတွက် ထိုပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားလေရာ မျက်စိမှိတ်လိုက်တိုင်း ပြတင်းပေါက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် စောင့်ကြည့်နေသလို ခံစားရကြောင်းကို ကျွန်မ ဖော်ပြရန် လိုပေမည်။ ပြတင်းပေါက်၏ တစ်ဖက်တွင် တောအုပ်ကြီးရှိနေ၍ စိတ်ချောက်ချားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ထိုနေ့ညက ဘာကိုမျှ မမြင်မက်ဘဲ ကျွန်မ နှစ်မြှိုက်စွာ အိပ်ပျော်ခဲ့သလို မိခင်ကြီးသည်လည်း နှစ်ရက်ဆက်တိုက် မြင်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကို ထိုနေ့ညတွင် မမြင်မက်တော့ဘဲ ကောင်းမွန်စွာ အိပ်ပျော်ခဲ့လေသည်။

“အိပ်မပျော်တော့ကွယ်၊ တရားမှတ်ရတာတောင် မူးနောက်နောက်ဖြစ်ချင်လာတယ်”

ထိုစကားက သူငယ်ချင်း၏ မိခင်အိမ်သန်းတင်မှ ညည်းညူလိုက်သည့်

စကားဖြစ်၏။ သူမ အိပ်မပျော်ဘူးကြားရ၍ ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းသာသနာနှင့် ရှားတောင့်ရှားပါး ကြနပ်ရပြီး တစ်နှစ်နေမှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ရိပ်သာဝင်ရသည့်အခိုက် တင်ဖြည့်ကျပ်ဖြည့် အားထုတ်ခွင့်ရစေလိုသည်မှာ ကျွန်မ၏ စေတနာပင်။ ထိုစဉ်က သူမ ဘာကြောင့် အိပ်မပျော်လဲဆိုတာကိုတော့ မမေးမိ။

(နောက်မှ သိရသည်က သူမလည်း ထိုသို့သော အိပ်မက်မျိုးတွေ မြင်မက်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။)

ပဉ္စမမြောက်နေ့ည

ငါးရက်မြောက်သော ညတွင်တော့ ကိုယ်တွေ့ ကြုံရလေပြီ။

အခြားနေ့ညများ၌ မည်သည့်အနောင်အယုတ်မျှ မကြုံရသဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ အိပ်ပျော်ခဲ့သောကြောင့် တရားအားထုတ်သည့်အခါတွင်လည်း လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ အားထုတ်နိုင်ခဲ့၍ စိတ်တည်ငြိမ် အေးချမ်းမှုကို အတော်အတန် ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ၊ ထိုသို့သော ဗျူဟာတစ်ခု အိပ်မက်မျိုးကို အဘယ်ကြောင့် မြင်မက်ခဲ့ရသလဲဆိုတာကို စဉ်းစားလိုပင်မရ။

ယခု အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်မသည် အိမ်ကြီးတစ်လုံး၏ ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိစဉ် အိမ်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကျွန်မဆီမှ တစ်ရာကို လက်ဖြန့်ကာ လှမ်းတောင်းနေကြသည်။

သူတို့ ကျွန်မဆီကနေ ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ဘာတောင်းနေတာလဲ၊ ထိုအချက်ကို ကျွန်မ တွေးယူ၍ မရသဖြင့်...

“အစ်မတို့ ဘာပြောနေကြတာလဲ၊ ဘာတောင်းနေကြတာလဲ”

ဟု လှမ်းအော်မေးရင်း ရှေ့တိုးလာခဲ့သည်။ သူတို့က ကျွန်မနှင့် ပေ ၅၀ ခန့်အကွာတွင် ရှိရာ ကျွန်မလည်း

သူတို့အနားသို့ ရောက်အောင် ခပ်
သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့လိုက်စဉ်...
“ဟိတ်...ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟူသော အသံနက်ကြီးနှင့်အတူ
သူတို့နှင့် ကျွန်မကြားသို့ လူကြီးတစ်
ယောက် ပြေးဝင်လာခဲ့၏။

ထိုလူကြီးက ယခင် ရုပ်ရှင်ရုံများ
တွင် တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သည့် လူကြီးတစ်
ကောင်များလို အသားမည်းမည်း၊ သွား
ထွဲကျ၊ ခန္ဓာကိုယ်တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်
ဝင်တိုတိုနှင့် လူ့ဘီလူးကြီးပုံမျိုးမဟုတ်
ဘဲ ဖြူဖွေစိမ်းလဲသော အသားအရည်၊
မြင့်မားခန့်ညားသော ကိုယ်ဟန်ရှိပြီး
ရုပ်ရည်ကလည်း (တရုတ်မင်းသား
ချောင်ရင်ဖတ်လို) ချောမောသည်။
ဝတ်စားထားသည်ကလည်း စတိုင်
ဘောင်းဘီ၊ ရုပ်အင်္ကျီနှင့်။ သူက
လျှောက်လာသော ကျွန်မရှေ့တွင်
မိတ်ရပ်ကာ ဆက်မတိုးရန် တားရင်း
တစ်ဆက်တည်းပင်...

“မင်းနဲ့ မဆိုင်တဲ့ နေရာ၊ ပြန်
ထား”

ဟု ဆို၏။ သူ မည်မျှပင် တား
ထား သူ့နောက်က မျက်နှာငယ်လေး
များနှင့် ကျွန်မကို အားကိုးတကြီး
ထမ်းငေးကြည့်နေသော အမျိုးသမီး
လေးများကို ကျွန်မ သနားမိ၍ ငွတ်
ငွတ်တိုးရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...

“ဝေါင်း...”

ဟူသော ကျယ်လောင် နက်ရှိုင်း
သည့် ဟိန်းဟောက်သံကြီး ထွက်ပေါ်
လာ၏။

ကြားလိုက်ရသည့် အသံကြီးက
သွေးပျက်ချင်စရာ။ ရန်ကုန်မြို့တွင်
မြို့နယ်လွှာလွှာအဖို့ ကျားဟိန်းသံကို
ရုပ်ရှင်နှင့် animal planet ထဲတွင်
သာ တစ်ဆင့်ကြားခဲ့ဖူးရာ၊ ယခုအခါ
အနံ့နှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသလို
ခံစားခဲ့ရသည်။ ကျားဟိန်းသံကြီးကို
ကြားလိုက်ရသည့်သက်အလ ကျွန်မ၏

ရှေ့ဆက်တိုးမည့် သတ္တိများသည် လေ
သင့်သည့် ဝါဗွမ်းဖတ်လေးပမာ လွင့်ပါး
သွားခဲ့ရပြီး၊ ထို့နောက် အိပ်မက်မှ
လန့်နိုးလာခဲ့တော့သည်။

(သည်ကြားထဲ အိပ်မက်များ
မြင်မက်ခြင်း ရှိသော်လည်း ယခုဖော်
ပြခဲ့သော အိပ်မက်နှင့် အတော်လေး
ကို ဆင်တူနေ၍ မရေသား မဖော်ပြ
တော့ပါ။)

နဝမမြောက်နေ့ည

ကျွန်မတို့ လေးယောက်သည်
အိပ်မက်ကိုယ်စီ မြင်မက်လျက်ရှိသော်
လည်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဖွင့်မပြောဖြစ်
ကြ။ မိမိအပြောကြောင့် ကျန်တစ်
ယောက် ထိတ်လန့်ကာ တရားအထိုင်
ဖျက်မည်ဖိုး၍ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေခဲ့ကြ
သည်။ နောက်ပြီး ယောဂီများဖြစ်၍
အတိတ်တွင် စိတ်ကို မထားဘဲ ပစ္စုပ္ပန်
တည်တည်ကိုသာ ရှုမှတ်နေရခြင်းဖြစ်
တာကြောင့် ငြိမ်ချိန်ဖြစ်သော အိပ်မက်
အကြောင်းကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်
ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ညတိုင်းလိုလို ထူးထူးဆန်းဆန်း
ထပ်တလဲလဲ အိပ်မက်တွေ မြင်မက်
နေသည်ကလွဲ၍ အခြား အနှောင့်
အယှက်မရှိသဖြင့် တရားအားထုတ်ရ
သည်မှာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့လှ၏။
စိတ်တည်ငြိမ်ခြင်း၊ အာရုံစူးစိုက်မှုအား
ကောင်းခြင်း ဖြစ်/ပျက် သဘောတရား
ကို နှလုံးသွင်းမိခြင်း၊ ခန္ဓာတွင် ဖြစ်ပေါ်
လေ့ရှိသော ဝေဒနာများအပေါ် ခံနိုင်
ရည်ရှိလာခြင်း စသော အကျိုးကျေးဇူး
ထူးများကိုလည်း ရရှိခဲ့သည်။ လူတိုင်း
တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ခန့် ရိပ်သာဝင်
ကာ “စိတ်အနားပေးခြင်း သင်တန်း”ကို
မမြင်မနေ တက်သင့်ပေသည်။

ကိုးရက်မြောက်နေ့သည် ကျွန်မ
တို့အတွက် ဤတစ်နှစ်တာအဖို့
နောက်ဆုံး တရားအားထုတ်ရသောနေ့
ဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် တရား

ဖြုတ်ကာ အိမ်ပြန်ကြရတော့မည်။
ရောက်ခါစက အိမ်ကို သတိရပြီး လွမ်း
သလိုရှိသော်လည်း တစ်ဝတ်လုံးလုံး
တရားအားထုတ်လိုက်ရသည့်အခါ
တရား၏ အနှစ်သာရကို ဆင်ခြင်မိပြီး
အိမ်ပြန်ရမည်ကိုပင် ဝမ်းနည်းသယောင်
ယောင်၊ လူ့ဘောင်အတွင်းသို့ ရောက်
ရှိသွားလျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ
တည်းဟူသော အကုသိုလ်တရားတို့နှင့်
ပြန်လည် လုံးထွေးပေါင်းသင်းရပေဦး
မည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုနောက်ဆုံးနေ့ညတွင် မိခင်
ကြီး မြင်မက်သော အိပ်မက်သည်
ဆန်းကြယ်လှပ၏။ အိပ်မက်ထဲ၌
မိခင်ကြီးသည် တောထဲသို့ ရောက်ရှိ
သွားခဲ့ပြီး မိခင်ကြီးအနားသို့ ကျားကြီး
တစ်ကောင် တိုးကပ်လာခဲ့သည်ကို
အိပ်မက်မက်နေသည်နှင့် မတူဘဲ
လက်ငင်းကြုံတွေ့နေရသည့်အလား
ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ခဲ့စားခဲ့ရလေ၏။

“ကျားရဲ့ မျက်နှာက ဆန်ကော
လောက် ရှိမယ်။ အကြီးကြီးပဲ။ ကျား
ကြီးက အမေ့နားကို တစ်လှမ်းချင်း
ကပ်လာတာ။ အမေလည်း ထွက်ပြေး
ရင် ပိုဆိုးမှာမို့လို့ မေတ္တာသုတ်ကို စိတ်
ထဲက ရွတ်ရင်းနဲ့ အဲဒီနားမှာပဲ တောင့်
တောင့်ကြီး ရပ်နေလိုက်မိတယ်။ ကျား
ကြီးကို ကြည့်ရတာလည်း အမေ့ကို
ရန်ပူဖို့ ကပ်လာတဲ့ပုံပေါ့ဘူး။ ထင်တဲ့
အတိုင်းပဲ အမေ့နားလည်း ရောက်ရော
သူက အမေ့မျက်နှာကို ကြောင်လေး
တစ်ကောင်လို နှမ်းလိုက်တာ။ အမေ
ဖြင့် အသည်းကို ယားသွားတာပဲ”

ကိုယ်တိုင်မြင်မက်သော အမေ
တော့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိ။ တစ်ဆင့်
ပြန်နားဆင်ရသော ကျွန်မပင် ရင်ထဲ
ယားကျိကျိဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ တိုက်
လည်း တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည့် အိပ်
မက်များပါပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
ပစ္စုပ္ပန်မြောက်နေ့ညကတင် ကျားဟိန်း

သံကို ကျွန်မ မြင်မက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုလည်း မိခင်ကြီးက ကျားလာနမ်းသည်ဟု အိပ်မက်မြင်မက်ပြန်သည်။ နားလည်ရ ခက်လှပါတ်။

ရိပ်သာမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီး ကားပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါမှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အတွေ့အကြုံတွေ ဖလှယ်ကြရင်း အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြန်ပြောဖြစ်ကြရာ တစ်ယောက်အိပ်မက် တစ်ယောက်နားဆင်ရင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား။

“ဟယ်...တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ အစ်မရယ်။ ကျွန်မလည်း အစ်မလိုပဲ အမျိုးသမီးတွေ က ခုန်နေတာကို အိပ်မက် မက်သေးတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေတာပေါ့။ ဘယ်လိုကြောင့် အဲဒါတွေ မက်ပါလိမ့်။ ကျွန်မလည်း ကတာခုန်တာ ဝိသနာမပါဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မက်ရပါလိမ့်လို့ တွေးရင်း ခေါင်းရှုပ်ခဲ့ရသေးတယ်”

မိခင်ကြီးနှင့် အန်တီ ဒေါ်သန်းတင်တို့ နှစ်ဦးလုံး မြင်မက်သည့် အိပ်မက်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်နေ၍ သူတို့သာမက၊ ကျွန်မတို့ပါ အံ့အားသင့်ခဲ့ကြရသည်။ အားလုံးထဲတွင် အထူးဆန်းဆုံးကတော့ ကျွန်မသူငယ်ချင်း။ သူမက ကိုးရက်လုံးလုံး အိပ်မက် လုံးဝ မမက်ခဲ့သူ။ ကျန်တဲ့ လူတွေ မည်မျှပင် အိပ်ပက်ကြောင့် အိပ်ရေးပျက်နေပါစေ ထိုကိစ္စသည် သူမနှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်ခဲ့ချေ။ သို့သော် သူမတွင်လည်း ပဟောဋ္ဌဆန်ဆန်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ရှိနေခဲ့သည်။

“နင်းပွင့်...ဖုန်းပိတ်ထားတုန်း နှိုးစက်မပေးဘဲ နှိုးစက် ထပြည်တတ်လား။ အဲဒီလို ဖြစ်ရပ်မျိုး နင် ကြားဖူးလား။ တံကယ်တော့ မနက်တိုင်း ငါ့ဖုန်းက နှိုးစက်ထထပြည်နေပေမယ့် ငါ alarm ပေးထားတာ မဟုတ်ဘူး။

သူ့ဘာသာသူ ထထပြည်နေတာကွ။ နောက်ပြီး ငါ့ဖုန်းက မသုံးဘဲ ထားလည်း အားကုန်တတ်တော့ အသုံးလိုတဲ့အခါကျ အားမရှိမှာစိုးလို့ ဗက်ထရီ ဖြုတ်ထားတာ။ ကဲ...နင် စဉ်းစားကြည့်ဦး။ ဘယ်တော့ ဘယ်လိုမှ တွေးမရဘူး။ နောက်ပြီး အဆိုးဆုံးက မြည်နေတဲ့ မဥညိအသညန ကလည်း ငါ့ဖုန်းထဲမှာ မရှိတဲ့ အသံကြီး။ ငါလေ အဲဒါကို တွေးမိတိုင်း ကြက်သီးတောင် ထတယ် တကယ်။ ရိပ်သာမှာတုန်းက နင်ကြောက်မှာစိုးလို့ ငါ မပြောဘဲ အောင့်ထားရတာ”

သူမ ကြံခဲ့ရသော ပဟောဋ္ဌတတ်လမ်းကလည်း အခြားသူများ၏ အိပ်မက်ဖြစ်ရပ်နှင့် ယှဉ်လျှင် ခေလှသည်တော့ မဟုတ်။ နှိုးစက်မပေးထားဘဲ ဗက်ထရီဖြုတ်ထားသော ဖုန်းမှ မနက်မိုးလင်းတိုင်း ထထပြည်နေသော alarm သံ။ နောက်ပြီး မြည်နေသော ပတ္တလားသံကလည်း ဖုန်းထဲမှာ မရှိသော ringtone ။ ကြောက်တတ်သူအဖို့ စိတ်ချောက်ချားခွင့်စရာ။ အိပ်မက်များနှင့် ထိုဖြစ်ရပ်အပေါ် ခြုံငုံသုံးသပ်ပြီး ဖခင်ကြီး မှတ်ချက်ပြုသည်က -

“အဖေ ကြားဖူးသလောက် ပြောရရင် အဲဒါ ဥစ္စာစောင့်တွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူတို့တစ်တွေက သမီးတို့ဆီကနေ အမျှအတန်းလိုချင်လို့၊ ဒါမှမဟုတ် သမီးတို့ရှိနေတာကို သဘောကျလို့ ခုလို အိပ်မက်ပေးတာပဲ နေမယ်။ သမီးတို့ကရော သူတို့ကို ရည်စူးပြီး အမျှအတန်းပေးလား။”

“သမီးလည်း အဖေပြောသလို မတွေးမိပါဘူး အဖေရယ်”

“အေးလည်း မေ့မေ့သွားတယ်”

“ကျွန်မလည်း မစဉ်းစားမိပါဘူး ကိုခင်မောင်ရယ်”

“ခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်ရင် သူတို့တစ်တွေ

ကျွတ်လွတ်သွားနိုင်ကြပုံ ရတယ်။ အဲပေမယ့် သူတို့အထက်က လူကြီးက သူတို့ကို ကျွတ်စေချင်ပုံ မရသေးဘူး။ အဲဒါကြောင့် သမီးကို ကျားနဲ့ ခြောက်ပြီး တားလိုက်တာထင်ရဲ့။ အဖေလည်း စိတ်မုန်းနဲ့ ပြောရတာဆိုတော့ သေချာတော့ မသိပါဘူးကွယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ သမီးတို့ ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်တွေကို သူတို့အတွက် ရည်စူးပြီး ဘုရားမှာ အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်စေ။ ဒီအလုပ်မျိုးက ကူညီကောင်းပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

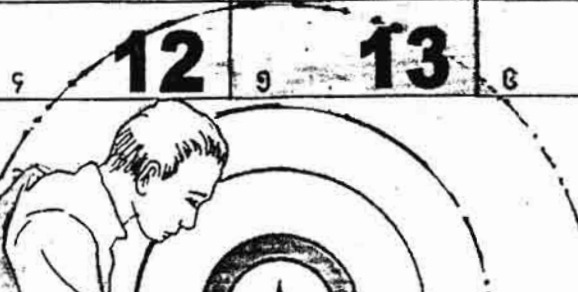
ဖခင်ကြီး၏ အကြံပြုချက်ထံ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လိုက်လိုက်လှည့်လက်ခံလိုက်ရင်း အတွင်းစိတ်ထဲ၌လည်း ထိုသူတို့အတွက် စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ်မိသည်။ သည်လောက် အိပ်မက်အလီလီမြင်မက်နေခဲ့ရပေမယ့် သူတို့ကို ရည်စူးပြီး တစ်ချက်ကထေးမျှပင် အမျှမဝေဖြစ်ခဲ့။ အမှန်ပြောရလျှင် ဖခင်ကြီးပြောသလိုပင် မတွေ့ဆုံခဲ့။ သို့လော သို့လောတွေးရင်း အခြေအပေါ်ခံပါချေ။ ယခု ဖခင်ကြီးပြောသော အတွေးပေါက်မိခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ အိမ်သို့ ဘုန်းကြီးပင့်၍ သူတို့အတွက် ရည်စူးလျက် အမျှအတန်းပေးဝေဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။ သူတို့တစ်တွေ ကျွတ်လွတ်နိုင်ကြပါစေ။

စေတနာ ရှေ့ထားလျှင်

ဂါဦးနွန်းဦး

31	ကဆုန်လမှာ ရက်ရာဇာ ကြာသပတေး၊ ၀၈နေ့	ကဆုန်လမှာ ဩသဒ္ဓါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ	နဂါးလှည့် ကဆုန်လမှာ အနောက်သို့လှည့်၏။				
3	၁၁	4	၁၂	5	၁၃	6	၁၄
10	၃	11	၄	12	၅	13	၆
17	၁၀	18					
24	၂	25					

ဝန်းချီမဆွဲခြင်း

ရက်ကြမ်းတစ်ရက်

ဝသုန်ဟိန်းထက်

လူအများစု မသိကြသောကိစ္စတစ်ခုဖြစ်၍ တကူးတက တင်ပြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လတစ်လတွင် ရှိသော ရက်ကြမ်းတစ်ရက်အကြောင်းဖြစ်၏။ လတိုင်းတွင် ဆိုးသွမ်းသော ရက်ကြမ်းတစ်ရက်ကို လူတိုင်း သတိမထားမိကြပါ။ ထိုရက်သည် ပြက္ခဒိန်တွင် ပါဝင်သော ရက်ရာဇာ၊ ဩသဒ္ဓါ၊ စသောရက်များနှင့် မတူပါ။ ဆိုင်လည်း မဆိုင်ပါ။

တစ်လတွင် တစ်ရက်ပါဝင်သည်ဟု ဝေဒနာကွတ်ညွှာရှင် "ဆရာမ ဒေါ်စန်းမြင့်"က ပြောပြဖူးပါသည်။ ထိုရက်၌ အရေးကြီးသောကိစ္စများ၊ ကျောင်းသစ်၊ အိုးအိမ်သစ် ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ မင်္ဂလာဆောင်၊ အလှူပွဲများ ပြုခြင်း၊ စာချုပ်များ ချုပ်ဆိုခြင်း၊ ခရီးဝေးသွားခြင်း၊ ထိတ်ကဝတ်ခံခြင်းများ မပြုလုပ်သင့်ပါ။

ပြုလုပ်မိပါက အမှားဖြစ်ရခြင်း၊ အမှိုက်က အစပြုသွားမိ၊ မီးလောင်ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်ရတတ်ခြင်း၊ မတော်တဆများ၊ အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်ရပ်များ ကြုံရတတ်ခြင်း၊ သော ကံဆိုး၊ မိုးမှောင်ကျတတ်ခြင်းများ ကြုံရတတ်၏ဟု ဆိုသည်။

ဆရာမကြီး ဒေါ်စန်းမြင့်က ၎င်း၏ ကိုယ်တွေ့ သာဓကများစွာကိုလည်း စာရေးသူအား ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ကြားရဖန်များလာတော့ စာရေးသူလည်း ထိတ်လန့်စ ပြုလာမိပြီ။ ထိုတစ်ရက်ကို သတိထား ဂရုပြုတတ်လာမိလေပြီ။

ထိုအကြောင်းကို ခုနစ်ရက်သားသမီးများအကျိုးတမူဝေ အသိပေးချင်လာမိသည်။ မသိသေးသူများ သိစေ၊ သိပြီးသူများ သတိထား ဂရုပြုမိစေရန် ရည်ရွယ်၍ဖြစ်၏။ "ရှေးထုံးလည်း မပယ်နှင့်၊ ရှေးသုံးလည်း မကြွယ်နှင့်။ ရှေးထုံးပယ်တော့ လွဲတတ်တယ်၊ ရှေးသုံးကြွယ်တော့ မွဲတတ်တယ်"ဟု ဆိုထားသည်မဟုတ်ပါလား။

လတစ်လတွင် ပါဝင်နေသော ရက်ကြမ်းတစ်ရက်ကို အောက်ပါ လင်္ကာဖြင့် ဦးစွာဖော်ပြလိုက်ပါမည်။

"ဝါဆိုဝါခေါင် တစ်ရက်ရှောင်၊ တော်သလင်း၊ သီတင်းကျွတ် နှစ်ရက်လွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်း၊ နတ်တော် သုံးရက်ကျော်၊ ပြာသို၊ တပို့တွဲ လေးရက်လွဲ၊ တပေါင်း၊ တန်ခူး ငါးရက်ကူး၊ ကဆုန်၊ နယုန် ခြောက်ရက်ကြာသည်။"

တောသွားမလုံ၊ ကျားနဲ့ ကြုံ၊ လှေသွားမလုံ၊ ပျက်၍

ကုန်၊ အိမ်တက်၊ ကျောင်းတက် အသက်လည်းဆုံး၊ ဥစ္စာ ပြုန်းသည်။ ရက်ကုန်မဟာရက်ကြမ်းတည်း။

ထိုလင်္ကာကို အောက်ပါအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုပြပါ မည်။

- * ဝါဆို၊ ဝါခေါင်တွင် ရက်ကြမ်းသည် လဆန်း ၁ရက်၊ လဆုတ် ၁ရက်နေ့များတွင် ဖြစ်၏။
- * တော်သလင်းနှင့် သီတင်းကျွတ်လတွင် ရက်ကြမ်းသည် လဆန်း ၂ရက်၊ လဆုတ် ၂ရက်နေ့များတွင် ဖြစ်၏။
- * တန်ဆောင်မုန်း၊ နတ်တော်လတွင် ရက်ကြမ်းသည် လဆန်း ၃ရက်၊ လဆုတ် ၃ရက်နေ့များတွင် ဖြစ်၏။
- * ပြာသို၊ တပို့တွဲလများတွင် ရက်ကြမ်းသည် လဆန်း ၄ရက်၊ လဆုတ် ၄ရက်နေ့များတွင် ဖြစ်၏။
- * တပေါင်း၊ တန်ခူးလများတွင် ရက်ကြမ်းသည် လဆန်း ၅ရက်၊ လဆုတ် ၅ရက်နေ့များတွင် ဖြစ်၏။
- * ကဆုန်၊ နယုန်လများတွင် ရက်ကြမ်းသည် လဆန်း ၆ရက်၊ လဆုတ် ၆ရက်နေ့များတွင် ဖြစ်၏။

ထိုနေရာတွင် သတိပြုစရာတစ်ခု ရှိနေပါသည်။
 လင်္ကာဖြင့် ပြဆိုရာတွင် ရက်ကြမ်းတစ်ရက်ဟု ဆိုသော်လည်း အမှန်တွင်မူ လတစ်လ၌ လဆန်းနှင့် လဆုတ်ကိုပါ ထည့်ယူ၍ တစ်လတွင် ရက်ကြမ်း ၂ရက်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ၅ရက်နေ့ဟု ဆိုရာတွင် အဆိုပါ ရက်ကြမ်းသည် လဆန်း ၅ရက်နှင့် လဆုတ် ၅ရက်၊ ပေါင်း နှစ်ရက်သာ ဆိုလိုပါသည်။

စာရေးသူအမြင်အရ လင်္ကာပညာရှင်သည် “မသိကျော်သွား၊ သိသူမော်စား” သဘောဖြင့် တစ်ကွက်ချန်သွားပုံရသည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ၊ သိလိုက်ရပြီဖြစ်သော အချိန်မှစ၍ ဘေးမသင်း၊ အမှားကင်းအောင် ထိုရက်ကြမ်းတစ်ရက်ကို ဂရုပြုဆင်ခြင် လိုက်နာလုပ်ကိုင်သွားနိုင်ရန်အတွက် စေတနာရှေ့ထား၍ ဖော်ပြ တင်ဆင်လိုက်ရပါတော့ သတည်း။

ဝသုန်ဟိန်းထင်

အတိတ်ကံဘဝတစ်ခုမှာ
 သင်နှင့် ကျွန်ုပ် ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင်တော့ ...
 ဒီဘဝမှာလည်း ပြန်ပြီးရေစက်ဆုံကြဦးမှာပါ။

ဆရာမြတ်ထွဋ်ခေါင်

(မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒပညာရှင်)
 ဂန္ထီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင်

ဟောကြားချိန် - နေ့စဉ် မနက်(၉)နာရီမှ ညနေ(၄)နာရီထိ။
 (တနင်္လာနေ့တိုင်း ဟောခန်းပိတ်သည်)

ဟောခန်းလိပ်စာ - ကျိုက္ကစံဘုရားအနောက်ဘက်မုခ်၊ ဘီလူးညီနောင်ဓာတ်ခန်းအနီး၊
 သယ်န်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း - ၇၃၀ ၂၅၉၉၄

E-mail - www.ummyathtutkaung.blog.spot.com

Facebook Account - ဆရာမြတ်ထွဋ်ခေါင်

သင်တန်းသား လက်ခံပြီ။

(၁)

လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်လောက်က ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က သင်္ကြန်အကြီးနေ့ဖြစ်သည်။ နံနက်စောစော ထတည်းက ကျွန်တော်ထိုင်နေကျ “ပန်းဥယျာဉ်” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်နေခဲ့သည်။ အမှန်တော့ ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သင်္ကြန်အကြီးနေ့မှစကာ ပိတ်ထားပြီဖြစ်သည်။

“သင်္ကြန်ရက်တွေမှာ ဆရာ လာထိုင်ချင်ရင် သီးသန့် စီစဉ်ထားပေးပါမယ် ဆရာ”

ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်နေကြသည့် ဆိုင်ဝန်ထမ်းလေးတွေက ထိုသို့ပြောထားခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ ဆိုင်ရှေ့မှ ပိတောက်ပင်ရိပ်မှာ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ထိုင်ခုံတစ်လုံး အဆင်သင့်ပြင်ထားလေသည်။ လက်ဖက်ရည်တော့မရ၊ ကော်ဖီမစ်နှင့် ရေနွေးကြမ်းတော့ ရအောင် စီစဉ်ပေးထားကြသည်။

ပန်းဥယျာဉ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် ကမ္ဘာအေးဘုရား၏ စောင်းတန်းဝင်ပေါက်အနီးတွင် ရှိသည်။ ကမ္ဘာအေးဘုရားခန်းထဲတွင် သင်္ကြန်ရက်ဖြစ်၍ လူတွေ၊ ကားတွေ ရှင်းနေသည်။ ကျွန်တော်က ပိတောက်ရိပ်တွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို အချောသတ်ပြင်ဆင်ရေးသားနေမိသည်။ ကဗျာမှာ ကဗျာရည်ကြီးဖြစ်သည်။ “ခိုဖြူမလေးနှင့် ဝမ်းဝမ်းစိုစို စိတ်ဖွဲ့သံစဉ်များ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်တိုင်ရေးထားသည့် ကဗျာကို ကိုယ်တိုင်ပင် အရသာခံကာ ဖတ်လိုက်၊ ပြင်လိုက်နှင့် ကျွန်တော်

နှစ်သက်သည့် စီးကရက်လေးကို ဖွာလိုက်၊ ကျွန်တော်လုံးဝ မကြိုက်သည့် ကော်ဖီမစ်ကို အာလူးပြေရုံမျှ တစ်ခွက်သောက်လိုက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့သွားသည်။ ထိုအခိုက် ကျွန်တော့်ရှေ့ကွင်းပြင်တွင် အစာကောက်နေသည့် ခိုကလေးတွေ တဖြုန်းဖြုန်းလန့်ပျံ့သွားကြသံကြားတော့မှ အမှတ်တမဲ့ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကားလေးတစ်စီးက ခိုအုပ်ကြီးကြားမှဖြတ်ကာ ကျွန်တော်ထိုင်နေသည့် သစ်ပင်ရှေ့မှာ လာရပ်လေသည်။

“ဆရာရေ... ဆရာ့ဆီကို လာတာ။ ဆရာအခန်းကို မတက်ခင် ကားကို ဘုရားဝင်းထဲမှာ ရပ်ထားဖို့ ဝင်လာရင်းနဲ့ ဆရာ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်လို့”

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာသည့် အမျိုးသမီးကြီးက လှမ်းပြောရင်း ကျွန်တော့်ဆီလျှောက်လာလေသည်။ သူမနှင့်အတူ သူမ၏ သမီးလေးလည်း ပါလာတာ တွေ့ရ၏။

ထိုအမျိုးသမီးသည် တစ်ချိန်က အောင်မြင်သည့် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် တတ်ပို့တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ယခုတော့ သရုပ်ဆောင်အလုပ်ကို ရပ်နားကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်၏။ သူမ၏ သမီးငယ်လေးကမူ ဖော်ဒယ်လုပ်ရင်း သရုပ်ဆောင်လောကကို စတင် ဝင်ရောက်နေသူလေးဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းလေးတွေက သူမတို့ သားအမိအတွက်ပါ ထိုင်ခုံတွေ ထုတ်လာရပြန်သည်။

“ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ အစ်မကြီး။ ဆိုင်ပိတ်ထားလို့

လက်ဖက်ရည်တော့ မရတော့ဘူး။ ကော်ဖီမစ်ပဲ ရမယ်။ အလုပ်ကိစ္စလား။ လာလည်တာလား။”

ခင်မင်ရင်းနီးနေတာ ကြာပြီဖြစ်သည့် ‘ထိုသားအမိ ရောက်လာသည်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိတာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်လက်ခံပြီး ချိန်းဆို ထားသည့် အလုပ်ချိန်မှအပ ကျန်အချိန်တိုတွင် အလုပ်ကိစ္စ နှင့် ရောက်လာပါက လွန်စွာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မိ တတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကော်ဖီဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ချိန်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် မျိုးတွင် အထူးလွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာနေတတ်၏။ ယခုလည်း အလုပ်ကိစ္စစကားပြောလာမှာကို ဝန်လေးသွားမိတာ အမှန် ပင်။

“အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ သင်္ကြန်တွင်း မှာ ဆရာ ဥပုသ်စောင့်ရင်း သုံးဖို့ ဖျော်ရည်ဘူးတွေ လာလှူ တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စတစ်ခုအတွက်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ညွှန်ပြလိုက်ပါဦး။”

ဟု ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိထားသဖြင့် စကား ကို ကာကာကွယ်ကွယ် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတို့လည်း သင်္ကြန်တွင်းမှာတောင် စိတ်အေး လက်အေး မနေနိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ဒီနှစ် သင်္ကြန်မှာတော့ သမီးလေးက ဘာပွဲမှ မရသေးဘူး ဆရာရဲ့။ မန္တလေးက မဏ္ဍပ်တစ်ခုက ခေါ်မယ်ဆိုတာ သေချာသလိုလိုနဲ့ အနီးကပ် ကျတော့မှ သမီးမပါဘူးဆိုတာ သိရတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်က သမီးတို့ ဖအေကြီးကလည်း တစ်ယောက်။ သူ့အလုပ်မှာ သိပ်အဆင်မပြေတာနဲ့ အိမ်မှာပါ ရန်လုပ်နေတာ ဆရာရဲ့။ အရင်နှစ်တုန်းက သင်္ကြန်မှာ ဥပုသ်တွေဘာတွေစောင့်လို့၊ အခုတော့ ညနေတိုင်း ဘိယာဆိုင်သွားထိုင်နေတယ်။ ကျွန်မ နဲ့က မျက်နှာချင်းကို ဆိုင်လို့မရဘူး။ အိမ်မှာ တော်တော်ပူနေ တယ် ဆရာရယ်။ လုံးဝ အေးအေးချမ်းချမ်းမရှိဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် ပြေးလာခဲ့တာ။ ဆရာ့ကိုတော့ အားနာပါရဲ့။ အိမ်မှာ လည်း မွန်းကျပ်လွန်းလို့ပါ ဆရာရယ်။ သားတွေက တစ်မျိုး၊ သမီးက တစ်မျိုးနဲ့”

ထိုအမျိုးသမီး၏ ခင်ပွန်းမှာ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာဖြစ်သည်။ ထက်ထက်မြက်မြက်နှင့် အတွေးအခေါ် ခေတ်မီသလောက် ရိုးသားတည်ကြည်သူ လည်း ဖြစ်သည်။ သားနှစ်ယောက်မှာလည်း ဖခင်၏ ကုမ္ပဏီ မှာပင် ဝင်လုပ်နေကြပြီး အေးအေးဆေးဆေး စေ့စေ့စပ်စပ် ရှိသူတွေပင် ဖြစ်သည်။ မိသားစုဝင်ငါးဦးလုံးမှာ သိုက်သိုက်

ဝန်းဝန်းရှိခဲ့ကြလေသည်။

“ဆရာရယ်...သမီးလည်း သင်္ကြန်မှာ ပွဲလေးတစ်ပွဲ လောက်တော့ ရခုင်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ မျက်နှာ ငယ်ရလွန်းလို့ပါ။ ဆရာ့ကိုလည်း အားနာပါတယ်။ သင်္ကြန် ရက်ကြီးလာပြီး အပူကပ်ရတာ”

သရုပ်ဆောင် မော်ဒယ် မိန်းကလေးနာ ဝင်ပြောလေ သည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့သားအမိရောက်လာသည့် အတွက် အမှန်ပင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်ခုခုတော့ပြောပေးမှ ဖြစ်မည်ဟုလည်း စာနာစွာ တွေးနေမိပြန်သည်။

“အိမ်မှာ လာဘ်ဝိတ်ပြီး အိမ်ပူနေတာ ဆရာရဲ့ တစ်ခုခုတော့ ညွှန်ပြပေးပါဦး။ တကယ်လည်း အားနာထူထဲ တယ် ဆရာရယ်”

နံနက် ဂုနာရီလောက်အချိန်သာ ရှိသေးသော်လည်း ကမ္ဘာအေးလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကလေးငယ်အချို့က ရေပစ် နေကြလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ခုနစ်နာရီခွဲလောက်တွင် ကျွန်တော် ဘုရားဆောင်ကို အရောက်ပြန်ရမည်။ ပုတီးစိပ်အိမ်စွန့်ဝင်ရ မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်...

“အစ်မကြီးရေ...အခု ပထမဦးဆုံးတော့ ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ကမ္ဘာအေးဘုရားကို တက်ပူးလိုက်ဦး။ ပြီးတော့ ဟောဟိုက ခိုကလေးတွေကိုလည်း ခိုစာကျွေးလိုက်ပါဦး။ အဲဒါကတော့ ကုသိုလ်ယူခိုင်းတာသက်သက်ပါ။ အစ်မကြီး တို့အိမ်မှာ လာဘ်ဝိတ်နေတာတွေ အိမ်ပူနေတာတွေအတွက် တော့ ဘုရားပေါ်က ပြန်ဆင်းလာတာနဲ့ ယပ် ဂုချောင်းဝယ် လာခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ဟောဟိုဘုရားဝင်းအဝင်က သစ်သီးဆိုင် မှာ နာနတ်သီးတစ်လုံး ဝယ်သွားလိုက်ပါ။ အဲဒီ ယပ်တွေနဲ့ နာနတ်သီးကို အိမ်ယူသွားလိုက်ပြီး အိမ်ရောက်တော့မှ ကျွန်တော်ညွှန်ပြသလိုလုပ်ပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်တော့်ကဗျာရေးထားသည့် ဗလာစာအုပ်ထဲမှ စာရွက်တစ်စုံဖြတ်ကာ လိုအပ်သည်တို့ ကို ရေးပြီး ညွှန်ပြလိုက်ရလေတော့သည်။ သည်တော့မှ ထိုသားအမိတို့သည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသည့် မျက်နှာတွေ နှင့် ကားလေးဆီသို့ ထသွားကြကာ အစိမ်းရောင် စပရိုက် ဘူးကြီးတစ်ဘူး၊ အနီရောင်မက်စ်ကို လာဖူးကြီးတစ်ဘူးနှင့် ကော်ဖီမစ်အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်တို့ကို ကားလေးထဲမှ ထုတ်ယူ ပြီး ကားဒရိုင်ဘာနှင့် ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပို့ခိုင်းလေသည်။

“ဆရာအခန်းတော့ မတက်လော့ဘူး ဆရာရယ်။

ဘုရားပေါ် တက်လိုက်ဦးမယ်။ သင်္ကြန်ပြီးမှပဲ ဆရာကိုလာ
တန်တော့ပါဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး ကျွန်တော်ရှေ့မှာပင် ခိုစာ
ကျွန်ကြလေတော့သည်။ ကားဝင်လာစဉ်က လန်ပုံသွားကြ
သည့် ခိုအုပ်ကြီးက ယခုတော့ ထိုသားအမိကျွေးနေသည့်
အစာတို့ကို အလှအယက် တိုးဝေစားသောက်ကာ နေကြ
ပြန်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် စောစောတုန်းက ထိုခိုကလေးတွေ
ထိ ကြည့်ပြီး ကဗျာရေးနေခဲ့၏။ ခဏအတွင်းမှာပင် လောကီ
ညွှာရှင်ကြီးပမာ ထိုသားအမိကို ညွှန်ကြားမှုတွေ ပြုနေရ
ပြန်သည်။ ယခုမူ ကျွန်တော်ညွှန်ကြားမှုဖြင့် ခိုကလေးတွေ
ထိ အစာကျွေးနေသည့် ထိုသားအမိ၏ စေတနာသဒ္ဓါတရား
တွေဖြင့် ပြီးပျော်ကြည်နူးနေသော မျက်နှာတွေကိုလည်း
ကောင်း၊ အားပါးတရ အစာကောက်နေသည့် ခိုကလေးတွေ
၏ အသွင်သဏ္ဌာန်တို့ကိုလည်းကောင်း ကဗျာဆန်လှသည့်
မြင်ကွင်းတစ်ခုအဖြစ် ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေမိပြန်သည်။
စောစောက နောက်ကျသွားရသည့် စိတ်တို့တွင်လည်း
ကြည်နူးရိပ်လေးတွေ ဝေဝေလာရပြန်လေသည်။

(၂)

ထိုနေ့ညမှာပင် ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဝင်လာပါသည်။

“ဆရာရေ... စောစောက ဖုန်းဝင်လာတယ်။ နေပြည်
တော်မဏ္ဍပ်တစ်ခုက သမီးကို လုပ်ငန်းလို့ အခဲပဲ ကားနဲ့
သွားတော့မလို့။ ဆရာလုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်တာနဲ့
ချက်ချင်းထူးတာပဲ ဆရာရေ။ ကျွန်မအမျိုးသားကလည်း
ဒီညနေမှာ အချိုးတွေဘာတွေပြောင်းသွားပြီ။ သင်္ကြန်တွင်း
မှာ သောက်တာစားတာတွေ မလုပ်တော့ပါဘူးတဲ့။ ပြီးတော့
ဆရာညွှန်ပြထားတာကို သင်္ကြန်တစ်တွင်းလုံး သူကပဲ ဆက်
လုပ်ထားပေးပါမယ်တဲ့။ စိတ်ချမ်းသာသွားပြီ ဆရာရေ။ ဆရာ
မေတ္တာ ကြောင့် ချက်ချင်းထူးသွားတာပါပဲ။ ဟိုမှာ အဆင်ပြေ
အောင်လည်း မေတ္တာပို့သပေးပါဦး ဆရာရယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက ဝမ်းသာအားရ ပြောလေသည်။
သရုပ်ဆောင် မော်ဒယ်လ်မိန်းကလေးကလည်း ကျေးဇူးစကား
အထပ်ထပ်ဆိုပြန်၏။ ကျွန်တော်လည်း အမှန်ပင် ကြည်နူး
သွားရပါသည်။ သင်္ကြန်ပြည်နှင့် (နှစ်ဆန်သုံးရက်နေ့တွင်)
သူတို့ရောက်လာကြပြန်သည်။

ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ်ပြောကာ စာအိတ်နှင့်
ထည့်ထားသည့် ငွေတချို့နှင့် ကျွန်တော် ပုတီးစိပ်၊ တရား
ထိုင်ချိန်တို့တွင် ခင်းထိုင်ရန်၊ အကောင်းစား ကော်တေခင်း

တစ်ခုဖြင့် ကန်တော့သွားလေသည်။

“အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ်။ သမီး
အတွက် အနုပညာကြေးကလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန်
ရလိုက်တယ်။ အိမ်မှာလည်း အေးချမ်းသွားလိုက်တာ မပြော
ပါနဲ့တော့”

အမှန်ကို ဝန်ခံလိုသည်မှာ ကျွန်တော်ကို ကန်တော့
သည့် ငွေကြေးနှင့် ပစ္စည်းတို့ထက် ထိုသားစု အဆင်ပြေ
အေးချမ်းသွားခြင်းကသာ ကျွန်တော်စိတ်ကို အမှန်တကယ်
ကြည်နူးသွားစေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လောကီမှု
နှင့် စပ်ယှဉ်သည့် ကုသိုလ်ရေးအလုပ်တို့သည် မထင်မှတ်
လောက်အောင်ပင် ကောင်းကျိုးထူးခြားသွားတတ်၏။ ထိုသို့
ကောင်းကျိုးခံစားသွားရသူတို့၏ ဖြစ်စဉ်တွေကိုလည်း များစွာ
ကြံခဲဖူးပေပြီ။ ထိုသို့ကြံတိုင်း ပီတိစိတ်ဖြင့် ကြည်နူးရသည်
မှာ အမှန်ပင်။ ကဗျာရေး၊ စာရေးသည့်အလုပ်ကို လုပ်ရင်း
တစ်ဖက်မှ တတ်ကျွမ်းသမျှပညာဖြင့် ခုနစ်ရက်သားသမီး
တို့ကို အကြံပြုခြင်း၊ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခြင်း လုပ်ငန်း
အတွက်လည်း ပို၍ပို၍ ကျေနပ်လာရပြန်သည်။

(၃)

လူ့ဘဝတွင် တစ်ခါတစ်ရံ မိသားစုအတွင်း စိတ်လက်
မကြည်မလင်နှင့် မပျော်မရွှင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတတ်တာမျိုး
တွေကို လူတိုင်းလိုလို ကြုံဖူးတတ်ပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်နေသူ
များ၊ လာဘ်ပိတ်နေသူများ၊ အလုပ်အကိုင်လွဲချော်နေသူများ
နေအိမ်တွင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆိုသလို အရေးမကြီး
သည့် ပြဿနာလေးတွေနှင့် မကြည်မလင် မအေးမချမ်းဖြစ်
နေရသူများ ဤနည်းစနစ်ကို သုံးနိုင်ပါသည်။ အိမ်ထောင်
ရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး မည်သည့်ကိစ္စ
အတွက်နှင့်မဆို မိသားစုနေအိမ်တွင် စိတ်သောက ဖိစီးနေရ
သူများ ဤနည်းစနစ်ကို သုံးနိုင်ပါသည်။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မဆို ငွေကြေးကိစ္စ
အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းကြုံနေရသူများလည်း ဤနည်း
စနစ်ကို သုံးနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ငွေအကြွေးတင်
ကာ မွန်းကျပ်နေသူများကိုလည်း ဤနည်းစနစ်ကို ညွှန်ပြ
ကာ ကျင့်သုံးစေရာ အများစုမှာ ပြေလည်သွားတတ်ပါသည်။
စနစ်တကျဖြည့်ကျင့်ဖို့သာ လိုရင်းဖြစ်ပါသည်။

မိသားစု ပြေလည် အေးချမ်းစေသည့် ကျင့်စဉ်

(၁) ပဏမဦးစွာ နေအိမ်ဘုရားကျောင်းဆောင်ကို
သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။ နေအိမ်ဘုရားကျောင်းဆောင်

မှ ဘုရားရှင်ပွားတော်ကို ရောသပွားယဉ်ခြင်း၊ ရောင်
တော်ဖွင့်ခြင်းပြုပါ။ ထို့အပြင် တစ်အိမ်လုံးကို
လည်း တရော်ကင်ပွန်း၊ နံသာရေတို့ဖြင့် ဖျန်းပါ။
ပြီးလျှင် ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင် သောက်တော်
ရေချမ်း၊ ဆွမ်း၊ သစ်သီးပန်းတို့ဖြင့် ကျကျနန
ကပ်လှူပူဇော်ပါ။

- (၂) ပြီးလျှင် နာနတ်သီးတစ်လုံးဝယ်ပါ။ (စက္ကူဖြင့်
လုပ်သည့်) ယပ်အဝါရောင် (၇)ချောင်းဝယ်ပါ။
ယပ်များတွင် ဒုက္ခဆိုသည့် စာလုံးတွေကို ရေး
ပါ။ ယပ် (၇)ချောင်းကို နာနတ်သီး၏ ဘေးပတ်
လည်တွင် စိုက်ပါ။ အဆင်ပြေသလို စိုက်ပါ။
နာနတ်သီး၏အပေါ်မှ အညွန့် (အရွက်)တွေကို
အညှာမှ ဓားဖြင့် ညီအောင်ဖြတ်ပြီးမှ ယပ်တွေ
ကို ဘေးမှ စိုက်ပါ။
- (၃) စာရွက်ဖြူတစ်ရွက်တွင် မိမိတို့ ကြံတွေနေရ
သည့် အခက်အခဲတွေကို ရေးပါ။
- (၄) ပြီးလျှင် အတော်အသင့်မြင့်သည့် ခုံတစ်လုံးရှာ
ပါ။ ၎င်းခုံကို နေအိမ်ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင်
ဖြစ်စေ၊ ဘေးတွင် ဖြစ်စေ၊ ဘုရားခန်းအတွင်း
သင့်လျော်ရာနေရာတွင်ဖြစ်စေ ချပါ။ ၎င်းခုံပေါ်
တွင် စာရွက်ပေါ်တွင် နာနတ်သီးကို (ပန်ကန်လုံး
ထဲထည့်၍ဖြစ်စေ) တည်ငြိမ်နေအောင် တင်ပါ။
- (၅) အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်လျှင် (ဘေးပတ်လည်မှ
ယပ်တွေ စိုက်ထားသည့်) နာနတ်သီး၏ အပေါ်
ထိပ်တည်တည့် (အူတိုင်ထိပ်)တွင် ဖယောင်း
တိုင်အသေးတစ်တိုင်ထွန်းပါ။ ထွန်းနေရင်း “ဒုက္ခ
တွေ ရပ်ပါစေ၊ အခက်အခဲတွေ ပြေလည်ပါစေ၊
မိသားစု အေးအေးချမ်းချမ်း အဆင်ပြေပြေ
နေနိုင်ပါစေ” ဟု ဆုတောင်း တိုင်တည်ပါ။ ရွတ်
ဆိုပါ။ (မှတ်ချက်- ၎င်းနာနတ်သီးကို ဘုရားအား
လှူခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဓာတ်သဘောအရ တင်ပြီး
မီးထွန်းခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ နာနတ်သီးကို
ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်မှာလည်း မတင်ပါနှင့်။
သီးသန့်ခုံဖြင့် တင်ပြီး ဘေးရန်ကင်းဖို့ မီးထွန်း
ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။)
- (၆) ထိုသို့ မီးထွန်းပြီးလျှင် ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့
တွင် ထိုင်ကာ ငါးပါးသီလခံယူပြီး ဘုရားရှိခိုးပါ။
ဘုရားရှိခိုးရမည့် ဂါထာမှာ “နမောတဿ ဂါထာ

တော်ဖြစ်သည်။ (နမောတဿ ဘဂဝတော
အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ) ဟု ဂါထာတစ်ပုဒ်
လျှင် ပုတီးတစ်လုံးချကာ (၁၀၈)လုံး ပုတီးဖြင့်
ပုတီးတစ်ပတ်ပြည့်အောင် အာရုံမိမိ ရွတ်ပွား
ကာ ဘုရားရှိခိုးပါ။ (၁၀၈)ခေါက်ပြည့်လျှင် မေတ္တာ
သုတ်ပရိတ်တော်ကို သုံးခေါက်ရွတ်ပွားပါ။
ပြီးကာ အခြား ပရိတ်၊ ပစ္စာန်း၊ ဂုဏ်တော်တို့
ကိုလည်း ဆက်လက် ပူဇော်နိုင်ပါသေးသည်။
ရတနာသုံးပါးအား ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်ဖြင့် အာရုံ
မိမိ ရှိခိုးပူဇော်ပါ။

- (၇) ထိုသို့ ဂုရုတ်တိတိ မီးထွန်းခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုးခြင်း
တို့ကို ပြုပါ။ ထို ဂုရုတ်အတွင်းမှာပင် ဘုရား
ကျောင်းဆောင်အား သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်း၊ ရောင်
တော်ဖွင့်ခြင်း၊ နေအိမ်အား တရော်ကင်ပွန်းရေ
ဖျန်းခြင်းတို့ကို အဆင်ပြေသလို ထပ်မံဆောင်
ရွက်နိုင်ပါသည်။ ဂုရုတ်ပြည့်ကာ နာနတ်သီးနှင့်
ယပ်၊ စက္ကူတို့ကို စွန့်ယူပြီး ရေစီးသော မြစ်၊
ချောင်းထဲမှာ မျှောလိုက်ပါ။ (အကယ်၍ ရေမျှော
ရန် အခက်အခဲရှိမှသာ အမှိုက်ပုံမှာ စွန့်ပစ်ပါ။)

(မှတ်ချက်။ ဤနည်းစနစ်ကို ဆရာကြီးတစ်ဦးထံမှ
သင်ယူမှတ်သားထားခဲ့ပါသည်။ လိုအပ်တိုင်းလည်း သုံးစွဲခဲ့ပါ
သည်။ အခြားဆရာကြီးတစ်ဦး ရေးသားထားတာကိုလည်း
နှစ်ကြိမ်တိတိ ဖတ်မှတ်လေ့လာရဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်
သုံးစွဲသည့် စနစ်နှင့်တော့ ထပ်တူမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်က
နာနတ်သီးကို ဘုရားလှူခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဓာတ်သဘော
သက်သက်တင်ပြီး မီးထွန်းခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှိခိုး
ရာတွင်လည်း ကျွန်တော်က နမောတဿ ဂါထာဖြင့်သာ
ရှိခိုးပူဇော်ပါသည်။ မေတ္တာသုတ်ကိုသာ အဓိက ပူဇော်ပါ
သည်။ ဘုရားရောင်တော်ဖွင့်ခြင်းနှင့် နာနတ်သီးတင်သည်
ကိစ္စတို့မှာ ဘုရားခန်းတွင် အတူဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သော်
လည်း တစ်ကဏ္ဍစီဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုဆရာ
ကြီးအားလုံးသည် ကျွန်တော်၏ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြား
ဆရာများပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆရာအားလုံးအား ဤဆောင်းပါး
ဖြင့်ပင် ဂါရဝပြုအပ်ပါသည်။)။

အားလုံးသတ္တဝါ ချမ်းသာပါစေ

* * *

သက်နှင်းဆွေ-ပုဂ္ဂိုလ်

ဂန္ထီရ ဆန် : ကြယ်

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်

၂၀၁၅-မေလ

အောင်အဝိတ် အောင်နိမိတ်

ကံကြမ္မာဟောစာတမ်း

သက်နှင်းဆွေပုပ္ပါး။

➤ တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

ဤလအတွင်း သင် ကြံစည်စိတ်ကူးထားသည့်လုပ်ငန်းများကို စတင်ပြုလုပ်ရတတ်၏။ ခရီးတစ်ခုသွားမည်ဟု ကြံစည်ထားပြီးမှ ပျက်သွားတတ်၏။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်း အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းလုပ်သူများအဖို့ စိတ်ညစ်စရာ အနည်းငယ်တွေ့ကြုံနေရတတ်၏။ နိုင်ငံရပ်ခြားခရီး (သို့မဟုတ်) ပညာတော်သင်(ပြည်တွင်းသင်တန်း)ခရီးတစ်ခုသွားရောက်သင်ကြားလုပ်ကိုင်ရတတ်၏။ ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲစရာပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်နေတတ်၏။ ကျန်းမာရေးတွင် တစ်ခါတစ်ရံ နှလုံးသွေးအားနည်းသောဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်နေလိမ့်မည်။

ငယ်ရွယ်သူများ သင်၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ဦးထံမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုရရှိလိမ့်မည်။ ထိုလက်ဆောင်ရပြီးနောက် သင်စိုးရိမ်ပူပန်နေသောအလုပ်များ မလွဲမသွေ အောင်မြင်မှု ရရှိလာလိမ့်မည်။

သင့်အား အထူးမှာကြားလိုသည့်အချက်မှာ သင်၏စိတ်ကို လျော့၍ အနားယူပါ။ သင့်အတွက် ကံဇာတာအနည်းငယ် မှေးမှိန်နေတတ်ပါသည်။ စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ပြောဆိုခံရလျှင် ဘာပြဿနာမှမဖြစ်အောင်နေပါ။ ငွေသုံးတာ၊ ချေးငှားတာ၊ အာမခံတာ၊ ထားတာသို့တာ ဂရုစိုက်ပါ။ ဆင်ခြင်ပါ။

ယတြာ။ ။ မိမိမွေးနေ့တစ်ရက်တွင် သီလရှင်တို့ကို ဆန်နှိမ့်ဘူး (၉)လုံးလှူဒါန်းလိုက်ပါလေ။ ထို့အပြင် ဘုရားတစ်ဆူ ဆူသို့သွားပြီး တံမြက်စည်းလှည်းပါ။ သုံးကြိမ်တိတ်လိုက်ပါ။ အညှစ်များ ပြေပျောက်၍ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်စုံလာပါလိမ့်မည်။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ ကြုံတဲ့ ဂဏန်းကို (ရွေးချယ်မနေဘဲ) ထိုးပါ။ အရဟံဂုဏ်တော်ကို စွဲမြဲစွာစိပ်၍ ကုသိုလ်ကံဖွင့်ပေးပါ။ နေ့စဉ် ပုတီး(၇)ပတ်စိပ်ပါ။ ထူးပါလိမ့်မည်။

➤ တနင်္လာသားသမီးများ

ဤလတွင် ဘဝအတွက် ကံကြမ္မာရေစီးမှ အခွင့်ကောင်းကြုံနေပါပြီ။ တိုးတက်သော ပြောင်းလဲမှုကြုံမည်။ ဘဝအတွက် စီမံကိန်းအသစ်တွေချပြီး လုပ်ဖြစ်လိမ့်မည်။ အပြိုင်အဆိုင်တွေ၊ ရန်တွေတော့ ရှိသည်။ ရဲရဲလုပ်ပါ။ အခွင့်ထူးတွေ ရမည်။ အလုပ်တိုးတက်မည်။ အခွင့်ထူးတွေ ရမည်။ မှချ တိုးတက်မည်။ ငွေဝင်မည်။ ငွေကြေးပေါများစွာ သုံးရမည်။ အခက်အခဲတွေ ပြေပျောက်သွားမည်။ ဆုံးရှုံးထားသောငွေတွေ ဝင်လာမည်။ သူတစ်ပါးကို ငွေမချေးမိဖို့ဘဲ သတိထားပါ။ ငွေအာမခံတာ ရှောင်ပါ။

အိမ်ထောင်ရှင်များအဖို့တော့ အနှောင့်အယှက်ရှိသည်။ ဘေးစကားတွေ ကြုံမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကြား စကားဝင်မည်။ ချစ်သူအပေါ် သစ္စာရှိပါ။ ဤလတွင် ချစ်သူအပေါ် စိတ်မကောက်ကံမပါစေနှင့်။ စိတ်ကောက်ကံမက ပြတ်စဲသွားပြီး ဘဝတွင် လွမ်းရှုမဆုံးဖြစ်သွားတတ်သည်။ သို့အတွက် ချစ်သူအပေါ် မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်ဖြင့် သစ္စာရှိပါ။

ဤလတွင် တိုးတက်ပါမည်။ အလုပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ လုပ်ပါ။ စက်ပစ္စည်းတစ်ခုဝင်မည်။ ထိက်လည်း ပွင့်သည်။ (၄)များများပါသော ထိလက်မှတ်ကို ထိုးပါ။ ဤကာလတွင် ဘာမှ ပြဿနာမဖြစ်အောင်နေပါ။ ပြဿနာဖြစ်က ကြိုးမားသွား တတ်၏။ ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါ။ ဤလတစ်လလုံး အနက်ရောင် လုံးဝ မသုံးမိပါစေနှင့်။

ယတြာ။ ။ နင်းဆီအနီသုံးပွင့်ဝယ်ပြီး လမ်းမှာ ချ၍ နင်းချေပစ်လိုက်ပါ။ ငါ့ဒဏ် နင်ခံယူလည်း ပြောခဲ့ပါ။ ထို့အပြင် ယခုတစ်လလုံး မေတ္တာ ဘာဝနာ များများပွားပါ။ မနက်/ ည အိပ်ရာဝင်၊ အိပ်ရာထ မေတ္တာသို့သမီး ထိက်စမ်းရန်။ ။ (၁၊ ၆)ဂဏန်းတွေနှင့် ထိက်စမ်းပါ။

➤ အင်္ဂါသားသမီးများ

ဤလတွင် ကောင်းတာတွေ ဘယ်လောက်ပဲလုပ်လုပ် သူတစ်ပါးရဲ့ မကောင်းပြောခြင်း အကြောင်းမဲ့ ခံရတတ်ပါသည်။ အလုပ်အကိုင်မှာလည်း ထိခိုက်တတ်သည်။ ငွေကတော့ ဝင်မည်။ စည်းနှင့် ကမ်းနှင့် သုံးပါ။ ခရီးတိုလေးတွေ သွားရမည်။ ခရီးသွားလျှင် နှစ်ဆင့်ခရီးဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခုလ သင့်ကံတော အနည်းငယ်မှေးမှိန်နေသည်။ အိမ်နားတွင်လည်း သူခိုးအခိုးခံရ ခြင်းသတင်း ကြားရတတ်သည်။ ငွေတွေ ဘယ်လောက်ရရ အကုန်အကျများနေဦးမည်အချိန်ပါ။

ငယ်ရွယ်သူများ ယခုလ အချစ်ရေးတွင် စိတ်သောက ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် သဘောထားကွဲလွဲနေတတ်သည်။ အိမ်တွင် အနေအထားပြောင်းလဲပြင်ဆင်ပေးသင့်သည်။ ဘုရားဖူးထွက်လိုက်ပါ။ စိတ်ချမ်းသာမှုများ ရရှိပါလိမ့်မည်။ ယခုလသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ များများလုပ်သင့်သည်လဲပါ။ ဘာသာရေးဖိလုပ်ပါ။

ယတြာ။ ။ သပြေပန်း (၇)ညွန့်ကို တန်ခိုးကြီးဘုရား၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်စောစော သွားလှူအပ်ပါ။ ပြီးလျှင် သရဏဂုံသုံးပါးကို ပုတီး (၇)ပတ်စိပ်ပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာမှုများ ရရှိလာပါလိမ့်မည်။

ထိက်စမ်းရန်။ ။ (၆၊ ၀၊ ၁) ဂဏန်းများဖြင့် ထိက်စမ်းပါ။ ထိလက်မှတ်တွေကို သေတ္တာထဲထည့်ထားပါ။

➤ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

ယခုလတွင် စိတ်ဒွါလဖြစ်စရာတွေ ကြုံမည်။ ဆုံးဖြတ်ရခက်တာတွေ ကြုံမည်။ သူတစ်ပါးစကားတွေ နားယောင်မိမည်။ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးနှင့်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်အကိုင်ကောင်းမွန်သည်။ ဘုရားကျောင်းကန် အလှူအတန်းတစ်ခုခုသို့ သွားရင်း (သို့မဟုတ်) မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရင်း အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ ပွင့်မည်။ ရပ်ဝေးအဆက်အသွယ်တွေ ရမည်။ အလုပ်အကိုင်တိုးတက်သလို ငွေဝင်လမ်းဖြောင့်မည်။ သူတစ်ပါးကို ကူညီရင်း ငွေဝင်မည်။ ထို့အတူ သူတစ်ပါးကို ငွေကြေးထောက်ပံ့သည့်အတွက်လည်း စေတနာအကျိုးပေး ခံစားရမည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အလွန်ရှိသေကျိုးနွံသောဟန် ပြပြီးပြောဆိုကာ ငွေလိမ်မည်သူကို တွေ့မည်။ ရှောင်ပါ။ လာဘ်ရွှင်မည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဝင်မည်။ ရုတ်တရက် ခရီးထွက်ရမည်။

အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ရေးတွင် ကြားလူအနှောင့်အယှက်ပေါ်မည်။ ကိုယ်က အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပေးရပါမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ ချစ်သူနှစ်ဦးကြား ဗျာများရမည်။ ယခင်က ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော ချစ်သူဟောင်း၊ အဆက်ဟောင်းနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံမည်။ ကျန်းမာရေးကတော့ ကောင်းပါမည်။ သွားကိုက်သွားနာ၊ ခေါင်းကိုက်တာမျိုးလောက်ပဲ ကြုံမည်။

ဩတ္တရ ။ သင့်အိမ်မှ အပျက်အဟောင်းတချို့ကို စွန့်ထုတ်လိုက်ပါ။ ဘုရားပုံတော်၊ စေတီပုံတော်တွေ ရရှိပါလိမ့်မည်။ စနစ်တကျ ပူဇော်ပေးပါ။ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး ချက်ချင်းသာယာသွားပါလိမ့်မည်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် အရေးကြီးဆောင်ရွက်ရန်ရှိသူများ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို စာအုပ်သုံးအုပ် လှူလိုက်ပါ။

ထိကစမ်းရန် ။ မွေးနေ့တွင် (၅)ထိပ်စီး (၅)များများပါသော ထိလက်မှတ်ကို ရှာပြီးထိုးပါ။

ဓမ္မိတ္တန်ကျင့်စဉ် ။ ပတ္တန်းရွတ်ပါ။ တစ်လလုံး ပတ္တန်း ၂၄ပစ္စည်း ဥဒ္ဓေသတော်ကြီးကို နံနက်၊ ည တစ်ခေါက်စီပွားထုံးခြင်းဖြင့် ကောင်းကျိုးထူးပါအံ့။

➤ ကြာသပတေးသားသမီးများ

ဤလအတွင်း စိတ်ညစ်စရာပြဿနာတချို့ ဖြေရှင်းပေးရတတ်၏။ မိသားစုတွင် မြေဝယ်ခြင်း၊ နေရာသစ်တစ်ခု ထပ်မံတိုးတက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရတတ်၏။ မိမိလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွှယ်သော သင်တန်းတစ်ခုတက်ရောက် သင်ကြားခွင့် ရရှိတတ်၏။

ငယ်ရွယ်သူများ မိမိချစ်သူ၏အသိုင်းအဝိုင်းမှ မိမိအပေါ် အထင်အမြင်လွဲမှားစွာဖြင့် ဆက်ဆံလာတတ်၏။ ပညာရေးတွင် နိမ့်ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း အကူအညီပေးမည့်သူတစ်ဦးဦး သင့်ထံသို့ ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်။

သင့်အား အထူးမှာကြားလိုသည့်အချက်မှာ မည်သို့ပင် စိတ်ညစ်စရာတွေ ဖြစ်ပေါ်နေပါစေ၊ သင်၏ စေတနာတရားက သင့်အား အကူအညီပေးလိမ့်မည်မှာ မုချမလွဲဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် အစစသည်းခံ စိတ်ရှည်ပေးရမည့်ကာလပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံး သိသန့်နေသင့်သည်။ တန်ခိုးကြီးဘုရားစေတီတော်များသို့ မကြာခဏသွားပြီး ဘုရားဖူးကာ ကုသိုလ်ကံဆက်ပြုပေးသင့်သည်။ ထန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ဘာသာရေး ဦးစားပေးပါ။

ဩတ္တရ ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ တံမြက်စည်းနှစ်ချောင်း လှူလိုက်ပါ။ အညွှန်းများ ပြောပျောက်၍ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်စုံလာပါလိမ့်မည်။ အရဟံဂုဏ်တော်ကို နေ့စဉ် ပုတီး(၇)ပတ်ပွားထုံးသင့်သည်။

ထိကစမ်းရန် ။ (၁၊ ၆)ဂဏန်းများဖြင့် ထိကစမ်းပါ။

➤ သောကြာသားသမီးများ

ဤလအတွင်း သင် ကြံစည်စိတ်ကူးထားသည့်လုပ်ငန်းများကို စတင်ပြုလုပ်ရတတ်၏။ ခရီးတစ်ခုသွားမည်ဟု ကြံစည်ထားပြီးမှ ပျက်သွားတတ်၏။ အလုပ်အတွက် စိတ်ညစ်စရာ အနည်းငယ်ကြုံမည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားခရီးတစ်ခုသွားရောက်ရတတ်၏။ ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲစရာပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်နေတတ်၏။ အမှုအခင်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသူဖြစ်ပါမူ အမှုမပြီးပြတ်ဘဲ တိုးလှိုးတန်းလန်းဖြစ်ပေါ်နေလိမ့်မည်။

ငယ်ရွယ်သူများ သင်၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ဦး (သို့မဟုတ်) အချစ်ဆုံးသူတစ်ဦးထံမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခု ရရှိလိမ့်မည်။ ထိုလက်ဆောင်ရပြီးနောက် သင့်တွင် အောင်မြင်မှုတွေ မလွဲမသွေ ရရှိလာစေလိမ့်မည်။

သင့်အား အထူးမှာကြားလိုသည့်အချက်မှာ သင်၏စိတ်ကို လျော့၍ အနားယူပါ။ သင့်အတွက် ကံဇာတာ အနည်းငယ် ညံ့နေတတ်ပါသည်။ စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ပြောဆိုခံရတတ်သည်။ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်အောင်နေပါ။ ငွေသုံးတာ၊ ချေးကူးတာ၊ အာမခံတာ၊ ထားတာသိုတာ ဂရုစိုက်ပါ။ ဆင်ခြင်ပါ။

ဩတ္တရ ။ မိမိမွေးနေ့တစ်ရက်တွင် (သို့မဟုတ်) ဘုရားတစ်ဆူဆူသို့သွားပြီး တံမြက်စည်းလှည်းပါ။ သုံးကြိမ်တိတိ လုပ်ပါ။ အညွှန်းပြောပျောက်၍ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်စုံလာပါလိမ့်မည်။

ထိကစမ်းရန် ။ ကြိုတဲ့ ဂဏန်းကို (ရွေးချယ်မနေဘဲ) ထိုးပါ။ အရဟံဂုဏ်တော်ကို စွဲမြဲစွာ စိပ်ပါ။

➤ စနေသားသမီးများ

ကုသိုလ်ကံဖွင့်ပေးပါ။ နေ့စဉ် အရဟံဂုဏ်တော်ကို ပုတီး (၇)ပတ်စိပ်ပါ။ မုချ ထူးပါလိမ့်မည်။ ဤလအတွင်း ချစ်
ဝယ်ခြင်း၊ နေရာသစ်တစ်ခု ထပ်မံတိုးတက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရတတ်၏။ မိမိလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်သော သင်တန်း
တစ်ခုတက်ရောက်သင်ကြားခွင့် ရရှိတတ်၏။

ငယ်ရွယ်သူများ မိမိချစ်သူ၏အသိုင်းအဝိုင်းမှ မိမိအပေါ် အထင်အမြင်လွဲမှားစွာဖြင့် ဆက်ဆံလာတတ်၏။ ပညာရေးတွင်
စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း အကူအညီပေးမည့်သူတစ်ဦးဦး သင့်ထံသို့ ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်။ သင့်အား
အထူးမှာကြားလိုသည့်အချက်မှာ မည်သို့ပင် စိတ်ညစ်စရာများဖြစ်ပေါ်နေပါစေ၊ သင်၏ ကံတရားက သင့်အား အကူအညီပေး
လိမ့်မည်မှာ မုချမလွဲဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် အစစသည်းခံ စိတ်ရှည်ပေးရမည်ကာလပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံး သီးသန့်နေသင့်သည်
တန်ခိုးကြီးဘုရားစေတီတော်များသို့ မကြာခဏသွားပြီး ဘုရားဖူးကာ ကုသိုလ်ကံဆက်ပြုပေးသင့်သည်။ ကျန်းမာရေး
ဂရုစိုက်ပါ။ ကုသိုလ်ကံ မေးမှီနေသည်။ ဘာသာရေးဖိလုပ်ပါလေ။

ယတြာ။ ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို တံမြက်စည်းနှစ်ဆောင်းလှူဒါန်းလိုက်ပါ။ အညှို့များ ပြေပျောက်၍ လိုအင်ဆန္ဒများ
ပြည့်စုံလာပါလိမ့်မည်။ အရဟံဂုဏ်တော်ကို နေ့စဉ် ပုတီး (၇)ပတ်ပွားထုံသင့်သည်။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၁၊ ၆) ဂဏန်းများဖြင့် ထိကံစမ်းပါ။

➤ ရာဟုသားသမီးများ

ယခုလတွင် ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ လိမ့်ညာလှည့်ခြားမှုတွေ ခံရတတ်သည်။ အပေါ်ယံသမားတွေကို သတိထားရှောင်
အိမ်တွင် အနေအထားပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ ကြုံမည်။ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။ လောင်းကစားလုပ်တတ်သူ
များ လုံးဝရပ်ထားပါ။ ဆက်လုပ်က ခုက္ခရောက်မည်။ ငွေကတော့ဝင်မည်။ ဆက်တိုက်ဝင်မည်။ ကုန်စရာတွေလည်းများသည်။
ဘုရားဆင်းတု (သို့) ပုံတော်ကြွလာတတ်သည်။ ကောင်းသည်။ အောက်လက်ငယ်သာ။ သားသမီးအတွက် စိတ်ပင်ပန်းရတတ်
သည်။ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါကိုက်တတ်၍ သတိရှိပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ ယခုလ ကံတော် မညံ့
လာဘ်ရှင် ငွေဝင်ပါမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ လှည့်ခြားတတ်သူကို တွေ့တတ်သည်။ ဆင်ခြင်တုံ့ကင်းမဲ့သော ချစ်သူ၏
စရိုက်ကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းရတတ်၏။

ယတြာ။ ။ မေတ္တာ ဘာဝနာ များများပွားပါ။ ဘုရားတစ်ဆူသို့သွားပြီး ရေသပ္ပာယ်ပါ။ ရွှေကပ်ပါ။ ပြီးက ခေါင်းလောင်း
ထိုးပြီး အမျှဝေပါ။ မကြာခဏလုပ်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၂၊ ၄၊ ၈)။ ယခုလ ကိုးနဝင်းမိုးလင်းမှသိမယ် အဓိဋ္ဌာန်ကို စပြီးဝင်သင့်သည်။ ကောင်းကျိုးထူးမည်။

(၄နံး ၀၉ ၇၃၀ ၂၅၈၇၀ ၀၉ ၇၉၇၉၃၄၇၈၈)

* * *

ဘေးရန်ကာကွယ် စီးပွားလွယ်သည် လောကီအစီအမံတစ်ခု

မောင်ကျော် (ရဟန္တာ-၈၀)

လိုတိုရှင်း ရေးပြောရလျှင် ဤအစီအမံကို လုပ်ဆောင်
ရန် လွယ်သည်ထင်ရသော်လည်း ထင်သလောက်တော့
ခဲလွယ်။

မလွယ်ဆိုသည်မှာ ခက်ခဲ၍တော့မဟုတ်။

မလုပ်ဖြစ်သည်က များသည်။

အာစရိယ ဩဝါဒတစ်ခုအနေဖြင့် မျှဝေ တင်ဆက်
ပေးလိုရင်းသာ ဖြစ်သည်။ လောကီပညာသည် ယုံမှန်သည်။
ယုံမှ စွမ်းသည်။ ယုံမှလည်း လုပ်ဖြစ်သည်။ ယုံကြည်မှု
အလျောက်သာ အကျိုးပေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
ညောရီတို့က လောကီပညာ၏ အခရာမှာ တကယ်တမ်း
ယုံကြည်နိုင်စွမ်းရှိဖို့ လိုသည်ဟု ဆိုမိနဲ့ခဲခြင်းပင်။

ကမ္ဘာကျော်၊ မြန်မာကျော်များကို လေ့လာကြည့်လျှင်
အကျင့်ကြောင့် တန်ခိုးရောက်၍ လိုရာ ပြီးမြောက်ခဲ့ကြ
ကြောင်း လေ့လာနိုင်သည်။ စွဲမြဲသော အကျင့်၊ နည်းမှန်
ထမ်းမှန်အကျင့်တို့ကြောင့် သိဒ္ဓိပေါက်ခဲ့ကြခြင်းပင်။

အကျင့်တွေအကြောင်း အခြေခံကျကျ လေ့လာနိုင်
လျှင် အလွန်များပြား ကျယ်ပြန့်ကြောင်း တွေ့ရမည်။ အကျင့်
အကြောင်း ရေးလျှင် စာအုပ်ပေါင်းများစွာထွက်မည်။ လောကီ
အရာသည် ရှုပ်ထွေးများပြားရကား မိမိတို့၏ သန်ရာ မှန်ရာ
ကို ဝှဲကောင်း စွဲမြဲစွာဖြင့် အလွှာတစ်ခုချင်းပေါက်အောင်၊
ဖောက်အောင် ကျင့်ပွားနိုင်ဖို့သာ လိုသည်။

ယခု တင်ပြမည့် ကျင့်စဉ်နှင့် အစီအမံမှာလည်း စွဲမြဲ
စွာ ကျင့်နိုင်လျှင် ဘေးကင်း ရန်ကွာ၍၊ စီးပွားရှာ လွယ်ကူ
နိုင်သော အကျိုးရမည်။ ဘဝတွင် လူချင်းတူသော်လည်း
ငွေရှာ၍ လွယ်ကူသူ၊ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာရသူဟူ၍ ရှိသည်။
ဤအကျင့်နည်းလမ်းက စီးပွားရေးအတွက်လည်း လွယ်ကူ
ချောမွေ့စေသော အကျိုးကျေးဇူးကို ဖော်ဆောင်ပေးသည်။
ယခုမှ အကျင့်စ၊ ဖူးသူများအဖို့တော့ နှစ်နှင့်ချီ၍ ကျင့်ရသည်။
အမျိုးမျိုးသော ကျင့်စဉ်များ၊ အဓိဋ္ဌာန်များ ဝင်ဖူးသူများအဖို့
တစ်လ၊ နှစ်လဖြင့်ပင် ထူးခြားလှသည်။

ဂါထာ

တြိသီဟော

သတ္တနာဂေါ

ပဉ္စဗိဿန မေဝါစ၊ စတုဒေဝေါစ ဝဿရော

ပဉ္စ ဣန္ဒြာန မေဝစ၊

ဧကော ယဧကော နာဂ ဒေဝါ၊ ပဉ္စ ဗြဟ္မာ
သဟမ္ပတိ

ဧဇ္ဇရာဇာ၊ အဋ္ဌ ရဟန္တာ ပဉ္စဗုဒ္ဓါ မဟာမုနိ၊

ဩောင်း တတြ တတြ သဗ္ဗသေလေ

မဟာသမ္ပတ သွာဟ

ပထဝီဗလသုန္ဒရီ၊ သဗ္ဗညု ဗောဓိမဏ္ဍလံ

အသင်္ချေယံ၊ မာရသေန ဝေယျာ ဝေယျတု

မင်္ဂလံ ။

ဤဂါထာကို တစ်နေ့ (၃၇)ခေါက်ဖြင့် အနည်းဆုံး
၃၇ရက် ရွတ်ပွား အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရသည်။ နှစ်နှင့် ချီပြီးကြာအောင်
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နိုင်လျှင် ပေါက်ရောက် အကျိုးရောက်နိုင်ပါပြီ။

(၁) ခြင်္သေ့သုံးကောင်

(၂) နဂါးခုနစ်ကောင်

(၃) ဗီဿနိပုံငါးပါး

(၄) နတ်မင်းကြီးလေးပါး

(၅) သိကြားမင်းတစ်ပုံ

(၆) ယက္ခတစ်ပုံ

(၇) နတ်နဂါးပုံတစ်ပုံ

(၈) ဗြဟ္မာကြီးငါးပုံ

(၉) သဟမ္ပတိတစ်ပုံ

(၁၀) ရှင်ဘုရင်နှစ်ပါး

(၁၁) ရဟန္တာရှစ်ပါး

(၁၂) ဘုရားရှင်တစ်ပါးပုံတော်များကို ထုလုပ်ကာ၊
ပြက္ခဒိန်တွင် အမြိတ္တစုတ်ရက်တစ်ရက်မှ အစထား၍ ဘုရား
ကျောင်းဆောင်အတွင်းတစ်နေရာတွင် ခုံအမြင့်တစ်ခုပေါ်
လင်ပန်းတင်ကာ၊ ထိုလင်ပန်းထဲသို့ ပုံတော်များ ထားရပါသည်။
ဂါထာကို ထိုလင်ပန်းရှေ့တွင် အာရုံယူကာ ရွတ်ဆိုရမည်။

မရွတ်ပွားမီ ဘုရားရှိခိုး၊ သီလသံဃာ၊ မေတ္တာပို့ခြင်းများ
လုပ်ဆောင်ရမည်။ အကျိုးကျေးဇူးများ တသိကြီး ရလာပါ
လိမ့်မည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သက်သတ်လွတ် စားပြီး ဝင်ပါဟု
အကြံပြုရပါသည်။

မောင်ကျော် (ရဟန္တာ-၈၀)

ဆေးလိပ်သောက်သူများအတွက် အစွမ်းထက် ရဲယိုသီး

လူစွမ်းဖြင့် (နတ်မောက်)

“ရဲယိုပင်”ကို လူတိုင်းသိပါသည်။ ရဲယိုရွက်၊ ရဲယိုသီးများ၏ ဆေးဖက်အသုံးဝင်ပုံအမျိုးမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော် ဖတ်မှတ် လေ့လာသိရှိထားပါသည်။ သို့သော် လက်တွေ့ မျက်မြင်အသုံးပြု သိရှိခဲ့ရဖူးခြင်း မရှိပါ။

လွန်ခဲ့သည့် ၅၀ ခန့်ကမှ ရဲယိုသီး၏ လက်တွေ့အစွမ်းထက် ဆေးဖက်ဝင်ပုံကို သိမြင်တွေ့ရှိရသဖြင့် ရေးသားတင်ပြအပ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ရုံးဌာနမှ ရုံးလုလင် ဦးထွန်းကြည်သည် အသက် ၂၀ အရွယ်မှစ၍ ဆေးလိပ်သောက်ခဲ့ရာ၊ ယခုအသက် ၅၅ နှစ်တွင် အသက်ရှူမဝခြင်း၊ ရင်ခေါင်းအောင့်ခြင်း၊ မောပန်းလွယ်ခြင်းဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ဆေးခန်းသွားပြသည်။

တီဘီအဆင့်မဟုတ်သော်လည်း အဆုတ်တွင် နီကိုဒင်းပိုင်းများ စွဲနေပြီဟု အကြမ်းဖျင်း သိရပါသည်။ ဆေးလိပ်ဖြတ်ရန်နှင့် စားဆေးများ ဆေးခန်းမှ ညွှန်လိုက်ပါသည်။ မှန်မှန်ဝယ်မစားနိုင်ပါ။ တီဘီအဆင့်မဟုတ်သဖြင့် တီဘီဆေးလည်း အခမဲ့ တောင်းယူစားမရသော အခြေအနေပါ။

တစ်နေ့သော ဥပုသ်နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ နတ်မောက်မြို့ တမာပင်ကျောင်းတိုက်သို့ ဥပုသ်စောင့် လိုက်ခဲ့ရာ ခန်းနေဆရာတော် ဦးသောဘနု ဦးထွန်းကြည်ကို ကြည့်ပြီး...

“ဒကာကြီး အဆုပ်မကောင်းဘူးထင်တယ်။ အသက်ရှူပုံမမှန်ဘူး။ ဆေးလိပ်ဖြတ်ရင် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်း ကြီးစွာ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ အသက်ရှည်ရှည်နေချင်ရင် ကျုပ်စကား နားထောင်ပါ။ ပထမဆုံး ဆေးလိပ်ဖြတ်ပါ။ တီခနဲနေအောင် ဖြတ်ပါ။ လျော့သောက်ပါ့မယ်ဆိုတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့။ မိမိရဲ့ စိတ်သာ အဓိက ပစာနကျပါတယ်။ ဆေး

လိပ်ဖြတ်ပြီးရင် ဒီဆေးလုပ်စားပါ။ ဒကာကြီး ရဲယိုပင်ကို သိလား”

“သိပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်အိမ်ပိုင်းထဲမှာ စိုက်ထားတာ သုံးပင်ရှိပါတယ်။ အပင်ကြီးတွေဖြစ်နေပါပြီ။ အသီးအရွက်တွေ လာတောင်းလို အခမဲ့ပေးဝေပါတယ် ဘုရား”

“အိမ်... ဒါဆို ပိုပြီးအဆင်ပြေပြီ။ အဲဒီ ရဲယိုပင်ထဲ အသီးမှည့်တစ်လုံးကို နေ့စဉ် ထန်းလျက်သုံးလုံးနဲ့ ရောစားပေးပါ။ တစ်လရှိရင် ဒကာကြီးရဲ့ အသက်ရှူလမ်းကြောင်းတွေ ကောင်းမွန်ပြီး အဆုတ်လည်း စင်ကြယ်လာမယ်။ သုံးဆာစားပြီးရင် လုံးဝ မူလအတိုင်း အဆုတ်ဟာ ကောင်းမွန်ပြီး မောပန်းတာ ပျောက်မယ်။ အသက်ရှူမှန်လာမယ်။ ဆောင်လုံးဝ မဆိုးတော့ဘူး။ ဆေးလိပ်ပိုင်းချို့၊ ကျပ်ခိုး ကွာကျသွားမယ်။ ဒကာကြီးက ဆေးလိပ်သောက်တာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ပြီဆိုတော့ ခြောက်လလောက်အထိ ရဲယိုသီးမှည့်ထန်းလျက်ကို တစ်နေ့ တစ်ကြိမ်စားပေးပါ။ မုချ သက်တမ်းစေ့ နေရပါမယ်”

ဆရာတော် ဦးသောဘနု မိန့်ကြားသည့်အတိုင်း ဦးထွန်းကြည်မှာ နေ့စဉ် ရဲယိုသီးမှည့်တစ်လုံးနှင့် ထန်းလျက်ပေါက်ပေးရာ ယခု လေးလကျော် ငါးလအတွင်း ပေါ့ပါးလန်းဆန်း ကျန်းမာလာပြီး အားသွန် ခွန်စိုက် အလုပ်လုပ်နိုင် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လုပ်ရှားသွားလာနိုင်သည်ကို လက်တွေ့ သိမြင်ရပါသဖြင့် ဆေးလိပ်သောက်မှုသတိနှင့် ရဲယိုသီးဆေးပြုလုပ်စားသုံးရန် တင်ပြရေးသားအပ်ပါသည်။

ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ။

လူစွမ်းဖြင့် (နတ်မောက်)

အိမ်

| နတ်လေး |

ရွှေဘုံတိုက်

Thant 2015

ကိုတတင့်တစ်ယောက် ကျောင်း
စောင့်အလုပ်ရ၍ ပျော်နေသည်။ သူ
ကျောင်းစောင့်လုပ်ရမှာက နတ်တလင်း
မြို့အနောက်ဘက် ဂြိုဟ်ခန့်အကွာရှိ
ကျောင်းကြီး အလယ်တန်းကျောင်းခွဲ
မှာ။ ကျောင်းကြီးကျောင်းသည် ယခင်
က မူလွန်ကျောင်းဖြစ်ပြီး ယခုမှ
အလယ်တန်းကျောင်းခွဲဖြစ်လာခြင်း
ပင်။ အလယ်တန်းကျောင်းခွဲအတွက်
နိုင်ငံတော်က ကျောင်းဆောင်သစ်
ဆောက်လုပ်ပေးရန် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ယခင်က မူလွန်အဆင့်သာရှိ
သော ကျောင်းကြီးကျောင်း ကျောင်း
စောင့်ဆိုတာ မရှိပါ။ ယခု ဆောက်လုပ်
ဆဲ ကျောင်းဆောင်သစ်တွင် အသုံးပြု
ရန် သစ်များ၊ ဘီလပ်မြေများ၊ အုတ်၊
ကျောက်၊ သံများကို စုပုံချထား၏။
တောရွာအရပ်အဝန်း စည်းရုံးရုံလင့်
ကစား လုံခြုံစိတ်ချရမှုတော့ အာမ မခံ
နိုင်။ နေ့အတွက် ကိစ္စမရှိသော်လည်း
ညဉ့်ညတာအတွက် လုံခြုံရေးအစောင့်
လိုသည်။ ထိုအစောင့်အလုပ်ကို
ကိုဘတင့် တာဝန်ယူရခြင်းဖြစ်သည်။
ကိုဘတင့်က ညစောင့်ဆိုသော်လည်း
နေ့ပိုင်းမှာလည်း ဆောက်လုပ်ရေးနှင့်
ပတ်သက်သည့် တောက်တိုမယ်ရလေး
တွေ ကူလုပ်ပေးရပြီး ညပိုင်း အိပ်စောင့်
ပေးရသည်။

ညပိုင်း ကျောင်းထဲမှာ ကိုဘတင့်
အိပ်ရန် နေရာရှိသော်လည်း တစ်
ယောက်တည်းမို့ မအိပ်ရဲ။ ယောက်ျား
သားဆိုပေမယ့် လျှပ်စစ်မီးမရှိသည့်
ကျောင်းခန်းအမှောင်ကြီးထဲမှာ အဖော်
မရှိရင် မနေရဲသည်တော့ အမှန်။ စာ
သင်ကျောင်းနှင့်ကပ်လျက် ဘုန်းကြီး

ကျောင်းဝင်းထဲ၌ ဇိုင်နုမီးစက်ဖြင့် ရွာ
သို့ အကုသိမ္မာပေးသော မီးစက်တံရံလေး
တစ်ခုရှိ၏။ ထိုမီးစက်တံရံလေးထဲတွင်
မီးစက်စောင့်သမားနှင့်အတူ ကိုဘတင့်
သွားအိပ်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းခြံနှင့်
စာသင်ကျောင်းခြံသည် စည်းရုံးလေး
ခြားစေကာမူ ညအခါ မီးစက်တံမှ
ဓာတ်မီးလှမ်းထိုးကြည့်လျှင် စာသင်
ကျောင်းကို ကောင်းစွာ မြင်ရ၏။
ကျောင်းဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများ
မပျောက်အောင် ကိုဘတင့် စောင့်
ရှောက်ရမည်။ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်
မည့် ကိုဘတင့်မှာ အခြားအစောင့်တွေ
လို လက်နက် ထူးထူးခြားခြားတော့
မရှိ။ ဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့် အရေး
အကြောင်းဆို အသုံးချရန် လက်စွဲ
တော် လေးခွတစ်လက်သာ ရှိသည်။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကပ်ရဲသည့် သူခိုး
ကပ်ကြည့်၊ ဘတင့်ရဲ့ လေးခွစာမိသွား
မည်ဟု စိတ်ထဲက ကြိုးဝါးထားသည်။

ကိုဘတင့် စောင့်သည့် စာသင်
ကျောင်းအဆောင်သစ်၏ ခေါင်းရင်း
ဘက်တွင် ဦးတင်တို့အိမ်ရှိသည်။ ည
စောင့်အလုပ်ကို လများချီ၍ ကြာကြာ
လုပ်ရလေရာ ကိုဘတင့်နှင့် ဦးတင်တို့
ရင်းနှီးခင်မင်နေပြီ။ ကိုဘတင့်က ညဦး
ပိုင်းဆို ဦးတင်၏အိမ်ဘက် အလည်
သွား၏။ ဦးတင်ကလည်း ကိုဘတင့်
ကြိုက်တတ်သည့် ယမကာလေးနှင့်
ညှော်ခံ၏။ စားကြသောက်ကြ စကား
စမြည်ပြောဆိုကြရင်း ညဉ့်နက်ချိန်
ရောက်တော့ ကိုဘတင့်က မိမိအိပ်
သည့် မီးစက်တံလေးဆီ ပြန်သည်။

ကိုဘတင့်က အိပ်မလည်သော်
လည်း မီးစက်စောင့်က အိပ်မလည်။
ယခုလောက်ဆို မီးစက်သမားက တဲ
ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီ။ တဲထဲ
မဝင်မီ ကိုဘတင့် အပြင်မှာ အပေါ့

အပါးသွားပြီး ကျောင်းဝင်းထဲ ဓာတ်မီး
ပြန်ထိုးလိုက်သည်။ ဘာအရိပ်အရောင်
မှ မမြင်တာ သေချာပြီဆိုလျှင် အိပ်ရာ
ထဲ စိတ်ချလက်ချဝင်သည်။ ညက
တိတ်ဆိတ်နေ၍ ကျောင်းသက်မှ ချက်
ခနဲ ကြွက်တိုသံကိုပင် ကြားနိုင်၏။
အသံသဲ့သဲ့ကြားရုံနှင့် ကိုဘတင့်က
လေးခွနှင့် ဖမ်းပစ်ပြီး ဓာတ်မီးဝင့်ကြည့်
ပြီးဖြစ်သည်။ တော်ရံတန်ရံ သူခိုးက
တော့ ကိုဘတင့် လေးခွကို ကြောက်
ပြီး ကပ်ရဲမည်မထင်။

တစ်ညတွင် ကိုဘတင့်နှင့်
ဦးတင်တို့ ဝိုင်းဖွဲ့သောက်စားရင်း နာနာ
ဘာဝတွေအကြောင်း ပြောမိကြသည်။
ကိုဘတင့်က တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်
ဝိညာဉ်တို့၊ သရဲတို့ မတွေ့ဘူး။
အခြောက်မခံရဘူးကြောင်း ပြော၏။
ဦးတင်ကမူ သူ အခြောက်ခံရဖူးသော
နာနာဘာဝတို့အကြောင်း ပြောပြ၏။
ထိုအထဲတွင် ဦးခေါင်းပြတ်နေပြီး
ကိုယ်လုံးကြီးသက်သက်နှင့် ခြောက်
လှန့်သည့် သရဲအကြောင်းလည်း ပါ
သည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်များက အုတ်တွင်း
ရွာမှ ထွက်လာသော နံနက်အရုဏ်
တက် ဈေးရောင်းမည့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး
သည် ညဉ့် နှစ်ချက်တီးအချိန်လောက်
တွင် ဈေးခြင်းတောင်းကိုယ်စီရွက်၍
နတ်တလင်းမြို့ဘက်သို့ ခြေလျင်
လျှောက်လာကြသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး
မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်း လူ
သွားလမ်းမကြီးအတိုင်း ဖြတ်လျှောက်
လာကြရာ ညောင်ပင်ကြီးနားအရောက်
တွင် နောက်မှ ခြေသံလိုလိုကြား၍
လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ဖြူဖြူအရိပ်
သဏ္ဌာန်သည် သူတို့ဆီ လိုက်လာ
သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သေချာကြည့်

လိုက်သောအခါ ဦးခေါင်းမပါသော ကိုယ်လုံးကြီး လမ်းလျှောက်လိုက်လာကြောင်း တွေ့ရ၍ နှစ်ဦးသား ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြေးကာ ရွာထိပ်အိမ်တစ်အိမ်သို့ အတင်းဝင်မိကြသည်။ အိမ်ရှင်များ နီးလာပြီး လမ်းပေါ်သို့ အားလုံးဝိုင်းကြည့်သော် မည်သည့်အရိပ်အရောင်မျှ မတွေ့ရချေ။

စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းမှာ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးသည် နောက်နေ့တွင် လန့်ဖျားဖျားပြီး ရက်ပိုင်းအတွက် သေဆုံးသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ရွာမှ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အရုဏ်တက်ဈေးမသွားကြတော့ပေ။ နံနက်မိုးလင်းမှသာ ဈေးရောင်းဈေးဝယ် ထွက်ကြလေတော့၏။

ကိုဘတင်သည် ညဉ့်နက်ချိန်မှ ထုံးစံအတိုင်း ဦးတင်အိမ်မှ ပြန်လာသည်။ ညအိပ်စောင့်လာသည်မှာ လအချို့ကြာနေပြီဖြစ်ရာ မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ အပျောက်အရှုမရှိ၍လည်း စိတ်ချလက်ချ တန်းအိပ်ရန်သာ တာစူလိုက်သည်။ ခါတိုင်းလို ကျောင်းဆောင်သစ်ဝန်းကျင်သို့ ဓာတ်မီးထိုးကြည့်ခြင်း မလုပ်တော့ပေ။ အမှန်ပြောရလျှင် ဦးတင်ပြောပြေသည့် သရဲအကြောင်းကြောင့် ကြောက်စိတ်ဝင်သွားတာလည်း ပါသည်။

ညဉ့် တစ်ချက်တီးအချိန်တွင် ကိုဘတင် ဂုဏ်ရေနိုးလာ၏။ ညစောင့်ဆိုတော့လည်း ကြက်အိပ် ကြက်နိုးနေလာခဲ့တာ အကျင့်ရနေပြီဖြစ်သည်။ ဓာတ်မီးနှင့် လေးခွကို ကောက်ကိုင်လျက် အပေါ်အပါးသွားရင်း အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် စာသင်ကျောင်းနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းခြံကြားစည်းရိုးရှိ ငွေပင်အနီးတွင် ရပ်နေသော

လူရိပ်သဏ္ဌာန်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ဓာတ်မီးနှင့် လှမ်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။ အင်္ကျီဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် လူပုံသဏ္ဌာန်ကို ခပ်ဝါးဝါးသာ တွေ့လိုက်ရပြီး ဦးခေါင်းပိုင်း မရှိဘဲ တုံးတိတ်ပြတ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကိုဘတင် အသက်ရှူရန် မေ့သွားသလို တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်း သတိပြန်ဝင်လာပြီး လေးခွနှင့် ပစ်မည်အပြု အရိပ်ဖြူဖြူ ခေါင်းပြတ်ကြီးသည် စာသင်ကျောင်းနောက်ဖေးဘက် ဖြတ်ဝင်သွားကာ ပျောက်သွားလေသည်။

ကိုဘတင်၏ ကျောင်းနောက်ဖေးဝါးရုံဆီသို့ လေးခွပစ်သံများ တဖြောင်းဖြောင်းထွက်ပေါ်လာပြီး ဦးတင်က “ဘာလဲဟေ့” ဟုလှမ်းအမေး “ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး” ဟုသာ ပြန်ဖြေ၍ ကိုဘတင် တံထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့လေသည်။

တံထဲသို့ ရောက်တော့ ကိုဘတင် စဉ်းစားနေမိသည်။ ယခင်က လူကြီးသူမများက ပြောပြဖူးသည်။

တစ္ဆေ သရဲများသည် နွားကျောင်းသား၏ လေးခွနှင့် တုတ်တို့ကို အထွန်ကြောက်သည်ဟု ဆို၏။ နွားကျောင်းသားဆိုသည်ကား လက်ခြေအပြယ်မသွားဘဲ တွေ့ရာ သစ်ပင်နှင့် အခြားအရာများကို လေးခွနှင့် ပစ်၊ တုတ်နှင့် ရိုက်ကာ အပျင်းဖြေတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တစ္ဆေ သရဲက သူတို့ထို့ကြောက်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိ။ ယခုလည်း ကိုဘတင်၏ လေးခွလက်သံကြောင့် မြင်လိုက်ရသည့် ဖြူဖြူခေါင်းပြတ်ကြီးသည် ရုတ်ခြည်းပျောက်သွားသည်မှာ လက်တွေ့ ဖြစ်လေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကိုဘတင်တစ်ယောက် မိုးချုပ်သည်နှင့် မီးစက်တစ်လေးထဲမှာသာနေပြီး အပြင်ထွက်လျှင်လည်း အဖော်တစ်ယောက်နှင့်သာ ထွက်တတ်ကာ၊ ကျောင်းဆောင်ဆောက်ပြီးသည်အထိ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဦးတင်က ကိုဘတင်ကို အုတ်တွင်းရွာမှ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို သရဲခြောက်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြစဉ်က နေရာအတိအကျဖော်မပြလိုက်သည်မှာ မေ့လျော့ခဲ့၍လား၊ တမင် ချန်လှပ်ထားခြင်းလားဆိုတာ ဦးတင်ကိုယ်တိုင်သာ သိပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ သူနှင့်ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟု ဆိုရမည်ထင်ပါသည်။

(အမည်များ လွှဲပြောင်းထားသည်မှအပ ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်ပါသည်။)

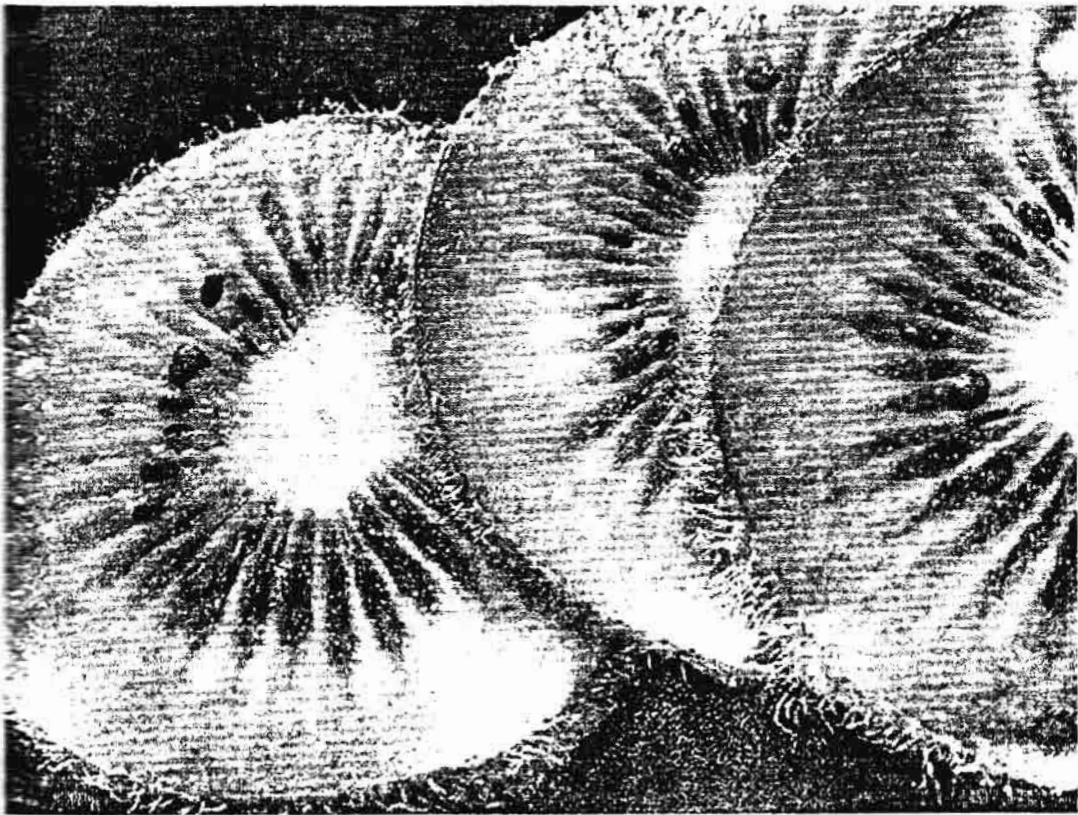

ညွန့်ဝင်း (နတ်တလင်း)

အစာလည်းဆေး၊ ဆေးလည်း အစာဖြစ်စေတဲ့

ကီဝီသီး

| ပန်းစကား |

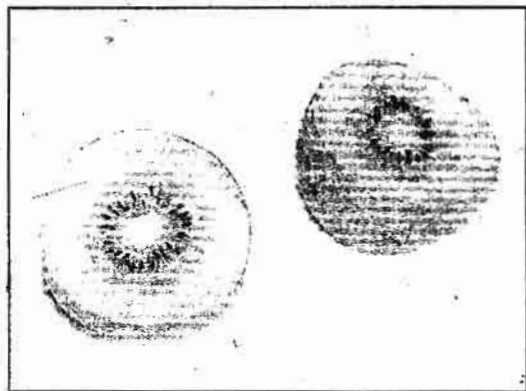
အစာလည်း ဆေး၊ ဆေးလည်း အစာဆိုတဲ့ ရှေးဆိုရိုးအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလွယ်တကူရနိုင်တဲ့ အသီးအနှံများထဲမှ ကီဝီသီးအကြောင်းကို ဖော်ပြပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။

နွယ်ပင်တစ်မျိုးဖြစ်တဲ့ ကီဝီသီးကို မူလတွေ့ရှိရာ ဒေသဟာ တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းဟု သိရပြီး တရုတ်ဒေသရဲ့ ထွက်ကုန်ဖြစ်တာကြောင့် တရုတ်အမည် Chinese gooseberry လို့ အမည်တွင်ရာမှ ၁၉၀၀ ခုနှစ်နောက်

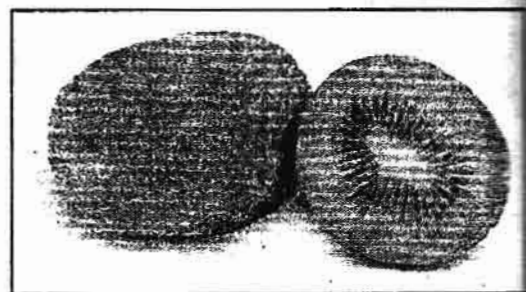
ဝိုင်းများတွင် နယူးဇီလန်နိုင်ငံကို ရောက်ရှိသွားပြီး ထိုမှ တစ်ဆင့် နိုင်ငံခြားအသီးသီးသို့ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိသွားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှစကာ “ကီဝီသီး” လို့ စတင်အမည်တွင်လာပြီး လူသိများ ထင်ရှားလာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ငှက်ပျောသီး နှာနတ်သီးနဲ့ စတော်ဘယ်ရီသီးတို့ရဲ့ အရသာမျိုး ပေါင်းစပ်ပါဝင်ပြီး အချဉ်ဓာတ်ကဲတဲ့ အဖျော်ယမကာအဖြစ် ထုတ်လုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ တရုတ်ပြည်မှာတော့ ဟန်မင်းဆက်လက်ထက်ကတည်းကပင် ကီဝီသီးကနေ ဝိုင်အရက်ချက်လုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။

အစိမ်းရောင် ကီဝီသားဟာ သေးငယ်ပေမယ့် အကျိုးအလွန်များတဲ့ အသီးဖြစ်တယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ကီဝီသီးမှာ ပိုတက်ဆီယမ်၊ မဂ္ဂနီဆီယမ်၊ ဗီတာမင်-အီးနဲ့ အမျှင်ဓာတ်တွေ ကြွယ်ဝစွာ ပါရှိတဲ့အပြင် ဗီတာမင်စီမှာ လိမ္မော်သီးထက် နှစ်ဆပိုမိုပါဝင်မှု များပြားပါတယ်။ ကီဝီသီးဟာ အသက်ရှူအင်္ဂါအဖွဲ့အစည်းကို အားကောင်းစေတဲ့အတွက် ပန်းနာ ရင်ကျပ်ရောဂါရှိသူများ စားသုံးသင့်တဲ့ အသီးဖြစ်ပါတယ်။ သွေးထဲမှာ အဆီများ ပိတ်ဆို့ခြင်းကို လျော့ကျစေ

နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။ ပိုတက်ဆီယမ်၊ မဂ္ဂနီဆီယမ်၊ ကော့ဇီစသည့် သတ္တုဓာတ်များ ကြွယ်ဝစွာ ပါရှိခြင်းကြောင့် သွေးအားနည်းရောဂါဝေဒနာဖြစ်ပွားခြင်းကိုလည်း ကာကွယ်နိုင်စွမ်းရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း စီးဆင်းနေသော သွေးအဖျက်အကျဲကိုလည်း ထိန်းညှိပေးနိုင်စွမ်းရှိကြောင်း။ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ဗီစီရပ်ဖြစ်ပျက်ခြင်းနှင့် အာရုံကြောအဖွဲ့အစည်းများကို အားကောင်းစေနိုင်ကြောင်းလည်း တွေ့ရှိရပါတယ်။

ထို့ပြင် အသားအရေလှပလိုသူများနဲ့ အရွယ်တင်နုပျိုလိုသူများအနေဖြင့်လည်း ကီဝီသီးကို စားသုံးသင့်ပါတယ်။ ကီဝီသီးမှာ ပါဝင်တဲ့ ဗီတာမင်စီ ကော်လာဂျင်ဓာတ်များ ထွက်ရှိမှုကို လှုံ့ဆော်ပေးတာကြောင့် အရွယ်တင်နုပျိုခြင်းကို ဖြစ်စေပါတယ်။ တင်းရင်းလာတဲ့ အသားအရေကြောင့် အသားအရေလျော့ရဲ တွဲကျတာတွေ၊ အရေအကြောင်းမတူတာတွေ ပျောက်ပြီး နုပျိုတဲ့အသွင်ကို ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။

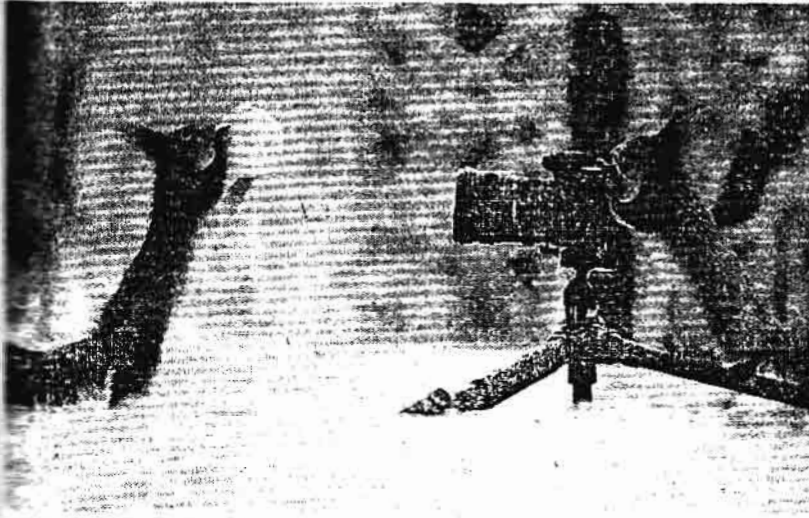
ကီဝီသီးမှာ ပါဝင်တဲ့ အမျှင်ဓာတ်ကြောင့်လည်း အကောင်းဆုံး အဆီကျ သစ်သီးတစ်မျိုးအဖြစ်လည်း လူသိများပါတယ်။ ကီဝီသီးကို စားသုံးခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်ရှိ အဆီပိုများကို ဖယ်ရှားပေးပြီး သွေးထဲမှ အဆီအတောက်များကိုလည်း ဖယ်ရှားပေးနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။ ဝမ်းကို မှန်စေခြင်းကြောင့်လည်း ဝမ်းချုပ်တတ်သူများအတွက်လည်း သင့်လျော်စေပြန်ပါတယ်။

ဤသို့သော လူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အကျိုးများစွာ ဖြစ်ထွန်းစေသော ကီဝီသီးကို စားသုံးခြင်းဖြင့် ကျန်းမာပျော်ရွှင်သောဘဝများကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြပါစေ။

မန်းကော

မောင်လင်းအောင်

ဆန်းစစ်ရန် ကျွန်တော်

ချစ်စဖွယ်
ရှဉ့်ငယ်လေးများ

ရုရှားဓာတ်ပုံဆရာ
Vadim Trunov ၏
လက်ရာဖြစ်သော ချစ်
စဖွယ် ရှဉ့်ငယ်လေးများ၏
ဟန်ပန်အမူအရာများကို
စိတ်ကြည်နူးဖွယ် မြင်တွေ့
ခံစားရပါသည်။

ပန်းနုရောင်ရေကန်

ဩစတြေးလျတိုက်ရှိ
ရေကန်တစ်ကန်သည် သ
ဘာဖြစ်စဉ်ထက် လွန်ကဲ
စွာဖြင့် ရေများသည် ပန်း
ရောင်ဖြစ်၍ နေသည်။
ထန်တွင်းရှိရေများ ပန်းရောင်
ဖြစ်နေသည်မှာ လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်း
ထပင် ဖြစ်ကြောင်းလည်း
သိရှိရသည်။

There is a lake in Australia
where the water is naturally
pink.

Babies smile an average of 200 times a day. The average woman smiles 62 times a day and the average man only 8.

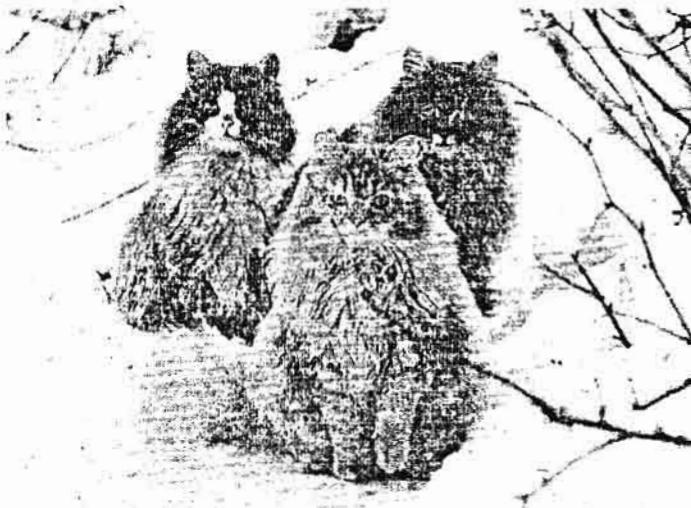
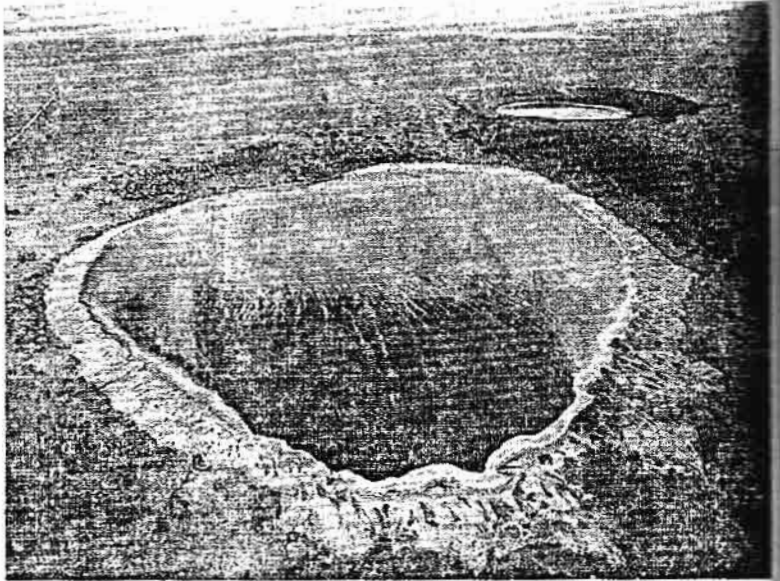
လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ အပြုံး

ကလေးငယ်လေးများသည် သာမန် ပျမ်းမျှအားဖြင့် တစ်နေ့လျှင် အကြိမ် (၂၀၀)ခန့် ပြုံးရယ်တတ်ကြသည်။ သာမန် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည်လည်း တစ်နေ့လျှင် ပျမ်းမျှ (၆၂)ကြိမ်ခန့် ပြုံးပြတတ်ကြသည်။ သို့သော် သာမန် အမျိုးသားတစ်ဦးသည် တစ်နေ့တာအချိန်တွင် ပျမ်းမျှ (၈)ကြိမ်ခန့် မှသာ ပြုံးရယ်လေ့ရှိတတ်ကြောင်း စစ်တမ်းများအရ လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။ ပုဂံသယောကျ်ားအပေါင်းတို့ ပိုမို၍ မျက်နှာချိုသာရန် လိုအပ်နေလေပြီ။

မီးတောင်ခံတွင်းဝမှ

ရေကန်ငယ်များ

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ မီးတောင်နှုတ်ခမ်းဝ၌ တည်ရှိနေသော ရေကန်ငယ်များကို ထူးခြားဆန်းပြားစွာ မြင်တွေ့ရပါသည်။

နော်ဝေ တောကြောင်

နော်ဝေနိုင်ငံရှိ အမွေးပွ တောကြောင်ကြီးများဖြစ်သည်။ သာမန်ကြောင်များထက် ထူးခြားစွာဖြင့် နော်ဝေနိုင်ငံ၏ အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိရန် အမွေးပွကြီးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြသည်။

Elephants can die of a broken heart if a mate dies. They refuse to eat and will lay down, shedding tears until they starve to death.

အသည်းကွဲသော ဆင်

ဆင်သတ္တဝါများသည် စိတ်ထိခိုက်ခံစားလွယ်သော သတ္တဝါများဖြစ်သည်။ ဆင်များသည် အသည်းကွဲတတ်သည်။ သူတို့၏ လက်တွဲဖော်ဆင်သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သေဆုံးသွားပါက အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သော ဆင်သည်လည်း အစာဖြတ်၊ ရေဖြတ်ပြီး လဲလျောင်း၍နေကာ မျက်ရည် သွင်သွင်စီးကျရင်း အသေခံသွားလေ့ရှိကြသည်။

၁၉ ရာစုတွင် မွေးဖွားခဲ့သူများ

၁၉ရာစု တစ်နည်းအားဖြင့် (၁၈၀၀) လွန်နှစ်များတွင် မွေးဖွားခဲ့သူများသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ၅ဦးသာ ကျန်ရှိတော့သည်။ ထူးခြားစွာဖြင့် ထိုငါးဦးလုံးသည် အမျိုးသမီးများဖြစ်ကြသည်။

There are still 5 people alive who are born in the 1800s, and they are all women.

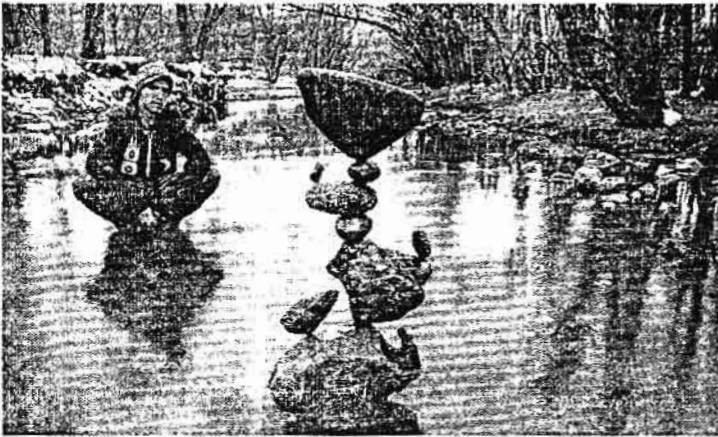
နွားချေးပိုးကြီး ပျော်ပျော်စီး

စီးတော် နွားချေးပိုးကို ဟန်ပါပါဖြင့် ဝင်ကြွားစွာ စီးနင်းတော်မူနေသော ကမ္ဘာ့အသေးဆုံး ဟူးမျိုး စိတ်ဝင် ဟူးလေး တစ်ကောင်၏ ရာဇမာန်ကို မြင်တွေ့ခံစားနိုင်သည်။

ကလေးများနှင့် သူတို့၏

အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များ

ကလေးငယ်လေးများနှင့် ၎င်းတို့၏ အိမ်မွေး
တိရစ္ဆာန် ငယ်လေးများ၏ သဟဇာတဖြစ်စွာ အတူ
တကွ ပျော်ရွှင်နေပုံများကို စိတ်ကြည်နူးဖွယ်
မြင်တွေ့ရသည်။

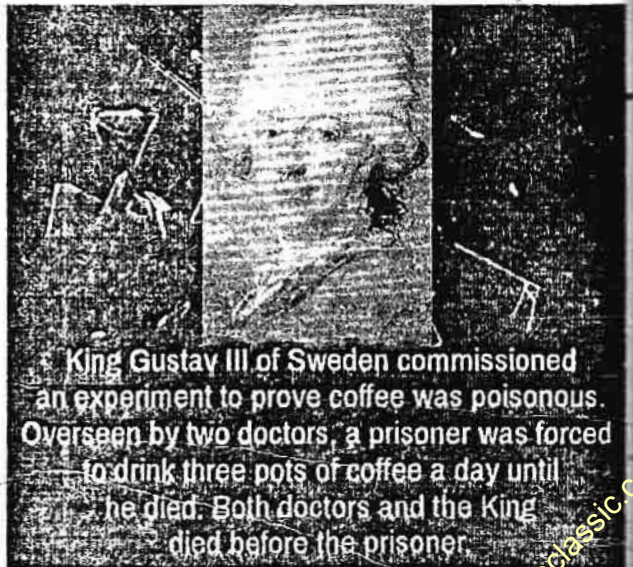

ဟန်ချက်ညီမှု

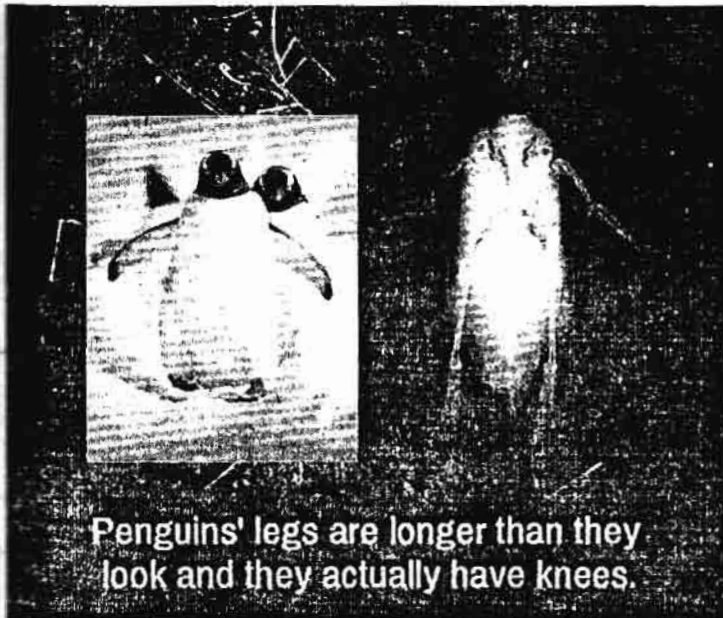
အနုပညာဖန်တီးရှင် Michael
Grob ၏ “ဟန်ချက် ညီသော
ကျောက်တုံးလေးများ” ခေါင်းစဉ်
အောက်တွင် တီထွင်ဖန်တီးထား
သော လက်ရာများဖြစ်သည်။

သံသယရှိသူ

ဆွီဒင်ဘုရင် Gustav III က ကော်ဖီ
သည် အဆိပ်ဖြစ်စေကြောင်း ယူဆခဲ့သည်။
သူသည် ဆရာဝန်နှစ်ဦး၏ အကူအညီယူကာ
အကျဉ်းသားတစ်ဦးကို ခေါ်ဆောင်စေ၍ တစ်
နေ့လျှင် ကော်ဖီသုံးအိုး နေ့စဉ်သောက်သုံး
စေခဲ့သည်။ သို့သော် ဘုရင်ကြီးနှင့် ဆရာဝန်
နှစ်ဦးသာ သေဆုံးချိန်တန်၍ သေဆုံးသွားခဲ့
သော်လည်း။ ထိုအကျဉ်းသားမှာ အသက်ရှင်
ကျန်ရစ်နေခဲ့သည်။ ကော်ဖီကို အဆိပ်ဟု
ယူဆသူ ဘုရင်ကြီးနှင့် ဆရာဝန်နှစ်ဦးသည်
ကော်ဖီကို နေ့စဉ် သုံးအိုးသောက် သုံးရသူ
အကျဉ်းသားထက် စောလျင်စွာ သေဆုံးသွား
ရမည် ဖြစ်ရန်မှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပေသည်။

King Gustav III of Sweden commissioned
an experiment to prove coffee was poisonous.
Overseen by two doctors, a prisoner was forced
to drink three pots of coffee a day until
he died. Both doctors and the King
died before the prisoner.

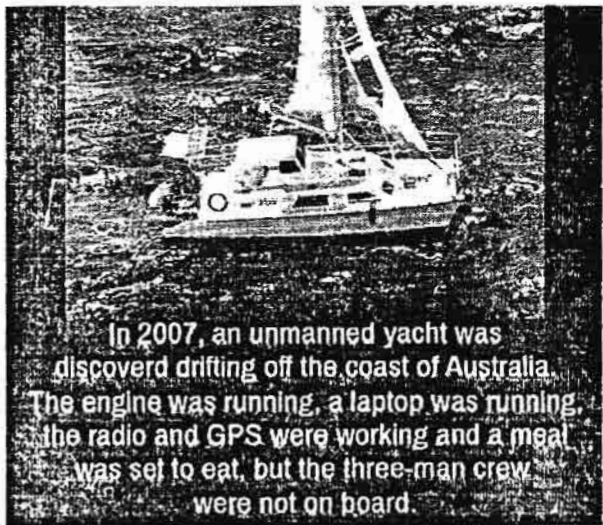

Penguins' legs are longer than they look and they actually have knees.

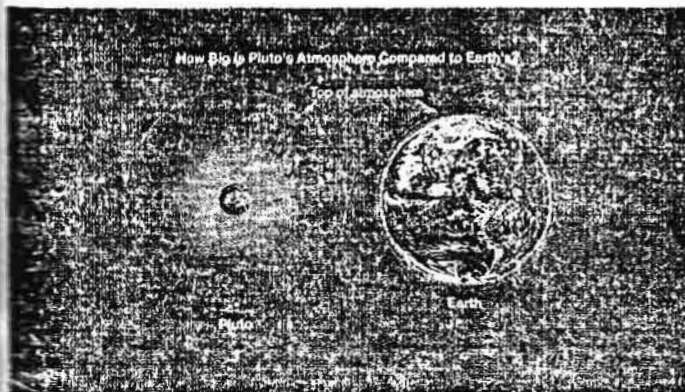
ခြေထောက်ရှည် ပင်ပန်းသွားရက်
ပင်ပန်းသွားရက်များကို ရက်
တရက်ကြည့်လျှင် ပုကွကွနှင့်
ခြေတိုလေးများဟု ယူဆရသည်။
သို့သော် ပင်ပန်းသွားရက် လေးများ၏
ခြေထောက်သည် သာမန်မြင်တွေ့
နေရသည်ထက် ပို၍ရှည်လျားပြီး
သူတို့တွင် ခူးခေါင်းရိုးလည်း ရှိပေ
သည်။

တစ္ဆေသဘောပေလော

၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ဩစတြေးလျကမ်းခြေ
အနီးရှိ ပဟေဠိဆန်သော စက်တပ် ရွက်
သင်္ဘောတစ်စီးကို အာဇာနည်များက တွေ့ရှိခဲ့
ကြသည်။ ထိုသင်္ဘောပေါ်တွင် အသုံးပြု လက်စ
လပ်တော့(ပ်) ကွန်ပျူတာတစ်လုံး၊ သုံးယောက်
စာ ပြင်ဆင်ထားသော စားသောက်ပွယ်ရာများနှင့်
အခြား အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို တွေ့ရှိခဲ့ရပြီး
သင်္ဘောအင်ဂျင်စက်မှာလည်း လည်ပတ်အလုပ်
လုပ်နေသည်၊ ထို့အပြင် ရေဒီယိုနှင့် GPS အချက်ပြ
နံပါတ်မှာလည်း အလုပ်လုပ်နေသည်။ သို့သော်
ထိုသင်္ဘောပေါ်၌ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်မျှ ရှိ၍
မနေချေ။

In 2007, an unmanned yacht was discovered drifting off the coast of Australia. The engine was running, a laptop was running, the radio and GPS were working and a meal was set to eat, but the three-man crew were not on board.

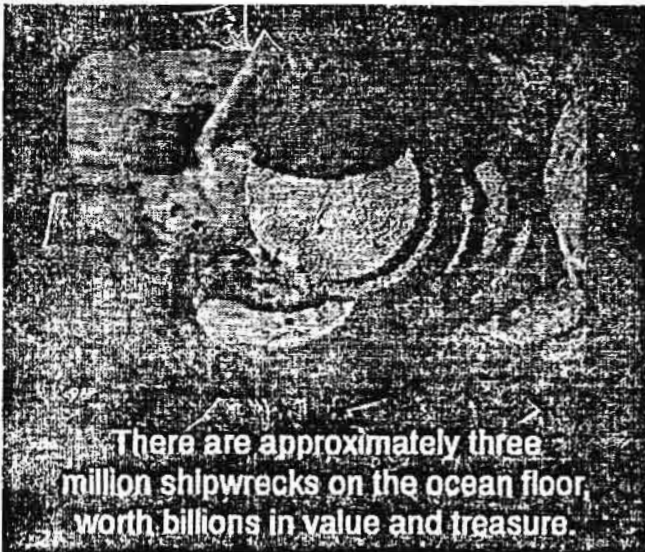
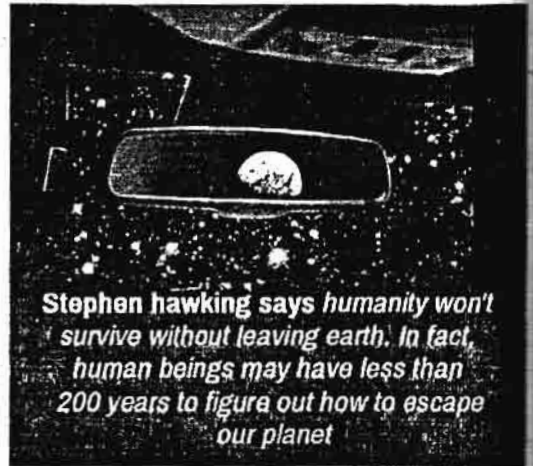

ပလူတို၏ လေထု
ကိုးခုမြောက်ဂြိုဟ်အဖြစ် သတ်
မှတ်ခံရပြီးမှ ပြန်လည် ပယ်ဖျက်ခံခဲ့
ရသော ပလူတို၏ လေထုနှင့် ကမ္ဘာ
မြေ၏ လေထုတို့ကို နှိုင်းယှဉ်ပြထားပုံ
ဖြစ်သည်။

စွန့်ခွာရမည် ကမ္ဘာမြေ

သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး စတီဗင်ဟော့ကင်း(Stephen Hawking) သည် ကမ္ဘာမြေနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ဟောကိန်းတစ်ခုထုတ်ခဲ့သည်။ ထိုဟောကိန်းမှာ လူသားမျိုးနွယ်များသည် တစ်နေ့သော အချိန်အခါတွင် ကမ္ဘာမြေကို မစွန့်ခွာဘဲ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မျှနှင့် အသက်ရှင် နေနိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ဖြစ်သည်။ သူ၏ အဆိုအရ နောင်လာမည့် နှစ်ပေါင်း (၂၀၀)အတွင်း လူသားတို့သည် ကမ္ဘာမြေမှ စွန့်ခွာပြီး အသက်ရှင် နေထိုင်နိုင်ရန် နည်းလမ်းများရှာဖွေကြပါလိမ့်မည်။ အမှန်တကယ်တော့ လူသားတို့ကိုယ်တိုင် သည်ကမ္ဘာမြေကို ဖျက်ဆီးနေသော အဓိက တရားခံများသာ ဖြစ်ကြသည်။

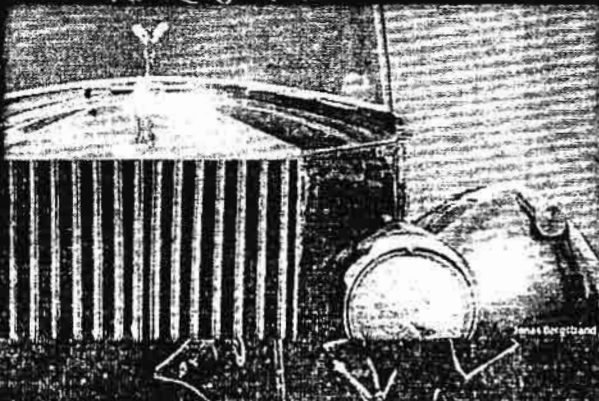
ရေအောက် ရတနာသိုက်

သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ စစ်တမ်းများအရ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးများကြမ်းပြင်အောက်တွင် သင်္ဘောပျက်ပေါင်းသုံးသန်းခန့် နစ်မြုပ်နေပြီး၊ ယင်းသင်္ဘောများနှင့်အတူ နစ်မြုပ်နေသော ငွေကြေးများနှင့် ရတနာများမှာ ဘီလျံပေါင်းများစွာ တန်ဖိုးရှိကြောင်း သိရှိရသည်။

Eminem

ကမ္ဘာကျော် "ရပ်" အဆိုတော် အမ်မီနမ်(Eminem) သည် ကိုးတန်းကို သုံးခါနေခဲ့ဖူးသည်။

3/4 of the cars that Rolls Royce has ever produced are still on the road.

ရိုး(စ်)ရိုက်ကား

ကမ္ဘာကျော် ရိုး(စ်)ရိုက်ကား

ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်ခဲ့သော ကားအစီးရေ စုစုပေါင်း၏ လေးပုံပုံ သုံးပုံခန့်သည် လမ်းမများထက်တွင် မောင်းနှင်၍ရနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ကျားဟိန်းသံ

ကျားတစ်ကောင်၏ ဟိန်းသံကို နှစ်မိုင် အကွာအဝေးကပင် ကောင်းစွာ ကြားရနိုင် သည်။

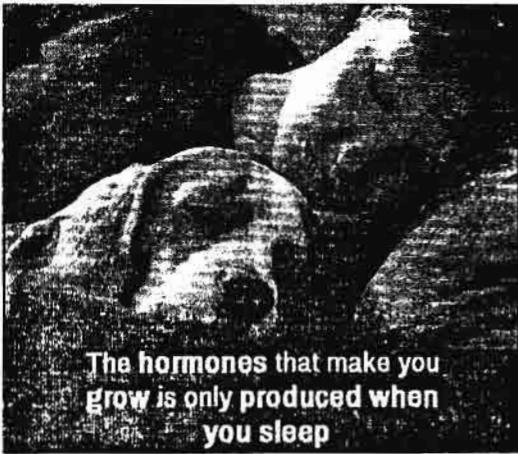
A tiger's roar can be heard as far as two miles away.

A can of regular Coke sinks in water, whereas a can of diet Coke does not.

ကွာခြားချက်

ရိုးရိုး ကိုကာကိုလာဘူးတစ်ဘူးကို ရေထဲ နစ်ကြည့်ပါက လုံးဝ နစ်မြုပ်သွားမည်ဖြစ်ပြီး၊ အချို့ ဓာတ်မပါသော ကိုလာဘူး(Diet Coke) ကို နစ်ကြည့် ပါက ရေပေါ် ပေါ်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း စမ်းသပ်တွေ့ရှိ ရသည်။

The hormones that make you grow is only produced when you sleep

အိပ်စက်အနားယူချိန်

သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ တွေ့ရှိချက်များအရ လူ့ခန္ဓာကိုယ် ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် အထောက်အပံ့ပေးသော ဟော်မုန်း ဓာတ်သည် အိပ်စက်အနားယူချိန်၌သာ ရရှိနိုင်ကြောင်း သိရှိရသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် အိပ်စက်အနားယူရန် လိုပေမည်။

Blind people have four times more nightmares than sighted people

မျက်မမြင် အိပ်မက်

မျက်မမြင်များ အိပ်မက်မြင်မက်သည့် အကြိမ်ရေမှာ သာမန်လူများထက် လေးဆခန့် ပိုများသည်။

တိရစ္ဆာန်များနှင့် သူတို့၏ မိတ်ဆွေများ မှီးနွယ်ပတ်သက်သော တိရစ္ဆာန်အချင်းချင်း အကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေဖြစ်နေပုံလေးများကို ထူးခြားဖွယ် မြင်တွေ့ရသည်။

မျောက်လက်ညှိုး

လက်ညှိုးခန့်သာရှိသော လွန်စွာ သေးငယ်သော မျောက်ငယ်လေးကို ထူးခြားဆန်းစစ်ကြည့်ရှုရသည်။

မောင်လင်းစာအုပ်

အိမ်

ရတနာ
နိဗ္ဗာန်

နန့်လန်ရွာသည် မြို့ပြနှင့် အလှမ်းဝေးလှပါသည်။ ရွာသားတစ်ဦး ဖြစ်သည့် စိုင်းကျော်ထူးသည် ဇနီးနှင့် ကလေးနှစ်ဦး၏ ဖခင်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျေးလက်ဒေသတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရွာပတ်ဝန်းကျင်တွင် လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်းနှင့် ဒေသထွက် သီးနှံစိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကာ ပျော်ရွှင်သော မိသားစုဘဝကို ကြိုးပမ်းနေသူဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် စိုင်းကျော်ထူးတစ်ယောက် မိုးခေါင်သဖြင့် မိမိစိုက်ပျိုးထားသော ပြောင်းပန်းနှမ်းများ အထွက်နှည်းသွားသဖြင့် စိတ်ညစ်နေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ နွားပွဲစားလုပ်သူ ဦးထွန်းစိန်မှ စိုင်းကျော်ထူးအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာရာ စိုင်းကျော်ထူးမှ...

“ဦးထွန်းစိန်...လာဗျာ၊ ထိုင်ပါဦး၊ အဟောပြေ အခါးရည်သောက်ပါဦး” ဟုပြောလိုက်ပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ...

“လာရင်းကိစ္စကို ပြောပါဦး” ဟု ဆိုလိုက်ပါသည်။

ဦးထွန်းစိန်မှ အခါးရည်(ရေနွေးကြမ်း)တစ်ခွက်မော့သောက်လိုက်ရင်း-

“မင်း အခုတစ်လော အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေဘူးလို့ ကြားတယ်၊ ဟုတ်သလား”

လို့ မေးလိုက်ပါသည်။ စိုင်းကျော်ထူးမှလည်း...

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးရေ၊ မိုးခေါင်တော့ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ သီးနှံတွေ အထွက်နှုန်းကျတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဘာ

လုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ တွေးနေတုန်း ဦးထွန်းစိန်ရောက်လာတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။
ဦးထွန်းစိန်မှ...

“ဒါဆိုရင် ငါနဲ့အတူ နွားပွဲစားလုပ်ပါလား”

“ကျွန်တော်မှ နွားအကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိတာ၊ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် နွားဆွဲလိုက်”
ဟု ဦးထွန်းစိန်က အကြံပေးပါသည်။

နွားဆွဲအလုပ်သည် ပိုက်ဆံမြန်မြန်ရတဲ့ နည်းဆိုတော့ စိုင်းကျော်ထူး စိတ်ဝင်စားသွားပြီး သူ့အား နွားဆွဲအလုပ်အကြောင်းကို ရှင်းပြပေးပါရန် ဦးထွန်းစိန်အား တောင်းဆိုလိုက်သည်။

◆◆◆
ငါးရက် တစ်ကြိမ် ဈေးခင်းလေ့ရှိကြသည်မှာ ဒေသရဲ့ အလေ့အထတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ဈေးနေ့နှင့်အတူ

နွားပွဲကိုလည်း ပြုလုပ်ကြပြီး ထိုနွားပွဲနေ့တွင် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ နွားရောင်း၊ နွားဝယ်သူများ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ကြပါသည်။

သည်အချိန်မှာ နွားပွဲစားများထဲဝယ်ထားသော နွားများကို သူတို့ ဦးစီးသောရွာများဆီ အရောက်ပို့ဖို့အတွက် အခကြေးငွေနဲ့ နွားဆွဲသမားတွေ ထိုအပ်ကြပါသည်။ ခရီးအကွာအဝေး ဉာဏ်မိုင်ဆိုလျှင် နွားဆွဲသမားတစ်ဦးကို ငွေသုံးသောင်းခန့် ပေးရ၏။ သည်အတွက်လည်း နွားဆွဲသမားက နွားနှစ်ကောင်ကို တာဝန်ယူရသည်။ အသွားအပြန် သုံးရက်ကြာတတ်ပြီး လမ်းခရီးထဲသို့ အတွက် ရိက္ခာခြောက်နဲ့ ရေဘူးတို့ ယူဆောင်ရ၏။

ဒါတွေကတော့ နွားဆွဲသမားတစ်ယောက်အတွက် မပါမနီ၊ ပစ္စည်းတွေပေါ့ဟုပြောရင်း စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါသည်။

◆◆◆
နောက် ၅ရက်ခန့်အကြာတွင် စိုင်းကျော်ထူးတစ်ယောက် နွားဆွဲသော အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လျက် ရှိနေပါ၏။ နွားဆွဲသောအလုပ်သည် ငွေအရမြန်သော်လည်း လမ်းခရီးမှာ ကြမ်းသဖြင့် တော်တန်လူများ မလုပ်နိုင်ပါ။ ကော့လက်နေ လူငယ်များသာ လုပ်ကိုင်နိုင်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်လခန့်အချိန်မှာ စိုင်းကျော်ထူးတစ်ယောက် အဖော်ဖြစ်သူ ဖိုးစိန်အတူ နွားဆွဲအလုပ်ရရန် နွားပွဲဈေးသို့ အတူတကွ အိမ်မှ ထွက်လာကြသည်။ နွားပွဲဈေးသို့အရောက်တွင် မကျီးကုန်းရွာသို့ နွားပို့ရန်အတွက် ကို ရရှိခဲ့သဖြင့် လမ်းတွင် လိုအပ်သော ရိက္ခာခြောက်များ ခယ်ရန် ဖြစ်စေသို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

စိုင်းကျော်ထူးနှင့် ဖိုးစိတို့ နှစ်ယောက် ခြံစုးတွင် လိုအပ်သော နီကွာခြောက်များ ဝယ်ယူပြီးစီးသော အခါ ဖိုးစိမှ စိုင်းကျော်ထူးအား အရက် ဝင်သောက်ရအောင်ဟု စကားစလိုက်သောအခါ စိုင်းကျော်ထူးမှ ခေါင်ညိတ်ထိုက်သောကြောင့် နှစ်ယောက်သား အရက်ဆိုင်တွင်းသို့ ရောက်သွားပါသည်။

စိုင်းကျော်ထူးနှင့် ဖိုးစိတို့ အရက်ဆိုင်မှ ထွက်လာချိန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်မှ အလင်းရောင်သည်လည်း ညိုနေပြီဖြစ်၏။ နှစ်ဦးသား အထုပ်ကိုယ်စီဆွဲထွက် ရေချိန်လည်း အတော်ကိုက်နေကြပါသည်။ ယိုင်နဲ့သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရွာဆီသို့ အရောက်လှမ်းနေချိန်၊ မြို့အတွက် အိမ်တန်းစုအရောက်မှာ စိုင်းကျော်ထူးတစ်ယောက် ဆုံးဝါးလှတဲ့ အဖြစ်အပျက်နဲ့ ကြုံလိုက်ရပါ၏။

မြို့အတွက် အိမ်တန်းစုတွင် နတ်ကတော် ဒေါ်မိုးမိုး၏ အိမ်ရှိရာ၊ နတ်ကနားပွဲတွင် အသုံးပြုသော အနီရောင် ကတ္တီပါ လိုက်ကာစအား လျှော်ဖွပ်ပြီး အိမ်ရှေ့တွင် ထုတ်လှန်းထားချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်မိုးမိုး၏ အိမ်သည် ထားလမ်းနှင့် နီးကပ်စွာ တည်ရှိပါသည်။ စိုင်းကျော်ထူးနှင့် ဖိုးစိတို့ နှစ်ယောက် ဒေါ်မိုးမိုး၏ အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် ဖိုးစိမှ ဆေးလိပ်မီးတိုရန် ဒေါ်မိုးမိုးအိမ်ဘက်ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

စိုင်းကျော်ထူးကတော့ လှန်းထားသော အနီရောင် ကတ္တီပါလိုက်ကာရှေ့တွင် ရပ်စောင့်နေပြီး ဖိုးစိအား လှမ်း၍...

“ဟေ့ကောင်... မြန်မြန်လုပ်၊ ခိုးချုပ်တော့မယ်”

ဟု ပြောနေစဉ် ကားလမ်းပေါ်မှ ဖြတ်သွားသော ကားကြီးတစ်စီး၏

ကျယ်လောင်ဆူညံသော ကားဟွန်းသံကြောင့် လမ်းဘေးတွင် ရှိနေသော ကျွဲကြီးတစ်ကောင်သည် လန့်ဖျပ်ကာ ပြေးထွက်လာပြီး အနီရောင် လိုက်ကာ ကတ္တီပါစကြီးအား ပြေးခတ်လိုက်ရာ အနီးတွင် ရှိနေသော စိုင်းကျော်ထူးပါ မြေပေါ်မှ မြောက်တက်သွားပြီး လွင့်စဉ် ထွက်သွားပါတော့သည်။

ဆေးလိပ်မီး တိုညှို့ပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော ဖိုးစိမှာလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စိုင်းကျော်ထူးတစ်ယောက် ကျွဲခတ်ခဲရပုံကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ရုတ်တရက် ကြောင်စီစီပင် ဖြစ်သွားရပါသည်။ ပြီးမှ သတိဝင်လာကာ စိုင်းကျော်ထူးအား ပြေးဖွဲ့ပိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ကျွဲခတ်သည့် ဒဏ်ရာကြောင့် နောက်ကျောနှင့် ဗိုက်တွင် ထုတ်ချင်းပေါက်ဖြစ်ကာ သွေးများမှာ မြင်မကောင်းအောင် ထွက်နေသဖြင့် ဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့် ပိတ်ကာ နီးစပ်ရာ အကူအညီတောင်း၍ အနီးဆုံးမြို့ဆေးရုံသို့ အလျင်အမြန်ပို့ဆောင်ရလေသည်။

ဆေးရုံဝိုရာလမ်းတွင်လည်း ဖိုးစိမှ စိုင်းကျော်ထူးအား...

“သူငယ်ချင်း... မင်း ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခဏတော့ စိတ်တင်းထားဦး”

ဟု အားပေးစကားပြောလာပါသည်။

စိုင်းကျော်ထူးသည် တအင်းအင်း ညည်းလျက်နှင့်ပင် ဆေးရုံသို့ ရောက်လာပါသည်။ ဖြစ်ပွားစဉ်က အရက်သောက်ထားသည့် အရှိန်ကြောင့် ဒဏ်ရာက နာသည်ဟု မထင်ရသော်လည်း အချိန်ကြာလာသည့်အခါ ဒဏ်ရာက အတော်ပင် နာကျင်လာပြီး အော်ဟစ်ကာ နေရပါတော့သည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာက စိုင်းကျော်ထူးဘက်မှာ ရှိမနေပါ။ ဆေးရုံသို့ အချိန်မီရောက်သော်လည်း ဆရာဝန်ကား မရှိ။ ပြည်နယ်အစည်းအဝေးသို့ သွားနေသဖြင့် ကျန်ရှိ ဆေးရုံဝန်ထမ်းများမှ ကုသပေးနေရင်း စိုင်းကျော်ထူးတစ်ယောက် ငြိမ်သက်သွားပါတော့သည်။ လူနာဆုံးငြိဆိုတော့ ဝန်ထမ်းများမှ ထုံးစံအတိုင်း ရင်ခွံရံသို့ ပို့လိုက်ပါတော့သည်။

ဖိုးစိမှလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စိုင်းကျော်ထူး၏အဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲသောစိတ်ဖြင့် လေးဖင့်သော ခြေလှမ်းများနှင့် ဆေးရုံတွင်းမှ ထွက်လာပြီး ကျန်ရှိသော မိသားစုများထံ အကြောင်းကြားရန် ရွာဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ည ၁၁နာရီအချိန်တွင် ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ဖိုးစိ ရွာရောက်သည်နှင့် ပထမဦးဆုံး ရွာလူကြီးများကို အကြောင်းကြားပါသည်။ ပြီးမှ ရွာလူကြီးနှင့်အတူ စိုင်းကျော်ထူး၏ ဇနီးသည် မနန်းလှအိမ်သို့ အရောက်လှမ်းခဲ့ပါသည်။ ဖိုးစိမှ မိသားစုအား အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရာ မနန်းလှနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်၏ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ပိုကြွေးသံမှာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့ပါသည်။

ရွာလူကြီးမှ စိုင်းကျော်ထူး၏ ဇနီးဖြစ်သူ မနန်းလှအား နှစ်သိမ့် အားပေးစကားပြောပြီးနောက် ကာလသားလူငယ်များဘက်သို့ လှည့်၍...

“မင်းတို့အားလုံး မနက်ကျရင် နန်းလှနဲ့အတူ ဆေးရုံကို လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ရန်ကုန်မှာ ဆေးရုံသို့ ဖိုးစိ၊ မနန်းလှနှင့်အတူ ရွာလူကြီးအဖွဲ့များ အလောင်းသယ်ရန် ရောက်လာကြပါသည်။ ဆေးရုံဝန်းထဲမှ များမလည်း ၎င်းတို့အဖွဲ့အား ရင်ခွဲရုံသို့ ခေါ်ဆောင်လာပြီး အလောင်းယူရန် ရင်ခွဲရုံတံခါးအား ဖွင့်လှစ်လိုက်သည့် အခါ "တဟင်းဟင်း" ညည်းသံကြီးကို ပထမဦးစွာ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် အားလုံးပင် မှင်သက်မိကာ၊ ဖိုးစိမှာ တော့ ဆံပင်မွေးများပင် ထောင်ထသွားသည်ဟု ထင်မိပါတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရင်ခွဲရုံဆိုသည်မှာ သေသူများကိုသာ ထားသည့်နေရာပင် မဟုတ်ပါလော။

ထို့နောက် စိုင်းကျော်ထူး၏ အသံဖြင့် ...

"ရေပေးပါ...ရေပေးပါ"

ဟု တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ပါလာသော လူအားလုံးမှာ စိုင်းကျော်ထူးအား ရှာရာ စိုင်းကျော်ထူးမှာ ခုတင်ပေါ်တွင် မရှိဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲလျက် တွေ့လိုက်ရပါသည်။ မနန်းလှနှင့် ကျန်လူများမှာ စိုင်းကျော်ထူးအား ပွေ့ယူ၍ ဆေးရုံအတွင်းသို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။

◆◆◆

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ စိုင်းကျော်ထူး၏ ဒဏ်ရာမှာ အတော်သက်သာလာပြီး စကားလည်း ပြောနိုင်လာသောကြောင့် မနန်းလှအပါအဝင် ဆေးရုံဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဝန်ထမ်းများ၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဖိုးစိတို့မှ သေရွာပြန် ဖြစ်စဉ်ကို သိလိုကြ၍ ဝိုင်းဝန်း မေးမြန်းကြလေသည်။ စိုင်းကျော်ထူးကလည်း သူ၏ ရင်ခွဲရုံအတွင်း ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အခြေအနေကို ပြန်လည်ပြောပြခဲ့၏။

◆◆◆

ရင်ခွဲရုံအတွင်း၌ သတိရလျှင် ရချင်းပင် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဘာကိုမျှ မမြင်ရဘဲ အားလုံးပင် မှောင်နှင့် မည်းမည်း။ နားမှ ကြားရသည်ကား ပုစဉ်းရင်ကွဲကောင်၏ အော်သံတစ်ပင် ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ငါ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးနေမိပြီး မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း အေးစက်စက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခံစားနေရသည်ထင်မိပြီး ကြောက်ရွံ့လာသောကြောင့် နှုတ်မှ အော်ဟစ်သော်လည်း အသံကား ထွက်မလာပါ။ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား လှုပ်ရှားကြည့်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုက မိထားသလို ဖြစ်ပြီး လှုပ်ရှား၍မရ။ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ကိုင်ရှိက်ထားသလို နာကျင်လို့နေပါသည်။

အချိန်အတော်ကြာအောင် စိတ်ကို စုစည်းပြီး ခန္ဓာကိုယ်အား ထထိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါသည်။ ဒဏ်ရာမှ

လည်း အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်ထူပါသည်။ သည်လိုနဲ့ တစ်ဖက်ကို ရွှေ့လိုက်သည့်အခါ ခုတင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျကာ သတိမေ့သွားပါတော့သည်။ သတိရလာသည့်အချိန်မှာ အခန်းတွင်သို့ အလင်းရောင်တန်းများ ဝင်ရောက်လာပြီး ရေကလည်း အတော်ငတ်၍ ပါစပ်မှ "ရေပေးပါ...ရေပေးပါ" ဟု တောင်းရင်း မနန်းလှနှင့် ရွာမှ လူများကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရင်ဖို့စွာ ဖြောရင်း စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီးကလည်း သေဆုံးပြီဟု သတ်မှတ်ကာ ရင်ခွဲရုံသို့ ဖို့လိုက်ပြီးမှ ပြန်လည်အသက်ရှင်လာသည်မှာ ဆေးပညာလောကတွင် ကြုံတောင့်ကြုံခဲအဖြစ်အပျက်ဟု ပြောပြီး လူနာရှင် စိုင်းကျော်ထူးမှာ ပထမတစ်ချက် အနေဖြင့် ငယ်ရွယ်ပြီး ကျန်းမာသန်ခွင့် သူဖြစ်ခြင်း၊ ဒုတိယအချက်မှာ ဒဏ်ရာမှာ မပြင်းထန်ခြင်းနှင့် မေ့ပြောသွားခြင်းသာဖြစ်ပြီး ရှေးဘဝ ကုသိုလ်ကံနှင့် သတိရှိခြင်းကြောင့်သာ အသက်ရှင်ခွင့်ရခြင်းဟု ဆရာဝန်ကြီးက အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြသွားခဲ့ပါသည်။

၁၀ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ သေရွာပြန် စိုင်းကျော်ထူးတစ်ယောက် ဆေးရုံမှ ဆင်းနိုင်ပြီဖြစ်၍ သူငယ်ချင်း ဖိုးစိအပါအဝင် မိသားစုနှင့်အတူ သူ၏ ရွာကလေးဆီသို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဦးတည်နေပါတော့သည်။

* * *

ရွှေခိုး(ရင်စောော်)

ပူဇော်ဟိတ်လက္ခဏာဆရာကြီး ဆရာစန္ဒ၏သား

ဆရာဇေဝ A.G.T.I (Civil)

လက္ခဏာနှင့် နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရှင်

၂၉	၁၄	၆
လ ၅		၃
	၀	၈

အမှတ် ၇၅၊ ဓမ္မစေတီလမ်း(တော်လှန်ရေးပန်းခြံရှေ့) **Sweet Centre** နှင့် ကပ်လျက်
မြေကုန်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၅၀၅၁၁၁။

E.mail; sayadeva@myanmar.com.mm, Internet- <http://www.sayadeva.com>

ဟောစာတမ်းအရထိထိုး ၂၄၈ သိန်းဆုနှင့်တိုး

ဆရာရှင်

၃-၁-၂၀၁၁

လွန်ခဲ့သောနှစ်(၂၀)ကျော်က ဆရာဇေဝထံတွင် ဟောစာတမ်းဓမ္မနိရုဓာန်
အသက်(၄၁)နှစ်တွင် ထိရောက်ပေါက်မည်။ ငွေတစ်လုံးတစ်စောင်မည်ဟု ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

ယခုအသက်(၄၁)နှစ်တွင် (၁၄၃)ကြိမ်မြောက် အောင်ဘာလေထိ ပွင့်ပွဲတွင်
ကံကောင်းလေးထိရောက်မှ (၃၄၈)သိန်း (၃၄)မှာ မင်္ဂလာစုံတွဲကို ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့
ဆရာဟောစာတမ်းသည် မှန်ကန်မှုရှိပါသည်။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

(မြတ်မြတ်စိုး(ခ) မြမြစိုး)

အမှတ်(၃) အနော်မာလမ်း၊ (၂၀)အနောက် ၂-ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဟောစာတမ်းအရထိထိုး ၃၂ သိန်းဆုနှင့်တိုး

ဆရာရှင်

၂၁-၁၀-၉၃

ကျွန်မသည် (၉၂)ခု (၅)လပိုင်းတွင် ဟောစာတမ်းဓမ္မနိရုဓာန် ထိပေါက်ကိန်းရှိ
သည်ဟု လအပိုင်းအခြားများဖြင့် ဟောကြားခဲ့ရာတွင် ထောင်ဆု၊ သောင်းဆု (၆)ကြိမ်၊ (၇)ကြိမ်
ပေါက်ခဲ့ပြီး ဆရာသတ်မှတ်ဟောကြားဓမ္မနိရုဓာန် (၁၉၉၃)ခု မေလ(၂၈)ရက်မှ သြဂုတ်လ (၅)
ရက်အတွင်း (၅၃)ကြိမ်မြောက်တွင် (၈-၅၅၆၃၄၅)နံပါတ်ဖြင့် မင်္ဂလာစုံတွဲ (၃၂)သိန်းဆုကြီး
ပေါက်ခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ ဆရာဟောစာတမ်းက အတိအကျမှန်ကန်ပါသည်။

ဒေါ်ခင်လှ

အောင်ချမ်းသာဆန်စက်၊ လမ်းချိုးရပ်၊ ဥက္ကံမြို့၊ ရန်ကုန်တိုင်း

ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း မူဆယ်မြို့ကလေးသည် ယခုအချိန်တွင် အလွန်စည်ကား သာယာလှပသည့် မြို့လေးတစ်မြို့ဖြစ်သည်ကို အထူးပင် ရေးပြစရာလိုမည်မထင်ပေ။ တရုတ်ပြည်၏ အစွန်နယ်စပ်မြို့ကလေးဖြစ်သော ရွှေလီမြို့နှင့်ကြားတွင် မြစ်လေးတစ်ခုသာခြား၍ ဟိုဘက်ကမ်း ဒီဘက်ကမ်း တည်ရှိနေသော မြို့များဖြစ်သဖြင့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အပြင်အဆင်များ ကူးစပ်ဝင်ရောက်နေသော မူဆယ်မြို့ကလေးဖြစ်သည်။ ယနေ့တွင် လူမျိုးပေါင်းစုံနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်း အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ မြန်မာလူမျိုးများလည်း ရောက်ရှိနေထိုင်ရာဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ ယခင်ကတည်းက ရှိခဲ့သော ရပ်ကွက်များ၊ လူမျိုးများ

ဘာသာတရားများနှင့် နောက်မှ ရောက်ရှိလာသော လူမျိုးများ၊ ရပ်ကွက်များဖြင့် သူ့အုပ်စုနှင့်သူ၊ ကိုယ်အုပ်စုနှင့် ကိုယ် နေထိုင်လာခဲ့ကြသော မြို့ကလေးတစ်မြို့ပင်ဖြစ်၏။

ထိုအထဲတွင် အံ့ဩစရာကောင်းသော လူမျိုးနှင့် ဘာသာတရားတို့စပ်နေသည့် ရပ်ကွက်အုပ်စုတစ်ခုသည် ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေဆဲပင် ဖြစ်၏။ ရှမ်းလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာရပ်ကွက်ရှိသလို၊ ရှမ်းလူမျိုး ဘာသာခြားရပ်ကွက်အုပ်စုတစ်ခုလည်း ရှိနေ၏။ ဤတွင် အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းနေသည်မှာ ရှမ်းလူ

မျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာများပင်ဖြစ်၏။ ရှမ်းလူအားလုံးနီးပါးထဲမှ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစတော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ ယခုမူ ဤသို့မဟုတ်ဘဲ ရပ်ကွက်တစ်ကွက်အဖြစ် သီးသီးသန့်သန့်တည်ရှိနေခြင်းသည် အလွန်ပင် ထူးခြားတော့၏။

လူမျိုးတူအချင်းချင်း ဘာသာမတူသော်လည်း ခင်ဗျားရင်းနှီးမှုရှိပြီး ဖြစ်ပေသည်။ မြေးလူမျိုး ဘာသာ

စုန်းမြို့တော်နှင့် နန်းဟည်ဟည်သော်

စိုင်းမင်းသူ (မန္တလေး)

ဘာသာဝင်တို့သည် လည်း
လူမျိုးတူ ရှမ်းအုပ်စုသည်
ဘာသာခြားဝင် ဤရှမ်း
နှင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်
မရောင်သာ ဆက်ဆံနေရစေကာ
တတ်နိုင်သမျှ ခပ်ကင်းကင်းနေလို
ရောရောနှောနှော မပေါင်းသင်း

ကြ။ မဆက်ဆံကြ။ ၎င်းအုပ်စုဝင်
တစ်ယောက်ယောက်ကို မြင်လျှင်
ဝေးဝေးက ရှောင်ကွင်းသွားလာနေကြ
၏။
ဗိုလ်မှူးလေး နိုင်ငံလင်းသည်

ဤအချက်ကို ကြည့်၍ အလွန်ပင်
စိတ်ဝင်စားနေ၏။ မဲသဝေါတိုက်ပွဲမဖြစ်
ခင်၊ ၎င်းထက် ကြီးမားသည့် တိုက်ပွဲ
ကြီးတစ်ခုတွင် ဗိုလ်မှူး နိုင်ငံလင်း
သည် စစ်ကြောင်းတစ်ခု၌ ဦးဆောင်ရ

သော ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဘဝဖြင့် မူဆယ်မြို့နှင့် အနည်းငယ် ဝေးလံသော တောင်ကျော်တစ်ခုတွင် တိုက်ပွဲပြင်း ထန်စွာ တိုက်ခိုက်အပြီး အောင်ပွဲရ တပ်အနေနှင့် ခေတ္တမျှ နားနေချိန်ပင် ဖြစ်၏။

ယခု ၁၀၅ မိုင်ခေါ်သော နေရာ တွင် ရှမ်းရွာလေးတစ်ရွာရှိ၏။ အိမ်ခြေ ၃၀ ကျော်ပတ်ဝန်းကျင်မျှပင် ရှိ၏။ မန္တလေး-မူဆယ် ကားလမ်းနံဘေး မလှမ်းမကမ်းတွင် တည်ရှိသော ရွာ ကလေးဖြစ်၏။ ရိုးသားသော စိတ်ထား စိတ်ရင်း ဖြူစင်သန့်ရှင်းလှသည့် ရှမ်း လူမျိုးများသာ နေထိုင်သော ရွာလေး ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သုံးလေး ဆယ်ကျော်ခန့်ကပင် ဖြစ်၏။ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်မှု မချောမော မအေးချမ်း သဖြင့် ယခုအချိန်ကဲ့သို့ သွားလာမှု မများစေဘဲ သွားလာမှုနည်းပါးချိန်ပင် ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကားတစ်စီး တလေ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားသော အသံကို ကြားရတတ်၏။ ည ဂုဏ်ရိသို့ လျှင်ပင် ရွာကလေးသည် တိတ်ဆိတ် နေပြီဖြစ်၏။ ရွာထဲရှိ အိမ်လားများသည် မိမိအိပ်ပေါ်တွင် မီးလင်းဖိုများဖြင့် မီးလုံ ရင်း ဝကားပြောနေကြ၏။

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငင်လင်းသည် စစ် တပ် ခေတ္တနားနေချိန်တွင် ၎င်းရှမ်းရွာ လေးရှိ ရွာခေါင်းဆောင်အိမ်တွင် အနား ယူနေ၏။ ခြေသလုံး ပေါင်လုံးမျှလောက် ရှိသော သစ်လုံးတိုင်ကို စိုက်၍ ဝါးများ ဖြင့် ခင်းကျင်း ကာရံကာ၊ သက်ငယ်မိုး ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ဝါးတဲအိမ် ကလေး၏ ရှေ့ဧည့်ခန်းရှိ မီးလင်းဖိုဘေး တွင် တင်ပလ္လင်ခွေထိုင်ရင်း ဖတ်လက်စ ဓာရုပရိတ်တော်ဂါထာ စာအုပ်လေး ကို ကိုင်၍ မကျေညက်သေးသော

စာပိုဒ်များကို ဖတ်နေ၏။ ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာတွင် စစ်တိုက်ရင်း ၂၂ရက် အတွင်း ဓာရုပရိတ်တော်ဂါထာကို တိုက်ရင်းရွတ်၊ ရွတ်ရင်းတိုက်ဖြင့် စစ်ပွဲ ကို အောင်မြင်ခဲ့၏။ ယခုလို နောက် တစ်ပွဲပြန်မတိုက်ရခင် ရက်အနည်း ငယ် အနားယူရသောအခါ ယခုကဲ့သို့ ရွာကလေးများ၏ အဆင်ပြေရာ အိမ် တွင် နားတတ်ကြ၏။ ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငင် လင်းရှိရာသို့ လူရွယ်တစ်ဦးရောက်လာ ၏။

“ဆရာ...ဘာစာအုပ်ဖတ်နေ တာလဲ”

“ဓာရုပရိတ်တော်ပါ။ ရပြီး သားကို ပိုပြီးကျေညက်အောင် ရွတ်ဆို နေတာပါ”

“ဆရာကို တစ်ခုပြောချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်အမေက ညဉ့်မှာ ထပြီး မီးဖိုက ထင်းစတွေနဲ့ ခြံထဲ ဆင်းပြီး ဟိုပစ် ဒီပစ်လုပ်တတ်တယ်။ ဆရာက သူစိမ်းဆိုတာ အဲဒီ မီးစနှင့် ဆရာကို ပစ်လိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

“အဲဒါက ဘာကြောင့်ဖြစ်တာ လဲ”

“ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ မပြော တတ်ဘူး။ အိပ်ရာကပဲ ထပြီး ယောင် တာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဆီကို ရန်သူ လာလို့ အဲဒီရန်သူကို ထတိုက်ခိုက်တာ လား။ ပြီးတော့လည်း ပြန်ပြီး အိပ်တာ ပဲ။ မနက်လင်းလို့ မေးတော့လည်း ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို စုန်းပြုစားထားတာများ ဖြစ်မလား”

“ကျွန်တော်တို့လည်း မပြော တတ်ဘူး ဆရာ။ ဆရာကို သတိနဲ့ အိပ်ဖို့ လာပြောတာပါ။ ကျန်တာတွေ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာလေးက အေးချမ်းပါတယ်”

ထိုလူရွယ်သည် ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငင်လင်းအား ပြောပြီး ထရန် ဟန်ဖြင့် လိုက်၏။

“ခဏနေပါဦး၊ အဲဒီအမေ အခု ရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီကို ခဏ ခေါ်လာပါလား”

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငင်လင်းက ခေါ် ခိုင်းသဖြင့် လူရွယ်သည် ထသွားပြီး လျှင် သုဗိခင် ရှမ်းမကြီးကို ခေါ်လာခဲ့ ၏။ ဗိုလ်ကြီး၏ ရှေ့တွင် သားအမိ နှစ်ယောက် လေးစားရုံသေစွာ ထိုင် လိုက်ကြ၏။

“ညီလေးတို့ ဘယ် ဘာသာကို ကွယ်ကြလဲ”

“ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်တဲ့ ဘာသာ ခြားကို ကိုးကွယ်ပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငင်လင်းသည် ထု ငယ်၏ ဝကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွား ၏။ ရှမ်းလူမျိုးတော်တော်များများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာများသာလျှင် ဖြစ်ကြ၏။ ယခုမူ ဤရှမ်းမိသားစုသည် ဘာသာ ခြားဖြစ်နေကြ၏။

“ရှမ်းလူမျိုးတွေက ဗုဒ္ဓဘာသာ တွေ များပါတယ်။ ညီလေးတို့က ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဘာသာခြားတွေ ဖြစ် သွားရတာလဲ”

“နောက်တော့ ပြောပါမယ်။ အမေ့ကို ခေါ်တာ ဘာလုပ်မလို့ပါလဲ”

“ဪ...ည...ည ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းကိစ္စလေး ပျောက်သွား အောင် ကုပေးမလို့ပါ”

“ဗိုလ်ကြီးက ဆေးကုတတ် သလား”

“တတ်ကျွမ်းတာတော့ မဟုတ် ပါဘူး။ ဝါသနာပါတာပါ။ လူတစ်ဦးရဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ မကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု

ကောင်းသွားစေချင်တာပါပဲ”

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းသည် ရှမ်းမကြီး၏ ညာလက်သုံးချောင်းကို ထိုင်၍ ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး “ဗုဒ္ဓဓမ္မေ သီသေနိစ္ဆတိတ္ထတု၊ ဓမ္မောမေ သီသေနိစ္ဆတိတ္ထတု၊ သံယောမေ သီသေနိစ္ဆတိတ္ထတု” ဟုဆို၍ ဘုရား တရား သံယာဇာတနာသုံးပါးတို့အား ဦးခေါင်းတွင် ဝင်လိုက်၏။ သရဏာသုံးပါးကို ပင့်ပြီး သောအခါ “ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဟု ရွတ်ဆိုကာ၊ ပြီးလျှင် စာရဏာပရိတ်တော်ကို ခုနစ်ကြိမ် အစအဆုံးရွတ်ပြီး နန်းဆံမု ခြေဖျားထိအောင် အသက်အောင်၍ သပ်ချလိုက်၏။

◆ ◆ ◆

နံနက် ၄နာရီထိုးသည်နှင့် တောငှက်ကလေးတို့သည် တကူကျီအော်မြည်နေကြ၏။ သံစုံမြည်တတ်သော ထင်းဆွဲငှက်ကလေးသည် တွတ်တီးတွတ်တာဖြင့် မြည်ကျွေးနေ၏။ ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းသည် တဲအိပ်လေး၏ ခေါင်းရင်း၊ သူ့အိပ်သော အိပ်ရာ၏ ခေါင်းရင်းဘက်တွင်ရှိသော လေးထောင့်စပ်စပ် ကဲလားပြတင်းပေါက်မှ တံခါးခွက်ကလေးကို လှုပ်၍ ရေပလုတ်တုန်းပြီး အောက်သို့ ထွေးချရန် ခေါင်းကို အပြင်ထုတ်လိုက်စဉ် မျက်လုံးမှ ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်လိုက်မိ၏။

မိုးကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်စဉ် လမင်းကြီးကဲ့သို့ ဝိုင်းဝိုင်း ဇက်ဇက်အလုံးကြီးတစ်ခုသည် ရွာပေါ်သို့ ဖြတ်ကျော်၍ တောင်မှ ပြောက်သို့ ပြောက်မှ တောင်သို့ ရွေ့လျားနေ၏။ ထိုလိမ္မော်ရောင်သမ်းနေသော အလုံးကြီးမှလည်း အောက်သို့ အလင်းစက်များ ယိုဖိတ်ကျနေကြ၏။ ခဏကြာသောအခါ ထိုအလုံးကြီးမှ ခေါင်းရင်း

ခြံထဲမှ တဲအိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။ ထိုသို့သော အချင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသော ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းသည် အလွန်ပင် အံ့သြနေ၏။ မိုးက မလင်းသေး။

ထို့ကြောင့် အိပ်ရာမှထ၍ မီးကပ်ဘောင်ဘေးမှ အကျရည်ကို ပန်းကန်တွင်း နည်းနည်းငဲ့၍ မီးဖိုဘေးမှ ရေခွေးဖြူကို ထပ်ငဲ့လိုက်ပြီး ရေခွေးတစ်ပန်းကန်ကုန်အောင် ဆက်တိုက်သောက်ချလိုက်၏။ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ဆက်တိုက်သောက်ချလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့က မျက်နှာသစ် ရေအိုးရှိရာသို့ လာခဲ့ပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်၏။

“ဟေ့...ဗိုလ်ကြီး အိပ်ရာနီးပါ့လား”

ခေါင်းရင်းဘက်ခြံမှ ရှမ်းမလေး အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးသည် သူ့ခြံဘက်မှ နေ၍ ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းကို လှမ်းနှုတ်ဆက်နေ၏။

“ညီမနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ငါ့နာမည်က နန်းယဉ်ယဉ်သော်ပဟေး”

“ညီမက အစ်ကိုကို သိလိုလား”

“လူနဲ့ နာမည်ကိုတော့ မသိပါဘူး၊ အဘွားပြောလို့ စစ်တပ်က ဗိုလ်ကြီးဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

ရှမ်းမလေး နန်းယဉ်ယဉ်သော်သည် လှ၏။ ချော၏။ ပျူငှာ၏။ ပါးသွေးက နီ၊ နှုတ်ခမ်းကလေးနီနီ၊ ဖွံ့ဖွံ့၊ ဖြိုးဖြိုး တောင့်တင်းခိုင်မာသည့် ကိုယ်လုံးနှင့် မဆူမကြုံ မနိမ့်မမြင့်အရပ်နှင့် တောသွေးတောမွေအလှတွင် ရိုးရာသနပ်ခါးကြမ်းလေးကို လိမ်းထားသော နန်းယဉ်ယဉ်သော်၏ အလှသည် ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်း၏ နှလုံးသားကို တံခါးပွင့်ရန် တီးခေါက်နေသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းသည် သူမ၏ အလှကို နံနက်လင်းစ ထွက်ပြုလာသော ရောင်ခြည်အောက်မှ ငြိုးငြိုးစွင့်စွင့် ပွင့်အာနေသော နင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို ကြည့်နေရသကဲ့သို့ ခံစားရသဖြင့် မျက်နှာသစ်ပြီး တဘက်ဖြင့် သုတ်ရန် ချိန်ရွယ်နေသော်လည်း မျက်နှာမသုတ်ဖြစ်ဘဲ နန်းယဉ်ယဉ်သော်ကိုသာ ငေးမောကြည့်နေမိတော့၏။

“ဗိုလ်ကြီး... ငါ့ကို ဘာလို့ ဒါလောက် စိုက်ကြည့်နေတာလဲ ဝဲ။ နင် ဒါလောက်ကြည့်လေ၊ ငါ့မျက်နှာ ဘယ်မှာထားရမန်း မသိတော့ဘူး”

“အေးအေး၊ ဟုတ်...ဟုတ်သားပဲ။ ငါ့မှားသွားတယ်။ ညီမလေး သွားတော့နော်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းသည် သူမ၏ ပြုမူပုံကို စဉ်းစားပြီး အားတုံအားနာဖြစ်သွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် ပြောပြောဆိုဆို မျက်နှာသုတ်ရင်း တဲအိမ်ကလေးဆီသို့ ဝင်လာတော့၏။

“ဗိုလ်ကြီး နီပြီကိုး၊ ဒီမှာ ကြွပါ၊ နံနက်စာစားရအောင်။ ကောက်ညှင်း

ပေါင်းနဲ့ အသားကင်လေး သုံးဆောင် ပါ။

“ဒါထက် ညက အမေ့ကျန်းမာ ရေး ဘယ်လိုလဲ”

“အဲ့သြစရာပဲ နာရ။ ညက ကောင်းကောင်းအိပ်တယ်။ ဘာမှမလုပ် တော့ဘူး။ အဲဒီပညာ ကျွန်တော်ကို ပေးနိုင်မလား”

ထိုအိမ်မှ လူရွယ်သည် ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းထံမှ ဤပညာရပ်ကို အလွန် ပင် လိုချင်နေ၏။

“ပညာကတော့ ပေးလို့ ရပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ညီလေးတို့က ဘာသာခြားဆိုတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာအလုပ်တွေ လုပ်ရမှာဆို တော့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်၊ ဘာသာ ပြောင်းမယ်ဆိုရင်ပေါ့...”

“အား... ဗိုလ်ကြီး၊ ဘာသာ ပြောင်းလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ အခြားနည်း နဲ့ လုပ်လို့ရမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီပညာ ကို လိုချင်ပါတယ်”

လူရွယ်၏ စကားကြောင့် ဗိုလ် ကြီး နိုင်ငံလင်း တွေ့၍စဉ်းစားနေ၏။ ခဏကြာလျှင်...

“ရပါတယ် ညီလေးရာ၊ ဘာသာ မပြောင်းချင်လည်း နေပါစေ၊ ဒါပေမယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုတော့ သက်ဝင်ယုံကြည်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ ကံငါးပါးကို လုံခြုံအောင် ထိန်းနိုင်ရမယ်”

လူရွယ်သည် သွက်လက်သော ဟန်မူရာဖြင့်...

“ရပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော် တို့ ရှမ်းလူမျိုးတွေဟာ မူလကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာတွေပါပဲ။ ခုလည်း အများစု ကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီဗြို့၊ ဒီနယ်၊ ဒီအစုလေး မှာသာ ဘာသာခြားတွေ ဖြစ်နေကြတာ

ပါ။ အတိတ်ကကြေးလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့ ဗိုလ်ကြီးရယ်”

နံနက် ၉နာရီလောက်တွင် နင်း တွေက ကွဲသွားပြီး ဖြူတွေက စဲသွား ၏။ ချယ်ရီပန်းနီပျော့ပျော့လေးများက လည်း ဝေဆာနေ၏။ အရိုးပေါ်မှာ အရွက်မရှိဘဲ အပွင့်သက်သက်ဖြင့် ရှိနေသော ချယ်ရီပန်းသည် အလွန်ပင် လှပနေ၏။

ဟိုးအဝေးဆီမှ စိမ်းညိုညို တောင်တန်းများနှင့် သစ်ပင်ကြီးများ၊ ထင်းရှူးတန်းနှင့် ကေါ့ခြံများကို ကြည့် ၍ ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းသည် မြေပြန့် တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မိခင်နှင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမများကို အောက်မေ့ လွှမ်းမိုးစွာ တသမိ၍ ငေးမောတွေဝေနေမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ညက ဝိုင်းဝိုင်း အလုံးကြီးကို အမှတ်ရကာ အလုံးကြီး ဝင်သွားသော ခေါင်းရင်းအိမ်ဘက်သို့ သွားလိုစိတ်များ ပြင်းပြလာတော့၏။ ခေါင်းရင်းခြံထဲက ရှမ်းမလေးကလည်း မနက်က မျက်နှာသစ်နေစဉ်မှာပင် သူ့ ကို လာနှုတ်ခဲ့သဖြင့် အဲဒီရှမ်းမလေး ကိုလည်း တွေ့ချင်ပြန်သည်။ အမှတ် မထင် မနက်က တွေ့လိုက်ရတဲ့ အချောအလှ ရှမ်းမလေး လုံမပျိုကို ဗိုလ်ကြီး ကိုလူချော၏ မျက်လုံးထဲတွင် မပျောက်ပျက်နိုင်အောင်ပင် ရှိနေတော့ ၏။ ရှမ်းမလေး၏ ပါးအိုနီနီအလှလေး သည် ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းကို လွှမ်းမိုး နေပြီလား မပြောတတ်။

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းသည် စဉ်းစားတွေးခေါ်ငြင်းကွပ်င် ခြေလှမ်းများ က သူတည်းခိုသည့်အိမ်၏ ခြံဝင်း ပေါက်ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လာနေမိ ၏။

ခြံဝင်းပေါက်မှ ထွက်ပြီး ညာ

ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကာ မြေခိုလင်းသော အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့၏။ တစ်သေချိန် မျှသာရှိသော လမ်းလေး၏ ဘေးတွင် မြေစာမြက်များ၊ ပန်းတော်မြက်များ ဆင်တိုမြက်များက ရှိနေ၏။ ထိုမြက်ပင် တို့ပေါ်တွင် နင်းတွေက ရွှံ့ရွှံ့နေ၏။ အချို့ မြက်ပုတ်ကလေးများပေါ်တွင် စုန်းမ၏ တံတွေးစက်များဖြစ်သော ခြံ ဖွေးသည်အမြှုပ်များကို တွေ့နေရ၏။ ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းသည် မြေပြန့်ကျွန်း က မိဘဘိုးဘွားများ ပြောဖူးသည်ကို အမှတ်ရမိ၏။

စုန်းမတို့သည် ညတွင် မိမိ၏ ပညာဖြင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို ချန်ထားချွေး ခေါင်းချည်း ကောင်းကင်သို့ တက်ကာ စုန်းတောက်စားခြင်းကို ပြုတတ်ကြ၏။ မိမိတတ်ကျွမ်းထားသော ပညာရပ်ကို မညှိုးမနိမ့်ရအောင် ပညာရည်သွေးခြင်း ပင်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကောင်းကင်တွင် စုန်းတောက်စားနေချိန်တွင် မိမိပါးစပ် မှ တံတွေးများကို အမြှုပ်ထလောက် အောင် မှုတ်ထုတ်တတ်ကြ၏။ ပညာ ဖြင့် ပြုလုပ်သော ၎င်းတံတွေးများမှာ အရောင်များ တဝင်းဝင်းဖြစ်၍နေ၏။ တံတွေးမြှုပ်များ အောက်သို့ ပြုတ်ကျ သွားကြပြီး မြက်ပေါ်တွင် တင်နေတတ် ၏။ ထိုတံတွေးများ လူးပေ၍ ခြောက် ကပ်သွားသော မြက်များသည် ညအခါ တွင် အလင်းရောင်ထွက်နေတတ်၏။ တံတွေးစက်များသည် လုံမပျို၏ ခြံဝင်း ပေါက်တွင် ဆုံးသွား၏။ ဗိုလ်မှူး နိုင်ငံ လင်းသည် “ဒီနေရာမှာ စုန်းမ တစ် ယောက်ယောက်များ ရှိနေသလား”ဟု တွေးမိ၏။ တွေးရင်းကပင် လုံမပျို ကလေး၏ တဲအိမ်ပေါက်သို့ ရောက် သွား၏။ ခြံအပြင်၊ အိမ်အပြင်တွင် လူ တစ်ယောက်မှ မတွေ့သဖြင့် ဝင်ခွင့်

တောင်းဘဲ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဝင်ခဲ့မိ
၏။

“ဒီမှာ လူရှိသလား”

“ရှိတာပေါ့ ဗိုလ်ကြီးရေ ဝင်ခဲ့ပါ
လား”

“ဪ... ညီမလေးပါလား၊ လူ
ကြီးတွေ မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးလေ၊ တောင်ယာသွား
ထုပ်ကြတယ်လေ”

ရှမ်းမလေး လုံ့မယျီသည်
အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နေရင်းမှ
ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းအား ပြန်၍စကား
ဆွဲခဲ့သည်။

“ညီမလေးက အင်္ဂလိပ်စာတတ်
သလား၊ ကျောင်းရော နေသေးလား။

ဪ... ဒါထက် နာမည်ရော ဘယ်
ထိုခေါ်လဲ၊ ပြောပါဦး။ အစ်ကိုက ဗိုလ်
ကြီး နိုင်ငံလင်းပါ”

ရှမ်းမလေး လုံ့မယျီသည် မတ်
တတ်ရပ်၍ စကားပြောနေသော ဗိုလ်
ကြီး နိုင်ငံလင်းကို မော့ကြည့်လျက်-

“ကျွန်မနာမည် နန်းယဉ်ယဉ်
သော်ပါ ဗိုလ်ကြီး၊ ထိုင်ပါ ဗိုလ်ကြီး”

နန်းယဉ်ယဉ်သော်သည် ပျူက
စွာ စကားဆွဲခံရင်း မြက်ဖျာအခင်း
လေးကို ခင်းပေး၍ လေးထောင့် မီးဖို
ဘားတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ ဗိုလ်ကြီး
နိုင်ငံလင်းက ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း နန်း
ယဉ်ယဉ်သော်၏ မျက်နှာကို သေချာ
စွာ ကြည့်နေမိ၏။

“ကျွန်မ မန္တလေးတက္ကသိုလ်က
ဘွဲ့ပြီးပါပြီ။ အခု အလုပ်ဝင်ဖို့ စောင့်
နေတာပါ”

“ဪ... ဪ... စကားမစပ်၊
စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်၊
အစ်ကို့စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေ
လို့ သိချင်လို့ပါ။ မေးချင်တာလေး
တစ်ခုပေါ့”

“မေးပါ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်မသိတာ၊
ဖြေသင့်တာဆိုရင် ဖြေပါ့မယ်။ မသိလို့
ဒါမှမဟုတ် မဖြေသင့်လို့ မဖြေတာ
ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ် ညီမရယ်။ အစ်ကို
သိချင်တာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ရှမ်း
လူမျိုးအများစုဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ
ချည်းပဲလေ။ အဲဒါ ညီမတို့က ဘာသာ
ခြားဝင်တွေ ဖြစ်နေတာ အံ့ဩလို့ပါ။
အဲဒါလေးများ သိခွင့်ရရင် သိသိချင်
တယ် ညီမရယ်၊ ပြောပြပေးပါလား”

ရှမ်းမလေး နန်းယဉ်ယဉ်သော်
သည် လက်ထဲမှ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကို
ချ၍ ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်
၏။

“လာ... ဗိုလ်ကြီးအစ်ကို”

“ညီမရယ်... ဗိုလ်ကြီးဆိုတာကို
ထည့်ခေါ်မနေပါနဲ့၊ အစ်ကိုဆိုရုံနဲ့ပဲ
ပြောရုံနော်ပါပြီ”

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းသည် ထိုင်
ရာမှ ထ၍ရပ်ရင်း ထိုစကားကို ပြော
လိုက်၏။

“ဒါဆိုလည်း အစ်ကို လာ၊
အပြင်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း စကား

ပြောရအောင်။ ကျွန်မတို့ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပေါင်း ၇၀ ကျော်လောက်က ကျွန်မ
တို့ ရှမ်းအမျိုးသားစုအားလုံးဟာ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင် ရှမ်းလူမျိုးတွေချည်းပါပဲ။
ဘာဖြစ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကနေ ခရစ်
ဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်သွားရသလဲ၊ ပြီး
တော့ ဒီ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ရှမ်း
အုပ်စုဟာ အခြား ရှမ်းအုပ်စုနဲ့ မရော
ဘဲ သီးသီးသန့်သန့် အုပ်စုတစ်စုပွဲနေ
ခဲ့ရသလဲ ဆိုတာကို ပြန်ပြောရရင်
တော့...”

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် တရုတ်ပြည်တို့
၏ နယ်စပ်တစ်နေရာတွင် ရွာကြီး
တစ်ရွာတည်ရှိနေ၏။ ထိုရွာကြီး၏
မြောက်ဘက်တွင် ရွှေလီမြစ်ငယ်လေး
သည် ကွေ့ကောက် ဝေ့ဝိုက်ကာ စီး
ဆင်းနေ၏။ သဘာဝ တောတောင်တို့
နှင့်အတူ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော
မြစ်ကလေးကြောင့် ထိုရွာကလေး
သည် လှပ၍ပင်နေတော့၏။

ရွာ၏ အရှေ့ဘက် တစ်ဖာလုံ
နှစ်ဖက်လုံးခန့်အလိုတွင် ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းရှိ၏။ ကျောင်းဘေးတွင် စေတီ
တစ်ဆူရှိ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းနှင့် ဘုရားမှာ ရွာ၏ အရှေ့
မြောက်စွန်းစွန်း တောင်ကုန်းလေးပေါ်
တွင် ဖြစ်၍ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ထိုရှမ်း
ရွာကလေးကို ကြည့်လျှင် အထင်သား
အရှင်သား မြင်နေရ၏။

အိမ်ခြေတစ်ထောင်ခန့်ရှိသော
ထိုရွာကြီး၏ အနောက်မြောက်ပိုင်းတွင်
ဆယ်အိမ်ခန့်လောက်မှာ စုန်းအတတ်
ပညာ မှော်ပညာပြုစားနည်းမျိုးများကို
တတ်ကျွမ်းကြ၏။ ထိုသို့ တတ်ကျွမ်း
သဖြင့် မကျေနပ်ချက်တွေတိုင်း ပြုစား
တတ်၏။ ရွာထဲမှ ခပ်စွာစွာလုပ်သော
ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှကို သူတို့ပညာဖြင့် ပြု

စားဖူး၏။ တချို့တွင် သင်ယူရရှိသော ပညာမဟုတ်ဘဲ မိဘမျိုးရိုးလိုက်၍ “နန်းစဉ်ဟူရောက်”ခေါ်သော ဝမ်းတွင်း စုန်းပညာကို တတ်ကျွမ်းရရှိ ပိုင်ဆိုင်ထားကြ၏။ မိမိက မိမိကိုယ်ကို စုန်းပညာတတ်ကျွမ်းနေသည်ဟု မသိဘဲ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်သဖြင့် “ဒီကောင်မ ခုချက်ချင်း ဝိုက်နာပြီး သေသွားရင် ကောင်းမှာပဲ” ဟု နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည် နှင့် တစ်ဖက်လူမှာ ကောက်ကာငင်ကာ ရောဂါရပြီး အသက်ဆုံးကြရ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်သောသူကိုယ်တိုင် တချို့မှာလည်း နောင်တရ၍ အပြောအဆိုဆင်ခြင်ပြီး စိတ်ကို ထိန်းကြရ၏။

အချို့မှာ ကိုယ် ဤသို့ အစွမ်းထက်နေသည်ကို ဝမ်းမြောက် လက်ခံပြီး “ငါ့ကိုများ ဘာကောင်မ မှတ်နေလဲ။ ငါ နင့်ကို အခုသေဆိုရင် သေသွားမယ်”ဟု ဝင့်ကြွားတတ်၏။

ဤစကားကို မခံချင်စိတ်ရှိသော တစ်ဖက်လူကလည်း “အောင်မလေး၊ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးနေလိုက်တာ၊ ဒီပြင်လူသာ သွားပြော၊ ငါ့လို ကောင်မကို လာကြားမနေနဲ့”ဟု ဆန့်ကျင်ဘက် ပြန်လည်တုံ့ပြန်တတ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ရန်စများ တစ်စထက် တစ်စပွားပျားကာ သူတို့အုပ်စုကို စုန်းအတတ်တတ်ကြသူအုပ်စုအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး လူမှုရေးအသိုင်းအဝိုင်းမှ ခပ်ပယ်ပယ်လုပ်လာကြ၏။ ရွာထဲ အတူနေများတင်မကဘဲ၊ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင် ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များကပင် ခပ်ဖယ်ဖယ်လုပ်လာချိန်တွင် ခရစ်ယာန်ဘာသာရေးအဖွဲ့၏ စည်းရုံးမှုအောက်တွင် လူမှုရေးမခံချင်စိတ်၊ မိမိတို့မိသားစုအသိုင်းအဝန်းအုပ်စုကို ဝိုင်းပယ်ခြင်းခံရမှု၏ အကြောင်းခံ ဒေါသ

စိတ်၊ မခံချင်စိတ်တို့ကြောင့် ထိုအုပ်စုကလေးသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ ဖြစ်သွားကြတော့၏။

ဤသို့လျှင် အုပ်စုကလေး သီးသန့်နေရင်း အုပ်စုကြီးဖြစ်ကာ တစ်ရပ်ကွက်အဖြစ် ခွဲခြားသတ်မှတ်ခံရသည်အထိ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မင်းတုန်းမင်း၊ သီပေါမင်းလက်ထက် စော်ဘွားကြီးများအောက် လက်အောက်ခံ ကျေးရွာလူကြီးတို့၏ သဘောထားသေသိမိခြင်းနှင့် ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တို့၏ အမြင်မကျယ်မှုကြောင့် ရှမ်းလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်စုသည် မဖြစ်သင့်သော ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ ထို၏ ရှေးရိုးစွဲအသည်းနာမှုသည် ရှမ်းမလေး နန်းယဉ်ယဉ်သော်လို ခေတ်မီပညာတတ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ မိသားစုအုပ်စုတို့အပေါ် လွှမ်းမိုးနေဆဲပင်ဖြစ်၏။

“ဒါဆိုတော့ ညီမတို့အဖြစ်က စိတ်မကောင်းစရာပဲနော်။ လူလူချင်း အထင်သေး ခွဲခြားဆက်ဆံမှုကြောင့် မိမိမူရင်း ဗုဒ္ဓဘာသာမှ အခြား ဘာသာခြားဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားရတာ မဖြစ်သင့်တဲ့ အရာပဲ။ တို့ဗုဒ္ဓရဲ့ ဝါဒက လူလူချင်း ခွဲခြားဆက်ဆံမှုဆိုတာ မရှိဘူး။ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင် မကြိုက်တဲ့ အမှုအကျင့်ကို ဘုရားသားတော်တစ်ဦး တစ်ယောက်က ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတော့ မဖြစ်သင့်တာပဲ။ ခုကြည့်လေ၊ ကိုယ်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရှမ်းလူမျိုးတစ်စုဟာ အခြား ဘာသာခြား ဘာသာဝင် ဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတာ သိပ်ကို ရင်နာစရာ၊ စိတ်မကောင်းစရာ အကြောင်းပဲ ညီမရယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့်

လေ ဟိုးယခင်တည်းက ဘိုးဘွားတွေက ဘာသာပြောင်းခဲ့တော့ နန်းတို့လည်း ဒီတိုင်းပဲ ဆက်နေလိုက်တော့တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခုလည်ဆဲ ခွဲခြားဆက်ဆံမှုဆိုတာ ရှိနေဆဲပဲလေ။ ရာထူးကြီးသူက ရာထူးငယ်သူကို အထင်သေးတယ်။ ပညာတတ်သူက မတတ်သူကို အထင်သေးတယ်။ ငွေကြေးချမ်းသာသူတွေက ဆင်းရဲသူတွေကို အထင်သေးတယ်။ မကုညီမှုအပေါ်မှာ ခွဲခြားဆက်ဆံချင်တဲ့သူတွေလား။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာလည်း ရှိနေဆဲပဲ။ အစ်ကို ဗိုလ်ကြီးရာ”

နန်းယဉ်ယဉ်သော်သည် ခြံတွင်းမှ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ကိုင်ကြည့်နေ၏။

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းက အသေဆီသို့ မျှော်ကြည့်ရင်းက...

“ဒီထဲမှာတော့ အစ်ကိုမပါဘူးဆို ထင်ပါတယ်။ အစ်ကိုမှာ ခွဲခြားဆက်ဆံတတ်တဲ့ အကျင့်မရှိပါဘူး။ အောက်က တပ်သားတွေနဲ့ပဲ လက်ရေတစ်ပြင်တည်း နေထိုင်စားသောက်တတ်သူပဲ။ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော်ကို ကောင်းစွာ သိရှိနားလည်ထားသူဖြစ်တော့ ဘုရားမကြိုက်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ဖြစ်တာ”

နန်းယဉ်ယဉ်သော်သည် ကိုင်ထားသော ပန်းပွင့်ကလေးကို လွှတ်၍ ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းကို မော့ကြည့်ရင်းက...

“ဒါဆို ညီမ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တစ်ခုမေးမယ်။ အစ်ကို မလိမ့်ရဘူးနော်။ မရှက်တမ်း မကြောက်တမ်း အမှန်အတိုင်းပြောကြမယ်။ ဆွေနှေးကြမယ်။ ဟုတ်လား”

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းသည် မိမိကို အထက်သို့ မော့၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ရပါတယ်။ အစ်ကိုက ထာဝရ ဖွဲ့လင်းနေသူပါ။ အမှန်တရားကိုလည်း ခြိတ်နှိုးပါတယ်။ သစ္စာထိုက်ရင် အရာ ခပ်သိမ်း အောင်မြင်တယ်လေ”

နန်းယဉ်ယဉ်သော်သည် ပန်းပင် ဆေးတွင် ရှိသော ဝါးများ၊ သစ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ထိုင်ခုံရှည်လေးပေါ် သို့ ထိုင်လိုက်၏။ ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်း ထဲလည်း သူမနှင့် အတူထိုင်လိုက်ပြီး ဆူတွင်ရှိသော မြေပြင်မှ ဖြူဖွေး၍ ငှက်ဥကလေးနှင့် တူနေသော လုံးလုံး ချောချော ကျောက်တုံးကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး အထက်သို့ မြှောက်လိုက်၊ ပြန်ဖမ်းလိုက် လုပ်နေ ၏။

“အစ်ကို ညီမကို ချစ်စိတ်ဝင်နေ ထယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ မနက်က မင်းကို ခြင်လိုက်ကတည်းက ချစ်စိတ်ဝင်ခဲ့ တယ်။ ဒါပေမယ့် မချစ်မိအောင်၊ မခင် တွယ်မိအောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကြိုးစား ကြည့်နေတယ်”

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်း၏ စကား ကြောင့် နန်းယဉ်ယဉ်သော်သည် မျက် ငှက်ကလေး ဝင်းလက်သွား၏။ သို့သော် ခြင်းချက်ပါသော စကားကြောင့် သိလို စိတ်က လွှမ်းမိုးလာပြန်၏။

“ဘာကြောင့် မချစ်မိ၊ မခင်တွယ် မိအောင် ကြိုးစားရတာလဲ။ မြေပြန့်မှာ ချစ်သူရှိလို့လား”

“မြေပြန့်မှာ ချစ်ရမယ်သူ မရှိပါ ဘူး။ ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့ဘဝ ဆိုတာ ဆန်းကြယ်တယ်လေ။ အစ်ကို ထ စစ်သားမဟုတ်လား။ တာဝန်အရ မကြာခင် ရက်အတွင်းမှာပဲ ညီမတို့နဲ့ ခွဲသွားရဦးမယ်။ ပြန်ဆုံဖို့ဆိုတာ မသေ ချဘူး။ ပြန်ဆုံဖို့ဆိုတာလည်း တစ်နှစ် နှစ်နှစ် စသဖြင့် နှစ်ဦးကွာဝေးသွားနိုင်

တယ်။ ဒါကြောင့်ပါ ညီမရယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ။ ဒါက အစ်ကို ဘက်က လက်ရှိအခြေအနေမှာ ပြော လို့ရတဲ့ အချက်ပေါ်မှာ မူတည်ပြီးပြော လာတဲ့ စကားလို့ပဲ ညီမ နားလည်ထား ပါတယ်။ ညီမ တစ်ခုမေးမယ်။ အစ်ကို တကယ်လို့များ ခု ညီမ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ဘာသာခြားဝင်ဖြစ်သွားရခြင်း ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းနဲ့ ပတ်သက်နေ တဲ့သူဆိုရင် အစ်ကို ဘယ်လို စဉ်းစား မလဲ”

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းသည် ကျောက်ခဲလေးကို အထက်သို့ မြှောက် ပစ်နေရာမှ နန်းယဉ်ယဉ်သော်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်ပြီး ပြန်ကျလာသော ကျောက်ခဲကို ဖမ်းရင်းက...

“ဒါဆို ညီမက စုန်းမလား”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်း မျက်လုံး အပြူးသွားနှင့် ပြန်မေးလိုက်ပုံကို နန်း ယဉ်ယဉ်သော် သဘောကျသွားသဖြင့် သဲသဲကလေး ရယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါ လောက် ချောတဲ့ လူတဲ့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လို မှ စုန်းမ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အစ်ကို... အလှအပနဲ့ ပညာ တတ်တာက တခြားလေ။ စုန်းပညာဆို တာ သင်ယူမှ တတ်တာ ရှိသလို၊ မသင်ယူဘဲ မိဘကြောင့်၊ မျိုးရိုးစဉ် ဆက်ကြောင့် သားသမီးမြေးတွေပါ အလိုအလျောက် စုန်းပညာတတ်ကျွမ်း ပိုင်ဆိုင်နေကြတာ။ အစ်ကို ဗဟုသုတ မရှိဘူးနဲ့တယ်။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက ကျွန်မအမေက ကျွန်မ သူများအောက်ကျမှာစိုးလို့ အဲဒီ စုန်း ပညာတတ်ကျွမ်းအောင် စုန်းအတတ်

ပညာရဲ့ ဗူးဆိုတာ သွင်းပေးထားခဲ့တာ။ အဲဒီဗူးက ပြန်နှုတ်ချင်လို့ မလွယ်ဘူး အစ်ကို။ အဲ...တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အလွန် တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်ကျွမ်း တဲ့၊ ဗူးဖျက်နိုင်တဲ့ အထက်ကိုဏ်းဆရာ ကြီးတစ်ဦးဦးက လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် တော့ အဲဒီပညာဖျက်သွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ဆရာကလည်း ရှား ပါတယ်။ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က လည်း ရထားတဲ့ ပညာဆုံးရှုံးခံနိုင်မှ ဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားညီညွတ်ဖို့က လည်း မလွယ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

နန်းယဉ်ယဉ်သော်သည် ဗိုလ် ကြီး နိုင်ငံလင်းအား စကားရှည်ကြီး ဖြင့် ရှင်းပြလိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး ကို ချလိုက်၏။

“ဒါတော့ ဘယ်လိုမှ အစ်ကို လက်မခံနိုင်ဘူး။ ညီမဟာ ဘာတွေပဲ အကြောင်းပြပြ စုန်းမဆိုတာ အစ်ကို လက်မခံနိုင်ဘူး”

“အစ်ကို... ညက ကောင်းကင် မှာ အလုံးကြီးတစ်ခု ဟိုဟိုဒီဒီသွားနေ တာ မြင်တယ်မဟုတ်လား”

“အဲ...ဟုတ်တယ်။ မြင်တယ်”

“အဲဒီအလုံးကြီး ဘယ်ရောက် သွားသလဲ”

“ညီမတို့ တဲထဲကို ဝင်သွားတာ တွေ့တယ်”

“အဲဒီ ကောင်းကင်မှာ စုန်း တောက်စားနေတဲ့ အလုံးကြီးဟာ ညီမ ပဲ အစ်ကို”

“ဟာ... အဲဒါတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ညီမအမေဆိုရင်တော့ အစ်ကိုယုံမယ်။ မဖြစ်နိုင်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ညီမယ်။ အစ်ကိုကို မချစ်စေချင်လို့ ရွံ့မှန်းသွားအောင် လုပ်တတ်ခင်းနေတာမဟုတ်လား”

နန်းယဉ်ယဉ်သော်သည် ပန်းပင်

မှ အရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို ခူး၍ တစ်စစ် စိတ်ဖြာ လွှင့်ပစ်ရင်းကနေ ပြောလိုက်၏။

“ဒါက အစ်ကို ညီမကို ချစ်လိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ပြောနေတာပဲ။ အစ်ကိုပြောရမှာက ညီမပြောတာ တကယ်ဆိုရင် တောင် ချစ်နိုင်၊ မချစ်နိုင်ကို ဆုံးဖြတ်ရမှာ။ စုန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်ကို စဉ်းစားရမှာ အစ်ကို။ ကဲ... ညီမ ရှင်းရှင်းပဲ မေးမယ်။ ညီမ စုန်းမ၊ စုန်းမညာကို တတ်ကျွမ်းပိုင်ဆိုင်နေသူဆိုရင် အစ်ကို မနက်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ ညီမအပေါ် ချစ်ခင်လိုတဲ့ စိတ်ကလေးဟာ ဆက်လက်တည်ရှိနေနိုင်ပါ့မလား။”

နန်းယဉ်ယဉ်သော်၏ အမေးကို ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငင်လင်း တော်တော်နှင့် မဖြေနိုင်ဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့၍စဉ်းစားနေ၏။

အချစ်ဆိုတာ မျက်စိမပါဘူးဆိုပေမယ့် ဒီကိစ္စမျိုးမှာ အလေးထားစဉ်းစားရမည်ဖြစ်၏။ နန်းယဉ်ယဉ်သော်သည် ချော၏။ လှ၏။ ပညာတတ်၏။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၏။ မိဘမျိုးရိုးအကျင့်စာရိတ္တ၊ လူမျိုးအားဖြင့် ဘာမှပြောစရာမလို။

သို့သော် လူတကာ မုန်းတီးစက်ဆုပ်ကြသည့် တစ်ပါးသူကို ဒုက္ခပေးလိုရသော အတတ်ပညာကို တတ်ကျွမ်းထားသူတစ်ယောက်ဟာ မိမိချစ်သူ၊ မိမိလင်သားအပေါ် မကျေနပ်ချက်ရှိသောအခါ သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား။ အကယ်၍များ ဝမ်းတွင်းစုန်းဖြစ်နေခဲ့ရင် အံ့တစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ရုံဖြင့် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်။ ကိုယ်ကရော သူမ အံ့မကြိတ်မိအောင် တစ်သက်လုံး နေထိုင်သွားနိုင်ပါမည်လား။

ဤသို့လျှင် ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငင်လင်း

စဉ်းစားရင်း ခေါင်းကလေးကို အထက်သို့ မော့၍ ကောင်းကင်ပြာကြီးကို ကြည့်ရင်း မသိမသာ ယမ်း၍ သက်ပြင်း သက်မကလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းပင် ချလိုက်မိ၏။

“အစ်ကို မဖြေနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီလိုပါပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အရာဟာ တိမ်မယောင်နဲ့ နက်တဲ့ အရာပါ။ လူတော်တော်များများဟာ ကိုယ်ချစ်သူမှာ ဘာအပြစ်အနာအဆာမှ မရှိစေချင်ကြတာ များသလို အပြစ်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုမှုနဲ့ ချစ်ခင်ကြတာ များပါတယ် အစ်ကို”

“အဲဒါတော့ အစ်ကိုမှာ မရှိဘူး။ ညီမဆီက အချစ်ကို အတ္တစိတ်နဲ့ ရယူလိုခြင်း မရှိပါဘူး။ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် တစ်သက်တာ လက်တွဲရမယ့် အချက်မှာ အဓိကအကျဆုံးက သူနဲ့ ကိုယ် အပြန်အလှန် နားလည်မှု ရှိဖို့ပဲ။ သူ့ကို ကိုယ်က ဘာအကျိုးပြုနိုင်မလဲ၊ သူကတော့ ကိုယ်ကို ဘာကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်လာနိုင်မလဲဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားတာပါ။ ဘဝတစ်သက်တာ

လက်တွဲဖော်ဖြစ်သင့်၊ မဖြစ်သင့်ဆိုတာ အဲဒီအချစ်နဲ့အတူ သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ မေတ္တာတရားသာ အဓိကကျတာပါ ညီမရယ်”

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငင်လင်းသည် ဤစကားလုံးလေးများကို ပြောရင်းမှ နန်းယဉ်ယဉ်သော်၏ လက်ကလေးကို သာယာဖြည်းဖြည်းစွာ ကိုင်၍ မြှောက်ယူလိုက်ပြီး လက်ဖခီးလေးကို ဖွဖွလေး နှမ်းလိုက်၏။ နန်းယဉ်ယဉ်သော်က နိုင်ငင်လင်းကို ကြည့်၍ အသာအယာပင် အလိုက်သင့် နေလိုက်၏။

“အစ်ကို... ညီမကို လက်ထပ်မယ်။ ညီမမေမေ ပြန်လာရင် ဒီကရွာလူကြီးတွေရေမှာ မိကောင်းဖခင်သာသမိဝိသစ္စာဖြင့် တောင်းယူမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို အသိအမှတ်ပြုထားခဲ့မယ်။ ရှေ့တန်း စစ်ပွဲက အပြန်မှာ ရန်ကုန်မှာ ရှိတဲ့ မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောပြီး အစ်ကိုလာခဲ့မယ်။ အဲဒီအစီအစဉ်ကို ညီမ လက်ခံနိုင်မလား။”

နန်းယဉ်ယဉ်သော်သည် သူမ၏ လက်ကို ကိုင်ထားသော ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငင်လင်း၏ လက်ကို ဖယ်ချလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ဆုံးဖြတ်ချက် မစောလွန်းဘူးလား။ ပြီးတော့ ညီမကို မကြောက်ဘူးလား။ ညီမက စုန်းမလေ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ အစ်ကို ညီမကို ချစ်အောင် စုန်းအတတ်ပညာနဲ့ ပြုစားထားတာတော့ လုံးဝ မရှိဘူးနော်။ အဲဒါတော့ ယုံပါ အစ်ကို။ အစ်ကိုဆို မြင်မြင်ချင်း အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို ခင်မင်လိုစိတ်နဲ့ နှုတ်ဆက်ခဲ့တာပါ”

နန်းယဉ်ယဉ်သော်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်သဖြင့် ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငင်လင်း

ထည်း ထ၍ ရပ်လိုက်၏။ နှစ်ယောက်
အတူ ခြံအပြင်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်
ထွက်ခဲ့ကြ၏။

နန်းယဉ်ယဉ်သော်၏ မိခင် ရှမ်းမ
ဦးသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ရှမ်း
ဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။

“ငါ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်
ဘူး။ လုံးဝ ဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ
သဘောမတူတဲ့ကြားက ငွတ်တိုးမယ်
ဆိုရင် အေးဆွမ်းနီဟောင်၊ နှင် သိတယ်
မင်း၊ ပြီးတော့မှ အမေရယ် ရက်စက်
ထုချည်လားလို့ မပြောနဲ့နော်။ ဒါပဲ”

နန်းယဉ်ယဉ်သော်သည် မိခင်
ကြီး စိတ်ချမ်းသာစေလိုသည်။ ဗိုလ်ကြီး
နိုင်ငံလင်းကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေ
ချင်သည်။ သူမ၏ ဆန္ဒပြည့်ဝမှုကို
ထည်း လိုလားသည်။ ဘာကို ဆုံးဖြတ်
ရလဲ။

ချစ်စိတ် နားထင်သွေးရောက်
အောင် မြင်တက်နေသော နန်းယဉ်
ယဉ်သော်သည် ဒီည လာတောင်းမည့်
ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းကို မျှော်နေမိ၏။

ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းသည်
တည်းခိုသောအိမ်မှ ကျေးရွာလူကြီးဖြစ်
သော ထိုလူရွယ်နှင့်အတူ အခြား လူ
ကြီး နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကို ခေါ်
ထားပြီး နန်းယဉ်ယဉ်သော်၏ မိခင်ထံ
ခွင့်ပန်ကြ၏။ ကျေးရွာလူကြီးများက
ရှမ်းဘာသာဖြင့် နန်းယဉ်ယဉ်သော်၏
မိခင် နားလည်အောင် ရှင်းပြပြောဆို
၏။ နန်းယဉ်ယဉ်သော်၏ မိခင်သည်
ကျေးရွာလူကြီးစကားကို မလွန်ဆန်ရဲ
သောကြောင့် ငြိမ်၍နေလိုက်၏။

ထိုသို့ တောင်းယူပြီး ဗိုလ်ကြီး
နိုင်ငံလင်းသည် အထက်အမိန့်အရ

ရှေ့တန်းသို့ ပြန်ထွက်သွားရ၏။ ရှေ့
တန်းမှ တာဝန်ပြီးသောအခါ ထို မနန်
ကော့ကျေးရွာလေးသို့ ပြန်လည်ရောက်
ရှိလာခဲ့၏။ ကျေးရွာလူကြီးအိမ်သို့
အရင်ဆုံး လာခဲ့၏။ ကျေးရွာလူကြီးနှင့်
အတူ နန်းယဉ်ယဉ်သော်ကို တွေ့၍
တင့်တောင်းတင့်တယ် တောင်းယူရန်
မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျယ်ကျယ်ပြန့်
ပြန့်လုပ်ရန်ပင် ဖြစ်၏။

“ဗိုလ်ကြီးရောက်လာပြီကိုး”

“ညီလေး... မျက်နှာလည်း
မကောင်းပါဘူး။ ညီလေးမိခင် ကျန်း
မာရေး မကောင်းဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ်
မိသားစု ဘာဖြစ်နေကြလို့လဲ”

“ကျွန်တော်အမေ နေကောင်းပါ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဘာမှ
မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မျက်နှာ
မကောင်းတာက ဗိုလ်ကြီးအတွက်ပါ”

ရှမ်းသံဝဲဝဲလေးဖြင့် ပြောလိုက်
သော ထိုလူရွယ်၏ စကားကြောင့်
ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းသည် ရင်ထဲတွင်
ထိတ်ခနဲဖြစ်၍ မျက်နှာပေါ်တွင်
ဘာများပါလိမ့်ဟူသော သံသယစိတ်
များ ဖုံးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်များ လွှမ်းမိုး
လာ၏။

“ငါ့အတွက်ဆိုတော့ ဘာများပါ
လိမ့်၊ ပြောစမ်းပါဦး ညီလေး”

“ဗိုလ်... ဗိုလ်ကြီး ချစ်...
ချစ်သူ”

“ဟင်... နန်းလေး ဘာဖြစ်လို့
လဲ၊ ပြောပါ ညီလေး”

“နောင်ရင်းအေးဆွမ်းနီအောင်ဝံ
ကတေ-တာရ ဖိတန်းခိုင်မိုးရပ်အိုက်
ဗိုလ်ကြီးရေ”

လူရွယ်သည် ရှမ်းစကားဖြင့်
ပြော၍ မျက်ရည်များ စီးဆင်းလာသည်
ကို ကြည့်၍ နားလည်သဘောပေါက်
လိုက်ပါသည်။

“နန်းယဉ်ယဉ်သော်... ညီမလေး
သေသွားပြီလား။ ဘာကြောင့် သေသွား
တာလဲ၊ ပြောပါဦး ညီလေး”

“သူ့အမေက ဘာသာခြားဖြစ်နေ
တဲ့ စုန်းမတစ်ယောက်ကို ဗိုလ်ကြီးက
တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အဲဒါ
ကြောင့် နန်းလေးကို သူ့အမေက သူ့
ပညာနဲ့ ဗိုလ်ကြီးကို မယူချင်အောင်
လုပ်လိုက်တာ လက်လွန်ပြီး သေသွား
တာပဲလို့ သိရတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်”

လူရွယ်၏ စကားကို ဗိုလ်ကြီး
နိုင်ငံလင်း နားထောင်ပြီးသည်နှင့်
ထိုကျေးရွာလေး၏ သုသာန်ရှိရာ နန်း
ယဉ်ယဉ်သော်၏ မြေပုံသို့ လာ၍ မြေ
ပုံဘေးတွင် ဇူးထောက်လိုက်ပြီး နန်း
ယဉ်ယဉ်သော် နှစ်သက်သည့် အဖြူ
ရောင် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို မြေပုံ
ခေါင်းရင်းတွင် တင်လိုက်ပြီးလျှင်
ဗိုလ်ကြီး နိုင်ငံလင်းသည် ဆိုနင့်သော
လေသံဖြင့်...

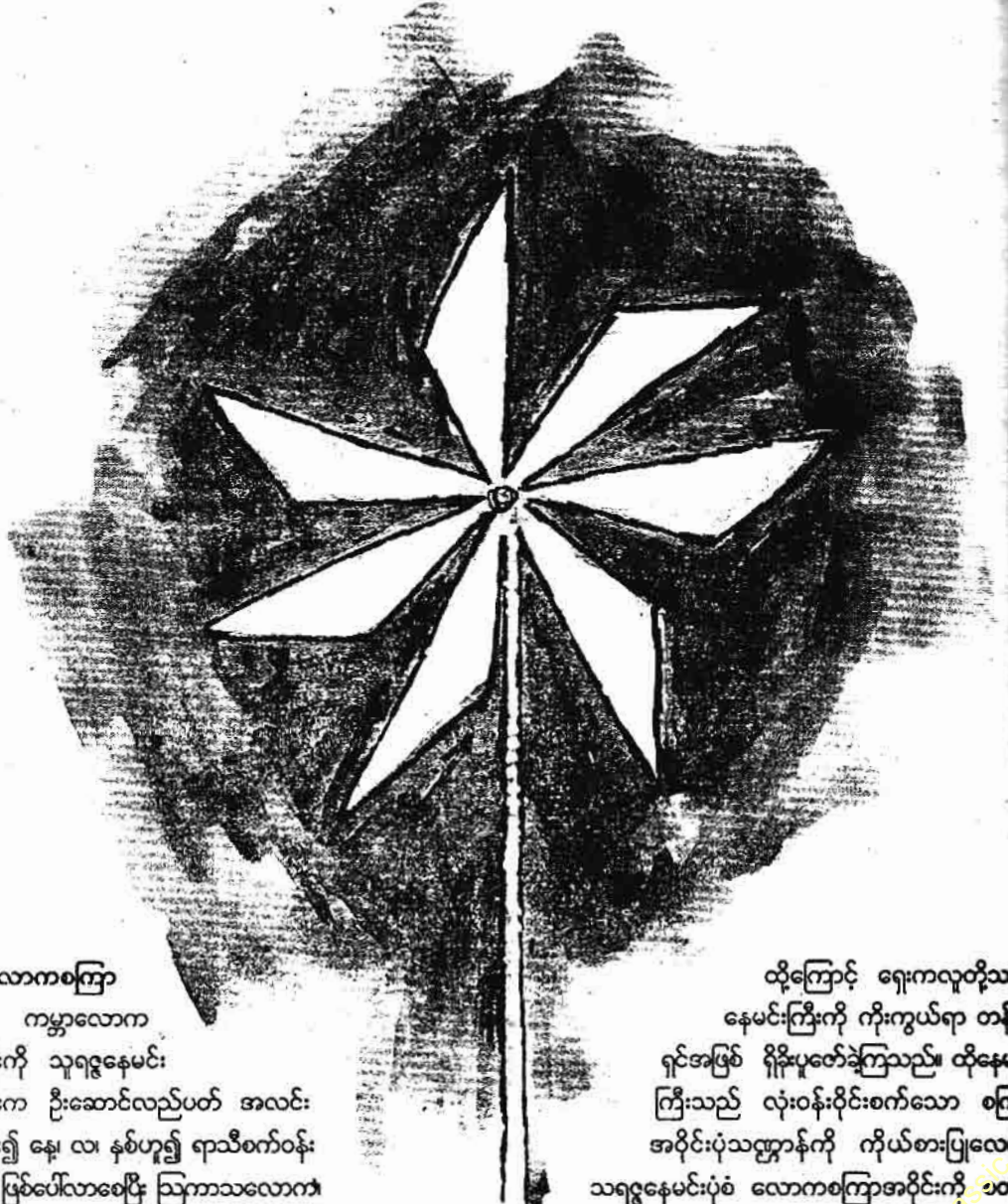
“ဒီဘဝမှာ မဆုံရသော်လည်း
နောက်ဘဝမှာ ကြုံရမှာပေါ့ စုန်းဦးတော်
က အစ်ကိုချစ်တဲ့ နန်းယဉ်ယဉ်သော်
လေးရယ်”တဲ့။

စိုင်းမင်းသူ(မန္တလေး)

သုခချမ်းသာ ဖြေလေ့စဉ်စကြာယတြာ

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

လောကစကြာ

ကမ္ဘာလောက

ကြီးကို သုရဇနမင်း

ကြီးက ဦးဆောင်လည်ပတ် အလင်း

ပေး၍ နေ့ လ၊ နံနက်၍ ရာသီစက်ဝန်း

ကို ဖြစ်ပေါ်လာစေပြီး ဩကာသလောက

သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောကတည်းဟူသော

လောကကြီးသုံးပါးကို ဖြစ်ပေါ်တည်မြဲစေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှေးကလူတို့သည်

နေမင်းကြီးကို ကိုးကွယ်ရာ တန်ခိုး

ရှင်အဖြစ် ရိုနှီးပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေမင်း

ကြီးသည် လုံးဝန်းဝိုင်းစက်သော စကြာ

အဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန်ကို ကိုယ်စားပြုလေ၏။

သရဇနမင်းပုံစံ လောကစကြာအဝိုင်းကို ဘောင်

အသုံးပြုခဲ့ကြသူများမှာ ဘီစီ ၁၀၀၀ နှင့် ၁၅၀၀ ခန့်

အတွင်းက အိန္ဒိယနိုင်ငံအတွင်းပိုင်းသို့ နှင်းနင်းဝင်ရောက်

အခြေချ နေထိုင်လာခဲ့ကြသော အာရိယန်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ နောင်အခါ အိန္ဒိယနိုင်ငံ တော်အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ သမိုင်းဦးတွင် အသစ်ဝင်ရောက်လာသော အာရိယန်လူမျိုးများနှင့် ဌာနေဧရာဝတီယာန်လူမျိုးနှစ်မျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုများ ရောယှက်သွားပြီး နတ်ဘုရားကိုးကွယ်မှု ထွန်းကားလာခဲ့၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဟိန္ဒူဘာသာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ကရီးဘာသာ၊ မဟာဝိရာဇာသာနှင့် အခြားကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု ဘာသာအယူအဆအမျိုးမျိုး ဆက်လက် စည်ပင်ထွန်းကား လာခဲ့ပြီးလျှင် ဘီစီ ၆၀၀ ခန့်နှင့် နောက်ပိုင်းတွင် အာရိယန် နွယ်ဝင်တို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်လာကြပြီး ထူပါရုံ ပုံ၊ ခြေတော်ရာပုံ၊ မဟာဗောဓိပုံနှင့် ဓမ္မစကြာပုံများကို ကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့် ကိုးကွယ်သုံးစွဲလာကြ၏။ နောင်အခါ ရုပ်ပွား တော်များကို ထုဆစ်ကိုးကွယ်လာကြသည့်အခါ စကြာပုံ သည် မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ် ဆက်လက် တွဲဖက် သုံးစွဲလာခဲ့ကြပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် စကြာသုံးစွဲ အသုံးပြု သည့် ဓလေ့အယူအဆသည် ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ ပျံ့နှံ့ ထွန်းကားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘဝစကြာ

သက်ရှိ လောကကြီး၌ သတ္တဝါမစဲ သံသရာလည်ရ သော ဘဝစကြာပုံကို ကြက်နီ၊ မြွေစိမ်း၊ ဝက်နက်ဟူသော သတ္တဝါသုံးကောင်ဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားလေ၏။ ကြက်နီသည် ဒေါသ၊ မြွေစိမ်းသည် လောဘ၊ ဝက်နက်သည် မောဟ ဟူသော အချက်များကြောင့် ဘဝကံဇာတိသည် မရပ်မနား သံသရာ စကြာရဟတ်ဘီး လည်ပတ်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၏။ တားရော့ဖဲဗေဒင်ကန်တွင် ဂဏန်းစဉ်နံပါတ် (၁၀)ကန်ကို ဘဝကံကြမ္မာလှည်းဘီး The Wheel Offortune ဟူ၍ စကြာပုံအပိုင်းနှင့် ပုံဖော်ထားပြီး အကောင်းဘက်သို့ ဦးတည် လာခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဘဝကံကောင်းလာပြီ ဟူ၍ လည်းကောင်း အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို ဟောပြောကြ သည်။

ဘဝစကြာကို အခန်းလေးခန်းဖွဲ့ဆိုထားခြင်းသည် အာပေါ-ရေဓာတ်၊ ဝါယော-လေဓာတ်၊ တေဇော-မီးဓာတ်၊ ပထဝီ-မြေဓာတ်ဟူ၍ မဟာဘုတ်ကြီး လေးခုကို အခြေခံ၍ ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ထိုသို့ သော ဘဝစကြာထဲတွင် တစ်လည်လည်နှင့် သံသရာလည် နေကြခြင်းကို ပဏ္ဍိစ္စသမုပ္ပါဒ် စကြာစက်ဝိုင်းတရားဖြင့် အနားကွပ်၍ ဖော်ပြကြသည်။ ရုပ်ပုံဖြင့် အဆင့်ဆင့်ဖော်ပြ ထားသည်မှာ လွန်စွာရှင်းလင်းလှပါသည်။

သင်္ခေပမူ တင်ပြရလျှင် -

(၁) မယ်ပမြင်ခြင်း၏ အဓိပ္ပာကို စမ်းတမ်းဝါးသွားနေ သော လူကန်းပုံ၊

(၂) သင်္ခါရကို အိုးထိန်းစက်လည်နေပုံ၊

(၃) ဝိညာဏကို သစ်ပင်တက်နေသော မျှောက်ပုံ၊

(၄) နာမရူပကို လှေတစ်စင်းဖြင့် ချောင်းကျနေပုံ၊

(၅) သဗ္ဗယတနကို တံခါးခြောက်ပေါက်တပ်ဆင်ထား သော အိမ်ပုံ၊

(၆) ဖဿကို လူရွယ်နှစ်ဦးဖက်နေကြပုံ၊

(၇) ဝေဒနာကို မြားထိမှန်နေပုံ၊

(၈) တဏှာကို ရေငတ်၍ ရေသောက်နေပုံ၊

(၉) ဥပါဒါန်ကို ပန်းဆွတ်ခူးနေပုံ၊

(၁၀) ဘဝကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားသော မိန်းမပုံ၊

(၁၁) ဇာတိကို ကလေးမွေးဖွားနေပုံ၊

(၁၂) ရောကို သေသူအား ကျောပိုးထားပုံများဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ အတိုချုပ်ရလျှင် အဆုံးအစမရှိ သံသရာ လည်ခြင်းကို တင်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဘဝမည်သည်မှာ စက်ဝိုင်းသုဉ်းမှု အစပြု၍ စက်ဝိုင်းစကြာထဲတွင် သံသရာလည်နေရမည်ဟူသော ဘဝ စကြာပုံ၏ သဘောသဘာဝဆောင်ပါသည်။ လူ့ဘဝသည် သံသရာ စကြာနှင့် ကင်းနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

စက္က (သို့မဟုတ်) စကြာ

စကြာသည် ပါဠိဘာသာ “စက္က” နှင့် သက္ကတဘာသာ “စကြာ” ဟူသော အသုံးနှုန်းတို့မှ ဆင်းသက်ခြင်းဖြစ်ပြီး အလုံး၊ ဘီးလုံး၊ အဝန်းအဝိုင်း၊ ရဟတ်စက်၊ အာဏာစက်၊ စွမ်းအား တန်ခိုးစက်၊ သုညစက် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးဖွင့်ဆို ကြသည်။ ဘီးလုံးသည် စက်မှုခေတ်၏ အစောဆုံး အောင်မြင် မှုကြီးဖြစ်ပါသည်။

ဘီစီ ၃၅၀၀ ခန့်က ဆူမားရီးယန်းလူမျိုးတို့၏ ပန်းချီ လက်ရာများတွင် ဘီးတပ် ဝေါယာဉ်များ ပါဝင်နေသဖြင့် တိုးတက်မှုကို ဦးဆောင်ခဲ့သည်ကို သိနိုင်ပေသည်။ ၂၁ရာစု ထိပင် ဘီးလုံးစက်ဝိုင်းသည် အရာရာကို ဦးဆောင်လျက်ရှိ နေပြီး ဘီးလုံးမပါလျှင် မည်သည့်စက်ယာဉ်ကမျှ လှုပ်ရှားနိုင် မည်မဟုတ်ပါ။ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တို့သည် စက်ဝိုင်းကို အလွန် ထက်မြက်သော စကြာလက်နက်အဖြစ် မှတ်ယူကြ၏။ ဗုဒ္ဓဗိမ္ဗူ (ပိဿနိ) ဟိန္ဒူနတ်ဘုရားသည် လက်လေးဘက်ရှိရာ ရှေ့ ယာဘက်လက်တွင် စကြာလက်နက်ကို အမြဲကိုင်ဆောင် ထားလေ့ရှိသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံတော်အလံတွင် စကြာအပိုင်း ကို နိုင်ငံတော်အထိမ်းအမှတ်သင်္ကေတအဖြစ် အသုံးပြုထား သည်ကို တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ စကြာအပိုင်းသည် သူရဋ္ဌ နေမင်းကြီး၏

အတိုင်းအဆမရှိသော အလင်းဘုန်းရောင် ကိန်းဝပ်နေပြီး အရာရာတိုင်းကို စွမ်းဆောင်နိုင်သော တန်ခိုးဣန္ဒြိယဖြစ်ပြီး သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ပုရာဏကျမ်းမြတ်တော်အလိုအရ မည်သူမဆို လက်ဝါးပြင်ပေါ်တွင် မဟာဗစ္စနိနတ်ဘုရား၏ နေစင်္ကြာစက်ဝိုင်း အမှတ်အသားပါရှိ၍ ဗွေပွားလာသူဖြစ်ပါက စင်္ကြာဝတေးမင်း စကန်ဖြစ်ရမည်ဟူသော ဗျာဒိတ်တော်ရှိထားသည်။ ထို့ကြောင့် စင်္ကြာဝတ္ထုကို ဝိုင်းစီးထားသော မင်းအရာရပ်များကို စင်္ကြာဝတေးမင်းဟု ခေါ်ဆိုကြပြီး စင်္ကြာစက်ဝိုင်းသည်လည်း စင်္ကြာဝတေးမင်း၏ အာဏာတည်သော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်လာပါစော့သည်။

လက်ဝဲ လက်ယာ စင်္ကြာ

“စက္က”ဟူသော ဝေါဟာရတွင် အောင်မြင်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းနှင့် ကြီးပွားပြည့်စုံခြင်းဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်များ ပါဝင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူရဇ္ဇ နေမင်း၏ သင်္ကေတကို စက်ဝိုင်းဖြင့် ပုံဖော်ကြပြီး အောင်အတိတ်အောင်နိမိတ်နှင့် ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာအပေါင်းကို ယူဆောင်ပေးသော တန်ခိုးတော်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ထိုစင်္ကြာပုံတော်ကို ဟိန္ဒူဘာသာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ မဟာဝိရဘာသာ၊ ဂျိန်းဘာသာ ဝင်တို့က ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အထိမ်းအမှတ်များတွင် အသုံးပြုကြသည်။

နောင်အခါ “ဓမ္မ”ဟူသော ဝေါဟာရနှင့် စင်္ကြာကို တွဲဖက်၍ အသုံးပြုလာရာမှ “ဓမ္မစင်္ကြာ”ဟူသော အသုံးအနှုန်း ထွန်းကားလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တို့၏ အယူအဆတွင် ကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်ကို ဆောင်သော လက်ယာစင်္ကြာနှင့် မကောင်းသော အယုတ်သဘောကို ဆောင်သည့် လက်ဝဲ စင်္ကြာဟူ၍ အဓိဓာတ်နှင့် အမဓာတ် နှစ်မျိုးရှိသည်ဟူ၏။ လက်ယာရစ် စင်္ကြာသည် ပုရိသ အဓိသဘောကို ဆောင်၍ မဟာကုန်ဆုံး(မဟာဝိနွှဲ) နတ်မင်းကြီးကို ပြဆိုထားပြီး နေအလင်းကို ဝိုင်းစီးသည်။ လက်ဝဲရစ် စင်္ကြာသည် ဣတ္ထိယ အမသဘောဆောင်၍ ကာလီမယ်တော်ကြီးကို ညွှန်းဆိုထားပြီး အမှောင်ထုကြီးကို စိုးမိုးထားသည်ဟု ဆိုသည်။

ဓမ္မကို စက်ဝိုင်းစင်္ကြာနှင့် တွဲဖက် တင်စားထားပုံများကို ရှေးဟောင်း ဟိန္ဒူဘာသာအယူအဆများနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာလက်ရာများတွင် အထင်အရှားတွေ့မြင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အာရှေကာ (အာသောကမင်း၊ ASOKA.BC 300-232) မင်းကြီး၏ ရုံးတံဆိပ်များ၊ အထိမ်းအမှတ်များ၊ အလံတော်များတွင် စင်္ကြာစက်ဝိုင်းကို အသုံးပြုထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် အာသောကကျောက်တိုင်၏ တိုင်ထိပ်တွင် ဓမ္မစင်္ကြာပုံကို မြင်တွေ့နိုင်သည်။ အောင်မြင်သောစင်္ကြာစည်ပင်မှုကို ကိုယ်စားပြုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စင်္ကြာ၏ သိန္နိတန်ခိုး

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် စင်္ကြာပုံတော်ကို ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရာတွင် ရေးခြယ်ပူဇော်ကြ၏။ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များက ဗစ္စနိနတ်ဘုရား၏ ဘုန်းစင်္ကြာလက်နက်အဖြစ် ယုံကြည်အသိအမှတ်ပြုကြပြီး ကုန်ဆုံးနတ်မင်း၏ ကိုယ်ပွားတော်သင်္ကေတအမှတ်အဖြစ် ပူဇော်ကြသည်။ မဟာဝိရဘာသာဝင်များကမူ ဘုရားကျောင်းကန်စေတီပုထိုးများတွင် ရောင်ခြည်တော်အဖြစ် ပူဇော်သင်္ကာရပြုကြပြီး ဂျိန်းဘာသာဝင်တို့က သတ္တမမြောက်ဘုရားရှင်၏ အမှတ်သင်္ကေတဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဤသို့ ဘုန်းကျက်သရေမင်္ဂလာ သုတိချမ်းသာအဖြစ် ပြာတို့နှင့် ဝေပြာပြည့်စုံနေသော စင်္ကြာအပိုင်းကို ဖြစ်စေ၊ စင်္ကြာလေးထောင့်ကို ဖြစ်စေ၊ ဘုရားရှင်အား ပူဇော်လှူဒါန်သိမ်းသော ဘေးအန္တရာယ် ရန်စွယ်အပေါင်းတို့မှ ဖယ်ရှားကာကွယ်ပေးနိုင်မည်။ အလုံးစုံသော အောင်မြင်မှု သုခချမ်းသာများနှင့် ပြည့်စုံစေနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ သိကြားမြဟ္တာ နတ်ကောင်းဒေဝတာ၊ ဘိုးတော်၊ မယ်တော်အပေါင်းတို့အား ပူဇော်လှူဒါန် အောက်လမ်းမိစ္ဆာ စုန်းကစေအင်းတိုက်၊ နတ်တိုက်၊ မန္တန်အတိုက်အခိုက်တို့မှ ကင်းလွတ်စေနိုင်ပြီး မကောင်းသော နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝတို့မှ ကာကွယ် တားဆီးပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ခုနစ်ရက်သာသနာ့ မည်သူမဆို ပုံတော်အဖြစ် ဆောင်ထားလျှင် ပြဿနာအခက်အခဲများကို ကျော်လွှားနိုင်ကြပြီး ရန်သူအတိုက်အခိုက်များကို ချေမှုန်းသုတ်သင် အောင်မြင်နိုင်မည်။ သို့ဖြစ်၍ အရာရာတိုင်း၌ ထင်တိုင်း မပေါက်၊ ကြံတိုင်း မအောင်၊ လုပ်တိုင်း မမြေ့ကံ၊ ဒုက္ခဆင်းရဲအဆောင့် အယုတ်အခက်အခဲ ပတ်လည်ဝိုင်းနေလျှင် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးများ အညံ့ကြုံတွေ့နေရလျှင် လက်ယာစင်္ကြာအပိုင်းတစ်လက်ကို အိမ်ရှေ့ မျက်နှာစာ၏ လက်ယာဘက်နှင့် လက်ဝဲ စင်္ကြာတစ်လက်ကို အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာလက်ဝဲဘက်တွင် အသီးသီးစိုက်ထူ လည်ပတ်စေခြင်းဖြင့် ဘေးဘယမှန်သမျှ လွှင့်စဉ် ကင်းပျောက်စေ၍ လိုရာဆန္ဒ သုခချမ်းသာ ဝေပြာပြည့်စုံစေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ စင်္ကြာတော်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် စနစ်တကျ အသုံးပြု၍ လာဘ်ပွင့်ကံကောင်းအကျိုးရောက်ကြပါစေဟူ၍... ■

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကဗျင်ခြေ)

စိန်
မိုး
အမှားမရှိပါ

ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၊ ပင်လောင်းမြို့နယ်ရှိ နောင်
ဝိုးရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကုန်းပေါ်တွင် ၁၉၉၂ ခုနှစ်လောက်
က အောင်ပန်း-လွိုင်ကော် ရထားလမ်းဖောက်လုပ်စဉ်
ရဲဘက်အလုပ်စခန်းတစ်ခုရှိခဲ့ပါသည်။ စခန်းမှာ သံဆူးကြီး
နှစ်ထပ် ကာရံထားသော ယာယီအကျဉ်းစခန်းတစ်ခုပင်ဖြစ်
ပါသည်။ ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်းမှာတော့ ပင်လောင်း
ဒေသက အအေးဆုံးဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ရေခဲသည်အထိ
အေးပါသည်။ အဆိုပါ နောင်ဝိုးရဲဘက်စခန်းတွင် ကျွန်တော်
အရာရှိငယ်ဘဝနှင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က ညတစ်ည
တွင် ရာသီဥတုကလည်း ဆောင်းရာသီ ဒီဇင်ဘာလအိုတော့
အေးလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်တော်စောစောအိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါသည်။

“ဒိုး...ဒိုး...ဒိုး”

“ဆရာ...ဆရာ...ဆရာ”

အချိန်မှာ ည ၁၀နာရီခန့်ရှိပြီ ထင်ပါသည်။ အခန်း
တံခါးကို လာထု၍ ကျွန်တော်အား ခေါ်နေသော အသံ
ကြောင့် အိပ်ပျော်စ ပြနေသော ကျွန်တော်နိုးသွားပြီး...

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲကွ၊ တံခါးထုပြီး ခေါ်နေတာ”

“ကျွန်တော် ဝင်းမြင့်ပါ ဆရာ၊ အရေးကြီးလို့ပါ၊ တံခါး
ဖွင့်ပေးပါဦး”

“အေး၊ လာပြီ...လာပြီ”

ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ ဝင်းမြင့်၏ လက်
ထဲတွင် အရိုးအသွား တစ်တောင်ခန့်ရှိ ဓားမြှောင်ကြီးမှ
သွေးများ တစက်စက်ကျနေသည်ကို မြင်တွေ့ရာ အထိတ်
တလန့်ဖြစ်သွားပြီး...

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ ဝင်းမြင့်ရ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ ဝန်ထမ်းလိုင်း တန်း
လျားမှာ အုန်းလွင်က တင်ဌေးကို ဒီဇာနည် ထိုးလိုက်လို့ပါ
ဆရာ”

“အေး...အခုရော၊ အုန်းလွင်နဲ့ တင်ဌေး ဘယ်မှာလဲ”

“တင်ဌေးကတော့ သေပြီလို့ ထင်တာပဲ။ အုန်းလွင်
ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျန်တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ ဝိုင်းထိန်းထား
ပါတယ် ဆရာ”

“မင်းက အဲဒီဓားကို ဘာလို့ ကိုင်လာတာလဲ၊ မင်း
လက်ဗွေရာတွေ ဓားရိုးမှာ ထင်ကျန်ပြီး ရှုပ်ကုန်တော့မယ်”

“ရှေး၊ ဒီသတင်းစာနဲ့ ဓားကို လိပ်ပြီး ထုပ်ထားလိုက်”
ဟုပြောပြီး ကျွန်တော် ဆေးမှူး ခွန်စိန်မင်းကို နှိုး၍ အခင်းဖြစ်

နေရာကို လိုက်သွားခဲ့ပါသည်။ ဆေးမှူးက သွေးအိုင်တွင်
လဲနေသော တင်ဌေးကို စမ်းသပ်ပြီး သေဆုံးသွားပြီဖြစ်
ကြောင်း အတည်ပြု ပြောကြားပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း အုန်းလွင်ဘက် လှည့်၍...

“မင်းတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ အုန်းလွင်ရာ”

“ဒီကောင် တင်ဌေး၊ သိပ်လူပါးဝတယ် ဆရာ”

“ကျွန်တော့်အိမ်ကိုလည်း မတန်တဆနဲ့ ရောင်းပစ်
တယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမကိုလည်း မရိုးမသားနဲ့ ညာခေါ်ဖို့
လုပ်သေးတယ်။ အခုလည်း ကျွန်တော့်ကို သူက အရင်ဗျီး
အရက်ပုလင်းနဲ့ ရိုက်ဖို့လုပ်တာ။ ကျွန်တော်လည်း ပါလာ
တဲ့ ဓားနဲ့ ထိုးပစ်လိုက်တယ် ဆရာ။ ကျွန်တော် ထွက်
မပြေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အပြစ် ကျွန်တော်ခံရပါတယ် ဆရာ”

ဒီဇင်ဘာလ ရှမ်းပြည်နယ်၏ အအေးဓာတ်တွေ ဘယ်
ရောက်ကုန်ပြီလဲ ကျွန်တော် မသိတော့ပါ၊ ပြဿနာကတော့
ခပ်သေးသေးမဟုတ်ဘဲ လူသတ်မှုဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ အသိက
ကျွန်တော့်စိတ်ကို ပူလောင်စေပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း
ချက်ချင်း စခန်းတာဝန်ခံဖြစ်သူ ထောင်မှူးကြီး ဦးသန်းထွန်း
အောင်ကို သတင်းပို့ရာ ထောင်မှူးကြီးက ကျွန်တော့်ကို -

“ကဲ...ကိုမောင်ဦးရေ၊ ခင်ဗျားပဲ ဦးဆောင်လိုက်သွား
အုန်းလွင်ကို ပင်လောင်းရဲစခန်းမှာ အပ်ပြီး အမှုဖွင့်လိုက်
ပါ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မပြောဘူးလား၊ ဒီကောင်
နှစ်ကောင် သိပ်မဟန်ဘူး၊ လူချင်းခွဲထားတဲ့အနေနဲ့ အုန်း
လွင်ကို ဆူးကြီးထဲမှာ တာဝန်ချထားလိုက်။ တင်ဌေးရှိတဲ့
အချိန် ဆူးကြီးအပြင် လုံးဝ မထွက်ခိုင်းနဲ့လို့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဆရာပြော
တဲ့အတိုင်း ထားပါတယ်။ အုန်းလွင်က တံခါးကြီးတာဝန်ကျ
ဝန်ထမ်း တင်ရီကို ညနေစာ ထမင်းမစားရသေးလို့ပါဆိုလို့
တင်ရီက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တယ်လို့ သိရပါတယ် ဆရာ”

ယခုဖြစ်စဉ် မဖြစ်ပွားမီ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ရက်ခန့်က မိမိ
ရပ်ရွာသို့ ခွင့်ပန်ပြီး ပြန်ရောက်လာတဲ့ တင်ဌေးနဲ့ အုန်းလွင်
တို့ စကားများ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြပါသေးသည်။ ရန်ဖြစ်ရသည့်
ပြဿနာအကြောင်းရင်းခံကို စုံစမ်းလိုက်တော့ တင်ဌေးနှင့်
အုန်းလွင်တို့မှာ တစ်ရပ်တည်း၊ တစ်ရွာစည်းမှ အကွင်း
ဦးစီးဌာနသို့ ဝင်ရောက်လာသူများဖြစ်ကြပါသည်။ ဆွေဇာတိ
တော်စပ်မှု မရှိသော်လည်း ရပ်ဆွေရပ်မျိုးဟု ပြော၍
ရပါသည်။ တင်ဌေး ခွင့်ပြန်မည်ဆိုတော့ အုန်းလွင်က စွာ
မှာရှိတဲ့ သူ့အိမ်လေးရောင်းလို့ရရင် ရောင်းခံရန်နှင့် သူမိန်းမ

ဆို ဗိဘာတွေအိမ် ခေတ္တပြန်နေပြီး မကြာခင် သူ ခွင့်ရမှ ခြံလာခေါ်မည်ဟု မှာလိုက်ပါသည်။

တင်ဌေးက ပွဲစားအချို့နဲ့ ပေါင်းပြီး အုန်းလွင်အိမ်ကို တောန်တဆဈေးနှင့် ရောင်းပစ်ခဲ့ပြီး ရောင်းရငွေကို အုန်းလွင် မိန်းမအား ပေးအပ်ရာ အုန်းလွင်မိန်းမက ကျေနပ်မှု မရှိခဲ့။ ထိုအပြင် အုန်းလွင်မိန်းမကိုလည်း သူနဲ့ တစ်ခါတည်း ထိုက်ခဲရန် အုန်းလွင်က မှာသည်ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။

တင်ဌေး ခွင့်စေ၍ နောင်တိုးစခန်းသို့ ရောက်ချိန်တွင် အုန်းလွင်မိန်းမ ထည့်ပေးလိုက်သောစာထဲ၌ ထိုအကြောင်း အရာများအားလုံး ရေးထားရာ အုန်းလွင် ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး ထင်ဌေးနှင့် ရန်ဖြစ်ကြကြောင်း သိရှိကြရပါသည်။

အုန်းလွင်နှင့် တင်ဌေး ပထမအကြိမ် ရန်ဖြစ်စဉ်က စခန်းတာဝန်ခံဖြစ်သူ ဝါရင့် သမ္ဘာရင့် ထောင်မှူးကြီး ဦးသန်းဌေးအောင်က...

“ကိုမောင်ဦးရေး... ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီကောင် နှစ်ကောင် ရန်ပွဲက ပြီးမှာမဟုတ်သေးဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် ထို တာဝန်အတူတူတို့မချပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အိုဗျာ... ဖြစ်နိုင်ရင် လူချင်းကို ပေးမတွေ့စေနဲ့။ ထစ်ယောက်က ညတာဝန်ဆို တစ်ယောက်ကို နေတာဝန် ချီး ခွဲထားပါ”

“တစ်ယောက်ကို စောင့်ခွင့်ချွေးကြီးဝန်းထဲ လုံးဝ မဝင် စေနဲ့ ကျန်တစ်ယောက်ကိုတော့ ဆူးကြီးဝန်းထဲက လုံးဝ ထွက်စေနဲ့။ ထမင်းလည်း ချိုင့်နဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်”

ကဲ - ဘာကျန်သေးလဲခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထောင် မှူးကြီး စီမံခန့်ခွဲပေးလိုက်သည်များမှာ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြို သိနေသလိုပါ။ ဒါကြောင့်လည်း စခန်းတာဝန်ခံ ထောင်မှူး ကြီးဖြစ်နေတာ ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော်လည်း ထောင်မှူးကြီး စီမံညွှန်ကြားပေး သည့်အတိုင်း အုန်းလွင်ကို ညတာဝန်ချ၍ နေ့ဘက်တွင် ဆူးကြီးအပြင် လုံးဝ ထွက်ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ တင်ဌေးကိုတော့ နေ့တာဝန်ဖြစ်သော ရဲဘက်တပ်ခွဲလိုက်ရန် တာဝန်ချပြီး ဆူးကြီးအတွင်း လုံးဝ မဝင်ခိုင်းပါ။ ဆူးကြီးဝန်းအဝင်အထွက် တံခါးမကြီးတာဝန်ကျ တင်ရီကိုလည်း ဝင်ခွင့်မပြုရမည် သူ ထွက်ခွင့်မပြုရမည်ဟူ၍ ခွဲခြားပြီး သေချာစွာ မှာ ကြားထားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထောင်အရာရှိများမှာ အခြားဌာနများ

နှင့် မတူသည်မှာ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းတွင် အသွန် မတူသည့် လူနှစ်မျိုးကို တစ်ပြိုင်တည်း အုပ်ချုပ်နေရပါ သည်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ အကျဉ်းသားများ၏ လုံခြုံရေး၊ စည်းကမ်းသေဝပ်ရေး ထိန်းသိမ်းကြပ်မတ်ပေးရသလို၊ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေ ငွေခွဲ စည်းရုံးမှု၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာနှင့် စည်းရုံးမှု မခံရအောင် ဥပဒေနှင့် မညီသောလုပ်ရပ်များ မလုပ်မိအောင် ဝန်ထမ်းများ၏တာဝန် ထမ်းဆောင်မှု အားနည်းချက်ပေါ့လျော့မှုများကို အမြဲကြီးကြပ် ထိန်းသိမ်းနေရပါသည်။ လက်အောက် ဝန်ထမ်းကို မထိန်း ခိုင်၍ ပြဿနာတက်ပြီး ဒုက္ခရောက်သွားကြရရှာသော ထောင် အရာရှိများလည်း ရှိခဲ့ဖူးကြပါသည်။

ယခုကိစ္စတွင်လည်း အထက်အရာရှိများက ကိုယ့် ထက် အတွေ့အကြုံရှိလို့ ကိုယ့်ထက် လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင် လို့ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ကြိုတင်စီမံပြီး အုန်းလွင် နှင့် တင်ဌေးကို ခွဲခြားထားခဲ့ပါသော်လည်း တံခါးကြီးတာဝန် ကျပ်ဝန်ထမ်း တင်ရီ၏ အမိန့်အတိုင်း မလိုက်နာမှု၊ ဘဝတူ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း စာနာမှု၊ အားနာမှု၊ ၁၀ ရက်လောက် ကြာသွားသော အမိန့်နှင့် ဖြစ်စဉ်အပေါ် နောက်ထပ် မဖြစ် လောက်တော့ပါဘူးဟူသော သွေးအေးသွေးသော လျှော့ပေါ့ အတွေးနှင့် အားနည်းချက်တွေကြောင့် ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း လူသတ်မှုကြီးဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

အဆိုပါ လူသတ်မှုကြောင့် ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံပြီး ပြောင့် ချက်ပေးသူ အုန်းလွင်မှာ ထောင်ဒဏ် ဂုနစ်ကျခံခဲ့ရပြီး အမိန့်အတိုင်း မဆောင်ရွက်ခဲ့သူ တင်ရီကိုလည်း ဌာနဆိုင် ရာမှ အရေးယူ အပြစ်ပေးခဲ့ပါသည်။ သေဆုံးသူ တင်ဌေး ကိုတော့ နောင်တိုးတောင် နတ်စင်အဆင်းလမ်းဘေးရှိ သံချိုင်း တွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အမိန့်ပြန်၍ ဖြပ်နံ သပြေဟ်ခဲရ ပါသည်။

သေဆုံးသွားသူ တင်ဌေး၏ အမားမှာ တစ်ရွာတည်း နေ အုန်းလွင်၏အိမ်ကို ပွဲစားများနှင့်ပေါင်း၍ ကိုယ်ကျိုး ရယူပြီး ထိုက်သင့်ဈေးထက် လျော့နည်းရောင်းချပေးခဲ့ခြင်း၊ အုန်းလွင်၏ မိန်းမကို ရိသဲသဲဖြင့် ပြစ်မှားရန် ကြံစည်ခြင်း များကြောင့် အသက်ပေးရသည်အထိ ပေးဆပ်ခဲ့ရသော အမားများဟု သာမန်အားဖြင့် သတ်မှတ်နိုင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် တင်ဌေးသေဆုံးပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင် ဝန်ထမ်းများ၏ ပြောစကားအရ ကြားသိရသည်မှာ တင်ဌေး မှားခဲ့သော နောက်ထပ် အမားတစ်ခုရှိနေပါသည်။

နေပြည်တော်၊ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ တောင်ကြီး စသော မြို့များမှ ကယားပြည်နယ်၊ လွိုင်ကော်မြို့သို့ ကားလမ်းမှ သွားပူသကဲ့သို့ ပင်လောင်းမြို့နှင့် ဖယ်ခုံကြားက နောင်ဦး တောင်အဆင်းကို သိကြပါသည်။ ပင်လောင်းမှ လာလျှင် မိုင်တိုင်အမှတ် (၆၁) နှင့် (၆၂)ကြား တောင်ဆင်းလမ်းအစ လမ်းဘေးတွင် ဘုရားတစ်ဆူနှင့် နတ်စင်လေးတစ်ခု တည်ရှိပါသည်။ နေ့စဉ် ဖြတ်သန်းသွားလာနေသော ခန့်သည်တင် ကားများ ကုန်ကားများအားလုံးနီးပါး အဆိုပါ နတ်စင်လေးသို့ ရောက်လျှင် ကားခဏရပ်၍ ဖယောင်းတိုင်း၊ အမွှေးတိုင်း၊ မုန့်ထုပ်နှင့် ငွေအချို့ တစ်ခုခုတော့ လှူဒါန်းပူဇော်ပြီးမှ ကားဆက်ထွက်သည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း (၄၀)ကျော် (၅၀)ခန့် ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်ကပင် ထုံးစံတစ်ရပ်သဖွယ် ဖြစ်ပြီး ယနေ့တိုင်လည်း ထိုအစဉ်အလာဆက်လက်တည်ရှိနေပါသည်။

နောင်ဦးတောင်အဆင်းလမ်းသည် အခြားသော တောင်ဆင်းလမ်းများကဲ့သို့ တောင်ခါးပန်းတစ်လျှောက် ကွေ့၍ ဝိုက်၍ ပြေပြေလေးဆင်းသောလမ်းမဟုတ်ပါ။ တစ်မိုင်ကျော်ကျော်မျှရှိသော ပြောင်တန်းသော အဆင်းရှည် ကားလမ်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ယာဉ်မောင်းသူများအနေဖြင့် အဆိုပါနေရာသို့ ရောက်လျှင် အဆင်းပြေပည်ဟု ထင်၍ဖြစ်စေ၊ အဆင်းကုန်လောက်ပါပြီဟု ထင်၍ဖြစ်စေ၊ ဂီယာချိန်းလိုက်သည်နှင့် ရုတ်တရက် ဘရိတ်လည်း မနိုင်၊ ဂီယာပြန်ထိုး၍လည်း မရတော့ဘဲ အချိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ဆင်းကာ တိမ်းမှောက်လေ့ရှိသောနေရာဖြစ်ပါသည်။

နှစ်စဉ် နောင်ဦးတောင်အဆင်းတွင် ယာဉ်တိမ်းမှောက်မှု နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ခန့် ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ဖြစ်တိုင်းလည်း လူအသေအပျောက်ရှိခြင်း၊ လူအသေအပျောက်များခြင်းများကြောင့် နာမည်ကြီးသော နောင်ဦးတောင်အဆင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နောင်ဦးစခန်းတွင် တာဝန်ကျစဉ် ၂နှစ်နီးပါး ကာလအတွင်း၌ပင် “ရွှေကီနီ” လွိုင်ကော်-ရန်ကုန်သွား ခရီးသည်တင် ဘီအမ်ကားမှောက်၍ သေဆုံးသူ (၈)ဦးနှင့် ဒဏ်ရာရသူများ ရှိခဲ့ပါသည်။ ဘီလပ်မြေ တင်လာသော ကုန်ကားတစ်စီးလည်း တိမ်းမှောက်ခဲ့ရာ ယာဉ်မောင်းသူ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားပြီး ကျန် (၂)ဦး ဒဏ်ရာရခဲ့ပါသည်။ ထိုဒေသ၏ ပင်လောင်း၊ ဖယ်ခုံ၊ မိုးမြဲ၊ လွိုင်ကော်မြို့များမှ မြို့ခံလူအားလုံး နောင်ဦးတောင်ကို သိရှိကြပြီး ရှမ်းစကားအရ “နောင်ဦး” ဆိုသည်မှာ “နွားလူပီ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပြီး အမှန်လည်း နောင်ဦးတောင်မှာ နွားကျောကုန်းပေါ်က

မိုးမှောက်နေသော နွားလူပီနှင့် တူလှပါသည်။ ကားသမားတိုင်း မရှိမသေ မလေးမစား ပေါ့ပေါ့ဆဆ မမောင်းခဲ့ကြပါ။ အဆိုပါ နတ်စင်လေးနားရောက်လျှင် ကားခဏရပ်ပြီး ကားစပယ်ယာ(ယာဉ်နောက်လိုက်) ပြေးဆင်းသွားပြီး နတ်စင်ကို ပူဇော်ကြစမြဲဖြစ်ပါသည်။

၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် အောင်ပန်း-လွိုင်ကော် ရထားလမ်း မောက်လုပ်စဉ်က ကျွန်တော်တာဝန်ကျခဲ့သော နောင်ဦးရဲဘက်အလုပ်စခန်းမှာ နောင်ဦးတောင်အဆင်းလမ်းအဆုံး ယခုလက်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းကုန်းပေါ်တွင် တည်ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဘုန်းကြီးကျောင်း မရှိသေးပါ။ ယခုအခါမှာတော့ အလွန်ခန့်ညားထည်ဝါလှသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို ကားလမ်းဘေး၌ တွေ့မြင်နိုင်ပေပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘက်စခန်း၏ အဓိက လုပ်ငန်းတာဝန်ကတော့ ဖောက်ခွဲနေသော ရထားလမ်းနှင့် မလွတ်သော ကျောက်တောင် ကျောက်စွယ်များကို မိုင်းခွဲ၍ လမ်းဖွင့်ကြောင်းပေါ်အောင် ရှင်းလင်းဆောင်ရွက်ပေးရပါသည်။ ရဲဘက် (အကျဉ်းသား) တပ်ခွဲများ အဓိက အလုပ်ဆင်းရသော နေရာမှာ နောင်ဦးတောင် နတ်စင်အနီးရှိ ကျောက်တောင်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလက်ရှိ နတ်စင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရထားလမ်း မြေထိန်းခံရုံအလွန် ကိုက် (၂၀၀)ခန့်အကွာရှိ ကျောက်တောင်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းဦးစီးဌာနရဲ့ ကျောက်မိုင်းခွဲသည်လုပ်ငန်းမှာ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ လွယ်လွယ်လေးဟု ထင်လောက်သော်လည်း အလွန်အန္တရာယ်များသောအလုပ် ဖြစ်ပါသည်။ မြင့်မားသော ကျောက်တောင် ကျောက်စွန်းများပေါ် တက်၍ ကျောက်ဖောက်စက် စလွန်ချောင်းများဖြင့် အပေါက်ဖောက်၍ ယမ်းထည့်ကာ မိုင်းခွဲရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောက်တောင်ပေါ်မှလည်း ပြုတ်ကျတတ်ပါသည်။ မိုင်းခွဲသော စနက်တံ(Safety Fuse)ကြီးများကို ဆေးလိပ်စီးနှင့် ရှို့ပြီး မိုင်းမကွဲစီ လွှတ်အောင်လည်း ရှောင်ရ ပြေးရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မကွဲဘဲ ကျန်ခဲ့သောမိုင်းက လူတွေအနားရောက်လာမှ ထဲကွဲလျှင်လည်း ကွဲတတ်ပါသည်။ ကျောက်တောင်အထက်မိုင်းက မိုင်းနာထားသော ကျောက်တုံးကြီးများက မိုင်းခွဲစဉ်က မကျဘဲ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေမှ ပြုတ်ကျလာပါက အောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေသူများအတွက် အန္တရာယ်က မသေးလှပါ။ ထို့ကြောင့် နောင်ဦးတောင် နတ်စင်ဘေးက ကျွန်တော်တို့ ရဲဘက်အကျဉ်းသားများ၏ ကျောက်လုပ်ငန်းက အများမခံပါ။

မှားယွင်းပေါ့ဆပါက အသက်ပေါင်းများစွာ ပေးဆပ်နိုင်သော အမှားမခံသော လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ထိုအတူ နောင်ဦးတောင်အဆင်းကားလမ်းကလည်း သာမန် ကားလမ်းများနှင့်မတူဘဲ ကားအချို့ကို ထိန်းနိုင်သော အကွေ့အကောက်လည်း မရှိ ၊ အဆင်းကလည်း တစ်မိုင် ကျော်ခန့် ပြောင်တန်းနေရာ ပေါ့ပေါ့ဆဆနှင့် အတွေ့အကြုံ ချို့သော ယာဉ်မောင်းဖြစ်ပါက အသက်ပေါင်းများစွာ ပေး ဆပ်သွားနိုင်သော အမှားမခံသောနေရာဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံး အမှားမခံသော တစ်ခုကတော့ အရေး အကြီးဆုံးနှင့် အထူးဆန်းဆုံးဖြစ်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ခြတ်မောင်းသွားလာနေသော ကားကြီး၊ ကားငယ်၊ ကားလတ် ကျန် ယုံကြည်စွာဖြင့် ရိုဂျီသေသေ ပူဇော်လေ့ရှိတဲ့ နတ်စင် လေးပါခင်ဗျာ။ အပြောအဆိုများ၍ ဖြစ်စေ၊ အပြုအမူများ၍ ဖြစ်စေ တစ်ခုခုမျှ အမှားမခံပါ။ ကျွန်တော်၏ ဝန်ထမ်းများနှင့် အကျဉ်းသားများက ထိုနတ်စင်အနီးရှိ ကျောက်တောင်ပိုင်းခွဲ ၌ ကားလမ်းပေါ် ကျလာသော ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ကို ဖယ်ရှားပေးကြရပါသည်။ နတ်စင်ကို ပူဇော်သော ကားများ ပေါ်မှ ခရီးသည်များကလည်း ရဲဘက်အကျဉ်းသားများကို စေတနာသမ္ဘိ ကြည်ဖြူစွာဖြင့် ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ၊ မုန့်မျိုးစုံ ဖန်ချပေးတတ်ကြပါသည်။ ရဲဘက်များအဖို့လည်း နတ်စင် ကို ပို၍ အခြေအနေကောင်းနေကြပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လည်း နတ်စင်ပေါ်တွင် လျှာထားသော ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေး တိုင်၊ ဆေးလိပ်၊ မုန့်မျိုးစုံကို စွန့်ရန် တောင်းပန် ကန်တော့ ပြီး စားသုံးယူငင်ကြပါသည်။

ဖော်ပြခဲ့သော အမှားမခံသည့် အန္တရာယ်ကြားမှာ တာဝန်ဆောင်ရွက်နေကြရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဝန်ထမ်းနှင့် ရဲဘက်(အကျဉ်းသား)များ ကျောက်တောင်ပေါ် ကလည်း ပြတ်မကျခဲ့ပါ။ မတော်တဆဖြင့် မိုင်းကွဲ၍လည်း အန္တရာယ်မဖြစ်ခဲ့ပါ။ အကျဉ်းသား ထွက်ပြေးမှုလည်း မရှိခဲ့ ပါ။ အထက်မှ ကျောက်တုံးပြုတ်ကျ၍ အောက်တွင် အလုပ် လုပ်နေသူများအပေါ် ထိခိုက်မိခြင်းလည်း မရှိခဲ့ပါ။ နတ်စင် ကို ပို၍ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ၊ မုန့်မျိုးစုံ စားနေကြရပြီး တစ်ခါတစ်ရံ နတ်စင်ပေါ်မှပင် စွန့်ရန် တောင်းပန်၍ ယူငင် စားသောက်နေကြသော်လည်း နတ်စင်လေးက ကျွန်တော် ရဲဘက်အကျဉ်းသားများကို စိတ်မဆိုးခဲ့ပါ။ နောင်ဦးစခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ (၂)နှစ်နီးပါးနေခဲ့သော်လည်း မည်သည့် ပြဿနာမျှ ကြီးကြီးမားမားမရှိခဲ့ပါ။

မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်ပွားခဲ့ရတဲ့ ပြဿနာကတော့

ဤအကြောင်းအရာအစပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့သော အုန်းလွင်က တင်ငွေကို ဓားနှင့် ထိုး၍ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ သေဆုံးသူ တင်ငွေမှားခဲ့သော အမှားများတွင် ထူးဆန်းသော အမှားတစ်ခုလည်း ပါဝင် ခဲ့ပါသည်။ တင်ငွေသည် သေဆုံးသည့်နေ့က နောင်ဦးတောင် နတ်စင်အနီးတွင် အလုပ်လုပ်ရသော ရဲဘက်(အကျဉ်းသား) တပ်ခွဲတွင် လုံခြုံရေးတာဝန်ကျခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့က ကားအသွားအလာပါး၍ နတ်စင်မှာလည်း အစားအသောက်နှင့် ငွေကြေး သိပ်မရှိခဲ့ပါ။ ညနေ အလုပ် မသိမ်းမီ ၃နာရီခန့်တွင် တင်ငွေက နတ်စင်နားတွင် ရပ် လျက်...

“ဒီနေ့ညနေ အရက်ဖိုး မရှိသေးဘူးဟေ့”

“နတ်စင်ကို အားကိုးပါတယ်ဆိုမှ နတ်စင်ကလည်း ဒီနေ့ အလုပ်မဖြစ်ဘူး၊ အလကားနတ်စင်ပါကွာ” ဟု ပြော ဆိုလျက် နတ်စင်ပေါ်မှ ငွေအချို့ကို ယူ၍ မသေခင် ညနေ တွင် ဝန်ထမ်းတန်းလျားမှာ အရက်သောက်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် အတန်တန် လူချင်းခွဲထားပါသော အုန်းလွင် ကလည်း ဒီညနေကျမှ ထမင်းချိုင့်လည်းမလာ၍ တံခါး တာဝန်ကျကို ထွက်စားပါရစေဟုပြောပြီး ဆူးကြိုးဝန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆက်တွဲလဒ်ကတော့ ဝန်ထမ်း အချင်းချင်း လူသတ်မှုဖြစ်ပြီး တင်ငွေသေ၍ အုန်းလွင် ထောင်ကျခဲ့ပါသည်။

တင်ငွေရဲ့ အခြားသော အမှားတွေကို ပြန်ကြည့်လျှင် အုန်းလွင်က သတ်ပစ်လောက်အောင် ကြီးမားသောအမှား မဟုတ်ပေမယ့် နတ်စင်ကို ဖမာမခန့် ပြောဆိုခဲ့သည့်အမှား က ဆူးကြိုးဝန်းထဲက မထွက်ရတဲ့ အုန်းလွင်တစ်ယောက် ဘယ်လိုရောက်လာပြီး ဓားနှင့် ထိုးဖြစ်သွားပါသလဲဆိုတာ တော့ တမလွန်ဘာဝအထိ တင်ငွေ သိသွားမည်မထင်ပါ။

(၂၆-၂၀၁၄)ရက်နေ့ထုတ် ကြေးမုံသတင်းစာတွင် ရှမ်းပြည်နယ်၊ ပင်လောင်းမြို့နယ်၊ ပင်လောင်း-လွိုင်ကော် ကားလမ်း မိုင်တိုင်အမှတ် (၆၁/၇) နှင့် (၆၂) ကြားတွင် မေလ ၂၈ရက်နေ့၊ နံနက် ၅နာရီ ၃၀မိနစ်က နောင်ဦး တောင်အဆင်းတွင် ယာဉ်တိမ်းမှောက်မှုဖြစ်ပွားကြောင်း တိမ်း မှောက်သောယာဉ်မှာ “ကီနုရာရှမ်း” ခရီးသည်တင် မှန်လုံ ယာဉ်ဖြစ်ပြီး ဘရိတ်ပေါက်၍ လမ်း၏ ဝဲဘက်သို့ ဖုတ်မီး မှောက်ခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါ ယာဉ်တိမ်းမှောက်မှုကြောင့် ခရီးသည် (၃)ဦးသေဆုံး၍ (၂၆)ဦး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ကြောင်း

ဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည်။

သေဆုံးသူ ခရီးသည် (၃)ဦးအနက် (၁)ဦးမှာ လွိုင်ကော်မှ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဖြစ်ကြောင်း သိရ၍ များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုနည်းတူ အခြားသေဆုံးသူဒဏ်ရာရသူများအတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ နောင်ဦးတောင်အဆင်းနှင့် နတ်စင်လေးကို သတိရမိရင်း အရင်နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက စ.လို့ ယနေ့အထိ အမှားမခံသေးပါလားလို့ ကျွန်တော်တွေ့မိလိုက်ပါသည်။

ယခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်လည်း မြန်မာပြည်ပြောက်ဖျား ပူတာအိုမှ စ၍ တောင်ဖျား ကောသလင်းအထိ နယ်တော်တော်များများမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့်အပြင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲလည်း ဖြစ်ပါသည်။

နောင်ဦးတောင်နှင့် ခွဲခွာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း (၂၀)ကျော် ကြာသွားပြီးနောက် ကျွန်တော် ခွင့်ရက်ရှည်ယူပြီး ပင်လောင်းနှင့် ဖယ်ခုံလမ်းမှ လွိုင်ကော်သို့ ကားဖြင့် သွားခဲ့ပါသည်။ ကားပေါ်မှာတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးအပါအဝင် သမီးကြီး မဝါ၊ သမီးကြီး၏ ခင်ပွန်း မောင်အောင်မင်းသိုက်က ကားမောင်းပြီး သမီးက ဖွေးတဲ့ ကျွန်တော့်မြေးမလေး နန်းနန်း (ခ) မရွှေဝိုး အိမ်တို့နှင့်အတူလိုက်ပါခဲ့ကြပါသည်။ လွိုင်ကော်မြို့ရှိ ကျွန်တော့်အမေကို ကန်တော့ရန် သွားကြခြင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် မရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်(၂) နှစ်မျှ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး အခေါက်ခေါက်အခါခါ သွားလာခဲ့ဖူးသော ကားလမ်း၏ လမ်းဘေး ရှခင်းများကို လွှမ်းဆွတ်စွာ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိပါသည်။ ပင်လောင်းက ထွက်သည်နှင့် ကိုးခေါင်၊ ရင်းဖိုး၊ ဝါးလီ၊ ပိန္နဲပင်၊ ပင်ခွန်ရွာများကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီး ဆောင်းပြောင်းရွာ ဈေးရေရောက်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဖြတ်ခနဲ တစ်ခုခုကို သတိရလိုက်ပါသည်။

“ဪ... အမှားမခံသောနေရာကို ရောက်တော့မှာပါလား” ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

“သားရေ ကားခဏ ရပ်အုံးကွာ” ဟု ပြောပြီး ကုန်စုံဆိုင်တစ်ခုမှ ကျွန်တော် ဖယောင်းတိုင်များ၊ အမွှေးတိုင်များနှင့် မုန့်ထုပ်များ ဆင်းဝယ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်သမီးနှင့် သမက်ကတော့ အဖေ ဘာလုပ်ဖို့ ဒါတွေဝယ်တယ်ဆိုတာ နားလည်ချင်မှ နားလည်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်

ဇနီးကတော့ လွိုင်ကော်သူမဟုတ်သော်လည်း လွိုင်ကော်မှာ နေဖူးသူဆိုတော့ သိတာပေါ့။

ဆောင်းပြောင်းရွာကို လွန်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ ကားလေးလည်း နောင်ဦးတောင်အဆင်းရဲအစ နတ်စင်လေးရေကို ရောက်ပါပြီ။

“သားရေ... အဲဒီ နတ်စင်ရေမှာ ကားခဏရပ်ကွာ”

ကျွန်တော်ဆင်း၍ ဖယောင်းတိုင်များ၊ အမွှေးတိုင်များ၊ မုန့်များ ပူဇော်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် မရောက်မီကပင် ရေက ထားများ ပူဇော်ထားကြသော ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များလည်း လင်းထိန်မွှေးပျံ့လျက် ရှိပါသည်။ တစ်ချိန်ကတော့ ရဲဘက်အကျဉ်းသားများနှင့် အလုပ်လုပ်ရင်း ဆူညံလှုပ်ရှားနေခဲ့သော နေရာလေးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး အနီးတွင် ကိုရင်လေး နှစ်ပါးက အလှူခံနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား ပြန်ထွက်ခါနီးတွင်...

“သားရေ... ကားကို ဂီယာကြီးနဲ့ ပြည်းပြည်းဆင်းကွာ၊ ဟိုးအရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးနားရောက်မှ ဂီယာချိန်းပါ”

ဟု သေသေချာချာ မှာလိုက်ပါသည်။

နောင်ဦးတောင်အဆင်းကို ရောက်ပါပြီ။ တောင်ဆင်းလမ်း ဘယ်ဘက်ဘေးက တောအုပ်နှင့် သင်္ချိုင်းလေးကို ဖြတ်တော့ အမှားမခံသော နောင်ဦးတောင်ကိုမှ အမှားတစ်ခုမှားခဲ့သော တပည့်ဖြစ်သူ တင်ဌေးကို သတိရလိုက်မိပါသည်။ နှစ်တွေလည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။ “မင်းတစ်ယောက် အမှားဝင်ကြွေးတွေ ကုန်လွန်ပြီးပြောက်ပြီး ကောင်းရာသုဂတိရောက်ပါစေ” လို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေးလိုက်မိပါသည်။ ခင်ဗျား။

ကိုဦး(လွိုင်ကော်)

ရွှေညောင်ပင်
ညိုအပ်မ

ဇော်မင်း (ဒဂုံ/မြောက်)

■

တစ်နေ့နံနက် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အိမ်၌ ရှိနေစဉ် “တခေါက်ခေါက်...တခေါက်ခေါက်” နှင့် တိုက်ခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားရသဖြင့် ချောင်းကြည့်ပေါက်လေးမှ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်နှင့် အင်မတန်မှ ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေကြီး ကိုအောင်သန်း ဖြစ်နေ၏။

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း ကျွန်တော်က...

“ဘယ်သူများလဲလို့ ကိုအောင်သန်းပါလား။ ဧည့်သည်တွေ ပါလာတာကိုး။ အထဲဝင်ကြဗျာ။ ကိုအောင်သန်းခင်ဗျား ဘယ်ကနေ ဘယ်လို မျက်စိလည်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“ဘယ်ကမှ မျက်စိလည်ပြီး ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ နယ်က ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ကို ရွှေတိဂုံဘုရားလိုက်ပို့ပေးပြီးအပြန် ခင်ဗျားဆီ လှည့်ဝင်လာတာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားအမျိုးသမီး မမြင်ပါလားဗျ”

“ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး ဈေးသွားလေရဲ့ဗျာ။ ကဲ...ထိုင်ကြပါဦး။ ကျွန်တော် ကော်ဖီသွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

ကော်ဖီဖျော်ပြီး ကျွန်တော်သည် ကော်ဖီခွက်များကို ဧည့်သည်တွေဘက် ချပေးပြီး ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ကိုသန်းအောင်က...

“ကိုမောင်မောင်... ခင်ဗျားကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက ကျွန်တော်အဖေရဲ့ ညီ၊ ကျွန်တော့်ဦးလေး ဦးမောင်မောင်ကြီး။ သူက ဦးလေးရဲ့

ဝန်း ဒေါ်မြတဲ့။ နယ်မှာ နေတယ်။ တောင်သူကြီးတွေပေါ့လေ။ လယ်ယာကိုပဲ အဓိကထား ပိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ကြတယ်။ သားလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ တစ်ဦးတည်းသော သားပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ညီတစ်ဝမ်းကွဲပေါ့။ “ဖိုးဝက်” လို့ ချစ်စနိုးနဲ့ ခေါ်ကြတယ်။ သားဖြစ်သူ မောင်ဖိုးဝက် ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားတော့ ပရိဒေဝမီးတွေ တောက်လောင်နေတဲ့ ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်မိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး ရန်ကုန်ကို ခေါ်လာခဲ့တာ ကျွန်တော်ညီဖိုးဝက်က လူဆန်းဗျ။ လောကမှာ အင်မတန်မှ ဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ ရှိသလို ထူးခြားတဲ့ လူသားတွေလည်း ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်ညီဖိုးဝက်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်က တကယ်ကို ကမ္ဘာ့ဆန်းပြီး အရမ်းကို ထူးခြားတာဗျ။ ကိုအောင်သန်း၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော် အတော်လေး စိတ်ဝင်စားသွားရ၏။

“ကိုအောင်သန်း...ခင်ဗျားအဖြစ် အပျက်က ဘယ်လိုများ ထူးခြားပြီး ဆန်းကြယ်တာများလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကိုမောင်မောင်...ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောပြရင် သိပ်ပြီး ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်ဦးလေး ပြောပြမှ ပိုပြည့်စုံလိမ့်မယ်”

ကိုအောင်သန်းက သူဦးလေးဘက်သို့ လှည့်ရင်း...

“ဦးလေး...ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို ညီလေး ဖိုးဝက်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြလိုက်ပါဦး”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းတွင် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ဦးမောင်မောင်ကြီးက...

“မိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတော့ ပြော

ပြရတာပေါ့။ အဖြစ်က ဒီလိုဗျ”
◆◆◆

ညနေခင်း၏ သာယာလှပသော ဆည်းဆာချိန်ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဘယ်နေရာတွင်မဆို ပုစွန်ဆီရောင် နီဆွေးပြီး ရဲရဲတောက်လျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်မှာ လူရွယ်တစ်ဦးသည် ခင်တန်းလေးတစ်ခုမှ လက်တွင် တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်၍ မြက်ပင်များ၊ သစ်ပင်များ၊ ချုံနွယ်ပင်များ၊ ရောင်စုံပွင့်သော ပန်းပင်ငယ်လေးများကို ဟိုရိုနှိုင်းစီရိုက်ဖြင့် အေးအေးလူလူ ထမ်းလျှောက်၍ ရွာအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပေသည်။ လူရွယ်မှာ အသက် ၃၀ နီးပါးခန့်ရှိပြီး အရောင်အစင်းအနီသော စွပ်ကျယ်နှင့် ဘောင်းဘီတိုထေးကို ဝတ်ဆင်ကာ ပုဆိုးကို စလွယ်သိုင်းထားလေသည်။ လူရွယ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မှ စောင်းငဲ့မကြည့်ဘဲ လမ်းဘေးဝဲယာရှိ သစ်ပင် ပန်းပင်ထေးများကိုသာ လက်တွင် ကိုင်ထားသော တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ဝှေ့ယမ်းလာခဲ့လေသည်။

“ဖိုးဝက်...၊ ဟေ့...ဖိုးဝက်၊ ခဏလာဦး”

လမ်းဘေးဘက်ခြမ်းရှိ အရက်ဆိုင်အတွင်းမှ ခေါ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် လူရွယ်မှာ တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။ ညနေအချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဆိုင်ထဲတွင် လူများ စည်ကားလျက်ရှိသည်။ တောသူတောင်သားများ ဖြစ်ကြ၍ ညနေခင်း လယ်ထဲ ကိုင်းထဲမှ ပြန်လာလျှင် ကိုသာဝ၏ အမိန့်ရ အရက်ဆိုင်တွင်သာ အနားယူ အပန်းဖြေလေ့ရှိသည်။

ဖိုးဝက် ဆိုင်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆိုင်ထဲရှိ အရက်သမား

လှထွန်းက...

“ဖိုးဝက်...ဒီမှာ လာထိုင်”

ဟုခေါ်သဖြင့် ဖိုးဝက်မှာ လှထွန်း တို့ဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ လှထွန်း က...

“ဖိုးဝက်...မင်း ဘယ်က ပြန် လာတာလဲ”

“ငါ...ငါ...ရွှေညောင်ပင်က ပြန်လာတာ။ ရွှေညောင်ပင်က ညီအစ်မ နှစ်ယောက်က သူတို့နဲ့ လာကစားပါ ဆိုလို့ ငါ သူတို့နဲ့ ဇယ်ခတ်တမ်းကစား ပြီး ပြန်လာတာ”

ဟု ဖြေလိုက်လေသည်။ ဖိုးဝက် ပြောသော ရွှေညောင်ပင်မှာ ရွာနှင့် တစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင် ရှိပြီး သရဲ အလွန်ခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီး လေသည်။ လပြည့်၊ လကွယ်ညများ တွင် ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ မိန်း ကလေးတစ်ယောက် ဆံပင်ဖားလျားချ ပြီး လမ်းလျှောက်နေသည်ကို လည်း ကောင်း၊ သီချင်းဆိုနေသည်ကို လည်း ကောင်း တွေ့ရပြီး အနီးသို့ သွားကြည့် သောအခါ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် မျှ မတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် ထိုရွှေ ညောင်ပင်ကြီးမှာ သရဲခြောက်သည်၊ ဥစ္စာစောင့်ရှိသည်ဟု နာမည်ကြီးလျက် ရှိလေသည်။

ညောင်ပင်ကြီးမှာ ယောက်ျား နှစ်ဖက်စာမျှရှိပြီး သစ်ခက် သစ်ရွက် များ အုပ်ဆိုင်၍ လွန်စွာမှပင် အရိပ် အာဝါသကောင်း၏။ မည်သူမျှ မလှည်း မကျင်းဘဲ အမြဲတမ်း ပြောင်ရှင်းလျက် ရှိ၏။ ခင်တန်းလေးတွင် ညောင်ပင်ကြီး မှာ ခန့်ထည်စွာဖြင့် ထီးထီးကြီးတည်ရှိ လျက်ရှိလေသည်။

တစ်လောကလည်း ဒန်အိုး ဒန်ခွက်ရောင်းဝယ်သော ဈေးသည်နှစ် ယောက် နေပုလွန်သဖြင့် မောမောနှင့်

ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်နားနေ ကြစဉ် ညောင်ပင်ကြီးနောက်မှ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်၏ သီချင်းဆိုသံ သံသံကြားရသဖြင့် ညောင်ပင်ကြီးကို တစ်ပတ်၊ပတ်၍ လိုက်ရှာကြသည်။

ဘာမျှမတွေ့၍ ပြန်ထိုင်နားနေ ကြစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရိုက်၍ရိုက်၍ ငိုသံကြားရပြန်လေသည်။ လူသူမနီးသော တောအုပ်လေးအတွင်း ရှိ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ဖြစ်၍ ဘာသာခြားများဖြစ်ကြသော် လည်း နည်းနည်းတော့ ကျောချင်းလာ လေသည်။ ငိုရိုက်သံမှာ ပို၍ပို၍ကျယ် လာသည်ဟု ထင်ရသဖြင့် သူတို့လည်း မနေသာတော့ဘဲ ငိုသံရှင်ကို ထ၍ ရှာကြပြန်လေသည်။

ညောင်ပင်ကို တစ်ပတ်၊ပတ်မိ သည်အထိ ဘာမျှမတွေ့သဖြင့် ၎င်းတို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြစဉ် သူတို့ နောက်ကျောဆီမှ “ဝုန်းခနဲ” ညောင်

ကိုင်းကြီး ကျိုးကျသံကြားရသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကြောက်လန့်ကာ ပစ္စည်းများ ထားပြီး ဖုန်းနှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးကြပါ လေတော့သည်။

ရွာသားများအား အကူအညီ တောင်း၍ ပစ္စည်းများ ပြန်ယူသောအခါ မည်သည့်ညောင်ကိုင်းမှ ကျိုးကျနေ သည်ကို မတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် ရွှေ ညောင်ပင်ဆိုလျှင် နေ့ခင်းဘက်တောင် ဖြတ်မသွားဝံ့ကြ။ ကိစ္စကြီးငယ်ရှိလျှင် တခြားလမ်းမှသာ ကွေ့ရှောင်၍ သွား ကြသည်။

ယခု ဖိုးဝက်မှာ ရွှေညောင်ပင်မှ ပြန်လာသည်ဆို၍ အရက်သောက်နေ သူများက ဖိုးဝက်ကို ဝိုင်း၍ စိတ်ဝင်စား စွာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဖိုးဝက်မှာ စကားအထစ်ထစ်ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံ တွင် တစ်ယောက်တည်းလည်း စကား ပြောနေတတ်၏။ မိဘများမှာ လယ်ပိုင် ယာပိုင်များရှိသဖြင့် ဖခင်နှင့်အတူ စိတ်ပါလျှင် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်လေ့ရှိပြီး စိတ်မပါလျှင် ဘာကိုမျှ ခိုင်းလို့မရပေ။ တစ်ခါတလေ အိပ်မှ လေးငါးရက် ပျောက်သွားတတ်ပြီး စိတ်လိုလက်ရရှိ သောအခါမှ အိမ်သို့ ပြန်လာတတ်လေ သည်။

ဖိုးဝက်မွေးဖွားစဉ်က အံသွား တစ်ချောင်းပါရှိပြီး လျှာတွင်လည်း အစက်များစွာပါရှိလေသည်။ ဖုန်းနှင့် တွင် မွေးရာပါ ဘီလူးခေါင်းပုံပါရှိသည် ဟု မိဘများက ပြောပြကြသည်။ ဖိုး ဝက်မှာ အရူးတစ်ယောက်ဟု ပြော၍ မရသလို၊ ပုံမှန် လူကောင်း တစ် ယောက်နှင့်လည်း မတူပေ။ ထူးခြားလှ သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ဖိုးဝက်က အသားဖြူဖြူ၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အရပ် ၅ပေ ၅လက်မခန့်ရှိသည်။

တစ်နေ့ ဖိုးဝက် ဘယ်က ပြန်လာသည်မသိ၊ ရွာထဲမှ ဒေါ်ခင်၏ အကြော်ဆိုသံထဲသို့ ဝင်လာပြီး ဒေါ်ခင်အား...

“ဒေါ်ခင်...ကျွန်...ကျွန်တော် ဖိုက်ဆာလို ဆီပူအိုးထဲက အကြော် နှိုက်စားလိုရရင် စားရမလား”

ဟု အထစ်ထစ်နှင့် မေးလေသည်။ ဒေါ်ခင်က...

“နင် နှိုက်စားရရင် နှိုက်စားလေ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖိုးဝက်က ဆီပူအိုးထဲက အကြောင်သုံးခုကို လက်နှင့်ယူ၍ ပူပူလောင်လောင်ကြီးကို ပလုတ်ပလောင်ဝါးစားလေတော့သည်။ ထိုအခါ ဒေါ်ခင်ဆိုင်တွင် အကြော်ထိုင်စားနေသူများမှာ ဖိုးဝက်ကို အံ့သြလွန်းသဖြင့် ပါ.စပ်အဟောင်းသာဖြင့် ကြည့်နေလေတော့သည်။ ထို့နောက် ဖိုးဝက်က...

“ဒေါ်ခင်...ကျွန်...ကျွန်တော်ပြန်...ပြန်ဦးမယ်”

ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားသဖြင့် ဒေါ်ခင်က...

“ဟဲ့...ဖိုးဝက်၊ ခဏနေဦး”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ဖိုးဝက်က...

“ဘာ...ဘာလုပ်မလို့လဲ ဒေါ်ခင်”

“ဖိုးဝက်...နင် ငါ့ကို အုန်းသီးနည်းနည်းလောက် နှူးပေးပါလားဟယ်”

“ဘယ်အုန်းပင်လဲ၊ ဘယ်နှလုံးနှူးရမှာလဲ”

“နင့်ခေါင်းပေါ်က အုန်းပင်ပဲ။ အုန်းသီးတွေ ခြောက်နေတော့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေခေါင်းပေါ် ပြုတ်ကျမှာစိုးလို့ပါဟယ်။ နင့်ကို ငါ အကြော်ထပ်ကျွေးပါ့မယ်”

“ဘယ်...ဘယ်နှလုံးလဲ”
“အခြောက်တွေအကုန်လုံး နှူးလိုက်၊ အလုံးသေးသေးလေးတွေပဲ ချန်ထား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ဆိုကာ အုန်းပင်အနားသို့ သွား၍ အုန်းပင်အား လက်သီးနှင့် သုံးချက်ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ အားရပါးရ ထိုးလိုက်လေတော့သည်။ ထိုအခါ အုန်းပင်ပေါ်မှ အုန်းသီးခြောက်များသည် တဖုတ်ဖုတ်နှင့် အောက်သို့ ပြုတ်ကျ ကုန်ကြ၏။ အုန်းပင်ပေါ်တွင် အုန်းသီးအစိမ်းလုံးအသေးများသာ ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။ ထို့နောက် ဖိုးဝက်က...

“ပြီးပြီ...ပြီးပြီ၊ အကြော်ထပ်စားမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဒေါ်ခင် ကြော်နေသော ဆီပူအိုးထဲမှ အကြော်သုံးခုကို လက်ဖြင့် နှိုက်ယူပြီး ပလုတ်ပလောင်စားကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဖိုးဝက်၏ သတင်းသည်

ရွာတွင်းမှာပင်သာမကဘဲ၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှတစ်ဆင့် ပြို့အထိပင် ပျံ့နှံ့သွားလေတော့၏။

ခေါင်းစုတ်ဖွားနှင့် နွေဦးဆောင်းစွပ်ကျယ် လက်ပြတ်၊ ပုဆိုး စလွယ်သိုင်း၍ ဘောင်းဘီတိုကိုသာ အမြဲဝတ်ဆင်ပြီး စကားပြောလျှင် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့၊ သွားရည်တမြှားမြှားနှင့် ဖိုးဝက်ကို မသိသူများက ဦးနှောက်မကောင်းသူ၊ စိတ်မမှန်သူဟု ထင်ဖွယ်ရာရှိသည်။ သို့သော် ဖိုးဝက်ကား သာမန်လူတွေထက် ထူးခြားသူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပေ၏။

ဖိုးဝက်တို့ရွာမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ပြီး နှစ်စဉ် လွတ်လပ်ရေးနေ့ဆိုလျှင် ရွာထဲတွင် ပြေးခုန်ပစ်၊ ခေါင်းအုံးရိုက်ပွဲ၊ ချောတိုင်တက်ပွဲ၊ အမျိုးသမီးများထုတ်စည်းတီးပြိုင်ပွဲများကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ နှစ်စဉ် ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ ဖိုးဝက်က “ကျား” အကြီးတန်း မီတာတစ်ရာပြိုင်ပွဲနားတွင် ယောင်လည်လည်နှင့် လာရပ်နေသဖြင့် ခိုင်လုပ်သူက...

“ဖိုးဝက်...မင်းရော ပြိုင်ဦးမလား”

ဟု မေးလိုက်၏။ ဖိုးဝက်က...

“ပြိုင်...ပြိုင်ချင်တယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ဖိုးဝက်အား စာရင်းသွင်းကာ ပြိုင်ပွဲတွင် ဝင်ပြိုင်ခိုင်းလေတော့၏။ ခိုင်က ဝီစီမှတ်၍ တာလွတ်လိုက်သဖြင့် ပြိုင်ပွဲဝင် အပြေးသမားများက ပြေးလမ်းအတိုင်း ပြေးကြလေသည်။ ဖိုးဝက်က မပြေးဘဲ ရပ်နေသဖြင့် ခိုင်လုပ်သူက...

“ဖိုးဝက်...ပြေးလေကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ ဖိုးဝက်က...

“ဟေ့...ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ကို
စောင့်...စောင့်ကြည့်”

ဟု မြေပြင်ကို ဖန်တီးနေသော ဆောင်း
၌ အော်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ပြိုင်ပွဲ
ဝင် အပြေးသမားများသည် ရောက်
သောနေရာတွင် ရပ်နေကြလေတော့
သည်။ ပြေးလို့မရတော့ပေ။ ဖိုးဝက်က
သူတို့ကို ဖြတ်ကျော် ပန်းဝင်ပြီး သူတို့
ဘက်လှည့်ကာ...

“ဟေ့...ဟေ့ကောင်တွေ မြန်
မြန် ပြေး...ပြေး...ပြေးလာကြလေ
ကွာ”

ဟု ပြောမှ သူတို့မှာ ပြေးလာ
ကြလေတော့သည်။ ပြိုင်ပွဲတွင် ဖိုးဝက်
ပထမရရှိသွား၏။ လက်ခုပ်သံများကြား
တွင် ဖိုးဝက်မှာ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားလျက်
ရှိ၏။ ဖိုးဝက်၏ သတင်းမှာ ပြောမဆုံး
ပေါင် တောသုံးတောင်ဖြစ်ရလေတော့
သည်။

ယခုလည်း အရက်သမား ကိုလု
ထွန်းက အံ့သြစွာဖြင့်...

“ဟေ့ကောင် ဖိုးဝက်... မင်း
ရွှေညောင်ပင်မှာ ကောင်မလေး
နှစ်ယောက်နဲ့ သွားစကားပြောတယ်
ဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပေါ့ဗျ”

“အဲဒီနေရာကို သရဲခြောက်လွန်း
လို့ ဘယ်သူမှ မသွားရဲဘူး။ မင်း ငါ့ကို
လိမ်ပြောတာမဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဖိုးဝက်က-

“မ...မလိမ့်ဘူး တ...တကယ်
ပြောတာ။ မ...မယုံရင် မင်း...မင်း
တို့ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ထိုအခါ အရက်သမား လူထွန်း
က ဖိုးဝက်အား နောက်ပြောင်ချင်
သဖြင့်...

“ဖိုးဝက်...မင်းနဲ့ ကစားတဲ့

ကောင်မလေးတွေက လှသလားကွ”

“လု...လု...လုတယ်။ အရမ်း
လုတယ်။ ပွဲထဲက မင်း...မင်းသမီးတွေ
လိုပဲ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဆင်ထား
ကြတယ်။ အ...အကြီးမက အနီရောင်
ဝမ်းဆက်နဲ့ အ...အငယ်မက အစိမ်း
ရောင်ဝမ်း...ဝမ်းဆက်။ သူတို့
နှစ်ယောက်ကို ငါယူမှာ”

ဟု ဖိုးဝက်က အားတက်သရော
ပြောပြ၏။ လူထွန်းက...

“ဖိုး...ဖိုးဝက်၊ မင်း...မင်း...
ကောင်မလေးတွေက...ဟာ...ဖိုး
ဝက်ရာ မင်းနဲ့ စကားပြောရတာ ငါ့ပါ
တစ်ကုန်ပြီး မင်းကောင်မလေးက နှစ်
ယောက်တောင်ဆိုတော့ ငါ့ကို တစ်
ယောက်ပေးကွာ”

“မ...မရဘူး နှစ်...နှစ်ယောက်
စလုံး ငါယူမှာ။ သူတို့က ပြောတယ်။
မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့...ငါ့...ငါ့ကို သူ
...သူတို့နဲ့ အတူတူလာနေတဲ့ အခု

ငါ့အဖေ အမေတွေကို ရွှေမန်ကျည်း
တောင့်တွေ လာ...လာပြန်ပေးတာ။
မ...မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့...ငါ့ သူတို့
နဲ့ အတူသွား...သွားနေ ဘာမှာ”

အရက်သမား လူထွန်းက...

“ဘယ်မှာလဲ မင်း ရွှေမန်ကျည်း
တောင့်တွေ၊ ပြစမ်းပါဦးကွ”

“မ...မပြဘူး”

ဟု ဆိုပြီး စလွှဲ သိုင်း၍ ပုဆိုး
နှင့် ထုပ်ထားသော မထုပ်လေးကို
ရင်ခွင်ထဲသို့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်
ထားလေသည်။ ထို့နောက်...

“ငါ့...ငါ့ပြန်ပေး ဘယ်”

ဟု ပြောပြီး ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်
သွားလေတော့သည်။ လူထွန်းက သူနှင့်
အတူထိုင်နေသော အောင်ကြီးအား -

“အောင်ကြီး...ဒီကောင် ဖိုးဝက်
ပြောတာ တကယ်လား မသိဘူးနော်”

“ဘယ်သိမှာလဲကွာ၊ ဒီအရူး
စကားများ မင်းက ခေါင်းထဲ ထည့်နေ
သေးတယ်”

ဟု အောင်ကြီးက ပြောလိုက်
လေသည်။ ထိုအခါ အခြားဝိုင်းမှ
မောင်စိုးက...

“အောင်ကြီး...မင်း ဖိုးဝက်ကို
အရူးလို့တော့ မပြောပါနဲ့ကွာ။ ဖိုးဝက်
က ဘယ်တုန်းကမှ လိမ်မပြောတတ်
ဘူး။ သူက ထူးခြားလွန်းလို့ လူတွေက
သူ့ကို အရူးလို့ ထင်နေကြတာ။ မနေ့
တုန်းကလည်း ကြည့်ပါလား။ ရွာလယ်
ပိုင်းက အေးမိမုန်းဟင်းခါးဆိုင်မှာ ဗိုက်
ဆာလို့ဆိုပြီး မုန့်ဟင်းခါး တောင်းစား
တာ အေးမိက ဖိုးဝက် နှင့် ထူးထူးခြား
ခြား တစ်ခုခုလုပ်ပြရင် နင့်ကို မုန့်ဟင်း
ခါး အလကားကျွေးမယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့
ဖိုးဝက်က ဒီ...ဒီမှာ ကြည့်ကြလို့
ပြောပြီး ငရုတ်သီးလှော်မှုန့်ပုလင်းထဲ
က ငရုတ်သီးမှုန့်တွေကို ညာသက်

လက်နဲ့ တစ်ဆုပ်ယူပြီး ဘယ်လက်နဲ့ သူ့မျက်ခွံကို ဆွဲလှန်ပြီး မျက်လုံးထဲ ထိုးသိပ်ထည့်ပြတာ။ မုန်ဟင်းခါးစားနေ သူတွေရော၊ အေးမိပါ လန့်ပြီး အံ့သြ ကုန်ကြတယ်။

ဖိုးဝက်က ဒီ...ဒီမှာ ထပ်ကြည့် ကြဦးလို့ပြောပြီး မုန်ဟင်းခါးရည်အိုး ဘေးမှာရှိတဲ့ 'ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေနွေး အိုးကို ကောက်ယူပြီး ဦးခေါင်းပေါ်ကနေ လောင်းချပြတယ်။ ဖိုးဝက်တစ်ကိုယ် လုံးမှာ ရေနွေးငွေ့တွေ တထောင်း ထောင်းထပြီး စိတ္တကုန်တယ်။ အေး... အေးမိ ရပြီလားလို့မေးတော့ အေးမိက ရပြီ...ရပြီဆိုပြီး မုန်ဟင်းခါးကျွေးလိုက် ရပါလေရော။ အဲဒီလို ထူးခြားတာကွ။ အခုလည်း ဖိုးဝက်ပြောတာ ဟုတ်၊ မဟုတ် ငါတို့ သူတို့အိမ်ကို လိုက် ကြည့်ကြမယ်။ စိတ်ဝင်စားတဲ့သူရှိရင် လိုက်ကြည့်ကြ"

ဟု ဆိုကာ ကျသင့်ငွေရှင်းပြီး ထသွားလေသည်။

ထိုအခါမှ လူထွန်း မောင်ကြီးနှင့် တကွ ဆိုင်တွင် အရက်သောက်နေကြ သော လူတော်တော်များများမှာ မောင်ဖိုးနောက်သို့ အပြေးလေး လိုက် သွားကြလေသည်။

မောင်ဖိုးတို့အဖွဲ့မှာ ဖိုးဝက်၏ ခြံ ဝန်းထဲသို့ဝင်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့အရောက် တွင် ဖိုးဝက်၏ အဖေ ဦးအောင်ကြီး၏ စကားသံကြောင့် အိမ်ထဲသို့ မဝင်သေး ဘဲ ရပ်၍ နားထောင်နေလိုက်ကြသည်။

ဦးမောင်ကြီးက...

"ဖိုးဝက်...မင်း ဒါတွေ ဘယ် က ရသလဲ၊ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း"

ဖိုးဝက်က...

"ငါ...ငါ...ငါပြောပြီးပြီပဲ၊ ရွှေ ညောင်ပင်က ညီ... ညီ...ညီအစ်မ

က ငါ...ငါ့ကို ယေတာပါဆိုမှပဲ။ ငါ ...ငါ နင်တို့ကို ကျေးဇူးဆပ်တာ။ နောက်နေကျရင် ငါ...ငါ သူတို့နဲ့ နေ...နေတော့မယ်"

ဟု ဖိုးဝက်က ပြန်ပြောသဖြင့် ဦးမောင်ကြီးက လွန်စွာ စိတ်ဆိုးပြီး -

"ဟိတ်ကောင်...ဖိုးဝက်၊ မင်းရဲ့ သရဲမတွေ ပေးတဲ့ ရွှေတွေကို ငါလည်း မယူဘူး။ မင်းကိုလည်း သူတို့နဲ့ ပေး မနေနိုင်ဘူး။ မင်းပစ္စည်းတွေကို မင်း ပြန်ယူသွား။ သူတို့ကို ပြန်ပေးလိုက်၊ ကြားလား ငါပြောတာ"

ထိုအခါ ဖိုးဝက်၏ အဖေ ဒေါ်မြ က...

နဲ့ "အိုတော်...ရှင်ကလည်း သား လေးကို ဆူဖိုပဲ စဉ်းစားနေတယ်။ သားလေးက မိဘကျေးဇူးဆပ်တာပါဆို မှပဲ"

ဟု ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးမောင် ကြီးအား လှမ်းပြောရင်းမှ တစ်ဆက်

တည်း ဖိုးဝက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

"သားလေး...အဖေ သားလေး ပေးတဲ့ ရွှေတွေကို ယူလိုက်မယ်နော်။ သားလေး မင်းတဲ့အခါကျရင် သူတို့ဆီ ခဏတော့ အလည်သွားပေါ့၊ ညနေကျ ရင်တော့ အရင်တုန်းကလို အမေဆီ ပြန်လာခဲ့ပေါ့နော်။ သားလေးက လိမ္မာ ပါတယ်"

ဒေါ်မြက ဖိုးဝက် ပေးသော အရောင်တလက်လက်တောက်ကာ ဝင်းပနေသော နှစ်ဆယ်သားခန့်ရှိ ရွှေ မန်ကျည်းတောင့်လေးတွေကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျုံးယူ၍ လောဘရမ္မက် တဖိတ်ဖိတ်တောက်လောင်နေသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ကာ ဖိုးဝက်အား ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

"ဗျို...ဦးမောင်ကြီး၊ ကျွန်တော် မောင်စိုးပါ။ ရွာသားတွေလည်း ပါလာ တယ်။ အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့မယ်နော်"

"မောင်စိုးတို့...လာဟေ့၊ ဝင်ခဲ့ လေကွာ"

ဟု ပြောရင်း အိမ်ရှေ့သို့ ထွက် သွားလေသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်မြက ဖိုးဝက်ပေးသော ရွှေမန်ကျည်းတောင့် များကို အိပ်ခန်းထဲရှိ သေတ္တာထဲသို့ သွားရောက်သိမ်းဆည်းလိုက်၏။ အိမ်ထဲ သို့ ဝင်လာသော မောင်ဖိုးတို့အဖွဲ့အား ဦးမောင်ကြီးက...

"မောင်ဖိုး...မင်းတို့အဖွဲ့ များ လှချင်လား၊ ဘာများ အကြောင်းထူရှိ လို့လဲကွ၊ ဆိုစမ်းပါဦး"

မောင်စိုးက...

"ဒီလို ဦးမောင်ကြီးရေ၊ ရွာထိပ် က ကိုသာဝအရက်ဆိုင်မှာ ကျွပ်ဟဲ့ အရက်သောက်နေတုန်း ဖိုးဝက် ဆိုင် ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်လာတာ တွေ့လို့ လှထွန်းက လှမ်းခေါ်ပြီး မင်း ဘယ်က

တာတာလဲလို့ မေးတော့ ဖိုးဝက်
 “ရွှေညောင်ပင်က ပြန်လာတာတဲ့။
 “အစ်ကိုဦး ရွှေညောင်ပင်က ညီအစ်မ
 “ယောက်က သူ့ကို ရွှေမန်ကျည်း
 “ဆင့်တွေ ပေးလိုက်တယ်တဲ့။ မနက်
 “အရင် သူက ရွှေညောင်ပင် ညီ
 “အစ်မနစ်ယောက်နဲ့ သွားနေတော့မယ်
 “အဲဒါ သူပြောတာ ဟုတ်၊မဟုတ်
 “အိုင်လို့ လိုက်လာတာဗျ”

ထိုအခါ လှထွန်းက...

“ဟုတ်တယ် ဦးမောင်ကြီး။ ဖိုး
 “အစ်ကိုပြောတာ မှန်နေလို့ရှိရင် သူ့ကို
 “ရွှေညောင်ပင်ညီအစ်မက လိပ်ပြာနှုတ်
 “အုတ်နားနဲ့ ကျွပ်တို့ လိုက်လာတာ”

ဦးမောင်ကြီးက...

“ဟုတ်တယ် မောင်မိုးရေ မင်းတို့
 “ညီ ဖိုးဝက် သူ့အမေကို ရွှေမန်ကျည်း
 “ဆောင်တွေ လာပေးတယ်။ မင်းတို့
 “ပြောသလိုပဲ သူ မနက်ဖြန်ကျရင် ရွှေ
 “ညောင်ပင်မှာ ညီအစ်မနစ်ယောက်နဲ့
 “သွားနေမလို့တဲ့။ ငါတို့လင်မယားကို
 “ထားပြောနေတယ်။ ငါလည်း ဘယ်လို
 “ထုပ်ရမုန်းမသိဘူး။ အကြံအစိုက်နေ
 “တယ်။ မင်းတို့ လူငယ်တွေ ငါ့ကို
 “အကြံကောင်းလေး ပေးကြစမ်းပါဦး
 “ကွာ”

လှထွန်းက...

“ဒီကိစ္စ ပေါ့ပေါ့တန်တန်
 “သဘောထားလို့ မရဘူးဗျ။ လူတစ်
 “ယောက်ရဲ့ အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ပတ်
 “သက်နေတယ်။ မပြင်ရတဲ့ နာနာဘာဝ
 “တို့ ဥစ္စာစောင့်တို့ဆိုတာလည်း ကျွပ်
 “တို့ ဘုရားရှင်လက်ထက်ကတည်းက
 “ရှိခဲ့တယ်လို့ ကျမ်းဂန်တွေက ဖော်ပြ
 “ထားလေတော့ ကျွပ်တို့ လူငယ်တွေ
 “ရော လူကြီးတွေပါ ဖိုးဝက်ကို ဝိုင်းဝန်း
 “စောင့်ရှောက်ပေးကြရမှာပဲ”

ထိုအခါ အောင်ကြီးက...

“လုပ်စမ်းပါဦး ဘုန်းကြီးလူထွက်
 “အရက်သမား လှထွန်းရဲ့ ကျွန်တော်
 “မျိုးတို့ ဘယ်လို ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်
 “ရမှာလဲ”

လှထွန်းက...

“ငါတို့အားလုံး ဖိုးဝက် ဘယ်
 “သွားတယ်။ ဘယ်လာတယ်ဆိုတာကို
 “မျက်ခြေမပျက် စောင့်ကြည့်နေရမယ်။
 “ဖိုးဝက် ရွှေညောင်ပင်ကို သွားရင် ငါတို့
 “တွေ့အားလုံး ဝိုင်းတားကြတာပေါ့။ ငါ
 “ပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကို ဘယ်လို
 “သဘောရလဲ”

“ကောင်းတယ်။ ငါတို့အားလုံး
 “လက်ခံတယ်။ အခုချိန်က စပြီး ဖိုးဝက်
 “ရွှေညောင်ပင်ဘက် သွားတာနဲ့ အားလုံး
 “ဝိုင်းတားကြမယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဦးမောင်
 “ကြီး။ ဦးမောင်ကြီးရော သဘောတူရဲ့
 “လား”

“တူပါတယ် ငါတို့တို့ရယ်။ ငါတို့
 “တို့ ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ကြပါ”

ထိုအခါ အောင်ကြီးက မျက်လုံး
 “အပြူးသားနှင့် ဟိုလူမျက်နှာကြည့်၊
 “ဒီလူမျက်နှာကြည့်နှင့် ငြိမ်ကပ်ကာ နား
 “ထောင်နေသော ဖိုးဝက်အား...”

“ဖိုးဝက်...မင်း ကြားတယ်နော်
 “မင်း ရွှေညောင်ပင်ဘက် သွားရင် မင်း
 “နာပြီသာမှတ်။ မင်းကို ငါတို့အားလုံး
 “ဝိုင်းဆော်မယ်။ နားလည်လား”

ဟု မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့်
 “ကြိမ်းမောင်းလိုက်၏။

မောင်မိုးတို့လူစု ပြန်သွားသော
 “အခါ ဦးမောင်ကြီးက လေသံမာမာ
 “ပြင့်...”

“ဖိုးဝက်... မင်း ဒီနေ့က စပြီး
 “ဘယ်မှ မထွက်ရတော့ဘူး။ နားလည်
 “လား။ မင်း ခြံပြင်ထွက်တာနဲ့ နာပြီသာ
 “မှတ်။ ဒီမှာတွေ့လား ကြိမ်လုံး။ မမြ
 “နှင့် ဒီကောင်ကို စောင့်ကြည့်နေ၊ ဒီ
 “ကောင် အိမ်ပြင်ထွက်တာနဲ့ ငါ့ကို ပြော။
 “ဟိတ်ကောင် ဖိုးဝက်...ထမင်းသွားစား
 “စားပြီးရင် အိပ်တော့”

ထိုအခါ ဖိုးဝက်မှာ ကုပ်ချောင်း
 “ချောင်းနှင့် အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ ဝင်
 “သွားလေသည်။ ဦးမောင်ကြီးကို ဖိုးဝက်
 “ကြောက်၏။ စိတ်မထင်လျှင် မထင်
 “သလို ကြိမ်လုံးနှင့် ဆော်သောကြောင့်
 “ဖြစ်၏။

“ကိုမောင်ကြီး...သားလေး ယူ
 “လာတဲ့ ရွှေတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ကြ
 “မလဲတော်။ အရင်တုန်းက ပေါ့ပေါ့ပဲ
 “သဘောထားတာ။ ရှင်တို့ ပြောမှ ကျွပ်
 “တောင် ကြောက်လာပြီ”

ဦးမောင်ကြီးက...

“ဒီညတော့ နင်ပဲ သိမ်းထားလိုက်
 “ဦးမယ်။ မနက်ဖြန်ကျမှ ဆရာတော်ကို
 “သွားလျှောက်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ
 “ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ကြမယ်”

ထိုအချိန်တွင် ဖိုးဝက်မှာ ထူးလွန်း

စားသောက်ပြီး အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ရောက်
၍ ထိုအိပ်လိုက်လေတော့သည်။ ခဏ
အကြာတွင် အပြစ်ကင်းသော ကလေး
တစ်ယောက်လို အိပ်မောကျသွားရှာ
တော့သည်။ သားလေး ဖိုးဝက်အား ငေး
ကြည့်ရင်း ဒေါ်မြမှာ သက်ပြင်းမော
တစ်ခုခုလိုက်မိတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာ
လည်း...

“သားလေးရယ်... မိဘကျေးဇူး
ဆပ်ချင်လို့တဲ့၊ လိမ္မာလိုက်တဲ့ သား
လေးရယ်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
သူတစ်ပါးနစ်နာအောင် ဘယ်တုန်းက
မှ မလုပ်ဖူးဘူး။ အင်မတန်မှ စိတ်
ကောင်းရှိတဲ့ သားလေး။ အခုလည်း
မိဘကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ဆိုပြီး ဘယ်က
မှန်းမသိတဲ့ ရွှေတွေကို ယူလာပြန်ပြီ
လားကွယ်။ မေမေ့သားကို ဒီရွှေတွေ
လောက် မပြောနဲ့၊ ရွှေပုံကြီးနဲ့တောင်
မလဲနိုင်ပါဘူး သားလေးရယ်။ သားလေး
ဟာ မေမေ့ရဲ့ အသည်းနှလုံး၊ မေမေ့
ဘဝ၊ မေမေ့ရဲ့ အသက်ပါပဲကွယ်။ သား
လေး မေမေ့နဲ့ ခွဲမသွားပါနဲ့နော်”

ဟု အပြစ်ကင်းမဲ့စွာ အိပ်ပျော်
နေသော သားဖြစ်သူ၏ မျက်နှာလေး
ကို တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း ရေရွတ်လိုက်
မိပါတော့သည်။

မနက်သို့ ရောက်သောအခါ...

“ကိုမောင်ကြီး... ကိုမောင်ကြီး
ထပါဦးတော်”

“မင်းကလည်း မထိတ်သာ
မလန့်သာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု အိပ်ရေးမဝသေးဟန်နှင့်
ဦးမောင်ကြီးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“သားလေး... သားလေး မရှိ
တော့ဘူးရှင်။ ဘယ်သွားလဲ မသိဘူး။
လိုက်ရှာစမ်းပါဦးတော်။ ကျုပ်လည်း
အိပ်ရာက နှိုးရော လှမ်းကြည့်တော့

မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်အချိန်က ထွက်
သွားမှန်း မသိဘူး”

“ဒါဆို အမြန်ရှာမှ ဖြစ်မယ်။
ရွာထဲ အရင်လိုက်ရှာရအောင်၊ လာ...
လာ”

ဟု ဆိုကာ မျက်နှာပင် မသစ်
နိုင်ဘဲ အိမ်ပေါ်မှ အပြေးဆင်းသွား
သဖြင့် ဒေါ်မြမှာ နောက်မှ အတင်းပြေး
လိုက်ရလေတော့သည်။

ရွာထဲရှိ လူကြီး လူငယ်များ
အကူအညီဖြင့် ရှာတာ နဲ့နေပြီး မတွေ့
သဖြင့် ဦးမောင်ကြီးက...

“မောင်စိုး... လူစုကွာ၊ ငါတို့
ရွှေညောင်ပင်ဘက် သွားရှာကြမယ်”

မောင်စိုးလည်း ကျေးရွာရှိ လူကြီး
လူငယ်များကို စုဝေးပြီး ရွှေညောင်ပင်
ဘက်သို့ ထွက်လာကြလေတော့သည်။

ရွှေညောင်ပင်အနီးသို့ ရောက်
သော် ညောင်ပင်အောက်တွင် ဖိုးဝက်
လဲကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထို
အခါ ဦးမောင်ကြီးနှင့် မောင်စိုးတို့ လူစု
မှာ လဲနေသော ဖိုးဝက်အနီးသို့
အပြေးအလွှားသွားရောက်ကြည့်လိုက်
ကြသည်။ ဖိုးဝက်မှာ အသိစိညာဉ်ကင်း
မဲ့စွာ သေဆုံးနေပြီး သူ့အနီးတွင်
တစ်တောင်ခန့်ရည်ပြီး လက်သန်းလုံး
ခန့် မြွေဖြူလေးတစ်ကောင်သေနေ
သည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။ စိညာဉ်
ကင်းမဲ့သော ဖိုးဝက်၏ အလောင်းကို
ဦးမောင်ကြီးက ပွေ့ချီလိုက်သောအခါ
မည်သည့်အဖော်ရာဒဏ်ချက်မျှ မတွေ့ရ
ဘဲ အိပ်ပျော်နေသည့်အလား ရှိလေ
တော့သည်။

ဖိုးဝက်သည် ဘုန်းကြီးလူထွက်
အရက်သမား လူထွန်းပြောသကဲ့သို့
ရွှေညောင်ပင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှ
လိပ်ပြာနတ်သွားလေသည်လော။ သို့
မဟုတ် အနီးရှိ မြွေဖြူလေးကြောင့်

သေဆုံးသွားရလေသည်လော။ ဆွေ
ဖြစ်ကြရသည်။

ဖိုးဝက်သည် သူသိပ်ချစ်ရသော
အနီရောင်ဝမ်းဆက်၊ အစိမ်းရောင်ဝမ်း
ဆက် ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့်အတူ
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ ဘဝခရီးတစ်ခုတွင်
စံစားပျော်ရွှင်နေပြီလောဟု မောင်စိုး
စဉ်းစားတွေးတောနေမိတော့သည်။

“အင်း... ကိုအောင်သန်း...
အပြစ်ကတော့ အင်မတန် ထူးဆန်းပြီး
အံ့သြဖို့ ကောင်းတာပဲဗျ။ ဒါနဲ့ မေးခွန်း
မယ်၊ ရွှေမန်ကျည်းတောင်တွေကို
ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ကြလဲ”

“ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဘုရား
က မိန့်တယ်။ သားဖြစ်သူအသက်နဲ့
လဲပြီးတော့ မိဘကျေးဇူးဆပ်သွားတာ
ဖြစ်တဲ့အတွက် မိဘများဖြစ်တဲ့
ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ ဒေါ်မြတို့နဲ့သာ
သက်ဆိုင်တယ်တဲ့။ ကွယ်လွန်သူ
အတွက် ရည်မှန်းပြီး ကုသိုလ်ကောင်း
မှုတွေ ပြုလုပ်ပေးကြပါတဲ့လေ။ ဒါ
ကြောင့် မောင်အောင်သန်းနဲ့ ရန်ကုန်
လိုက်လာပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ သူ
အတွက် ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှု
တွေ လာလုပ်ပေးတာပါ။ ရွာပြန်ရောက်
ရင်လည်း ရွာဦးကျောင်းအတွက် လို
အပ်တာတွေကို ပြုပြင်ဖြည့်စွက်
ဆောင်ရွက်ပေးမယ်လို့လည်း စိတ်ကူး
ထားပါတယ် မောင်ရင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အင်မတန်မှ ကောင်း
မွန် သင့်မြတ်လှပါတယ် ဦးလေးရယ်”

ဪ... လောကမှာ ထူးခြား
ဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်တွေ ဘယ်
လောက်များတောင် ရှိနေဦးမလဲ မသိ
ဘူးဟု တွေးတောနေမိပါတော့သည်။

စုန်းလင်း (၁၃/၁/၁၉၇၇)

၂၀၁၅ - မေလအတွက် ကံကောင်းစေမည့် အကြံပြု စာမျက်နှာ

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

ဒီစာမျက်နှာဟာ သင့်အတွက် ကံကောင်းစေမည့် တစ်လတာ အကြံပြု စာမျက်နှာဖြစ်ပါတယ်။

ပင်လယ်ပြင်မှာ မှန်တိုင်းထတဲ့အခါ သံလိုက်အိမ်မြှောင်က တောင်-မြောက် လမ်းညွှန်ပြသလို၊ ဘဝကံပွင့်လန်းဖို့ စာမျက်နှာက သင့်ကို အထောက်အကူပြုပါမယ်။

“နက္ခတ်ဗေဒပညာရပ်သည် လူသားတို့၏ အတိတ်ကံနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာ ဗဟုသုတကို ရှာဖွေ သိရှိနိုင်ပါသည်။ အတိတ်ကံကို ကြိုကြိုခံ၍ အသစ်အသစ်သော ကံများကို မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရန်ဆိုသည်ကို နည်းပေး သမ်းပြု ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြင့် ကံကြမ္မာဘီးအဝန်းအဝိုင်းမှ လွတ်မြောက်စေနိုင်သည်။”

၁၊ ၉၊ ၁၀၊ ၁၈၊ ၁၉၊ ၂၇၊ ၂၈၊ ၂၉ ရက်များ	တောင်အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၂၊ ၃၊ ၄၊ ၁၁၊ ၁၂၊ ၂၀၊ ၂၁၊ ၃၀၊ ၃၁ ရက်များ	အနောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၅၊ ၆၊ ၁၃၊ ၁၄၊ ၁၅၊ ၂၂၊ ၂၃၊ ၂၄ ရက်များ	မြောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၇၊ ၈၊ ၁၆၊ ၁၇၊ ၂၅၊ ၂၆ ရက်များ	အရှေ့အရပ် စန်းပွင့်သည်။

(ရှင်ထရီ-မြို့ဟစ်တတက-၁၈)

၂၀၁၅၊ မေလ စန်းပွင့်ရက်များ

ဇယားအတွင်းရှိ ရက်များမှာ ဆိုင်ရာ စန်းပွင့်ရက်များကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

စန်းသည် မိဿ၊ သိဟ်၊ ဓနုရာသီများတွင် ရှိပါက တောင်အရပ် စန်းပွင့်သည်။ မေထုန်၊ တူ၊ ကုမ္ဘာသီများတွင် ရှိပါက အနောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။ ကရကဋ်၊ ဗြစ္ဆု၊ မိန်ရာသီတွင် ရှိပါက မြောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။ ကျန်ရာသီများတွင် အရှေ့အရပ် စန်းပွင့်သည်။

စန်းပွင့်အရပ်ကို မျက်နှာမူပြီး အကြံအစည်ပြနိုင်ကြပါသည်။ စန်းပွင့်ရက် ထောင့်အလိုက် ဉာဏ်လွှာ၍ အသံများ ပါက ဉာဏ်ရှိသရွေ့ ကံပွင့်လန်းလာနိုင်ပါသည်။ လောကီပညာသည် ဉာဏ်အရာနှင့် ယုံကြည်မှုသာ အရာဖြစ်ပေရာ တို့၏ ယုံကြည်မှုအလျောက် ထမြောက် အောင်မြင်နိုင်ပါသည်။

နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း စန်းပွင့်အရပ်ကို မျက်နှာမူ၍ မျက်နှာသစ်ပါ။ မျက်နှာသစ်သည်အခါ ခွက်ထဲမှ ရေကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်ကာ သရဏာဂုံ သုံးခေါက်၊ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ကိုးခေါက်၊ သမ္မုဒ္ဓေါဏ ဆယ်ခေါက် ရွတ်ပွားပါ။ ပြီးမှ မျက်နှာသစ်ပါ။ တစ်လလုံး လုပ်ကြည့်ပါ။ အကျိုးထူးခံစားရ၍ မိသားစုအတွက် စိတ်ချမ်းသာပါသည်။

ခရီးထွက်သူများ ရက်အလိုက် စန်းပွင့်အရပ်ကို ဦးစွာ အထွက်ပြုပြီးမှ ကိုယ့်ခရီးလမ်းကို ဆက်သွားကြည့်ပါ။ ချစ်သူ သမီးရည်းစားများ အပျော်ခရီးထွက်လိုက စန်းပွင့်ရက်ကို ချိန်ဆပြီး ခရီးထွက်သင့်ပါသည်။

အဆောင်ရတနာ

တစ်လလုံး “ရွှေ” ကို ဝတ်ဆင်ပါ။ ကောင်းသောအကျိုးကို ရပါလိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေး

နာတာရှည် ဝေဒနာရှင်များ၊ အသက်ကြီးရင့်သူများအဖို့ (၂၁-၄-၂၀၁၅) မှ (၂၀-၅-၂၀၁၅)ထိအတွင်း အကြော် အလှော် အစားအစာများကို ရှောင်ကြပါ။ နွားနို့၊ ထောပတ်၊ လက်ဖက်ရည်၊ ကွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ ကြက်၊ ဝက် အသားမျိုးစုံ၊ အီဆိမ့်နေအောင် ချက်မစားသင့်ပါ။ အခါပါသော အစားအစာများ ရှောင်ပါ။ ချိုချိုချဉ်ချဉ် အရသာများကို ကံ၍ စားရန်ဖြစ်သည်။ (ဓာတ်စာပညာများ)။

မင်္ဂလာဆောင်ထိမ်းမြားမှု

တန်ခူး၊ ကဆုန် ထိမ်းမြားတုံ့မှု
ကုံလုံကြွယ်ဝ၊ နယုန်လသော်
အပျော်အရွှင်၊ ကြည်လင်သဒ္ဓါ

ယဉ်ကျေးရာ၏... ဟု စာလင်္ကာ ရှေးအမှာပြသဖြင့် ၂၀၁၅-မေလသည် မြန်မာလ ကဆုန်နှင့် နယုန်လဆန်း ကျရောက်သောကြောင့် မင်္ဂလာဆောင် ထိမ်းမြားကောင်းပါသည်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကံကောင်းရက်ရွေးလိုလျှင် ပညာရှင်နှင့် တိုင်ပင်ပါ။ ဘဝအတွက် အရေးပါလှသော မင်္ဂလာရက်ကောင်းရက်မြတ်ရွေးချယ်ခြင်းကို လောကီရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင် ပေါ့တန်တန်မဖြစ်သင့်ပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံး စနေ၊ အင်္ဂါနေ့များကို ရှောင်၍ ရက်ရွေးချယ်ပါ။ ရုံးပိတ်ရက်မို့ အားသဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်မယ်ဟူ၍ ပေါ့တန်တန်ရွေးချယ်ခြင်းသည် မကောင်းလှပါပေ။

အကြံပြုချက်

တနင်္ဂနွေ စနေ၊ အင်္ဂါနေ့တို့တွင် တရော်ကင်ပွန်းဖြင့် ခေါင်းလျှော်ကြပါ။ ဓာရဏပရိတ်တော်ကို နေ့စဉ် တတ်နိုင်သရွေ့ ရွတ်ပွားကြပါ။

* * *

ဓမ္မေရာ ဆရာတော်

ပရတ်ပင်နှင့် ဆေးအသုံး

ဆရာ ဦးရွှေထွန်းဇံ (ရွှေလှော်ကား)

ပရတ်သည် တေးလံခေါင်သီသော တောရွာနေ ပြည်သူ ပြည်သားတို့အတွက် အလွန်အားကိုးရသော တိုင်းရင်းဆေး တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ထိုအပင်ကို မြန်မာတို့က ပရတ်ပင်ဟု ခေါ်ပြီး ရုက္ခဗေဒအမည်မှာ CINNAMOMUM CAMPHORANEES ဟု ခေါ်သည်။

ပင်လတ်မျိုးဖြစ်ပြီး ရွက်လွဲထွက်သည်။ ရွက်နုမှာ ပန်းရောင်သမ်းပြီး ရွက်ကြောထင်ရှားသည်။ ရွက်နား လှိုင်း တွန့်ဖြစ်သည်။

ပန်းပွင့်အနီရောင်ကို ပန်းခိုင်မှ ဖွံ့ဖြိုးကြသည်။ အသီး မှာ လုံးဝန်းပြီး ပုဏ္ဏားရိပ်သီးအရွယ်ရှိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ အပြားတွင် စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းသည်။ မြန်မာပြည်ပြောက်ပိုင်း တွင် သဘာဝအလျောက် ပေါက်ရောက်သည်။ သုံးလေးနှစ် အရွယ်မှစ၍ အညွန့်ကို ဖြတ်ယူ၍ ပရတ်ချက်ယူရသည်။ မြန်မာ့ကျေးလက်ဒေသတို့တွင် ပရတ်ပါသော လိမ်းဆေး တစ်မျိုးမျိုးကို အမြဲဆောင်ထားတတ်ကြလေသည်။

ပရတ်၏ မူရင်းဒေသမှာ ဂျပန်နှင့် တရုတ်ပြည်တို့မှ ဖြစ်သည်။ ပရတ်ကို ဂရိခေတ်၊ အီဂျစ်နိုင်ငံ ယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကားသောခေတ်တို့တွင် ဖေရိုဘုရင်တို့၏ ရုပ်အလောင်း များကို မပုပ်မသိုးအောင် ဆေးစီရင်ရာတွင် ဆေးမယ်တစ်မျိုး အဖြစ် ပါဝင်သည်ဟု မှတ်ရူးပါသည်။ ပရတ်သည် သည်မျှ မက အစွမ်းထက်သည့် အာနိသင်ရှိကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ပရတ်ကို တိုင်းရင်းဆေးမယ်များတွင်လည်း မပါမဖြစ် အသုံး ပြုကြသည်။ ရှေးဘုရင်များ အုပ်စိုးစဉ်က နန်းတွင်း တော်ဝင် သွေးဆေးများ၌ ပရတ်သည် ထင်ရှား၏။

ပရတ်၏ ဂုဏ်နှင့် အရသာ

ပူ၏။ စပ်၏။ ခါး၏။ ကြေလွယ်၏။ အဆုပ်ကို အားရှိ စေ၏။ မျက်စိကို အကျိုးပြု၏။ လေ၊ သည်းခြေကို နိုင်၏။ ရေငတ်ခြင်း၊ ခံတွင်းခြောက်ခြင်း၊ နှုတ်မပြန်ခြင်း၊ အနံ့မကောင်း ခြင်းတို့ကို ပျောက်ကင်း၏။ ဝမ်းနှင့် သန်ကို နိုင်၏။

မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများအလို

လေ၊ သလိပ်ကို နိုင်၍ မျက်စိနာနှင့် သင့်မြတ်၏။ ဓာတ်လေးပါးနှင့် ယှဉ်သော လေမျိုးရှစ်ဆယ်၊ သည်းခြေမျိုး လေးဆယ်၊ သလိပ်နှစ်ဆယ်၊ ခပ်သိမ်းသော အပုပ်မျိုး အပူ အအေး မညီမျှခြင်း၊ ချွေးမထွက်ခြင်း၊ ဝမ်းလားခြင်း၊ အစာ မကြေခြင်း၊ ဝမ်းကိုက်ခြင်း၊ ပြတက်၊ ခွေးဝန်း၊ ကြံဒေါသ၊ အဘိညာဉ် သန္နိပါတ် ငန်းနာတို့ကို နိုင်၏။

ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုပုံ

ပန်းနာထချိန်တွင် ပရတ်နှင့် ရှိန်းခိုကို ဆတူရောလုံး ၍ တိုက်ကျွေးသော် သက်သာပျောက်ကင်းစေ၏။

သွားနာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းနှင့် သွားမကောင်းလျှင် သွား ခြေရင်းတွင် ပရတ်သိပ်ပေးခြင်းဖြင့် သက်သာပျောက်ကင်း စေပါသည်။

ကာလဝမ်းရောဂါဖြစ်၍ လက်၊ ခြေများ အေးစက်လာ ခဲ့သော် ပရတ်ဆီရည်ကို ရေနွေးနှင့် ရောစပ်၍ တိုက်ပေး။ စိမ်ပေးခြင်းဖြင့် သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

စိန်အဆိပ်သင့်လျှင် ပရတ်တစ်မူးသားကို နင်းခေါ်၍

နှင့် စိမ့်၍တိုက်က ပျောက်ကင်း၏။

ပန်းနာရောဂါအတွက် ပရတ် နှစ်ရတီ၊ ရိုင်းခို နှစ်ရတီ ကို ရောလုံး၍ ပန်းနာထချိန်တွင် တိုက်ကျွေးခဲ့သော် နှစ်နာရီ သုံးနာရီအတွင်း ပန်းနာရောဂါသက်သာပျောက်ကင်းစေ၏။ ဆေးမသောက်မီ ရင်ဘတ်ကို အခိုးပွင့်အောင် တရပင်ဆီ လိမ်းပေးပါက ပိုကောင်းစေသည်။

သုက်ကျောက်တည်၍ ဆီးသွားရ ခက်နေလျှင် ပရတ် နှစ်ရတီ၊ ဘိန်း ရတီဝက်ခန့်ကို အလုံးပြုလုပ်၍ ညအိပ်ရာဝင် တိုက်ခဲ့သော် သုက်ကျောက်သည် အလိုလိုပျောက်ကျ၏။ ဆီး ရောဂါလည်း ပျောက်၏။

ကင်းမီးကောက် အထိုးခံရသော်၊ အဆိပ်ရှိငါး အစူးခံ ရသော် ပရတ်ကို ရေနင့် ပျစ်ပျစ်ကြိတ်၍ ဒဏ်ရာတွင် လိမ်းပေးလျှင် ပျောက်ကင်းစေ၏။

ပရတ်(တရုပ်)ပင်သည် ဖော်မိဆာကျွန်း (တာမဆူအိ) မြစ်အနီးအနားတွင် ပရတ်ပင်ပျား ပေါများစွာ ပေါက်ရောက် ကြသည်။ ထိုအပင်များမှ ပရတ်ကို ချက်လုပ်ရ၏။ ယခုအခါ ဂျပန်တွင်လည်း ထုတ်လုပ်နေကြသည်ဟု သိရှိရသည်။

ပရတ်လိမ်းဆေး

ပရတ်ကို လိမ်းဆေးအဖြစ် သုံးလိုသော် ပရတ်မှုန့် နှစ်ကျပ်သားကို နှမ်းဆီ ရှစ်ကျပ်သားဖြင့် ရော၍ကြိတ်ပြီး မီးနွေးနွေးနှင့် ချက်ပါ။ ဤလိမ်းဆေးကို ရင်ကျပ်၊ ချောင်းဆိုး၊ ကလေး အအေးမိ၊ လူကြီးများ ခွဲကျပ်၊ ရင်အောင့်၊ ခါးကိုက်၊ ပေါင်ကိုက်၊ ကိုက်ခဲထုံကျင် သွေးလေ မလျှောက်သော ရောဂါများကို လိမ်းပေးလျှင် သက်သာပျောက်ကင်းစေသည်။

ပရတ်နှင့် ဝမ်းရောဂါ

၁၉၄၁ ခုနှစ်က ပြည်မြို့တွင် ဝမ်းရောဂါကူးစက်ဖြစ် ပွားနေစဉ် ဆရာဝန်သည် လူနာ ၅၀၀ ယောက်၏ ကာလ ဝမ်းရောဂါကို ပရတ်ဖြင့် ကုသပေးရာ အားလုံး ပျောက် ကင်း ချမ်းသာသည်။ ကုသပုံမှာ သကြားပေါ်တွင် ပရတ် ဆယ်စက်၊ သို့မဟုတ် ငါးစက်ထည့်၍ မိနစ် ၂၀တွင် တစ်ကြိမ်တိုက်ပေးသည်။ ကြွက်တက်သော နေရာနှင့် ရင် ဘတ်၊ ဝမ်းဗိုက်တို့ကို လိမ်းပေးရာ မကြာမီ သက်သာ ပျောက်ကင်းသွားကြသည်။

ပရတ်နှင့် နှလုံးအားနည်းရောဂါ

ပရတ်သည် နှလုံးခုန်နှုန်း နှေးနေလျှင်၊ ပျော့နေလျှင်၊

သွေးခုန်နှုန်း မှန်စေလိုလျှင်၊ နှလုံးအားကောင်းစေလိုလျှင် အကျိုးပြုသည်။ ပရတ်မှာ သွေးကြောများကို ကျယ်စေပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ပူနွေးစေသော တန်ခိုးထူးရှိသည်။

ပရတ်ကို ပျိုအန်နေသောအား မတိုက်ရပေ။ ပရတ်လွန် လျှင်လည်း ပျိုအန်တတ်၏။ ပရတ်ဆေးသောက်သုံးသော လူနာတွင် ဆီးပူခြင်း၊ စဒိုပူခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်၏။ သို့ရာတွင် ဆိုးကျိုးမပြုပေ။

တိုင်းရင်းဆေးခန်းသုံး ဆေးဖုံများအနက် ပရတ်ပါသော ဆေးဖုံ (၁၃)ဖုံ ရှိပါသည်။ ထိုဆေးဖုံများအနက် အသုံး အများဆုံးမှာ တိုင်းရင်းဆေးနံပါတ် (၁၇) သွေးဆေးနီကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဆေး၏ အရသာမှာ ပူ၊ ခါး၊ စပ်ဖြစ်ပြီး အပူနာ၊ အအေးနာမရွေး တိုက်ကျွေးနိုင်သော တန်ခိုးထူးရှိပါသည်။

ဆေးသုံးစွဲနည်း

အအေးဖျား၊ အရှူ၊ သွေးထိန် သွေးငုပ်တို့ကို ရေနွေး ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်ဖြင့် တိုက်ပါ။

အပူဖျား၊ မီးယပ်သွေးလွန်၊ မီးယပ်သွေးတက်တို့ကို သကြား၊ နို့ရည်ဖြင့် တိုက်ပါ။

ဝိန်၍ မီးယပ်မပေါ်လျှင် သကြားဖြင့်၊ ဝ၍ မီးယပ်မပေါ် လျှင် ချင်းပြုတ်ရည်ဖြင့် တိုက်ပါ။

မီးယပ်ကွက်၊ မီးယပ်ဝိန်ဖြစ်လျှင် ရေနွေးဖြင့် တိုက်ပါ။

ဝမ်းဖော၊ ဝမ်းပျက်၊ ဝမ်းရောင်လျှင် ကြောင်ပန်းရွက် ပြုတ်ရည်၊ ချင်းပြုတ်ရည်ဖြင့် တိုက်ပါ။

ကျောက်၊ ဝက်သက်များကို ရေနွေးပူ၊ ကွမ်းရွက်ပြုတ် ရည်တို့ဖြင့် တိုက်ပါ။

အသားအေး၊ ကိုယ်ယားလျှင် နံ့သာနှစ်ရည်၊ ပန်းန သွေးရည်တို့ဖြင့် လိမ်းပါ။

သွားနာ၊ သွားကိုက်၊ ထိခိုက်သွေးထွက်ရာကို ဆေးမှုန့် သိပ်ပေးပါ။

မြန်မာနိုင်ငံရှိ ပြို့နယ်တိုင်းရင်းဆေးခန်းတိုင်းတွင် တိုင်းရင်းဆေးဖြင့် အခမဲ့ ကုသပေးလျက်ရှိပါသည်။ မကျန်း မာသူတိုင်း ဆေးကုသမှု ခံယူနိုင်ကြပါသည်။

ဆရာဦးရွှေထွန်း(ရွှေလှော်ကား)

ကျွမ်းကိုး

- တိုင်းရင်းဆေးဆရာသင်တန်း (ဆေးဝါးဗေဒ)
- အသုံးဝင် နွယ်မြက်သစ်ပင် (မောင်ယာဦးနု)

ဆီမီးသုံးတိုင် လာဘ်ငွေဖြိုင်

အောင်ကောင်းမြ (သာကေတ)

ကျွန်ုပ် စာရေးသူ၏ “ကြံတိုင်းအောင် ဟောခန်း” သို့ ရောက်လာသူများတွင် အများစုမှာ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဝင်ငွေရရှိရေး၊ လာဘ်ရှင်ရေး၊ အကြွေးငွေ ပြန်ရရေးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဗေဒင်ဆရာထံ ဗေဒင်သွားမေးမည်ဆိုပါက မည်သည့် ပညာဖြင့်မဆို တနင်္လာနံ (၂) ဂဏန်း၏ ဂြိုဟ်နေဂြိုဟ်ထား ကို ကြည့်၍ ဆုံးဖြတ် ဟောကြားကြပါသည်။ ဂြိုဟ်ရစ်ခွင် လောကဓံရှစ်ပါးတွင်လည်း အင်္ဂါသက်ရောက်မှု ကြာလပတေး သက်ရောက်အထိ လောကဓံအဆိုးကာလ သတ်မှတ်ထား ပါသည်။ အချို့ လက်ရှိပညာရှင်ကတော့ “ကံတတာအတိုင်း သုတတာမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့အတိုင်း ကြုံတွေ့ ခံစားရမှာပါ” ဟု ဟောဆိုကြသည်။

ဤအဆိုကို ယနေ့ လောကီပညာရှင်အများစုက လက်မခံကြတော့ပေ။ ဥပမာ - “ခင်ဗျားရောက်တာ သေမယ် ရောက်ပါ၊ ဆေးကုမနေပါနဲ့တော့၊ မရတော့ဘူး” ဟု ကင်ဆာ

ဝေဒနာသည်တစ်ဦးကို ပြောဆိုပါက မမှန်နိုင်ပါ။ ငါလနဲ့ သေမည့် ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးကို ဆရာတော်တစ်ပါးမှ သူ၏ ဆေးတော်၊ ရေမုန်းအစွမ်းဖြင့် ကုသပေးခဲ့ရာ ယခု ခုနစ်တိုင် အသက်ရှင်လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အနာသိလျှင် ဆေးရှိ သည်ဟု ဆိုကြသည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီဆောင်ရွက် အားဖြည့်ပေးခြင်းသာဘောသာဖြစ်သည်။

“သက်ရောက်တိုင်တွင် တနင်္လာတိုင်ခြေရောက်နေ သည်။ ငွေထွက်ကိန်းပဲ ရှိမည်။ ဝင်ကိန်းမရှိနိုင်။ ခင်ဗျား ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စား။ ရိုတာ ရောင်းစား” ဟု ဟောဆိုမည် ဆိုပါက ပညာရှင်မဖြစ်နိုင်ပါ။

ပညာရှင်ကတော့ မိမိလူနာ ပရိသတ်အတွက် နည်း လမ်းကောင်းရှာဖွေပေးပါမည်။ ငွေ ပိုက်ဆံ၊ လာဘ်လာဘတို့ ကို ဆရာကိုယ်တိုင်လည်း လိုအပ်သည်။ ငွေမမြဲတာ အကြောင်းမဟုတ်။ ငွေဝင်နေဖို့တော့ အရေးကြီးသည်။ နေ့စဉ် စားဝတ်နေရေး၊ မိသားစု အဆင်ပြေစေရေးအတွက်

ပုံမှန်ဝင်ငွေလိုအပ်သည်။ သိန်း ရာ.ထောင်ချီရမည့်အလုပ် ကတော့ ခရီးနီတွေအလုပ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူ ကိုယ်တိုင်လည်း ၅တေးသက်ရောက်(အလားတော့)လောက် တွင် ငွေဝင်နည်း၊ ယဉ်ကျေးစွာဆင်နည်း ရှာဖွေဆောင်ရွက် ရသည်။

သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ဘုရား ကြီး၏ ပုတီးစိပ်နည်းကျမ်းမှ “လာဘ်ခေါ် ဖယောင်းတိုင်” နည်းမှာ လွယ်ကူပြီး အစွမ်းထက်သည်။

လာဘ်ခေါ် မီးတိုင်ကို အရေးရှိက အောက်ပါအတိုင်း စီရင်ပြီး လုပ်ပါ။

ခါသက်တည်ထား။ နေ့သာခါပြန် (လင်္ကာ)

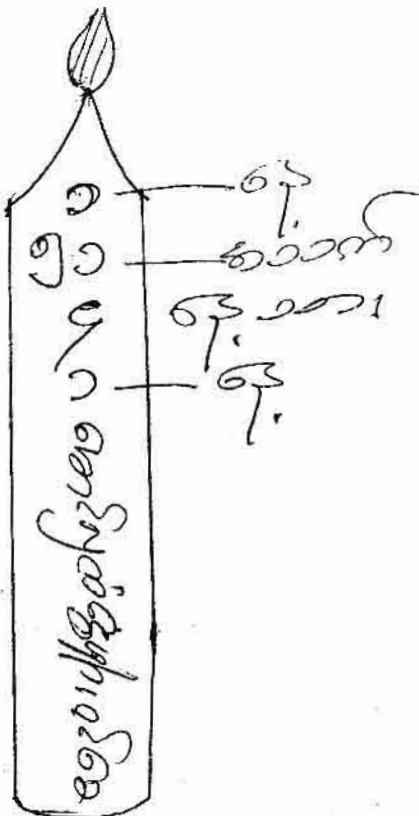
ခါ - ပြုလုပ်လိုသော နေ့အခါ။

သက် - ပြုလုပ်လိုသူအသက်ကို တည်ထား။

နေ့သား - ပြုလုပ်လိုသူနေ့သား

ခါပြန် - ၎င်း အခါ၊ အသက်၊ နေ့သားများကို ရေးပါ။

နောက်တစ်ဖန် ပြန်ပြီးလုပ်သောနေ့အခါကို ရေးပါ။

တစ်ဖက်တွင် ရေးပြထားသော ဖယောင်းတိုင်ပုံကို ကြည့်ပါ။

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အသက် ၅၁ နှစ်ရှိ ၄ဟူးသား ပြုလုပ်ထားသော ဖယောင်းတိုင်ကို ထိုပုံစံ သုံးတိုင်ရေးပါ။ မည်သည့်နေ့ဖြစ်ဖြစ် နံနက် ၆နာရီမှ ၉နာရီအတွင်း ပြုလုပ် က အောင်မြင်သည်။ မည်သည့်အရာမဆို ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ် ပြီး မီးပူဇော်က ၂၇ရက်အတွင်း ပြီးစီးအောင်မြင်နိုင်ပါသည်။ ဤမီးတိုင်အတိုင်း...

(၁) ရတနာသုံးပါး တစ်တိုင်၊

(၂) သာသနာတော်စောင့်နတ်များ တစ်တိုင်၊

(၃) နယ်၊ မြို့၊ ရွာစောင့်နတ်များ တစ်တိုင်စီဖြင့် သုံး တိုင် ပူဇော်ပါ။ ကန်တော့ပွဲ ထိုးနိုင်လျှင် ပိုကောင်းသည်။ ၎က်ပျောသုံးစီး၊ အုန်းသီးတစ်လုံးပွဲဖြစ်သည်။ အဓိကမှာ သန့်ရှင်းစွာ ပြုလုပ်ဖို့ လိုသည်။ သိမ်ဝင် ဘောလ်ပင်နှင့် ရေးလျှင် ပိုစွမ်းသည်။ ဤသုံးတိုင်ကို နံနက်ပိုင်း နေ့စဉ် ၂၇ရက် ပူဇော်ပါ။ သရဏဂုံသုံးပါးကို ပုတီးသုံးပတ်စိပ်ပါ။ မေတ္တာပို့၍ လိုရာဆန္ဒ ဆုတောင်းပါ။ ဖယောင်းတိုင်အဖြူ (ရိုးရိုး)အနေတော်သုံးတိုင်ဆိုလျှင် ရသည်။ လိုရာဆန္ဒ ရေး သားနိုင်ပါသည်။ စာရေးသူ ၉ရက် ပူဇော်ပြီးသောအခါ ငွေ သိန်းချီ၍ ဝင်ပါသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်များ ယုံကြည်စွာ အလေးထား ပြုလုပ်ပါဟု တိုက်တွန်းပါသည်။ လာဘ်ခေါ် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို (၂၇၀၀)ကျပ်လည်း ကုန်ရောမလို တော့ပေ။

ခုနစ်နေ့သားသမီးများ ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝ ကြပါစေ။

* * *

အောင်ကောင်းမြဲ(သာကေတ)

ပျိုမေတို့ နုပျို စိပြည်ဖို့အတွက် ဆေးတစ်လက်

မိုးဟိန်းကျော် (လပွတ္တာ)

“မရွှေအေးရေ...မရွှေအေး”

အိမ်ခြံဝမှ အော်ရင်း ခေါ်ရင်း ဝင်လာသူကြောင့် စာရေးသူက အိမ်ရှေ့ခန်း စာရေးစားပွဲတွင် စာရေးနေရာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ စာရေးသူ၏ ဇနီးနှင့် ဆွေမျိုးမကင်းသော သဲဖြူကုန်းရွာမှာ မလှလှ ဖြစ်သည်။ မလှလှက စာရေးသူဇနီးနှင့် တစ်ရွာတည်းနေသူဖြစ်သည်။ စာရေးသူက မီးဖိုခန်းတွင် မနက်စာအတွက် အလုပ်များနေသော ဇနီးဖြစ်သူထံသို့...

“မရွှေအေးရေ... ဒီမှာ မလှလှ လာတယ်ဟေ့။ လာ...မလှလှ၊ ထိုင်း၊ မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာနေပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မလည်း ကျန်းမာရေးက မကောင်းတာနဲ့ အရင်ကလို လပွတ္တာကို ဈေးလာမရောင်းနိုင်တော့လို့ မရောက်ဖြစ်တာပါ။ ခုမှ ဆေးလာဝယ်ရင်း မမြင့်မြင့်အေးကို သတိရတာနဲ့ လှည့်ဝင်လာတာ”

“ဟော...မလှလှပါလား။ ခုမှ ဘယ်က မျက်စိလည်ပြီး ရောက်လာတာလဲ။ မတွေ့တာ ကြာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မရွှေအေးရယ်။ လှလှလည်း အရင်ကလို ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ ဘယ်ကိမှ မသွားမလာနိုင်

တာနဲ့ အရောက်အပေါက်နည်းသွားတာ။ ဒါနဲ့ မရွှေအေးက ရော၊ သူများတော့ပြောပြီး သူကတော့ ရွာမရောက်တာ ကြာပါပေါ့လား။”

မလှလှက ဝင်ထိုင်ရင်း ဇနီးဖြစ်သူ မရွှေအေးနှင့် အခြေအတင် နှုတ်ခွန်းဆက် ပြောနေကြသည်။

“ကဲ...အမောလည်း ဖြေ၊ ဒီမှာ ရေခွေးကြမ်းနဲ့ မုန့်လည်း စားဦး။ နောက်ပြီး ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ထမင်း စားပြီးမှ ပြန်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်သားပဲ မလှလှရဲ့။ အေးနဲ့ ညီအစ်မတွေ စကားပြောကြပါဦးလား။ နားနားနေနေ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်တာပေါ့”

“အေးပါတော်၊ ကျွန်ကလည်း သတိတရ ဝင်လာတာမို့ နားနားနေနေ နေပြီးမှပဲ ပြန်ပါမယ်”

“ဒါနဲ့ မလှလှ၊ စောစောက ပြောသွားတဲ့ စကားထဲမှာ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့လို့ ကြားမိလိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဪ...မရွှေအေးရယ်၊ ဟင်းဟင်း...ဆရာရှေ့ပဲ မျက်နှာပူပူနဲ့ ပြောရမှာပဲ။ ဒီလို မရွှေအေးရဲ့ မရွှေအေးတို့၊ လှလှတို့ မိန်းမသားတွေဟာ သွေးသားညီညွတ်မှု ကျန်းမာကြတာ မဟုတ်လား။ သွေးသားဓမ္မတာ မှန်ကန်ရင် စားဝင်အိပ်ပျော်လို့ လူကို လန်းဆန်းစံနတာပဲ။ အဲ...သွေးသားမမှန်ရင် စားမကောင်း အိပ်မပျော်နဲ့ လေးလံတိုင်းမှိုင်းပြီး စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်ကြရတာပါပဲ။ ခု လှလှလည်း သဘာဝသွေးသားဓမ္မတာမမှန်လို့ စားမကောင်း အိပ်မပျော်နဲ့ စိတ်တို၊ ဒေါသဖြစ်၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲရောဂါပါပဲ မရွှေအေးရယ်”

“ဪ...ဒီလိုလား။ ဟုတ်တာပေါ့ လှလှရယ်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေမှာ သွေးသားမှန်အောင် သဘာဝကို ဂရုစိုက်ရသလို၊ သင့်လျော်တဲ့ အစားအသောက် ဆေးဝါးများလည်း စားသုံးကြရတယ်လေ”

“ဟုတ်လား၊ ဟင်းဟင်း...ဒါကြောင့်ထင်ရဲ့ မရွှေအေးတို့များ တွေ့လိုက်တိုင်း ကျန်းမာစိုပြည် အပြုံးတဝေဝေနဲ့ ညီပြာညက်ဝင်းနေတာပဲ။ အသားဖြူတာ ညီတာထက် အသားအရည် စိုပြည်လန်းဆန်းနေရင် ကြည့်ရ မြင်ရတာကို ကောင်းတယ်။ ဒါဆို လှလှလည်း မရွှေအေးလို ကျန်းမာစိုပြည်အောင် ဆေးနည်းကောင်းလေးများ ရှိရင် ပေးပါဦး”

“ဟာ...ဆေးနည်းတင်မကဘဲ၊ ခု ကျွန်မစားနေတဲ့ ဆေးပါ လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်။ အဲ...ဆေးနည်းက

တော့ ဟင်းဟင်း...သိတယ်မဟုတ်လား။ လှလှအစ်ကို၊ ကျွန်မယောက်ျား စာရေးဆရာကိုပဲ မေးပေတော့။ သူက ကမ္ဘီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှာ အဆောင်ယဉ်၊ ဂီတကျင့်စဉ်နဲ့ တိုင်ရင်းဆေးဗြို့တို ဆောင်းပါးတွေ ရေးပြီး စာဖတ်သူတွေ အကျိုးရှိအောင် ဖော်ထုတ်ပေးနေသူဆိုတော့ ခု ဆေးနည်းကလည်း သူဖော်ပေးထားတာ လှလှရဲ့”

သူတို့ချင်း ပြောနေသော စကားဝိုင်းက စာရေးသူထံသို့ မြားဦးတည်လာသည်ကြောင့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ဝင်တစား အားထည့်ရေးနေသော စာရေးသူက ဇနီးဖြစ်သူ မရွှေအေးကို မျက်လုံးဝင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကိုယ်ရေးကြံလျှင် သက်လုံကောင်းလောက်အောင် စာရေးဆရာလေးပီပီ ပရိယာယ်ကြွယ်သော မရွှေအေးက စာရေးသူကို ပြုစုဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မရွှေအေးစကားကြောင့် မလှလှက စာရေးသူကို အားတုံအားနာ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“အဟဲ...မရွှေအေးပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်အစ်ကိုက စာရေးဆရာပဲဟာ။ သူများတွေ ကောင်းကျိုးတောင် ဆောင်ရွက်နေတာ။ ကိုယ့်ညီမနုကွကို ကြည့်နေမယ် မထင်ပေါင်”

“ဪ...မိန်းမရယ်၊ ဆေးနည်းက မင်းပြောလိုက်လည်း ရသားနဲ့။ ဒီမှာ စွာန်ဝင်တုန်း ရေးရတာကွ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ပြောစေချင်လို့ပါ။ ဒါမှ ပိုလေးနက်မှာပေါ့။ နော်လှလှ”

“အင်း...ဟုတ်တယ် အေးရေ။ ကဲပါ ဆရာရယ်၊ ဆေးနည်းမပြောရင်တော့ ထမင်းမစားဘူးနော်၊ ဟင်းဟင်း”

“ဟင်းဟင်း...ဟင်း”

သူတို့စကားနှင့် သူတို့ ပွဲကျနေကြသည်ကို စာရေးသူက ပြုံးရင်း...

“ကဲပါ...ထမင်းလည်း စားပါ။ ဆေးနည်းလည်း ပြောရုံတင်မကဘူး။ ရေးပါပေးလိုက်ပါမယ်။ ဖော်ပြီးသား ဆေးပါ ပေးလိုက်ပါမယ်ဗျား”

“ကဲ...လှလှရော၊ အစ်ကိုပါ ထမင်းစားကြရအောင် စားပြီးမှပဲ ပြောကြတာပေါ့”

ဇနီးသည် မရွှေအေး ပြင်ထားသော ထမင်းပိုင်းမှာ စားကြရင်း သူတို့ညီအစ်မဝမ်းကွဲနှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းနောင်နှစ်များ ပြောကြသည်ကို နားထောင်ရင်း ထိုနှစ်ယောက် ထမင်းပိုင်းလေးမှာ စိုပြည်စွာ စားသောက်ပြီးစီးခဲ့ကြသည်။

ထမင်းစားပြီး သိမ်းဆည်း၍ အိမ်ရှေ့ခန်း လက်ဖက်
ရည်ခိုင်းမှာ ထန်းလျက်ခဲ၊ လက်ဖက်သုပ်တို့နှင့် ဝိုင်းကြည့်
သည်။

“အေးရယ်...အေး ထမင်းစားတာ မြန်ဖို့ ကောင်း
လိုက်တာ။ အေးစားတာကို ကြည့်ပြီး လှလှတောင် ခါတိုင်း
ထက် ထမင်းပိုဝင်မိတယ်။ ဒါနဲ့ အေး တို့စရာလုပ်စားတဲ့
အရွက်က ဘာရွက်တုန်း”

“ဪ... လှလှရယ်၊ အဲဒါ ကြိတ်မှန်ရွက်လေ။
အေးကတော့ ထမင်းစားတိုင်း ဆေးဝါးအဖြစ် မဖြစ်မနေ
စားတယ်။ တို့စရာအဖြစ်နဲ့ စားသလို တစ်ခါတစ်ရံ ဟင်းချို
အဖြစ်လည်း ချက်သောက်တယ်။ အေးတို့ ထမင်းခိုင်းမှာ
သူမပါရင် မဖြစ်ဘူး လှလှရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ သိပါဘူးတော်။ ကြိတ်မှန်ရွက်များ ကျုပ်
တို့ရွာမှာ ပေါလွန်းလို့၊ စားရကောင်းမှန်းလည်း မသိပါဘူး
အေ”

“ဒါပေါ့ လှလှရဲ့၊ သိသူ ဖော်စား၊ မသိသူ ကျော်သွား
ဆိုသလို စားတတ်ရင် ဆေး၊ မစားတတ်ရင် ဘေးတဲ့။
ဟဲဟဲ... သိလို့၊ ကတ်လို့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး။
ယောက်ျားအားကိုးနဲ့ ကြားဟာ၊ ဟင်းဟင်း...”

“ကဲပါ...မရွှေအေးရယ်၊ ဆေးသုံးဘူးလောက် ပေး
လိုက်ပါ။ နောက်ပြီး အဲဒီ ပျိုမေတို့ နပျိုစေဖို့အတွက်
ဆေးတစ်လက်ကိုလည်း ပြောပြပါမယ်။ ဆေးနည်းက သိပ်
မခက်တော့ စိတ်နဲ့ပဲ မှတ်သွားပါ။ ဒီလို မလှလှရဲ့ ကြိတ်မှန်
ပင် မရင့်သေးခင်၊ အပွင့်မထွက်သေးခင် အပင်နုလေးတွေ
ကို အမြစ်ပါ နုတ်၊ ရေစင်စင်ဆေး၊ အိုးသန့်သန့်ထဲမှာ
ရေနဲ့ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်၊ ဒါမှမဟုတ် အရွက်တွေ နူးအိ
ဖတ်နေအောင် ပြုတ်၊ အအေးခံထားပြီး အရိုးရင့်နဲ့ အမြစ်
ဖတ်တွေ၊ အဖတ်ကြမ်းတွေကို စင်အောင် ဖယ်ပစ်၊ ကျန်တဲ့
အိနေတဲ့ ရွက်ဖတ်တွေကို လက်စင်စင်ဆေးပြီး နာနာနယ်၊
ပိတ်ပါးစနဲ့ စစ်ယူ၊ ပိုတဲ့ အဖတ်ကြမ်းတွေကို စွန့်ပစ်၊ ထန်း
လျက်ကိုလည်း ကြွက်ပြီးတန်းအောင် ကျိုထား။ သဲစင်
အောင်စစ်ပြီး စောစောက ကြိတ်မှန်ရွက်အနစ်ရည်နဲ့ ရော၊
သမအောင် မွှေ၊ နောက် လက်ကော်ရအောင် ကျိုပေါ့။
ကျိုနေတုန်းလည်း သစ်သားယောက်မတစ်ချောင်းနဲ့ ချိုး
မကပ်အောင် မွှေပေးရမယ်။ မီးလည်း ပြင်းပြင်းမထိုးရဘူး။
မီးမျှင်းမျှင်းနဲ့ ချက်။ လက်ကော်ရရင် အအေးခံထား။ လေ
လုံတဲ့ ဘူး၊ ပုလင်းထဲမှာ ထည့်ထား။ မနက် ထမင်းစားပြီး
တစ်ကြိမ်၊ ည ထမင်းစားပြီး တစ်ကြိမ်၊ ဟင်းခပ်စွန်းနဲ့

တစ်ခွန်း မှန်မှန်စားပေး။ ရေဝသောက်။ တစ်ပတ်လောက်
စားရင်ပဲ မအီမလည်ဖြစ်နေတာ၊ မစားချင် မသောက်ချင်ဖြစ်
နေတာ၊ အိပ်မပျော်၊ ရင်ခုန် နှလုံးတုန်တာ၊ သွေးသား
မညီညွတ်တာတွေ သိသိသာသာ ထူးထူးခြားခြား သက်သာ
လာပါလိမ့်မယ်။ အဲ...ထမင်းစားရင်လည်း အဲဒီ ကြိတ်မှန်
ရွက်အနက်ကို တို့စရာအဖြစ် လုပ်စား။ သင့်ရာ ငါး၊ ပုစွန်နဲ့
ဟင်းချိုခတ်သောက်ရင် လပိုင်းအတွင်းမှာပဲ အသားအရည်
စိုစိုပြည်ပြည်နဲ့ စိတ်ရွှင်ကျန်းမာ ပျိုမေတို့အလှတွေ ဝေဖြာ
ကြပါလိမ့်မယ်။ ကဲ...ဆေးနည်းကတော့ ဒါပါပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ ရွာရောက်ရင်
အစ်ကိုပြောသလို မဖြစ်မနေလုပ်ပါမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ လှလှရဲ့၊ တခြားသူတွေလည်း မြန်
ဝေ ဒါနုပြုဦးနော်”

“စိတ်ချပါ မရွှေအေးရယ်”

“အင်း...အိမ်က စာရေးစာချီ...အဲ...စာရေးဆရာ
ကြီးကတော့ သူဆေးနည်းကို ဂန္ထီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှာ
ဖော်ပြဦးတော့မှာမဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ မရွှေအေးရ”

“အဆို စာမူခရရင် ပေါင်ထားတဲ့ လုံချည်လေး ရွှေပေး
နော်”

“ဟိုက်...ဒီမိန်းမကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

“ဟားဟားဟား...”

ဇနီးချော မရွှေအေး၏ ပြက်လုံးကြောင့် သုံးဦးသား
ပွဲကျ ရယ်မောသံက သောသောညံသွားပါတော့သည်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ

မိုးဟိန်းစကျင်(လခွတ္တာ)

တက္ကသိုလ် စိုးမိုးနိုင်

ဘဝပုစ္ဆာ အဖြေရှာကဏ္ဍ

ယမင်းစုကျော်

သာကေတ

မေး ■ ကံကောင်းခြင်း လက်ဆောင်ယတြာကို
လိုချင်ပါသည်။

ဖြေ ■ ယမင်းစုကျော်သည် တရုတ်ဝေဒဗေဒင်ပညာ
ရပ်အရ ခွေး(သစ်သား)နှစ်ဖွားဇာတာရှင်ဖြစ်သည်။ ဂဏန်း
ဗေဒင်ပညာရပ်အရ (၅)ဂဏန်းသမားဖြစ်ပြီး အနောက်တိုင်း
ဗေဒင်ပညာရပ်အရ မိဿရာသီဖွား(Aries)ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဇာတာရှင် ယမင်းစုကျော်သည်
ကျေးဇူးသစ္စာတရားကို စောင့်သိ ရိုသေသူဖြစ်သည်။ မိမိကို
အများတကာ လေးစားအောင် ဟိတ်ဟန်စတိုင်လ်ထုတ်
တတ်သည်။ အတွင်းစိတ်က ရိုးသားဖြူစင်ခြင်းကြောင့် လူ
အများ၏ ချစ်ခင်မှုကို ရရှိတတ်သည်။

ယမင်းစုကျော်သည် လူကံခတ် မညံ့တတ်ခြင်း
ကြောင့် စီးပွားရေးမှာ ဝင်ဆံ့လိမ့်မည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
တစ်ခုကို ဇောက်ချပြီး တစိုက်မတ်မတ် ခွဲခိုက်လုပ်တတ်ခြင်း
ကြောင့် ငွေကြေးစုစီစောင်းမိပါလိမ့်မည်။ မျှမျှတတ မှန်မှန်
ကန်ကန် စဉ်းစားတတ်၏။ တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန်
လုပ်တတ်သူလည်းဖြစ်သည်။ ကြိုတင် ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်စွမ်း
မြင့်မားသည်။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး မြင့်မားလျက် ရည်မှန်း
ချက် မြင့်မားခြင်းကြောင့် ဘဝမှာ ထည်ထည်ဝါဝါနှင့် နေထိုင်
ရပါလိမ့်မည်။

ယမင်းစုကျော်သည် ခွေးနှစ်ဖွား ဇာတာရှင်ဟူ၍
မိမိကိုယ်ကျိုးကို စွန့်စားကာ အနှစ်နာခံ လုပ်ဆောင်ရသော
ပရဟိတလုပ်ငန်းများတွင် ဝါသနာထုံသည်။

ယမင်းစုကျော်သည် ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်းစေတနာ
ကောင်းရှိသော်လည်း ပြိုင်ဘက်များနှင့် တွေ့ကြုံလာလျှင်
လွယ်လွယ်ကူကူ အလျော့မပေးတတ်ပေ။ သူနိုင် ကိုယ်နိုင်
အပြိုင်ကျလိုသော စိတ်ဓာတ်ထူးရှိ၏။

ယမင်းစုကျော်သည် မိသားစုကို ချစ်ခင်တတ်ပြီး
မိမိရှာဖွေစုဆောင်းရသမျှကို မိသားစုအား ပေးအပ်လေ့ရှိ
သည်။ ယမင်းစုကျော်သည် မိမိ၏ စိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းနှင့်
မိသားစုတို့အပေါ် ချစ်ခင်စိတ် ကြီးမားပြီး၊ ထိုသူတို့အား
စော်ကားလာကြသူတို့ကိုလည်း ပြန်၍ခံကာကွယ် တိုက်
ခိုက်ရန် ဝန်မလေးသူလည်းဖြစ်သည်။

ယမင်းစုကျော်၏ အားနည်းချက်တစ်ခုမှာ မိမိက
အပြင်းအထန်ကြိုးစား၍ ဖြစ်မလာသောအခါမှာ စိတ်ဓာတ်
ကျလွယ်တတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ကို ပြုပြင်ပါက
ဘဝမှာ အလိုလိုနေရင်း ပိုမိုအဆင်ပြေမှုများစွာ ကြုံရပါလိမ့်
မည်။

မိဿရာသီဖွား ယမင်းစုကျော်သည် ခွဲသတ္တိရှိ
ခြင်း၊ အမြော်အမြင် အတွေးအခေါ် ကျယ်ဝန်းခြင်း၊ သင်္ချာ
စင်ကြယ်စွာ နေထိုင်တတ်ခြင်း၊ စိတ်ဆတ်သော်လည်း မိမိ
ကိုယ်မိမိ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းအား မြင့်မားခြင်းတို့က ယမင်းစု

ကျော်၏ အားသာချက်များပင်ဖြစ်သည်။

အချစ်ရေးတွင် အပေါ်ယံ၌ ချစ်သူကို ဂရုမစိုက် တတ်သူဟု အထင်ခံရတတ်သော်လည်း လက်တွေ့တွင် ချစ်သူကို ကြင်နာတတ်သူ၊ ဂရုစိုက်တတ်သူဖြစ်သည်။

ယမင်းစုကျော်၏ အားနည်းချက် နောက်တစ်ခုမှာ စောင့်ဆိုင်းရန် သည်းခံစိတ်မရှိခြင်းပင်။ ထို့ကြောင့် အောင်မြင်မှုရခါနီးတွင် လက်လွှတ်လိုက်ရတတ်သည်။ သို့အတွက် သည်းခံပါ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မိုက်မိုက်မဲမဲ ဆင်ကန်းတောတိုး စွန့်စားတတ်သည်။ တစ်ချို့တည်း အဖွဲ့ကြီးသည့် လောင်းကစား မှုမျိုးကို လုပ်ဆောင်တတ်သည်။ မှန်တာကို ရွေးလုပ်ပါ။

ဇာတာရှင် ယမင်းစုကျော်၏ အကျိုးပေးဂဏန်း မှာ (၃၊ ၆၊ ၉) ဖြစ်သည်။ အကျိုးပေးအရောင်မှာ အနီရောင်၊ ပန်းရောင်ဖြစ်သည်။

ဇာတာရှင် ယမင်းစုကျော်အတွက် ကံကောင်းခြင်း လက်ဆောင် ယတြာမှာ ကံဆိုသည်ကား မိမိ၏ ကိုယ်မှု၊ နှုတ်မှု၊ စိတ်မှုတို့ပင်ဖြစ်သည်။ မိမိစိုက်ပျိုးသော သီးနှံကို မိမိက ရိတ်သိမ်းရသကဲ့သို့ မိမိပြုလုပ်သော ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့၏ အကျိုးဆက်ကိုလည်း မိမိကသာ ခံစားရမှာဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် -

- * ကောင်းတာ ကြုံ၊ ကောင်းတာ ပြော၊ ကောင်းတာ လုပ်ပါ။
- * သည်းခံပါ။ မှန်တာလုပ်ပါ။
- * အရာရာတိုင်းမှာ သတိတရားကို လက်ကိုင်ထားပါ။
- * လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်ကို လုပ်ပါ။ ပြောသင့်ပြောထိုက်သည်ကို ပြောပါ။
- * အချိန်ကို လေးစားပါ။ ငွေလက်ကို မလျော့သင့်ပါ။ ဝီရိယကို ပညာနှင့် ပေါင်းစပ်ပါ။
- * အတင်းအဖျင်းများကို လျစ်လျူရှုပါ။
- * ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တန်ဖိုးထားပါ။
- * အပြုံးကို ဆောင်ပါ။
- * လူကြီးသူမများကို ဂိုဏ္ဍပါ။ လေးစားပါ။ ပူဇော်ထိုက်သူကို ပူဇော်ပါ။ လူမိုက်ကို ရှောင်၍ လူလိမ္မာနှင့် ပေါင်းပါ။
- * အသိပညာ၊ ဗဟုသုတကို ကြိုးစားရယူပါ။ စာကောင်းပေမွန်များကို ဖတ်ရှုပါ။
- * လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများကို လျော့ပါ။ မိမိကိုးကွယ် ယုံကြည်ရာ ဘာသာတရားကို

ပိုလုပ်ပါ။

နံနက်တိုင်း စောစောထပြီး အိမ်ရှိ ဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေချပ်၊ ဆွမ်းနှင့် နံ့သာကပ်လှူပါ။ ပြီးလျှင် သီလခံယူပြီး သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာတော်ကို ကိုးခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။ မေတ္တာပို့ပါ။ ထိုသို့ နေ့စဉ်ပြုလုပ်ပေးလျှင် မိမိ၏ ကံတရားကို မြှင့်တင်ပေးပြီး ကံကောင်းမွန်မှု ပိုလာပါလိမ့်မည်။

မမြသစ္စာ

အမရပူရမြို့၊ မန္တလေးတိုင်း

မေး ။ ချစ်သူသည် ဘဝလက်တွဲဖော် ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်၊ အချစ်ပစ္စုပ္ပန်တစ်ပုဒ်ကို အဖြေထုတ်လိုပါသည်။

ဖြေ ။ မမြသစ္စာသည် တရုတ်ဝေဒဗေဒင်ပညာရပ်အရ ကြွက်(ရေ)နှစ်ဖွားဇာတာရှင်ဖြစ်သည်။ ဂဏန်းဗေဒင်ပညာရပ်အရ (၃)ဂဏန်းသမားဖြစ်ပြီး အနောက်တိုင်းဗေဒင်ပညာရပ်အရ တူရာသီဖွား(Libra) ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးထက်မြက်ပြီး ဗဟုသုတပြည့်စုံသည်။ အချစ်ရေးတွင် အချစ်ကို လေးလေးနက်နက် ခံစားတတ်ပြီး ချင်ချိန် ဝေဖန်တတ်သော သဘောရှိသည်။

ချစ်သူသည် တရုတ်ဝေဒဗေဒင်ပညာရပ်အရ ကြွက်(သစ်သား)နှစ်ဖွားဇာတာရှင်ဖြစ်သည်။ မကာရရာသီဖွား(Capricorn)ဖြစ်ပြီး (၉)ဂဏန်းသမားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အခွင့်အရေးကောင်းများကို အရယူတတ်သူ၊ ဖော်ရွေ ပွင့်လင်းသူ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တက်တက်ကြွကြွ နေထိုင်တတ်သူမျိုးဖြစ်သည်။

မမြသစ္စာ၏ အချစ်ပစ္စုပ္ပန်ကို အဖြေထုတ်ရမည်ဆိုလျှင် မမြသစ္စာအနေဖြင့် မိမိ၏နလုံးသားမှာ မိမိထက် အသက်ကြီးသူအပေါ်ကို ရိုမန်တစ်ဆန်ဆန် စိတ်ကူးယဉ်လျက် ရင်ခုန်သံများစွာဖြင့် နူးညံ့စွာ ဖြစ်တည်လာသော အချစ်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိဘများ၏ ဆန္ဒကို ဦးနှောက်ဖြင့် အဖြေညှိကာ သစ္စာဖြင့် ဖွဲ့တည်သော အချစ်အိမ်လေး တည်ဆောက်နိုင်ပါစေ။

* * *

တက္ကသိုလ် စိုးမိုးနိုင်

၂၀၁၅ ခုနှစ် မေလ

ခရီးမသွားခင် နင်းကြမ်းဆင်တဲ့

ဓာတ်ယတြာ

တောကျောင်းဘုန်းကြီး

မိမိသည် ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့၏ အထောက်အပံ့ဖြင့် သာသနာ့ဝန်ထမ်းဘဝကို ရပ်တည်နေ ရသကဲ့သို့၊ လောကနိယာမအတိုင်း အပေးအယူ သဘာဝ တရားအရ သူတို့ လိုအပ်ရာကိုလည်း ပြန်လည်ဖြည့်စွမ်း ပေးရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့၏ လောကီရေးရာအထောက်အပံ့ အတွက် လိုအပ်ရာ၊ စပ်လျဉ်းရာတို့ကိုလည်း မကြာခဏ မိမိတို့ တောင်းခံတတ်လေ့ရှိကြ၏။ ထိုသို့ တောင်းခံလေ့ ရှိကြသည့်အထဲတွင် အများစုက လောကီရေးရာ အဆင်ပြေ ကြောင်း ဓာတ်ယတြာပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ မိမိဆရာအရှင်ဖြစ်တော်မူသော သစ်တံခါး ဆရာတော်မှ မိမိအား လမ်းညွှန်စကားဆိုခဲ့ဖူးသည့် လောကီ ရေးရာ အဆင်ပြေကြောင်း ဓာတ်ယတြာများကိုသာ ပြန်လည် မှုဝေလိုက်ပါ၏။ ဤတွင် အနေဝေသူများမှ စာဖြင့် တစ်တန်း ဖုန်းဖြင့် တစ်လှည့် တောင်းခံလာကြပါသဖြင့် မဂ္ဂဇင်းစာမျက် နှာမှတစ်ဆင့် ခရီးမသွားခင် ဓာတ်ယတြာနင်းကြမ်းဆင်၍ သွားစေချင်လို့ ရွှေယတြာပွင့်အဖြစ် ကမ်းဆင့်ဆက်သီလိုက် ပါသည်။

ခရီးမသွားခင် နင်းကြမ်းဆင်တဲ့ ဓာတ်ယတြာ

(၁) တနင်္ဂနွေသားသမီး ခရီးထွက်မည်ဆိုပါလျှင် မိမိ မွေးနံဂြိုဟ်တြိရန်းဖြစ်သော အင်္ဂါနံသင့် စံကားစိမ်းရွက်၊ ဆီး ရွက်နှင့် စတုရန်းဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဟူးနံသင့် လဲလှရွက်၊ ရွက်လှ ရွက်တို့ကို ရောနှောစုပုံလျက် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သက်ဖြစ်သော ခြေထောက်ဖြင့် ခြောက်ချက်နင်းလျက် အလုပ်အကိုင် အကြံအစည်အောင်မြင်ပါစေဟု “ဇယစက္ကောဂါထာ” ကို ရွတ်ဆို၍သွားပါလေ။ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

(၂) တနင်္လာသားသမီး ခရီးထွက်မည်ဆိုပါလျှင် မိမိ မွေးနံဂြိုဟ်တြိရန်းဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဟူးနံသင့် ဝါးရွက်၊ ရွက်လှ ရွက်နှင့် စတုရန်းဖြစ်သော ပေါက်ပန်းဖြူ၊ ပျဉ်းမရွက်တို့ကို ရောနှောစုပုံလျက် တနင်္လာဂြိုဟ်သက်ဖြစ်သော ခြေထောက် ဖြင့် ဆယ်ငါးချက်နင်းလျက် အလုပ်အကိုင် အကြံအစည် အောင်မြင်ပါစေဟု “ဇယစက္ကောဂါထာ” ကို ရွတ်ဆို၍သွားပါ လေ။ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

(၃) အင်္ဂါသားသမီး ခရီးထွက်မည်ဆိုပါလျှင် မိမိမွေးနံ ဂြိုဟ်တြိရန်းဖြစ်သော ကြာသပတေးနံသင့် ပေါက်ပန်းဖြူ၊ ပျဉ်းမရွက်နှင့် စတုရန်းဖြစ်သော သီဟိုဠ်ရွက်၊ သီးရွက်တို့ကို ရောနှောစုပုံလျက် အင်္ဂါဂြိုဟ်သက်ဖြစ်သော ခြေထောက် ဖြင့် ရှစ်ချက်နင်းလျက် အလုပ်အကိုင် အကြံအစည်အောင် မြင်ပါစေဟု “ဇယစက္ကောဂါထာ” ကို ရွတ်ဆို၍သွားပါလေ။ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

(၄) ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး ခရီးထွက်မည်ဆိုပါလျှင် မိမိ မွေးနံဂြိုဟ်တြိရန်းဖြစ်သော သောကြာနံသင့် ဆီးရွက်၊ သီဟိုဠ် ရွက်နှင့် စတုရန်းဖြစ်သော စနေနံသင့် ထနောင်း၊ နာနတ်၊ တောက်တာရွက်တို့ကို ရောနှောစုပုံလျက် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သက် ဖြစ်သော ခြေထောက်ဖြင့် ဆယ်နုနစ်ချက်နင်းလျက် အလုပ် အကိုင်အကြံအစည်အောင်မြင်ပါစေဟု “ဇယစက္ကောဂါထာ” ကို ရွတ်ဆို၍သွားပါလေ။ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

(၅) ကြာသပတေးသားသမီး ခရီးထွက်မည်ဆိုပါလျှင်

မိမိမွေးနံဂြိုဟ်တြိရန်းဖြစ်သော စနေနံသင့် ထနောင်း၊ နာနတ်၊ တောက်တာရွက်နှင့် စတုရန်းဖြစ်သော တနင်္ဂနွေနံသင့် အင်စရွက်၊ အုန်းရွက်တို့ကို ရောနှောစုပုံလျက် ကြာသပတေး ဂြိုဟ်သက်ဖြစ်သော ခြေထောက်ဖြင့် ဆယ်ကိုးချက်နင်း လျက် အလုပ်အကိုင်အကြံအစည် အောင်မြင်ပါစေဟု “ဇယစက္ကောဂါထာ” ကို ရွတ်ဆို၍သွားပါလေ။ အောင်မြင်ပါ လိမ့်မည်။

(၆) သောကြာသားသမီး ခရီးထွက်မည်ဆိုပါလျှင် မိမိ မွေးနံဂြိုဟ်တြိရန်းဖြစ်သော တနင်္ဂနွေနံသင့် အင်စရွက်၊ အုန်း ရွက်နှင့် စတုရန်းဖြစ်သော တနင်္လာနံသင့် ကုက္ကိုရွက်၊ ကံ ကော်ရွက်တို့ကို ရောနှောစုပုံလျက် သောကြာဂြိုဟ်သက်ဖြစ် သော ခြေထောက်ဖြင့် နှစ်ဆယ်တစ်ချက်နင်းလျက် အလုပ် အကိုင်အကြံအစည်အောင်မြင်ပါစေဟု “ဇယစက္ကောဂါထာ” ကို ရွတ်ဆို၍သွားပါလေ။ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

(၇) စနေသားသမီး ခရီးထွက်မည်ဆိုပါလျှင် မိမိမွေးနံ ဂြိုဟ်တြိရန်းဖြစ်သော တနင်္လာနံသင့် ကုက္ကိုရွက်၊ ကံကော် ရွက်နှင့် စတုရန်းဖြစ်သော အင်္ဂါနံသင့် စံကားစိမ်းရွက်၊ ဆီး ရွက်တို့ကို ရောနှောစုပုံလျက် စနေဂြိုဟ်သက်ဖြစ်သော ခြေထောက်ဖြင့် တစ်ဆယ်ချက်နင်းလျက် အလုပ်အကိုင် အကြံအစည်အောင်မြင်ပါစေဟု “ဇယစက္ကောဂါထာ” ကို ရွတ်ဆို၍သွားပါလေ။ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

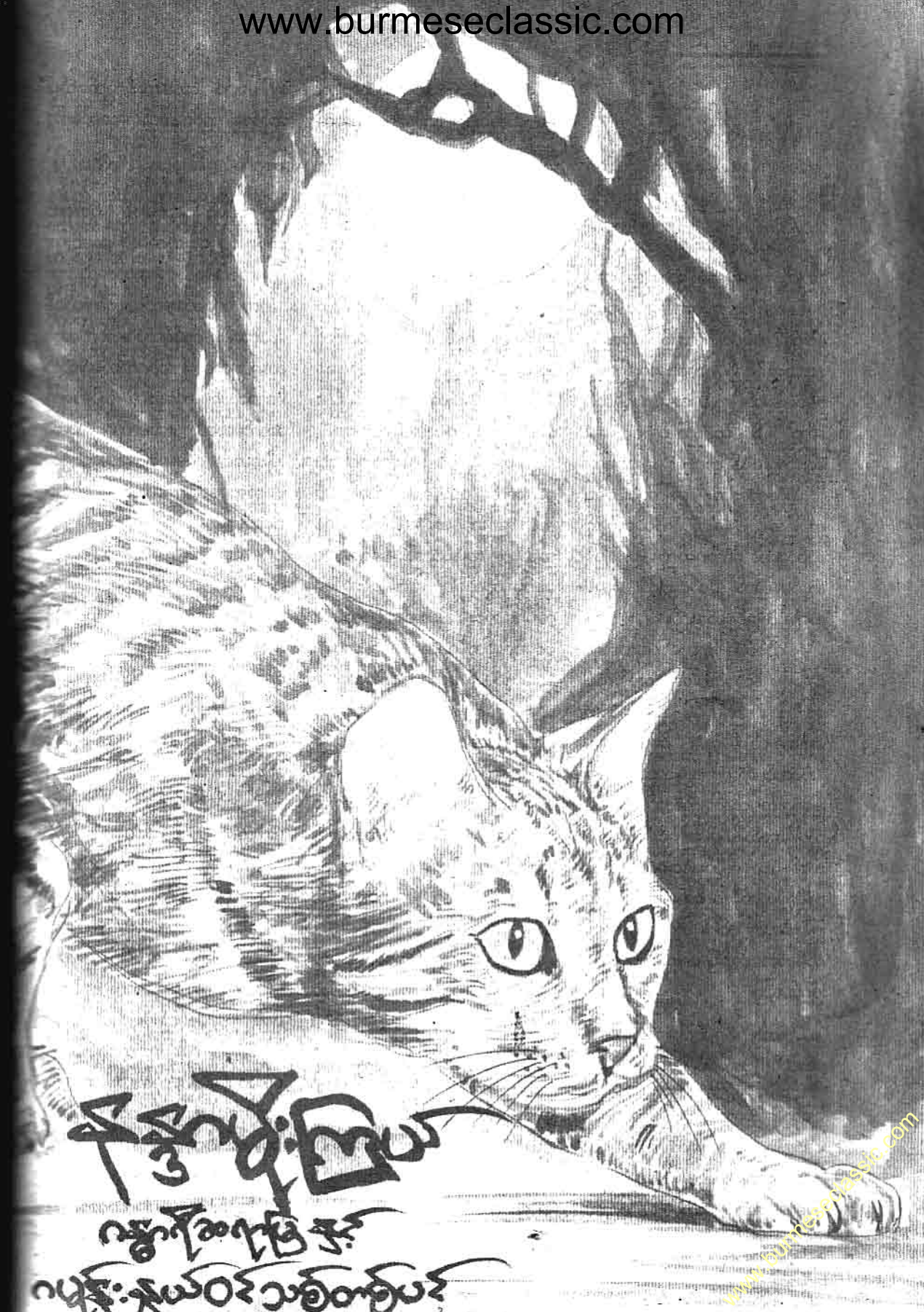
ဖော်ပြပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်လျှင် သွားသမျှခရီး ပြောသမျှစကား အောင်မြင်ရပြီး၊ ကောင်းတာ ဆောင်ရွက် သမျှ၊ ကောင်းတာကြံသမျှ အောင်မြင်ရကာ ဝမ်းမြောက် အေးချမ်းမှု ရရှိနိုင်ကြပါစေဟု ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သလျက် ပါဟု ဆိုစကားပြုရင်းဖြင့်...

ရွတ်ဆိုရန် ဂါထာ

- ဇယစက္ကော ဇယံတောယော
- ဇယိတဗ္ဗေ ဇယာသနေ
- ဇယာပေသိ ဇယေသိနံ
- ဇယံဒေတု ဇယုတ္တရော။

* * *

စောကျောင်းဘုန်းကြီး

နန္ဒာပုံပြင်

ဂန္ထဝင်သမိုင်း

ဂန္ထဝင်သမိုင်း

www.burmeseclassic.com

အမှန်စင်စစ် ကျွန်ုပ်တို့သည် မိတ်ဆွေကြီး ဂန္ဓာရီ ဆရာပြဿာ အနီးကပ် ရှိမနေလျှင်ဖြင့် ဂန္ဓီရဆန်သော ဝတ္ထုများကို တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ်ဆိုသလို ရေးထုတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံရပါမည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား ဂန္ဓာရီဆန်သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုများ ရေးသားနိုင်ရန် တိုက်တွန်းရုံသာမက၊ ရှားပါးလှစွာသော အကြောင်းအရာ၊ အဖြစ်အပျက်များကို ကိုယ်တွေ့နှင့် ယှဉ်လျက် စီကာပတ်ကုံး ပြောပြခဲ့သည်မှာလည်း မိတ်ဆွေကြီး ဂန္ဓာရီ ဆရာမြပဲ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူပြောပြသည်မှာ လွန်စွာမှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှပါသော်ငြားလည်း ကျွန်ုပ် ပြန်လည်ပုံဖော် ရေးသားလိုက်ပါမှ စိတ်ဝင်စားမှု အာနိသင် လျော့ကျသွားသည်မျိုးလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးရာ၊ ထိုအချက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ညံ့ဖျင်းမှုသာဖြစ်ပါကြောင်း ဝန်ခံလိုပါသည်။ ယခုလည်း ၎င်းဂန္ဓာရီခရီးစဉ် တစ်ခုမထွက်မီက စိတ်လိုလက်ရပြောကြားခဲ့သော ၎င်း၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် တစ်ခုအား တင်ပြ ရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် ခင်မောင်မြသည် ဂန္ဓာရီခရီးစဉ်အဖြစ် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ခြေဆန်သွားလာနေသူ ဖြစ်လေရကား ဒေသန္တရ ဘာသန္တရတို့ အတန်ငယ် ကြွယ်ဝသည့်အပြင် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ အမျိုးမျိုးလည်း တိုးပွားနေသူဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါသော် အထက်ဆရာကြီးများ၏ လမ်းညွှန်ချက်အရ မြေလတ်ဒေသတစ်ခုသို့ ဂန္ဓာရီခရီးစဉ်အဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိ တည်းခိုရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် အရာရှိရိပ်သာတစ်ခုရှိပါသည်။ ရပ်ဝေးမှ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိလာသော အရာရှိနှင့် ၎င်း၏ မိသားစုတို့ အဆင်ပြေစွာ နေထိုင်ကြစေရန် ဆောက်လုပ်ပေးထားသော ဝင်းခြံနှင့် ခေတ်မီ အဆောက်အအုံများပါပေ။

တစ်နေ့တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း တည်းခို ဇရပ်မှနေ၍ လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်အချို့ကို ဝယ်ယူရန် အလိုတူ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောင်းပရိဝုဏ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီး အရာရှိရိပ်သာရှေ့လမ်းအတိုင်း ဖြတ်အလျှောက်ဝယ် မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေသတစ်ခု၌ ဆွေမျိုးရင်းချာသဖွယ် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့လေသည်ကိုမောင်ငြိမ်း၊ မတင်နွဲ့တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ဆုံတွေ့ရလေတော့၏။ ကိုမောင်ငြိမ်းမှာ ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဤမြေလတ်ဒေသသို့ တာဝန်ကျရာ သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါဆိုသလို ဇနီးဖြစ်သူ မတင်နွဲ့ကလည်း ပါရမီဖြည့်ဖက်အနေဖြင့် လိုက်ပါနေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

၎င်းတို့သည် အိမ်ထောင်သက် ၅နှစ်ကျော်သည်တိုင် သားသမီးရတနာ မထွန်းကားသဖြင့် ဧဝံးကလေး၊ ကြောင်ကလေးများကိုသာ မွေးမြူယူနေလေတော့သည်။ ၎င်းတို့ ဇနီးမောင်နှံက ၎င်းတို့၏ အရာရှိဝင်းထဲ၌ လာရောက် တည်းခိုနေထိုင်နိုင်ပါကြောင်း အထပ်ထပ်ပြောဆိုကြသော်ငြား ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ရင်းကိစ္စ မပျက်ပြားစေလို၍ စကားလှအောင် ငြင်းစိတ်ခံရပြီး

မကြာခဏ လာရောက်လည်ပတ်မည့်အကြောင်း နှစ်သိမ့်ခဲ့ရလေတော့၏။

သို့ဖြင့် ပြန်တမ်းဝင် ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက်၌ ၎င်းတို့အိမ်သို့ ထမင်းစားကြွရောက်ပါရန် အထူးတလည် ထာရောက် ဖိတ်ကြားလေရာ ငြင်းပယ်နေမသင့်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမည်အကြောင်း ကတိပေးလိုက်မိလေသည်။ ထို့နောက် ရုံးပိတ်ရက်ရောက်လေသော် ကျွန်ုပ်တို့လည်း မိတ်ဆွေ ဇနီးမောင်နှံ ကိုမောင်ငြိမ်း၊ မတင်နွဲ့တို့၏ အရာရှိအိမ်ကလေးသို့ ရောက်သွားပါတော့၏။

၎င်းတို့၏ အိမ်ရာမှာ ဝင်းနှင့် ခြံနှင့် အတန်အသင့် ကျယ်ဝန်းပါသော်လည်း ခြံဝင်းအတွင်း၌မူ ဂမုန်းပင်အမျိုးအစားများစွာသည် ပြည့်ကျပ်လှနီ၏ နေရာယူထားရာ အရာရှိအိမ်ရာခြံဝင်းနှင့် မတူတော့ဘဲ ကန်တော်ကြီး ခြေပဒေသာစိုက်ခင်းသဖွယ် ဖြစ်နေလေတော့၏။

“ကိုခင်မောင်မြရဲ့ လူကတော့ အနွဲ့ထက်တောင် သူ့ဂမုန်းပင်တွေကို စိတ်ဝင်စားမှု ပိုနေသလား မသိပါဘူးရှင်။ ရုံးက ပြန်ပြီဆို ဂမုန်းပင်တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတော့တာပဲ။ ရုံးပိတ်ရက်များဆို အိမ်တော့ ကပ်ပါရဲ့ ဒါပေမယ့် အိမ်ထဲမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဂမုန်းတွေရှိတဲ့ ခြံထဲမှာချည်းပဲ။ ဂမုန်းအသစ် အဆန်းများ ပေါ်လာလို့ကတော့ မရရအောင် စုံစမ်းပြီး လိုက်ရှာတော့တာပဲ။ သူလို ဂမုန်းရှူး ရှူးတဲ့ လူစားမျိုး တွေတွေဖူးပေါင်ရှင်”

မတင်နွဲ့က သူ့လင်တေးမောင် အကြောင်းကို ခပ်ငေါ့ငေါ့လေး ပြောဆိုနေလေတော့ မိတ်ဆွေကြီး ကိုမောင်

ငြိမ်းမှာ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။

“အနွဲ့ပြောမှ သတိရသွားတယ်။ ဂမုန်းတော့ ဂမုန်းအနွယ်ထဲကပဲ။ နာမည် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာတောင် မသိရသေးဘူး။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဟိမဝန္တာတောထဲက မျိုးယူလာတာတဲ့။ အဲဒါ နောက်ရက် ကိုယ်သွားယူပြီး စိုက်ရဦးမယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း ကျွန်ုပ်အား ၎င်း စိုက်ပျိုးထားသည့် ဂမုန်းပင်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါလေတော့သည်။ ၎င်း၏ ခြံထဲမှာတော့ “စုန်းနိုင် ဂမုန်း”ဟု ဆိုသည့် ဂမုန်းနီ၊ ဂမုန်းနက်၊ ဂမုန်းကတိုး၊ ဂမုန်းဖြူ၊ ဂမုန်းခေတ္တာ၊ ဂမုန်းခံတက်၊ ဂမုန်းခွေးလာ၊ ဂမုန်းနွားလာ၊ ဂမုန်းပြာသာဒ်၊ ဂမုန်းပြောက်ကြီး၊ ဂမုန်းရှင်သူငယ်၊ ဂမုန်းရှည်၊ ဂမုန်းလိပ်မေ့၊ ဂမုန်းလိပ်မတွာ၊ ဂမုန်းဆိတ်နံ၊ ဂမုန်းလက်သကာ၊ ဂမုန်းသံယောဇဉ်၊ ဂမုန်းကြောင်ငို၊ ဂမုန်းရန်မီး၊ ဂမုန်းရန်လွတ်၊ ဂမုန်းကိုယ်ရံကြီး၊ ဂမုန်းခွတ္တာဖြူ၊ ဂမုန်းရွှေ၊ ဂမုန်းခွတ္တာနီ၊ ဂမုန်းလဝန်း၊ ဂမုန်းကြက်သွေး၊ ဂမုန်းဆိတ်နိုင်တို့ကို ပြသ၏။

ထို့ပြင် “နတ်နိုင် ဂမုန်း”ဟု ဆိုသော ဂမုန်းသရေ၊ ဂမုန်းရွှေရောင်၊ ဂမုန်းဖိဂလီ၊ ဂမုန်းသောဏာသိန်၊ ဂမုန်းဆင်နားရွက်၊ ဂမုန်းအင်ကြင်းသီး၊ ဂမုန်းလက်ဆက်၊ ဂမုန်းဖယောင်းပန်း၊ ဂမုန်းဖြူ၊ ဂမုန်းနက်၊ ဂမုန်းကတိုး၊ ဂမုန်းရစ်၊ ဂမုန်းပြောက်၊ ဂမုန်းကျီးချို၊ ဂမုန်းသံယာ၊ ဂမုန်းပြာသာဒ်၊ ဂမုန်းသကြား၊ ဂမုန်းကားခန္တီ၊ ဂမုန်းကြက်သွတ်၊ ဂမုန်းနာဂတ၊ ဂမုန်းနာဂသိန်၊ ဂမုန်းနာဂရွှေ၊ ဂမုန်းနာဂနတ်၊ ဂမုန်းနာဂပိုင်၊ ဂမုန်းကြက်သူငယ်၊ ဂမုန်းဆိတ်နီ၊ ဂမုန်းခြံထွက်၊ ဂမုန်းဘီလူး၊ ဂမုန်းဥတစ်လုံး၊ ဂမုန်းအင်သီး စတာတွေကိုလည်း ပြ၏။

စင်စစ် ကျွန်ုပ်မှာ ဧည့်သည်ဖြစ်

နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ တစ်ဖက်သား၏ ဆန္ဒ၊ ဝိသနာ၊ အာသီသတိအား ကန့်လန့်မတိုက်လို၍ တစ်ကြောင်း (ကျွန်ုပ်စိတ်မဝင်စားသောကိစ္စ ဖြစ်စေကာမူ၊ မိတ္တဗလဋီကာအရ) ကိုမောင်ငြိမ်း စိတ်ချမ်းသာစေလိုခြင်းက လိုက်လိုက်လျောလျောနေခဲ့မိပါသည်။

ထိုနေ့က ၎င်းတို့မိသားစုနှင့် အတူ မရူးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေကို ပြောဆိုကြရင်း မတင်နွဲ့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်တည်ခင်း ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည့် ထမင်းဟင်းလျာတို့ကို အရသာရှိရှိ စားသောက်ခဲ့ရပါသည်။ ထမင်းစားပြီးတော့ အချိုပွဲ၊ ရေခွေးကြမ်းနှင့် အသုပ်တို့ကိုလည်း စားသောက်ခဲ့ရသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်ကား ဧည့်သည်အပေါ် လွန်စွာမှ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်လှပါဘိ။ ကျွန်ုပ် အချိန်တန်၍ ပြန်မည့်အကြောင်း နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာလေသောအခါဝယ် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ခြံအထိ လိုက်ပို့ပေးကြပါသည်။ ထို့နောက် ကိုမောင်ငြိမ်းက စကားဆိုပြန်ပါသေးသည်။

“နောက်တစ်ပတ်လည်း ဆက်ဆက်လာခဲ့စေချင်တယ် ကိုခင်မောင်မြရယ်။ ခုလိုပဲ စားကြသောက်ကြ စကားပြောဆိုကြပေါ့။ ပြီးတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဟိမဝန္တာက ရလာမယ့် ဂမုန်းပင် တစ်မျိုးကိုလည်း လေ့လာအကဲခတ်ရအောင်ပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ ကိုမောင်ငြိမ်း၊ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့ စိတ်ချမ်းသာသွားကြစေရန် ကတိပေးခဲ့ပြီးနောက် တည်းခိုရာ ဇရပ်ဆောင်သို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ပါတော့သည်။

တစ်ရက် တစ်ရက်နှင့် ရက်တွေ

ကုန်တာ မြန်ပါတ်။

မကြာမီမှာပင် ကိုမောင်ငြိမ်းတို့ ဖိတ်ကြားထားသည့် ရက်ကလေးသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ အစားအသောက် စားလိုသည်ထက် ဟိမဝန္တာမှ အမည်မသိ ဂမုန်းဆိုသည်ကို စိတ်ဝင်စားမှုက ပိုလာခဲ့ပေရာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ဆိုသလို နေခြည်ပွင့်စ မနက်ခင်းကာလမှာပင် ကိုမောင်ငြိမ်းတို့၏ အရာရှိရိုပ်သာဝင်းခြံကလေးထဲသို့ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

“လာဗျာ . . . ကိုခင်မောင်မြ၊ ခင်ဗျားကို မျှော်နေတာဗျ။ နောက်ထပ် နာရီဝက်လောက်ကြာတော့မှ ပေါ်မလာရင်တော့ ခင်ဗျားဆီ ကျွန်တော်လာတော့မလို့”

“မဟုတ်တာ ကိုမောင်ငြိမ်းရယ်၊ လာမယ်လို့ ကတိပေးပြီးရင် ဆက်ဆက်လာမှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရာဇဝင်မှာ ပေးပြီးသား ကတိကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖျက်တာမျိုး တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့ဘူးပါဘူး။ ဪ . . . ဒါထက် ဟိမဝန္တာက ဂမုန်းဆိုတာ ရောက်လာပြီလားဗျ”

ဂမုန်းချစ်သူတစ်ယောက်အား ၎င်း ချစ်မြတ်နိုးသည့် ဂမုန်းနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိပါကြောင်း ပန်ခံသလို ဖြစ်သွားခြင်းအတွက် ကိုမောင်ငြိမ်း၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းပသွားလေတော့သည်။

“ရှိပါဗျာ၊ ရှိပါ။ ကိုင်း . . . လာ၊ ကျုပ် သေသေချာချာစိုက်ထားတယ်”

ကိုမောင်ငြိမ်းက သူ့စိုက်ပျိုးထားသည့်ဆိုသော ဂမုန်းရှိသည့် နေရာသို့ ဝမ်းသာအားရ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ရောက်လေသော် ဟိမဝန္တာမှ ဂမုန်းဆိုသည်ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အရွက်တွေက ကြီးမားသော်လည်း ပြန့်ကားခြင်းမရှိဘဲ ဧကန်

ပြန်သဖွယ် လိပ်လျက်ရှိသည်။ ထို အရွက်များ၏ အောက်မှာတော့ နွယ် လိုလို ဘာလိုလို လက်သန်းလုံးခန့် အမျှင်တွေ ထွက်နေ၏။

“ရေပြောင်း မြေပြောင်းဆိုတော့ သိပ်မလန်းသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ရောက် ခါစကထက်တော့ ပိုလန်းလာပါတယ်။ အစာတို့ ရေတို့ ကောင်းကောင်းတိုက် ကျွေး ပြုစုရမှာပေါ့လေ။ ယူလာတဲ့ မိတ်ဆွေက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ခင်လို သူတောင် မယူဘဲ ပေးလိုက်တာ”

“အပင်နာမည်က ဘာတဲ့လဲဗျ”

“မသိဘူးဗျ။ ဂမုန်းနွယ်ဝင် သစ် တစ်ပင်ပဲပေါ့။ နောက်မှ အနွဲ့နဲ့ တိုင်ပင် ပြီး နာမည်လှလှပေးရမယ်။ သည်အပင် ကောင်းကောင်းဖွဲ့ထွားလာရင် သိပ်ကို လှမှာ ကျိန်းသေပဲ”

ကိုမောင်ငြိမ်းက သူ့ဂမုန်းနွယ်ဝင် သစ်တစ်ပင်အတွက် အကြီးအကျယ် ကျေနပ်အားရနေလေသည်။ မတင်နွဲ့ ကမူ ကျေနပ်ဟန်လည်း မပြ၊ မကျေ နပ်ဟန်လည်း မပြ။ သည်နောက်မှာ တော့ မတင်နွဲ့၏ ဖွယ်ရာ စုံလင်သော လက်ရာတို့ကို အားပါးတရ သုံးဆောင် ရင်း အာလာပ သလ္လာပ စကားတွေ ပြောဆိုဖြစ်ကြလေသည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်ုပ်သည် မကြာ ခဏဆိုသလို ကိုမောင်ငြိမ်းထံ ဂမုန်း နွယ်ဝင် သစ်တစ်ပင်ကို အကြောင်းပြ ချ် မကြာခဏ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

◆◆◆

ကိုမောင်ငြိမ်း၏ ဂမုန်းနွယ်ဝင် သစ်တစ်ပင်ကား ရေခဲ မြေခဲကောင်း လာခဲ့သည်ထင်၊ တစ်နေ့တခြားဆို သလို အရွက်တွေက ဖားဖားကြီးဖြစ် ကာ၊ အရောင်တွေက စိမ်းစိမ်းစိုစိုဖြစ် လာခဲ့သည်။ အရွက်အောက်ရှိ နွယ်မျှင် တွေမှာလည်း တုတ်ခိုင်ရုံမျှမက၊ ရှည်

ရှည်လျားလျားဖြစ်လာခဲ့သည်ပင်။ သည် အပင်ကို ကြည့်၍ တစ်မိမိပ် ပီတိဖြစ် နေမိသူမှာ ကိုမောင်ငြိမ်းပဲ ဖြစ်လေ သည်။

“သည်အပင်ကို တွေ့ရသူတိုင်းနဲ့ က သိပ်ကို သဘောကျနေကြလေရဲ့။ မျိုးပွားပြီး ပြန်ရောင်းချဖို့ချည်း တိုက် တွန်းနေကြတယ်။ အင်း... ကျွန်တော် လည်း သူတို့ ခဏခဏတိုက်တွန်းကြ တာနဲ့ စီးပွားဖြစ် ပျိုးဖို့တောင် စိတ်ဝင် စားလာပြီ ကိုခင်မောင်မြ”

“ကောင်းတာပေါ့ ကိုမောင်ငြိမ်း ရယ်။ သစ်ပင်စိုက်ပြီး စီးပွားရှာတာဟာ အကုသိုလ်ကင်းပါတယ်”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး စကားကောင်း နေစဉ်မှာပင် မတင်နွဲ့သည် သံပရာရည် နှစ်ခွက်လာချရင်း စကားတစ်ခုပြော လာသည်။

“ကိုမောင်ငြိမ်းကို ပြောရဦးမယ်။ အနွဲ့တို့ ခြေရင်းအိမ်ကလေ သူတို့မွေး ထားတဲ့ စစ်တကောင်းကြက်တစ် ကောင်ရယ်၊ တိန်ညင်ကြက်တစ်ကောင် ရယ် အနွဲ့တို့ခြံထဲ ဝင်သွားရာက ပြန် ရောက်မလာလိုတဲ့၊ အဲဒါ...”

“ဟာ... သည်လူတွေ ပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ သူတို့ကြက်ကို တို့က ဘာလုပ်ရမှာတဲ့တုန်း။ မယုံ သင်္ကာနဲ့”

“အဲသည် သဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုမောင်ငြိမ်း။ အနွဲ့တို့အိမ်မှာက ခွေးကလေး ရပ်ဘို နဲ့ ကြောင်မလေး ဒေစီတို့ ရှိကြတယ် မဟုတ်လား။ တိရစ္ဆာန်တွေကပဲ ဇုက္ခ ပေးသလားလို့ပါ။ အနွဲ့လည်း သေသေ ချာချာရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။ ဟိုတုန်းက ကြက်တွေ သည်ခြံထဲ ဝင်လာတာပဲ၊ ဘာများဖြစ်ခဲ့လို့လဲ။ အနွဲ့တို့ ခွေးထား တဲ့ ခွေးက ခွေးပေါ့။ သူခိုးနင်သွားမှာ

တောင် ကြောက်နေရတဲ့ ခွေး၊ ကြောင်မ ဒေစီဆိုရင်လည်း ညှိုးချစ် တာနဲ့ အိပ်ရာထဲ တိုးဝင်ပြီး သိုးနေ အောင် အိပ်တတ်တဲ့ ကြောင်ပုလဲ။ သည်တော့လည်း သူတို့ သဘော ပေါက်သွားကြပါတယ်”

သည်ခဏ ကျွန်ုပ်လည်း ဟိမဝန္တာမှ ဂမုန်းနွယ်ဝင် သစ်တစ်ပင် ၏ အရွက်တစ်ရွက်ကို မသိသောကြည့် လိုက်မိသည်။ ဤတွင် မထင်မှတ်သော အရာတချို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်... ကြက်မွေးတွေပါလား”

“ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့ ထူးဆန်း လိုက်တာ ကိုခင်မောင်မြရယ်”

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ဝေဝေဝေဖြစ် သွားမိသည်။ ကိုမောင်ငြိမ်းက တစ်စုံ တစ်ခုကို တွေးရင်း ငေးငိုင်းနေသည်။ မတင်နွဲ့၏ မျက်နှာမှာ သိပ်မကောင်း။

◆◆◆

ပြာသိုလပြည့်ကျော် ခရက်နွဲ့ ကွယ်လွန်သူ မိခင်ကြီးကို ရည်စူး၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဆွမ်းအပ်ပို့ချင် ကြောင်း မတင်နွဲ့က ဆိုလာ၍ ပြာသို လပြည့်ညဉ့် ၎င်းတို့နှင့် လာရောက်အိမ် ပါရန် ကိုမောင်ငြိမ်းက အရေးဆိုလာ သည်။ လူတစ်ဖက်သားအပေါ် အားနာ တတ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ကိုယ် ပယောဂကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ် သွားမှာမီး၍ တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ၎င်းတို့ အိပ်စက်စေချင်သည့် ပြာသိုလ ပြည့်နေ့ညဉ့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့၏ အိမ်ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆွမ်း၊ ကွမ်းကိစ္စ များကို ပြည့်စုံစွာ စီစဉ်ပြီးသည့်နောက် နားနားနေနေဖြင့် ငါးခြောက်ဖုတ် ခံ ဆမ်းအား ရေနေ့ကြမ်းဖြင့် ပြည်းပြီး အပြင်လောကရှိ လရေငယ်ကို ခံစားနေ

မိကြလေသည်။

ကောင်းကင်မှာတော့ ပြာသို၏ လပြည့်ဝန်းသည် နင်းမြူလွှာတို့ကို ထိုးဖောက်၍ စွမ်းအားရှိသလောက် လင်းထိန်နေလေသည်။ သဘာဝ လရောင်ကို ခံစားလိုသည်မို့ အိမ်တွင်း မီးကို ပိတ်ကာ ဆင်ဝင်အောက်၌ ကုလားထိုင် ကိုယ်စီချရင်း ဟေမန္တ၏ ညအလှကို မျှော်နေမိကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မတင်ခွဲ၏ ရင်ခွင်တွင်းမှ ကြောင်မကလေး ဒေစီသည် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းကာ ဂမုန်းပင်များကြားသို့ တိုးဝှေ့ရောက်သွားလေရာ ကြောင်ချစ် သော မတင်ခွဲခမျာ ပျာပျာသလဲဖြစ် သွားရလေသည်။

“ကို...ကိုမောင်ငြိမ်း လုပ်ပါဦး၊ ဒေစီ...ဒေစီ ဘာဖြစ်သလဲ မသိဘူး။ ရှေး...ရှေး...ဒီမှာ ဓာတ်မီး”

ဒေစီ၏ အသံကား မချီမဆုံ ထွက်ပေါ်လာရာမှ ကွယ်ပျောက်သွား လေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုမောင်ငြိမ်း၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ကြောင်မလေး ဒေစီ မချီမဆုံအော်သံ ထွက်ပေါ်လာရာကို မှန်းဆလျက် မီးထိုး ရှာဖွေလိုက်လေသည်။

“ဟင်...”

“ဟယ်...”

“အား...ဒေစီ ဒေစီ သေပါပြီ”
မြင်ကွင်းကား ကြောက်ဖွယ်လိ လိပါတည်း။

ဂမုန်းနွယ်ဝင် သစ်တစ်ပင်၏ အရွက်တို့မှာ ဖားလျားကျနေ၏။ ထို အရွက်အောက်ခြေမှ နွယ်ရှင်တို့သည် ကြောင်ကလေး ဒေစီအား အသက်ဝင် လာသည့်သဖွယ် ရေဘဲ၏ လက်များ အလား သွက်လက်စွာဖြင့် ရစ်ပတ် ဖျပ်ညှစ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ကြောင်မလေးခမျာ မချီမဆုံ

အော်ဟစ်ရင်း နောက်ဆုံး၌ အသက် ခန္ဓာစဲသွားခဲ့လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသားသည် မကြိုဘူး။ မတွေ့ဘူး သည့် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ် ကြောင့် ကြက်သေသေမိကြလေသည်။

ဂမုန်းနွယ်ဝင် သစ်ပင်သည် နွယ် ရှင်အား နာမောင်းသဖွယ် အသုံးပြု၍ ကြောင်သေကို ဆွဲချီကာ ကားပြန်နေ သော အရွက်ပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။ ထို ခဏ အဆာပလာတို့အား ကော်ပြန် လိပ် လိပ်သည့်သဖွယ် ကားပြန်နေ သောအရွက်သည် ကြောင်သေကောင် ကို လိပ်လိုက်၏။ ဤတွင် သွေးတို့ သည် စက်စက်ယိုပြီး အပင်၏ ပင်စည် တစ်ဝိုက် စီးကျကာ အမြစ်တွေရှိမည့် အိုးအတွင်းသို့ စိမ့်ဝင်သွားကြလေတော့ သည်။ ထိုအချိန်ဝယ် မည်သည့်မြောက် လေမျှ မတိုက်ခတ်ပါဘဲနှင့် ဂမုန်းပင် အမျိုးပေါင်း မြောက်မြားစွာကြားမှ ထိုတစ်ပင်တည်းက နတ်ပူးသည့်ပမာ ယိမ်းထိုး၍နေလေသည်။

“နွဲ့...ကြောက်တယ်၊ နွဲ့... ကြောက်တယ်”

မတင်ခွဲသည် တုန်တုန်ယင်ယင် စကားဆိုရင်း အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သွား လေသည်။ ကိုမောင်ငြိမ်းမျက်နှာမှာ လည်း မကောင်းတော့။

“မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ ဗျာ။ လက်စသတ်တော့ ဒီ ဂမုန်းဟာ အင်မတန်မှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း တဲ့ သားစား ဂမုန်းဖြစ်နေပါရောလား။ သူရောက်လာတဲ့ နေ့မှာပဲ အင်းဆက် ပိုးမွှားတွေ ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ သိသိ သာသာကြီးကို နည်းသွားတယ်။ နည်း မှာပေါ့၊ သူက စားသောက်ပစ်နေတာ ကိုး”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုမောင်ငြိမ်းရယ်”

“နောက် တဖြည်းဖြည်း အရွယ်

ကြီးတာတွေ စားလာတယ်။ ကြက်၊ ကြက်ကနေ ကြောင်၊ နောက်ဆို ကြောင်ကနေ ခွေးကနေ၊ ခွေးကနေ လူအထိ အဆင့်တက်လာတော့မယ်”

“သည်တော့ သည်ကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုမောင်ငြိမ်း”

“သည်အပင်ရဲ့ အပြင်ဗဟိဒ္ဓကို သဘောကျပြီး ဈေးကောင်းပေးဝယ်ချင် သူတွေရှိကြပေမယ့် ဘယ်သူသေသေ ငတေမာသဘောမျိုး မလုပ်ချင်ဘူးဗျာ။ သည်တော့ ဘယ်သူတယ်ဝါကိုမျှ ဒုက္ခ မပေးနိုင်အောင် ဇာတ်သိမ်းပစ်ရမယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“မနက်မြန်ကျရင် တစ်ပင်လုံး ကို နတ်နတ်ပါအောင် စင်းပြီး တွင်းထဲ ပစ်ချမယ်။ အမှိုက်တွေနဲ့ ရောပြီး မီးရှို့ ပစ်လိုက်ကြတာပေါ့ ကိုခင်မောင်မြ ရယ်”

“ကောင်းပါလေဗျာ။ သည် အန္တရာယ်ကို စောစောစီးစီး သိရတာ ကံကောင်းတာပဲဗျို့။ ခြေရင်းအိမ်က ကြက်ရှင်တွေကို သံသယရှင်းအောင် လည်း ရှင်းပြလိုက်ဦး။ သည်အပင်ကြီး ဟာ သက်တမ်း ဆက်ရှည်ရင် တစ်နေ့ နေ့ မမျှော်လင့်တဲ့ ကြမ္မာဆိုးတွေ ဝင် မလာဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပဲ ကိုခင်မောင်မြရယ်”

သို့ဖြင့် နောက်တစ်ရက် ရောက် လေသော် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လူဖွယ် ကိစ္စရပ်များကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် လူ သားတို့နှင့် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်မလျော် သည့် သားစား ဂမုန်းအား အမြစ်ပြုတ် အောင် ရှင်းလင်းသုတ်သင်လိုက်ကြပါ တော့သတည်း။

လောက၌ ထင်မှတ်မထားသော တုန်လှုပ်ဆန်းကြယ်မှုတွေ ရှိတတ်ကြ ပါကလား။

* * *

အစာအိမ်ရောဂါအတွက် ဆေးနည်းတို

■ အောင်ဆန်းလင်း (ဘီ-အေ) ■

လွန်ခဲ့သော ၁၅နှစ်ကာလ။

ငမိုးရိပ် စံပြဈေးကြီးအနီးတွင် လေးဘီးအတားကား
၅ပီးခန့် နေစဉ် ဂိတ်ထိုးလေ့ရှိရာ ကားမောင်းသမား တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး ဘဝတူများဖြစ်ကြ၍ အတော်ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှိကြ
သည်။ သူတို့ထဲတွင် ကိုဇော်ဝင်းဦး မောင်းသော လေးဘီးကား
သည် တစ်ပတ်ခန့်ကြာအောင် ဂိတ်သို့ ရောက်လာခြင်းမရှိ
ဖြစ်နေခဲ့ရာ...

“ဟေ့...ကိုဇော်ဝင်းဦး ကားဂိတ်လာမထိုးတာ ကြာ
ပြီ၊ ဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး”

ကားမောင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဦးသံချောင်းက
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“နေမကောင်းလို့ ကားမောင်းမထွက်နိုင်တာလို့ ကြား
တယ်”

အခြား ကားမောင်းသမားဖြစ်သော ဦးတင်စိန်က ပြန်
ဖြေသည်။

ထို့နောက် သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ကိုဇော်ဝင်းဦး၏
လေးဘီးကားလေးသည် ထုံးစံအတိုင်း လေးဘီးဂိတ်သို့
ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုအခါ အခြား ကားမောင်းသမား
များ ရောက်လာကြပြီး...

“ကိုဇော်...နေကောင်းသွားပြီလား၊ ဆေးကုရတာ
ငွေအတော်ကုန်မှာပေါ့”

“ဘယ်ဆရာနဲ့ ဆေးကုသလဲ”

“အနောက်တိုင်း ဆေးနည်းနဲ့ ကုတာလား၊ တိုင်းရင်း
ဆေးနဲ့ ကုတာလား”

ဟု အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြလေသည်။

“နေကောင်းသွားပါပြီဗျာ။ ဆေးကုသတာ ငွေမကုန်
လိုက်ပါဘူး။ တိုင်းရင်းဆေးနည်းနဲ့ ကုတာလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့။
ဆေးကုပေးတဲ့ ဆရာကတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမကိုယ်တိုင်
ကုတာပါပဲ”

ဟု ရယ်မောရင်း ဖြေကြားလိုက်သော ကိုဇော်ဝင်းဦး
စကားကြောင့် အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

“ပြောပါဦးဗျ၊ အစာအိမ်ရောဂါကို ငွေမကုန်အောင်
ဘယ်လိုကုသလဲ”

“ကျွန်တော့်ရောဂါထတာနဲ့ ထမင်းနဲ့ အစားအသောက်
မှန်သမျှအားလုံး စားတာ ရပ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီနောက်
ပေါက်ပန်းဖြူရွက်ကို ပြုတ်ပြီး ဓားပါးပါးနဲ့ လှီး၊ ကြက်သွန်
ကိုလည်း ပါးပါးလှီး၊ ကြက်သွန်ဖြူ ဆီချက်နဲ့ ဆားထည့်
လက်နဲ့ နယ်ရတယ်။ အဲဒီ ပေါက်ပန်းဖြူရွက်သုပ်ချည်း
အမြဲစားတယ်။ ရေနွေးကြမ်းသောက်တယ်။ သုံးရက်လောက်
ရှိရင် ရောဂါသက်သာပျောက်ကင်းလာတာပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော်
ရောဂါဖြစ်တိုင်း ဒီလိုပဲ စားလိုက်ရင် ပျောက်သွားတာချည်းပဲ
ပဲ”

အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သူများ ဤဆေးနည်းတိုဖြင့်
ပျောက်ကင်းချမ်းသာနိုင်ပါစေ။ နွယ်မြက်သစ်ပင်မှန်သမျှ
အားလုံး ဆေးဖက်ဝင်ပါသည်။ ပေါက်ပန်းနီရွက်ဖြစ်ကာ ပိုမို
ဆေးစွမ်းထက်နိုင်ပါသည်။ ■

* * *

အောင်ဆန်းလင်း(ဘီ-အေ)

အိပ်မက်ချစ်သူ ဝိညာဉ်လူ မနွယ် (မဂ္ဂဇင်း)

“ကျောက်ခဲ နှလုံးသားဆိုတာ ခင်မြနှင်းရင်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ထင်ရဲ့၊ ခင်မြနှင်းက လူကို ကြည့်တော့ ဖယောင်းရှုပ်ကလေးလိုအနေအထား။ ကရုဏာထားတဲ့ ပုံစံ၊ ကြင်နာတတ်တဲ့ ရုပ်မျိုး။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားမှု ကင်းမဲ့နေတာ တော့ အံ့သြစရာပဲ”

ပြောလည်း ပြောလောက်ပါပေ သည်။ ခင်မြနှင်းက ခင်တတ်မင်တတ် ဖော်ရွေတတ်ပြီး မိန်းကလေး သူငယ် ချင်း၊ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေဟူ၍

၁၃၈

မခွဲခြား။ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံပြီး
ခင်မင်သည်။ စာအတွက်ကျက်၊ အတွက်
သွားလာစားသောက်သော်လည်း သူမ
အပေါ် ယိမ်းယိုင် တိမ်းညွတ်သော
မရှိမသားစိတ်တွေရှိလာသူ ဝိသတ္တဝါ
ဆိုလျှင် သွားပေရော့။ ခင်မြနင်း၏
မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ်မှ ရာသက်
ပန် စွန့်လွှတ်ပြီးသားဖြစ်သွားတတ်
သည်။

ခင်မြနင်း ကျောင်းပြီး၍ အလုပ်
နှင့် အကိုင်နှင့် ဖြစ်သွားသော်လည်း
မိဘတွေက စိတ်မအေးနိုင်သေး။ မိဘ
များအသက်အရွယ်အရ မျက်ကွယ်ပြု
သွားရလျှင် အထီးကျန် တစ်ကောင်
ကြွက်ဖြစ်ကျန်ရစ်မည်ကို တွေးပူကြ
သည်။

ဟိုက၊ သည်က လာရောက်
စပ်ကြဟပ်ကြ နားဖောက်ကြလည်း
ခင်မြနင်းက ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့်
ငြင်းနေတတ်ပြီ။

“အမလေးမဟဲ့ လူ့လောကထဲမှာ
မရှိဘူးဆိုတော့ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံက
များ မျှော်လင့်နေသလား။ မဟုတ်ရင်
လည်း ဤလောကရဲ့ အပြင်ဘက် ပရ
လောကသားနှင့်ကျမှ စိတ်ကူးမယ်နဲ့
တူတယ်”

ဟူ၍ အချဉ်ပေါက် အငေါ်တူး
စကား တုံ့ပြန်မှုများ ကြားခဲ့ရသေး၏။

ခင်မြနင်း ရာထူးတိုးမြှင့်၍ နယ်
ပြောင်းရတော့ (-----)မြို့ကလေးသို့
ရောက်ရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။
ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမပေးသောဌာနဖြစ်၍
ခင်မြနင်း စိတ်ကြိုက်တွေ့သော အိမ်
လုံးချင်း၌ ငှားနေခဲ့သည်။ လုံးချင်းအိမ်
ဟု ဆိုရပါသော်လည်း ခြံဝင်းထဲ၌
နှစ်ခန်းတွဲ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးဖြစ်
၍ မိသားစုနှစ်စုနေနိုင်၏။ သို့သော်

ဤအိမ်၌ တစ်ခန်းကို သော့ခတ်ထား
ပြီး တစ်ခန်းကိုသာ အတားထားမည်။
ကျန်တစ်ခန်းက ပိုင်ရှင်၏ ပစ္စည်းများ
ထားရှိ၍ သော့ပိတ်ထားမည်။ အိမ်ရှင်
များက မန္တလေးမှာ နေကြ၍ ဤအိမ်
ကို တစ်ဖက်ခြံမှ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူ
ထံ အပ်နှံစောင့်ရှောက်စေသည်ဟု
သိရ၍ ခင်မြနင်း နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်မြနင်းက အေးအေးဆေးဆေး
နေတတ်သူဖြစ်၍ ဆိတ်ငြိမ်သော သစ်
ပင်ရိပ်တို့နှင့် အေးမြပူရှိသောအိမ်ကို
နှစ်သက်ခဲ့သည်။

ခင်မြနင်း မရောက်မီက
တစ်ဖက်အိမ်မှ ကျောင်းသားလေးများ
စာကျက်ရင်း လာစောင့်အိပ်ပေးသည်။
ယခုတော့ ခင်မြနင်းရှိနေပြီမို့ မလိုတော့
ဟု ပြောထားလိုက်ပေပြီ။

ခင်မြနင်းရောက်လာသည့် ည
ကတော့ အခန်းမှာ ပစ္စည်းများ နေသား
တကျ ပြင်ဆင်ထားခြင်း၊ ခရီးပန်းခြင်း
တို့ကြောင့် ကောင်းစွာပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်
ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်ညမှာတော့ အိပ်
မပျော်ဘဲပျော် အိပ်မုန်းစွာဖြစ်နေသော
ခင်မြနင်း၏ နားထဲတွင် တစ်ဖက်ခန်း
မှ ခြေသံသံသံကြားမိသလိုပင်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ အလုပ်က
အပြန် ဝရန်တာမှ လူတစ်ယောက်
အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသလို ရိပ်ခနဲတွေ့
လိုက်ရသလိုပင်။ ခြံပေါက်ဝမှ အမြင်
က မသံကွဲ။ တံခါးသော့တွေကလည်း
သေချာစွာ ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရပြီး
ပြတင်းတံခါးများ ဂျက်ချထားသည်မှာ
ဘာမှ သံသယဖြစ်စရာမရှိ။ ခင်မြနင်း
က မျက်စိတွေ ဝါးနေလို့သာဟု စိတ်
ဖြေနေခဲ့သည်။

သို့သော် ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်
သွားတတ်သော ခင်မြနင်း အိပ်မက်

ဆန်းများ မက်နေခဲ့သည်မှာ သုံးရက်
ခြား ငါးရက်ခြားဆိုသလိုပင်။

ခင်မြနင်း အခန်းမှထွက်၍ လ
ရောင်ကို ကြည့်ရင်း လေညင်းခဲရသော
ဝရန်တာ၌ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်
ပြန်ထောက်၍ ခင်မြနင်းအခန်းကို
လှမ်းကြည့်နေသော လူရွယ်တစ်ဦးကို
တွေ့နေရသည့် အိပ်မက်မျိုးပင်။

အိပ်မက်က ပုံစံမပြောင်း။ ခရမ်း
နုရောင်နုနီ၊ ရှိပ်ဖြူ လည်ကတုံး လက်
ရှည်၊ နဖူးမှာ ဆံနွယ်ခွေနှင့် လက်ယာ
ဘက်ပါးပြင်မှာ မွဲစိမ်းလေးတစ်လုံး
မျက်နှာထားက . ကြေကွဲရိပ်တွေနှင့်
မျက်လုံးအကြည့်တွေက ရီဝေဝေ။

ထိုသူကို ခင်မြနင်းစိတ်ထဲမှာ
စွဲစွဲနှစ်နှစ်ရှိနေရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကတည်းက ရင်းနှီးနေခဲ့သလိုပင်။ သည်
အိမ်ထဲမှာ နေစဉ် အိပ်မက်လွှမ်းမိုးမှုကို
ခံနေရသည်ထင်သော်လည်း ရုံးလုပ်
ဝန်းများ လုပ်နေစဉ်၌လည်း အိပ်မက်
အာရုံက ဖမ်းစားနေပြန်ပါသည်။ ထိုသို့
ညစဉ်မဟုတ်သော်လည်း အနည်းဆုံး
ငါးညခြားဆိုသလိုဖြစ်နေသည်မှာ သုံးလ
ခန့်ကြာခဲ့လေပြီ။

ထိုညက ခင်မြနင်း အိပ်မက်
အကြောင်း တွေးနေခဲ့၍ တော်တော်နှင့်
အိပ်မပျော်။ ညဉ့်နက်သော်လည်း
မျက်လုံးကြောင်နေ၏။ လကလည်း
သာနေသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ထိုလူကို
တွေ့နေရတတ်သည့် ဝရန်တာဆီသို့
စိတ်ရောက်နေသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း
တစ်စုံတစ်ယောက်က မိမိကို စောင့်နေ
သလို ထင်နေမိသည်။

ခင်မြနင်း တံခါးကို ဖွင့်လိုက်စဉ်
အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့နေကျ မျက်နှာမျိုး
နှင့် ထိုလူကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

ရင်ထဲမှာ လိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လည်
ပင်းမှာ ပတ်ထားသော ပဝါလေးမှာ ဆွဲ
ခြွတ်ချလိုက်သလို ကောက်ခနဲ ပြုတ်
ကျသွားသည်။ ခင်မြနှင်းက ငုံ့ကြည့်
ဆိုက်ပြီး ခေါင်းကို ပြန်မတ်လိုက်စဉ်
စောစောက မြင်ကွင်းထဲမှလူ ဖျတ်ခနဲ
ပျောက်သွား၏။

ခင်မြနှင်းရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ်မြည်
နေ၏။ ကြောက်စိတ်မဟုတ်တာတော့
သေချာသည်။ ပျောက်ကွယ်သွားသော
လူကို နှမြောတမ်းတမိ၍ ချင်ရဲမပြေရှိ
လေစွ။ ထိုသူကို ထပ်မံတွေ့ချင်နေသေး
သည့် အာသီသက မျိုးသိပ်မခိုင်ချင်
တော့။ ထိုစဉ်က အမျိုးအမည်ခွဲခြားမရ
သော ရနံ့တစ်ခုကို ရှူရှိုက်မိသည်။

ထိုညက ယခင်အိပ်မက်မျိုး
လည်း မမက်တော့။ သို့သော် တစ်ဖက်
ခနဲထဲ၌ ခြေသံလိုလို လှုပ်ရှားသံလိုလို
သံသယကြားနေရ၏။ နံနက် ၃နာရီမှ
မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားပြီး ထုံးစံအတိုင်း
နံနက် ၆နာရီမှ နိုးတော့သည်။

လုပ်နေကျကိစ္စအနေနှင့် တံ
မြက်စည်းလှည်းကျင်းသည်။ တံခါးပိတ်
ထားသောအခန်းမှအပ အိမ်ရှေ့ ဧည့်
ခန်း၊ ဝရန်တံ၊ လှေကားပါမကျန်
လှည်းကျင်းစဉ် ယူကလစ်ရွက် သုံး
လေးရွက်ကို ဝရန်တာမှာ ကျနေတာ
တွေ့ရ၏။ အနီးအနားတွင်လည်း ယူ
ကလစ်ပင် မရှိ။ ဘယ်ကနေ လွင့်လာ
တာပါလိမ့်။ အဖြေက မပေါ်။

ရုံးအစီ ပြေးရဦးမည်။ ရုံးမရောက်
မီ ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
ပဲပြုတ်၊ အကြာကွေးနှင့် လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက်တို့ဖြင့် ဝမ်းဖြည့်သည်။ မနေ့
ညက ကိုယ်ထင်ပြသည့်နယ် အိပ်မက်
မင်သားလေး၏ပုံရိပ်က စိတ်အာရုံကို
လွှမ်းမိုးနေလေသည်။ ဝိုင်ဝိုင်ငေးငေး
တွေဝေ ဆွေးနေမိ၏။ မည်မျှကြာသည်

မသိ။ ရုံးတက်ဖို့ပင် မေ့နေသလိုဖြစ်
သွား၏။

ထိုနေ့က စပြီး ခင်မြနှင်း၏ စိတ်
အာရုံမှာ ထိုလူရွယ်၏ ပုံရိပ်များကသာ
ကြီးစိုးနေ၏။ ဘယ်အလုပ်မှ စိတ်မဝင်
စားတော့ပေ။ ညစဉ်လိုပင် ဝရန်တာကို
စောင့်ကြည့်နေရသည်က အလုပ်ကြီး
တစ်ခု။ အိပ်မက်လည်း မမက်တော့။
နေရထိုင်ရ မချင်မရဲရှိနေရသည်။
အကောင်အထည်ကို ဖျတ်ခနဲတွေ့
လိုက်ရရုံ အိပ်မက်တွေထဲ တွေ့လိုက်
ရသည့် မရေရာသော ပုံရိပ်တို့ကိုပင်
စွဲလမ်းတွယ်တာနေမိသည်။ အစဉ်
သဖြင့် အတွေးထဲမှာသာ နစ်မြွန်းနေ၍
စကားပြောလိုစိတ်လည်း မရှိတော့။

ခင်မြနှင်း ခံစားနေရသည့်
ဝေဒနာက အဖြေရှာ၍မရသည့်အနေ
အထား။

အိပ်ရှင်လင်မယားစုံတွဲ ပြန်
ရောက်ရှိလာပြီး ပိတ်ထားသည့် အိပ်
ခန်းတံခါးကို ဖွင့်သည်။ ထိုစဉ် ခင်မြနှင်း
နှာခေါင်းဝမှာ ဝရန်တာမှ ပွဲလွင့်လာဖူး
သည့် ရနံ့ကို ရ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်
လာခဲ့သည်။

“ဪ... ဒီမှာနေတဲ့ ညီမ
လာ။ ဒါ မောင်လေးရဲ့ အခန်းလေ။
သူ မရှိတော့ကတည်းက ဒီအခန်းကို
ဒီလိုပဲ ပိတ်ထားရတာ။ ခုမှ ရှင်းလင်း
သုတ်သင် သန့်ရှင်းဖို့ လုပ်နေတာ။
သန့်ဘက်ခါ သူဆုံးတာ နှစ်ပတ်လည်
နေလေ။ အဲဒါ အိမ်မှာ ဆွမ်းကပ်အလှူ
လုပ်ပြီး အမျှအတန်းဝေမလို့”

“ရှင်...”
“ဪ... ကွယ်၊ ဒီမှာ လာ
ကြည့်။ ဒါ သူပုံလေ။ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ
ဆေးမှားသောက်မိပြီး ကွယ်လွန်သွား
ရှာတယ်။ သူသေဆုံးနေတာ ဘယ်သူ

မှ မသိဘူး။ ဆရာဝန်ပြောတော့ သေ
ဆုံးပြီးတာ ၂၄နာရီကျော်နေပြီ။ သူ့ကို
ကျွတ်တန်း လွှတ်တန်းဝင်အောင်
ကုသိုလ်ပြု အမျှဝေစေချင်တယ်လို့
သဘောပေါက်တာနဲ့ ခု လာခဲ့တာ။ ဒါ
သူပဲ”

ခင်မြနှင်းရင်ထဲမှာ လိုက်ခနဲဖြစ်
သွားရသည်။ သူမှ သူ့အစစ်။ နဖူးပြင်
မှာ ဆံနွယ်ခွေနဲ့ ကပိုကရို မျက်နှာ
ပါးပြင်မှာ ပဲ့နဲ့။

နှမြောတသ လွမ်းမောရသည့်
မျက်နှာနှင့် ပါးပြင်ပေါ်မှာ သွယ်တန်းကျ
လာသည့် မျက်ရည်များကိုပင် မသုတ်
နိုင်။ ကြောင်ငေးငေးနှင့် ဆွေးမြည်
ကြေကွဲ ငိုရှိုက်နေခဲ့သည်။

“ညီမနဲ့ အသိလား”

ခင်မြနှင်းက ရောယောင်၍
ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင်
လည်း ကျွန်မတစ်သက်တာမှာ တစ်ခါ
သာ ချစ်ခင်စွဲလမ်းဖူးတဲ့ အိပ်မက်ထဲက
ချစ်သူပါဟူ၍ ပြောနေမိပါသည်။

“ပရလောကသားနဲ့ကျမှ ချစ်နိုင်
မည်သူ” ဟူသော အငေါ်တူး စကားကို
ပါ တစ်ဆက်တည်း ပြန်လည် သတိရ
ကြားယောင်နေမိတော့၏။

* * *

မနွယ် (ကလေး)

ဗေဒင် နှင့် အလင်္ကာ

ကျော်မိုးလွင် (ဝါးဇယ်မ)

ကျွန်ုပ်တို့အိမ်တွင်
ကိုတင်ရွှေတို့ အိပ်ပွားနေ
စဉ်ကဖြစ်သည်။ ကိုတင်ရွှေတို့
လုပ်ငန်းမှာ ထင်၊ ဇီးသွေးရောင်းဝယ်
သော လုပ်ငန်းဖြစ်၏။ မကြာခဏ
ခရီးထွက်ရတတ်ပါသည်။
တစ်နေ့တွင်ဖြစ်၏။

ဝါးဇယ်မမြို့အပိုင် ရွှေလောင်းတစ်ဖက်ကမ်း
ရွာသို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ
အလုပ်မရှိပါ။ ဝါသနာပါသော ပန်းချီဆွဲခြင်းလုပ်ငန်းကိုသာ
တစိုက် မတ်မတ်လုပ်နေချိန်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုရွာမှာ အိမ်ရှင်က ကျွန်ုပ်တို့ကို မနက်စာ ထမင်းနှင့်
ဧည့်ခံပါသည်။ ဝက်သားဟင်းဖြစ်၍ ဝက်သားတုံးများမှာ
လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးနီးပါးရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အငယ်
ဆုံးဖြစ်၍ ထိုဝက်သားတုံးများကို များစွာထည့်စားပါသည်။
ထမင်းကိုကား စား၍မရပါ။ ထမင်းက အိမ်မှာ စားရသော
ထမင်းလို မဟုတ်။ ထမင်းလုံးများမှာ နီ၍ မာကျောကျော
ဖြစ်နေပါသည်။ နောက်ပိုင်း သိရသည်ကား တောင်ထိပ်ပန်း
ဆန်ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ရှင်နှင့် ကိုတင်ရွှေတို့ကား ထိုဆန်နှင့် ချက်သော

ထမင်းကို အား
ရပါးရစားနေကြ
ပါတော့သည်။
ထိုနေ့က ထူး
ခြားသော ဘကြီးတစ်
ယောက်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့ရ
သည်။

ထိုဘကြီးက ကိုတင်ရွှေတို့၏ မွေးသက္ကရာဇ်ကို မေး
ကာ အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းတင်မောင်ကဲ့သို့ နားထောင်
၍ ကောင်းသော စာသားများကို အလွတ်ရွတ်ကာ ဗေဒင်
ယောနေပါတော့သည်။

နောက်ပိုင်း ဗေဒင်ကျမ်းများလေ့လာချက်အရ ထိုစဉ်
က ဘကြီးရွတ်သော လင်္ကာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပေ
တော့သည်။

“စောသတ္တဝံကိန်းသို့ သာလို့ မရှားဘူး၊ လာဘ်မိုးရွာ
တယ်၊ စိတ်ကြည်သာ ရွှင်လန်းလို့၊ အပျိုဖြန်း ကညာပေး
ရလိမ့်ဟောပေ၊ ရာဇယောဂ ကြံလာပြန်လျှင် လာဘ်ရွှေငွေ
ရပြီသာပလေ။”

ချီးကျူး လေးစားစရာကောင်းသည်၊ ပွားပန်းသီးပညာ

ရှင်တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုဘကြီး ဟောသကဲ့သို့ လူပျိုကြီး ကိုတင်ရွှေမှာ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် အိမ်နီးချင်း အပျိုကြီးတစ်ယောက် နှင့် စွဲသွားခဲ့ပါသည်။

ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များတွင် လေ့လာမိသမျှ ဗေဒနည်းစနစ်များကို အတွေ့အကြုံများနှင့် ပေါင်းစပ်ကာ ရေးနေသူဖြစ်ပါတော့သည်။

ဟိုယခင်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဘကြီး ရွတ်ဆိုဟော ပြောခဲ့သည့် လင်္ကာအစိတ်အပိုင်းမှာ တတာခွင်ဖြစ်သည်။ အဓိပတိတိုင် ဟောကိန်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

တွက်နည်းမှာ မွေးဖွားသက္ကရာဇ်ကို တည်း၊ ၁၂၀၀ ယယ်နတ်၊ ၂၇ နှစ်စား အကြွင်းသည် တိုင်ဦးနက္ခတ်ဖြစ်သည်။

အဓိပတိဟောကိန်းတွင် အသက်ကို တည်း၊ ၂၇နှင့် စား၊ အကြွင်းနက္ခတ်ထူရာတွင် အခွင်အလိုက် ဟောကိန်း ထုတ်ရန်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သုံးနှစ် တစ်ကြိမ် ပဝတ္ထိဟောကိန်းဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဥပမာ - ၁၃၂၂ ခုနှစ်မွေး

အဓိပတိ		
အဓိပတိယောဂ	သီရိ	၁၃၂၂
ရာဇယောဂ	ယဿ	၁၂၀၀ (ပယ်)
ပုတိ	သောက	၂၇/ ၁၂၂/ ၄
ဘင်္ဂ	မရကာ	၁၀၈
		၁၄
၁၄		၁၃၇၆
၁၇	၁၁	၁၃၂၂
၂၀	၈	၅၄ နှစ်
၂၃	၅	၂၇/ ၅၄/ ၂
၂၆	၂	၅၄
		၀

တစ်ခွင် သုံးနှစ်ဖြစ်၍၊ ၅၄နှစ်သည် အဓိပတိတိုင်တွင် ရောက်တိုင်ရောက်ကြောင်း တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

လင်္ကာနှင့် ကောင်းကျိုးများ

(၁) အဓိပတိနက္ခတ် - အဓိပတိနက္ခတ် သက်ကပ်လို့ ကြိမ်သော်၊ ထက်နတ်ကြို၊ စိန္တေယျော၊ ပလ္လင်တော်

ရက်နိုး။

- (၂) အဓိပတိယောဂ - စောသတ္တဝံဂိန်သို့ သာလို များဘူး၊ လာဘ်မိုးရွာတယ်၊ စိတ်ကြည်သာ ရွှင်လန်းလို့၊ အပျို ဖြန်း ကညာမေ ရလိမ့်ဟောပေ။
- (၃) ရာဇယောဂ - ကြုံလာပြန်လျှင် လာဘ်ရွှေငွေရမြဲသာ ပလေး။
- (၄) ပုတိ - ကြုံပြန်လေသော်၊ ဝံ့မရို ထင်ပေါ်၊ ခုအထိ ပြည်မှာ ကျော်တယ်၊ အလောင်းတော်နေမိ၊ မာတလီ တင်ယူဆောင်တယ်၊ အမောင်မူသည်ကိန်းနှင့် ငြိ၊ ခြားအသဝေးရပ်ခေါ်၊ ပြောင်းရမည် ဟောဘိ၊ ကိုယ်မှာ ကွယ် ဘယာငြိလို့၊ စိတ်မချိပူပန်။
- (၅) ဘင်္ဂ- ဘင်္ဂမှာ ကြိမ်လာချက်လောင်း၊ ဇနက် သင်္ဘော ပျက်ဟန်။
- (၆) မရကာ- မရကာသို့ ကြိမ်လာ၊ လောင်းဇနက်မင်းကို လှ၊ ကယ်ဆယ်ခြင်း မေခလာ သည်ကိန်းသို့သာ၊ ဗိ ကွက်နဲ့ ကြုံလာပြန်တယ်၊ ယုန်စန္ဒာ ငွေနန်းသို့လေး။
- (၇) သောက - သောကမှာ ကြိမ်လာကျ၊ မိလ္လာမျှနွှား၊ ရှိန်ဝါခ သုဇိတာကို သိကြားသာဆောင်ရ၊ ထိန်ကြာကြွ ညောင်လည်မှာ၊ တောင်ညာမယ်ဖြစ်ကိန်းသို့ကျ၊ ကျွန်၊ ကျွဲ၊ နား၊ မြ၊ ရွှေ၊ ငွေ ရလိမ့်မလေဟောပါ။
- (၈) ယဿ - ယဿမှာ ကြိမ်လာတော့၊ လယ်ယာစ နွှား မြင်း ဆင်း စပါး၊ ဆန်ကိုပြည်လျှင်း ငွေမကြွင်းရစို့ ကိန်းမြင်း။
- (၉) သီရိ - သီရိကျ နယ်တစ်ခွယ်မှာ၊ မင်းမျိုးလျှင် ရှစ်ဖြူထီး နှင့် ရှမငြိ၊ ရွှေနန်းပေါ် စိုးစံရနော်၊ ရွှေမောင်းခတ်လို့၊ ရွှေစည်ဆော်တယ်၊ တိုင်းကျော် ပြည်ကျော်၊ အို... ဖြစ်ပါလိမ့်လေး။

လင်္ကာများနှင့် ဖွဲ့ဆိုထားသော်လည်း တစ်နှစ်တာ ကျခွင်ကို လွယ်ကူစွာ သိနိုင်မည်ဖြစ်၍၊ ရှေးမူမပျက် ဆင့်ပွားတင်ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသခင်များကို ဦးထိပ်တင်လျက်...

ကျော်စိုးလွင်(ခါးခယ်မ)

အရပ်ရပ်

ART
SATUWAVE
2014

POINT. 8

ဆိုင်တံခါးထဲရှိ လူခေါင်းခေါင်းလောင်း
သံ မြည်သွား၍ ကျွန်တော်သည်
လည်ကွာစာအုပ်များမှ မော့ကြည့်လိုက်
သည်။ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်း
ကြောင့် ညည်းတွားလိုက်မိသည်။ ဤ
မိန်းမလာပြီး ပြဿနာမရှာဘဲနဲ့ပင်
ခုတစ်လော အဘိုးကြီးကို ထိန်းရ
ကျောင်းရ အတော်ခက်နေသည်ပင်။

အဘိုးကြီးသည် ဝင်လာသော
သူမကို မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်
ကြည့်နေသည်။ ကိုယ်သိ ကိုယ်တတ်
တရားသူကြီး။ ခုံမာမိအဖွဲ့နှင့် အာဏာ
ပါးကွက်သားတစ်ပေါင်းတစ်စုံ တစ်
ယောက်တည်း။ ကျွန်တော်သည်
လည်ကွာစာအုပ်များကို ကမန်းကတန်း
ပိတ်ပြီး ကောင်တာစွန်းသို့ သုတ်ခြေ
တင် ထွက်ခဲ့သည်။

“အဖေ”

ကျွန်တော်က သတိပေးသံဖြင့်
ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာမှ လာပြောမနေနဲ့၊ ငါ
တကယ်ပြောတာ။ ဒီနေ့ ဒီမိန်းမ
တစ်ခုခုခိုးလိုက်တော့ တစ်ခါတည်း
ရဲလက်အပ်လိုက်မယ်”

ကျွန်တော်က အသံတိုးတိုးဖြင့်
ပြောသည်တိုင်အောင် သူ့အသံက
ဒေါသဖြင့် မြင့်တက်သွားနေသည်။

“လာပါ အဖေ၊ ရုံးခန်းထဲမှာ
စကားပြောရအောင်”

ကျွန်တော်က အသာတကြည်
ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ကောင်တာနောက်
တည့်တည့်တွင် မှန်ကာထားသော
အခန်းတစ်ခုရှိနေသည်။ ထိုအတွင်းတွင်
အလုပ်လုပ်နေရင်းဖြင့်ပင် ဆိုင်ခန်းကို
တစေ့တတေ့ လှမ်းကြည့်နေနိုင်သည်။

အဘိုးကြီးက ပေးကပ်လုပ်နေသော်
လည်း ကျွန်တော့်ကို အတွင်းသို့ ချော
ခေါ်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ ဘာမှပြောစရာ၊ ဆွေးနွေး
စရာမရှိဘူး”

သူ့ကို မာဆတ်ဆတ်ပြောသည်။

“အဲဒါကြောင့် အဖေ့ကို ဒီထဲ
ခေါ်လာတာ။ အဲဒီ အမျိုးသမီးအဖေက
ဒီမြို့မှာ အတော်ကြာတည်းတည်းတဲ့ သူ။
သူ့ကို စော်ကားသလိုပြုမိရင် သူက
လက်တံမပြန်ဘဲ မနေဘူး။ သူ တစ်ခုခု
ယူသွားလည်း အရင်တုန်းက လုပ်လေ့
ရှိသလိုပဲ သူ့အဖေရဲ့ စားရင်းထဲပဲ
မှတ်လိုက်ပေါ့ အဖေ”

“မလုပ်နိုင်တော့ဘူးကွာ။ အဲဒီ
လုပ်ရပ်က မှားတယ်။ ငါ သည်းခံပြီး
အဲဒီလိုလုပ်နေတာ ကြာပြီ”

ကျွန်တော် ချွေးပြန်လာသည်။
အခန်းက မတရား ပူလောင်နေသည်။
သို့သော် ယင်းမှာ အကြောင်းတရား
တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသာဖြစ်သည်။ ကျွန်
တော်ရင်ထဲ တဖြူ၊ မြို့တမြည်မြည်
ဒေါသပေါက်ကွဲနေသည်။ အဖိုးကြီးက
သူ့နာတစ်ဖျားထက်ပို၍ ဝေးဝေးမမြင်
ချေ။ သူ့လုပ်ရပ်ကြောင့် သူ့လုပ်ငန်းနှင့်
ကျွန်တော်တို့အနာဂတ်၊ သူ့သမီးနှင့်
ကျွန်တော့်ဘဝ လုံခြုံမွေ့လျော်နိုင်သော
အနေကို စတေးရက်နိုး ဆိုက်နိုင်သည်။
ထိုမျှကို မည်သည့်အတွက် စတေးရ
မည်နည်း။ မည်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်သော
အသေးအမွှားပြစ်မှုလေးတစ်ခုကြောင့်
သာလား။

“အဲဒီအမျိုးသမီးကို အကဲဖြတ်
မစောနဲ့လေ အဖေ။ သူ့အဖေက အဲဒီ
လို အလစ်တိုတာက ဝမ်းတွင်းပါ
ရောဂါတစ်မျိုးလို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်
လား။ ဓောရနကွတ်ရှိတဲ့သူလိုပေါ့”

ကျွန်တော်က မလွဲမသွေဖြစ်ရန်

သေချာသည့် ပြဿနာကို ရှောင်တိမ်း
ရန် ကြိုးစားသည့်အနေဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

“ပေါက်ကရတွေကွာ၊ သူ့ခိုးက
သူ့ခိုးပေါ့ကွာ။ နောက် သူက ပိုဆိုးတာ
က သူ့ခိုးတာကို ဖုံးကွယ်ဖို့ မကြိုးစား
ဘူး။ ဗြောင်ကို လုပ်တာ”

သူက အံ့ကြိတ်လျက် ခေါင်းမာ
စွာ ပြောလိုက်သည်။ နဖူးတွင် ချွေး
တစ်စက်မှ မစို့လောက်အောင် သွေး
အေးနေသည်။

“ငါလည်း ငါ့ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့
ငါပဲ။ မင်းတို့ခေတ်ကာလ သားသမီး
တွေက ဒါကို နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး။
မင်းတို့က ငွေကိုပဲ အရေးထား မြင်
ကြတာ”

ခင်ဗျားက ပြောတယ်ပေါ့။
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ တေးမှတ်လိုက်
သည်။ သူ့ဖောက်သည်။ သူ့မိတ်ကို
အဖိုးကြီး နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရှိက်လေ့
ရှိကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း
သိပါသည်။ ကြီးကြီးမားမားတော့
မဟုတ်ချေ။ ဟိုမှာ တစ်ပြား နှစ်ပြား၊
ဒီမှာ တစ်ပြား နှစ်ပြား။ သို့မဟုတ်
အရည်အသွေးညံ့ပစ္စည်းကို အကောင်း
စားဟု ထိုးပေးသည့် အနေမျိုးပင်။
ကျွန်တော့်မှာ စိတ်သက်သာစရာ တစ်ခု
သာရှိသည်။ ယင်းကား အဖိုးကြီးမှာ
ရာသက်ပန် အသက်မရည်နိုင်သည့်
အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဝန်းက
သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး။
အသက်ကြီးမှ ရသည့် ကလေး။
ကျွန်တော် ဤအတိုင်း ပေးပို့ပြီး ဖက်
တွယ်နေပါလျှင် တစ်နေ့ ဤဆိုင်သည်
မလွဲမသွေ ကျွန်တော့်ဆိုင်ဖြစ်လာမည်။
ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အနာဂတ် စီမံ
ကိန်းများအတွက် တာထွက်ငွေနဲ့
ပထမခြေကျင်လျှောက်တုန်းပင်။ သူ့

တစ်ယူသ တတောက်ကန်းစိတ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝ နှစ်နာအောင်တော့ ပြုခွင့်မပေးနိုင်ချေ။

ကျွန်တော်သည် ကြီးစင်ထက်မှ အာဏာပါးကွက်သားကဲ့သို့ ဆိုင်ထဲသို့ သူ ပြုကြည့်နေသည်ကို တစ်ချက်လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲမှ အမျိုးသမီး သူခိုးမသည် မိန်းလမ်းအတိုင်း ဟိုစင် ဒီစင်သို့ လျှောက်နေသည်။ ဟိုပစ္စည်း၊ ဒီပစ္စည်းကို ကောက်၍ကြည့်ပြီး နေသားတကျ ပြန်ထားသည်။ သူမ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာတိုင်း အလစ်သုတ်လေ့ရှိသည်တော့ မဟုတ်ချေ။ အပူပြင်းသောအခါ စိတ်ဖောက်ပြီး အလစ်တိုသည်လား မဆိုတတ်ချေ။ ဤတစ်ပတ်အပူက လောင်မီးကျနေသည်ကဲ့သို့ ပြင်းထန်လှသည်။ ပြဿနာမတက်အောင် ဘာမှမလစ်ဘဲ ပြန်ပါတော့ကွာဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်၍ သူမကို နှင်နေမိသည်။

သို့သော် ထိုတဒဏ်မှာပင် သူမ၏ တုတ်ဖြိုးသော လက်ချောင်းများက သူမ လိုချင်သည့်အရာကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုပစ္စည်းကို သုတ်ခနဲ သူမ၏ ဆွဲခြင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ အဖိုးကြီးက အသက်

တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ပြီးနောက် ရုံးခန်းထဲမှနေ၍ ဆိုင်ထဲသို့ ကူးရန် တံခါးပေါက်သို့ သုတ်ခနဲ လှမ်းလိုက်သည်။

“အဖေ”

ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်လိုက်သေးသည်။

“ငါ့ကို မတားနဲ့ကွာ။ ဒါ ငါ့ဆိုင်၊ ငါ့ဆိုင်မှာ ဒီလို မျက်နှာပြောင်တိုက်လာခိုးနေတာကို ငါသည်းခံနေရင် ငါ လူပေါ်ဖြစ်တော့မှာပေါ့”

အဖိုးကြီးက ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲမှ အမျိုးသမီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ ဂင်တိုတို သူပုံစံက ဒေါသကြီးမည့်ပုံ။ လက်မြန်ခြေမြန်ဖြင့် လိုချင်တာ ကောက်ယူတတ်သူဖြစ်သောကြောင့် ဒေါသဖြစ်လျှင်လည်း လက်မြန်ခြေမြန်ဖြင့် လက်ထဲ ရှိတာနှင့် ကောက်ယူမည့် မိန်းမမျိုးပင်။ ဤသို့ဆိုလျှင်...

“ခုကတော့ အတော်လွန်နေပြီအဖေ။ သေးသေးမွှားမွှားကိစ္စပို့ နီးတယ်ဆိုတာ ထား။ အခု ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ပစ္စည်းကျတော့ ကိုယ် ဥပေက္ခာပြုပြီး သူ့အဖေ ငွေစာရင်းထဲ ထည့်ချင်ရင် တောင်မှ ယုတ္တိမရှိနိုင်တဲ့ဟာ”

ကျွန်တော်က တွေးတွေးဆင်ခြင်လိုက်သည်။

“အေး၊ ဒါကြောင့် ငါက သူ့ယုတ်ပစ္စည်းကို ထားရင် ထားခဲ့၊ မထားခဲ့လို့ ကတော့ ရဲခေါ်လိုက်မယ်လို့ အပြတ်ပြောလိုက်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြောလိုက် အဖေ”

ကျွန်တော်သည် စောစောက အဖေ့ကို တားမြစ်ခဲ့သည့် စကားအား ရုတ်သိမ်းလိုက်ပြီး မြှောက်ထိုးပင့်ကော်ပင် ပြောလိုက်သည်။ အဖိုးကြီးက ဆိုင်ထဲသို့ ရှူရှူရဲရဲဖြင့် ဝင်သွားချိန်တွင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်တော့မည့်ဆိုင်ကို မျက်လုံးတစ်ချက်ထွေကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုသူခိုးမ၏ ဆွဲခြင်းထဲမှ သူမ ပူပူနွေးနွေး အလစ်တိုထားသည့် ရဲဒင်းကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တိုရော ပစ္စည်း။ ဒီလောက်ရှားသလားကွယ်။ ဟေးဟေး... ကျွန်တော်ကောင်းစားဖို့ ကံကြမ္မာဖန်တီးသည်ပေါ့။ အင်း... ဖန်တီးသည်ပဲလား။ သို့မဟုတ် ဖန်တီးမည်လား။

* * *

တိုးထန်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ရုံးခန်းမှ ဖြန့်ချိရေး
အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၁) (၃၁)လမ်း(အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၇၃၀၅၀၄၇၁။

မဂ္ဂဇင်း

မောင်အောင်ကိုမင်းအတွက်

မန်းချီအောင်နိုင်လတ်

www.burmeseclassic.com

အဘယ်ကြောင့်ရယ် မသိ။ မနီနီ
ဝင်း၏ စိတ်အစဉ်သည် လေး၍နေ၏။
ထို့ကြောင့် ဘာမျှ လုပ်ချင်စိတ်မရှိ
သဖြင့် တွေဝေနေရင်းမှ ဈေးရောင်း
ထွက်လိုစိတ်ပင် မရှိတော့။ အိမ်ရှေ့ခန်း
ကုလားထိုင်မှာပင် ထိုင်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်
ကာ ငြိမ်နေမိသည်။

မနီနီဝင်း၏ အဓိကအလုပ်မှာ
မိန့်ချင်ရောင်းဝယ်ခြင်းဖြစ်၏။ ယောက်ျား
ဖြစ်သူက ဆိုင်ကယ် ကယ်ရုံခွဲ၏။ ထို့
ကြောင့် ဝင်ငွေက သိပ်ပြီးကောင်းသည်
ဟု မဆိုလောက်ပေ။ မိသားစု စားဝတ်
နေရေး၊ ကလေးများ၏ ကျောင်းစရိတ်
စသော ကုန်ငွေများကို တွက်စစ်လျှင်
သိပ်ပြီး ပိုလှုံသည်ဟူ၍ပင် မရှိလှ။

ကိုယ်ပိုင်အိမ်တစ်လုံးဝယ်နိုင်ခြင်း
မရှိသေး၍ သူတစ်ပါးအိမ်ရာကို ငှားပြီး
ဆောက်လုပ်နေထိုင်နေကြရ၏။ သို့
သော်လည်း သည်နှစ်တော့ ကိုယ်ပိုင်
အိမ်တစ်လုံး မဝယ်နိုင်သည့်တိုင်အောင်
အိမ်မြေကွက်လေးတစ်ကွက်မျှ ဝယ်
နိုင်စေရန်အတွက် အတော်လေးပင်
ကြိုးစားနေကြရ၏။

မနီနီဝင်းသည် အလွန်အမင်း
အိမ်ချင်လာသဖြင့် မျက်စိကို အားယူ
ပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဟင်ခန့်ဖြစ်သွား
ရ၏။ မောင်ဖြစ်သူ အောင်ကိုမင်း အိမ်
ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား
ကြီး တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်
သည်။

စင်စစ်တွင် အောင်ကိုမင်း ကွယ်
လွန်သွားသည်မှာ တစ်နှစ်ပင်ပြည့်ပေ
တော့မည်။ (တစ်နှစ်ပြည့်ရန် ငါးရက်
အလို) သို့သော် ယခု ကိုယ့်တိုင်

ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့မြင်လိုက်ရ
သဖြင့် မနီနီဝင်း တအံ့တသြဗြသွားရ
လေ၏။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ငေးကြည့်
နေမိစဉ်မှာပင် အောင်ကိုမင်းသည် ခြံ
ထောင့်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီးနောက်
ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သို့မှ မနီနီဝင်းလည်း မေ့နေသူ
တစ်ယောက် သတိပြန်ဝင်လာသကဲ့သို့
ဖြစ်ကာ အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် အောက်
သို့ ဆင်းလိုက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ
မောင်ဖြစ်သူ အောင်ကိုမင်းကို အရိပ်
အရောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ပေ။ ခြံ
ထောင့်မှာ မတွေ့ရတော့သလို၊ အိမ်
နောက်ဘက်ကို လိုက်ပတ်ကြည့်သော်
လည်း မတွေ့ရတော့။

ထို့ကြောင့် မနီနီဝင်း ဝမ်းနည်း
လာပြီး ရှိုက်၍ ငိုလိုက်လေသည်။ စိတ်
ထဲကလည်း...

“မောင်လေး အောင်ကိုမင်း၊ ငါ့
မောင်လေး အောင်ကိုမင်း...”

ဟု တီးတိုးခေါ်နေမိ၏။

မောင်လေး ကွယ်လွန်တာ
တစ်နှစ်ပြည့်တော့မှာပါလားဟု ဝမ်း
နည်းစွာဖြင့် စိတ်ကူးနေချိန်မှာပင် ယခု
ကဲ့သို့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထင်ထင်
ရှားရှားကြီး တွေ့ မြင်လိုက်ရသော
ကြောင့် မနီနီဝင်းမှာ သာ၍ စိတ်ထိ
ခိုက်ရပြီး ရှိုက်၍ ငိုမိပြန်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အဖေလာနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ မနီနီ
ဝင်းတို့ မွေးချင်းများမှာ အမေမရှိတော့
ပေ။ အမေကွယ်လွန်သွားသည်မှာ
လည်း လေးနှစ်ပင်ပြီးလေပြီ။ အဖေ
က ညီမလေးနှင့် အတူနေသည်။ တစ်
ရပ်ကွက်တည်း နေကြခြင်းဖြစ်ပြီး
လမ်းမကြီးတစ်ခုသာ ခြားကာ အိမ်ချင်း
လည်း သိပ်ပြီးမဝေးပေ။

ထို့ကြောင့် အဖေမှာ သမီးငယ်

၏ အိမ်မှာ နေရင်းက သမီးကြီး မနီနီ
ဝင်း၏ အိမ်ကိုလည်း လာလည်တတ်
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလှူခံငြာနကို
သွားသည်။ အဖေက အဟောအပြော
လည်း ဝါသနာပါသည်။ အသံဝါကြီးဖြစ်
၍ လူတိုင်းက အဖေ၏ ဘိသိက်ပေးသ
ကို သဘောကျကြသည်။

အဖေ အနားသို့ ရောက်လာ
သည်နှင့် မနီနီဝင်းက ဝမ်းနည်းနေမိ
သော မျက်နှာအမူအရာကို ပြင်လိုက်
သည်။ အဖေ အိမ်ရှေ့က စာန်းလျားမှာ
ထိုင်လိုက်ပြီး...

“သမီး... အဖေပြောစရာတစ်ခု
ရှိလို့ လာခဲ့ပါဦးကွယ်”

ဟု ခေါ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ အဖေ”
အဖေသည် ချက်ချင်း မပြောနိုင်
သေးဘဲ တစ်ချက်နှစ်ချက် လည်ချောင်း
ရှင်းလိုက်ပြီးမှ...

“သမီးရဲ့ မောင်လေး မောင်အောင်
ကိုမင်း အနံ့ဖျက်ကို ကိုယ်ထင်ပြုလာ
တယ်ကွဲ့”

အဖေက ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ထိုကဲ့
သို့ ပြောလိုက်၍ မနီနီဝင်း အလွန်
အမင်း အံ့သြသွားရ၏။

“ဪ... ဟုတ်လား။ ခုတင်က
ပဲ သမီးကိုလည်း မောင်လေး ကိုယ်
ထင်ပြုလာပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဖေ
ကို ပြောပြမလို့ပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ အဖေ့ကိုလည်း
ခုတင်ကပဲ လာပြသွားတယ်”

ပြောနေကြရင်းက သားအဖနှစ်
ယောက် မျက်ရည်ကျနေမိကြသည်။

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ အဖေ
ရယ်”

ဟု ပြောပြီး မနီနီဝင်းက အသံ
ထွက်အောင် ငိုလေ၏။ အဖေက မျက်
ရည်သုတ်နေသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ သမီးရော အဖေပါ နှစ်ယောက်စလုံး ပြင်လိုက်ရတာကြောင့် အမြင်မှားတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ သမီးရဲ့ မောင်လေးဟာ အယူမှားပြီး မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ရောက်နေတာ သေချာနေပြီ။ ဒါကြောင့် အလှူတစ်ခုခုတောင်းချင်လို့ အဖေကို ရော သမီးကိုပါ ကိုယ်ထင်လာပြတာပဲ ဖြစ်မယ်ကွယ်”

“ဒါဆိုရင် သူဖြစ်ချင်တာကို ပြောမသွားဘဲ ဘာကြောင့် ပျောက်သွားတာလဲ မသိဘူး”

ဟု မနီနီဝင်းက ငိုရိုက်သံဖြင့် သူ့ဘာသာ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် အဖေက ရှင်းပြသည်။

“သူတို့ရဲ့ ဘဝတွေက အင်မတန်မှ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတယ် သမီးရဲ့ ပြောခွင့်ကြိုလို့ ပြောခွင့်ရမှသာ ပြောကြရတာပါ။ ဒါကြောင့် သူ စကားပြောခွင့်မရလို့ ကိုယ်ထင်လောက်သာ ပြောပျောက်ကွယ်သွားတာ ဖြစ်မယ်။ တချို့ ပြောခွင့်လည်း မကြုံ ကိုယ်ထင်လည်း ပြခွင့်မရဘဲ ကျင်လည်နေကြရတဲ့ ပြိတ္တာတွေလည်း အများကြီး ရှိကြတယ်ကွယ်။ အဖေ ပေတဝတ္ထု၊ ဝိမာနဝတ္ထုတွေမှာ ဖတ်ဖူးပါတယ်”

မနီနီဝင်းက သက်မတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး ပြော၏။

“အဖေ...ဒါဆိုရင် မောင်လေးဟာ မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ ရှိနေတာ သေချာနေပြီ။ ဒီတော့ သမီးကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ မောင်လေးဟာ သူ့ ကျွတ်လွတ်ချင်လို့သာ ကိုယ်ထင်လာပြတာ ဖြစ်မှာပါ”

ဖခင်နဲ့ က သက်မတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး...

“ငွေကြေးလေး အဆင်ပြေတဲ့

တစ်နေ့ သူ့အတွက် ရည်စူးပြီး အလှူအတန်းလေးလုပ်ပေးကြတာပေါ့ကွယ်”

ဟု ပြောပြီး ဖခင်ကြီးသည် မျက်ရည်ကျ၍နေလေ၏။

ထိုအပြင်လည်း ပြောစရာစကား မရှိတော့။ လက်ရှိအခြေအနေတွင် မနီနီဝင်းတို့မှာ မောင်လေး အောင်ကို မင်းအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု အလှူဒါနလေး ပြုလုပ်ပေးလောက်သော ငွေကြေးဝတ္ထုများ မရှိကြပေ။

မနီနီဝင်း ဈေးရောင်းရန် ထွက်လာခဲ့၏။ စိတ်ထဲကွဲလည်း ကြိတ်ပြီး “ဈေးရောင်းကောင်းပါစေ၊ ဒီတစ်လော ဈေးရောင်းကောင်းလို့ ငွေသုံးလေးသောင်းလောက် လက်ထဲမှာ စုမိရင်တော့ မောင်လေး အောင်ကိုမင်း အတွက် အလှူလုပ်ပေးလိုက်မှာပဲ” ဟု ဆွဲပြီး ဆုတောင်းနေမိသည်။ ဘာလွန်အမင်း သူ့မောင်လေးအတွက် အစား

လုပ်ပေးချင်နေသည်။

ဈေးကို သွားနေရင်းက လူသူကင်းသော နေရာများကို ရောက်လျှင်လည်း...

“မောင်လေး... မမကို ဈေးရောင်းကောင်းအောင် လုပ်ပေးနော်။ မမဈေးရောင်းကောင်းလို့ ငွေကြေးလေး စုမိမှ မောင်လေးကို အလှူလုပ်ပေးနိုင်မှာ။ ဒါကြောင့် မောင်လေး မမကို ဈေးရောင်းကောင်းအောင် လုပ်ပေးပါ။ အထက်နတ်မင်းကြီးတွေကိုလည်း ဒီအတိုင်း တိုင်ကြားပေးပါ”

ဟု အရူးမတစ်ယောက်လို တိုးတိုးလေး ပြောနေမိသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်တိုင်လည်း...

“နတ်မင်းကြီးများဘုရား... ကျွန်တော်မျိုးမ၏ မောင်လေးသည် မကျွတ်မလွတ်သော ဘဝတစ်ခုမှာ ကျင်လည်နေရပါ၍ အလွန်အမင်း အလှူလုပ်ပေးချင်နေပါသည်။ အမျှအတန်းလည်း ဝေပေးချင်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်နတ်မင်းကြီးများကလည်း ကျွန်တော်မျိုးမကို ဈေးရောင်းကောင်းအောင် ကူညီပေးတော်မူကြပါဘုရား။ မောင်လေးအတွက်သာ အလှူအတန်းပြုလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ရင် အရှင်နတ်မင်းကြီးကိုလည်း အထူးဂရုပြုပြီး အမျှအတန်းပေးဝေပါမည်”

ဟု တိုင်တည်ပြီး ဆုတောင်းနေမိပြန်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လား မသိ။ ဆူးထဲကို ရောက်၍ ဆိုင်ခင်းလိုက်သည်နှင့် မိန့်ချဉ်လာဝယ်ကြသူများ ကြိတ်ကြိတ်တိုးလာကြလေသည်။ တစ်ယောက်ချင်းရော၊ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ရော၊ ထိုထက် အများရော၊ မိန့်ချဉ်ဝယ်သူ စားသူ၊ အထုပ်ဆွဲသူများ ဝိုင်းအုံလာကြသဖြင့် လက်မလည်အောင်

ရောင်း၍ ခဏချင်းပင် ကုန်သွားလေသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ရောင်းရသော ဒိန်ချဉ်သည် သည်နေ့ကျမှ ခဏချင်း ကုန်သွားသဖြင့် မနီနီဝင်းမှာ အံ့သြ၍မဆုံး ဖြစ်သွားရလေသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်လေးအောင်ကိုမင်းနှင့် နတ်မင်းကြီးများက မတယ်ထင်၏။ မောင်လေး အောင်ကိုမင်းနှင့် နတ်မင်းကြီးများက မစကြ၍သာ ယခုလောက် စောစောမြန်မြန် ကုန်သွားတာဖြစ်မှာဟုလည်း အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်နေ့တွင် ဒိန်ချဉ်ကို ယခင်နေ့များထက် တစ်ဆခန့် ပိုယူလာ၏။ မောင်လေးနှင့် နတ်မင်းကြီးများကိုလည်း ရောင်းကုန်အောင် ကူညီကြပါရန် ဆုတောင်းပြီး ရောင်း၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လော မသိ၊ တစ်နာရီကျော်မျှ အချိန်မှာပင် ဒိန်ချဉ်များ ကုန်သွားပြန်လေသည်။

◆◆◆

မနီနီဝင်း အကြောသိသွားလေပြီ။ ကွယ်လွန်ပြီး မကျွတ်မလွတ်သော ဘဝတွင် ရှိနေသည့် မောင်လေးအောင်ကိုမင်းအတွက် ရည်စူးပြီး အလှူဒါနပြုပေးရန် မောင်လေးနှင့်တကွ သက်ဆိုင်ရာ အထက်နတ်မင်းကြီးများ

အား တိုင်တည် အကူအညီတောင်းပြီး ရောင်းချသောကြောင့်သာ ယခုကဲ့သို့ ရောင်းကောင်းခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ယခင်နှင့် မတူဘဲ ထူးဘိလွန်းနေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်နောင်သော ရက်များတွင်လည်း ဒိန်ချဉ်များကို တစ်ရက်ထက် တစ်ရက် ပိုမိုယူလာပြီး ရောင်း၏။ ရောင်းတိုင်းလည်း ယခင်နေ့များကအတိုင်း သွက်သွက်ကုန်သည်သာဖြစ်၏။ လေးငါးရက်အတွင်းမှာပင် မနီနီဝင်း ငွေလေးသောင်းကျော်ကို ရရှိသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် အလှူဒါနပြုလုပ်ရန် စီစဉ်လေသည်။

သည်အကြောင်းကိုလည်း ဖခင်ကြီးနှင့် ယောက်ျားဖြစ်သူတို့ကိုပါ ပြောပြလိုက်၍ သူတို့လည်း တအံ့တဩဖြစ်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလည်း ဖြစ်နေကြလေသည်။

နောက်နေ့တွင် သံဃာတော်များနှင့် အိမ်နီးနားက သက်ကြီးရွယ်အိုများကိုပါ ပင့်ဖိတ်ပြီး လှူဒါန်းသမ္ပုပြုလုပ်ကာ မောင်လေး အောင်ကိုမင်းနှင့် တကွ သက်ဆိုင်ရာ နတ်မင်းကြီးများအား အမှုအတန်းပေးဝေလိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍ မောင်လေးအောင်ကိုမင်းအား ပစ္စေမပြင်ရတော့ပေ။ မနီနီဝင်း အလှူဒါနပြုလုပ်ပြီး

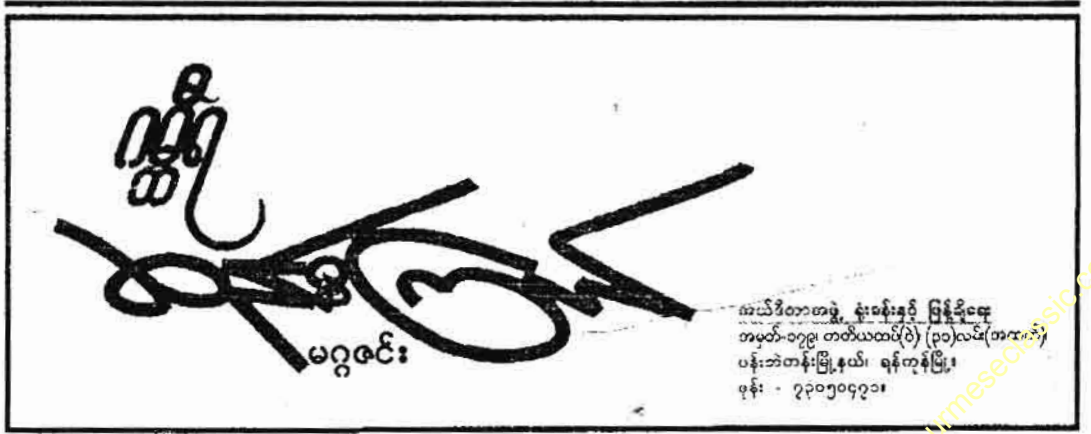
အမှုပေးပေးလိုက်သောကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ နတ်မင်းကြီးများလည်း ကုသိုလ်၍ နတ်တို့၏ အဆောင်အယောင်များ မြင့်မားသွားကြမည်ဖြစ်သလို၊ မောင်လေး အောင်ကိုမင်းသည်လည်း မကောင်းသော ထိုဘုံဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ပြီး မြင့်မြတ်သော ဘဝတစ်ခုကို ရောက်ရှိ၊ ရရှိသွားသည်မှာ သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် ဖခင်ကြီးနှင့်တကွ မနီနီဝင်းတို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတစ်စုတို့မှာလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၍ မဆုံးဖြစ်ကြရလေသည်။

သို့သော် ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို မနီနီဝင်း နောက်နေ့ ဈေးရောင်းထွက်သောအခါ တွေ့ရလေသည်။ ယခင်နေ့များကကဲ့သို့ ဈေးရောင်း၍ မကောင်းတော့ပေ။ နဂိုမူလအတိုင်းသာ ပြန်ဖြစ်သွားလေသည်။ မောင်လေးနှင့် နတ်မင်းကြီးများက မနီနီဝင်း တောင်းထားသော ကတိကုန်ပြီဖြစ်၍ သူတို့ ရုပ်သိမ်းသွားခြင်းဖြစ်ပေမည်ဟုသာ တွေးထင်လိုက်ရလေတော့သတည်း။

* * *

မဟာထွန်း

သစ်တနက်ပင်နှင့် ဘိုးတော်

တင်မောင်မောင်(မျက်ကုန်း)

လွန်ခဲ့သော နှစ် (၂၀)ကျော်ခန့်
အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဖြစ်သည်။
နက်ကန်-မြောင်းမြ ရေလမ်းခရီးပေါ်တွင်
စကားများ ဆိုသော ရွာကြီးရှိသည်။
နီရွာက မြစ်လမ်းဆုံတွင် တည်ရှိ
သဖြင့် စည်ကားသည်။ မြောင်းမြ-ပုသိမ်
ရေလမ်းနှင့် လပွတ္တာမြို့သွား ရေလမ်း
ဆုံတွင် တည်ရှိသဖြင့် ရော့ဘတ်
ဆော်ရေယာဉ်များပင် ဆိုက်ကပ်
ဆာကြသည်။ ရွာက အိမ်ခြေ (၈၀၀)

ခန့်ရှိပြီး ရဲစခန်းနှင့် ဈေးတို
ရှိကြသည်။ သို့သော်လည်း
တိုရွာကြီးတွင် ဆေးရုံ၊ ဆေး
ခန်းမရှိပေ။ ကျန်းမာရေးနှင့်
ပတ်သက်လျှင် အရပ်ထဲရှိ
ဆေးဆရာတို့ကိုသာ အားကိုး
ကြရသည်။ လွန်လွန်ကဲကဲ
ဖြစ်လာလျှင် နီးရာမြို့ရှိ ဆေးရုံ၊
ဆေးခန်းသို့ ပြေးကြရသည်။

“စကားများ” ရွာက မြောင်းမြမြို့
နှင့် ဝါးခယ်မမြို့ နှစ်မြို့အကြား ရေလမ်း
ခရီးပေါ်တွင် ရှိသည်။ မြောင်းမြမြို့နှင့်

အတန်ဝေးသည်။ အနီးအပါးရွာများက စကားပြားရွာနှင့် ဈေးကို အမှီပြု၍နေကြသည်။ ထိုရွာနှင့် ကပ်လျက်တွင် ဘုရားကုန်းရွာရှိသည်။ ဘုရားကုန်းရွာသားအများစုက လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးကြသည်။ အချို့လည်း စကားပြားဈေးတွင် ဈေးရောင်း၊ ကူလီထမ်းအလုပ်ကို လုပ်ကြသည်။

စကားပြားရွာ၌ အလုပ်လာလုပ်ကြသူများထဲတွင် ဘုရားကုန်းရွာသား ဦးဖေတင်လည်း ပါသည်။ ဦးဖေတင်က စကားပြားရွာ တွဲဘက်အလယ်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဦးဖေတင်၌ သားသမီးငါးယောက်ရှိသည်။ မိသားစုက ဦးဖေတင်၏ လစာဝင်ငွေလေးကို အမှီပြု ရပ်တည်နေကြရသည်။ ထိုကြားထဲ ဦးဖေတင်၏ စတုတ္ထသား “ဖိုးတာ” က ချူချာသည်။ ဖိုးတာ နှစ်သားအရွယ် ရောက်လာသည်အထိ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း စုံအောင်သွားခဲ့ရသည်။ လုံးလုံး ပျောက်ကင်းသက်သာသွားသည် မရှိ။

ဖိုးတာအခြေအနေက ယခုနှစ်ထဲ ပြု၍ချူချာလာသည်။ ဖြစ်တိုင်းလည်း ဆေးရုံဆေးခန်းသို့ ပြု၍ ကုသရသည်။ ခက်နေသည်က ဆရာဝန်များ၏ သုံးသပ်စစ်ဆေးချက်အရ ဖိုးတာတွင် ဘာရောဂါမှ မရှိ။ ထို့ထက် သေချာစေရန် ရန်ကုန်ရှိ ပါရဂူ ဆရာဝန်ကြီးများထံ ပြသ ကုသခံကြည့်သည်။ ပါရဂူ ဆရာဝန်ကြီးများ ပြောသည်မှာလည်း ဖိုးတာ၏ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများ အားလုံးကောင်းသည်။ မည်သည့်ရောဂါမှလည်း မရှိဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ဖိုးတာ၏ ကျန်းမာရေးကို ကုသရန် ခက်နေသည်။

ဖိုးတာတွင် ဖြစ်နေသည်က လေးငါးရက် ဆီးမသွားနိုင်ဖြစ်လာပြီး

တစ်ကိုယ်လုံး ဖောရောင်လာသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ပျက်မြင်လာပြီး သတိလစ်နေတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်က ဆီးသွားနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်မှ သက်သာသွားရသည်။ ထိုသို့ ခဏခဏဖြစ်လာသည် အတွက် မိသားစုအားလုံးက ဖိုးတာအခြေအနေကို စိုးရိမ်လာကြသည်။ ယခုတစ်ခါ ဖိုးတာ ဖြစ်လိုက်သည်မှာ အဆိုးဝါးဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်သွားသည်။ အားလုံးက မြောင်းမြဆေးရုံပေါ်၌ပင် ပစ်လိုက်ရပြီဟု တွက်ထားလိုက်ကြသည်။ ဦးဖေတင်တို့ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကလည်း ဖိုးတာအား အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကုသပေးခဲ့ကြသည့်တိုင် ဖိုးတာ၏ ကံက ထိုမျှလောက်သာ ပါလာခဲ့သည်ဟု ယူဆလိုက်ကြသည်။ ဖိုးတာအတွက် သောကမျက်ရည်တို့နှင့် နောက်ဆုံးအချိန်ကို စောင့်နေကြရပေသည်။

◆◆◆

“ညီလေး...မင်း ဘာကြည့်နေတာလဲ။ ဘဝဟောင်းက မင်းရဲ့ အစ်ကိုလေကွာ။ တို့ညီအစ်ကို ဒီ သစ်ကနက်ပင်ကြီးမှာ အတူနေခဲ့ကြတာလေ။ ဒီ သစ်ကနက်ပင်က တို့ရဲ့ ဘုံဗိမာန်ကွ။ အခုရော ညီလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟို...ဟို...ကျွန်တော် ဘယ်သွားရမှန်း မသိဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်မှာ ရောဂါဝေဒနာတစ်မျိုးခံစားနေရတယ်။ အဲဒီဝေဒနာကို ပျောက်အောင် ကုသပေးနိုင်တဲ့သူကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်တယ်”

“ညီလေး... မင်းမေ့နေပြီလား။ ငါတို့တွေက သစ်ကနက်ပင် ဗိမာန်နဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက် ရှိခဲ့ကြတဲ့သူတွေ။ သစ်ကနက်ပင်က တို့ကို စောင့်ရှောက်တယ်ကွ။ အကြောင်းရှိရင် ဒီ သစ်

ကနက်ပင်ကို မမေ့နဲ့”
◆◆◆

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း... ရေသောက်ချင်တယ်၊ ရေ...ရေပေးပါ”

“ဟင်း...ဖိုးတာ သတိရလာပြီသား...ဖိုးတာ”

“ဖိုးတာ...ညီလေး၊ သတိရလာပြီနော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ရော...ရော...ရေသောက်လိုက်ဦး သား”

ဖိုးတာက ဦးဖေတင် ကမ်းပေးလာသည့် ရေကို တစ်ဝသောက်လိုက်ပြီးနောက်...

“အဖေ...ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ချင်တယ်”

“ပြန်ရမှာပေါ့ သားရယ်။ ငါ့သား ရောဂါသက်သာရင် ပြန်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ်။ အိမ်ပြန်မှ ဖြစ်မယ် အဖေ”

“အေးပါကွယ်၊ ငါ့သား နေကောင်းတာနဲ့ အမေတို့ ရွာကို ပြန်ကြမယ်။ ငါ့သား နေကောင်းအောင်သာ နေ”

“ကျွန်တော်...ကျွန်တော်...လေ...”

ဖိုးတာက သူ သတိမရခင် အိမ်မက်လိုလို တကယ်လိုလိုတွေ့ခဲ့ရသည်တို့ကို ပြောပြသည်။

“ဒီလိုဆို သားပြောတဲ့ သစ်ကနက်ပင်က ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိလား”

“ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ နေရာအတိအကျတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေရာကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ရောက်ဖူးတွေ့ဖူးသလို ရှိတယ်။ လိုက်ရှာကြည့်ရမှာပေါ့ အဖေရယ်”

ထို့နောက် ဦးဖေတင်က ဖိုးတာ၏ ဆန္ဒအတိုင်း ဆေးရုံ၊ တာဝန်ရှိသူ

များထံ ခွင့်တောင်းကာ ရွာသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံက လူနာ၏ အခြေအနေကို ပြန်ခွင့် မပြုလိုသော်လည်း လူနာရှင်တို့၏ ဆန္ဒအရ ခွင့်ပြုပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရွာပြန်ရောက်လျှင် ဖိုးတာကို မြင်ကြရသူတိုင်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖောရောင်ကာ ဝမ်းဗိုက်တစ်ခုလုံး ပြည့်တင်းမောင်းကားနေသည်ကို ကြည့်၍ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ကြရလေသည်။

ရွာထဲ၌ ဦးဖေတင်တို့ မိသားစုက နေရာအနှံ့ သစ်ကနက်ပင် ရှာပုံဘော်ဖွင့်ကြသည်။ အနီးအပါးရွာများဘွင်လည်း ရှာကြသည်။ သစ်ကနက်ပင်ဆိုသည်ကလည်း ရှားပါးသော အပင်မျိုးဖြစ်သည်။ ထိုအပြင် လူအများက သစ်ကနက်ပင်၏ ပွန်းသဏ္ဌာန်ကို မသိကြ။ သစ်ကနက်သားကို အရပ်ထုလုပ်၍ အဆောင်၊ လက်ဖွဲ့၊ လှေသို့ဖြင့် အသုံးပြုကြကြောင်းလောက်ကိုသာ သိကြသည်။ တိတိကျကျ သိသမျှ မပြောနိုင်ကြပေ။ ၁၀ ရက်ခန့်ကြာသည်အထိ သစ်ကနက်ပင်သတင်းကို မရကြပေ။

ထိုနေ့က ဖိုးတာ ရွာထဲသို့ သွားခဲ့သည်ဆိုသဖြင့် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူက ကျောပိုး၍ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ရွာစွန်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဒီဘာက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လို၍ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းဝင်းကြီးက အလွန်ကျယ်ဝန်းပြီး သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ကောင်းသည်။ သစ်ပင်ဝါးပင် ပေါများသည့်အပြင် အပင်မျိုးလည်း ခံ့သည်။ အဝေး

က ကြည့်လျှင် ညိုမှိုင်းနေသည့် တောအုပ်ကြီးနှင့် တူသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လျှင် ဖိုးတာ၏ စိတ်ထဲ၌ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သည့် ခံစားမှုကို ရလိုက်သဖြင့် ပျော်သလို၊ ကျေနပ်သလို ခံစားရသည်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော လူသွားလမ်းနှင့် အရိပ်ကောင်းသော အပင်ကြီးများအောက်မှ ခံတန်းငယ်များ၊ အရောင်အသွေးစုံစွာ ဖူးပွင့်နေကြသည့် ရောင်စုံပန်းတို့က မြင်ရသူ စိတ်နှလုံးကို အေးချမ်းစေသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ဖိုးတာတို့ညီအစ်ကို ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်ရှိ ခံတန်းပေါ် ထိုင်ကာ နားလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အစ်ကိုဖြစ်သူက မနီးမဝေးရှိ ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက်ခပ်ကာ ဖိုးတာကို တိုက်လိုက်သည်။ ဖိုးတာ တစ်ယောက် အပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကို ဖိုကာ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ပတ်ဝန်း

ကျင်ကို ငေးမောနေမိသည်။

ရေနံဝနေသော သစ်ကျောင်းမဲကြီးနှင့် ရွှေရောင်ဝင်းနေသည့် စေတီကြီး၊ ထိုအနီးက ထုံးဖွေးဖွေးနှင့် တံခွန်တိုင်၊ ထိုအပြင် စုလစ်မွမ်းချွန်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည့် တန်ဆောင်းကြီး၊ ထိုနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေသော ရေကန်တို့က ကျေးလက်၏ သဘာဝရှုခင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်ကြားရသည့် ချိုင့်က တစ်အုပ်၏ တောင်ပံခတ်သံ၊ ခိုင့်ကတို့၏ အော်မြည်သံတို့ကိုလည်း ကြားရသည်။ ဟို-ဒီ သစ်ပင်ကျား၍ ဆော့မြူးနေကြသည့် ဆက်ရက်ငှက်တစ်အုပ်ကို ငေးမောကာ ကြည့်မိသည်။

ဖိုးတာ၏ မျက်လုံးအစုံတို့ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ရပ်တန့်သွားပြီး စူးစိုက်စွာ ကြည့်မိသည်။ ထိုနေရာလေးက အရောင်အသွေးစုံသည့် ရွက်လှပန်းပင်များနှင့် လမ်းသွယ်လေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ လမ်းသွယ်၏ ဘေးတစ်ဖက်၌ အနီရောင် ဆွဲလဲပွင့်များတို့ ဝေစည်နေသည်။ ဖိုးတာ တစ်ခုခုကို သတိရလိုက်သည်။

“ကိုကြီး . . . ဟိုလမ်းလေးထဲ သွားချင်တယ်”

“အေးအေး၊ ကိုကြီးလိုက်ပြမယ်”

လမ်းသွယ်လေးထဲသို့ ဝင်လိုက်လျှင် ထီးထီးမားမားရှိနေသော အပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့ရသည်။ ဖိုးတာ ကောင်းစွာ မှတ်မိသွားသည်။ သူ သတိလစ်ခဲ့စဉ် အိပ်မက်လိုလိုထဲ၌ ရောက်ခဲ့သည့် နေရာဖြစ်သည်။ အပင်ကြီးရှေ့ရပ်၍ အပင်ကြီးအား ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ကိုကြီး . . . ကျွန်တော်ပြောတဲ့ သစ်ကနက်ပင်ဆိုတာ ဒီအပင်ပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဖိုးတာရယ်”

“ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲက နေရာနဲ့ အပင်က ဒီနေရာနဲ့ အပင်ပဲ”

“နေဦး ဖိုးတာ၊ ကိုကြီး ဒီ ကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးကို သွားမေး ကြည့်ဦးမယ်”

ထိုနောက် ဖိုးတာ၏ အစ်ကို နှစ်ယောက် သိခဲ့ရသည်မှာလည်း ထိုအပင် ကြီးသည် သစ်ကနက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သစ်ကနက်ပင်၏ အရွက် ကို ပြုတ်၍ ရေချိုးလျှင် ရောဂါပျောက် ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ထို သစ်ကနက် ရွက်ပြုတ်ရည်ဖြင့် ဖိုးတာအား ရေချိုး ပေးရာ ဖိုးတာတွင် ခံစားနေရသော ရောဂါဝေဒနာများ ပျောက်ကင်းချမ်းသာ လာခဲ့သည်။ ထိုမှစ၍ ဖိုးတာ တစ်ယောက် တစ်စစ ကျန်းမာလာခဲ့ သည်။ ထို သစ်ကနက်ပင်နှင့် ဘဝ ဟောင်းက အစ်ကိုဆိုသူကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ဦးဖေတင်တို့မိသားစုက ဖိုးတာ ၏ အသက်ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့သော သစ်ကနက်ပင်နှင့် ဖိုးတာ၏ ဘဝ ဟောင်းက တော်စပ်ခဲ့သော အစ်ကို ဆိုသူကို ကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် လပြည့်၊ လကွယ်ရောက်တိုင်း သစ် ကနက်ပင်၌ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်တို့ဖြင့် ပူဇော်မှု ပြုခဲ့သည်။ ထိုနောက်ပိုင်း ဦးဖေတင်တို့မိသားစု လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း များ အဆင်ပြေလာခဲ့သည်။ အထူး သဖြင့် ဖိုးတာ၏ ကျန်းမာရေး ကောင်း မွန်လာခဲ့သည်။ ကျန်းမာရေးကောင်း လာသဖြင့် ကျောင်းတက်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ပင် ရောက်ရှိလာသည်။

ယခုနောက်ပိုင်း ဖိုးတာ၌ ထူးခြားမှုတစ်ခုကြုံတွေ့ရသည်။ ဖိုးတာ ၏ အနီးအပါးတွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေသလိုမျိုး ခံစားရသည်။ တစ်ခါ

တစ်ရံ စကားသံလိုလို အသံကိုလည်း ကြားရတတ်သည်။ အန္တရာယ်ဖြစ်မည့် အခြေအနေမျိုးဆိုလျှင် နောက်က တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဆွဲလိုက်သလိုမျိုး ခံစားရဖူးသည်။

တစ်ခါက ဖိုးတာ ရွာလမ်းပေါ် ၌ ဆော့ကစားနေစဉ် နောက်ဘက်မှ စက်ဘက်တစ်စီး အရှိန်ပြင်းပြင်းနင်း လာနေသည်။ ဖိုးတာက စက်ဘီးဘဲလ် သံကို မကြားမိ။ စက်ဘီးက ဖိုးတာနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာလျှင် ဖိုးတာအား လမ်းဘေးသို့ တစ်စုံ တစ်ယောက်က တွန်းချလိုက်သဖြင့် လမ်းဘေးသို့ ရောက်သွားပြီး စက်ဘီး တီးမည့်ဘေးမှ သီသီလေး လွတ်ခဲ့ရ သည်။ ဖိုးတာက သူ့အား လမ်းဘေးသို့ တွန်းလိုက်သူကို ကြည့်မိသည်။ အနီး အပါး၌ မည်သည့်တစ်ဦးတစ်ယောက် ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဖိုးတာ ပြောလျှင် ဖြစ်တတ်သည်။ ရွာထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်တော့မည်ဆိုလျှင် ဖိုးတာက ကြိုသိ နေတတ်သည်။ တစ်ခါကလည်း ရွာ အနောက်ဘက်ရှိ အုန်းပင်စုရွာနှင့် ဘုရားကုန်းရွာ ဆက်သွယ်ထားသော ချောင်းကူး သစ်သားတံတားကျိုး၍ လူ နှစ်ဦး ရေနစ်၍ သေဆုံးလိမ့်မည်ဟု ဖိုးတာက တစ်ပတ်ခန့် ကြို၍ပြော သည်။

ပြောသည့်အတိုင်း ခုနစ်ရက် မြောက်နေ့တွင် ရေစီးသန်သော အုန်း ပင်စုချောင်းထဲသို့ တံတားပေါ်၌ ကစား နေကြသည့် ကလေးနှစ်ယောက် တံတားကျိုးကျ၍ ရေထဲသို့ ကျကာ အသက်ဆုံးကြရသည်။ ရွာသားများက လည်း ဖိုးတာ၏ စကားတို့မှာ မှန်နေ တတ်သဖြင့် ဖိုးတာကို ယုံကြည်လာ ကြသည်။ တချို့ကဆိုလျှင် ဖိုးတာကို

ဘိုးတော်ငယ်တစ်ပါးဟုပင် သမုတ်ကြ သည်။

သို့သော်လည်း အရပ်ထဲရှိ အချို့ ပယောဂ ဆရာတို့က ဖိုးတာကို မမှန် သက်ကြပေ။ အချို့ ရောဂါသည်များ သည် ပယောဂ ဆရာများနှင့် ကုသ သော်လည်း မပျောက်ကင်းနိုင်ကြ။ ဖိုးတာထံ ရောက်လာပြီး အကူအညီ တောင်းခံ၍ ဖိုးတာက ဆေးနည်းပေး လိုက်လျှင် ပျောက်ကင်းချမ်းသာရာ ရကြသည်။ အချို့သော ဆေးရုံ၊ ဆေး ခန်းမှ လက်လွှတ်လိုက်၍ ပြန်လာသူ များထဲတွင် ဖိုးတာနှင့် ဆုံခဲ့ကြသူတချို့ ရောဂါပျောက်ကင်း၍ ကျန်းမာလာသူ ပင် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အရပ်က ဖိုးတာကို အားကိုးယုံကြည်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖိုးတာ ပြောနိုင် လှပ နိုင်သည်မှာ သူ့အနီး၌ ရှိနေသည့် မမြင် နိုင်သော အသံရှင်ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ အသံရှင်က ဖိုးတာအား စောင့်ရှောက် နေဟန်ရှိသည်။

ဖိုးတာ သုန္ဒရီသားအရွယ်ရောက် မှ အလယ်တန်းပညာကို သင်ကြားခဲ့ ခဲ့သည်။ ဘုရားကုန်းရွာ၌ မူလတန်း ကျောင်းသာရှိသဖြင့် အလယ်တန်း ပညာကို စကားပြားရွာ အလယ်တန်း ကျောင်းတွင် တက်ရောက်သင်ယူရ သည်။ ထိုအချိန်၌ ဦးဖေတင် တစ်ယောက် ကျောင်းဆရာဘဝမှ အငြိမ်းစားယူပြီးသောအချိန်ဖြစ်သည်။ ဖိုးတာ၏ အစ်ကို၊ အစ်မတို့ပင် လုပ် ငန်းခွင့်ထဲသို့ ဝင်ရောက်နေကြပေပြီ။

တစ်နေ့ ကျောင်းဆင်း၍ ပြန်လာ ကြသည့် ဖိုးတာတို့ ကျောင်းသားတစ် ခုစကားပြားရွာမှ ဘုရားကုန်းရွာသို့ ရွာ လမ်းအတိုင်းလာခဲ့ကြစဉ် ရွာနှင့် မနီး မဝေးသို့အရောက်တွင် ရှေ့ မလှမ်း

မကမ်းမှ လျှောက်လာနေသော ဘုရား
ကုန်းရွာသား “ဦးပိုက်” ဆိုသူကို လှမ်း
တွေ့ရသည်။ ထိုတွင် ဖိုးတာ၏ နား၌
အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ညီလေး... အရှေ့က လာနေ
တဲ့လူက ဘာပေးပေး မယူနဲ့”

ထိုအသံကို ကြားရပြီးနောက်
ဦးပိုက်က ဖိုးတာကို ပစ္စည်းတစ်ခုလား
ပေးသည်။

“ဖိုးတာ... မင်းအဖေမှာထားလို့
ဒီပစ္စည်းလေး ယူသွားပေးစမ်းပါကွာ”

“ဘာပစ္စည်းလဲ ဦးပိုက်”

“ရှုဆေးဘူးပါကွာ”

“ဦးပိုက်ပစ္စည်းက အကောင်း
လား၊ အဆိုးလား”

“ဒီကလေး တော်တော်စကား
များတာပဲ။ လူကြီးက ယူဆို ယူသွား
စမ်းပါကွာ”

“လူတိုင်းကို ယုံလို့ မရဘူး
ဦးပိုက်။ ဦးပိုက်သာ သွေးရိုးသားရိုးဆို
ရင်...”

ဖိုးတာ စကားပင် မဆုံးသေး။
ဦးပိုက် လှည့်ပြန်သွားသည်။ ထိုနေ့ည
ဖိုးချုပ်စလောက်တွင် ကြားရသည့်
သတင်းက ဦးပိုက်တစ်ယောက် ပိုးထိ
၍ မြောင်းမြဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရသည်
ဆိုသောသတင်းဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်က
တိုက်ဆိုင်မှုလား။ တစ်စုံတစ်ယောက်
ကြောင့်လားဆိုသည်ကို မပြောနိုင်
သော်လည်း ဦးပိုက်လက်ထဲမှ တွေ့ရ
သည့် ရှုဆေးဘူးဆိုသည်က ဆေးစီရင်
ထားသည့် ဂမုန်းဆေးဖြစ်နေသည်။ ထို
ဆေးကို ရှုမိသည့် ဦးပိုက်၏ သား
ဘစ်ယောက် ရူးသွပ်သွားသည်။
မကောင်းစိတ်ဖြင့် ပြုမိသည့် စေတနာ
၏ လက်ငင်းအကျိုးပင်ဖြစ်သည်။

ဖိုးတာအား အသံရှင်က သတိ
ပေးစကားပြောလာသည်။ ဖိုးတာကို

မနှစ်သက်သူတချို့က ပျက်စီးရန် ကြ
စည်နေကြောင်း ပြောပြသည်။ ဖိုးတာ
ကိုလည်း သစ်ကနက်သားကို နတ်မင်း
ရုပ် ထု၍ ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထား
ခိုင်းသည်။ သစ်ကနက်ပင်နှင့် ပဋ္ဌာန်း
ဆက်ရှိသူဖြစ်၍ ဆောင်ထားလျှင် ရန်
မှန်သမျှကို အောင်နိုင်ကြောင်း အသံ
ရှင်က ပြောသဖြင့် ဖိုးတာက သစ်
ကနက်သားကို အရပ်ထု၍ ဆောင်ထား
သည်။

ထို သစ်ကနက်သားကို ဆောင်
သည့်အချိန်မှစ၍ ဖိုးတာ၌ တစ်ခါက
မက်ခဲ့ဖူးသော အိပ်မက်မျိုးကို ခဏ
ခဏမက်တတ်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌
သစ်ကနက်ပင်နှင့် ဘဝဟောင်းက
အစ်ကိုဆိုသူကို အမြဲတွေ့ရသည်။

ဖိုးတာ အသက် ၂၀ အရွယ်
တွင် ဖိုးတာ၏ ဖခင်နှင့် မိခင်တို့

ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ဆိုသလို ဆုံးပါးခဲ့
ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဖိုးတာတစ်
ယောက် အစ်ကိုကြီး မိသားစုနှင့် အတူ
နေခဲ့ရသည်။ ဖိုးတာအတွက် အနေ
အစားကျဉ်းကျပ်သလို ခံစားရသည်။
ယခင် မိဘများ ရှိစဉ်တုန်းကလို မျှော်
ရွှင်နိုင်ခြင်း မရှိတော့။

ဖိုးတာက အလယ်တန်းပညာ
သင်ယူပြီးနောက် ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့
သည်။ အစ်ကို၊ အစ်မများကဲ့သို့ ပညာ
ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မသင်ခဲ့၍ ယခု
အချိန်၌ အလုပ်တစ်ခုရဖို့က မလွယ်
ပေ။ ထို့ကြောင့် အသံရှင်ကို အားကိုး
၍ ဆေးကုစားရန် စိတ်ကူးမိသည်။

တစ်နေ့နံနက် ဖိုးတာက ဘုန်း
ကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်း သစ်ကနက်
ပင်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်လာပြီး...

“အစ်ကိုခင်ဗျား... ကျွန်တော်
ဆေးကုစားနိုင်အောင် ကူညီပေးပါ။
အစ်ကိုနဲ့ ဒီအဖေကို လပြည့် လကွယ်
တိုင်း အမွှေးနံ့သာ ဆီဖိစွေခွဲ ပူဇော်
ပါမယ်”

ထို့နောက် ဖိုးတာ အသံရှင်၏
စကားကို လေသံဖြင့် ကြားရသည်။

“ညီလေး... ဒီနေ့က တွက်ရင်
ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ မြောက်ဘက်
အရပ်က အရပ်မြင့်မြင့် မျက်လုံးပြူးပြီး
လူတစ်ယောက်ရောက်လာလိမ့်မယ်။
အဲဒီလူက ပစ္စည်းထုပ်တစ်ခု အပ်နဲ့
လိမ့်မယ်။ လက်ခံထားပြီး တစ်လပြည့်
မှ ကြည့်ပါ။ အဲဒီအခါကျရင် သာသနာ
ပြုဖို့ မမေ့နဲ့။ နောက် ဒီနေရာကို မလား
နဲ့တော့”

ထို့နောက်ပိုင်း ဖိုးတာနှင့် အသံ
ရှင်တို့ အဆက်အသွယ်မရှိကြတော့
ပေ။ အသံရှင် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ခုနစ်
ရက်မြောက်နေ့တွင် ဖိုးတာတစ်ယောက်
တည်း အိမ်၌ ရှိနေစဉ် အသက် ၃၀

ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး...

“လူလေး... အဘကို ရေတစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါကွယ်”

အဘိုးအိုက ပိုးတာ ခပ်ပေးသော ရေတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်ပြီး...

“လူလေး...ညောင်ချောင်းရွာက တော်တော်ဝေးသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရွာနစ်ရွာလောက် ကျော်မှ ရောက်မယ် အဘ”

“အဘက ဧည့်သည်ပါကွယ်။ ဒီဘက်ကို မရောက်ဖူးဘူး။ အဘရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မှာလို့ သွားရမှာ။ အဖော်ကလည်း မပါတော့ လာရတာ တော်တော်ပင်ပန်းတယ်။ ဒီကြားထဲ ဟောဒီအထုပ်တွေက ပါတော့ ပိုပြီး ပင်ပန်းတာပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဘရဲ့ အထုပ်ကို လူလေးဆီမှာ အပ်ခဲ့ချင်တယ်။ နောက် အဘ လာယူနိုင်တော့မှ လာယူပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထားခဲ့ပါ အဘ။ အဘ လာယူနိုင်တဲ့အခါ အချိန်မရွေး လာယူပါ”

“သာဓုပါကွယ်၊ သာဓု...သာဓု”

အသံရှင် ပြောခဲ့သည်မှာ မှန်နေသော်လည်း ထိုအထုပ်က ဘာထုပ်မှန်းမသိ။ အပ်နှံထားခဲ့သည့် အဘိုးအိုကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း နွမ်းနွမ်းပါးပါးပိုထိုအထုပ်ကို သိမ်းဆည်းပေးထားရုံကလွဲ၍ စိတ်မဝင်စားပေ။ ဖိုးတာ ဖြစ်ချင်သည်က ဆေးကုသည့်အလုပ်ကို ယခင်လို လုပ်နိုင်ရန် ဆန္ဒရှိသည်။ သို့သော်လည်း သစ်ကနက်ပင်မှ အသံရှင်နှင့် မည်သို့မျှ ဆက်သွယ်၍ မရတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဆေးကုသည့်အလုပ်ကို လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ အဘိုး

အိုလည်း အပ်နှံထားခဲ့ချိန်မှ လွဲ၍ နောက်ထပ် ရောက်လာခြင်း မရှိတော့ပေ။

ထိုသို့ဖြင့် မေ့မေ့လျော့လျော့ သုံးလခန့်ကြာခဲ့သည်။ တစ်နေ့ ဖိုးတာက အဘိုးအို အပ်နှံထားခဲ့သည့် အထုပ်ကို အမှတ်ရသွားသည်။ ထို့ကြောင့် အထုပ်ကို ယူ၍ ဖြည့်ကြည့်မိရာ အထုပ်ထဲမှ အလွန်လက်ရာမြောက်သော နတ်ရုပ်တုတစ်ခုနှင့် ဆေးမြစ်ဟု ထင်ရသော အမြစ်များကို အထုပ်ဖြင့် တွေ့ရသည်။ ထို့အပြင် အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်သော ယောဂီဝတ်စုံနှင့် ခေါင်းပေါင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဖိုးတာ ထိုပစ္စည်းများကို ကိုင်၍ အသံရှင်နှင့် နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံခဲ့စဉ်က စကားတို့ကို စဉ်းစားမိသည်။ ထိုပစ္စည်းများက အသံရှင် စိတ်ပေးခဲ့လေသလား၊ သို့မဟုတ် အဘိုးအို၏ ပစ္စည်းအမှန်

ပေလား။ အသံရှင် ပြောခဲ့သည်သာသနာပြုရန်ဆိုသည်မှာ မည်သည့်ကို ရည်ရွယ်လေသလဲ။ ဝေခွဲ၍မရနိုင်သည့်အဆုံး လောကီတွင် နှစ်သက်သည့်ဟု အများပြောနေကြသော ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကပ္ပိယကြီးထံ မေးမြန်းရသည်။

“ဒီဆေးမြစ်တွေဟာ အစွမ်းထက်တဲ့ ရှားပါးဆေးမြစ်တွေကွဲ့၊ သုံးတတ်ရင် ဆေးဖြစ်သလို၊ မသုံးတတ်ရင် ဘေးဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ ဒီဆေးကို သုံးနိုင်ဖို့ ဂန္ဓာရီအတတ်၊ ဝိဇ္ဇာအတတ်ကို တတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလည်းပါတယ်။ အဲဒီပိုင်ရှင်လည်း လမ်းဆုံးတိုက်မရောက်နိုင်တဲ့အတွက် ဒီဆေးတွေကို မသုံးနိုင်ခဲ့ဘူးလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ နောက်ဆုံး စကားအရဆိုရင် ရဟန်းဝတ်ပြီး သာသနာပြုမယ်ဆိုရင် သံသရာရဲ့ အဆုံးနိဗ္ဗာန်ကို ရောက်နိုင်မယ်လို့ ဆိုလိုတဲ့ သဘောပဲကွဲ့”

တစ်နေ့ ဘုရားကျန်းရွာလမ်းပေါ်၌ ရဟန်းငယ်တစ်ပါး ဆွမ်းခံကြွလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုရဟန်းငယ်ကား ဖိုးတာပင်ဖြစ်သည်။ သံသရာသည် ရှည်၏။ သံသရာ၌ ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့သူတို့သည် ရှိ၏။ ထိုအရာတို့သည်လည်း မမြဲကြ။ ဘဝဟောင်းက အစ်ကိုဆိုသည်မှာလည်း ခဏတာသာ ဖြစ်သည်။ အထုပ်အပ်ခဲ့သည့် အဘိုးအိုသည်လည်း ခဏသာ တွေ့ဆုံပြီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ မမြဲသော လောကတွင် မမြဲသော တရားတို့သာ ကြီးစိုးနေကြပါတကားဟု ဖိုးတာ တစ်ယောက် သံဝေဂ ယူနိုင်ခဲ့လေသည်။ ■

တစ်ခါမာဏ်မာဏ် (ပေါက်ကွဲနိုး)

လူသားစားငါး

ကိုသက်ရှည်

ပန်းချီဆောင်နိုင်လတ်

ရောဝတီမြစ်ရိုးတစ်
 လျှောက် ရေလုပ်ငန်းနှင့် အသက်
 မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ကိုင်ကြသူတို့အဖို့
 ငါးဖမ်းခြင်းလုပ်ငန်းအား ကြုံရာကျပန်း
 လုပ်ကိုင်ကြရသည်။ ရာသီအလိုက် အချိန်
 အခါပေါ် မူတည်ကာ ငါးဖမ်းကိရိယာအမျိုးမျိုးဖြင့်
 နည်းမျိုးစုံနှင့် ငါးဖမ်းယူကြရသည်။ ငါးဖမ်းကိရိယာက
 ဒေသအလိုက်၊ အချိန်အခါအလိုက်ရှိကာ မျောပိုက်၊
 ဝဲပိုက်၊ ချိတ်ပိုက်၊ လက်ပစ်ကွန်၊ ယက်သွဲ့၊ ထောက်တန်း။

သာတန်း၊ ကိုင်းတည်၊ ငါးမျှားတန်း၊ ရင်း၊ တုတ်၊ မြို့၊
ခဲပိုက်၊ စမ်းပူ၊ ရတွင်းကြီး၊ ဂါကြီးမက်ကွန်း၊ ဂျလဲ၊ ခိုင်း၊
ကွင်း၊ ခေတ်ပေါ် စိန်ပိုက် သုံးထပ်၊ ခိုင်သင်ကြည်ပိုက်အဆုံး
ငါးဖမ်းကိရိယာတန်ဆာ ပလာကား၊ အများပင်ဖြစ်သည်။
ရေလုပ်သားတိုင်း ပိုက်နှစ်မျိုး သုံးမျိုး၊ ငါးဖမ်းနည်း နှစ်နည်း
သုံးနည်းတော့ ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်ထားသူက များသည်။
ခါမှလည်း သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ကျောပူပေမယ်
ဝမ်းအေးရမည်မဟုတ် ပါလား။

ရေလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်နေသူများသည် ပိုက်ချက်များ
ဖောက်ရာတွင် ချော်တုံး၊ သစ်တုံးများ ပိုက်ချက်အတွင်း
နှစ်မြုပ်တာ တွေ့ရှိရလျှင် ၎င်းချော်တုံး၊ သစ်တုံးတို့အား
ကြိုးနဲ့ တိုက်၊ ပိုက်နဲ့တိုက်ကာ ငြိအောင် ဖမ်းယူရသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပိုက်ချက်ဖောက်ရာတွင် ရေငုပ်သည့်
ကိုစောမောင်အား မြစ်စပ်သောင်ပြင်တွင် လှေတစ်စင်းနဲ့
အတူတွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုစောမောင်ကား ရေအနက် ဂုလံ
၈လံအထိ ရေငုပ်ကာ ချော်တုံး၊ သစ်တုံးတို့အား ကြိုးနှင့်
ချည်ပေးနိုင်သူဖြစ်သည်။ တစ်နည်း ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်သူဟု
ဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်သည်ဟုဆိုရာတွင် ကနဦး ခေတ်ပေါ်
နေသည့် အောက်ဆီဂျင်ဘူးနှင့် လေထိုးပြီး ငုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ
ပိုက်ချက်ဖောက်ရာတွင် ငြိသည့် ချော်တုံး၊ သစ်ပင်တို့အား
ရေအောက်တွင် လေရှူဘူးမပါဘဲ အသက်အောင့်၍ ငုပ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ရေငုပ်စဉ် လက်ထဲတွင် သက်စောင့်ကြိုးကိုင်၍
ရေအောက်မှ သစ်ပင်၊ သစ်တုံးတို့အား ကြိုးနှင့် တုပ်ကာ
ချည်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ရေငုပ်စဉ် သက်စောင့်ကြိုးအား ကိုင်သူမှာ ရေငုပ်သူ
၏ ပျံကြည်စိတ်ချရသူကိုသာလျှင် ထားလေ့ရှိသည်။ ရေငုပ်
သမား၏ အသက်ကား သက်စောင့်ကြိုးကိုင်သူ၏အပေါ်
မူတည်လျက်ရှိတာ တွေ့ရသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ဝန်းကျင်က ရေငုပ်
သန်ပါသည်။ ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်ပါသည်ဆိုသူတစ်ဦး ပိုက်ချက်
ဖောက်ရာတွင် ချော်တုံးအား ရေငုပ်၍ ချည်နေစဉ် သက်
စောင့်ကြိုးကိုင်သူက သတိမေ့လျော့ပြီး အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ရန်
ချသည့်ကြိုးကို ရေအောက်မှ ရေငုပ်သမားက ကြိုးစ လှို၍
ဆွဲသည်အထင်နှင့် သက်စောင့်ကြိုးအား လျှော့ချမိ၍ ရေ
ငုပ်သူက အချိန်နှင့် ရေပေါ် မပေါ်နိုင်ဘဲ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရ
သည်။

ပိုက်ချက် ရေငုပ်သမားများအဖို့ လေရှူဘူး အောက်ဆီ

ဂျင်နှင့် ရေငုပ်ခြင်းမဟုတ်၍ မည်မျှပင် ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်
သည်ဆိုငြား၊ ရေကား တစ်ချက်အမှားမခံ၊ အချက်ပြ သက်
စောင့်ကြိုးကိုင်သူအပေါ် မူတည်ပြီး ရေငုပ်စဉ် ကြိုးကိုင်သူ
ရော၊ ရေငုပ်သူပါ သတိ ပီရိယထားရသည်။ အချိန်နေရာ
မရွေး အသက်အန္တရာယ်ရှိသည့်အလုပ်လည်းဖြစ်သည်။

ကိုစောမောင်ကား အရင်က ချော်ငုပ်သည့်အလုပ်၊
ရေငုပ်သမားအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။
ကိုစောမောင်အား တွေ့လျှင် ရေငုပ်တဲ့အလုပ် အရင်ကလို
လုပ်တုန်းပဲလားဟု မေးဖြစ်သည်။

“ရေငုပ်တဲ့အလုပ်က အသက်အန္တရာယ်လည်း များ
တယ်၊ အသက်အရွယ်ရလာတော့ ရေငုပ်တာ များလာတော့
နားတွေလည်း အူလာတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ ရေငုပ်နားတာ လေးငါး
နှစ်ရှိပြီ”ဟု ပြောပါသည်။ ခုတော့ ငါးဖိုသေးအိုင်တွေ ပိတ်
ပြီး ငါးအိုင်ပက်၍ စားတယ်ဟု ပြောသည်။

ငါးဖိုသေးအိုင်ပက်သည်ဆိုသည်မှာ တပို့တွဲ တပေါင်း
တန်ခူးလ ရေပူပူ နွေကာလတွင် သဲသောင်ပြင်စပ်၌ သဲ
သောင်တန်းကာ အိုင်သဖွယ် ပတ်ပတ်လည် ပိတ်၊ ပြစ်တက်
မှ ငါးဝင်ပေါက် ချိန်ကာ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငါးဖိုသေး၊
ရင်ပေါင်စာ၊ ငါးသေးငါးဖွားတို့အား ရေပူတက်ချိန်၌ အိုင်
တွင်း ငါးဝင်ချိန် စောင့်ကာ ပိတ်ရသည်။ ငါးဖိုသေးအိုင်
ပိတ်ရာတွင် ရေပူတက်ငါး နေ့လယ် ၁၂နာရီ၊ ၁နာရီအချိန်
ပိတ်ရသည်။ တစ်အိုင်ပိတ်လျှင် ငါးက အချိန်တစ်ဆယ်၊
ဆယ်ငါးပိသာရသည်။ အိုင်ကြီးကား အချိန်သုံးဆယ်၊
လေးဆယ် ပိတ်ခံရတတ်သည်။ အချိန်တစ်ဆယ်၊ ဆယ်ငါး
ပိသာဆိုလျှင်ပင် ငါးသေးအကောင်အရေအတွက်ကား
သောင်းဂဏန်း၊ သိန်းဂဏန်း အသက်ထောင်ပေါင်းများစွာ
ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အသက်တစ်ချောင်းသတ်ရတာချင်းအတူ
တူ၊ ရေလုပ်ငန်း တံငါအခေါ်ခံရတာချင်းအတူတူ ငါးဖိုသေး
အိုင်တော့ ပက်မစားဘူး။ မျောပိုက်၊ ဝဲပိုက်၊ တန်းပိုက်က
ရလာမယ် ငါးကြီးတစ်ကောင် အချိန်ဆယ်ငါး နှစ်ဆယ်
တစ်ကောင်တည်းပဲ သတ်တာက အသက်တစ်ချောင်းပဲ
သတ်ရတာ။ တစ်ကောင်ချင်းဖမ်းပြီး ငရဲခံမယ်ဆိုသူကလည်း
ရှိသေးသည်။

ထိုသို့ ကိုစောမောင်တို့ပိသာစု ပိုက်မလုပ်တော့ဘဲ
ငါးဖိုသေးအိုင် ပိတ်စားတော့ ရွာထဲက ခပ်ရွတ်ရွတ် ခပ်
နောက်နောက်ပြောတတ်တဲ့ ကိုစန်းမြင့်က...

“ကိုစောမောင်... ခင်ဗျားက မျောပိုက်မတောင်တော့
ဘဲ ငါးဖိုသေးအိုင် ပက်စားတော့ သေတဲ့အသက်က တစ်

ကောင်နဲ့ တစ်ထောင် ကွာတယ်။ လိုက်လို့ မပီဘူး။ ငါးသေး ငါးဖွဲတွေထောင်ပြီး သတ်နေတော့ ခင်ဗျား အဲဒီငါးအရေ အတွက်နဲ့အမျှ ခံရရင် ငရဲပြည်က တက်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။”

ဟု ပြောင်လောင်းကာ ပြောခဲ့သေးသည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ရေလုပ်သားများအဖို့ ဝမ်းစာက နီးရာ၊ လက်လှမ်းမီရာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြရသည်။ ငရဲသေးတာ ကြီးတာ ဂရုမပြုနိုင်အားကြပေ။

ကိုစောမောင်တို့ ရွာသို့ ငါးဖိုသေးအိုင်ပိတ်ပြီး ငါးတွေ လာရောင်းတော့ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ရသည့် အိမ်နောက်ဖေးတွင် ဈေးဆိုင်တည်ပါ။ တစ်နေ့ ပုဆိုး သုံးခါ လှည့်ပါ။ ခေါင်းတစ်ရာသားကို စားပါ။ ဦးခေါင်းသုံးလုံးရှိသူ အား ဆည်းကပ်မေးမြန်းပါ ဆိုသည့် စကားအနက်အဓိပ္ပာယ် တို့အား သတိရမိသည်။ ခေါင်းတစ်ရာသားဆိုသည်မှာ ငါးမုန် ငါးမွှား ငါးဖိုသေးတို့အား ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ငါးသေးတို့ကား ဈေးနှုန်းသက်သာ၍ လူတို့၏ ခွန်အားကိုလည်း ဖြစ်စေတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုအချိန်က ကိုစန်းမြင့်မှ မင်းတို့ ခေါင်းတစ်ရာသား စားတဲ့သူလည်း စားထားကြပေ။ ခုနေတော့ လူက ငါးကို စားတာ၊ တော်ကြာ ငါးက လူကို ပြန်စားနေဦးမယ်ဟု သူက ပြောလာပြန်သည်။

ကိုစန်းမြင့်မှ ထိုသို့ပြောပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကျော်အချိန်တွင်ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံအောက်ပိုင်း ပင်လယ်ကမ်းစပ်နှင့် နီးသည့် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် နေထိုင်သည့် မြို့ရွာဒေသအချို့နှင့် ဧရာဝတီတိုင်းတစ်ခုလုံးနီးပါးရှိ မြို့ရွာတို့တွင် နာဂစ်မုန်တိုင်းက လေရော မိုးပါ ဝင်ရောက်တိုက်ခတ်သဖြင့် မုန်တိုင်း ဒီရေကြောင့် လူ၊ တိရစ္ဆာန်နှင့် အဆောက်အအုံတို့ပါမကျန် ရေနစ်မြုပ်၍ သေဆုံးကြရသည်။ သေဆုံးခဲ့သည်က အရေအတွက်ကား ထောင်သောင်းဂဏန်း၊ သိန်းဂဏန်းပင်ဖြစ်သည်။ သေဆုံးခဲ့သည့် ဤ ဗွား၊ လူတို့ကား မြေအောက်သဲပြင်တွင် အကုန်လုံး နစ်မြုပ်သေဆုံးကုန်သည်လား။ သို့မဟုတ် ပင်လယ်ဒီရေလှိုင်းနဲ့အတူ မျှောပျံပြီး ငါးမုန်၊ ငါးငွေ့နှင့် အခြား အသားစား ငါးကြီးများ၏ အစာဖြစ်သွားကြသည်လား မပြောတတ်ချေ။

နာဂစ်မုန်တိုင်းဖြစ်တာက မေလတွင်ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်က မြန်မာပြက္ခဒိန်အရဆိုလျှင် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်

ကျော် လပြည့်ရက်။ အင်္ဂလိပ်ပြက္ခဒိန်အရဆိုလျှင် နိုဝင်ဘာလအချိန်။

နာဂစ်မုန်တိုင်းဖြစ်တဲ့ နှစ်က ပေါလိုက်သည့် ငါးငွေ့ပေါက်ငါးတွေ၊ ရွာပေါ် တက်လာသူဟူသမျှ ပါလာသည်က ငါးငွေ့ပေါက်က များသည်။ ခုနှစ်ဆယ်သား၊ တစ်ပိသား၊ တစ်ပိသားခွဲအရွယ်တွေက အများဆုံးဖြစ်သည်။ ငါးကလည်း ပေါ၊ ဈေးကလည်း ပေါ၊ ဝယ်စားသူကလည်း ငါးငွေ့သား စားတဲ့သူဟူသမျှ တစ်အိမ် တစ်ပိသားခွဲ နှစ်ပိသား ဝယ်ချက်ကြသည်။ အခြောက်လှန်းထားကြသည်။

ငါးငွေ့သားက ဆူလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ အမဲသား ဆူတာက တစ်မျိုး၊ ငါးငွေ့သားဆူတာက တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အသားခြောက်အချို့ဆိုလျှင် ဆူလွန်းလို့ နီညိုပြီး ရဲနေရမည့်အစား၊ အသားတစ်တို့ကား နနွင်းနှင့် လူးနယ်ထားသလို အဆီတွေ တရွဲရွဲနှင့် ဝါထိန်လို့နေသည်။ ချက်စားတော့လည်း အခါတိုင်း ငါးငွေ့သားတို့လို မဟုတ်။ ဒီနှစ် ငါးငွေ့သားက ပိုပြီးညိုစိုစိုအနံ့ရပြီး ပိုပြီးညိုတာ တွေရသည်။

စားရင်း စားရင်းက ကိုစန်းမြင့်ပြောသည့် “ခေါင်းတစ်ရာသားစားတဲ့သူတွေ ခုနေတော့ လူက ငါးကို စားတာ၊ ကြာရင် ငါးက လူသားကို ပြန်စားနေဦးမယ်”ဆိုသည့် စကားကို သတိရလိုက်မိသည်။

ပင်လယ်ပြင်တွင် ကျက်စားသည့် ငါးမုန်းကြီးများကတော့ လူနဲ့ လူတို့၏ သွေးညှို့နံ့ရလျှင်ပင် ပင်လယ်ထဲရှိ စက်လှေနှင့် လှေငယ်တို့အား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကာ နစ်မြုပ်အောင် ပြုလုပ်ပြီး လူတို့ကို အသက်အန္တရာယ်ပြုလေ့ရှိတတ်သည်။ လူသားစားသည့်ဖြစ်ရပ်တို့လည်း အမှန်ပင်ရှိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် နာဂစ်မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်သည့်နှစ်က ငါးငွေ့တို့ လူသားစားမစား ပြေးကြည့်တာထက် တွေးကြည့်လျှင်ပင်... ■

ကိုသက်စည်

သုးလက်ကောင်း

လွန်ကျော်စိုး

ဝိုင်းမာလာ

■

ကိုသင်းမောင် သည်ခြံကြီးကို ဝယ်ယူမည်ဟု သတင်းစကားထွက်ပေါ် ချိန်တွင် ကြားရသူတိုင်းက အံ့သြ တကြီးဖြစ်သွားကြသည်။ ပြီး တိုးတိုး တစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံဖြင့် သည်ခြံ ကြီးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက် များကို ပြောကြဆိုကြသည်။ ထိုအဖြစ် အပျက်များကို ကိုသင်းမောင်ကိုယ် တိုင် နားဖြင့် ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့တိုင် သည်ခြံကြီးနှင့် ပတ် သက်၍ ကိုသင်းမောင်က လုံးဝ စိတ် မပျက်ခဲ့။ ခြံကြီးအတွင်း နှစ်ရည်လ များ စိုက်ပျိုးထားသည့် သီးပင်စားပင် မျိုးစုံနှင့် အရိပ်အာဝိသကောင်းသည့် သစ်ပင်ကြီးငယ်များက အစီရရီ။ ကိုသင်းမောင်စိတ်ကူးက သည်ခြံကြီး ကို ဝယ်ယူပြီး ခြံတစ်ဝက်ရှင်းကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပန်းမျိုးစုံ စိုက်မည်ဟု သော အသိသရီနေခြင်းပင်။

ခုတော့ သည်ခြံကြီးအတွင်း မကျွတ်မလွတ်သေးသည့် ယရလောက သားများ ရှိနေသည်ကို တွေ့ဖူး ကြုံဖူး သူများ ရှိခဲ့သလို သည်ခြံကြီးကို ဝယ် ယူပြီး မနေနိုင်ဘဲ ပြန်ရောင်းသူက သုံးလေးဦးအထိပင် ရှိခဲ့သည်။

“ကိုသင်းမောင်...ခင်ဗျား စိတ် ကြိုက်လွန်းလို့သာ ကျုပ်ရောင်းမယ်သူ နဲ့ တွေ့ဆုံပေးရတာ။ ဒီခြံကြီးနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ခင်ဗျားလည်း ကြားသင့် သလောက် ကြားခဲ့ရပြီမဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်က ကိုသင်းမောင်အတွက် စိုးရိမ်တကြီးစကားဆိုမိသည်။

“ကျုပ်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ။ ဒီခြံကြီးကို စ.တွေ့ရကတည်းက ကျုပ် သဘောကျပြီး ဝယ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ

တဖွားဖွားပေါ်နေတာဗျာ။ ငွေကြေးမပြည့် စုံလို့သာ ကြန့်ကြာခဲ့ရတာ။ ခုတော့ ကျုပ် ဒီခြံကို ဝယ်နိုင်ပါပြီဗျာ”

ကိုသင်းမောင်က ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသင်းမောင် က တစ်ဌာနတည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေအရင်းအချာတွေဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် သက်ပြည့်ပင်စင်ယူပြီး မကြာ ခင် ကိုသင်းမောင်လည်း ပင်စင်ယူခဲ့ သည်။ ကိုသင်းမောင်က ပင်စင်ယူပြီး ဝါသနာပါလွန်းသည့် စိုက်ပျိုးရေးကို လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် ခြံကျယ်ကျယ် တစ်ကွက်ဝယ်ယူလိုကြောင်း ကျွန်ုပ် ကို အကူအညီတောင်းခံလာခြင်းဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေဖြစ် သူ ကိုသာခံက သူ ဝယ်ယူထားသည့် ခြံကြီးကို ပြန်ရောင်းမည်ဟု စကားရ လာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုသင်းမောင် ကို အသိပေး၍ ခြံရောင်းမည့် ကိုသာ ခံနှင့် တွေ့ဆုံပေးပြီး အရောင်းအဝယ် ကိစ္စအပြင် ခြံကြီးကိုပါ ကိုသင်းမောင် သိရှိရန် ပြသခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုသင်းမောင်က တောအတိတ် လွှမ်းနေသည့် ခြံကြီးကို အခါခါလှည့် လည်ကြည့်ရှုပြီး စိတ်တိုင်းကျဖြစ်သွား သည်။ ခုတော့ ကိုသင်းမောင်က ခြံဖိုး ငွေပြည့်မီ၍ ငွေရှင်းရန် ကိုသာခံကို ရက်ချိန်းပေးလိုက်သည်။ ကိုသင်းမောင် က ကိုသာခံကို ခြံဖိုးငွေကို စာချုပ် စာတမ်းဖြင့် ရှင်းလင်းပြီးသည်တိုင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုသင်းမောင်ကို ခြံကြီး နှင့် ပတ်သက်၍ သံသယစိတ်မဝင်ရန် စကားကမ်းလှမ်းမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုသင်းမောင် စိတ်တိုင်းကျ ဒီခြံကြီးကို ဝယ်ယူပြီးပြီဆိုတော့ ဘယ် လိုပဲ အခက်အခဲကြုံကြုံ စိတ်မပျက် ပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ဒီခြံနဲ့ ပတ်သက်

ပြီး ကိုသင်းမောင် လိုချင်လွန်းလို့သာ ရောင်းသူနဲ့ ဆုံတွေ့ပေးရတာ”

“ကိုဘဏ္ဍာ...ကျုပ်လိုချင်တဲ့ ခြံမျိုးရအောင် အကူအညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ် ဒီခြံကြီး နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြားရတဲ့ သတင်းတွေ က အသည်းထိတ်စရာတွေဗျာ။ ဒါပေ မယ့် ကျုပ်က လက်တွေ့မကြုံရတော့ မယ့်ဘူးဗျာ။ ကျုပ် လူတားရှာပြီး ခြံကြီး ကို အရင်ဆုံး ရှင်းမယ်။ ပြီးတော့ ရာသီ အမီ ပန်းစိုက်မယ်”

“အေးဗျာ၊ ကိုသင်းမောင်ရဲ့ စိတ် ဓာတ်ကိုတော့ ကျုပ် လေးစားမိတယ်။ ကျုပ် ကိုသင်းမောင်အတွက် စိတ်ချရ ပြီဆိုတော့ ကျုပ်ပြန်တော့မယ်။ ကိုသင်းမောင် အခက်အခဲရှိရင် ကျုပ် ဆီကို အကြောင်းကြားဗျာ။ ကျုပ် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုသင်းမောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် ကိုသင်းမောင်ထံမှ ပြန်လာပြီး ကိုသင်း မောင် ထူးထူးခြားခြားဖြစ်ပေါ်လာမည် ကို မျှော်လင့်မိသော်လည်း ဘာမှ ထူးခြားသည့် သတင်းစကားကို မကြား ရတော့ချေ။

ယခင်က ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်ခဲ့ရ သည့် သစ်ပင်ကြီးငယ်များနှင့် ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းများ ဟည်းထနေသည့် ခြံ ကြီး ယခုတော့ ကျွန်ုပ်ပင် မျက်စိလည် သွားမိလေသည်။ ကြည့်လေ၊ ခြံကြီး အလယ်တွင် သပ်ရပ်စွာ ဆောက်လုပ် ထားသည့် သွပ်မိုး သစ်သားအိမ်လေး တစ်လုံးနှင့်အတူ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး စားပင် သီးပင်များ အပြိုင်အရိုင်း သီး ပွင့်နေသည်။ ခြံခေါင်းရင်းရှိ ကိုသင်း မောင် စိုက်ပျိုးထားသည့် မေပျို နှင့်သံ၊ စံပယ်ပန်းရန်များ မွှေးပျံ့နေသည်ကို

ကြည့်နူးဖွယ် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ခြံရှင်ရှိလားဗျို့... ခြံရှင်”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ရှိပါတယ်။ ဟာ... ကိုဘကျော်ပါလား။ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါဘဲ ရောက်လာတယ်”

“ရောက်လာဆို ကိုသင်းမောင်နဲ့ မတွေ့ရတာ နှစ်ကြာပြီဆိုတော့ သတိရ လို့ လာတာဗျို့”

ကိုသင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့တွေ့ချင်းပင် ဝမ်းသာအားရဖြင့် သစ်သားအိမ်ကလေးရှေ့ရှိ သရက်ပင် အောက်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ကွပ်ပျစ်ကလေးတွင် ထိုင်စေကာ၊ ခြံ ထွက် စားဖွယ်ရာများနှင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အစစ အရာရာပြောင်းလဲသွားသည့် ကိုသင်းမောင်ခြံကြီးကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။

ကိုဘကျော်က ကျုပ်ခြံကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေပြီနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ပါဗျာ။ ကျုပ်က ဒီလို မြင်ကွင်းမျိုးနဲ့ ကြုံမှ ကြုံပါမလားလို့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ လာခဲ့ရတာဗျ။ ခုလို ပြောင်းလဲသွားတာကို တွေ့ရတော့ အံ့ဩမိတာ အမှန်ပဲဗျို့”

“ခင်ဗျား အံ့ဩမယ်ဆိုလည်း အံ့ဩစရာပါ။ ကျုပ်က ဒီခြံကြီးထဲ ရောက်မှ စိတ်ရော လူပါ ပြောင်းလဲ သွားခဲ့တာဗျ။ ကျုပ် ခုလိုဖြစ်အောင် ဦးမဲခေါင်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ဆိုရင် မမှားဘူးဗျ။ အင်း... ဦးမဲခေါင်... ဦးမဲ ခေါင်”

ကိုသင်းမောင်ဆီမှ ကျွန်ုပ်ကို စကားဆိုရင် တဖွဖွပြောနေသည့် ဦးမဲ ခေါင်ဆိုသည် နာမည်ကို ထူးထူး ခြားခြား ကြားလိုက်မိ၍ ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင် စားသွားမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် သည် မဆိုင်းနိုင်ဘဲ ကိုသင်းမောင်ကို

မေးလိုက်မိသည်။

“ကိုသင်းမောင်ပြောတဲ့ ဦးမဲ ခေါင်က ဒီခြံကြီးနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ် သက်ခဲ့လို့လဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး။ ကျုပ် စိတ်ဝင်စားမိတာ အမှန်ပဲ”

“ပြောရရင်တော့ ကိုဘကျော် ရယ်၊ ခြံကြီးမာယာလို့ သတ်မှတ်ရမှာ ပဲ။ ကျုပ် ထူးထူးခြားခြား ကြုံတွေ့ခဲ့ရ တဲ့ထဲမှာ ဒီခြံကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ခုတိုင် အဖြေထုတ်လို့ မရသေးဘူး ကိုဘကျော်”

ဤသို့ ကိုသင်းမောင်က ကျွန်ုပ် ကို ပြောဆိုပြီး သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့သည့် ခြံ ကြီးထဲမှ အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြ လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ကိုသင်းမောင် ပန်းစိုက်ရန် စိတ် ကူးဖြင့် ခြံကြီးခေါင်ရင်းဘက်ရှိ သစ်ပင် ကြီးငယ်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းဖို့ နေ့တွက် ကြိုက်စရာပေးပြီး လူကူးခေါ် ခိုင်းသည်။ လူကူး ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် မရသဖြင့် ကိုသင်းမောင် စိတ်ပျက် သလိုဖြစ်သွားမိသည်။ ကိုသင်းမောင် တွေးရင်း သည်ခြံကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ကြားဖူးထားသည့် သတင်းစကားက ဟုတ်မှန်နေပြီလားဟု သံသယစိတ်ဝင် လာမိသည်။

ကြည့်လေ။ ကိုသင်းမောင် ခုတ် ထွင် ရှင်းလင်းပြီးသည့် မြေကွက်တွင် သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်က ထိုးထီးမားမား ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။ ကိုသင်းမောင် က မရှင်းလင်းရသေးသည့် မြေကွက် ကို ကြည့်ပြီး မည်သို့ရှင်းလင်းရမည် ကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်ရင်း အခါခါတွေးနေမိသည်။

“ဗျို့... ခြံရှင်တို့၊ ခြံရှင်တို့ ရှိပါ သလားခင်ဗျာ”

ကိုသင်းမောင် လက်ဖက်ရည်

ကြမ်းသောက်နေစဉ် ရုတ်တရက် ခြံ ဆီမှ အသံပြုလိုက်သည်ကို ကြားလိုက် ရ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ခေါင်း တွင် တဘက်ပတ်ပြီး ပုဆိုးတိုတိုဝတ် ကာ၊ အင်္ကျီမဝတ်ဘဲ ကျောပြောင်ကြီး နှင့် ပေါက်ဆိန်၊ ရဲတင်း၊ လွှ၊ စားနှင့် ကြီးတို့ကို ပန်းပေါ်ထမ်းကာ ခြံထဲသို့ ဝင်လာသည့် အရပ်ဆိုးဆိုး လူနှစ် ယောက်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲခင်ဗျာ၊ လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါ။ ကျုပ်ကူညီ ပါမယ်။ အမောပြေထိုင်ပြီး ရေနွေး ကြမ်းလည်း သောက်ပါဦး”

“ဆရာကြီးဆိုလာတာ ကျုပ်တို့ အကူအညီတောင်းဖို့လာတာ မဟုတ်ပါ ဘူးခင်ဗျာ။ ကျုပ်တို့က ဆရာကြီး အခက်အခဲကို သိလို့ အကူအညီပေးဖို့ လာခဲ့ကြတာပါ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် စကားကြောင့် ကိုသင်းမောင်အဖို့ မယုံ နိုင်အောင်ဖြစ်သွားမိသည်။ ကိုသင်း မောင်သည် ခြံထဲ သစ်ပင်ရှင်းရန် လူ ကူးခေါ်မရ၍ အခက်အခဲကြုံတွေ့နေစဉ် အကူအညီပေးရန် ရောက်ရှိလာသည့် လူနှစ်ဦး။

“စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ် က ဒီအရပ်သားမဟုတ်တော့ မေးပါရ စေဦး”

“မေးပါဗျာ... မေးပါ။ ကျုပ်တို့ ကလည်း စိတ်မရှိပါဘူး”

ကိုသင်းမောင်က အသက်ကြီး ကြီးလူ စကားကြောင့် စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားသည်။

“စိတ်ဆွေကြီးတို့က ဘယ်ရွာမှာ နေထိုင်ကြလဲ။ ကျုပ် ဒီခြံရှင်နဲ့ ဒီအနီး အနားက လူတွေကို ငှားတော့ ခြံထဲ

က သစ်ပင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဘယ်သူမှ မခုတ်ရဲဘူး”

ကိုသင်းမောင်စကားကြောင့် သစ်ခုတ်ရန် လာသူနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး...

“ကျုပ်တို့က ဒီရွာနဲ့ သုံးလေး ကွင်းခြားတဲ့ သရက်မြို့ရွာမှာ နေကြ တဲ့သူတွေပါ။ ဆရာကြီးသတင်းကို လည်း ကျုပ်တို့ ကြားပါတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် ကျုပ်တို့လာခဲ့တာပါ။ ကျုပ် နာမည်က ဦးမဲခေါင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူကတော့ ကျုပ်တပည့်လို့ ဆိုလိုရ သလို၊ ကျုပ်ရဲ့ တူသားလိုပြောလိုရတဲ့ မိုးညိုပါ”

ရက်တရက် ကြားလိုက်ရသည့် ဦးမဲခေါင်စကားကြောင့် ကိုသင်းမောင် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ကိုသင်းမောင် ဘဝတွင် သည်လို ထူးထူးဆန်းဆန်း နာမည်နှင့် လိုက်သည့် လူမျိုးကို မတွေ့ ဖူးခဲ့။ မကြားဖူးခဲ့။ ယခုမှ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩမဆုံး နိုင်အောင် ဖြစ်မိလေသည်။

“ဦးမဲခေါင်က ကျုပ်ကို ကူညီ မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ဘက်က အဖိုးအခ မနစ်နာရအောင် ပေးပါမယ်။ ခြံကို တော့ ငါးရက်အတွင်း ရှင်းပြီး ကျုပ် ရာသီအမီ ပန်းစိုက်ချင်လို့ပါ”

“ဒီအတွက် စိတ်မပူနဲ့ ဆရာကြီး။ ကျုပ်တို့ ရွာမပြန်ခင် ဆရာကြီး လိုချင် တဲ့ ရက်ကို ပြီးအောင် လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ မယ်။ ဆရာကြီး စိတ်တိုင်းကျအောင် ကျုပ်နဲ့ မိုးညို ကူညီမယ်”

“ဒီလိုစကားမျိုး ကြားရတော့ ကျုပ် ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်မိပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်က ပန်းစိုက်ဖို့ စိတ်ကူးသာရှိပြီး၊ လက်တွေ့ ကျုပ်နဲ့ အတူနေပြီး ကူညီ မယ့်သူ မရှိသေးတော့ အခက်တွေ့နေ

ရတာ။ ဦးမဲခေါင်တို့ရွာမှာ လုပ်နိုင်တဲ့ လူငယ်လေးများရှိရင် ကျုပ် အစစ အရာရာ တာဝန်ယူပြီး ခေါ်ထားချင် တယ်”

ကိုသင်းမောင်စကားကြောင့် ဦးမဲခေါင် စဉ်းစားနေဟန်တူသည်။ အတန်ကြာမှ သတိရလာဟန်ဖြင့်...

“ကျုပ်တို့ရွာမှာတော့ ဆရာကြီး လိုချင်တဲ့ လူငယ်မရှိဘူး။ ဆရာကြီး အခက်အခဲရှိနေရင်တော့ ကျုပ်ဘက် ကပဲ ဆန္ဒပြုပါရစေ။ ဟောဒီက မိုးညို က မိရင်းဖုရင်းတွေ မရှိခဲ့တာ ငယ်ငယ် လေးကတည်းက ဆိုပါတော့။ ကျုပ် က သူ့မိခင် ရှင်ထွေးအံ့ရဲ့ အစ်ကိုကြီး ဆိုတာတူ တူလို သားလိုဖြစ်နေတဲ့ သူ ကိုပဲ စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ။ ကျုပ်မှာ လည်း အိမ်သူနဲ့ သားသမီးတွေ ရှိနေ တော့ မိုးညိုရဲ့ ရှေ့ခရီးကို တွေးပြီး ရင်လေးခဲတာ ကြာခဲ့ပါပြီ”

ကိုသင်းမောင်က ဦးမဲခေါင်၏ စကားကြောင့် မိုးညိုကို ကြည့်လိုက်မိ သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘဝကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရုန်းကန်ခဲ့၍လား မသိ၊ ညှိမှောင်သည့် အသားအရေနှင့် ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တောင့်ဖြစ်နေ သည့် မိုးညို။

“ဦးမဲခေါင်က ခုလိုပြောပြတော့ ကျုပ်လည်း ကိုယ့်ချင်းစာပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ် မိုးညိုကို တွေ့ရတော့ တူသား အရင်းလို မေတ္တာဓာတ်ခံရှိပြီးသားပါ။ ဒီတော့ ကျုပ် မိုးညိုကို ခေါ်ထားမယ်။ မိုးညိုလုပ်အားခကို ဦးမဲခေါင်ကို ပေးပါ မယ်”

“မိုးညိုလုပ်အားခကို ကျုပ်ကို ပေးစရာမလိုပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ကျုပ်က မိုးညိုကို ကျုပ်လို အလုပ် ကြမ်းမလုပ်စေချင်ဘူး။ သူ့ဘဝတက် လမ်းရရင် တော်ပါပြီ။ စကားပြောစဉ်

ကောင်းနေမိတယ်။ အချိန်ရှိတုန်း ဆရာကြီး အရင်ဆုံးလုံမယ် သစ်ပင် ကို လိုက်ပြ ကျုပ်နဲ့ မိုးညို နေလုံးမကျ ခင် လုံပေးမယ်”

ဦးမဲခေါင်က ပြောပြောဆိုဆို သစ်ပင်လုံရန် အသုံးပြုသည့် ဓား၊ ပေါက်ဆိန်၊ ရဲတင်း၊ လွှ၊ ကြိုးများကို ယူပြီးနေ၍ ကိုသင်းမောင်က ပန်းစိုက် ရန် မြေကွက်တွင် ရှိနေသည့် သရက် ပင်ကြီးကို ပြလိုက်သည်။ ဦးမဲခေါင်က သူ ခုတ်ရမည့် သရက်ပင်ကြီးကို ကြည့် ပြီး လက်အုပ်ချီကာ ပါးစပ်မှ တတွတ် တွတ်ဆိုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကိုသင်းမောင် စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

“ဆရာကြီး... ကျုပ် သစ်ပင် ခုတ်ဖို့ ခွင့်ပြုချက်တောင်းတာ ရပြီ။ မိုးညို သစ်ကိုင်းတွေ အရင်ခုတ်ဖို့ ကြိုးပြင်ပြီး တက်တော့”

ဦးမဲခေါင်က ပုခုံးခါးပုံစံအတွင်း ထည့်လာသည့် ကွမ်းတစ်ယာကို ပါးစပ် ထဲသို့ ထည့်ပြီး ကွမ်းဝါးရင်း မိုးညိုကို ပြောလိုက်သည်။

“ဦးမဲခေါင်... ကျုပ် မသိလို့ မေးပါရစေဦး။ ဦးမဲခေါင် ဒီသစ်ပင်ကို ခုတ်ဖို့ ခွင့်ပြုတယ်-ဟုတ်လား”

“ခွင့်ပြုချက် တောင်းရတယ် ဆရာကြီး။ သစ်ပင်ကြီးကြီးဆို သစ်ပင် စောင့်နတ်ဆိုတာ ရှိတယ်။ ခု ဆရာကြီး က တစ်ပင်လုံးခုတ်မယ်ဆိုတော့ ခွင့် ပြုချက်ပတောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ပင် လုံး မခုတ်ဘဲ သစ်ကိုင်းတွေပဲ ခုတ် မယ်ဆိုရင် နတ်နေကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ချန်ထားခဲ့ရတယ် ဆရာကြီး”

ဦးမဲခေါင် ရှင်ပြုမှ ကိုသင်းမောင် သစ်ပင်နှင့် ပတ်သက်၍ သိခွင့်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“လူဆိုရင် ကိုယ်စောင့်နတ်ရှိ သလို၊ သစ်ပင်စောင့်နတ်၊ အိမ်စောင့်

နတ်၊ ခြံစောင့်နတ်ဆိုတာ ရှိတယ် ဆရာကြီး။ သူတို့ကို မေတ္တာအမြဲတမ်း ပို့ပေးရင် အန္တရာယ်မပေးဘဲ အကူအညီပေးတယ်။ ကျုပ်က သစ်ပင်ခုတ်စားတော့ အသက်အန္တရာယ်အမြဲတမ်း ရှိတာ”

ဦးမဲခေါင်က သူတွေ့ကြုံသမျှကို မချွင်းမချန်ပြောပြနေ၍ ကိုသင်းမောင် အံ့သြမဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့အရပ် သူ့လေ့ကိုလည်း သိခွင့်ရခဲ့၍ ကိုသင်းမောင်စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်သွားမိသည်။

ဦးမဲခေါင်နှင့် မိုးညိုက ကိုသင်းမောင် ခိုင်းသမျှ စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ဆောင်ပေးနေ၍ ကိုသင်းမောင်အဖို့ သည်ခြံကြီးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သမျှ သတင်းစကားများနှင့် ဘာမှမဆိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။ ဦးမဲခေါင်နှင့် မိုးညိုက ခြံကြီးကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီးသော်လည်း သရက်ငုတ်ကြီးက ကျန်ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီးကို ကျုပ် တစ်ခုပြောပါရစေ။ ခု ဆရာကြီး ပန်းစိုက်လို့တော့ ရသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် သရက်ငုတ်ကြီးကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုပဲ တူးဖော်ဖော် မရဘဲဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအတွက် ဆရာကြီးဘက်က တာဝန်ပဲ”

ဦးမဲခေါင်စကားကြောင့် ကိုသင်းမောင် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဦးမဲခေါင်နှင့် မိုးညိုတို့ ရှင်းလင်းလိုက်၍ ယခင်က တောအုပ်ကြီးလိုဖြစ်နေသည့် ခြံကြီးက လင်းလင်းကျင်းကျင်းဖြစ်သွားသည်။ ခက်နေသည်က ပန်းစိုက်မည့်နေရာတွင် ရှိနေသည့် သရက်ငုတ်ကြီးကို ကိုသင်းမောင် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

“ဦးမဲခေါင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒီသစ်ငုတ်ကြီးကို ရှင်းမရလည်း ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ သစ်ငုတ်ကြီးဆွေးမှပဲ ပန်းစိုက်တော့မယ်”

ကိုသင်းမောင်က မတတ်သော၍ ပြောလိုက်မိသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ထင်နေမိသည်က အမှန်ပင်။ ဘာကြောင့် သည်သရက်ငုတ်ကြီးက တူးဖော်လို့ မရတာလဲ။ ကိုသင်းမောင် ကြာကြာမတွေးနိုင်။ ဦးမဲခေါင်အတွက် လုပ်အားခကို ကျသင့်ငွေထက် ပိုပေးလိုက်သည်။

“ကဲ...မိုးညို၊ မင်း ဆရာကြီးနဲ့ အတူနေရမှာနော်။ လိမ်လိမ်မာမာနော်”

ဦးမဲခေါင်က မိုးညိုကို ကိုသင်းမောင်ထံ အပ်ပြီး သရက်ခြံငွေသို့ ပြန်သွားသည်။

ကိုသင်းမောင်က ခြံထဲတွင် မိုးညိုနှင့်အတူ ပန်းပြောင်းဖော်၍ ပန်းစိုက်သည်။ ကိုသင်းမောင်အဖို့ မိုးညိုကို အကူအဖြစ် ရလိုက်၍ ဝမ်းသာနေမိသည်။ မိုးညိုက ကိုသင်းမောင်ကျွေးသမျှစား၊ ခိုင်းသမျှ လုပ်ကိုင်ပြီး တစ်နေ့လုံး စကားမပြောဘဲ ငူငူကြီးထိုင်နေခြင်းပင်။ ကိုသင်းမောင် မိုးညိုကို ကြည့်ပြီး မနေသာတော့။

“မိုးညို...မင်း ငါ့ဆီမှာ နေရတာ မပျော်ဘူးထင်တယ်။ စကားလည်း မပြောဘူး။ ငါက စကားပြောဖော်ရလို့ ဝမ်းသာနေတာ”

“ကျွန်...ကျွန်တော် ပျော်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးကိုလည်း စကားတွေ ပြောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အမေကို သတိရနေလို့ပါ”

မိုးညိုက သူ့အဖြစ်ကို ပြောပြရင်း ကြော့ကွာ ခံစားနေဟန်တူသည်။ မိုးညိုအဖြစ်ကို သိလိုက်ရ၍ ကိုသင်းမောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

“မိုးညိုရယ်...မင်းလိုပဲ ငါ့မိဘတွေ ဆုံးပါးကုန်ကြတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

သတိရပေမယ့် ဘာဝတွေက ခြားသွားပြီလေ”

“ဆရာကြီးအမေနဲ့ အမေက ကျွန်တော့်အမေနဲ့ မတူဘူး။ ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော့်အနားမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေတာ။ တစ်ခါတလေ အမေက ကျွန်တော့်ကို မြေအိုးကြီးတစ်လုံးကို ပြတယ်”

မိုးညိုထံမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် စကားကြောင့် ကိုသင်းမောင် မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ မိုးညိုအမေက မိုးညိုကို ခြံသည် မြေအိုးကြီးဆိုသည့် စကားက မယုံနိုင်စရာဖြစ်နေသည်။

“ကဲ...မိုးညို၊ မင်းအမေကို မင်း သတိရလို့နေမှာပါကွာ။ မိုးလည်း ချုပ်နေပြီ၊ ဘုရားရှိခိုးပြီး မေတ္တာပို့ရအောင်”

ကိုသင်းမောင်က မိုးညိုကို ပြောပြီး တဲလေးအတွင်းဝင်ကာ ဘုရားရှိခိုးသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီး ကိုယ်စောင့်နတ်က အစပြု၍ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံရှိ သတ္တဝါအားလုံးကို မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းဝေပြီး အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

“မင်း အမြဲတမ်း မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းဝေလို့ ငါတို့ သာဓုခေါ်ရပါတယ်ကွယ်။ ခြံထဲက သစ်ငုတ်ကို မိုးညိုနဲ့ တူးရင် ဥစ္စာရလိမ့်မယ်”

ကိုသင်းမောင် မည်မျှ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားမိသည်မသိ။ ကိုသင်းမောင်မျက်စိထဲတွင် ဝေဝေဝါးဝါးမြင်တွေ့နေရသည့် သစ်ငုတ်ကြီး၊ ထူးထူးခြားခြား နားထဲတွင် ကြားလိုက်ရသည့် အသံ၊ ကိုသင်းမောင် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။

ကိုသင်းမောင်စိတ်ထဲတွင် ဇေဝေါဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာ

မှ လူးလဲထပြီး လက်နှိပ်ခတ်မီးယူကာ
မိုးညိုအိပ်နေသည်ကို လှမ်းထိုးကြည့်
လိုက်မိသည်။ မိုးညိုက နှစ်နှစ်ခြွက်
ခြွက် အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သည်။

ကိုသင်းမောင် ပန်းစိုက်ထား
သည်ကို သတိရပြီး ပန်းခင်းထဲသို့
လက်နှိပ်ခတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်
သည်။ ကိုသင်းမောင် အလိုလိုအံ့အား
သင့်သွားသည်။ မတ်မတ်ကြီး တည်ရှိ
နေသည့် သရက်ငုတ်ကြီးက အမြစ်
ကျွတ်ပြီး တစောင်ကြီး လဲနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

◆◆◆

“အဲဒါနဲ့ ကိုသင်းမောင်က အိပ်
မက်ပေးတဲ့အတိုင်း မိုးညိုနဲ့ သစ်ငုတ်
ကြီးကို တူးဖော်ခဲ့တာလား။”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုသင်းမောင် ပြော
ပြနေသည့် ဇာတ်လမ်းမဆုံးခင် စိတ်
ဝင်စားလွန်း၍ ရုတ်တရက် ဝင်မေး
လိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်အမေးကြောင့်
ကိုသင်းမောင်က ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ပြီး-

“ကျုပ်လည်း ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ
မကြုံဘူးတော့ သရက်ငုတ်ကြီးကို တူး
မရလို့ စိတ်စွဲပြီး မက်တာလားဆိုပြီး
ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာဗျ။ ဒီ
သရက်ငုတ်ကြီးကိုလည်း

“အင်း... ဒီခြံကြီးထဲရောက်မှ
ကိုသင်းမောင်အဖြစ်က အတော်ဆန်း
ကြယ်နေပါလား။”

“ကျုပ်အဖြစ်ထက် ပိုပြီးဆန်း
ကြယ်တာက မိုးညိုဗျ။ တစ်နေ့ သူ
ပန်းပင်ရေလောင်းရင်း သရက်ငုတ်နဲ့
တိုက်မိပြီး လဲလို့ အဲဒီသရက်ငုတ်ကြီး
ကို မိုးညိုတစ်ယောက်တည်း သွားတူး
နေတာ။ ကျုပ်လည်း မနေသာဘဲ
မိုးညိုနဲ့အတူ ကူတူးပေးရင်း သရက်
ငုတ်အောက်မှာ မြေအိုးတစ်လုံးကို
တွေ့လို့ ဖွင့်ကြည့်တော့ မြေအိုးထဲမှာ

ရွှေအင်္ကျီပြားတွေကို တွေ့ရတော့တာပဲ။
ကျွန်ုပ်ဖြင့် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိ
တယ်။”

ကိုသင်းမောင်က ကျွန်ုပ်ကို
ပြောပြရင်း ပန်းခြံထဲတွင် တစောင်ကြီး
လဲနေသည့် သရက်ငုတ်ကြီးကို ငေး
ကြည့်နေသည်။

“ကျုပ်လည်း ရွှေအင်္ကျီပြားတွေကို
တွေ့ရတော့ မိုးညိုကို အကုန်လုံးပေး
လိုက်တယ်။ မိုးညိုက ကျုပ်ကို
တစ်ဝက်ပြန်ပေးလို့ ကျုပ်လည်း ဒီခြံ
ကြီးထဲမှာ မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ ပရ
လောကသားတွေကို ကုသိုလ်ကောင်းမှု
ပြုပေးပြီး မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းဝေခဲ့
တယ် ကိုဘကော့”

“ကျုပ် သာဓုခေါ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါ
နဲ့ အခု မိုးညိုကရော ကိုသင်းမောင်”

ကျွန်ုပ်အမေးစကားကို ကြား
လိုက်ရ၍ ကိုသင်းမောင်သည် ‘ရီဝေနေ
သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပန်းဖျိုးစုံ စိုက်
ပျိုးထားသည့် ခြံကြီးကို ကြည့်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ ရလာတဲ့ ရွှေအင်္ကျီပြား
တွေကို မိုးညိုက ကျုပ်ကို တစ်ဝက်
ပေးတဲ့ညမှာပဲ မိုးညို ဒီခြံကြီးထဲကနေ
ထွက်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း မိုးညို
ပျောက်လို့ ဦးမဲခေါင် နေတဲ့ သရက်
မြိုင်ရွာကို သွားစုံစမ်းခဲ့တယ်။ သရက်
မြိုင်ရွာရောက်မှ သစ်ခုတ်သမား ဦးမဲ
ခေါင်နဲ့ မိုးညိုဆိုတာ မရှိဘူးလို့ အခိုင်
အမာဆိုကြတယ်။ ကျုပ်လည်း
အတော်အံ့သြသွားမိတယ်။ ကျုပ်နဲ့
ဆုံတွေ့ခဲ့တဲ့ ဦးမဲခေါင်နဲ့ မိုးညိုက
ဘယ်က လာတာလဲဆိုတဲ့ အမေး
စကားကို ကျုပ် ခုထိ အဖြေရှာလို့
မရခဲ့ဘူး ကိုဘကော့”

“ကိုသင်းမောင် ပြောပြတဲ့
အတိုင်းဆို ဦးမဲခေါင်နဲ့ မိုးညိုက ဒီခြံ
ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့သူတွေပဲ ဖြစ်နိုင်

တယ်။ ပြီးတော့ ကိုသင်းမောင်နဲ့
အတိတ်ဘဝက ပစ္စာနဲ့ဆက်တွေ ရှိခဲ့
လို့ ခုလို ထူးထူးဆန်းဆန်းဆုံတွေ့ကြ
တယ်လို့ ကျုပ်တော့ မှတ်ချက်ပြုရမှာ
ပဲ ကိုသင်းမောင်”

“ကျုပ်လည်း ဒီခြံကြီးကို ၈၀ယ်
ကတည်းက ဒီခြံကြီးနဲ့ ပတ်သက်နေ
တဲ့ ပရလောကသားတွေ ရှိတယ်ဆို
တာ မယုံခဲ့ဘူးဗျ။ ဦးမဲခေါင်နဲ့ မိုးညို
မရောက်ခင် ရက်တွေက ညဘက်ဆို
ညည်းသံတွေ ကြားကြားနေရတယ်။
ကျုပ်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ညည်း
သံကို နားစွင့်ပြီး လိုက်ရှာတော့ သရက်
ပင်ကြီးနားရောက်ရင် ညည်းသံတွေ
ပျောက်သွားတယ်။ ခုတော့ ကျုပ်
လက်တွေ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဆန်း
ကြောင့် ယုံရမလို့ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့်
လည်း ဦးမဲခေါင်ပြောသလို ကျုပ် ည
တိုင်း ဘုရားရှိခိုးပြီး အမြဲတမ်း မေတ္တာ
ပို့နေရတယ် ကိုဘကော့”

“အင်း... ကိုသင်းမောင်က
မေတ္တာတရားရဲ့ အာနိသင်ကြောင့် ခုလို
မေတ္တာအကျိုးကို လက်တွေ့ ခံစားရ
တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ”

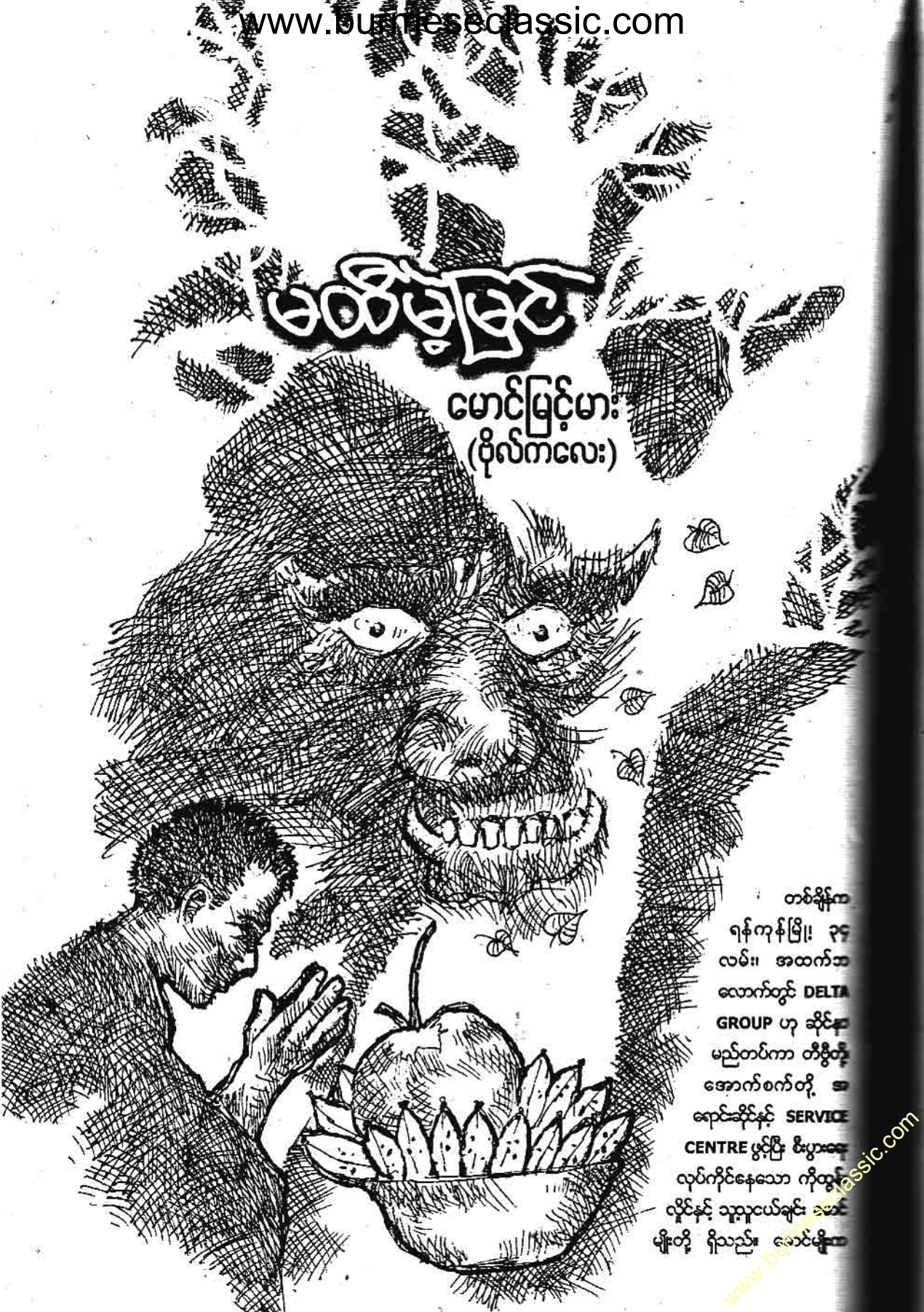
ကျွန်ုပ်သည် ကိုသင်းမောင်၏
ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ တွေ့ကြုံခဲ့ရ
သည့် ခြံကြီးအား “ခြံကြီးမာယာ”ဟု
သတ်မှတ်ကာ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံကျင်
လည်ကန်ကြသည့် သတ္တဝါအားလုံးကို
မေတ္တာပို့ရင်း စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူး
မဆုံးနိုင်အောင် ခံစားမိလေတော့
သတည်း။

* * *

• လွန်ခဲ့တဲ့နံ့

မထီမဲ့မြင်

ဟောင်မြင့်မား
(ပိုလ်ကလေး)

တစ်ချိန်က
ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၄
လမ်း၊ အထက်ဘ
လောက်တွင် DELTA
GROUP ဟု ဆိုင်းနာ
မည်တပ်ကာ တိစ္ဆိတို့
အောက်စက်တို့ အ
ရောင်ဆိုင်နှင့် SERVICE
CENTRE ဖွင့်ပြီး ဗီယွန်း
လုပ်ကိုင်နေသော ကိုထွန်း
လှိုင်နှင့် သူ့ထူထောင်ချင်း ခေမင်
မျိုးတို့ ရှိသည်။ ခေမင်မျိုးက

ကျွန်ုပ်၏ ညီဝမ်းကွဲဖြစ် သည်။

သူက စီးပွားရေးလုပ်နေသော်လည်း စာဖတ်ပါသနားပါသည်။ အလုပ်အားလျှင် စာဖတ်နေတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်ရေးသော စာအတော်များများ သူဖတ်ဖူးသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သူ့ကို စာအုပ်လက်ဆောင်ပေးနေကျဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်ုပ်၏ စာများကို ဖတ်ပြီး အကောင်းအဆိုးဝေဖန်တတ်သည်။ ကြိုက်လျှင် ကြိုက်သည် မကြိုက်လျှင် ဘာကြောင့် မကြိုက်ကြောင်း ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်က အပတ်စဉ် သောကြာနေ့တိုင်း ရန်ကုန်မြို့ထဲ သွားကာ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ပေါင်းစုံလှည့်၍ သူ့ဆိုင်ရောက်သောအခါ သူတိုက်သော လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ပြီး သူ၏ ဝေဖန်မှုများကို နားထောင်ရသည်။ သူ့ရော ကျွန်ုပ်ပါ စကားနည်းသူများဖြစ်ကြသော်လည်း နှစ်ဦးဆုံကြသောအခါ စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘဝသရုပ်ဖော်၊ ပြဇာတ်၊ သရော်စာ၊ မှခင်၊ ဂန္ထီရဟာသ စသည်ဖြင့် ကြုံသလိုရေသည်။ ကလောင်ခွဲများဖြင့်လည်း ရေးသည်။ ကျွန်ုပ်ရေးသူများကို မောင်မျိုးက ခိုင်ခံဖတ်သည်။ တစ်ခါသော် သူက လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး စကားပြောနေကျ အစဉ်အလာကို ဖျက်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျွန်ုပ်အား ဘီယာဆိုင်သို့ ခေါ်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အဖျော်ယမကာကို မကြိုက်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဘီယာလောက်တော့ စကားပြောကောင်းရုံ သောက်တတ်သောကြောင့် သူ့ဆန္ဒကို လက်ခံလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ဘီယာတစ်ခွက် စီလောက် ကုန်သွားသောအခါ

မောင်မျိုးက ကျွန်ုပ်အား...

“အစ်ကို... အစ်ကိုက စာစုံရေးတတ်တော့ တစ်ခါတစ်ရံ ဂန္ထီရဆန်တဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ဝတ္ထုကလေးတွေ ဖတ်ရတယ်။ အဲဒီတတ်လမ်းတွေက ကိုယ်တွေ့တွေလား၊ စိတ်ကူးယဉ်တွေလား။”

“များသောအားဖြင့် ကိုယ်တွေ့တွေရေးတာ များပါတယ်။ အဲဒီ ကိုယ်တွေ့တွေကို တန်ဆာဆင်ပြီး ဖတ်ကောင်းအောင် ရေးရတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေတော့လည်း သူများပြောတဲ့ အတွေ့အကြုံကို ရေးတာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ အတွေ့အကြုံ တစ်ခုကို ပြောပြမယ်။ အစ်ကိုရေးလို့ ရရင် ရေးကြည့်ပါလား။”

“အေး၊ ကောင်းတယ်။ မင်းအတွေ့အကြုံဆိုတော့ ပိုရေးလို့ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေ ရေးစရာ သိပ်ကောင်းပေမယ့် ရေးလို့ မရတာတွေလည်း ရှိတတ်တယ်။ အစွန်းရောက်သွားတာမျိုးပေါ့”

“ကျွန်တော်တော့ အဲဒါ သိပ်နားမလည်ဘူး။ ကိုယ်တွေ့ဆိုတော့ အစ်ကိုအတွက် ရေးစရာများ ရမလားလို့ပါ”

“အေးအေး၊ ထားပါတော့။ မင်းပြောချင်တဲ့ မင်းအတွေ့အကြုံသာ ပြောပါ”

ကျွန်ုပ်သည် စကားအလွန်နည်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်ထက် စကားပိုနည်းသော မောင်မျိုးဆိုသည့် ကျွန်ုပ်၏ ညီနှင့် တွေ့သောအခါ သူ့ကိုယ်တွေ့ ဇာတ်လမ်းကို သူပြောပြသည့်အတိုင်း ဖတ်ကောင်းအောင် အနည်းငယ် ပြင်ဆင်၍ ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတည်းက

လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်မှာ အဖေက ဆုံးသွားတော့ ကျွန်တော်အမေနဲ့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ ကသီလင်တဖြစ်တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ထဲက ရပ်ကွက်ပေါင်းစုံကို ဟိုပြောင်း ဒီပြောင်းပေါ့။ အခု ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျလို့ ကလေးနှစ်ယောက်ရတာတောင် အိမ်ပြောင်းရတုန်း။

အဲဒီကိစ္စကို ထားပါ။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ နေခဲ့စဉ် ကစားဖော် သူငယ်ချင်း သုံးလေးယောက်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီသူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ပေါက်တက်ကရပြောတတ်တဲ့ လူမျိုးခြား သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်း ပါတယ်။

အဲဒီ သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်တို့ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတဲ့ ယုံကြည်မှု ကိစ္စတွေကို မထိမိမြင်ပြုတတ်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ပေါက်ကရတွေ ပြောတတ်တယ်။ လူကြီးတွေကတော့ ကလေးပဲဆိုပြီး လျစ်လျူရှုထားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သူ့ကို သူငယ်ချင်းဆိုပြီး ချောပြောမေမယ် သူကတော့ သူ့စီကို မဖျောက်ပါဘူး။

ဥပမာအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးထုံးစံ နတ်စင်မှာ နတ်တင်ထားတဲ့ လက်ဖက်တို့၊ မုန့်တို့၊ ကွမ်းတို့ကို ခိုးစားတာတို့ အရက်ခိုးသောက်တာတို့ ညောင်ပင်က နတ်ကွန်းမှာ ထိုးထားတဲ့ အမွှေးတိုင်ကို ယူဆော့တာတို့ အဲဒါမျိုးတွေ သူက လုပ်တတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒါမျိုးလုပ်ရင် ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်ဆိုတာ လူကြီးတွေပြောတာ ကြားဖူးနေတော့ သူ့ကို မလုပ်ဖို့ လုပ်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ ပြောပေမယ့် သူက အပျက်အကြည်ရှိဟန် မတူပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးဟာ မွေးရာပါ အကျင့်စရိုက်တစ်မျိုးစီနဲ့အတူ အသက် ဆယ်လေးငါးနှစ်အရွယ်ကို ရောက်လာပါတယ်။ အကျင့်ဆိုးရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ကတော့ အဲဒီအချိန်အထိ တွဲတုန်း၊ ဆော့တုန်းပါ။ သူ့အကျင့်ကတော့ မပျောက်သေးပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းထိပ်မှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်။ အပင်ကြီးက တော်တော်ကြီးတယ်။ အဲဒီအပင်အောက်မှာ နတ်စင်တစ်ခုရှိတယ်။ နတ်စင်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတဲ့ ဘီလူးမရုပ်တစ်ခုရှိတယ်။ သစ်သားပန်းပုရုပ်ဆိုပေမယ့် လက်ရာမြောက်အောင် ထုထားလို့ အချိုးအစားအလွန်ကျပါတယ်။ ခေတ်အဆက်ဆက်က ဘယ်သူတွေ လုပ်ထားခဲ့တဲ့ နတ်စင်နဲ့ အရုပ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မသိပါဘူး။

တစ်နေ့မှာ အကျင့်ဆိုးရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့မှတ်တိုင်နေတဲ့ ဘီလူးမရုပ်ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို သူ့လက်နဲ့ သွားပုတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ လုပ်ပြတယ်။ မခန့်လေးစားပုံမျိုးပါ။

ကျွန်တို့ သူငယ်ချင်းတွေက ကြောက်လို့ သူ့ကို မလုပ်ဖို့ ပြောပေမယ့် သူကတော့ ဂရုမိုက်ပါဘူး။ အဲဒီနားက ဖြတ်သွားတိုင်း သူက ဘီလူးမရဲ့ ရင်ဘတ်ကို သွား၊ သွားပုတ်နေကျပေါ့။

ကျွန်တော်တို့က ကြောက်နေပေမယ့် သူကတော့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာကို ဂုဏ်ယူနေပုံရပါတယ်။ အဲဒီသူငယ်ချင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆုံနေကျ၊ ဆော့နေကျနေရာကို မလာတာ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့မှ ကျွန်တော်တို့ သတိထားမိလာတယ်။

ဒီလိုပဲ သူ့မိဘများအိမ်က အလုပ်နဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ သူက ပျောက်နေတတ်တော့ မစုံစမ်းမိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြာလာတော့ သူ့သတင်းကြားလာရတယ်။ နေမကောင်းလို့ ဆေးကုနေတယ်ဆိုတာ သိလာရတယ်။

တစ်ရက်၊ သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီး သူ့အိမ်သွားသတင်းမေးကြတယ်။ သူ့အိမ်ရောက်တော့ သူ့ကို မတွေ့ဘူး။ အိမ်ခန်းထဲမှာလို့ သူ့မိဘတွေက ပြောတယ်။ နောက် သူတို့သားရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါဆိုတော့မှ သူ့မိဘတွေက မျက်ရည်ကျပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့ပေးတယ်။ အဲဒီတော့မှ သူ့အဖြစ်ကို တွေ့ပြီး အံ့သြကုန်ကြတယ်။ ဘာရောဂါလဲဆိုတာ မသိဘူး။ ဆေးခန်းတွေ၊ အထူးကု ဆရာဝန်တွေဆီကို လည်း ရောက်ပြီးပြီ။

သူ့မျက်နှာက ဖောသွပ်သွပ်ပုံကြီးပေါက်နေတာ။ မျက်နှာတွေ၊ ပခုံးတွေ၊ လည်ပင်းတွေမှာ အမွေးကြမ်းကြီးတွေ ပေါက်နေတယ်။ ကိုယ်မှာလည်း ပပ်ကြားအက်ပြီး အနာတွေလိုမျိုးဖြစ်တာ။ အရည်တွေ တရွဲရွဲထွက်နေတယ်။ သူတို့ဘာသာဆေးရော၊ မြန်မာဆေးရော၊ နိုင်ငံခြားဆေးရော စုံနေပြီလို့ သိရပါတယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူ့မျက်နှာ၊ သူ့ပုံစံက ဘီလူးပုံပေါက်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး တညီတညွတ်တည်း အဓိပ္ပာယ်ပေါက်နေကြပါတယ်။ သူ့မိဘတွေကတော့ လူမျိုးခြားများဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်သလို ပေါက်ချင်မှ ပေါက်မှာပါ။

သူ့အိမ်ကိုလည်း နောက်မရောက်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့

သတင်းကိုတော့ ကြားရပါတယ်။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်နိုင်ဘဲ ဝေဒနာခံစားနေရကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မိဘများက ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ သူငယ်ချင်း၏ မိဘများကို ချဉ်းကပ်ပြီး အကြံပေးတယ်။ အဲဒီအကြံပေးချက်ကို သူ့မိဘများက လက်ခံချင်ပုံမရဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့သားရဲ့ ဝေဒနာကို မကြည့်ရက်နိုင်တာကြောင့် ဟုတ်လို ဟုတ်ငြာဟု သဘောထားပြီး လက်ခံလိုက်တယ်။

အဲဒီအကြံပေးချက်က တတ်ကျွမ်းနားလည်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သူငယ်ချင်း လက်ဆော့ခံသည့် ဘီလူးမရုပ်အား ကန်တော့ပွဲ၊ လက်ဖက်ပွဲများနှင့် သွားရောက်တောင်းပန်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ လူမျိုးခြားဘာသာမှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို လုပ်လေ့လုပ်ထမရှိတာကြောင့် လုပ်ရမှာ ရှက်ရွံ့သလိုဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် တိုက်တွန်းကြသောကြောင့် အကြံပေးသည့်အတိုင်း လက်ဆော့တဲ့ သူငယ်ချင်း လူမမာကို ခေါ်ပြီး ကန်တော့ပွဲနဲ့ ရှိခိုးတောင်းပန်စေလိုက်ပါတယ်။

သိပ်မကြာပါဘူး။ သူငယ်ချင်း လူမမာဟာ တစ်လအတွင်း အကောင်းပကတိဖြစ်သွားပါတယ်။ သူ့မိဘတွေလည်း အဲဒီတော့မှ စိတ်ချမ်းသာသွားကြပြီး သားအတွက် ဝမ်းသာလို့မဆုံးဖြစ်ကုန်ကြပါတယ်။ အဲဒီသူငယ်ချင်းဟာ ယနေ့အထိ အသက်ထင်ရှားရှိနေပါသေးတယ်။

* * *
မောင်မြင့်မား(ခိုင်လုံကလေး)

ဆရာတော်၏
ထူးဆန်းသောမှတ်တမ်း
တင့်ထူး (ဝေယျဝတီ)

Handwritten signature or mark.

သာအေးမှာ ထွန်တုံးပိတ်သိမ်း
သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော သူ၏ လယ်ကွင်းထဲ
လိုက်လံကြည့်နေလေသည်။ မိုးနောင်း
ကာလသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ စိုက်ပျိုး
ထားသော စပါးခင်းများက စိမ်းစိုနေကြ

လေသည်။ စပါးပင်ကြီးများမှာ သန်သန် စွမ်းစွမ်းနှင့် ဖြစ်ထွန်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရတော့ သူ တစ်ဝိုင်းတွင်းလုံး လယ်ထဲတွင် နွားနှင့်ဖက်ကာ ကုန်းရုန်းပြီး လုပ်လာခဲ့ရသည့် အကျိုးရလဒ်အဖြစ် လယ်စပါးများ ထလာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရတော့ သူ ဝိတိဖြစ်လို့ နေလေသည်။

“အင်း... ဒီနေ့မှာတော့ ငါ့လယ်တွေက စပါးတော်တော်ထွက်မှာပါလား။”

သာအေးလည်း ပြီးခဲ့သည့် နွေလကတည်းက လယ်သီးနှံများ ကောင်းစေရန် ရည်ရွယ်၍ အိမ်မှာရှိ နွားတင်းကုပ်ဘေးမှ နွားချေးအဆွေးများကို လှည်းအိမ်ပေါ်တွင် ကာရံကာ အပြည့်အမောက်တင်ပြီး လယ်ထဲသို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ တိုက်ချခဲ့ရသည်ကို ပြန်တွေးမြင်လာခဲ့လေသည်။

“သားရေ... နွေ တလင်သိမ်းပြီး သွားရင် အလုပ်အားသွားပြီဆိုပြီး ဟိုသွား ဒီသွားလုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ။ လာမယ့်နွေမှာ စပါးထွက်ကောင်းနိုင်အောင် ခြံထဲက အမှိုက်သရိုက်တွေ၊ တင်းကုပ်ဘေးက နွားချေးအဆွေးတွေကို လယ်ထဲ တိုက်ချပေးရတယ်ကွ။ ဖိုးကျလာလို့ ထယ်ထိုးလိုက်ရင် လယ်ထဲမှာ သဘာဝ ပြေညီကွေးပေးထားသလိုဖြစ်ပြီး စပါးပင်တွေ သန်သန် စွမ်းစွမ်းပေါက်လာပြီး အချိန်တန်တော့ စပါးထွက် ပိုကောင်းတာပေါ့ သားရယ်”

သာအေးလည်း စပါးပင်များ သန်စွမ်းနေသည်ကို မြင်တွေ့ရလေတော့ သူ့ခင်ပြောပြသည်များ မှန်ကန်ကြောင်း လက်တွေ့ပင် မြင်တွေ့လာရသည်။ ယခုအချိန်မှာတော့ ထွန်တုံးဝိတ်သိမ်းခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ လူရော နွားတွေပါ အားလပ်နေကြ

တော့၏။ လယ်ကန်သင်းများတွင် ပေါက်လာသော မြက်များကို ရိတ်၍ မြက်ထမ်းပြီး နွားနှစ်ကောင်ကို ပြန်လည် ဝပြေးလာစေရန် ကျွေးပေးနေရလေသည်။

“သားရေ... နွားစာကို နွားစားကျင်းထဲမှာ ထည့်ကျွေးပြီးရင် ဟောဒီဆွမ်းချိုင့်ကို ဆရာတော်ကျောင်းကို သွားပို့ပေးပါ သားရယ်”

သာအေးလည်း ဆွမ်းချိုင့်ကို ဆွဲကာ ဆရာတော်ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“အို... ဒကာလေး သာအေးပါလား။ မိခင် ဒကာမကြီး မအားလို့လား။”

“မှန်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း အိမ်မှာ အလုပ်နားနေရတော့ အမေ့ကိုယ်စား တပည့်တော် လာပို့ပေးရတာပါ ဘုရား။”

“အိမ်း... သာဓု... သာဓု... သာဓု”

“ဒကာလေး သာအေး၊ ဆွမ်းချိုင့်ပို့ပြီး တန်းပြန်မသွားနဲ့ဦးကွယ်။ ကျောင်းမှာ ဒီနေ့ တောင်ပိုမိုဟင်းတွေ ချက်ထားတယ်။ အဲဒါ ကျောင်းသားတွေနဲ့ ထမင်းဝင်စားပြီးမှ ပြန်ပါ ဒကာလေး။”

“ဟုတ်လား ဘုရား။ တောင်ပိုမိုတွေက ကျောင်းပိုင်းထဲက ရတာလား ဘုရား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်ဒကာက လာလှူပေးတာပါလဲ ဘုရား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်ဒကာက လာလှူပေးတာပါလဲ ဘုရား။”

“ဘယ်ဒကာကမှ လာလှူပေးတာ မဟုတ်ဘူး သာအေးရဲ့ မနေ့က ဟောဒီကျောင်းသားလေးတွေနဲ့ တောထဲ ကြွသွားပြီး ပိုသွားနတ်ခဲ့တာပါ။ ပိုတွေ တော်တော်ရလာလို့ အကုန်ချက်

ထားတာမို့ ဒကာလေး ထမင်းစားပြီးမှ ပဲ ပြန်ပါလေ”

ဆရာတော်က သူ၏ ကျောင်းသားများနှင့် တောတိုက်ရာဖွေလာခဲ့သော မိုဟင်းချက်ကို သူ့အား စားစေချင်လှ၍ တားပြီး စားခိုင်းနေသဖြင့် သာအေးလည်း ကျောင်းတွင် ထမင်းဝင်စားဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဒကာလေး။ မိုဟင်းနဲ့ စားလို့ ကောင်းရဲ့လား။”

“တောင်ပိုမိုက တစ်နှစ်မှ တစ်ခါသာ ပေါပြီး ရူးရူးပါးပါး ရှာဖွေချက်ထုတ်တာမို့ စားလို့ ကောင်းပါတယ် ဘုရား။”

“အင်း... အင်း။ နောက်ထပ် မိုဟင်းနဲ့ စားချင်သေးတယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ပတ်လောက်မှာ ကျောင်းကို လာခဲဦးပေါ့ ဒကာလေးရယ်”

“အရှင်ဘုရားက နောက်တစ်ပတ်မှာ ပိုက ဘယ်က ရမှာလဲ ဘုရား”

“အို... ဒကာလေးကလဲ။ ဆရာတော်က တောထဲမှာ မိုပေါက်တဲ့ နေရာတွေ သိထားတော့ တောထဲသွားပြီး နတ်ယူရုံပဲလေ ဒကာလေးရဲ့”

“မှန်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း ဆွမ်းချိုင့်ပိုရင်း လာခဲ့ပါမယ် ဘုရား”

သာအေးလည်း သူ့အိမ်မှ ဆွမ်းချိုင့်အလှည့်ကျသည့်နေ့တိုင်း ကျောင်းသို့ ဆွမ်းချိုင့်ပို့ရင်း မိုဟင်းနှင့် ထမင်းဝင်စားခဲ့ရသည့်အချိန်ဖြစ်လေသည်။

တောင်ပိုမိုဟာ “တစ်နှစ် တစ်ခါပေါ်လို့လာ၊ ငါလည်း မင်းလောင်း၊ ထီးဖြူဆောင်း” ဆိုတဲ့အတိုင်း တစ်နှစ်မှ တစ်ခါသာ ပေါက်သောမို့ ဖြစ်သည်။ အမြဲပေါ်ပါ အောင် မိုပွင့်၏ အင်းတိုစားနှင့် တူး၍ နတ်ယူရသည်။ အိမ်ရောက်၍ ဟင်းချက်လာမည်ဆိုလျှင်

ထိုမှီများကို စိတ်မှာ၍ ရေအထပ်ထပ် ဆေးပြီး ဆီ၊ နနွင်း၊ ဆား၊ ကြက်သွန် များ လှီးထည့်၍ ဆီပြန်ချက်ရသည်။ မှီဟင်းက စားလျှင် နနွင်း၍ တဖုတ် ခုတ်နှင့် စား၍ကောင်းသည်။ တချို့က မိုးနောင်းပိုင်း မှီပေါက်ချိန်တွင် တော သွားတိုးပြီး ရှာလျှင် မှီပွင့်များကို တွေ့ လာကြသည်။ များများရလာလျှင် မှီငါး ပွင့်ကို နီးနှင့် တွဲ၍ ရွာထဲ လည်ကာ ရောင်းချသည်။ ရှားရှားပါးပါးဖြစ်၍ လာ ရောင်းလျှင် လူလှယက်ယက်နှင့် ဝယ် ယူ ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြလေ သည်။

“ဟား... ဆရာတော်နဲ့ ကျောင်း သားတစ်စု တောထဲက ပြန်လာတာပဲ”

တောတက်လာကြသော လူ တချို့က ဆရာတော်ကို တွေ့မြင်လျှင် နေရာတွင် ထိုင်ကာ ဝတ်ပြုကြလေ သည်။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်ကျောင်း သားတွေနဲ့ တောထဲက ဘာတွေ ထမ်း လာတာလဲ ဘုရား”

“တောင်ပိုမှီတွေ တွေ့လာလို့ ထုပ်ပိုးပြီး ထမ်းလာကြတာလေ ဒကာ တို့ရဲ့”

“များလှပါလား ဘုရား”

“များဆို ဆရာတော်က မှီပေါက် တဲ့ နေရာတွေကို သိထားတော့ အဲဒီ နေရာကို တန်းသွားပြီး နတ်ယူနိုင်ခဲ့တာ ပဲလေ”

“တပည့်တော်တို့ရွာထဲက တချို့ လူတွေ တောထဲ မှီတိုးသွားကြပါတယ် ဘုရား။ တချို့လည်း မှီတစ်ပွင့်စ နှစ် ပွင့်စပဲ ရလာကြတယ်။ တချို့များဆိုရင် မှီတစ်ပွင့်မှ မတွေ့ခဲ့ကြလို့ အပြန်မှာ အရှက်ပြေ ကောက်ကောက်ညွှန့်တို့၊ ဖလံတောင်ငှေ့တို့ ချီးထည့်ပြီး ပြန်လာ

ကြရတယ် ဘုရား”

“ဒါနဲ့ ဘုရား။ မှီရှာဖွေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရယ်စရာတစ်ခုတော့ လျှောက်ထားလိုပါတယ် ဘုရား”

“ဘာများလဲ ဒကာလေးရယ်”

“ဒီလိုပါ ဘုရား။ မှီတိုးရှာတဲ့ လူ တွေဟာ ငယ်စဉ်က မစင့်စားဖူးရင် မှီရှာတွေ့ပါသတဲ့ ဘုရား။ ငယ်စဉ်က မစင်မစားဘူးခဲရင် မှီရှာမတွေ့ဘူးတဲ့ ဘုရား”

“အို... အဲဒါက မှီရှာမတွေ့ကြ လို့ အရှက်ပြေပြောကြတဲ့ စကားပါ ဒကာလေးရယ်။ မဆိုင်ပါဘူး”

တကယ်တော့ မှီများသည် ချုံ ပေါသော နေရာမျိုးတွင် ရှာဖွေရယူရ သည်။ နွေကာလတွင် တောချုံများမှ သစ်ရွက်များ ရင်ရော်၍ မြေပြင်သို့ ကြွေကျကြသည်။ မိုးဥတုအခါရောက် လျှင် ထိုကြွေနေသော သစ်ရွက်များ ဆွေးမြည်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုသစ်ရွက်ဆွေး များမှ မှီပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုးဦးကျစတွင် မြက်များအတွင်းမှ မြက် ကြားမှီများ ပေါက်ထွက်လာ၏။ မြက်

တောရှိရာ နေရာတွင် မြက်ကြားမှီများ ကို ရှာဖွေနတ်ယူကာ ရေစင်စင်ဆေး ကြော၍ မှီဟင်းချက်စားနိုင်လေသည်။ မိုးလယ်လောက်ရောက်လာလျှင် ချုံပင်များအောက်မှ ဖက်မှီမှီများ ပေါက် ထွက်လာကြ၏။ ဖက်မှီမှီများ ပေါက် ချိန်၌ ချုံတောများအောက်သို့ ငုံ့ကြည့် ကာ ရှာဖွေရပြီး မှီတွေ့သည်နှင့် ချုံကို တို၍ မှီနတ်ယူနိုင်လေသည်။ ဖက် အဆွေးများထဲမှ ပေါက်ထွက်ခြင်း ကြောင့် အမြစ်မရှိဘဲ အသာအယာ နတ်ယူနိုင်လေသည်။ တောင်ပိုမှီက တော့ ခြံတောင်ပိုများတွက် ပေါက် ထွက်၏။ အမြစ်ရှည်သဖြင့် တူးယူရ လေသည်။ မှီပွင့်က ထီးဖွင့်ထားသကဲ့ သို့ ရှိသဖြင့် “တစ်နှစ် တစ်ခါပေါ်လို့ လာ၊ ငါလည်း မင်းလောင်း ထိမြေ ဆောင်း”ဟူ၍ စကားထာဝရကြသည်။

မှီသည် အဆိပ်အတောက်ပြင်း သဖြင့် ဟင်းချက်စားလျှင် အဆိပ်ပြေ အောင် ကန်စွန်းရွက်အနည်းငယ်ထည့် ပြီး ချက်ကြရသည်။

စာရေသူလည်း နယ်ဘက်တွင် နေစဉ်အခါက မှီသွားရှာဖူးသည်။ တော စပ်ချုံများသို့ ရောက်လျှင် ချုံအောက် သို့ ငုံ့ကြည့်၍ မှီပွင့်များ ရှာရသည်။

မှီရှာသည့်အခါ မျက်စိလှောင်လျှင် ထား၍ ရှာရသည်။ အကြောင်းမှာ ထို မှီများကို မြွေဆိုးများက ကြိုက်တတ် သဖြင့် မှီပွင့်ချိန် မှီရှာလျှင် သတိထား ၍ ရှာရ၏။

တစ်ခါတုန်းက မိသန်းနွယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ဟာ မှီတိုး ရင်း ချုံအောက်မှာ မှီပွင့်တွေ တွေ့ မြင်တာနှင့် အလောတကြီး ချုံအောက် တိုးဝင်ပြီး ချုံနတ်လေတော့ မှီပေါက် နေတဲ့ နေရာကို အရှင်ရောက်နှင့်... သည် မြွေဆိုးနှင့် တွေ့ပြီး ဒဏ်က

ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၏။

တစ်ညတွင် ည ၉နာရီအချိန်ခန့် ၌ ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကြေးစည် ခေါက်သံကို ကြားကြရသည်။ ခါတိုင်း ညများတွင်လည်း ကျောင်းရှိ ဦးပဉ္စင်း ကိုရင်၊ ကျောင်းသားများ ဘုရားဝတ် တက်ကြကား ပြီးဆုံးသောအခါ တစ်ရွာ လုံးက အလှူဒါယကာ၊ အိယကာမများ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၏ အဖို့ဘာဂကို သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ကြရန် ကြေးစည်ခေါက် ကာ အမျှအတန်းပေးဝံ့နေကျဖြစ် သည်။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“ဟေ့...ဟေ့...ကြေးစည် ခေါက်သံကို သေချာနားထောင်ကြစမ်း ဟေ့။ ခါတိုင်းညတွေမှာ ခေါက်သလို မျိုး မဟုတ်ဘဲ ကြေးစည်ကို အဆက် မပြတ် တီးခေါက်နေသံပါလား။”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်။ ဒီလို ကြေး စည် အဆက်မပြတ် ခေါက်သံဟာ ကျောင်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ ခေါက်သံ ယဲကွ”

ရွာလူကြီးများ ကျောင်းဂေါပက များ ကျောင်းသို့ အလျင်အမြန်ရောက် လာခဲ့ကြသည်။

“ဟင်...ဆရာတော်၊ ဆရာတော် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဆရာတော် ခေါင်းမူးတယ်ဆိုပြီး လဲကျသွားရက သတိမရလာတော့ဘဲ ငြိမ်ကျသွားလို့ ကြေးစည်ခေါက်ပြီး အသိပေးလိုက်တာပဲ”

“ဟာ...ဆရာတော် ပျံ့လွန်တော် မူရာပြီဟာ”

ထိုသတင်းက ရွာထဲသို့ ညတွင်း ချင်း ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ကာ၊ ရွာသူရွာသားများ ရောက်လာကြပြီး ငိုသုူ၊ စုတ်တသပ်

သပ်ဖြစ်သူ ဖြစ်ကြနင်း ဆူညံနေတော့ ၏။

နောက်တစ်နေ့ညတွင် သံယာ ဂိုဏ်းမှ ဆရာတော်တို့၏ အမိန့်ဖြင့် နိဿိပြတ်ခဲ့ရ၏။ ထိုနောက် ဆရာတော် ၏ အရိုးကို ကောက်၍ ခေါင်းတစ်လုံး တွင် ထည့်ကာ ဘုန်းကြီးပျံ့အတွက် ပြင်ဆင်ကြရတော့သည်။

ကျောင်းဂေါပက လူကြီးများက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကင်းမဲ့သွားခဲ့ သဖြင့် ကျောင်းပေါ်ရှိ ပစ္စည်းများကို စာရင်းပြုစုကြလေသည်။ အဖိုးမတန် သော ပစ္စည်းများကို စွန့်ပစ်ရန် စုပုံထား ကြသည်။

“ဟောဒီ စွန့်ပစ်မယ် အပုံထဲက ဆရာတော်ရဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ကျွန်တော် အမှတ်တရ သိမ်းထားချင် လို့ ယူလို့ ရမလားဗျာ”

“အို...ရပါတယ်၊ ယူပါ”

သာအေးက ထိုမှတ်စုစာအုပ် ကလေးကို တစ်ရွက်ချင်းလှန်၍ ဖတ် ကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် စာမျက်နှာ တစ်နေရာတွင် အမှတ်မထင် ရေးမှတ် ထားသည့် အချက်များကို တွေ့ရလေ သည်။

“တော်သလင်းလဆုတ် ၁၀ရက်၊ နေ့၌ ခပေါင်းပင်စခန်း အထက်နားရှိ သစ်ပုပ်ပင်ရင်းက တောင်ပို့”

“သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၅ရက် နေ့တွင် ကျွတ်မြောင်ဝရှိ ညောင်ပင်ရင်း က တောင်ပို့”

“သီတင်းကျွတ်လကွယ်နေ့၌ ကျောက်တစ်လုံးအိုင်ဘေးက တောင်ပို့”

“တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် ၃ရက် နေ့တွင် မြယာပင်ကြောထိပ်ရှိ ကြို့ပင် ကြီးအောက်က တောင်ပို့”

သာအေးမှာ ထိုမှတ်တမ်းကလေး ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ဖတ်ကြည့်နေ

မိ၏။ ဖတ်ရင်းမှ ထိုရေးမှတ်ထားချက် များသည် မည်သည်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ရေးမှတ်ထားသည်ကို သဘောပေါက် လာခဲ့ရတော့သည်။

“ဪ...ဆရာတော်ဟာ နေ့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတာနဲ့ ကျောင်းသား တချို့ကို ခေါ်ပြီး တောထဲသွားခဲ့တာ ဟာ ဒီမှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာ ပါတဲ့ နေ့ရက် တွေအတိုင်း တောင်ပို့မို့ ပေါက်တဲ့ နေ့ရက်တွေကို မှီသွားရှာခဲ့တာပါလား။ ထိုနေ့ရက်အတိုင်းသွားရှာရင် တောင်ပို့ မှီတွေ ရလာခဲ့တာနဲ့ တူတယ်”

သာအေးက ထိုကဲ့သို့ သဘော ပေါက်ခဲ့သည့်အတိုင်း မှတ်တမ်းပါ နေ့ ရက်တွေတွင် မှီရှာထွက်ခဲ့တော့၏။

ဆရာတော်၏ အဖိုးတန်လှသော ထိုမှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို သူ ရခဲ့ သဖြင့် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ထိုနေ့ရက် ရောက်လာသည်နှင့် တောင်ပို့မှီများကို ကျိန်းသေ သွားရောက် နတ်ယူနိုင်ခဲ့ လေတော့သည်။

စာအုပ်အဆုံး(စာမည့်တော်)

တက္ကသိုလ် စိုးမိုးနိုင်

ပိဿရာသီ

ARIES

(မတ်လ (၂၀) ရက်မှ - ဧပြီလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

ခေါင်းအေးအေးထား လုပ်ဆောင်ရမည့်ကာလ။ ယုန်ထောင် ကြောင်မိမူမျိုး ကြုံရတတ်သည်။ ဘဝမှာ မထွေးမှ မကြုံဖူးသည်များကို ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ အပြောင်းအလဲမြန်တတ်သော ဗီဇကို ချီးနိုင်ပါ။ ဖြစ်ချင်သည်ကို ဖြစ်နိုင်သည်မှ စတင်လုပ်ကိုင်ပါ။ ရှေ့မှာ မြှောက်ပင့်ချီးမွမ်းပြီး ကွယ်ရာမှာ ကဲ့ရဲ့တတ်သူများကို တွေ့ရကြုံရတတ်သည်။ မိသားစုနှင့်အတူ ရပ်နီးရပ်ဝေးခရီးများ သွားရတတ်သည်။ သင့်အရည်အသွေးကို မြှင့်တင်ရန် သင်တန်းများ တက်ရောက်ခွင့်ကြုံမည်။ ကျန်းမာရေးက နာစေ။ ချောင်းဆိုးလောက်တော့ ခံစားရတတ်၏။ အချစ်ရေးက ပြိုင်ဘက်များစွာ ကြုံရတတ်၏။ ပြိုင်ဘက်ကို လျော့မတွက်သင့်ပေ။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၃)အစ (၆)အဆုံး (၈)အစ (၀)အဆုံး
- ယတြာ - မွေးနံထောင့်မှာ ရေသပ္ပာယ်ပါ။

BURMESE CLASSIC

ပိဿရာသီ

TAURUS

(ဧပြီလ (၂၀) ရက်မှ - မေလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထိန်းချုပ်ရမည့်ကာလ။ အမြင်ကျယ်ပြီး စစ်ကြယ်သော အတွေးအခေါ်များ ရှိနေလိမ့်မည်။ စိတ်ကူးအိပ်မက်များကို ပန်ပုထုဆစ်ခွင့်ရရန် အခွင့်အလမ်းပေါ်လာလိမ့်မည်။ ရပ်ဝေးခရီး ကိစ္စ မျှော်လင့်မထားသော သတင်းစကား ကြားရတတ်သည်။ ငွေကြေးဆိုင်ရာ စာရင်းဇယားများကို တိကျမှန်ကန်အောင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပါ။ ဟန်တစ်လုံး မာန်တစ်လုံးနှင့် ဆင်ကြောကြောမိတ်ဆွေတစ်ဦး ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလေ့ကျင့်ခန်း ကို မှန်မှန်လုပ်ပါ။ ချစ်သူလေးကို ဝတ္တုဇာတ်လမ်းဆန်ဆန် တွေ့ဆုံရတတ်သည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၆)အစ (၉)အဆုံး (၅)အစ (၅)အဆုံး
- ယတြာ - ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ် ရွတ်ပါ။

မေဏန်ရာသီ

GEMINI

(မေလ (၂၁) ရက်မှ - ဇွန်လ (၂၀) ရက်အတွင်း)

အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်များ ရရှိမည့်ကာလ။ ရည်မှန်းချက် ကြီးမားမြင့်မားနေလိမ့်မည်။ သို့သော် မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို အစပိုင်းမှာ အားကြီးမာန်တက် လုပ်ဆောင်တတ်သော်လည်း အဆုံးသတ်ရန် ခက်ခဲနေတတ်သည်။ လောဘတကြီး တစ်ပြိုင်တည်းမှာ အလုပ်သုံးလေးခု လုပ်ကိုင်မှုမျိုးကို သတိပြု ဆင်ခြင်ပါ။ မိသားစုနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း စုစည်းစည်းနေထိုင်ခွင့် ကြုံရလိမ့်မည်။ ဘာသာစကားဆိုင် ရာ သင်တန်းများ ကွန်ပျူတာသင်တန်းများ တက်ရောက်ခွင့်ကြုံမည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် အချိန်မှန် အိပ်၊ အချိန်မှန်စားပါ။ ချစ်ခြင်းဖူးစာက လှပဆန်းကြယ်လွန်းနေလိမ့်မည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၆)အစ (၉)အဆုံး (၈)အစ (၅)အဆုံး
- ယတြာ - ကျောင်းသားများကို စာရေးကိရိယာလှူပါ။

ကရကင်ဗာသီ

CANCER

(ဇွန်လ (၁) ရက်မှ ဇူလိုင်လ (၁) ရက်အထိ)

ပန်းခင်းလင်းမှာ လျှောက်လှမ်းရမည့် ကာလ။ တိကျနိုင်မာ ပြတ်သားသော ရည်မှန်းချက် ရှိနေလိမ့်မည်။ စီမံကိန်းချ လုပ်ဆောင်မှုတို့ အိုကေမည်။ စဉ်းစားဝေဖန် ချင်ချိန်မှ အားကောင်းနေလိမ့်မည်။ ယာဉ် ကား၊ ဆိုင်ကယ်တို့ ဝင်ကိန်းရှိသည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဒေါသနှင့် ယှဉ်သောစိတ်ကို လျှော့ပါ။ ဒေါသနေရာမှာ မေတ္တာကို အစားထိုးပါ။ မည်သည့်ကိစ္စကြုံကြုံ အပြီးမပျက်နေထိုင်လျှင် ပိုမိုကျန်းမာပျော်ရွှင်လာလိမ့်မည်။ အချစ်ရေးမှာ သူချစ်ကို မရှု၊ ကိုယ်ချစ်ကိုသာ ရှာဖွေနေလိမ့်မည်။

ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ ဝနေ့။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၄)အဆုံး၊ (၂)အစ (၅)အဆုံး။

ယတြာ - တစ်နေ့တည်း တန်ခိုးကြီးဘုရားသုံးဆူ ဖူးပါ။

သိဟ်ဗာသီ

LEO

(ဇူလိုင်လ (၂၂) ရက်မှ ဩဂုတ်လ (၂၁) ရက်အထိ)

နည်းပရိယာယ် ကြွယ်ဝနေမည့်ကာလ။ စိတ်ကူးစိတ်သန်းအချို့ကို လက်တွေ့ကျကျ အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ခွင့် ရရှိလိမ့်မည်။ လက်ရှိ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ပိုမိုဆန်းသစ်အောင်၊ ဈေးကွက် ကျယ်ပြန့်အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ရန် လိုသည်။ လောင်းကစားမှုကို စိတ်ဝင်စားနေတတ်သည်။ ငါးစာကို မြင်လျက်၊ ငါးပြားချိတ်ကို မမြင်သောငါးသည် အန္တရာယ်ကြီးသောကြောင်က လောင်းကစားမှုကို အထူးရှောင်ရှားပါ။ ကျန်းမာစေရန် နံနက်စောစော အိပ်ရာထသည်နှင့် ရေဝသောက်ပါ။ အချစ်ရေးက ဖြော်ဖြော်မြင်မြင်နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြုံရပါလိမ့်မည်။

ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၈)အစ (၂)အဆုံး၊ (၅)အစ (၈)အဆုံး။

ယတြာ - ငါးပါးသီလမြဲအောင် နေထိုင်ပါ။ တရားထိုင်ပါ။

ကန်ဗာသီ

VIRGO

(ဩဂုတ်လ (၂၂) ရက်မှ စက်တင်ဘာလ (၂၂) ရက်အထိ)

လောကကောင်းကျိုး သယ်ပိုးခွင့်ရရှိမည့် ကာလ။ ကုသိုလ်ကံကောင်းချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ငွေကြေး လာဘ်ရွှင်နေလိမ့်မည်။ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးဉာဏ်ကောင်းနေမည်။ စိတ်ပါဝင်စားနေသော အလုပ်တစ်ခုကို တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ဆောင်ခွင့်ရရှိလိမ့်မည်။ ရှယ်ယာလုပ်ငန်း၊ ငွေကြေးရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုလုပ်ငန်းများနှင့် အဆင်ပြေပြေ အကျိုးအမြတ်များ ရရှိမည်။ မိမိကိုးကွယ်ရာ၊ ယုံကြည်ရာ ဘာသာတရားကို ပိုမိုလုပ်ဆောင်ခွင့်ကြုံမည်။ ကျန်းမာစေရန် ရေချိုး၊ ခေါင်းလျှော် ဆင်ခြင်ပါ။ အချစ်ရေးက တစိမ့်စိမ့် တွေးပြီး တသိမ်သိမ်ကြည်နူးခွင့် ကြုံရပါလိမ့်မည်။

ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - ကြာသပတေး၊ သောကြာ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၅)အဆုံး၊ (၃)အစ (၆)အဆုံး။

ယတြာ - အိမ်ရှိ ဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်း ကပ်လှူလျက် လိုရာဆုတောင်းပါ။

တူရာသီ

(စက်တင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ အောက်တိုဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

LIBRA

စိတ်အေးချမ်းသာယာမှုရရှိမည့် ကာလ။ ရာထူးတိုးရန်၊ နေရာကောင်း ပြောင်းရွှေ့ရန်ကိစ္စ အဆင်ပြေမှု ကြုံရလိမ့်မည်။ နည်းစနစ်တကျ တွေးခေါ် ဆောင်ရွက်နိုင်စေရန် စာကောင်းပေပွန်များကို ဖတ်ရှုပါ။ စီးပွားရေးကိစ္စရပ်များမှာ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးရန် နောက်နှစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ဆောင်ရွက်ပါ။ စာချုပ်ချုပ်ဆိုမှု၊ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စရပ်တို့မှာ စိတ်မလောပါနှင့်။ ကျန်းမာပြီး အနာရောဂါကင်းဝေးရန် မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်ဖတ်ပါ။ ချစ်သူလေးက သင့်အတွေးစိတ်ကူးအိပ်မက်ထဲမှာ နာရီစက္ကန့် မလပ်အောင် ပိုင်စိုး မင်းမှုနေလိမ့်မည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - သောကြာ၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၄)အဆုံး၊ (၈)အစ (၈)အဆုံး။
- ယတြာ - ဓမ္မစကြာဒေသနာတော်များကို ရွတ်ဖတ်ပါ။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆင်ခြင်ပွားများပါ။

ပြိစ္ဆာရာသီ

(အောက်တိုဘာလ (၂၃) ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

SCORPIS

တပည့်အခြေအရံကောင်းများ ရရှိမည့်ကာလ။ သင်က သင်ထင်ထားသည်ထက် ပိုမိုတော်မော်ထက်မြက်နေလိမ့်မည်။ သင်ကိုယ်တွင်း စွမ်းအားများကို အသုံးပြုခွင့် ရရှိလိမ့်မည်။ အဖြူရောင်ကို ဆောင်ပါ။ အနက်ရောင်ကို ရှောင်ပါ။ မိသားစုအတွင်းရေး ဖြေရှင်းရာမှာ မာနကို ရှေ့တန်းတင်ကာ ပြောဆိုမှုမျိုးကို ဆင်ခြင်ပါ။ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံသော စတိုင်ကို ကျင့်သုံးပါ။ ကျန်းမာစေရန် ဘဝအပေါ် အကောင်းမြင် အပြုတွေးကာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်သင့်သည်။ ချစ်သူချောလေးအပေါ် အသက်တမျှ ချစ်မဝခြင်နေလိမ့်မည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၇)အဆုံး၊ (၂)အစ (၅)အဆုံး။
- ယတြာ - စေတနာရှိသူတစ်ဦးကို အဝတ်အစားနှင့် ဖိနပ်လှူပါ။

နေရာသီ

(နိုဝင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ သီတင်းကျွတ်လ (၂၀) ရက်အတွင်း)

SAGITTARIUS

အိုက်ဒီယာများ လန်းနေမည့်ကာလ။ မိမိကိုယ် မိမိအားကိုးလျက် ကိုယ်ကြံ့မာကို ဖန်တီးပုံဖော်နေလိမ့်မည်။ သင့်လုပ်ငန်းအောင်မြင်မှု၊ ဆုံးရှုံးမှု နှစ်ခုစလုံးက သင့်လုပ်ဆောင်ချက်အပေါ်မှာ မူတည်နေပေသည်။ မှန်တာကို လုပ်၊ ဟုတ်တာ ပြောပါ။ အငြင်းပွားမှုကို ရှောင်ပါ။ ရပ်ဝေး နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ဆက်သွယ်မှု ပြုရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးက ကွန်ပဉ္စတာ ကြာရှည်သုံးစွဲခြင်း၊ တိစွဲကြာမြင့်စွာ ကြည့်ခြင်းတို့ကြောင့် ဇက်ကြောတက်ဝေဒနာမျိုး ခံစားရတတ်သည်။ ချစ်သူသည် ယုံကြည်ထိုက်သူ၊ အားကိုးထိုက်သူဖြစ်နေလိမ့်မည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၀)အဆုံး၊ (၇)အစ (၁)အဆုံး။
- ယတြာ - သံဃာတော်များကို ဆွမ်းလောင်းလှူပါ။

(အောက် (၂၀) ရက်မှ ဇန်နဝါရီလ (၁၇) ရက်အတွင်း)

ကံတရားအလှည့်အပြောင်း နွဲ့နှောင်းနေမည်ကာလ။ ရာထူးတိုးကိန်း၊ အမွေရကိန်း၊ ထိဆုကြီးကြီး ပေါက်ကိန်းကြုံရတတ်သည်။ ဆုံးရှုံးထားသော ငွေကြေးများ ပြန်လည်ရရှိပါလိမ့်မည်။ ခပ်ဝေးဝေးဖြစ်နေသော လူမှုရေးအရပ်အရှင်တစ်ခု အဆင်ပြေစေမည့် သော့ချက်မှာ စိတ်ရှည် သည်းခံမှုဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်ခွင့် ကြုံရလိမ့်မည်။ ကံကောင်းနေချိန်မှာ ဓါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာ အမှုတို့ကို ပိုမိုလုပ်ဆောင်ပါ။ ကျန်းမာပြီး သောကကင်းဝေးစေရန် ဆေးဝါးလျှောက်ခြင်းက ကုသိုလ်ပြုပါ။ အချစ်ရေးက မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းနေလိမ့်မည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၉)အစ (၆)အဆုံး၊ (၃)အစ (၆)အဆုံး။
- ယတြာ - မွေးနေ့ မွေးနေ့ထောင့်မှာ အောင်သပြေနှင့် တံခွန်၊ ကုက္ကားလှူဒါန်းပါ။

(ဇန်နဝါရီလ (၂၀) ရက်မှ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၈) ရက်အတွင်း)

ဘာသာတရားဆိုင်ရာ အတွေးထူးများ ရရှိမည်ကာလ။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များနှင့် တွေ့ကြုံရတတ်သည်။ ပညာရေးမှာ လေ့လာဆည်းပူး အားကောင်းနေလိမ့်မည်။ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်အစွမ်းအစ ပေါ်လွင်လာမည်။ တိုးတက်မည့် အလားအလာကောင်းများကို မြင်တွေ့ခွင့်ရရှိလိမ့်မည်။ မိတ်ဆွေကောင်း၊ ဝန်းကျင်ကောင်း ကြုံရဆဲရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးက အနည်းငယ် ချူချူချာချာဖြစ်နေတတ်သည်။ အဆီနှင့် အငန်လျှော့စားပါ။ အစားအစာကို အတိုင်းအတာပြု၍ မျှတရုံ မှီဝဲသင့်၏။ ချစ်သူထံမှ အားပေးစကား၊ ချီးမွမ်းစကား ကြားရလိမ့်မည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ သောကြာ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၂)အဆုံး၊ (၅)အစ (၇)အဆုံး။
- ယတြာ - သီလခံယူပြီး သံဃာတော်တစ်ပါး၏ တရားတစ်ပုဒ်ကို နာယူပါ။

(ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၉) ရက်မှ မတ်လ (၂၀) ရက်အတွင်း)

ထူးခြားသည့် ဂုဏ်သတင်း ကျော်ကြားမည်ကာလ။ အလှူမင်္ဂလာကိစ္စရပ်များ ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းသစ်ကိစ္စ အခြေအနေကောင်းနေမည်။ စိန်၊ ရွှေ၊ ရတနာကိစ္စမှာ အပြောကောင်းသူ၊ ရှိကောင်းသူကို လွယ်လင့်တကူ မယုံကြည်သင့်ပေ။ ချင့်ချိန်ပြီးမှ ယုံပါ။ ကြည်ပြာရောင်၊ မိုးပြာရောင်က သင့်ကို ကံကောင်းမှု ပိုစေလိမ့်မည်။ မိသားစုအတွင်း ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းမှုများ ပြုလုပ်ရတတ်သည်။ ကျန်းမာစေရန် တန်ဆေး လွန်ဘေးဆိုသော စကားကို သတိပြုပါ။ သင့်အချစ်ရေးက ဆန်းဆန်းပြားပြား ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေလိမ့်မည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၃)အစ (၃)အဆုံး၊ (၉)အစ (၉)အဆုံး။
- ယတြာ - သက်သတ်လွတ်စားပါ။ မေတ္တာပို့ပါ။